UNIVERSITY OF TORONTO
3 1761 01565854 5

UNIVERSITY
OF
TORONTO
LIBRARY

ANTHOLOGIA GRAECA.

TOM. VII.

C O M M E N T A R I U S.

VOLUMINIS PRIMI PARS POSTERIOR.

FRIDERICI JACOBS

ANIMADVERSIONES

IN

EPIGRAMMATA ANTHOLOGIAE GRAECAE

SECUNDUM ORDINEM ANALECTORUM

BRUNCKII.

VOLUMINIS PRIMI

PARS POSTERIOR.

LIPSIAE

IN BIBLIOPOLIO DYCKIO

MDCCXCVIII.

PA
3458
A2
1794
t. 7
22759

SIMMIAE FRAGMENTA.

¶. 204. *I.* In Planud. p. 379. St. 517. W. Σαμμίου inſcribitur. Cod. Vat. p. 162. Σιμμίου γραμματικοῦ. Prius diſtichon laudat *Suidas* v. ἴξαλος. „ἴξαλος αἶξ eſt ibex ſeu caper montanus. Gallis *Bouque-* „*tin.* Germanis *Steinbock*; de quo operae pretium eſt „legere, quae congeſſit *S. Bochart* in Hieroz. L. III. 23. „Pandari arcus ap. Homer. Il. δ. 105. ex ibicis corni- „bus fabricatus, quem male mulierum eruditiſſima *una* „*chevre ſauvage* vertit. Nam de mare poëta loquitur, „et notum eſt, in hoc genere feminis cornua eſſe ad- „modum exigua. Editi libri et *Suid.*: ἀγραύλοιο διὰ „τριχός, quod *Reiskius* in δασύτριχος mutavit.“ *Brunck.* διάτριχος habet Vat. Memoratu dignus eſt locus *Philo-ſtrati* Icon. I. 10. p. 778. Amphionis lyram deſcribentis: τὸ μὲν γὰρ κέρας αἰγὸς ἰξάλου ποιηταί φασι· χρῆται δὲ αὐτῷ ὁ μὲν μουσικὸς εἰς τὴν λύραν, ὁ δὲ τοξότης ἐς τὰ οἰκεῖα. μέλανα καὶ πριονωτὰ ὁρᾷς τὰ κέρατα. — V. 2. *Suidas* δυοῖν ἐπὶ χώροις, quod *Kuſterus* praeferendum cenſet vulgari ſcripturae δοιὼ ἐπὶ χλωροῖς. In Vat. eſt δοιὸν, quod *Brunck.* in δισσὸν mutavit. κέρας ſubaudiendum. *Schol.* in marg. Wechel.: στέφουσι γὰρ τὰ ποίμνια ποιμένες. *Longus* L. II. p. 52. 13. οἱ τράγοι μὲν οἱ τοῦ Δάφνιδος καὶ αἱ αἶγες κιττὸν ἐν τοῖς κέρασι κορυμβοφόρον εἶχον. At, ſi de *ibice* poëta egit, hoc vix locum habuit. Fortaſſe aliquid latet, quod nunc non expedio. — V. 4. ἕλκος Cod. Vat. In marg. γρ. ἔνδον. Utrumque male. Sincera lectio eſt in Planud. cujus veteres editt., Aſcenſiana excepta, κρατερὰ legunt.

II. Sine auctoris nomine legitur ap. *Diog. Laërt.* III. 43. p. 189. et in Planud. p. 191. St. 278. W. *Simmiae* tribuit Cod. Vat. p. 216. gentili non addito. Simmiae Thebani, Socratis diſcipuli, eſſe cenſet *Brunckius*. Probabilis conjectura. Cum tamen certa indicia deſint, in Lipſ. editione nihil novare volui. — V. 2. δῖος *Diog.* θεῖος Plan. et Vat. Scriptum eſt hoc carmen in Platonem, cui prius nomen Ariſtocli fuit. Ap. *Diogen.* exſtat: ἐνθάδε δὴ κεῖται δ. Ἀ. — V. 3. Si quis unquam ſapientiae famam conſecutus eſt, hic fuit. Color eſt, ut ap. *Pindarum* Ol. *α.* 85. εἰ δὲ δή τιν' ἄνδρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποὶ ἐτίμα- σαν, ἦν Τάνταλος οὗτος. *Diogen.* τοῦτον ἔχει πλεῖστον. *Planud* οὗτος ἴσχει πουλύν. Ex utraque lectione ſuam conflavit *Brunckius*. — Tum Planud.: καὶ φθόνον οὐ φέρεται. Sic quoque Vat. *Invidiam gloria ſuperavit. Salluſt.* B. Jug. c. X. *Quod difficillimum inter mortales, gloria invidiam viciſti.*

III. Planud. p. 260. St. 376. W. *Samii* nomen praefixum habet. Vat. Cod. p. 309. Σιμωνίδου, οἱ δὲ Σιμμίου. Hujus eſſe, acute docuit *Brunckius* ex *Athen.* XI. p. 491. C. ubi *Simmiae* carmen Γοργοῦς nomine inſcriptum laudatur. Gorgo autem, quae in Epigrammate noſtro commemoratur, et cujus nomine illud poëma inſcriptum fuit, a poëta amatam fuiſſe, credere licet. Depravatum hoc nomen in Planud. ubi Ποργὼ legitur. „Γοργὼ praeter Vatic. membr. et Planudeae codd. habet „etiam Florent. editio. Error typographicus Aldinae „pr. in ceteras editiones dimanavit, a quo ſibi caverunt „tamen Petrus et Jo. Maria Nicolini Sabienſes, quorum „rariſſima editio anni 1550. nomen recte excuſum „habet." *Brunck.* Idem error ſublatus ex edit. filiorum Aldi. Hoc ignorans *Huetius* p. 25. γοργὼ aut πυργὼ legendum ſuſpicabatur. — V. 1. δὴ om. Vat. qui et φίλην π. μητέρα legit. — V. 4. καδομέναν tres Aldinae et Vat. a pr. manu. In eodem cod. correxit quidam κηδομένην.

Vulgo legitur *κηδεμένων*. Noſtrum eſt ex emend. *Salmaſii.*

IV. Planud. p. 267. St. 385. W. cum inſigni diverſitate. Sic, ut in Analectis legitur hoc carmen, ad marginem Wechelianae correxit *Salmaſius.* Eſt in perdicem mortuam, qua auceps olim ad captandas perdices uſus fuerat. Hoc aucupii genus commemorat *Xenoph.* M. Socr. II. I. 4. *οὐκοῦν καὶ ἄλλα ὑπὸ λαγνείας, οἷον οἵ τε ὄρτυγες καὶ οἱ πέρδικες πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ τῇ ἐλπίδι τῶν ἀφροδισίων φερόμενοι — τοῖς θηράτροις ἐμπίπτουσι.* Vide inprimis *Aelian.* H. A. IV. 16. et *Gesner.* Hiſt. Avium T. II. p. 612. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in *ὄρθιος*. Vulgo *ὀρθὸς* legitur. Sed illud praeter *Suidam* agnoſcit Vat. Cod. (ubi *ὄρθιοις* legi perperam ait *Dorvill.* in Miſc. Obſſ. IX. p. 114.) et Planudeae quidam Codd. — V. 2. In contextu Vat. *ἠχήσεις ἀνεὶς γῆρυν ἀπὸ στομάτων.* In calce: *ἠχήεσσαν ἱεὶς γῆρυν ἀπὸ στομάτων.* In Planud. *ἠχήσεις ἐνιεὶς γ. ἀ. στόματος.* — V. 3. 4. laudat *Suidas* in *βαλιὰν* Tom. I. p. 413. qui *θηρεύων βαλίους* legit. In Plan. *θηρεύων ἀγρίους.* In Vat. Cod. ſic, ut ap. *Suidam*; *θηρεύσεις* repoſuit *Dorvill.* ad Charit. p. 522. ubi hoc carmen emendatius profert; idque ipſum in margine Codicis notatum eſſe, ait *Brunckius.* Quod verum eſſe dubito. In Apogr. certe Gothano, quod marginis lectt. diligenter commemorat, nihil notatum. — *βαλίους, maculoſas*, exemplis illuſtrat *Arnald.* Lectt. Gr. p. 200. — V. 4. *ἄχετο Suid.*

Ex Tom. II. p. 525.] *V.* Ex poëmate, cui titulus fuit *Ἀπόλλων*, fragmentum ſervavit *Tzetza* Chil. VII. 690. p. 233. *περὶ τῶν ἡμικυνῶν δὲ, τῶν καὶ κυνοκεφάλων, Σιμμίας ἐν Ἀπόλλωνι κατ' ἔπος οὕτω γράφει. Τηλυγέτων* .... Apollo videtur loqui, quem ap. Hyperboreos eximie cultum fuiſſe conſtat. Vide, quae collegit *Spanhem.* ad Callim. H. in Del. 281. p. 557. De eorum felicitate

et omnium rerum abundantia (ἀφνειὸς δῆμος) locus eſt egregius ap. *Plinium* L. IV. 26. Tom. I. p. 219. *Herodotus* L. IV. 32. p. 294. ſqq. *Salmaſ.* in Exercit. Plin. p. 145. ſqq. — V. 3. pro ταχέων ap. *Tzetzam* legitur θοῶν. De Maſſagetis *Herodotus* L. I. 215. p. 102. Μασσαγέται ἱππόται εἰσὶ καὶ ἄνιπποι· ἀμφοτέρων γὰρ μετέχουσι· καὶ τοξόται τε καὶ αἰχμοφόροι. *Herodotum* exſcripſit *Strabo* L. XI. p. 780. ſq. — V. 6. Καμπάσου. Hujus fluminis qui inter veteres mentionem fecerit, nondum vidi. — V. 7. ἐλαίαισι in Ed. *Lectii*, ubi latinus Interpres vertit: *Exinde veni paludes circa virides*; unde eum apparet legiſſe ἑλείαισι. Si ſincera eſt lectio Brunckiana, cujus tamen auctoritatem ignoro, ſenſus eſt: *Veni ad inſulas viridibus oleis munitas*, i. e. *circumdatas*. περὶ abſolute eſt poſitum. Tum vero ſaltem ἐλάταισι ſcribam. ἐρυμναὶ νῆσοι an hoc ſenſu a poëta potuerit poni, ignoro equidem; diverſa ratione *Callimachus* ἐρυμνὰς νήσους dixit in Hymn. in Del. 23. κεῖναι μὲν πύργοισι περισκεπέεσσιν ἐρυμναί. Fortaſſe *Simmias* dederat: ἐλάαισι ſive ἐλάταισι π. χλωρῇσιν ἐρεμνὰς Νήσους, ὑψικόμοισί τ' ἐπηρ. Montes et regiones abietibus olivisve conſitas obſcuriores videri et tantum non nigras, ἐρεμνὰς, nemo ignorat. — V. 9. Hos vſſ. usque ad finem laudat *Stephanus Byz.* in Ἡμίκυνες, ἐν Ἀπολλωνίῳ. Qui error ipſi *Salmaſio* tenebras offudit, ut h. l. *Apollonio* tribueret in Exerc. Plin. p. 707. A. Verum vidit *Th. Gale* ad *Parthen.* Narr. Cap. XXXIII. — γένος omittit *Steph.* — V. 10. τῶν ὤ. ἐφύπερθεν. *Tzetz.* τοῖς ὤμοις καθ. εὐστεφέων κυνὸς κράς. *Steph.* Haec ſic ſcribebat *Salmaſ.* τοῖς ὤμων κ. εὐστεφέων κύνιος κράς. — V. 11. ἐρυμνῶς *Steph.* ἐρυμνὸς *Salmaſ.* — V. 12. τεῖχη *Tzetza.* — V. 13. ὄνομα κλυτὸν diviſim *Tzetz.* Fuſe Cynocephalos deſcripſit *Cteſias* p. 830. ſq.

SIMMIAE ALAE.

¶. 205.] Hoc carmen, quod *Hephaeſtio* laudat p. 31. cum reliquis figuratis carminibus *Simmiae* et *Theocriti* paſſim eſt editum ad calcem Eidylliorum *Theocriti.* Uberrimo commentario inſtruxit ea *Salmaſius* ſimul cum Inſcriptionibus Herodis p. 183 — 198. et poſt eum *Fortunius Licetus* in Encyclopaedia ad alas divini Amoris, Patav. 1640. 4. quem *Fabricius* laudat. Mihi enim, ut hac editione uterer, non contigit. In vernaculam vertit et illuſtravit cl *Sonntag* in libro, cui titulus: *Zur Unterhaltung für Freunde der alten Literatur*, Faſc. I. p. 28 — 43. *Simmiae* carmina, ſed vehementer depravata, explicare conatus eſt, infelici ſucceſſu, *Claudius Auberius Triuncurianus* ad calcem *Theocriti* p. 243. ſqq. ed. Genev. 1639. Exſtant *Alae* in Cod. Vat. p. 672. bis ſcriptae, cum Scholiis, ex quibus nonnulla dedit *Brunck.* in Lect. p. 43. ex *Salmaſii* commentario ducta. Hic deſcribam, prout in Codice leguntur: Αὐτὸς ὁ Ἔρως ὑπὲρ ἑαυτοῦ λέγων, ὅτι πάντα αὐτῷ εἴκει καὶ τὰ ἐπὶ γῆς καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ καὶ θαλάττῃ. τὸ δὲ σχῆμα τοῦ πτερυγίου οὐκ ἔχει ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐπὶ τὸ ἔσχατον τὴν ἀνάγνωσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ πελέκεως καὶ τοῦ ὠοῦ· τὸ δὲ μέτρον τοῦ πτερυγίου καὶ τοῦ πελέκεως χοριαμβικὸν κατὰ στίχον· ἀφαιρουμένης συζυγίας· ὑμνεῖ δὲ οὐ τὸν πάνδημον ἔρωτα, τὸν Ἀφροδίτης, ἀλλὰ τὸν οὐράνιον τὸν γενεσιουργὸν, οὗ καὶ Πλάτων μέμνηται ἐν τοῖς σωκρατικοῖς διαλόγοις, ὅτε πρὸς Θρασύμαχον περὶ θείου τε καὶ ἀνθρωπίου διελεγέσθην ἔρωτος. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως.

Poſt ipſum carmen ſequitur Scholion ſimile ei, quod ſimul cum Alis edidit *Zacharias Calliergus* in Theocrit. anni 1516. 8. In Vat. Cod. ſic legitur: Τούτων ἡ ἀνάγνωσις ὡς γέγραπται δύναται νοεῖσθαι ἕνεκά γε τοῦ νοῦ· ἀλλὰ διὰ τὰ μέτρα ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐπὶ τὸν ἔσχατον ἔρχῃ, ἵνα τὰ ἀντίστροφα ᾖ μεταλλήλων, ταύτῃ γὰρ τὸ πρῶτον ἀναγνόν-

τας, εἶτα τὸ πανύστατον προφέρεσθαι καὶ ἀνάλογον ἄνωθεν τὸ δεύτερον. καὶ οὗτος ὁ τρόπος, ἕως ἂν ἐπὶ τὸ βραχύτατον ἀφίκῃ.

Ὁ δὲ λόγος· λέγει μὲν ὁ Ἔρως· ὁ δὲ νοῦς ἅπας οὕτως ἔχει· ὁρᾷς με τὸν γῆς τε ἄνακτα καὶ τὸν οὐρανὸν ἄλλῃ ἑδράσαντα· μηδὲν φροντίσῃς, εἰ τηλόκοσδε (l. τηλικόςδε) ὢν τελείου ἔργα ποιῶ, ἢ εἰ τελειότατός εἰμι· τότε γὰρ ἐγενόμην, ὅτε ἡ Ἀνάγκη ἦρχεν καὶ πάντα ὑπῆκεν (ὑπεῖκε) ταῖς τῆς γῆς γνώμαις, ὅσα ἕρπει δι᾽ ἀέρος καὶ αἴθρας· οὐκ εἰμι δὲ ὁ Ἀφροδίτας υἱός· καλοῦμαι δὲ Ἔρως (l. ἀέριος) καὶ οὐδὲν δὲ (f. δυνάμει ſive βίᾳ, ut eſt ap. *Callierg.*) ἔπραξα· τὰ πάντα δέ μοι πείθονται· ὑπεῖξαν δέ μοι οἱ γῆς τε καὶ θαλάσσης μυχοὶ καὶ ὁ οὐρανὸς, ὧν ἐγὼ τὸ ἀρχαῖον ἀφειλόμην σκῆπτρον καὶ ἐδίκαζον θεοῖς.

Ἔχει δὲ νοῦν, κἂν ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐπὶ τὸ ἔσχατον ἔρχῃ, ὡς προείρηται. Ἀκμονίδαν δὲ τὸν οὐρανόν· Ἡσίοδος· γαῖα μὲν ἄκμονα ἔτικτεν· ἀπὸ δ᾽ ἄκμονος οὐρανός. His lectis commentarium in paucis deſiderabis. Verſus ſunt choriambici in amphibrachyn vel bacchium deſinentes. Decreſcunt autem, ut primus ſit hexameter, ſecundus pentameter, et ſic porro. V. ſextus ex bacchio, ſeptimus ex amphibrachy conſtat, ſola clauſula remanente. Verſus legendi ſunt eo ordine, quo hic exſcriptos vides. Inepte enim Scholiaſtes ſenſum conſtare ait, licet a primo verſu ad ultimum, a ſecundo ad penultimum progrediaris. In quo vehementer errat, ut *Salmaſius* jam monuit p. 187. et quivis experiendo cognoſcere poterit. — V. 1. ſic, ut ap. *Brunckium* eſt, legitur in Enchir. *Hephaeſtionis* p. 31. ed. Pariſ. niſi quod ibi ἑδράσασα habetur. ἑδράσαντα praebet Cod. Vat. qui βαθύστερνον a pr. man. exhibet. In edit. *Calliergi:* λεῦσέ (ſic Cod. Vat.) με τὸν γᾶς τε βαθύτερον ἄνακτ᾽ ἀκμονίδαν ἄλυδες ἑδράσαντα. Poſteriores editt. reliqua emendantes in verſus exitu legunt τὰν ἄλα δ᾽ ἑδράσαντα. quod ductum videtur ex *Calliergi* Scholiaſte: τὸν οὐρανοῦ ἄλα ἑδράσαντα. Senſum *Salmaſius* ſic explicavit: Vide me, qui latae terrae rex ſum, quique coelum in alia ſede conſtitui, i. e. qui Coelum ſolio

depuli et illa ſede deturbavi, quam obtinebat, cum Terrae imperaret et dominaretur, neque in ejus locum intuli et aliam eum ſedem quaerere coëgi. Ἀκμονίδης. ὁ Χάρων καὶ ὁ Οὐρανὸς, Ἄκμονος γὰρ παῖς. *Heſych.* Idem: Ἄκμων. ἀπαθής. Κρόνος. Οὐρανός. Conf. inprimis *Callimachi* Fr. CXLVII. et *Schellenberg.* ad *Antimachi* Reliq. p. 73. Eadem fere de Amore praedicat *Orpheus* Hymn. LVII. 4. πάντων κληῖδας ἔχοντα Αἰθέρος οὐρανίου, πόντου, χθονὸς — Ἠδ' ὅσα Τάρταρος εὐρὺς ἔχει πόντος θ' ἁλίδουπος. — V. 2. *Ne mireris genas meas, quamvis pueri, denſa barba obductas eſſe.* Amor barbatus, quia omnium deorum antiquiſſimus. Apud *Lucianum* D. D. II. 1. Tom. II. p. 4. ed. Bip. cum Amor apud Jovem excuſaſſet imperitiam ſuam atque infantiam, ille, σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ait, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πώγωνα, μηδὲ πολιὰς ἔφυσας, διὰ ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων καὶ πανοῦργος ὤν; Hic verſus in edit. *Calliergi* ſic legitur: μ. τε. εἰ τόσσος ὢν δάσκια βεβριθότα λαγνὰ γένεια. Haec ad veram lectionem ducebant, quam obſcuraverunt poſteriores, qui exhibent δάσκια καὶ λάχνα φέρω γένεια. *Scaliger* in Anthol. Lat. Burmanni Tom. I. p. 38. τυθὸν conjicit, dorice pro τυτθός. In Cod. Vat. βεβριθότα λαγνᾶ γ. Et metro et ſenſui ſatisfacit emendatio *Salmaſii*, quam *Brunckius* exhibuit. — V. 3. *Antiquiſſimus enim ſum; quippe qui in lucem ſum editus, cum omnia Neceſſitatis legibus parebant.* *Plato* in Tim. p. 48. A. μεμιγμένη γὰρ οὖν ἡ τοῦδε τοῦ κόσμου γένεσις, ἐξ ἀνάγκης τε καὶ νοῦ συστάσεως ἐγεννήθη. ἔκρινʼ eſt ex *Salmaſii* correctione. Vulgo enim ἔκριν', quod etiam in Vat. membranis eſt. — V. 4. Haec quoque ad generis vetuſtatem ſignificandam faciunt. Ante Uranum Tellus omnibus animantibus imperabat, triſti imperio, quippe quod, ante Amorem natum, nullo ſuavitatis condimento temperabatur. Hic verſus depravatiſſimus ap. *Calliergum*: πάντα δ' ἑρπάσει καὶ φευδαῖσι λυγραῖς. Cod. Vat.: ἑρπάσει καὶ φραδέσι λ.

Editi ante *Salmaſium:* πάντα δ' ὑπείκεσκε φρένεσσι λυγραῖς, qua lectione et ipſa verae ſcripturae veſtigia obliterata ſunt. Unice verum eſt, quod *Salmaſius* ex Scholiaſte elicuit: καὶ πάντα ὑπῆκεν (ὑπεῖκεν) ταῖς τῆς γῆς γνώμαις. Fortaſſe φραδαὶ λυγραὶ ad oracula quoque Telluris referendae ſunt. Cf. *Heſiodum* Theog. 463. et 626. — V. 5. πάντα ὅσα Cod. Vat. loco pr. πάνθ' ὅσα ἕρπει loco ſec. ἑρπετὰ animalia cujuscunque tandem generis. Vide *Intpp.* ad *Callimachi* Fragm. CCXXVIII. ἕρπειν eſt *verſari, incedere*, docente *Valckenario* ad Adoniaz. p. 400. A. ſed non apud Dorienſes tantum, ut contendit idem ad Hippol. p. 227. — V. 8. Veneris filium ſe eſſe negat, ut a vulgari Amore diſtinguatur. Quae ſequuntur, *Salmaſius* minus recte expoſuit, qui etiam verba ὠκυπέτας ἀέριος pro ſignificatione vulgaris Amoris habet, qui incerto vagoque impetu modo ad hos, modo ad illos feratur. Reſtituenda potius Codicis lectio ὠκυπέτας δ' ἀέρ. hoc eſt: *Non Veneris filius ſum; ſed aliger et aëreus;* ut prius terreſtrem; poſterius coeleſtem Amorem deſignet. Amor ille coſmogonicus non minus alatus fuit, atque alius. *Ariſtophan.* Av. v. 695. ἔβλαστεν Ἔρως ὁ ποθεινὸς, Στίλβων νῶτον πτερύγοιν χρυσαῖν. ἀέριος vero idem, qui vulgo οὐράνιος appellatur. Scribitur hic verſus ap. *Callierg.* ſic: ὠκυπέτας δ' ἄρεος καλέομαι. Poſteriores αὐτὸς Ἔ. καλεῦμαι. ἀέριος habet Vat. — V. 10. Uranii Amoris eſt, nihil per vim, omnia perſuaſione efficere. Ante Amorem natum vis obtinebat. Ap. *Platonem* in Conv. p. 195. C. Agathon Amorem antiquiſſimum deorum eſſe negans, τὰ παλαιὰ πράγματα περὶ θεοὺς, ait, ἃ Ἡσίοδος καὶ Παρμενίδης λέγουσιν, Ἀνάγκῃ, οὐκ Ἔρωτι γεγονέναι, εἰ ἐκεῖνοι ἀληθῆ ἔλεγον. οὐ γὰρ ἂν ἐκτομαὶ οὐδὲ δεσμοὶ ἀλλήλων ἐγίγνοντο καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ βίαια, εἰ Ἔρως ἐν αὐτοῖς ἦν, ἀλλὰ φιλία καὶ εἰρήνη, ὥσπερ νῦν. Saepe ſibi in amore opponuntur βία et πειθὼ, *vis* et *perſuaſio*; de qua antitheſi vide notata ad *Antip. Sidon.* Ep. II. — *Calliergus* habet: οὔτε γὰρ ἔκεινα βίας

κραύνω δὲ πειθοῖ. Aliae editt. οὔτε γὰρ ἔκρινα βιάζειν πάρ̄άγα δὲ πειθοῖ. Vat. Cod. ſic habet, ut *Calliergus*, cujus Scholiaſtes hoc loco plenior. Schol. Cod. Vat. haec ſic interpretatur: καὶ οὐδὲν ἔπραξα βίᾳ, ἀλλὰ τὰ πάντα πραΰνω πειθοῖ. Hinc lux affulſit obſcuratis verbis. *Salmaſ.* edidit ἔκρηνα βίαφι, ſed poſtea veriorem putavit conjecturam, quam *Brunckius* in contextum recepit. πᾶν uterque Scholiaſtes agnoſcit. — V. 11. *Callierg.* εἶκει τ' ἐμοί, et in exitu verſus χάλκεος non habet. Aliae editt.: γαῖα, θαλάσσας τε μυχοὶ, οὐρανίον πᾶς τε θεὸς μοι εἶκει, antiqua ſcriptura penitus obliterata. In Cod. Vat. hic verſus bis legitur:

εἶκε δέ μοι γαῖα θαλάσσας τε μυχὸς οὐρανὸς τε.

ἄλλως·

εἶκει δέ μοι γᾶς τε μυχοὶ χάλκεος οὐρανὸς τε.

Ex duobus his verſibus, mutilis ac corruptis, unum conflavit *Salmaſius.* Idem praeterea tentavit εἶξε δέ μοι, ſive εἶξαν ἐμοί, propter Scholia: ὑπεῖξαν δέ μοι οἱ γῆς τε καὶ θαλάσσας μυχοὶ καὶ ὁ οὐρανός. Hinc ille probabiliter conjecit, Scholiaſten legiſſe: εἶξαν ἐμοὶ γᾶς τε θαλάσσας τε μυχοὶ, χάλκεος οὐρανός τε, ſenſu nihil diverſo. — V. 12. *Calliergus*: τῶνδ' ἐγὼν ἐκνοσφισάμην ὠ. σ. κραιῖνδες θ. θ. Vulgo fere item, niſi quod in fine verſus emendatum eſt: ἐκράγνῶ τε σφιν θέμιστας. In Cod. Vat. ἔκραινον δὲ θεοῖς θ. Priorem verſus partem emendavit *Salmaſius*, ſenſu et metro poſtulante. τῶν pronominis relativi vice fungitur. Amor ſe Telluri, Mari et Coelo ſceptrum, quod olim tenuerant, eripuiſſe ait. ἔκρινον ejusdem *Salmaſii* conjectura eſt.

O V U M.

¶. 207. et 208.] Legitur in Cod. Vat. p. 675. Βυσαντίνου Ῥοδίου ὠὸν χελιδόνος. In fine: Ῥόδου Βυσαντίνου ῥόδιον ὠὸν ἢ Δοσιάδα ἢ Σιμμίου, ἀμφότεροι ῥόδιοι. *Simmiae*

tribuit *Hephaeſt.* in Enchir. p. 65. ed. Pariſ. cujus verba, quia poëmatio noſtro lucem affundunt, adſcribenda ſunt. ἀντιθετικὰ carmina Grammaticus eſſe ait, ὅσα κατὰ θέσιν μὲν γέγραπται, οὐ μέν τοι κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν παραβάλλεται ἀλλήλοις τὰ ἀντιστρέφοντα· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ τέλους τῷ πρώτῳ παραβάλλεται τῷ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς· καὶ τὸ δεύτερον ἀπὸ τέλους τῷ δευτέρῳ τῷ ἀπ' ἀρχῆς· τὸ δὲ τρίτον ἀπὸ τέλους τῷ τρίτῳ· καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν οὕτω. ταύτης δὲ τῆς ἰδέας ἐστὶ τὸ Ὠὸν τοῦ Σιμμίου καὶ ἄλλα παίγνια. Eadem repetit p. 68. ubi *Simmiae Rhodii* Ovum denuo laudat. Scholia, quae in Vat. Cod. reperiuntur, deſcripta in apogr. Buheriano, *Brunckius* edidit in Lectt. p. 40. Nos omnia dabimus ad codicis fidem. Statim poſt titulum leguntur haec: Παραινεῖ ὁ ποιητὴς τὸν ἀκροατὴν λαβεῖν τῆς (Cod. τις) δωρίδος ἀηδόνος τὸ ὠὸν, μετὰ πολλῆς προθυμίας· ἡδεῖα γάρ ἐστιν ἡ φωνὴ τῆς δωρίδος ἀηδόνος· τοῦτο δὲ ὠὸν ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν θεῶν Ἑρμῆς ἤγουν ὁ λόγος παρέσχε· κελεύει δὲ ἀπὸ μονοβάμονος μέτρου ἐπὶ μέγα αὔξειν. Poſt ipſos verſus, aliud argumentum legitur: ἀπὸ τοῦ πρώτου ἥξεις ἐπὶ τὸ τελευταῖον, κατιὼν καὶ πάλιν ἐπανιὼν ἀναλόγως. φησὶ δὲ ὁ νοῦς· τοῦτο τὸ ὠὸν ὁ ποιητής φησιν ἐξ ἀηδόνος γενέσθαι καὶ τῆς ἑαυτοῦ φροντίδος· παρακαλεῖ οὖν δέξασθαι μεθ' ἡδονῆς τὸ ὠόν· δέξασθαι δὲ, φησὶ, πᾶσι τοῦτο παραινεῖ (f. παραινεῖται) ὑφ' Ἑρμοῦ τάχει χρησαμένου καὶ τὰ μέτρα καὶ τοὺς ῥυθμοὺς ἀνομοίους ὄντας ἀποδείξαντα ὁμοίους. ἀλληγορεῖ δὲ παρεικάζων τὴν τῶν ποδῶν ὁρμὴν τοῦ θεοῦ νεβροῖς, αἳ σκιρτῶσι τῆς μητρὸς τοῦ γάλακτος ἐπιθυμοῦσαι. οὕτω φησὶ σκιρτήσαντα τὸν Ἑρμῆν εὐρύθμοις σκιρτήμασι μέτρα ἀναφθεγξάμενον παραδοῦναι τῆς Δωρίας ἀηδόνος· τοῦτο δέ φησιν, ὅτι Ῥόδιος αὐτὸς, ἡ δὲ Ῥόδος μία τῶν νήσων τῶν Δωριέων. Ante *Salmaſium*, qui hoc quoque carmen explicuit, p. 159 – 182. nemo ejus ſenſum recte intellexerat; quin ne illud quidem viderant viri doctiſſimi, quo ordine verſus legendi eſſent. Quare noli mirari, eorum conatus infeliciter ceſſiſſe. Plurimum operae in eo rectius conſtituendo et emendando fruſtra inſumſit

Joſ. Scaliger, qui in vulgata impreſſione omnia corrupta eſſe cenſebat, et ea, e quibus vix ullum ſenſum elicere poſſis. Summi hujus viri conjecturas repetere ſupervacaneum eſt. Indicabimus igitur vulgatam lectionem cum Codicis Vat. variantibus, et praeſertim ea, quae *Salmaſius* ad hoc carmen illuſtrandum attulit, breviter enotabimus. Allegoricum eſt carmen, quaeque in eo de Ovo dicuntur, de ipſo carmine, in Ovi formam compoſito, accipienda ſunt. ἄτριον Δωρίας ἀηδόνος ipſius poëtae opus eſt. Poëtas ἀηδόνας appellari, docuimus, ad Epigr. *Noſſidis* XII. nec non ipſa carmina *luſcinias*; vide not. ad *Callim.* Ep. XLVII. Doricam ſe luſciniam vocat, quia Rhodius eſt, ut Schol. recte monuit. Argumentum *Salmaſius* in hunc modum concinnavit: Invitat lectorem *Simmias* ad ovum iſtud ſuum, ingenii ſui foetum, benevole excipiendum: *Accipe*, inquit, *hoc ovum, Doricae luſciniae foetum. Lubenter autem et promto animo ſuscipe. Nam matre pura et dulciloqua editum eſt. Mercurius autem deorum nuncius*, hoc eſt λόγος προφορικός, *illud apprehendit, et in hominum genus edidit, matris alis ſurreptum, quibus fovebatur.* His verbis nihil aliud niſi editio hujus opuſculi a poëta adornata ſignificatur. *Juſſit autem Mercurius iſtud ovum a monometro incipiens, usque ad decimum verſum ſemper creſcendo procedere.* Deinde poëta Mercurii motum et pedum ſupploſionem in percutiendis iſtis metris comparat hinnuleorum citatis greſſibus, qui matris veſtigia ſequuntur, et illius deſiderio interim vagientes lupum aut leonem ex latibulis ſuis excitant; eodem plane modo Mercurium in iſtius carminis metris, multiplicibus quidem illis, fingendis et citato pede ad numerum feriendis eſſe verſatum. Haec fere *Salmaſius*, quae nos nonnihil contraximus. Jam videamus ſingula, eum verſuum ordinem ſequentes, quem ſenſus poſtulat, quique p. 208. conſpicitur. — V. 2. editt. veter. ἀγρίον, ἄγριος et ἀγρίου.

Vat. Cod. ἄτριον. *contextum Doricae matris opus.* Carmina texere et contexere dicuntur poëtae. *Antip. Sidon.* Ep. LXX. ἀοιδῷ Ἄφθιτα νησαμένᾳ δῶρ' Ἑλικωνιάσι. ubi vid. not. — V. 5. Vulgo τί τόδ' ᾠόν. In Cod. eſt τῆ τόδ' —. *En tibi novum hoc ovum.* *Leonid. Tar.* Ep. XXIX. 11. καὶ λεγέτω· τῆ τοῦθ', Ἡράκλεες. *Salmaſ.* τόδ' mutavit in τοῦτο, ut hic verſus reſponderet antithetico. In ᾠόν prior ſyllaba corripitur propter ſequentem vocalem, cujus licentiae exempla vide ap. *Salmaſ.* p. 167. — V. 7. Vulgo δὴ ἁγνὰ Λίγειά μιν κ' ἀμφὶ ματρὸς ᾠδίς. In ed. Criſpini: ἀμφιμάτριος. In Cod. Vat. δεῖ γὰρ ἁγνὰ Λ. μ. καμφιματρος ὠ. Haec ex ingenio emendavit *Salmaſ.* ut verſus evaderet jambicus trimeter catalecticus. Senſum ſic explicat: *nam purae et dulciloquae matris partu editum eſt.* Mihi haec nondum perſanata videntur. — V. 9. In Commelin. Ἑρμῆς ἤικιζε κ. In ed. Criſp. ἀείκιζε. Codex Ἑρμᾶς ἔκιξε. Quod *Salmaſius* perperam mutavit, notante *Schneidero*, cujus obſervationem exhibet *Brunckius*: »ἔκιξε genuinum eſt et minime mutandum. *Ariſtoph.* »Acharn. 869. καὶ τἄνθεα τᾶς γλάχωνος ἀπέκιξαν χαμαί. »ubi videnda Scholia Biſeti. Vid. etiam *Heſych.* in »ἀπέκειξαν, male ſic ſcripto pro ἀπέκιξαν, ut δεικεῖν pro »δικεῖν.« Mercurius hoc ovum mortalibus projecit, i. e. edidit et publici juris fecit. Vulgo πέτροισι legitur pro πτεροῖσι. In Cod. πέτροις. — V. 10. Pro φῦλ' ἐς βροτῶν Commel. φίλος λε;βροτῶν. Criſp. φίλος λεπυροτόν. — V. 11. ἐκ μέτρου μονοβάμονος, *a verſu monometro.* Schol. μονοβάμονος δὲ μέτρου, ὅτι ἀπὸ ἐλαχίστου εἰς δεκάμετρον προῆλθεν. In contextu Cod. μενοβάμονος. Vulgo: ὄνῳ δ' ὄρσας ἐκ μ. μι μέταν πάροιθ' ὤυξε, ſive πάροιθεν ἄιξε. — V. 12. ἄκραν δεκάδα. usque ad verſum medium, qui decimus eſt, ſi duos priores monometros pro uno habeas. Ille igitur totius carminis et ſummus eſt et longiſſimus. Corruptiſſime vulgo: ἀριθμὸν δ' εἰς ἄκρος δέκα δ' ἰχνίων κόσμον νέμοντα ῥυθμόν. In ed. Criſp. ἀ. ε. ἄκρον δ. ἰχνίων κόσμιον νεῖμε ῥυθμόν.

Cod. e quo reliqua emendata ſunt, in fine verſus habet: κοσμ°ι νέμοντο ῥυθμῷ. quod *Salmaſius* mutavit in κόσμον νέμοντι ῥ. Eidem noſtra quoque lectio debetur. Vide tamen, an melior evadat ſenſus, ſi legas:

— — κομεῖν τε πάντα ῥυθμῷ.

et omnia rhythmo exornare, juſſit ſcil., ἄνωγε. — V. 13. Edit. Criſp. θοῶς δ' ὕπερθεν ὠκὺ λέχριον φ. ν. ποδῶν πίασκε. In Cod. Vat. θοῶς δ' ὕπερθ' ὠκὺ λέχριον φέρω νεῦμα πολλῶ πίφαυσκε. Ad veram lectionem duxit Scholion: τόδε λέχριον φέρων νεῦμα ποδῶν σποράδων, ὅτι πλάγιον τὸ μέτρον καὶ οὐκ ὀρθὸν, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν αὐξανόμενον. Hinc orta *Salmaſii* emendatio, quam *Brunckius* expreſſit. Idem et aliam propoſuit, ut ſervato ὠκὺ legeretur:

θοῶς δ' ὕπερθ' ὠκὺ λέχριον νεῦμα ποδῶν σποράδων πίφαυσκε.

Fateor, mihi ſenſum hujus verſus non ſatis planum videri; nec *Salmaſius* eum diſerte explicuit, cujus haec ſunt: „νεῦμα hoc loco non ἀπὸ τοῦ νεύειν, ſed a νέω vel νέομαι, „quod eſt vado et incedo. λέχριον νεῦμα ποδῶν σποράδων „Mercurii, hoc eſt λόγου, dixit propter varietatem et in„aequalitatem pedum et metrorum, quibus hoc poëma „contextum eſt. σποράδας autem πόδας dixit, ut Euripides „δρομάδα κῶλον in Helena, et μανιάδας λυσσήματα in Oreſte. „Sic Claudianus *victrici ſolo* dixit, et Julianus Ante„ceſſor *victricem calculum*. Sic Γάλλοι δρομάδες in quodam „Galliambico ap. Hephaeſtionem: Γάλλοι μητρὸς ὀρείης „φιλόθυρσοι δρομάδες.“ — V. 14. In hoc verſu nihil diſcrepat vulgata ſcriptura. Cod. a pr. man. ἴχνη et θένω. In fine verſ. αὐδήν. Mercurium poëta fingit pedibus rhythmi poëtici rationem, verſuum menſuram et modum, indicantem. Πιερίδων αὐδὰ ipſa ſunt carminis verba. παναίολον μονόδουπον *Salmaſ.* interpretatur de metrorum varietate a monometris incipientium. Haud ſcio, an legere praeſtet: — μελίδουπον αὐδάν, *vocem ſuaviter ſonan-*

tem, ſive: ὁμόδουπον, ut ad ſimilitudinem verſuum antitheticorum reſpiciatur. Nam revera hoc carmen eſt πανκίολον, *varii metri*; ſed in hac ipſa varietate hanc legem obſervavit poëta, ut primum verſum eodem metro metiretur, quo ultimum, ſecundum eodem, quo penultimum, et ſic porro; quo fit, ut hi verſus antithetici, 1. et 22. 2. et 21. 3. et 20. ſqq. ὁμόδουποι ſint ſive ſimiliter ſonantes et cadentes. — V. 15. Edit. Criſp. θοαῖσί τ' αἰόλαις κῶλ' ἀλλὰ σὺν ὀρσιπέδων κ. τ. et ſic edit. Commel. niſi quod ibi ἀλλὰ σῶν legitur. Noſtrum eſt ex Cod. Vat. qui hic egregie opem tulit. Mercurius metrum pedibus percutiens dicitur κῶλα ἀλλάσσειν νεβροῖς, greſſum cum hinnuleis permutare, hinnuleorum celeritatem exaequare. — V. 16. Edit. Criſp. τάκ' ἀμβρότῳ ματρὸς φ. πόθῳ ῥόων α. μ. ἱ. μ. Aliae τόκ' ἀβρῶτι et τάδ' ἀμβρότι πόθῳ φίλας μ. ῥόωντ' — —. Cod. Vat. ταίτ' ἀμερότῳ πόθῳ φίλα ματρὸς ῥώοντ' αἶψα μεθ' ἱμερόεντα μαζόν. quae cum antiquarum editt. lectione comparata *Salmaſio* eam lectionem ſuppeditarunt, quae ap. *Brunckium* habetur. — V. 17. Criſp. edit. πάλαι κραιπνοῖς ὑ. ἄ. ἱ. π. λ. κατὰ ῥύθμιον ἴχνος τιθήνας. Aliae — ποσὶ λόφων καταρυθμίας. Parum hic juvant membranae, in quibus ſic habetur: πάλαι κραιπνοῖς ὑπεράκρων ἱεμένα ποσσιλόφων καταριθμιας ιχνος τιθένας. Bene haec emendavit *Salmaſius*. Fortaſſe tamen pro πάλαι κραιπνοῖς, quod in editt. eſt et ſcriptis, μάλα κραιπνοῖς legi debet. — κατ' ἴχνος. *dilectae matris perſequentes veſtigia.* — V. 18. Vulgo λαχχὰ δ' οἰῶν π. et in fine τανυσφύρων τ' ἄντρα N. Cod. Vat. βλαχχὰ δ' οἰων τις ἀνβότων ἀνορέων νόμον ἔβα τ. τ' ἄντρα N. *Salmaſius* ἂν inſeruit ante ἄντρα. Idem πολυβώτων dedit, ut hic pes reſponderet verbis ſuperioribus ὑπὲρ ἄκρων. Sed nihil opus. Prior enim in ἄκρων corripi poteſt. οἴων poſitum pro ἐρήμων. *Balatus hinnuleorum, qui ſolitarii vagantur, permeat montes et in Nympharum antra penetrat.* — V. 19. Edit. Criſp. καὶ τῆς ὁμοθύμον (al. ὁμόθυμος) ἀμφίπαλτον αἶψ' οὐδ' ἂν θὴς ἐν κόλποις

δεξά-

δεξάμενα (δεξάμενος al.) πυκνότητα (al. πουκότητα). Codex Vat. ſic, ut *Brunckius* poſt *Salmaſium* edidit; niſi quod πουκότατον in fine habet. *Scholiaſtes*: πουκότατον· ἀντὶ τοῦ πυκνώτατον. Idem ad ἀμφίπαλτον: ἀμφίπαλτον δὲ αὐδὴν τὴν φωνὴν τὴν περὶ ἑαυτὴν παλλομένην καὶ ἠχοῦσαν. *Salmaſius* πυκωτάτων corrigebat; deinde ſententiam mutans πουκωτάτων ſincerum eſſe pronuntiavit. Aeoles υ frequenter in ου permutant. Vide *Koen.* ad Gregor. p. 179. Fera in antri receſſu hinnuleorum balatum auribus accipit. — V. 20. Edit. Criſp. ῥίμφα περίκομψο (al. περίκοτον) ἐκλιπὼν β. ε. μ. π. καιομένας (καιόμενος al.) β. ἐ. τ. Cod. Vat.

ῥ. πτερόκοιτον ἐκλειπὼν, cetera, ut *Br.* habet. Fera ſpeluncam, ſaxeum cubile ſuum, celeriter linquit, maculoſae matris vagantem pullum interimere cupiens. Cum πετρόκοιτος comparandus *Sophoclis* Phil. 160. οἶκον ἀμφίθυρον πετρίνης κοίτης. — βαλιάς. de cervis. *Eurip.* Hecub. 90. βαλίαν ἔλαφον. Plura vide ap. *Arnald.* in Lect. Gr. p. 200. — V. 21. Edit. Criſp. καὶ τὰ δ' ὠκυβοα κοᾶν (ὠκοβοᾶς κοᾶν al.) μεθέπων ἄ. ὄγ' ἐκ λασίων ὀφιοβόλος (ὁ γηλασίων ὀφοβόλων al.) ἀ. ὀ. ἔσσυτ' ἀνάγκαις. Cod. Vat.: καὶ τάν ὦκα βοὰς ἀκοᾶν μεθέπων ἄφαρ ὄγε λασίων νιφοβόλων ἀνορέων ἔσσυτ' ἀνάγκαις. Hic ἀκοᾶν legi poſt βοὰς reticuit *Salmaſius*, quem in hoc verſu genuinam *Simmiae* manum aſſecutum eſſe, dubitare licet. Nihil tamen equidem tentaverim in loco tam lubrico. Exitus verſus bene ſe habet λάσιον ἄγκος, *horrida et hirſuta convallis.* — V. 22. Edit. Criſp. ταῖς δὴ δαίμων κλυταῖσι (al. κλυταῖς) θεοῖσι ποσσὶ (al ποσὶ) πονέων πολύπλοκα μετῆε (μεθίει al.) μέτρα μολπαῖς. Cod. Vat. ταῖς δὴ δαίμων κλυταῖς ἴσα θεοῖς ποσὶ δονέων πολύπλοκα μεθίει μέτρα μολπαῖς. Verba ſecundum *Salmaſii* emendationem in hunc modum jungenda ſunt: ταῖς δὴ δαίμων ἴσα θέουσι ποσὶ δονέων μετίει τὰ πολύπλοκα μέτρα κλυτᾶς μολπᾶς. Mercurium in multiplicibus hujus carminis metris percutiendis cum hinnuleis contendiſſe ait. ποσὶ δονέων ad

illam metrorum percuſſionem refert *Salmaſius*. πολύπλοκα, ex variis metrorum generibus commiſta.

S E C U R I S.

¶. 209. et 210.] Legitur in Vatic. Cod. p. 671. Hoc quoque carmen *Hephaeſtio Simmiae* tribuit in Enchirid. p. 31. Interpretatus eſt praeter *Claudium Auberium Triuncurianum* p. 274. ſqq. *Salmaſius* p. 199. ſqq. Plurimum lucis huic carmini accendunt Scholia Cod. Vat. quorum particulam dedit *Brunckius* ex *Salmaſii* notis. Argumentum igitur Scholiaſtae in hunc modum legitur: Τὸν πέλεκυν τοῦτον Ἐπειὸς ἀνατίθησι τῇ Ἀθηνᾷ, ᾧ κατεσκεύασε τὸν δούριον ἵππον. τὸ μέτρον δὲ χοριαμβικὸν ἀρξάμενον ἀπὸ καταληκτικοῦ ἑξαμέτρου, καταλῆγον δὲ εἰς μονόμετρον ἰαμβικόν· τὸ αὐτὸ δὲ μέτρον τῷ πτερυγίῳ, ἀλλὰ διαφέρει, καθ' ὃ μὲν πέλεκυς ἔχει τὸ πρῶτον κῶλον πρὸς τὸ τελευταῖον. Quo ordine verſus legendi ſint, bis repetitur; primum recte: δεῖ τὸν ἀναγινώσκοντα καὶ ἐξηγούμενον μετὰ τὸ πρῶτον κῶλον τὸ τελευταῖον λέγειν, εἶτα τὸ δεύτερον ἀπ' ἀρχῆς, καὶ μετ' αὐτὸ τὸ δεύτερον ἀπὸ τέλους καὶ οὕτως καθεξῆς ἕως τοῦ μέσου, ὥστε τὸ μέσον τέλος εἶναι. Deinde falſo dicit, ſenſum etiam conſtare, ſi ab ultimo verſu ad primum adſcenderis. Quae cum falſiſſima ſint, deſcribere piget.

Quatuor priorum verſuum ſenſum ſic explicant Scholia: Τὸ ἑξῆς· Ἀνδροθέᾳ τῇ Ἀθηνᾷ δῶρον ὁ Φωκεὺς ὤπασεν Ἐπειὸς πέλεκυν, τῆμος Δαρδανιδᾶν ἐστυφέλιξεν ἐκ θεμέθλων ἄνακτας. Sequitur alia paraphraſis, quam *Salmaſius* quoque exſcripſit p. 201.

Οὕτως γέγραπται μὲν εἰς τὸν Ἐπειοῦ (Codd. Ἐπειὸν) πέλεκυν· λέγει δὲ εἶναι δῶρον τῇ Ἀθηνᾷ, ὃ Φωκεὺς Ἐπειὸς τῆς τέχνης καὶ ἐπινοίας χάριν ἀποτίνων (Codd. ἀποτείνων) ἀνέθηκεν, ᾧ ποτε τῶν θεοποιήτων (Codd. τῶν ποιητῶν) πύργων κατήριπε τὸ τεῖχος, ἡνίκα τῷ ἱπποποιήτῳ κηρὶ καὶ πυριπνόῳ τὴν πόλιν ἔκαυσε. διὰ γὰρ τοῦ ἵππου εἷλον Ἴλιον οἱ Ἕλληνες, καὶ τοὺς

βαθυπλούτους ἄνακτας ἐκ βάθρων ἔσεισεν Ἐπειδὴ, ὃς οὐκ ἦν προμάχοις ἐναρίθμιος, ἀλλὰ ἀπὸ κρηνῶν καθαρὸν πόμα ἔφερε τοῖς Ἀχαιοῖς. νῦν δὲ ἐχώρησεν εἰς τὴν Ὁμήρου ποίησιν διὰ τὴν Ἀθηνᾶς χάριν. μακάριος οὖν, ὃν (ὃν om. Cod.) σὺ ἀπὸ ψυχῆς εἶδες, ἵλεως εἶδες. τῷ γὰρ τοιούτῳ καὶ εὐδαιμονία ἀεὶ παρακολουθεῖ. Ἀνδροθέα δὲ ἡ ἔπανδρος θεά. (Sic Vat. Brunckii Codd. ἐπ' ἀνδρὸς θεοῦ.) οἶμαι δὲ, ὅτι διὰ τοῦ τοιούτου ὀνόματος τὴν παρθένον καὶ ἀνδρείαν ἐσήμανεν. Deſcripſimus hoc Scholion ſecundum emendationes *Brunckii*, notatis cum Cod. Vatic. tum Codicum, quibus *Brunckius* uſus eſt, varietatibus.

V. 1. In Cod. Vat. κρατίστας μηδοσύνας legitur; ſed ſupra ſcriptum κρατεραῖς δημοσύναις. Prius editi habent; etiam *Calliergi* edit. et *Hephaeſtio*, qui hunc verſum laudat. κρατίστας metrum non fert, quod eſt choriambicum. In τίναν haeſit *Salmaſius*, qui τίων praetulit, quod in membranis eſſe ait. Sed ibi ſcriptum τίν, omiſſo ν finali, quod lineola plerumque exprimitur. Nec metro timendum, ſi τίναν ſervaveris. Paſſim enim hoc verbum reperitur priore correpta. Cf. *Clark.* ad Il. β. 43. — V. 2. ὦ ποκα. editi. τῷ ποτε Cod. *Scaliger* ὁππόκα conjiciebat. Sed metro conſulendam erat. Dicitur Epeus ſecuri, qua equum illum ligneum fabricavit, altas Trojae turres diruiſſe, poëta tribuente inſtrumento id, quod machinae, illa ſecuri expolitae, tribuendum erat. In hac ſententia *Scaligerum* offendiſſe, mirari ſubit. In fine verſus κατέρειπεν vulgo. κατέριψεν Cod. Vat. — V. 3. Vulgo τᾶμος. Noſtrum eſt in Cod. qui etiam κερι legit. Sic ſaltem apogr. noſtrum. Sed fere ſuſpicor, in membranis eſſe κερι, i. e. κηρὶ, ut editi legunt. — Idem πυρίνῳ habet. Edit. Callierg. πυρόπνῳ. — V. 4. χρυσοβαφεῖς, quod vulgo deeſt cum metri detrimento, *Salmaſius* ex membranis reſtituit, ſuſpicatus tamen, olim fuiſſe:

χρυσοβαφῆ ἄνακτα. Bene fecit, quod huic conjecturae parum tribuit vir doctiſſimus. Licuit poëtae, ubi de uno agebat, plurali uti; niſi forte Priamum et Priami filios intelligi voluit. — V. 5. ἐναρίθμιος vulgo, quod metrum reſpuit. ἐνάριθμος Vat. Cod. Editi etiam ἐνὶ προμάχοισιν male legunt. — V. 6. Vulgo ἀλλ' ἀπὸ κρ. καθαρὸν νᾶμα κόμιζε (νόμιζε *Auber.*) δυσκλεής. Membranae doctam lectionem ἰθαρᾶν exhibent, καθαρὰν ſuperſcripto. *Heſych.* ἰθαραῖς. ταχέσιν. ἱλαραῖς. καλαῖς. καθαραῖς. κούφαις. λευκαῖς. ταχείαις ubi interpp. noſtrum locum excitaverunt. δυσκλής *Salmaſius* metri cauſa ſcripſit. Quod ad ſenſum attinet, vide notata ad *Simonid.* Ep. CVII. 2. — V. 7. νῦν, nunc, equo fabricato, qui Trojae ruinam perfecit, ἔβα ἐς Ὁμ. κέλευθον, iter ſibi fecit in Homeri carmina, quae ejus nomen nobilitaverunt. Ὁμήρειον κέλευθον recte Schol. τὴν Ὁμήρου ποίησιν interpretatur. Nota ſunt Pindarica Iſthm. δ. 1. 2. ἐστί μοι θεῶν ἕκατι Μυρία πάντα κέλευθος. i. e. μυρία ὁδὸς εἰς τοὺς ὕμνους. et οἶμος, quod *viam* proprie denotat, paſſim pro *cantu* uſurpatur. *Callim.* H. in Jov. 78. ubi vide *Erneſt.* — V. 8. ἁγνὰν ed. *Callierg.* ἁγνὰ ὦ π. *Auber.* et *Commel.* Noſtrum eſt ex Cod. Vat. quem *Salmaſius* in reliquis quoque ſecutus eſt. *Salmaſii* autem lectiones expreſſit *Brunckius.* Poſtremae ſyllabae verbi ἀμφιδερχθης ſuperſcriptum ει. — Verſ. 11. vulgo τὸν ὄλβος legitur, et verſ. ſequ. πνέει, adverſante metro. πνεῖ autem poſitum pro ὑπάρχει, vivit, ſpirat, exſiſtitque.

Inter eos verſus, qui ſecurim noſtram conſtituunt, vulgo legitur verſus, quem manubrii loco eſſe volunt:

τὸν βίνων (al. βίων) κλυτὸς εἶσε (ἧσε Commel.) θερῖς, ὡς εὗρε ῥοδεῖ γεγαὼς
πολύτροπα μοῦνος μέτρα μολπῆς.

quem a ſciolo additum eſſe judicavit *Iſ. Voſſius* ad Scylacem p. 103. et *Salmaſius*, qui eum nec cum reliquis coire, nec per ſe ſpectatum ſenſum praebere idoneum

docuit. Priora tamen, quibus *Salmaſius* utitur, argumenta vix quidquam efficiunt, cum, antiquarum editionum lectione neglecta, Commelinianae edit. lectiones impugnet. Recte vero idem animadvertit, πολύτροπα μέτρα deſumtum eſſe ex *Simmiae* Ovo, ubi poëta ſe πολυπλόκοις μέτροις uſum eſſe ait, idque recte, cum diverſiſſima metrorum genera conjunxerit, cum contra in noſtro carmine unum choriambicum metrum dominetur. Deinde docte notavit, Epeum, cum ſecurim dedicaret, manubrium non ſine cauſa idonea exemiſſe; quandoquidem, quae diis dedicabantur et appendebantur, ea moris erat parte ſui mutilari, ne in hominum uſum cederent. Confer *Ariſtophanis* Eqq. 847. et 858.

ASCLEPIADAE SAMII
ET ALIORUM EJUSDEM NOMINIS POETARUM EPIGRAMMATA.

¶. 211.] I. Cod. Vat. p. 547. ubi *Aſclepiadae Adramytteno* tribuitur. Edidit *Klotz* ad *Tyrtaeum* p. 26. *Toup* ad *Theocritum* T. II. p. 215. et hinc *Schneiderus* in Per. crit. p. 37. Scriptum in puerum, olim, dum aetate florebat, difficilem, nunc ſero commodum. — V. 1. αἰτεῖς. Verbum proprium de meretricibus et pueris meritoriis. *Menander* ap. *Plutarch.* T. II. p. 19. A. meretriculam deſcribens ἀδικοῦσαν, ἀποκλείουσαν, αἰτοῦσαν πυκνά. Plene *Strato* Ep. LIV. τὴν χέρα μοι κοίλην προσενήνοχας. ὡς ἀπόλωλα. Μισθὸν ἴσως αἰτεῖς. Nihil hac lectione verius, quam tamen tentare conatus eſt *Weſtonus* in Hermeſ. p. 80. ſive ἀνθεῖς, ſive αὐχεῖς legendum exiſtimans, quod in apogr. Musgrav. ἀντεῖς reperiſſet. Ut hic prima lanugo, quae tempora genasque obumbrat, ὑπὸ κροτάφοισιν ἕρπειν dicitur, ſic ap. *Xenophontem* in Sym-

poſ. p. 515. 41. Critobulo παρὰ τὰ ὦτα ἄρτι ἴουλος καθέρπει. Ap. *Theocrit.* Eid. XV. 85. Adonis conſpicitur — πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων. *Callimachus* in Hecale Fragm. XLIV. ἀρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴουλος. Conf. *Straton.* Ep. IX. et quae in puerum formoſum cecinit *Horat.* IV. Carm. X. — V. 3. εἶτα λέγεις. Repudiatus ab iis, quibus te offers, barbam tibi et pilos priore forma gratiores eſſe inepte ſimulas. Pro ἥδιον Codex ἥδειον. — κρείσσονας. Paroemiacum. Fontem locutionis *Schneiderus* indicavit ap. *Homerum* eſſe Od. ξ. 214. ubi Ulyſſes, ſe olim fortem et robore conſpicuum fuiſſe, gloriatus, ἀλλ' ἔμπης, inquit, καλάμην γε σ' οἴομαι εἰσορόωντα γινώσκειν —: quem verſum laudavit *Ariſtoteles* Rhetor. III. 10. ὅταν γὰρ εἴπῃ τὸ γῆρας καλάμην, ἐποίησε μάθησιν καὶ γνῶσιν διὰ τοῦ γένους· ἄμφω γὰρ ἀπηνθηκότα. Ex *Aſclepiade* fortaſſe profecit *Statyllius Flacc.* Ep. II. et *Strato* Ep. LVII. *Lucianus* de Alexandro §. 5. Tom. V. p. 68. ed. Bip. μειράκιον μὲν οὖν ἔτι ὤν, πάνυ ὡραῖον, ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι. *Ariſtaen.* L. II. Ep. I. p. 72. ad puellam, δίδου τοῖς σοῖς ὀπωρώναις τὴν ὥραν τρυγᾶν· μετ' ὀλίγον ἔσῃ γεράνδρυον.

II. Cod. Vat. p. 580. Edidit *Klotz* ex chartis Vinarienſ. ubi eſt LXXXII. p. 69. *Warton* ad *Theocrit.* T. II. p. 223. Imitatus eſt hoc diſtichon *Meleager* Ep. VIII. IX. Idem parodia expreſſit *Philipp.* Ep. XXXVII. Pro παῖ Cod. παῖς legit.

III. Cod. Vat. p. 580. Ἀσκληπιάδου ἢ Ποσιδίππου. Edidit *Klotz.* in Muſ. Strat. p. 69. et *Warton.* ad *Theocrit.* T. II. p. 33. Emendavit, lectionisque varietatem enotavit *Schneiderus* in Per. crit. p. 63. Pro τείνοιτ' *Klotzius* γείνοιτ', quod merum eſt typographi ſphalma; nam in ſchedis Vinar., ut in omnibus apogr., τείνοιτ' legitur. — Ad ἀργυρέων *Brunckius* monuit haec: „ἀργύρεοι ὦμοι, *nitentes humeri.* Id ſi cui non placuerit, ἀργυφέων repo-

„nat, aut cum *Salmaſio* τείνοιτ' ἰοδόκος ἀργυρέη φ. Ego „vulgata lectione non offendor." Nulla profecto cauſa eſt, cur vulgata mutetur. Quid enim? minusne *Aſclepiadae* licuit Amori *humeros argenteos* tribuere, quam *Pindaro Veneri argenteos pedes?* Pyth. Od. 9. 16. ὑπέδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα. quem verſum fortaſſe reſpexit *Euſtath.* ad Il. α. p. 34. 51. — V. 3. Cod. φίλ' ἄγλαον. Hoc praeferebat *Schneiderus.* In apogr. Vinar. junctim φιλάγλαον, ex *Salmaſii* emendatione, ni fallor. Hoc epitheton Mercurio palaeſtrae praeſidi bene tribui, judicat *Brunckius.* — In fine corrigendum τέτοκε, ut Cod. habet.

IV. Cod. Vat. p. 108. Planud. p. 472. St. 614. W. Amatoris verba, qui corollas, lacrymis ſuis irrigatas, ad pueri januam appendit. — V. 1. δικλίδας de janua, cujus duo ſunt oſtia, alterum inferius, alterum ſuperius, illuſtrat *Salmaſ.* in Plin. p. 651. B. C. Poëta coronam in ſuperiori januae parte ſuspendiſſe putandus eſt, ut lacrymarum imber in pueri, per inferius oſtium prodeuntis, caput deſtillet. — μὴ προπετῶς. neque temere et ante tempus folia concutite. — V. 3. „Mallem δάκρυσιν οὓς κατέβρεξα. quo modo vitatur hiatus et verſus „fit concinnior." *Brunck.* *Tibullus* II. El. VI. 31. *illius dona ſepulcro Et madefacta meis ſerta feram lacrymis.* Magis huc facit *Ovidius* Metam. XIV. 708. de Iphide: *Interdum madidas lacrymarum rore coronas Poſtibus intendit.* Ceterum Cod. ut in compoſitis ſolet, κατ' ἔβρεξα. — V. 4. αὐτὸν a manu rec. in αὐτὴν mutatum eſt. — V. 5. ἐμὸν ὑετόν. lacrymarum imbrem. *Catull.* LXVIII. 55: *Moeſta neque aſſiduo tabeſcere lumina fletu Ceſſarent, triſtique imbre madere genae.* *Ovid.* Triſt. I. 3. 18. *Imbre per indignas uſque cadente genas.* — V. 6. τἀμὰ δάκρυα πίῃ Planudeae editt. et duo codd. regii, quos *Brunckius* conſuluit. Cod. Vat. τἀμὰ πίῃ δάκρυα. Juſtum verborum ordinem reſtituit *Dorvill.* in Vann. crit. p. 189. Cete-

rum in Cod. Vat. manus rec. κόρη correxit. Comparandus inprimis *Xenoph. Epheſ.* I. 9. p. 15. ἀλλ' ἰδού, δάκρυα μὲν ὑποδέχου τἀμὰ, καὶ ἡ καλή σου κόμη πινέτω πόμα τὸ ἐρωτικὸν, καὶ συμφῦντες ἀλλήλοις ἀναμιγνῶμεν, καταβρέχωμεν δὲ καὶ τοὺς στεφάνους τοῖς παρ' ἀλλήλων δάκρυσιν, ἵν' ἡμῖν καὶ οὗτοι συνερῶσιν.

¶. 212.] *V.* Cod. Vat. p. 585. Hoc carmine, quod *Brunckius* primus edidiſſe videtur, ſi recte intelligo, poëta amoris inter Damidem quendam et puerum initia celebrat. Omnia in eo amore adhuc placida, nulla ſuſpicio, nullus furor. Hinc eſt, quod Cupidinem, quem in Damidis domum ex matris ſinu avolaſſe ait, puſillum et infantem fingat. Pueri fidem verſu 3. et 4. ſignificat. — V. 1. ἔτ' εὐθήρατος. propter id ipſum, quod parvus eſt, et minime malitioſus puer. Pro φησὶν, quod ex *Brunckii* ingenio profectum videtur, Cod. ὑψοῦ habet. Elegans eſt emendatio; an vera, non dixerim. — V. 3. αὐτοῦ Cod. — V. 4. οὐ πολλοῖς εὐκράς. non δημόσιος, ſive περίφοιτος, qualem amorem ſe aſpernari ait *Callim* Ep. I. — Verſus exitus in Cod. ſic legitur: δισσ' ἐνισυμφέρομαι. In apogr. Lipſ. corruptius ἐνιαμφερομαι. Dubito, an recte emendaverit *Brunckius*. Scribendum puto:

οὐ πολλοῖς εὐκρὰς εἷς ἑνὶ συμφέρομαι.

Antip. Theſſ. Ep. XXII. τυχοῦσαι Κύπριδος εὐκταίης νῦν ἑνός εἰσι μία. Saepiſſime factum, ut δ aliaeque literae, ex calligraphorum ductibus ortae, temere inculcarentur; quod cum hoc quoque loco factum eſſet, δισσ' ſcriptum pro εἷς. Metro in hac emendatione non verendum. Conf. not. ad *Platon*. Ep. XXX. 2.

VI. Cod. Vat. p. 594. Hoc quoque Epigr. ante *Brunckium* nemo edidiſſe videtur. De Antigene agitur, Philocratis Diauli fil. illecebris capto. Ipſe Antigenes loqui videtur. Puſillum adhuc eſſe Amorem ſuum ait, ſive adhuc ſub ipſa amoris initia moratus, ſive ad pueri,

quem deperit, aetatem reſpiciens. Hunc ſenſum in carmine paulo obſcuriore latere exiſtimo; an recte exiſtimem, judicent alii. — V. 1. τοξοφόρων οὐδάριος Codex. Cum in Lipſ. diviſim ſcribatur οὐδ' αριος, *Reiskius* hoc pro ἀρήϊος ſive ἄρειος putabat dictum. Optima eſt *Brunckii* emendatio οὐράγιος. — V. 2. pro ἐπιστρέφεται, quod, ſi recte memini, in apogr. Lipſ. habetur, Cod. legit ὑποτρέφεται. Scribendum puto:

παρὰ τὴν Κύπριν ἔτι τρέφεται.

adhuc in matris gremio nutritur. Appulejus Metam. X. p. 680. *Sed mulier illa, quamdiu primis elementis Cupido parvulus nutriebatur, imbecillis adhuc ejus viribus, ſilentio reſiſtebat.* Mox junge φίλτρα κατὰ ψυχῆς Ἀντιγένους. Amorem, quamvis infantem, tamen jam incantamenta balbutire ait, quibus Antigenis animam defigat. δέλτον χρυσέην Codex, quod cur mutatum ſit, ignoro. δέλτος *pugillares* eſſe videntur, quibus incantamenti formula inſcripta fuit. *Pauſanias* L. V. p. 449. miraculum in Lydia a Mago factum narrans, ἐπᾴδει, ait, βάρβαρα καὶ οὐδαμῶς συνετὰ Ἕλλησιν· ἐπᾴδει δὲ ἐπιλεγόμενος ἐκ βιβλίου. Quod τραυλίζοντα nobis Amorem fingit, in eo et infantiae et venuſtatis cujusdam ſignificatio eſt. *Martialis* L. V. 35. de puella ſex annorum, quam mire amabat: *Inter tam veteres ludat laſciva patronos, Et nomen blaeſo garriat ore meum.* Cf. *Lucret.* IV. 1157. Alexandro Sophiſtae Herodes dono dabat δύο ἐκ Κελύτου παιδία ψελλιζόμενα, ἐπειδὴ ἤκουσεν αὐτὸν χαίροντα νέαις φωναῖς. *Philoſtrat.* Vit. Soph. L. II. p. 574. Alcibiadem τραυλίζοντα et hoc ipſo linguae vitio Athenienſibus placentem, nemo ignorat. — Ceterum Cod. et Φιλοκράτεος et ψυχὴ legit. Unde emendatio manaverit, *Brunckius* non indicavit.

VII. Cod. Vat. p. 594. Prius diſtichon laudat *Salmaſ.* in Plin. p. 898. F. Cupidinem poëta laudat, qui Cleandrum et Eubiotum, ejusdem virtutis et venuſtatis

pueros, conjunxerit. Primi verſiculi lectio incerta eſt. Cod. Vat. εὗρεν ἔρωτι καλῷ μίξῃ καλόν. In apogr. Lipſ. εὗρειν (ſic) ἔρωτι κάλῷ μίξις κάλόν. *Salmaſ.*: ἔρως τι καλῷ μίξαι καλόν. *Brunckii* lectio non ſatisfaciebat *Wyttenbachio*, qui in Bibl. crit. I. Part. II. p. 35. τι καλῷ μίξει καλὸν tentavit. Quo ſenſu haec dicta ſint, neminem fallit; quid legendum ſit, mihi expeditum non videtur. Secundum *Platonem* in Conviv. p. 195. B. Amor μετὰ νέων ἀεὶ ξύνεστί τε καὶ ἔστιν· ὁ γὰρ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει, ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει. quae in uſum ſuum convertit *Ariſtaen.* l. Ep. X. p. 22. *Melanippides* ap. *Plutarchum* T. II. p. 758. C. Amor, ait, γλυκὺ θέρος ἀνδρὸς ὑποσπείρων πραπίδων πόθον, τὰ ἥδιστα μίγνυσι τοῖς καλλίστοις. In ſequentibus poëta hoc videtur dicere, Cleandri et Eubioti non eſſe eam conjunctionem, qualis exſiſtat rebus pretioſis illis quidem, ſed diſſimilibus, nec ejusdem generis, inter ſe conjunctis et compoſitis. Ad haec illuſtranda facit *Ariſtaenet.* l. c. p. 27. ἄλλως δὲ Κυδίππην Ἀκοντίῳ συνάπτων, οὐ μόλιβδον ἂν ἐπιμίξαις ἀργύρῳ, ἀλλ᾽ ἑκατέρωθεν ὁ γάμος ἔσται χρυσοῦς. et p. 28. ὥςπερ δὲ χρυσόπολις ἡ πόα τῷ χρυσῷ, μείρακι συνήπτετο προςφυῶς. *Martialis* L. IV. Ep. XIII.:

Claudia, Rufe, meo nubit Peregrina Pudenti:
Macte eſto taedis, o Hymenaee, tuis.
Tam bene rara ſuo miſcentur cinnama nardo,
Maſſica Theſeis tam bene vina favis.
Nec melius teneris junguntur vitibus ulmi,
Nec plus lotos aquas, litora myrtus amat.

In noſtro autem loco mirari ſubit, quod aurum ſmaragdo junctum nihil ſplendoris habere (οὐκ ἀνθεῖν) dicitur. Plane aliter ſenſit Auctor carminis in Anthol. Lat. III. 272. *Fulgidus ardenti jungatur ſaphyrus auro.* et *Lucret.* IV. 1119. *Scilicet et grandes viridi cum luce ſmaragdi Auro includuntur.* *Solinus* c. XX. p. 30. B. *Hono-*

rect pretio ad ſmaragdos: viret pallidum: nihil jucundius aurum decet. Vide *Salmaſ.* p. 170. A. B. et 138. D. Haec efficiunt, ut mendum in hoc verſu latere ſuſpicer. Haeſitabundus corrigo:

ὃ μήτ' ἄνθει, μήτε γένει τ' ἐν ἴσῳ.

Hoc admiſſo, poëta auro, quo ſmaragdus includitur, ſuum quidem ſplendorem concedens, utrique *eandem* lucem, *idem* genus eſſe negat. Idque recte. ἄνθος in coloribus frequens, de lapillis quoque uſurpatur. Laudare ſuffecerit *Philoſtrat.* Vit. Apollon. III. 8. p. 100. λίθους, τὸ μὲν εἶδος ἀνθηρὰς, καὶ πάντα ἀπαυγαζούσας χρώματα. τε poſt γένει intendit, ut in καί τε. — V. 3. Cod. ἐβένῳ legit, quod manifeſte vitioſum.

VIII. Cod. Vat. p. 575. Edidit *Klotz.* ad Tyrt. p. 111. *Schneider.* Per. crit. p. 119. Amoris ſe cruciatibus conſumi poëta queritur; nec tamen Amores flocci facere, utrum vivat, an pereat. Poſterius jucunda imagine adhibita ſignificavit. Amores, pro delicatorum puerorum more, talis fingit ludere, et huic ludo unice intentos, minime curare, ſi qua ipſorum victima pereat. Amores talis ludentes habemus ap. *Philoſtrat.* Icon. p. 872. *Apollon. Rhod.* L. III. 115. ſqq. *Lucian.* D. D. IV. 3. p. 211. *Schneiderus* propter verba ὡς τὸ πάρος, quae quo referrentur, non haberent, diſtichon, quod inter *Meleagri* carmina legitur nr. LXXIII. *Aſclepiadae* tribuendum, idque huic carmini praefigendum exiſtimabat. Non perſuadet. Verba ὡς τὸ πάρος refero ad ἤν τι πάθω. *Me mortuo ludere pergetis, ut ante meum feciſtis obitum.* — Ad v. 1. conf. *Propert.* II. 7. 79. *Sic igitur prima moriere aetate, Properti? Sed morere.* — V. 2. *Klotzius* ὦ ἔρωτες τί καλόν — edidit, veram tamen lectionem perſpiciens.

IX. Mutilum et ſine auctoris nomine in Planudea exſtat p. 485. St. 629. W. Poſtremum diſtichon ex

codd. primus adjecit *Reisk.* in Not. poët. p. 198. In Cod. Vat. legitur p. 576. Poëta animum ſuum triſtitia dejectum erigere ſtudet. — V. 2. οὔ σε μόνον. Vulgaris conſolandi formula, *Non tibi hoc ſoli*, ut *Cicero* ait Tuſc. Quaeſt. III. 33. *Euripidi* inprimis uſitata, cujus loca collegit *Valcken.* in Diatr. p. 179. B. C. — V. 4. τί ζῶν ἐν σποδιῇ τίθεσαι; *cur vivus in cinere poneris?* i. e. cur tempus lacrymando conſumens, vitae voluptatibus non magis frueris, quam qui vita defuncti ſunt? — ¶. 213.] V. 5. ζωρὸν πῶμα. *Tibull.* III. 6. 62. *Tu, puer, i, liquidum fortius adde merum.* De ζωροποτεῖν vide *Caſaub.* ad *Athen.* p. 423. ad *Theophraſt.* Char. IV. p. 54. — Verba δάκτυλος ἀώς ducta ex *Alcaeo*, cujus fragmentum ſervavit *Athen.* p. 481. πίνωμεν· τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν; Δάκτυλος ἁμέρα. καδδ' ἀνάειρε Κυλίχναις μεγάλαισι καὶ πυκιναῖς. Paroemiam, quam perperam interpretatur *Apoſtol.* VI. 77. illuſtravit *Reineſ.* in Var. Lect. I. 23. p. 105. Similia collegit *Alberti* in Obſſ. phil. p. 58. ſqq. ad verba *Matthaei* VI. 27. τίς δ' ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἕνα; cum quibus inprimis comparandus *Mimnermus* Fr. II. πήχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥβης τερπόμεθα. — De die convivari ſuadet *Aſclepiades.* Paucae diei ſuperſunt horae; bibamus igitur. An potius lucernam noctemque cadentem exſpectare libet? Scribendum itaque, accentu mutato, ἢ πάλι —. *Ion Chius* ap. *Schol. Ariſtoph.* Pac. 835. ἀοῖον ἠεροφοίταν Ἀστέρα μείνωμεν. quem verſum fruſtra tentavit *Valcken.* ad Hippol. p. 173. C. — In Planud. κοιμιστήν. Apographorum aberrationes enotare nihil attinet. — V. 7. πίνομεν οὐ γὰρ ἔρως Cod. Vat. In marg. Cod. Lipſ. γρ. γλυκερῶς notatum; idque ipſum exhibet *Wetſten.* qui hoc diſtichon profert, cum multis ſimilibus, ad N. T. II. p. 170. πίνωμεν γαλερῶς dedit *Majus* in Obſſ. ſacris p. 119. Hanc lectionem, quam ſchedae Vinar. perſpicue exhibent, ex *Salmaſii* ingenio profectam eſſe ſuſpicor. *Heſych.* γαλερόν. γαληνόν.

ἱλαρόν. ἔνδικον. Similiter hanc vocem ex *Pauſania* interpretatur *Euſtath.* ad Od. p. 230. 16. — μετά τοι χρόνον. *Jam te premet nox fabulaeque Manes.* *Horat.* I. Carm. IV. 17.

X. Cod. Vat. p. 590. Primus edidit *Alberti* ad *Heſych.* v. ἤτασεν. *Reiske* in Notit. Poët. p. 198. *Schneiderus* in Peric. crit. p. 100. Crebra pocula intima pectoris arcana prodere et *operta recludere* (*Horat.* I. Epiſt. V. 16.) Nicagorae exemplo docet. — V. 1. οἶνος ἔρωτος ἔλεγχος. *In vino veritas.* *Theocrit.* Eid. XXIX. 1. — V. 2. in Cod. ſic ſcribitur: ἤτησαν ἐν πολλαῖς Νικασόρην πρόποσις. Hic *Guyetus*, ſive potius *Salmaſius*, correxiſſe dicitur αἱ πολλαὶ — προπόσεις. ἤτησαν in ἤτασαν mutatum *Alberti* illuſtrat ex *Heſychio*: Ἤτασεν. ἐβασάνιζεν. Ἐτάζεσθαι. κρίνεσθαι. βασανίζεσθαι. Et hoc fortaſſe verum. De vino *Horat.* III. Carm. 21. 13. *Tu lene tormentum ingenio admoves.* Non fieri tamen poteſt, quin elegans habeatur, et contextui fortaſſe accommodatior conjectura *Wyttenbachii* in Bibl. crit. T. I. P. II. p. 35.:

μήνυσαν αἱ πολλαὶ Νικαγόρην προπόσεις.

Comparandus inprimis *Antiphanes* ap. *Athen.* II. p. 38. B. C.:

κρύψαι, Φειδία,
ἅπαντα τἄλλά τις δύναιτ' ἄν, πλὴν δυοῖν,
οἶνόν τε πίνων, εἰς ἔρωτά τ' ἐμπεσών·
ἀμφότερα μηνύει γὰρ ἀπὸ τῶν βλεμμάτων
καὶ τῶν λόγων ταῦθ'· ὥστε τοὺς ἀρνουμένους
μάλιστα ταῦτα καταφανεῖς πολλοῖς ποιεῖ.

Horat. Epod. XI. 12. *Conviviorum et poenitet In queis amantem et languor et ſilentium* A r g u i t *et latere Petitus imo ſpiritus.* quae partim ducta videntur ex *Callimachi* Ep. XII. — Idem *Horatius* I. Carm. XIII. 6. *humor et in genas Furtim labitur,* a r g u e n s, *Quam lentis penitus macerer ignibus.* in quibus ſingula verba ex grae-

eo quodam poëta expreſſa videntur. *Ariſtaenet.* II. 17. p. 99. ἔλεγχός ἐστι ταῦτα ψυχῆς ἐρώσης· κἀκείνη διὰ τοῦτο τὸ συμβὰν κατεμήνυσε πάθος. Conf. *Rufin.* Ep. XX. — V. 3. Cod. καὶ ἐνύσταξε κητι κατηφες. A noſtra lectione nihil diſcrepabat *Alberti* apographum, ad *Salmaſii* fortaſſe mentem emendatum. — V. 4. οὐκ ἔμενε στέφανος. *Callimach.* Ep. XII. 4. τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα Τώνδρός ἀπὸ κροτάφων πάντ' ἐχέοντο χαμαί. ubi vide not. — Ceterum non praetermittendum eſt, *Schneiderum* ex *Nicagorae* nomine, quo utitur *Hedylus* Epigr. I., ſuſpicari, hoc quoque carmen eidem fortaſſe poëtae tribuendum eſſe.

XI. Cod. Vat. p. 592. Edidit *Warton* ad Theocr. T. II. p. 66. Puellae verba eſſe videntur, quae ſe ab amante neglectam conqueritur. — V. 1. ἔθλίβετο. Duplicem explicationem patitur. Sive dicit, ſe olim ſaevam fuiſſe in Archeadem. *Heſych.* θλίβειν — λέγεται καὶ ὅτε τις ὀλιγωρεῖ. Eſt enim ſimpliciter *urgere, vexare,* ut ap. *Leonid. Alex.* Ep. XXXV. νῦν ὑπὸ νούσου θλίβομαι. *Phocylid.* in Νουθ. 17. μὴ θλῖβε πένητα. Sive ſenſus eſt: Olim amplexibus Archeadem fovi; nunc ille me negligit. Hoc verius et ſuavius. *Meleager* Ep. V. 8. θλίβοις δ' Εὔδημον τυτθὸν ὑπὸ χλαμύδι. Hoc ſenſu *Horatius* I. Carm. V. 1. *Quis multa gracilis te puer in roſa Perfuſus liquidis* u r g e t *odoribus.* — Pro τάλαιναν Cod. Vat. τάλαινα habet; nec aliter eſt in Cod. Bibl. Bodl. et ap. *Bernard.* qui hujus verſus particulam cum ſequente protulit ad *Thom. Mag.* p. 353. Vir doctus ap. *Wartonum* in Addend. p. 350. ἐφλίβετο conjicit, et τὰ γλαῖνα, i. e. τὰ γλῆνα. Inepte. — V. 3. Vel jucundiſſimus amor non ſemper jucundus. Sed ipſi dolores novum amori fomentum ſubjiciunt. In hunc ſenſum meretricula ap. *Ariſtaenet.* II. 1. p. 71. χαριέστατον οἶδα τὸ σμικρὸν ὑποκνίζειν τοὺς νέους· τοῦτο γὰρ τῶν ἀφροδισίων προανατέλλει τὸν κόρον. *Plutarch.* T. II. p. 764. B. ὡς ἥλιος ἐκ νεφῶν καὶ μετ' ὁμίχλην θερμότερος, οὕτως ἔρως μετ' ὀργὰς καὶ ζηλοτυπίας ἐρωμένου διαλλα-

γέντος, ἡδίων καὶ δριμύτερος. *Ovid.* Amor. II. 19. 8. *Nil ego, quod nullo tempore laedat, amo.* Anth. Lat. I. 96. p. 79. *Jurgia conſtat Amor, ut blandius urat amantes.* — In Cod. Vat. μελιχρῶς et ἀεὶ legitur. In fine verſus *Warton* ἀνιηρὸς exhibet. — V. 4. ἡδείων Cod.

XII. Vat. Cod. p. 594. Primus edidit, ſed corruptiſſime, ut in Cod. legitur, *Bernard.* ad Thom. Mag. p. 61. V. 1. ἐπίσταιτοσως. V. 2 ἔσται. V. 3. ἦδ' ὑπὲρ ὤ. Σὺν πετάσῳ. Quaedam apogr. ἐν πετάσῳ, alia αἰ π. legunt. *Brunckius* haec notavit: „In puellam cum adolescentibus ludentem et virilem indutam veſtem. „Verſu quarto alia apogr. σὺν πετάσῳ. Paulo intricatior „conſtructio corruptelae ſuſpicionem movet. Ordo erit: „ἧς ἂν αὐτ σὺν πετάσῳ οὔσης χλαμὺς ὑπὲρ ὤμων περιβεβλημένη „γυμνὸν μηρὸν ἔφαινε." Huic interpretationi ſpeciem conciliaveris, comparando *Appulej.* Met. X. p. 737. *Adeſt luculentus puer nudus, niſi quod ephebica chlamyde ſiniſtrum tegebat humerum.* ad quem locum Intpp. comparant *Mart. Capell.* de Nupt. Phil. p. 3. *Ac jam pubeſcentes genae ſeminudum eum incedere chlamydeque indutum parva invelatumque cetera, humerorum cacumen obnubere ſine magno riſu Cypridis non ſinebant.* χλαμὺς et πέτασος, ut epheborum, paſſim ſimul commemorantur. Vide ad *Meleagr.* Ep. IX. Vereor tamen, ut ſana ſint verba, ἧς ὑπὲρ ὤμων, ſive, ut in Cod. eſt, ἦδ' ὑπὲρ ὤμων, poſt quae fortaſſe pentameter cum hexametro periit. Suſpicabar olim:

ἵμερον ἀστράπτουσα κατ' ὄμματος, ἡνίκ', ἐρώντων
ἐν θιάσῳ, γυμνὸν μηρὸν ἔφαινε χλαμύς.

Dorcion, cum, chlamyde induta, nudo femore, in amantium choro incedit, amorem ab oculis ſuis jaculari videtur. *Ariſtaenet.* I. Ep. I. Ἔρως ἐπαίδευσε τὴν ποθουμένην ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς. Puellam mihi fingebam cum pueris aut curſu certantem aut in ſylvis venantem;

curſores enim et venatores curta chlamyde induti eſſe ſolent. Cf. *Gratian.* Cyneg. 338. Eam amantium caterva comitatur, ut ſamoſum illum puerum in tabula picta ap. *Philoſtr.* L. I. Icon. XXVIII. p. 803. ἐρώντων ἐν θιάσῳ. ut ἡλίκων θιάσους *Eurip.* Iph. T. 1146. θιάσῳ τέρπομαι κούρων *Anacreon* XXXIX. 23. ubi vide *Fiſcher.* p. 151. συνεργατίνης ἰχθυβόλων θίασος *Leonid. Tar.* XCI. 10. — Ne quid tamen diſſimulem, non multum confido huic conjecturae propter cauſas ſupra commemoratas. ἐν πετάσῳ, ſi verum eſt, dictum, ut *in veſtibus eſſe*, quam formulam illuſtravit *Broukhuſ.* ad *Propert.* IV. 2. 28.

XIII. Cod. Vat. p. 594. Edidit et emendavit *Pierſon* ad Moer. p. 50. exque eo *Koen.* ad Gregor. de Dial. p. 73. Amores precatur poëta, ut aut quieſcere ſe patiantur, aut graviſſimis armis ipſum invadentes in cinerem convertant. — V. 1. Apogr. quo *Pierſ.* utebatur, τοῦτ' ἔτι vitioſe habebat. In fine verſ. ἔρωτος eſt in Vat. et apogr. Lipſ. — λοιπὸν ψυχῆς *Theocrit* ad amatum puerum Eid. XXIX. 5. τὸ γὰρ ἅμισυ τᾶς ζοίας ἔχω, Ζῇ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο. — V. 2. Varie aberrant apographa, unde variae conjecturae enatae, quas prudens praetereo. Codicis lectio eſt optima, niſi quod θεὸν pro θεῶν praebet. — V. 3. Cod. Vat. εἰ μὴ καὶ τόξοις βάλλετε. *Brunckius Salmaſii* emendationem exhibuit. *Pierſon.* εἰ μή — ναὶ τόξοις μὴ β. conjiciebat. Seq. verſu ναὶ πάντως in Cod. habetur, cujus mutandi cauſa non erat. Hunc locum in mente habuit *Meleag.* Ep. XXVIII. βαλὼν δ' ἐπ' ἐμὴν φρένα πυρσοὺς Οὐ φλέξεις ἤδη· πᾶσα γάρ ἐστι τέφρη. *Theophylact. Simoc.* Epiſt. IX. ἐμοὶ δὲ καὶ ἀπηθαλώθησαν αἱ φρένες τῷ ἔρωτι καὶ δαλοῦ δίκην τὸ περιστέρνιον ἐκπεφλόγισται. Similia vota facit *Propert.* II. El. VII. 75. *Nunc quoniam iſta tibi placuit ſententia, cedam. Tela, precor, pueri, promite acuta magis. Figite certantes, atque hanc mihi ſolvite vitam, Sanguis erit vobis maxima palma*

palma meus. — V. 5. ἐνεσκληκὼς γὰρ ἀνίαις. Livor ap. *Lucian.* T. III. p. 132. ἐοικὼς τοῖς ἐκ νόσου μακρᾶς κατεσκληκόσι. *Alciphron* L. III. 19. p. 318. ἐγὼ δὲ ὑπὸ τῶν πόνων καὶ τῆς δικέλλης κατέσκληκα. Vide *T. Hemſterh.* ad Lucian. T. II. p. 539. ed. Bip. — V. 6. Depravatiſſime membranae: ἐξ ὑμέων τούτων εἴκετι β. ἔ. et ſic apogr. Voſſ. Alia apogr. εἰσέτι. Quod *Brunckius* in contextu poſuit, ex *Koenii* emendatione eſt, vera fortaſſe, certe ingenioſa. Mihi in mentem venit:

ὀξύτερον τούτων εἴ γ' ἔτι, βούλομ' ἔχειν.

Si quid habetis gravius et acerbius, nec hoc recuſo. ὀξὺ de doloribus, qui intima penetrant. *Callimach.* H. in Dian. 21. ὀξείῃσιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες Τειρόμεναι. *Pindar.* Nem. I. 81. ὀξείαις ἀνίαισι τυπείς. Idem Nem. XI. 63. ἀπροσίκτων δ' ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι. — Aliter hunc locum tentavit *Gisb. Wakefield* in Silv. crit. T. II. p. 156. ὧξ (i. e. ὃ ἐξ ſive ὅ τι ἐξ) ὑμέων τούτοις ἔστ' ἔπι; β. ἔ. hoc ſine dubio ſenſu, nam interpretationem non addidit vir doctiſſimus: *ſi quid praeterea habetis, hoc quoque habere volo.*

¶. 214.] *XIV.* Cod. Vat. p. 109. Edidit *Reiskius* in Miſc. Lipſ. IX. p. 301. nr. 329. *Toup.* in Em. ad Suid. P. II. p. 191. Prius diſtichon excitavit *Suidas* v. Θεσμοφόρος. Meretricem poëta exſpectat, quae ei noctem promiſerat. Expreſſit hoc carmen *Paul. Silent.* Ep. XXVIII. — V. 1. ἡ 'πιβόητος Νικώ. *Aeſchrio* T. I. p. 189. 'Εγὼ Φιλαινὶς, ἡ 'πίβωτος ἀνθρώποις. ubi vid. not. Nico meretrix, de qua in hoc Samii poëtae carmine agitur, fortaſſe eſt Νικὼ illa ἡ Σαμία, quam callidiſſimis meretricibus annumerat *Athen.* V. p. 220. F. — V. 3. φυλακὴ, monente *Reiskio*, prima eſt vigilia, quae ad mediam fere noctem extendebatur. Mendacem puellam ad mediam usque noctem exſpectantem *ſomnus* denique *aufert* (*Horat.* I. Serm. V. 83.), quare lucernam, Veneris mini-

ſtram, (cf. *Meleagr.* Ep. CII. 5.) exſtingui jubet. Hoc ſenſu poëtae verba mihi quidem accipienda videntur.

XV. Cod. Vat. p. 109. Edidit *Reiske* in Miſc. Lipſ. nr. 330. p. 302. Scriptum in Nicaretam, Cleophontis, quem crebro de feneſtra viderat, amore irretitam. Longe diverſo ſenſu accepit *Reiskius*, cui vitioſa lectio verſ. 3. κλεοφῶντα tenebras objiciebat. Idem v. 1. βεβλημένον edidit, quae eſt membranarum lectio, optime ſive a *Brunckio*, ſive a *Salmaſio* emendata. πρόσωπον Πόθοις μεμελημένον venuſtatem ſignificat oris, ubi Cupidines Amoresque verſantur. *Tymn.* Ep. II. Ὄρνεον ὦ Χάρισιν μεμελημένον, ubi notata vide. — V. 2. Cod. ὑψολόφων habet; ſuperſcriptum ὑψηλῶν. Feneſtrae in ſuperiore parte aedium deſcribuntur. Ad feneſtram ſtare meretricum erat. Vide *Winkelm.* Hiſt. Art. p. 121. Hinc lucem lucrantur verſus *Praxillae* ap. Hephaeſt. p. 24.:

ὦ διὰ τῶν θυρίδων καλὸν ἐμβλέποισα,
παρθένε τὰν κεφαλὰν, τὰ δ' ἔνερθε νύμφα.

— V. 3. αἱ χαροπαί. ſuavis oculorum Cleophontis, qui ad Nicaretae, ut videtur, januam comiſſatum ire ſolebat, ſplendor. ἐμάρανεν. An puellam pueri illius deſiderio palleſcere et conſumi ait? Mulier ἄνδρα ἐκκαίει ἠδὲ μαραίνει ſecundum *Pallad.* Ep. XI. Pulcritudinem et roſam ἐξεμάρανε χρόνος *Strat.* Ep. LXXIII. De μαραίνεσθαι pro *tabeſcere* poſito exempla collegit *Wetſten.* ad N. T. II. p. 661.

XVI. Cod. Vat. p. 110. Edidit *Ruhnk.* ad Julium Rufin. p. 259. ubi comparat *Auſon.* Ep. XCIV.:

Punica turgentes redimibat zona papillas
Hermiones: zonae textum elegion erat.
Qui legis hunc titulum, Paphie tibi mandat, ames me:
Exemploque meo neminem amare vetes.

Reisk. Miſc. Lipſ. T. IX. p. 304. nr. 333. — V. 1. Ἑρμιόνῃ πιθανῇ ποτ' ἐγὼ ἐ. Cod. Vat. *Reisk. Ruhnken.* Mutationis

a *Brunckio* factae cauſam ſatis gravem non video. De πιθανὸς vide *Rubnken.* ad Hermeſ. Eleg. 96. p. 299. — σὺν ἔπαιζον. Cod. Vat. ἔχοίσῃ *Rubnk.* — V. 2. ζώνιον ἐξ ἀνθέων ποικίλον. Non tam zona ex floribus contexta, quam variis floridisque coloribus ornata fuiſſe videtur. Veſtes coloriae, quibus meretrices utebantur, ἀνθιναὶ appellari ſolent. Cf. *Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. II. p. 559. Apud *Platonem* de Rep. L. VIII. p. 557. C. ubi urbem civibus cujuslibet generis habitatam pulcherrimam videri ait, ὥςπερ ἱμάτιον ποικίλον, πᾶσιν ἄνθεσιν πεποικιλμένον, ſive adjectivum ποικίλον, ſive πεποικιλμένον inducendum videtur. Zonae auro variatae frequenter commemorantur. Loca collegit *Wetſten.* ad N. T. I. p. 257. ſq. Literatam zonam qui meminerit, novi neminem. Monile hujus generis deſcribitur ap. *Ariſtaen.* I. 1. p. 3. περίκειται λιθοκόλλητον περιδέῤῥαιον, ἐν ᾧ τοὔνομα γέγραπται τῆς καλῆς· γράμματα δ᾽ ἔστι τῶν λιθιδίων θέσις. — V. 3. δι᾽ ὅλου. *Rubnk.* et *Reisk.*

XVII. Cod. Vat. p. 110. Edidit *Pierſon.* in Veriſim. p. 145. *Reisk.* in Miſc. Lipſ. Tom. IX. p. 305. nr. 335. Vulnere, quod Philaenion meretrix ipſi inflixerit, perire ſe ait. Pro ἔτρωσε, quod eſt in Cod. nonnulla apogr. ἔστρωσε legunt, quod tamen emendavit *Pierſon.* et *Bernard.* in Epiſt. ad Reisk. p. 492. — εἰ δέ. Si vulnus parvum eſt et inviſibile, dolor tamen usque ad unguiculos penetravit. Nulla in amorem remedia valere docens *Propertius* II. 1. 75. *Quippe*, ait, *ubi nec cauſſas, nec apertos cernimus ictus, Unde tamen veniant tot mala, caeca via eſt.* — δύεται εἰς ὄνυχα. Similiter *ex unguiculis perpruriſcere* dixit *Appul.* Met. X. p. 720. quod ductum ex *Plauti* Sticho V. 5. 20. — V. 3. δι᾽ οἴχομαι Cod. quod apogr. quaedam in δὴ οἴχ. corruperunt. Vociferatio, ut Amoris, apis ſtimulo vulnerati, ap. *Anacr.* XL. 8. ὄλωλα,- μᾶτερ, εἶπεν, Ὄλωλα κἀποθνήσκω. Ὄφις μ᾽ ἔτυψε μικρός. — Sequentia an quisquam intellexerit, dubito.

Reiskius quidem vertit: *Incidi in meretricem ſomnolentus aut potius attigi regnum Plutonis.* Quae quomodo cum ſuperioribus quadrent, equidem non perſpicio. νυστάζειν non ſolum eſt dormire, ſed etiam connivere, conniventibus oculis adſpicere, tum, ſignificatione translata, ſupine agere. Εἰς ἑταίραν igitur νυστάζειν dicitur, qui non fixis, ſed conniventibus oculis, non attento, ſed ſupino animo puellam adſpexerat. Quod cum faceret, ingens tamen vulnus pectore concepit. Non autem ἐπέβην legendum videtur, quod ſenſum non facit, ſed

ἔσβην, ἠδ' ἔθιγον τ' Ἀΐδα.

exſtinctus ſum, et parum abeſt, quin jam ad inferos deſcenderim. Haec cum praecedentibus non male cohaerent. ἔσβη. ἐσβέσθη. *Suidas.* fortaſſe ex Epigrammate ap. *Athen.* X. p. 436. E. ἔσβη ὅδ' ὠνήρ, Ἄνθρωπ', ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος. Vulgarior forma eſt ἀπέσβη, quod pro τέθνηκε poſitum illuſtravit *Valcken.* in Diatr. p. 57. et *Ruhnken.* ad Tim. p. 40. — Nonnulla apogr. ἔθιγοντ' junctim. τε poſt ἠδὲ poſitum intendit, *et etiam*, majus quid et gravius enuntiari ſignificans. — Pro ἀΐδα Cod. ἀΐδαι, i. e. ἀΐδᾳ.

XVIII. Cod. Vat. p. 111. Prius diſtichon cum parte verſ. 3. protulit *Cunaeus* ad *Nonni* Dionyſ. p. 115. Integrum carmen dedit *Reisk.* Miſc. Lipſ. IX. p. 306. nr. 336. Hinc *Toup.* ad Suid. P. I. p. 191. Amantis a puella excluſi ſimilemque ei olim contumeliam imprecantis verba. — V. 1. νύξ. *Sidera ſunt teſtes et matutina pruina. Propert.* II. 7. 91. — Pro οἷά μ' *Cunaeus* οἷον, apogr. Lipſ. οἷαν legit. — ὑβρίζεις. Vat. Cod. — V. 2. οὖσα φίλ' ἐξ ἀπάτης. Cod. *Toupius* vertit: *quali contumelia me affecerit Pythias, amica mea, ex dolo malo: Brunckius* autem jungere malit: οὖσα φίλη ἐξ ἀπάτης. quae ſpeciem quidem prae ſe fert amici animi, ſed ſimulatam et fallacem. Sic certe jejunitati verborum

οὖσα φίλη nonnihil auxilii fertur, quamvis longe ſimplicius eſt jungere, ὑβρίζει ἐξ ἀπάτης. Fortaſſe depravatus eſt locus. Si das, in οὖσα priorem ſyllabam, ex praecedente forte natam, genuinum expuliſſe, ſyllabae relictae α φιλη eo ducunt, ut ſcriptum fuiſſe exiſtimes:

οἷά μ' ὑβρίζει
Πυθιὰς ἡ Νικοῦς, τὸν ζαφελῆ, 'ξ ἀπάτης.

quali contumelia Pythias me, ſimplicem hominem, doloſe agens affecerit. Speciem huic conjecturae conciliavit locus *Horatii* I. Serm. V. 82. *Hic ego mendacem ſtultiſſimus usque puellam Ad mediam noctem exſpecto.* ubi *mendax* reſpondet verbis ἐξ ἀπάτης, *ſtultiſſimus* τῷ ζαφελής. — V. 3. κληθεὶς. Similia collegit, hoc hemiſtichio non omiſſo, *Waſſe* ad *Thucyd.* L. I. 118. p. 389. ed. Bip. — V. 4. μέμψετ' Cod. In apogr. Lipſ. σοὶ μέμψεστ', quod *Reisk.* mutavit in μέμψ' (pro μέμψῃ) ἔτ' ἐμοῖς. *Toupius* μέμψεαι ἡμετέροις, ut ad puellam dirigatur oratio. In Vat. Cod. non ποτε, ſed παρὰ legitur ante προθύροις. Imprecatio eſt, qualis ap. *Horat.* I. Carm. XXV. 9. *Invicem moechos anus arrogantes Flebis in ſolo levis angiportu.* Epod. XV. 23. *Eheu translatos merito moerebis amores, Aſt ego viciſſim riſero.* *Ovidius* A. A. III. 69. *Tempus erit, quo tu, quae nunc excludis amantem, Frigida deſerta nocte jacebis anus.* Vide not. ad *Straton.* Ep. XXXV. 5.

¶. 215.] *XIX.* Cod. Vat. p. 111. Edidit *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 310. nr. 339. Non bene cohaerere haec tria diſticha, *Brunckius* monuit: inter primum et ſecundum, ſicut inter hoc et tertium, quaedam deeſſe videri. Dubito, an recte ſic ſtatuerit Vir doctiſſimus. Si quid excidit, debet eſſe poſt ἴσχυε in verſ. 3. quamvis fortaſſe et ibi, paucis mutatis, ſenſus evadet integer. Poëta vino et amore ſaucius, intempeſta nocte ad pueri limina comiſſatum ibat. Nihil eum prohibebat nox et

imber; omnia pueri ſuperabat deſiderium. Attamen Jovem, qui ipſe haud raro ad puerorum puellarumque januas vigilaſſet, minus in puerum ſaevire par erat. Hinc Jovem his vocibus compellat: Quousque tandem excitabis pluviam? Quieſce, precor, Jupiter! Te ipſum enim, quid amor valeat, uſus et experientia docuit. Sic haec omnia ſatis bene cohaerere fateberis. Jam ſingula videamus. — V. 1. Cod. omittit τό. τὸ τρίτον ἄλγος οἶνος. vinum, quod praeter noctem et imbrem amantibus grave eſt, quandoquidem comiſſantium greſſum impedit. Hanc interpretationem contextus ſuadet. ἄλγος de cauſa doloris, ut ap. *Menecrat.* T. I. p. 476. de muliere, quae trium liberorum mortem viderat, τέτρατον ἄλγος ἔτικτε. Ad ſenſum facit Anth. Lat. Tom. I. p. 539. *Ut Venus enervat vires, ſic copia vini Et tentat greſſus, debilitatque pedes.* — V. 3. legendum puto:

ἀλλ' ὁ καλὸς μόσχος πλέον ἴσχυεν· ἦ σὺ γὰρ οὕτως
ἤλυθες — —

ἴσχυεν eſt in Cod. Vat. Verbis ἦ σὺ γὰρ — Jovem poëta alloquitur, cauſam, cur id faciat, praemittens. Nihil frequentius cum apud poëtas, tum apud pedeſtres. Vide *Valcken.* ad Herodot. VI. p. 443. 30. Deinde v. 5. correxerim:

(τοῦτο δ' ἔπος τότ' ἔβωσα βεβρεγμένος) ἄχρι τίνος, Ζεῦ;

Quae uncinis incluſa ſunt, ad orationis initium referri debent. Probabiliter, ut puto, τοῦτο δ' ἔπος τότ', cujus lectionis veſtigia ſunt in vulgata: τηδετος ουτ'. *Apollonid.* Ep. XX. τοῦτο δ' ἔπος τότ' ἔλεξαν. *Meleager* Ep. XXXVII. τοῦτ' ἐβόησεν ἔπος. *Leonidas Tar.* LXI. τῷδ' ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπυεν. *Marc. Argent.* Ep. XXV. τοῦτ' ἔπος εἶπον. — V. 8. αὐτός. *Reisk.* Conf. *Meleager* Ep. XV. καὐτὸς Ἔρωτος Ἕλκος ἔχων ἐπὶ σοῖς δάκρυσι δακρυχέω.

XX. Sine auctoris nomine legitur in Planud. p. 487. St. 632. W. *Aſclepiadae* vindicat Cod. Vat. p. 111. —

V. 1. ἡδὺ θέρους. Vid. not. in *Meleag.* Ep. X. *Catullus* LXVIII. 57. *Qualis in aërii pellucens vertice montis Rivus muſcoſo proſilit e lapide — Dulce viatori laſſo in ſudore levamen, Cum gravis exuſtos aeſtus biulcat agros.* — ναύταις. ut nautae laetantur, cum poſt triſtem hiemem vernos conſpiciunt flores. Haec vario modo accipi poſſunt. Mihi maxime probatur ea interpretatio, ut poëta dicat, nautas poſt tempeſtatem terrae variis floribus pictae adſpectu laetari. Apud *Aeſchylum* in Agam. 909. Clytaemneſtra ſimulatum ſuum de viri adventu gaudium ſignificans, hunc, inquit, appellaverim

— γῆν φανεῖσαν ναυτίλοις παρ' ἐλπίδα,
Κάλλιστον ἦμαρ εἰσιδεῖν ἐκ χείματος,
Ὁδοιπόρῳ διψῶντι πηγαῖον ῥέος.

— V. 3. ἡδὺ δὲ καὶ ὁπόταν. Planud. In Cod. Vat. ἥδειον δ' ὁπότ' ἄν. in marg. γρ. ἥδιστον. Mox verſu ult. idem αἰνεῖται, quae ſoloeca lectio in Analectorum textum caſu invecta eſt. *Scaliger* margini Ald. adſcripſit ὑμνῆται. Proba eſt vulgata. μία χλαῖνα. ut *Theocrit.* Eid. XVIII. 19. ad Menelaum: Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ἵκετο χλαῖναν. Apud *Lucian.* in Amor. T. II. p. 452. δεῖ δὲ τῶν νέων ἐρᾶν, ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι πατρὸς ὕπνους ἐκοιμήθη, recte χλανίδι emendavit *Dorvill.* ad Charit. p. 385. *Athen.* L. V. p. 219. B. ὡς Ἀλκιβιάδης συνεκοιμήθη ὑπὸ τὴν αὐτὴν γενόμενος χλαῖναν. Eadem ratione locutus eſt *Euripides* in Peliae Fragm. VI. ὅταν δ' ὑπ' ἀνδρὸς χλαῖναν εὐγενοῦς πέσῃς. *Ovid.* I. Amor. IV. 47. *Saepe mihi dominaeque meae properata voluptas Veſte ſub injecta dulce peregit opus. Propert.* I. 4. 14. *Gaudia ſub tacita ducere veſte.* ubi nihil cum *Burmanno* mutaverim. *Veſti contubernium facere* dixit *Petron.* p. 35. ubi vide Intpp.

XXI. Vat. Cod. p. 100. *Aſclepiadae* tribuit. In Planud. p. 486. St. 631. W. ſine auctoris nomine proſtat. — V. 1. ἐς Ἀίδην. Similiter *Theocrit.* Eid. I. 62.

τὰν γὰρ ἀοιδὰν Οὔτι πα εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελαθόντα φυλαξεῖς. Hujusmodi amantium cantilenas irridet rapax meretrix ap. *Ariſtaenet.* L. I. 14. p. 36. — V. 3. ἐν ζωοῖσι. *Theocrit.* IV. 42. *Lucret.* L. III. 927. *Brevis hic eſt fructus homullis: Jam fuerit, neque poſt unquam revocare licebit.*

XXII. Cod. Vat. p. 118. Planud. p. 452. St. 587. W. In tribadas Veneris iram provocat. — V. 1. „Νάννιον „eſt lectio Vat. Cod. quam doctorum virorum aſſecutae „jam fuerant conjecturae. Eandem Cod. repraeſentat „in ultimo verſu, ubi cave, ne quid mutes, nam in ſa„lebras incides." *Brunck.* Qui Νάννιον emendavit *Valckenar.* ad Ammon. p. 152. verſu 4. tentat: μισήτας κοίτας τάς — ut accuſativus ab αὐτομολοῦσιν pendeat, *in quas pronae nubant.* Ante oculos habebat vir doctiſſimus pravam Planudeae lectionem: μίσει τὰς κοίτας τὰς π. σ. φ. quae correctione indigebat, ſed leniore. — V. 2. Cod. Vat. τοῖς αὐτοῖς. male. Veneris legibus non obtemperantes mulieres εἰς ἕτερα αὐτομολεῖν ait, i. e. tetram eas et perverſam voluptatem ſectari, a natura et Veneris legibus abhorrentem. *Lucian.* Meretr. Dial. V. p. 289. ἑταιρίστρια — τοιαύτας γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγουσι γυναῖκας, ὑπὸ μὲν ἀνδρῶν οὐκ ἐθελούσας αὐτὸ πάσχειν, γυναιξὶ δὲ αὐτὰς πλησιαζούσας, ὥσπερ ἄνδρας. Ad noſtrum locum egregie facit Epiſt. ad Roman. I. 26. αἵ τε θήλειαι αὐτῶν μετήλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς τὴν παρὰ φύσιν, i. e. εἰς ἕτερα αὐτομολοῦσιν. Samias quoque mulieres foedam illam libidinem exercuiſſe, ſuſpicari licet ex *Plutarcho* T. II. p. 303. C. qui eas ὑπὸ τρυφῆς καὶ ὕβρεως ἀκόλαστα ποιεῖν ait. Samios luxu corruptos ſcimus ex *Heraclide Pontico* ap. *Athen.* XII. p. 526. A. — V. 3. ἃ omittit Vat. Cod.

XXIII. Cod. Vat. p. 115. ut *Aſclepiadae* profert. *Meleagro* tribuit Planud. p. 451. St. 585. W. Poëta intempeſta nocte ad Helenae meretricis limina vigilans de amoris, quo conſumitur, impotentia queritur. — V. 1. μέσην ἐπὶ Πλειάδα δύνει, ἡ νὺξ ſcilicet. Nox ad oc-

caſum vergit. ἐπὶ μέσην Πλ. Vergilias in media curſus ſui parte collocatas ſignificare videtur. Voluit poëta ſimul noctis horam et anni tempus indicare. Cum Vergiliae exoriantur aeſtatis initio, ineunte hyeme occidant, dimidium curſus in autumnum incidit. Conf. *Heſiod.* Ἔ. καὶ Ἡ. 383. et 614. et *Pfaff.* de Ort. et Occ. Sider. p. 35. 49. ſq. *Brodaeus* mediam fortaſſe hyemem pinguius ſignificari ſuſpicatus eſt, quia Vergiliae θέρεος καὶ χείματος ἀρχομένοιο σημαίνειν dicuntur ap. *Aratum* v. 266. Quum autem nox et ſidera ad occaſum vergunt, tempus frigidiſſimum. *Propert.* I. 16. 23. *Me mediae noctes, me ſidera prona* (in occaſum) *jacentem Frigidaque Eoo me dolet aura gelu.* Idem II. 7. 91. *Sidera ſunt teſtes et matutina pruina Et furtim miſero janua aperta mihi.* — νείσσομαι in Cod. Vat. νείσσομαι ſcribitur. *Theodorus Marcilius* κείσομαι tentavit, *Scaliger* νάσσομαι· uterque fruſtra, judice *Bentlejo* ad Horat. I. Carm. 25. 7. — ¶. 216.] V. 4. Cypris arcu et ſagittis armata ap. *Theocrit.* Eid. XI. 15. ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἅ οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον. — Arcte jungenda verba ἀνιηρὸν ἐκ πυρὸς, i. e. πυρίφλεκτον καὶ ἀνιηρόν. Vide ad *Meleagr.* Ep. XVII. 2.

XXIV. Cod. Vat. p. 119. ubi in marg. legitur: ζήτει τὴν ἔννοιαν. quod ad carminis initium ſpectat. Planud. p. 452. St. 587. W. In Didymam, fuſcam puellam, cujus amore poëta flagrabat. — V. 1. τῷ θαλλῷ. Florem pulcritudinis ſignificari putat Brod. et Opſop.: θαλλὸν enim eſſe πᾶν τὸ τεθηλός. *Joſephus Scaliger* ap. *Huetium* p. 44. Ἡ θαλλὼ Δ. conjicit, quod ſibi non ſapere ait doctiſſimus Praeſul. Quum *Scaligeri* interpretatione careamus, ſuſpicari licet, eum de priſco unius Horarum nomine cogitaſſe, quae Θαλλὼ vocabatur. Vide *Kuhn.* ad *Polluc.* VIII. 106. et *Facium* ad *Pauſan.* IX. 35. p. 111. — *Toupius* in Addend. ad Theocrit. p. 396. huc traxit locutionem θαλλὸν προσείειν, quae

proprie uſurpata de paſtoribus, qui pecori viridem fruticem oſtentant eoque ad ſequendum proliciunt, ad multa alia transfertur, docente *Ruhnkenio* ad Tim. p. 137. At merito hanc *Toupii* interpretationem improbavit ſagaciſſimus *Timaei* interpres, legendumque docuit: τῶ 'φθαλμῶ Διδύμης με σ. *Cynthia prima ſuis miſerum me cepit ocellis.* *Longus* I. p. 19. 10. τῆς δὲ μεσημβρίας ἐπελθούσης ἐγίνετο ἤδη τῶν ὀφθαλμῶν ἅλωσις αὐτοῖς. Feliciſſimam hanc correctionem judicat *Wyttenbachius* in Bibl. crit. III. P. II. p. 111. — V. 2. ὡς κηρός. *Agathias* Ep. XLI. δεικνὺς, ὅσσον ἔχει πόθον ἐν φρεσίν· ἶσα γὰρ αὐτῷ Κηρῷ τηκομένῳ τήκεται ἡ κραδίη. Vide ad *Meleagr.* Ep. XV. — V. 3. Paſtor apud *Theocr.* Eid. X. 26. Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντι τὺ πάντες 'Ισχνὰν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον. Similis color in *Philodemi* Ep. XXI. 7. 8. — In verſus exitu *Brunckius* Planudeae lect. expreſſit. Cod. Vat. ἀλλὰ [ἠς] τό[α] κείνου. — Nova et elegans hujus carminis converſio.

XXV. Cod. Vat. p. 88. Planud. p. 472. St. 614. W. In Heracleam, quae, cum lucernae lumine invocato noctem poëtae promiſiſſet, fidem fefellit. — V. 1. παρ' ἐοῦσα. Cod. Vat. — εἰ θεὸς εἶ. Lucernam, cujus crepitus ominoſus exiſtimabatur, pro numine habebant. Epigr. Incert. LXI. οἷος 'Απόλλων Θνητοῖς μάντις ἔσῃ καὶ σὺ παρὰ τρίποδι. — V. 4. ἀποσβεσθείς. Vide not. ad *Meleagr.* CII. 5. — Verſ. 3. Cod. Vat. ἀπάμυνον, quod non praeſtare judicat *Brunck.* et ὅτ' ἄν.

XXVI. Cod. Vat. p. 97. Planud. p. 473. St. 614. W. Ingente tempeſtate in poëtam comiſſabundum furente, hic ad Jovem converſus, ſe nec his, nec gravioribus tempeſtatibus prohibitum iri ait, quominus comiſſationes agat. Jove enim prohibente, alium eſſe deum, ipſo Jove majorem, qui eum in quamcunque partem trahat impellatque. Similis argumenti vide Inc. Epigr.

XXV. et XLVII. — V. 1. νεῖφε. Planud. et Vat. Cod. Haud ſcio, an ludenti poëtae obverſata ſit Promethei conſtantia et animi robur ap. *Aeſchylum* v. 1000.:

πρὸς ταῦτα, ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλὸξ,
λευκοπτέρῳ δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι
χθονίοις κυκάτω πάντα καὶ ταρασσέτω·
γνάμψει γὰρ οὐδὲν τῶνδ᾽ ἔμ᾽, ὥστε καὶ φράσαι,
πρὸς οὗ χρεών νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος.

— V. 3. „In hoc et ſq. verſu lectionem dedi Vatic. „Cod. quae quantum vulgatae in Planudea praeſtet, qui„vis facile intelliget. Diſtichon hoc habet *Suidas* in κα„μάσομαι, ubi itidem ἀφῆς ζῆν: at minus placet διαθῆς. „*Kuſterum* latuit locus, unde deſumtum eſſet, nec eum „recte indagavit *Toupius* Cur. noviſſ. p. 79. (236. Lipſ.) „diſtichon enim, cum quo hocce conjungit, quodque „pars eſt Epigr. XXIV. inter ἀδέσποτα, nullam cum eo „ſententiae relationem habet.“ *Brunck.* In Planud. legitur ἢν δέ μ᾽ ἀφείης καὶ διαθῆς.

XXVII. Cod. Vat. p. 114. Edidit *Reisk.* in Miſc. Lipſ. T. IX. p. 317. nr. 345. Mutilum eſſe hoc carmen, quippe cui ab initio multa deſint, et praeterea valde corruptum *Brunckius* judicat. Poſterius in oculos incurrit; prius an verum ſit, dubito. Poëta in convivii apparatu occupatus oſtenditur, cum ſervo nonnulla mandat, rationem emtorum ab eo poſtulat, cum eo rixatur etc. Elegans carmen et fere mimicum. — V. 1. καράκας Cod. exhibet. *Reiskius*, qui κωλάδας habet, de pernis Caricis interpretatur, quae an in honore aliquo apud veteres fuerint, penitus ignoramus. Equidem primam vocem depravatam putans, Καρίων pro ſervi nomine accipio. Quis non noverit Chremyli in *Ariſtophanis* Pluto ſervum, hoc nomine appellatum? *Lucian.* T. I. p. 437. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης. *Euphron* ap. *Athen.* IX. p. 377. D. ὅταν ἐρανισταῖς, Καρίων, διακονῇς. Ne autem ſyllabarum

menſuram obſtare putes, cum Κάρίων primam neceſſario producat (vide *Brunck.* ad Ariſtoph. Plut. 1099. p. 285.) ſynizeſis admittenda, et nomen Κάρίων raptim ut diſyllabum pronuntiandum eſt. Quod autem *Brunckius* ait, Codicis ſcripturam eſſe χαρίων, id noſtrum apogr. non affirmat, in quo liquide Καρίων. Jam adſcribam *Salmaſii* notam, quam *Brunckio* debemus: „*An* χορίων? *Theocrit.*: „χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι. *At quo ſenſu vox* χόριον *ap.* „*Theocritum eſt, hic vix locum habere poteſt.* κωλάδας *hic* „*ſeu* κώλαπας, *utrumque enim ſcribitur, inteſtinorum quid* „*eſſe videtur et* τῷ χολάδες *cognatum. An legendum:* τῶν „χορίων ἡμῖν λάβε κῶλα δύ'? *i. e.* δύο μέρη. δύο μέτρα. *aut* „*ſimile quid. Deux pairs de ſauciſſons.* κωλὰς *et* κώλαψ „*apud Lexicographos non comparent.*“ Haec ille. Quae quam obſcura ſint, quam parum elegantia, nemo non videt. Non minus haeremus in ultimis hujus verſiculi verbis, ἀλλά ποθ' ἥξεις, quae *Reiskius* fruſtra conatus eſt explicare. Mihi ſcribendum videtur:

Τρεῖς, Καρίων, ἡμῖν λάβε κόλλικας — ἀλλ' ἄγε θρέξον —
καὶ πέντε στεφάνους, τῶν ῥοδίνων δ' ἀπόπαξ.

Primum, quod ſcripſi κόλλικας pro Codicis lect. κωλάκας, recte me feciſſe arbitror. Sunt enim κόλλικες panis genus exquiſitius, ut apparet ex *Nicochare* ap. *Athen.* XIV. p. 645. C. ἐγὼ μὲν ἄρτους, μάζαν, ἀθάρην, ἄλφιτα, Κόλλικας, ὀβελίαν, καὶ μελιττοῦταν, ἐπιχύτους — quae coqui verba videntur. *Archeſtratus* ap. eundem L. III. p. 112. B. κόλλιξ Θεσσαλικός σοι ὑπαρχέτω, ὃν καλέουσι Κεῖνοι κριμματίαν, οἱ δ' ἄλλοι χόνδριβον ἄρτον. Hinc Comicus κολλικοφάγε Βοιωτίδιον, in Acharn. 872. ubi *Kuſterus* quaedam notavit. Deinde, cum in reliquis numerus definiatur, hic quoque recte mihi emendaſſe videor τρεῖς κόλλικας. Verba interpoſita, ἀλλ' ἄγε θρέξον, tanquam ſolliciti domini, ut omnia, quae mandaturus eſt, ſatis cito peragat ſervus, orationem, ni fallor, haud paulo vividiorem red-

dunt. Valde autem juvat conjecturam noſtram, quod *Poſidippus*, in Epigr. ex noſtro expreſſo, eodem modo locutus eſt, Tom. II. p. 48. XII.:

Παιδάριον, βαδίσας πρὸς Ἀρίστιον, εἰπὲ τὸ πρῶτον
ἡμιδεεῖς πέμψαι, χοῦς γὰρ ἔνεισι δύο
ἀκφαλέας, οἶμαι δ', ὅτι καὶ πλέον. ἀλλὰ τρόχαζε·
ὥρας γὰρ πέμπτης πάντες ἀθροιζόμεθα.

— V. 2. In Cod. eſt τῶν ῥοδίνων δὲ τόπαξ ſecundum *Brunckium*. In noſtro autem apogr. τετοπαξ, ut etiam in Lipſ. in cujus marg. τε τὸ πάξ habetur. *Reiskius* τέτορας emendavit. *Salmaſius* notaverat: ἐκ τῶν ῥοδίνων στεφάνων δηλαδή. τὸ πάξ, τὸ παντελῶς, πάντως, κατὰ τὸ πᾶν. *An legendum* τὸ πᾶν? — Noſtra lectio *Brunckii* ingenio debetur. *Heſych.* ἀπόπαξ. σύμπαν. Quinque coronas afferri jubet, omnes ex roſis contextas. — V. 3. Cum his mandatis acceptis ſervus ſe pecuniam habere negaſſet, indignatus dominus, Quid ais? clamat. Te pecuniam habere negas? — Tum eum rationem pecuniae, in ejusdem convivii apparatum jam impenſae, poſcit. — τὸν Λαπίθην in convicio dicitur. *Euſtath.* in Il. ε. p. 407. 41. τάχα δὲ καὶ ψευδόμενος ἀλαζονεύεται κατὰ Λαπίθην, εἰπεῖν κωμικῶς. λέγεται γάρ, φασί, σκωπτικῶς Λαπίθης ὁ αὐχματίας. Cf. eund. ad Odyſſ. φ. p. 760. 27. Conf. *Heſych.* in λαπιτὴν et λαπιστής. *Suid.* in τροχαῖον· — οὐ τροχιεῖ τις τὸν Λαπίθην ληστήν. — V. 5. „οὐκ ἀδικεῖς; verba ſunt „heri. Reſpondet famulus, οὐδέν. Interrogationis ſignum „tollendum. Tum herus, redde rationes tuas: famu„lum jubet calculos afferre.“ Haec *Brunckius*. Mihi autem ſervus nec hic, nec in alia hujus carminis parte loqui videtur. Fortaſſe ſcribendum:

οὐδὲν ἔχεις; οὐδέν; — φέρε τὸν λόγον.

Te nihil habere, ais? nihil? — Interrogandi ſignum poſt οὐδὲν ponit Codex. — V. 6. *Suidas* in κίναιδος verba ὦ μεγάλου κιναίδου profert, quae hinc petita arbitratur

Toup. in Em. in Suid. p. 227. et *Oudendorp.* ad Thom. M. p. 535. quem adi. — ¶. 217.] V. 7. Jam herus, ſervo dictante, impenſas in rationem refert. Conf. *Luciani* Dial. Mort. IV. — Sine integrioris codicis ope hoc diſtichon ſanari poſſe negat *Brunckius:* pro ἄλλος δύο fortaſſe ἄλλας, ſc. δραχμὰς, ſcribendum eſſe; nec ſibi displicere *Reiskii* emendationem οἶνον ſcribentis. In apogr. Lipſ. οἶνα legitur. — V. 8. σκόμβροις θέσμυκες χάδονες. Cod. Vat. In apogr. Lipſ. θεσμυχέες σχαδόνες. Si licet in talibus experiri ingenium, ſcribendum dixerim:

ὠὰ, λαγὼς, σκόμβροι, σησαμίδες, σχαδόνες.

Ut hic favi cum placentis ſeſaminis junguntur, ſic *Ephippus* ap. *Athen.* L. XIV. p. 642. F. μέλι, σησαμίδες, inter alia bellaria. Ibidem *Amphis* p. 642. A. ὠὰ, σησαμαί. *Philippides* p. 640. D. Πλακοῦντες, ἐπιδορπίσματ', ὠὰ, σήσαμα, Ὅλην (fort. Κοπτὴν,) λέγοντά μ' ἐπιλίποι γ' ἂν ἡμέρα. Vulgo: τὴν ἡμέραν. — V. 9. Tam multis jam enumeratis, rationis conficiendae conſilium herus abjicit, et nova mandat. Nomen Αἴσχρα, quod etiam apud *Callimachum* occurrit Ep. XLIII., *Salmaſio* ſuſpectum fuit, qui ἄκραν conjicit. τὴν ἐν τῷ ἄκρῳ τῆς ῥύμης οἰκοῦσαν. *Sic Horat. Epiſt. ad Piſones: Aemilium circa ludum faber imus.* Nihil hic movendum eſſe, facile apparet. In apogr. Lipſ. Αἰσχρῶ habetur. — V. 10. Cod. Vat. μυρόπολιν. — „ἀργυρέας. *Salmaſ. An* δραχμάς? *an* γλαῦκας? „*Vide Heſychium in* γλαῦκες Λαυρεωτικαί. *In ſq. Epigr.* „γλαυκίσκους. Sed fallitur: γλαυκίσκος eſt nomen piſcis, „qui et γλαῦκος." *Brunck.* Rectius *Reiske* pyxides unguentarias intellexit. *Pollux* VI. 105. ubi de vaſis unguentariis agit, Φερεκράτης δὲ ἐν Λήροις, inquit, εἴρηκε καὶ κυάθιον δι' ἀργύρου, ᾧ τὸ μῦρον ἐγχέομεν. Ad ſequentem verſ. *Brunckius* haec ſcripſit: „Scriptura codicis eſt: „βάκχων ὅτι πέντ' ἐφίλησεν ἑξῆς, ὧν καινή. *Salmaſ. Forte le-* „*gendum:* βάκχους ὅτι πέντ' ἐφίλησα, ὧν κείνη. βάκχους. τοὺς

„βακχεύοντας. τὸ ἐφίλησα pudoris cauſa poſitum videtur, „pro ἐπύγισα. Sed vir doctiſſimus non undequaque recte. „βακχῶν ſcribendum erat: ὅτι ἐφίλησα πέντε τῶν βακχῶν. „Mallem tamen βάκχας. Sq. verſ. pro καινὴ recte reponit „κλίνη *Pierſon* ad Herodiani Philetaerum p. 442. Lite„rae Λ et Α a librariis ſaepe permutatae." Haec doctiſſimus editor. Ad *Pierſoni* emendationem firmandam inprimis facit *Lucianus* in Catapl. T. I. p. 648. προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν λύχνον αὐτοῦ καὶ τὴν κλίνην· μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι συνηπίσταντο αὐτῷ. *Marc. Argent.* Ep. IV. τὰ λοιπὰ σιγῶ, μάρτυς ἐφ' οἷς λύχνος ἐπεγράφετο. *Juvenal.* Sat. XI. 77. *Teſtis mihi lectulus et tu, Ad quem pervenit lecti ſonus.* Mira hic comminiſcitur *Reiskius*, quae deſcribere piget.

XXVIII. Cod. Vat. p. 115. Edidit *Reisk.* in Miſc. Lipſ. T. IX. p. 454. nr. 349. unde *Toup.* Em. in Suid. T. I. p. 248. Argumentum, ut in praecedente carmine. — V. 1. παρ' Ἀμύντου. Sic liquido apogr. noſtrum. *Schneiderus* tanquam Vat. Cod. lectionem notavit παρὰ Μίλτου. — γλαυκίσκους. Piſcem cibo aptiſſimum eſſe notavit *Ariſtotel.* H. N. VIII. 30. Qualis ſit, hodie ignoratur. Vide *Camus* Notes ſur Ariſt. p. 382. — φυκίδια. Etiam φυκίδες et φυκία vocantur. Disputavit de hoc piſce *Schneiderus* ad Aelian. H. A. XII. 28. p. 394. — V. 3. „κυφὴ καρὶς „piſciculus eſt ex μαλακοστράκων genere, ſquilla gibba, „chevrette. De proſodia nominis καρὶς vide Caſaub. ad „Athen. p. 204." *Brunckius.* Laudat h. verſ. *Suid.* in κυφός. Unum ex tribus ſquillarum generibus κυφὴ καρὶς, ſecundum *Ariſtot.* H. A. IV. 2. idque eſu optimum. Conf. *Rondelet.* des Poiſſ. XVIII. 8. Apicium earum cauſa iter in Libyam ſuſcepiſſe, narrat *Athen.* L. I. p. 7. B. In loco *Philoxeni* ap. *Athen.* IV. p. 147. B. καὶ ξανθαὶ μελικαρίδες αἱ κοῦφαι παρῆλθον, ſcribendum videtur αἱ κυφαί. — V. 5. Θευβορίου *Reisk.* Vocem δεσμοὺς, quae in Cod. deeſt, *Toupius* ſupplevit. *Lucian.* Ver. Hiſt. T. II. p. 109.

οἱ δὲ δήσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφάνοις, οὗτος γὰρ μέγιστος παρ' αὐτοῖς δεσμός. At hic locus, quem vir doctiſſimus ad conjecturam ſuam ſtabiliendam advocavit, parum aut nihil probat. *Reiskius* πλοχμοὺς ſupplebat. Poſſis etiam πλεκτὰς ſuſpicari. *Alcaeus* ap. *Athenaeum* L. XV. p. 674. D. in verſibus Sapphicis, ſic ſcribendis:

> ἀλλ' ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς δέραισιν
> παρθέτω πλεκτὰς ὑποθυμιάδας.

— V. 6. τρυφερὰν Cod. Sed cum nomen ſit proprium, accentus retrahendus. Haec fortaſſe obverſabantur *Horatio* II. Carm. XI. 18. *quis puer ocyus Reſtinguet ardentis Falerni Pocula praetereunte lympha? Quis devium ſcortum eliciet domo Lyden?*

XXIX. Cod. Vat. p. 117. Ἀσκληπιάδου ἢ Ποσιδίππου εἰς Πλαγγὼ ἑταίραν. Edidit *Leich.* in Carm. Sep. p. 20. quem ſenſus hujus carminis penitus fugit. Nequitiam digito monſtraſſe contentus fuit *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 463. nr. 358. et *Dorvill.* ad Charit. p. 158. Spectari in eo ad pendulam illam Venerem, cujus fructu etiam mulieres tribades delectabantur, alternis ſe inſcendentes, monuit *Brunckius* ad *Ariſtoph.* Lyſiſtr. 677. Plangon tribas purpureum flagellum et frena, in victoriae de Philaenide partae memoriam, Veneri, ut videtur, dedicat. Nomen puellae v. 2. πλαγγὼ ſcribitur in Cod. Πλαγγὼν, Atticae mulieris nomen, crebro occurrit in Orat. *Demoſth.* T. II. p. 994. ſqq. et 1008. ſqq. ed. *Reisk.* — εὐίππων προθ. Si victoris in gymnicis certaminibus dedicatio eſſet, Neptuni templum eſſe putarem; nunc, cum equeſtre illud certamen, de quo h. l. agitur, ad Venerem referri debeat, hujus deae templum ſignificari videtur. — κέλης: ἵππος ὁ γυμνός. quam vocem ad nequitiam paſſim transtulit *Ariſtophanes*, Lyſiſtr. 61. et in Pac. 899. ubi certamina deſcribere ſimulans, de Veneris palaeſtra agit: Τρίτην δὲ μετὰ ταῦθ' ἱπποδρομίαν ἄξετε,

Ἡνίκα

Ἡνίκα δὲ κέλης κέλητα παρακελητιεῖ. Ἄνωθεν ἐπικειμένην καὶ ἐφιππαζομένην περαίνειν dixit *Artemidor.* Oneir. I. 82. p. 74. Philaenida cum nominat poëta Samius, celebrem fortaſſe Philaenida reſpexit, de qua vid. ad *Aeſchrionis* Epigr. p. 189. τὴν πολύχαρμον. Epitheton deſidero, quod magis ad rem praeſentem faciat. Fortaſſe:

νικήσασα κέλητι Φιλαινίδα τὴν πολύσκαρθμον.

quod et equo convenit et mulieri, equi vicibus fungenti. Il. ε. 31. ἐΰσκαρθμοι ἵπποι. Il. β. 814. πολύσκαρθμος Μυρίνα. Vide de hoc adjectivo aliisque compoſitis *Bochart.* Hieroz. T. I. p. 121. ſq. — V. 4. Cod. ἑσπερινῶν. *Brunckius* ſequutus eſt *Dorvillium*, qui ἑσπερίων edidit. Variae ſunt doctorum virorum de hoc verſu ſententiae. *Guietus* ap. *Dorv.* per πώλων ἑσπερίων occiduam coeli plagam, perque eam Plangonis patriam, Siciliam, ſignificari exiſtimat. Idem ἀντιφρυασσομένων conjicit. Merito illam interpretationem improbavit *Dorvill.* qui comparat *Callimach.* H. in Dian. 2. τᾶν ἵππων ἄρτι φρυασσομένων, et *equis heſperiis* ſive *occiduis* tempus aetatis indicari arbitratur. Plangonem nimirum jam provectiorem fuiſſe aetate et paene vetulam. *Macedonius* Ep. II. ὄψομαι ἑσπερίη σε· τί δ' ἕσπερός ἐστι γυναικῶν; Γῆρας ἀμετρήτῳ πληθόμενον ῥυτίδι. Poſſe etiam ad ſerum diem referri, quo haec certamina plerumque celebrari ſolebant. *Reiskius* a vero ſenſu procul aberravit, cum hunc verſum de juvenibus ex palaeſtra circa veſperam redeuntibus et libidine turgentibus interpretatur. At hoc quamvis falſum eſſe probe video, non tamen idcirco, quid verum ſit, dicere poſſum. Cum de Plangonis certamine non aliter ac de certamine equeſtri loquatur poëta, verbis πώλων ἄρτι φρυασσομένων certaminis initium ſignificari videtur, cum equi animoſi certandi cupiditatem hinnitu produnt. De ἑσπερινῶν ſive ἑσπερίων non habeo quod dicam. Depravatum videtur vocabulum. — V. 5. Victorum more votum addit mulier, Venerem rogans, ut ſibi gloriam hu-

jus victoriae propriam et perpetuam faciat. ἀειμνηστοῦ χάριν. *Meleager* CXXIX. ἀείμνηστον μουσοπόλον στέφανον. χάρις pro victoriae praemio videtur poſitum, ut paſſim ap. *Pindarum.* — Pro πόροις, quod in noſtro eſt apogr. *Dorvillius* πόρυς habet.

XXX. Cod. Vat. p. 117. Edidit *Dorvill.* ad Charit. p. 158. *Reiske* Miſc. Lipſ. IX. p. 465. nr. 359. *Toup.* ad Suid. p. 528. ubi hoc carmen pronuntiat eſſe compoſitum in mulierem, quae nullum cum viro haberet commercium, ſed ſuas res ipſa ageret. Hanc vel marito junctam vel anum factam inſtrumenta artis ſuae, pro more, Veneri ſuspendere. Hanc interpretationem *Brunckius* impugnat, haec ſcribens: „Si huic Epigram„mati praefixum fuiſſet a librario lemma, quale eſſe de„bet, quid eo ſignificetur, facile fuiſſet intellectum, nec „in eam cogitationem incidiſſet vir doctiſſimus, inſtru„mentum Veneri dedicatum fuiſſe ὄλισβον. Eſt autem „ἀνάθημα Λυσιδίκης τριβάδος. Si ſuas res ipſa egiſſet, quid „ei calcari opus fuiſſet, et eo quidem, qui pedi alligatur, „εὐκνήμου κέντρον ποδός?“ Haec *Brunckius.* Idem argumentum diverſa ratione tractavit *Antipater Sidon.* Ep. LXXXVII. In noſtro Lyſidice, quae κέλητα exercuerat, in quo luſu ad Venerem acrius excitandam mulieres nonnunquam ſtimulos et calcaria adhibuiſſe probabile eſt, gloriatur, ſe Veneris ſtadium, nullo ſtimulo excitatam, percurriſſe. — V. 1. 2. laudat *Suid.* v. μύωψ. — In pentametro corrige vitium ed. Lipſ. ἔθηνε pro ἔθηκε exhibentis. — V. 3. 4. protulit *Ruhnken.* ad Rufin. p. 260. *Suidas* v. ὕπτιος T. III. p. 565. ὕπτιος λέγεται καὶ ὁ ἄπρακτος· καὶ ἐν Ἐπιγράμματι· ᾧ πολλὸν ὕπτιον ὕπνον ἐγύμνασεν. περὶ μύωπος ὁ λόγος. Quae verba ex Cod. Leid. corrigit *Oudendorp.* ad Thom. M. p. 877. ubi: ὑπτιάζειν. τὸ ὕπτιον εἶναι καὶ ῥάθυμον καὶ ὡσανεὶ θρύπτεσθαι. Hanc interpretationem ſi admiſeris, Lyſidice ſe equo non ſatis alacri calcaria addidiſſe ait, ut equites ſolent. Simul au-

tem ὕπτιος ἵππος illum equum, quem Lyſidice inſcenderat, quique proprio ſenſu *ſupinus* erat, ſignificat *Ariſtoph.* in Lyſiſtr. 677. ἱππικώτατον γάρ ἐστι χρῆμα κἄποχον γυνή, Κοὐκ ἂν ἀπολίσθῃ τρέχοντος· τὰς δ' Ἀμαζόνας σκόπει, Ἃς Μίκων ἔγραψ' ἐφ' ἵππων μαχομένας τοῖς ἀνδράσι. Veſp. 498. κἀμέ γ' ἡ πόρνη χθὲς εἰσελθόντα τῆς μεσημβρίας, Ὅτι κελητίζειν ἐκέλευον, ὀξυθυμηθεῖσά μοι, Ἤρετ', εἰ τὴν Ἱππίου καθίσταμαι τυραννίδα. Facit huc *Mneſimachus* in Ἱπποτρόφῳ ap. *Athen.* IX. p. 402. F. τοὺς δὲ μαθητὰς τοὺς ὡραίους, Οὓς ἀναβαίνειν ἐπὶ τοὺς ἵππους μελετᾷ Φίδων καὶ καταβαίνειν, οἶσθ', οὓς φράζω. Turpiter, ſed ingenioſe nequam *Ovid.* II. A. A. 785. *Tu quoque, cui rugis uterum Lucina notavit, Ut celer averſis utere Parthus equis.* — In fine verſ. *Dorvill.* cum Cod. Vat. οὐδέποτ' αὐτῆς legit. Sed πολὺ contra Codicis fidem edidit, qui πολὺν habet, quod exquiſitius eſt. — V. 5. Si ipſa equi vice fungebatur Lyſidice, calcari non opus erat, ἦν γὰρ ἀκέντητος τελεοδρόμος, quae inſignis laus eſt in equo curſorio. *Pindar.* Ol. I. 32. ὅτι παρ' Ἀλφεῷ σύτο, δέμας ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων. *Aelian.* H. A. XV. 24. de bobus curſoriis, τῶν δὲ βοῶν τὴν χεῖρα ἀνέχει (auriga), ἀκέντητοι γὰρ θέουσι, ut *Schneiderus* ex *Geſneri* emendatione reſtituit. Etiam in notiſſimo *Soſipatri* Ep. II. olim lectum fuiſſe videtur: ἡ γὰρ ὑπερφυέεσσι μέσον διαβᾶσά με ποσσὶν, Ἤνυσ' ἀκέντητος τὸν Κύπριδος δόλιχον, ubi Cod. ἤνυεν ἀκονίτως praebet. *Ovidius* II. A. A. 729. *Hic tibi ſervandus tenor eſt, cum libera dantur Otia, furtivum nec timor urget opus. Cum mora non tuta eſt, totis incumbere remis Utile, et admiſſo ſubdere calcar equo.* — ὅπλον, τὸν μύωπα. — In fin. ἐκρέμασεν Cod.

¶. 218.] *XXXI.* Cod. Vat. p. 200. Planud. p. 440. St. 574. W. Connarus, puer, victoria de condiſcipulis parta, Muſis gratiam referens, Charetem, perſonam comicam, dedicat. — V. 1. καλὰ γράμματα. Fortaſſe de literis eleganter pictis ſimpliciter; fortaſſe etiam de car-

mine quodam ſive ſcripto docte compoſito accipiendum. γράμμα de poëmate infra Ep. XXXVI. — ἔγραψεν Cod. ut mox ἔλαβεν. — In praemium laboris Connarus talos acceperat, qui pueris dono ſolebant dari. *Glaucus* Ep. I. Tom. II. p. 347. Inter παίγνια puerilia ἀστραγάλους, οἷς πόλλ' ἐπεμήνατο, recenſet *Leonid. Tar.* Ep. XXXIII. Hos etiam puellae amatores ſolebant poſcere. *Propert.* II. 18. 61. *Et cupit iratum talos me poſcere eburnos. Pauſan.* VI. 24. p. 514. ἀστράγαλον μειρακίων καὶ παρθένων παίγνιον. Hanc ob cauſam Phraates Demetrium *ad exprobrationem puerilis levitatis* talis aureis donabat, narrante *Juſtino* XXXVIII. 9. cum quibus conf. *Plutarch.* T. II. p. 458. A. — V. 3. Vulgo Μούσης. Χάρητα *Brodaeus* pro doctore et ludimagiſtro habet. Ridicule. Recte *Brunckius* perſonam comicam eſſe vidit. Χάρης nomen in comoediis frequens. Hinc κωμικὸν Χάρητα. *Cicero* in Catone c. XI. *comicos ſtultos ſenes* ex *Caecilio* laudat. *Propert.* IV. 5. 44. *quum ferit aſtutos comica moecha Getas.* Lupinos, in comoedia pro nummis uſurpatos, *comicum aurum* vocat *Plautus*, ut notarunt Intpp. *Horat.* I. Epiſt. VII. 23. — V. 4. „θορύβῳ, i. e. κρότῳ. ſubaudi σύν. *Multo* „*cum puerorum condiſcipulorum plauſu.*" *Brunck.* In ed. Flor. θαρύνῳ. quod in ſqq. editt. emendatum. Omnes tamen θῆκέ με, ut etiam Cod. Vat. De fauſto acclamantium et aſſentientium ſtrepitu θόρυβος paſſim ap. veteres dicitur. In *Ariſtoph.* Eqq. 544. Chorus ſpectatores hortatur, ut excitet θόρυβον χρηστὸν ληναΐτην, ἵν' ὁ ποιητὴς ἀπίῃ χαίρων. Apud eund. in Eccleſ. 431. juvenis quidam in concione, mulieribus remp. committendam eſſe, dixiſſe fertur: εἶτ' ἐθορύβησαν, κἀνέκραγον, ὡς εὖ λέγοι. De plauſu etiam accipiendus videtur locus in Ranis 769. τίς οὗτος ὁ ἔνδον ἐστὶ θόρυβος, χ' ἡ βοή, χ' ὡ λοιδορισμός. quibus verbis diverſa judicantium ſtudia ſignificantur, aliis plaudentibus, aliis reclamantibus et convicia ingerentibus. *Libanium* erant qui beatiſſimum ju-

dicarent ἀπὸ τούτων τῶν ἐπὶ τοῖς λόγοις θορύβων. Orat. I. p. 2. ed. *Reisk.* θόρυβον καὶ κρότον junxit *Demoſth.* c. Mid. c. VI. *Plutarch.* T. II. p. 80. E. τῶν ἐπὶ ταῖς λέξεσι θορύβων καὶ κρότων φροντίζειν. Ex utroque unum vocabulum conflavit Epicurus, κροτοθορύβους, ap. *Plutarch.* T. II. p. 45. F. — Ceterum perſonae tragicae comicaeve diis dedicatae paſſim commemorantur. Vide not. ad *Callim.* Ep. XXVII, et XXVIII.

XXXII. Anth. Planud. p. 298. St. 438. W. cum lemmate: Ἀσκληπιάδου, οἱ δὲ Ποσειδίππου, εἰς εἰκόνα Βερενίκης. Elegans epigramma et urbanum. Hinc *Stratonicus* p. 440. ed. Wech. τῆς χρυσῆς εἰκὼν ἡ Κύπριδος ἢ Στρατονίκης. — Vulgo v. 2. ποτέραν.

XXXIII. Cod. Vat. p. 479. Ἀσκληπιάδου, τινὲς δὲ Ἀντιπάτρου Θεσσ. *Aſclepiadae* ſoli tribuit Planud. p. 350. St. 490. W. In amethyſtum Cleopatrae, cui Ebrietatis imago erat inſculpta. Etymologia luſum verborum et Cleopatrae adulandi occaſionem poëtae praebuit. Similem luſum vide ap. *Platon. Jun.* Ep. II. — V. 1. μέθυ eſt ap. *Steph.* cum ed. Flor. tres Aldinae et Aſcenſ. μέθη legant. Sic etiam ſcribendum eſſe vidit *Huët.* p. 34. In tholo apud Epidaurios picta erat Μέθη, Παυσίου ἔργον, ἐξ ὑαλίνης φιάλης πίνουσα· ἴδοις δ' ἂν ἐν τῇ γραφῇ φιάλην τε ὑάλου καὶ δι' αὐτῆς γυναικὸς πρόσωπον. *Pauſan.* II. 27. p. 173. In Sileni templo ap. Eleos Μέθη οἶνον ἐν ἐκπώματι αὐτῷ δίδωσι. *Pauſan.* VI. 24. p. 515. — ἀμεθύσῳ. Cod. — σοφῆς χερός. *docti artificis opus.* Epigr. inter ἀδέσπ. CCCXV. σοφαὶ χέρες. — τέχνη hoc loco ipſa imago eſt, quam a lapidis (amethyſti) natura alienam eſſe ait. *Rufin.* Ep. XIII. Polycleti manus αὐταῖς πρόσθε τέχναις πνεῦμα χαριζόμεναι. Ep. inter ἀδέσπ. CCXXXIII. εἰμὶ γὰρ τέχνα Σκόπα. Hoc monendum duxi, quod *Brodaeum* haec verba perperam interpretatum eſſe videbam. — V. 3. Κλεοπάτρης. Vat. ed. Flor. Reliquae Κλειοπάτρας. Si

Aſclepiadae carmen eſt, in Cleopatram, Ptolemaei Philadelphi ſororem, compoſitum videtur.

XXXIV. Cod. Vat. p. 367. Ἀσκληπιάδου, οἱ δὲ Ἀρχίου. Planud. p. 368. St. 507. W. Ἀσκληπιάδου εἰς εἰκόνα Ἡσιόδου. Reſpicitur locus ap. *Heſiodum* Theog. 30. ſqq. quem ridet *Lucian.* in Disp. c. Heſ. I. Tom. VIII. p. 147. ed. Bip. Heſiodi ſtatuam cum cithara *Pauſanias* miratur L. IX. 30. p. 768. quod ille non ad citharam, ſed ad lauri ramum canere ſit ſolitus. Conf. *Salmaſ.* ad Solin. p. 609. E. — V. 4. κρήνας. Cod. — ὄνυξ. *fons* – *Dura Meduſaei quem praepetis ungula rupit.* *Ovid.* Met. V. 257. Conf. *Anton. Lib.* Met. IX. et not. in Exercit. crit. T. II. p. 33. — V. 7. *Heſiod.* l. c. 31. ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν Θείην, ὥςτε κλύοιμι τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα· Καί με κέλονθ' ὑμνεῖν μακάρων γένος αἰὲν ἐόντων. — V. 8. Vulgo ἠϊθέων, ut eſt etiam in Cod. Vat. Certa eſt emendatio. Heſiodum praeter deorum genus etiam heroas ceciniſſe, conſtat. *Maximus Tyrius* Or. XXXII. 4. T. II. p. 123. ed. *Reisk.* καθάπερ ὁ Ἡσίοδος, χωρὶς μὲν τῶν ἡρώων, ἀπὸ γυναικῶν ἀρχόμενος, καταλέγων τὰ γένη. Conf. *Harleſium* in *Fabricii* Bibl. Gr. T. I. p. 580.

XXXV. Cod. Vat. p. 209. Planud. p. 279. St. 404. W. In *Erinnae* carmina, pauciſſima illa quidem, ſed pulcherrima. Hinc expreſſum Epigr. *Antip. Sidon.* XLVII. et in Epigr. ἀδέσπ. DXXIII. verſus: οἱ δὲ τριηκόσιοι ταύτης στίχοι ἶσοι Ὁμήρῳ Τῆς καὶ παρθενικῆς ἐννεακαιδεκέτευς. — V. 2. In Cod. Vat. ſuperſcriptum: γρ. καὶ δεκάτευς. — ¶. 219.] V. 3. Eorum labor, πόνος, virtute et praeſtantia multos aliorum labores ſuperat.

XXXVI. Cod. Vat. p. 367. Multi hoc carmen ediderunt. *Berkel.* ad Steph. Byz. v. Λυδία. unde *Lennep.* ad Coluth. L. III. p. 168. *Valcken.* ad Schol. Eurip. Phoen. p. 607. *Ruhnk.* in Ep. crit. II. p. 292. *Reiske* in Anth. p. 157. nr. 257. Scriptum in Lyden, puellam *Antimacho* amatam, ex Lydia oriundam. Hanc pecu-

liari carmine, ſive potius, ut *Propertius* Cynthiam, elegiarum collectione, Lydes nomine inſcripta, celebraverat *Antimachus*. Vide inprimis *Schellenbergium* de Antim. Reliq. p. 10. ſqq. Huc facit locus *Hermeſianactis* in Eleg. v. 41. ſqq. quem poſt *Ruhnkenium* nuperrime *Ilgenii* ſagacitas feliciſſime reſtituit:

Λύδης δ' Ἀντίμαχος Χρυσηΐδος ἐκ μὲν ἔρωτος
πληγεὶς, Πακτωλοῦ ῥεῦμ' ἐπέβη ποταμοῦ.
Λάρνακι δ' εὖτε θανοῦσαν ὑπὸ ξηρὴν θέτο γαῖαν,
κλαίων αἰάζων τ' ἦλθεν ἀποπρολιπὼν
ἄκραν ἐς Κολοφῶνα· γόων δ' ἀνεπλήσατο βίβλους
ἱρὰς, ἐκ παντὸς παυσάμενος καμάτου.

— V. 3. τῶν ἀπὸ Κόδρου. Sic eſt in Cod. Apud *Jenſ.* Κόδρων. et ſq. v. Ἀντίμαχον. Ut divites Croeſo, ſic nobiles et generoſi Codro ejusque ſoboli comparantur. *Achilles Tat.* L. VI. 12. p. 262. εἴτε ἐστὶ καὶ Κόδρου εὐγενέστερος, εἴτε Κροίσου πλουσιώτερος. *Sotion* ap. *Athen.* L. VIII. p. 336. F. σποδοὶ δὲ τ' ἄλλα, Περικλέης, Κόδροι, Κίμων. Vide *Schottum* ad Zenob. Cent. IV. 3. *Eraſmum* in Adag. Chil. II. Cent. VIII. 33. — V. 3. Cod. Λυδήν. ſic et verſ. 1. Λυδή. — In Lyde celebranda et Muſas et Antimachum operam poſuiſſe, verſus poſtremus ait. — Ceterum de hoc *Antimachi* carmine longe aliter judicavit *Callimachus*, quantum intelligi poteſt ex verſiculo, quem e Scholiis *Dionyſ. Perieg.* erutum *Ruhnkenius* poſuit in Fragm. nr. CCCCXLI. Λύδη καὶ παχὺ γράμμα καὶ οὐ τορόν. De Lydes argumento locus eſt claſſicus ap. *Plutarch.* T. II. p. 106. B.

XXXVII. Cod. Vat. p. 612. Hoc carmen *Brunckius* primus videtur edidiſſe. Conſtat ex verſibus jambicis tetrametris catalecticis, et jambico trimetro μεσοῦρῳ. Scriptum in Botryis cujusdam filium, qui cum jam aliquos in literis profectus feciſſet, immatura morte exſtinctus eſt. — V. 1. graviter in Codice laborat, εἴ τι

κακὸν εἴης ἄκουσον. In apogr. Lipſ. ἧς pro εἴης habetur. In *Brunckii* lectione εἰςάκουσον verum videtur. An idem in χαρτὸν poëtae manum aſſecutus ſit, non dixerim. — V. 2. Βοτρύου. Cod. Βότρυς Siculum nomen. Fuit Meſſenae Βότρυς εὑρετὴς παιγνίων. *Athen.* L. VII. p. 322. A. — V. 4. Ex hoc verſu intelligitur, juvenem, quem poëta luget, rhetoricae operam dediſſe. Hoc enim eſt τέχνᾳ τι λέγειν. Cf. *Erneſti* Lexic. Rhetor. p. 353. — V. 6. ὅσσαν et ἀπώλεν Cod. Vat. In apogr. Lipſ. ἀπώλεο.

XXXVIII. Cod. Vat. p. 248. Planud. p. 256. St. 370. W. Naufragus haud procul a mari ſepultus loquitur. — V. 3. ἄλλο μὲν οὐδέν. Haec ad maris rapacitatem ſpectant. κρήγυον. ἀληθές. ἀγαθόν. *Suid.* ἀγαθόν. ὠφέλιμον. *Heſych.*

XXXIX. Cod. Vat. p. 286. Planud. p. 249. St. 361. W. In Euhippi, Meleſagorae filii, qui naufragio perierat, cenotaphium. — V. 1. εἶπον. duae Ald. et Aſcenſ. — αὐτὸ ὄνομα. nihil niſi nomen, cippo inſculptum.

LEONIDAE TARENTINI

EPIGRAMMATA.

¶. 220.] *I.* Cod. Vat. p. 118. Λεωνίδου εἰς Μηλὼ καὶ Σατύρην τὰς αὐλητρίδας. *Leo Allatius* in Catal. Συμμίκτων L. VII. Vide *Fabricii* Bibl. Gr. T. XIV. p. 14. *Dorville* ad Charit. p. 31. unde *Pierſon.* v. 5 — 10. exhibuit ad *Moerin* p. 211. *Reiske* in Miſc. Lipſ. IX. p. 470. nr. 362. Duo Antigenidae filiae Muſis artis ſuae inſtrumenta dedicant. — V. 1. „Male et contra cod. fidem „*Dorville* Ἀντιγενείδεω dedit. Scriptura Cod. eſt per ν, „et ſic Leo Allatius l. c. Antigenides hic Θηβαῖος fuit „αὐλητὴς, ſi Salmaſio fides, qui hoc in margine notavit.“

Brunck. Virum doctiſſimum de Antigenide, celeberrimo muſico, ſic loqui miror. *Suidas:* Ἀντιγενίδης, Σατύρου, Θηβαῖος μουσικὸς, αὐλῳδὸς Φιλοξένου. οὗτος ὑποδήμασι Μιλησίοις πρῶτος ἐχρήσατο, καὶ κροκωτὸν ἐν τῷ Κωμαστῇ προσέβαλλετο ἱμάτιον. ἔγραψε μέλη. Plures hujus nominis fuiſſe, temporum ratio evincit. Hic, de quo *Suidas*, cum *Philoxeni* aetate vixiſſe dicatur, floruit circa Ol. XCV. Vide *Diodor. Sic.* T. I. p. 679. Hunc nihil diverſum eſſe puto ab eo, cujus *Harpocration* mentionem facit p. 43. quamvis eum υἱὸν Διονυσίου eſſe dicat. Mutilus fortaſſe locus eſt, et Διονυσίου ad Dionyſium tyrannum ſpectat, in cujus aula una cum *Philoxeno* vixiſſe videtur. Hunc fuiſſe puto, quem Pericles arceſſiſſe dicitur, ut Alcibiadem tibiis canere doceret, ap. *Gellium* N. A. XV. 17. quod factum videri poteſt circa Ol. LXXXVII. Adhuc Epaminondae aetate ſuperfuiſſe, colligere licet ex *Plutarch.* T. II. p. 193. F. quamvis eum tum temporis (circa Ol. CII.) aetate admodum provectum fuiſſe oportuit. In deſcriptione nuptiarum Iphicratis cum Cotyis filia Antigenidam tibiis ceciniſſe, narrat *Anaxandrides* ap. *Athen.* IV. p. 131. B. Alexander autem, Antigenide τὸν ἁρμάτειον νόμον canente, exarſiſſe animo, et arma corripuiſſe fertur ap. *Plutarch.* T. II. p. 335. A. Hoc jam in veterem illum Antigenidam minime quadrat. Quare ſuſpicor, alium fuiſſe eum, qui in *Philoxeni* fabulis tibias inflaſſe dicitur; alium vero, qui Epaminondae, Iphicratis et Alexandri aetate vixerit. Alter eorum ſimplicem tibiae cantum immutavit. *Theophr.* H. Plant. L. IV. p. 469. quem vertit *Plin.* H. N. XVI. 66. *usque ad Antigeniden tibicinem, cum adhuc ſimplici muſica uterentur.* Conf. *Salmaſ.* in Solin. p. 85. A. D. Qui ejus modos imitarentur, Ἀντιγενίδειοι vocantur ap. *Plutarch.* T. II. p. 1138. A. B. Facete dictum veteris illius, ni fallor, laudat *Athen.* XIV. p. 631. F. qui populum tibicini vehementer plaudentem cum audiſſet, Quid eſt? ait,

Immane peccatum commiſerit neceſſe eſt. Ad eundem referendum eſt, quod *Cicero* habet in Bruto c. 50. *Quare tibicen Antigenidas dixerit diſcipulo ſane frigenti ad populum, Mihi cane et Muſis.* — Haec habebam, quae de Antigenide dicerem; plura etiam reperies ap. *Burettum* in Mémoir. de l'acad. des Inſcr. T. XIX. p. 470. ſqq. ubi tamen diverſae aetatis Antigenidae non diſtinguuntur. Ejus filiae τανυήλικες vocantur ap. *Leonidam*, i. e. *procerae*, ut recte *Reiskius*. Fruſtra *Dorvillius* conjecit παννήλικες. Analogia illius vocabuli eſt, ut verbi τανυηκής, τὴν ἀκὴν ἔχων παρατεταμένην, ap *Homer*. Il. ξ. 385. τανύποδος, *longis pedibus praeditus*, Hymn. in Merc. 232. Vide *Ilgen* in Hymn. Homer. p. 305. Apogr. Lipſ. παννήλικες. — V. 2. Codex παῖδες δ' αἱ Μ. *Brunckius* ταὶ Μ. corrigendum cenſet; quod jam *Reiskius* dedit. — εὔκολοι. Hominem ſimplicem et facilem εὔκολον vocat *Ariſtoph.* in Ran. 82. ubi Schol. ἁπλοϊκὸς καὶ ἐλευθέριος. Vide *Spanhem. Philoſtrat Jun.* in Icon. XIII. p. 884. ex poëta neſcio quo *Sophoclem* Μουσῶν εὐκόλων ἀθρήνιον vocat. Hinc intelligitur, Antigenidae filias ſimplices et minime malas Muſarum famulas appellari. ἐργάτιδες. Poëtrias σελίδων ἐργάτιδας vocat *Antip. Theſſ.* XXIII. — V. 3. ταχυχειλεῖς. qui celeribus labiis tibias percurrunt. *Reiskius* mutavit in παχυχειλεῖς, quod ipſi relinquimus. — αὐλοδόκην, tibiarum buxeam thecam. Nondum inveni, qui hoc vocabulo praeter noſtrum uſus ſit. — V. 5. ἔσπερον. i. e. ἑσπέριον. ut ap. *Paul. Silent*. Ep. XXV. ubi vide not. Referendum epitheton ad coenas, quibus adſtans Satyra arundine canebat. οἰνοποτήρων σύγκωμον. Similiter Ep. ἀδέσπ. CXIV. ἐὰν συμπαίκτορα λύχνον. Vide ad *Meleagr*. Ep. LXXI. — V. 7. συριστῆρα. Cod. Vat. Dorv. et Reisk. Ut ab ἁρπακτὴς derivatur ἁρπακτὴρ, ſic συρικτὴρ a συριστής. Similes formas attigit *Bentlej.* ad *Callimachi* Ep. II. p. 276. ed. Ern. — παν' ἐπόρφνιος ἠώ. Cod. et verſu ultimo αὐλείοις οὐ κοτέουσα θύρας. In apogr. Lipſ. ἐγκοτέου-

τα. Noſtram lectionem *Dorvill.* dedit, nihil lectores monens. Satyra, comiſſationibus adhibita, non tibiam inflabat ſolum, ſed ſimul comiſſantium chorum ſaltatione moderabatur. *Virgil.* in Copae init. *Copa Syriſca, caput Graja redimita mitella, Criſpum ſub crotalo docta movere latus, Ebria fumoſa ſaltat laſciva taberna, Ad cubitum raucos excutiens calamos.* — αὐλείοις θύραις. (In Cod. θύρας eſſe videtur.) Illuſtrat *Dorvill.* l. c. et *Valck.* ad Adoniaz. 43. p. 352. C. Huc facit *Paul. Silent.* Ep. XXIX φιλακρήτους μετὰ κώμους Στέμμασιν αὐλείας ἀμφιπλέκοντι θύρας.

II. Cod. Vat. p. 176. *Reisk.* in Anth. p. 22. nr. 457. Mulier poſt puerperium Dianae cypaſſin dedicat. — V. 1. et 2. laudat *Suidas* v. κύπασσις, cujus veteres editt. et codd., uno Pariſino excepto, εὔθυναν legunt. In explicanda voce κύπασσις parum ſibi conſtant veteres. Attigit eam *Toup.* ad Suid. P. II. p. 247. Qui lectores ad *Salmaſium* de Pallio p. 262. remittunt, ut inde explicationem petant, ipſum *Salmaſii* librum non inſpexerunt. *Pollux* VII. 60. ὁ κύπασσις λίνου πεποίητο, σμικρὸς χιτωνίσκος, ἄχρι μέσου μηροῦ, ὡς Ἴων φησί· Βραχὺς λίνου κύπασσις ἐς μηρὸν μέσον Ἐσταλμένος. Qui verſus ex *Ionis* Omphale videtur petitus. Conf. *Diotimi* Ep. III. *Pollucis* interpretationi adverſatur *Suidas:* κύπασσις. κόσμος γυναικεῖος. Ἐνδεδυμένος κύπασσιν, φοινικοῦν, ποδήρη. Male vulgo vertitur: *Indutus cypaſſim* et *puniceam veſtem talarem.* At ſi talaris fuit cypaſſis, male *Pollux* interpretatus eſt; hic ſi recte, *Suidas* erravit. Uterque tamen veteris ſcriptoris auctoritate nititur; *Pollux* quidem graviſſima. Niſi igitur duo cypaſſidum genera fuiſſe dicamus, vocabulum ποδήρης aliter explicandum venit. Hoc autem non neceſſario de veſte talari accipi debet, ſed *fimbriatam* quoque ſignificat, ſecundum ipſum *Suidam:* ποδήρης. ἕως τῶν ποδῶν χιτών. οἱ δὲ τὸ συῤῥαπτόμενον εἰς τὸ κατώτερον τῆς στολῆς ἐκ πορφύρας ἢ βύσσου ῥάκιον. In

hac altera ſignificatione *ποῦς* pro infima veſte accipitur, cui *ἤρτητο τὸ ῥάκιον.* Inter militares veſtes *ζώματα καὶ κυππατίδας* enumerat *Alcaeus* in ſplendido fragmento ap. *Athen.* XIV. p. 627. B. *κυπασίσκον* hinc derivatum uſurpavit *Hipponax* ap. *Tzetz.* ad Lycophr. 855. *δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι καὶ κυπασίσκον. κυπάσσεις Περσικὰς* memorat *Hecataeus* ap. *Harpocrat.* v. p. 224. qui ex Gloſſographis *χιτῶνος εἶδος* interpretatur, *οἱ μὲν γυναικεῖον, οἱ δὲ ἀνδρεῖον.* — V. 2. *παρθενίων θύρων.* *Kuſterus* de Minervae templo accipiebat; nec mirum. Alterum enim hujus carminis diſtichon eum latebat. — V. 3. Structura hujus diſtichi paulo intricatior. Verba ſic junxerim: *ὅτι* (*αὐτῆς*) *βαρυνομένης* (*κατὰ*) *νηδὺν ἀπ' ὠδίνων* (i. e. *ὠδίνεσσιν*) *βρέφος ἐκ τόκου λύσατο.* — In Cod. eſt *Λητοῖ*, cujus correctionem metrum flagitabat, eamque adhibuit *Reiskius.* Idem vitium inhaeret Ep. inter *ἀδέσπ.* CXIV. Tom. III. p. 173, quod hinc expreſſum eſt:

Ζῶμά τοι, ὦ Λατοῖ (l. *Λατῷα*), *καὶ ἀνθεμόεντα κύπασσιν,*
καὶ μίτραν, μαστοῖς σφιγκτὰ περιπλομέναν,
θήκατο Τιμάεσσα, δυςωδίνοιο γενέθλας
ἀργαλέον δεκάτῳ μηνὶ φυγοῦσα βάρος.

III. Cod. Vat. p. 176. *Reiske* in Anth. p. 21. nr. 455. et *van Goens* ad Porphyr. de Antro Nymph. p. 115. Expreſſum hinc Ep. *Marci Argent.* XX. cujus emendatio ex noſtro carmine petenda eſt. — V. 1. Cod. [ει] *Εἰληθυίᾳ.* Junge *ἐκ τόκου θήκατο.* Poſt puerperium Ambroſia Ilithyae, quae ei dolores allevaverat, veſtes, quibus, cum pareret, induta fuit, dedicat. — V. 2. *προποδῶν.* Cod. — V. 4. *κῦμα.* Illuſtrat *Reiske*, laudato *Schol. Apollon. Rh.* IV. 1492. *κῦμα ἀντὶ τοῦ κύημα, κατὰ συγκοπήν.* Adde Interpp. *Heſychii* v. *κῦμα* et *Euſtath.* ad Il. ζ. p. 656. 58. *Caſaub.* ad Athen. II. p. 129. 54.

¶. 221.] *IV.* Cod. Vat. p. 178. Edidit *Kuſter.* ad Suid. v. *ἀμφίξοος* Tom. I. p. 152. *Reiske* in Anth. p. 23.

nr. 459. Recenſentur fabri lignarii inſtrumenta. Imitatus eſt *Philipp. Theſſ.* Ep. XV. — V. 1. χαράκται, accentu mutato, *Kuſt.* et *Reisk.* Hic tamen magis inclinat in χαρακταὶ, *limae ſulcatae.* — Ad v. 10. *Brunckius* haec notavit: „Nemini ſuſpicionem movere debet, aliquid in „hoc carmine fuiſſe interpolatum, repetitio vocis τορέες. „Hujus enim inſtrumenti multae ſunt et diverſae ſpe„cies. In v. 2. κάλων οἱ ταχινοὶ τορέες inſtrumentum no„tat, quod gallice vocatur *tarriere de charpentier, de fon„tainier.* γόμφων τορέες eſt quod vocamus *une urille.*“ Ex his *Brunckii* verbis colligo, eum in apogr. Buheriano οἱ ταχινοὶ τορέες reperiſſe, idque pro ipſa Codicis habuiſſe lectione. Hic autem βορέη habet, ut *Kuſterus* edidit, emendatione adſcripta τορέες. In apogr. Lipſ. vocabulum depravatum plane omittitur; in marg. βόρει notatum invenit *Reiskius*, qui tentat: κάλων οἱ μολίβῳ βαρέες. In hunc modum nihil eſt quod corrigi nequeat. — V. 3. μιλτεῖα. vaſcula, in quibus rubrica ſervatur. Laudat hoc diſtichon *Salmaſ.* in Plin. p. 813. A. Prope (αἱ σχεδὸν) jacent mallei ancipites. *Sophocl.* Trachin. 946. ἀμφιπλῆγι φασγάνῳ — πεπληγμένη. Idem ſonat ἀμφιδέξιος, ap. *Euripid.* in Hipp. 781. ubi vide *Valcken.* — μίλτῳ φυρόμενοι. Regula minio colorari ſolebat; unde paroemia λευκὴ στάθμη de iis, qui omnia indiſcriminatim probant, docente *Caſaub.* ad *Theophr.* Char. III. p. 42. *Suidas* v. ἐφείλιξαν. σχοινίον τε ἐφείλιξαν μίλτῳ· ἀντὶ τοῦ ἔφυραν καὶ περιείλιξαν. *Scholion* ad *Homeri* Il. β. 765. a *Valckenario* editum ad *Ammon.* p. 207. σταφύλη γὰρ ὁ τεκτονικὸς διαβήτης, ἥν τινα καὶ στάθμην λέγουσιν· ἔστι δὲ σχοινίον λεπτὸν χριόμενον μέλιτι (l. μίλτῳ) ἢ μέλανι, ᾧ σημειούμενοι ἀπορθοῦσι τὰ ξύλα. — V. 5. Prius hemiſtichium profert *Suidas* in ἀρίδες. Quid ſit ἀρὶς, docet *Brunckius* ad Ep. *Philippi* XV. 2. — ἐστελεωμένος. Sic Cod. Apogr. Lipſ. εὖ τελεωμένος. *manubrio armata ſecuris.* Odyſſ. ε. 234. δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν — αὐτὰρ ἐν αὐτῷ Στειλειὸν

περικαλλὲς, ἐλάϊνον, εὖ ἐναρηρός. — V. 6. 7. excitat *Salmaſ.* in Plin. p. 774. A. qui τρύπανα vertit *perforacula*; τέρετρα *terebras*. *Suidas*, qui v. 7. laudat in τρύπανα, perperam ὠκύεντα, quod ſcripturae vitium eſt etiam in marg. apogr. Lipſ. — V. 9. ἀμίξουν σκέπαρνον legitur ap. *Suid.* in ἀμφίξους. Idem in χαριεργὸς habet: ὁ κεχαριτωμένα ἐργαζόμενος· ἃ δὴ χαριεργὰ Παλλάδι ἐκ τέχνας θήκατο πανδεμενος. Ex *Suidae* interpretatione fere ſuſpiceris, eum in Cod. ſuo legiſſe ἃ δὴ χαριεργὸς Ἀθάνᾳ ὤνήρ. Codicis lectio ſi ſincera eſt, poëta Minervam Ἐργάνην, τὴν ἔργοις χαίρουσαν, deſignare voluit. — Cod. praeterea αἶ praebet, et v. ſeq. ἀνὴρ, quod *Brunckius*, a *Schneidero* monitus, in ὤνὴρ mutari juſſit.

V. Cod. Vat. p. 179. ἀνάθημα παρὰ Καλλικλείας. Edidit *Majus* in Catal. Bibl. Uffenb. p. 583. *Reiske* in Anth. p. 26. nr. 464. Illuſtravit *Toup.* ad Suid. p. 243. quem *Brunckius* in plurimis ſequitur. Calliclea, meretrix, ut videtur, Veneri varia dedicat. — V. 2. πορφυρεῦν *Reisk.* Λεσβίδα κόμην *comam* eſſe *adſcititiam*, modeſte ſuſpicatus erat *Reiskius*; *Toupius* idem pro certo affirmat et hoc carmen ſupra *Reiskii* captum eſſe pronuntiat. In *Luciani* Dial. Meretr. V. Tom. VIII. p. 217. ed. Bip. Lesbia mulier πηνήκῃ inſtructa exhibetur. ἕλιγμα de cinno comae purpureae, i. e. ſubnigrae, accipiendum videtur. *Dioscorid.* Ep. XXVIII. περιδινήσασθε μακρῆς ἀνελίγματα χαίτης. ἑλίγματα per ψέλλια interpretatur *Heſych.* — μελοῦχον Cod. Quod vitium *Toup.* ſuſtulit, comparans ſimilia, κυνοῦχος et δεροῦχος. Vulgo vocatur ταινία et ταινίδιον. *Pollux* VII. 67. Egerunt de faſciis mamillaribus *Majus* III. Miſcell. 3. *Cuperus* in Obſſ. I. 6. p. 33. ſq. ταινίῃ μαστῶν *Anacreon* XX. 13. ubi vide *Fiſcher.* μαστόδετα vocavit *Marc. Argent.* Ep. XX. — ὑαλόχροους *gemmis ornatum* ſtrophium ſignificare, fruſtra putat *Toupius.* Idem eſt, quod ὑάλινος, coloris coerulei et ſubviridis; de quo colore nonnulla dedit *Salmaſ.* ad Scr. H. Aug. T. I.

p. 828. Fortaſſe etiam ὑάλινος color non multum abludit a purpureo, cum conſtet, antiquorum vitrum colore multo obſcuriore fuiſſe quam noſtrum. Vide *Bartels Reiſen* T. I. p. 136. Hinc *Hedylus* Ep. III. πορφυρέης Λέσβιον ἐξ ὑέλου. — V. 5. τριχῶν σαγηνευτῆρα. *Suidas* v. κτένα· τὸ πύξινον κάλλυντρον τῶν τριχῶν. ἐν Ἐπιγράμματι· ἠδὲ τῶν τριχῶν σαγηνευτῆρα, πύξινον κτένα. quae nullam corruptelae ſuſpicionem movere debent. — Pro τριχῶν *Reisk.* χαιτῶν, qui apographi error eſſe videtur. Pectines eburnei et aurei commemorantur; frequentiſſimi tamen fuerunt buxei; unde *buxus* pro pectine ap. *Martial* XIV. 22. *Quid faciet nullos hic inventura capillos, Multifido buxus quae tibi dente datur.* Vide *N. Heinſ.* ad *Ovid.* Faſt. VI. 229. *Hadr. Junium* de Coma VII. p. 391. — Quod pectinem comae σαγηνευτῆρα vocat, in eo *Leonidae* ingenium agnoſcimus. σαγηνεύειν paſſim ap. veteres pro *continere*, *cohibere* uſurpatur, ut ap. *Herodot.* III. p. 273. 71. ubi vide *Valcken.* VI. p. 451. 100. quod multi poſtea imitati ſunt. Hinc κτεὶς σαγηνευτὴρ, qui crines tanquam naſſa quaedam continet. — V. 6. ὧν ἤθελεν τυχοῦσα, ſive maritum, ſive divitias nacta, quas ſibi ſatis putabat. — Cod. lectionem γνησία Κύπρις *Majus* in Γνιδία, *Reiskius* in Κνωσσία mutavit. Κτησία emendavit *Toup.*, ut Ζεὺς κτήσιος, (vide *Valeſium* ad Not. Mauſſ. in Harpocr. p. 120.) illud autem nove et exquiſite de meretrice dictum eſſe ait. Vir doctus (*Porſon*), qui novam Emendationum in Suidam editionem notis ſuis ornavit, Tom. IV. p. 457. haec ſcripſit: „Suſpicor, Brunckium hodie, ſi res integra „eſſet, vix editurum eſſe in 6. verſu κτησία, quippe „quod, ipſo judice ad Sophocl. Aj. 1077., metrum „jugulet. Probandum etiam erat, Venerem hoc titulo „usquam ornari, quod vix oſtendi poſſe arbitror. Diſſen„tit quoque a Toupio vir elegantiſſimus Larcherus in „Mémoire ſur Venus p. 141." Vide, an *Leonidas* ſcripſerit:

ὧν ἤθελεν τυχοῦσ', Ἀλησιὰς Κύπρι.

Hoc Veneris epitheton commemorat *Etymol. M.*: Ἀλησιὰς, ἡ Ἀφροδίτη. διὰ τὸ περὶ πᾶν ζῶον ἀλᾶσθαι τὴν θεὸν, πολλῶν ἐρασθεῖσαν, καὶ πλανωμένην. πιθανώτερον δὲ τὸ ἐν Κολοφῶνι ἐπὶ τοῦ Ἄλεντος ἱδρυμένη ποταμοῦ. Hic autem ap. *Leonidam* Venus hoc nomen habet non a flumine Aſiae, ſed ab alio ejusdem nominis, quod Lucaniam, non procul a Tarento, rigat. Hunc *Alentem* commemorat *Theocrit.* Eid. V. 123. et *Cicero* plus ſemel. — V. 7. Cod. hic et in lemmate Καλλίκρια, quod *Reisk.* in Καλλικράτεια mutavit. Καλλίκλεια *Toupio* debetur.

VI. Cod. Vat. p. 192. Primus edidit *Kuſter.* ad Suid. Tom. I. p. 452. *Reiske* Anth. p. 49. nr. 509. In apogr. Lipſ. auctoris nomen omiſſum. In exuvias ferae cujusdam a paſtore occiſae. — V. 1. 2. 3. laudat *Suidas* in Βώτορες, ubi τὸν νομίην habetur, quae eſt Cod. lectio. μόνιον *Brunckius* repoſuit, de *apro* accipiens. *Suidas*: μόνιος. ἄγριος ὗς. μεμονωμένος. Vide *Intpp. Callim.* H. in Dian. 84. *Oudendorp.* ad Thom. M. p. 916. At *aper* vix narrari poterat greges in metum conjeciſſe. Neque poëtae verba hunc ſenſum neceſſario poſtulant. *Schol. Callim.* l. c.: μόνιον δάκος. κατὰ μόνας νεμόμενον. id quod non uni ferarum generi convenit. De *lupo* hanc vocem uſurpari, *Suidas* monuit l. c. ubi addit, ἢ ὁ μονόλυκος. *Lucian.* Epiſt. Sat. §. 34. μόνιοι τῶν λύκων. *Aelianus* H. A. VII. 47. de lupis: ὁ δὲ τέλειος καὶ μέγιστος καλοῖτο ἂν μονόλυκος. quod ductum eſt ex *Ariſtophanis Byz.* opere περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν. Vide *Salmaſ.* ad Solin. p. 664. E. F. et *Bochart.* Hieroz. III. 10. p. 823. 40. Si itaque vera eſt *Brunckii* emendatio, non tamen de apro, ſed de lupo verba acceperim. Sed locus *Antipatri Theſſ.* Ep. LXII. μούνιος ἐκ θάμνοιο θερῶν λύκος ἄσκοπον ἄνδρα Ἔκτανε — fere efficit, ut *Leonidam* ſcripſiſſe exiſtimem:

τὸν μόνιον καὶ ἔπαυλα βοῶν καὶ βώτορας ἄνδρας
σινόμενον, κλαγγάν τ' οὐχὶ τρέσαντα ΛΥΚΟΝ.

Hac

Hac autem emendatione admiſſa, alia ſeſe initio verſus ſponte offert, ut nimirum pro τὸν νομίην ſcribatur

αἰνοβίην — ⏑ ⏑ —

quod ad Cod. lectionem proxime accedit; nam inter νοβίην et νομίην, praeter minimum apicem, nihil plane intereſt. Lupum metuendum αἰνόλυκον vocat *Leonid. Tar.* Ep. XCIV. — κλαγγὴ ſive de clamoribus et ſtrepitu, quo feras depellere conantur paſtores, ſive de canum latratu accipe. κλαγγεῖν de canibus uſurpavit *Theocrit.* Ep. V. — V. 3. Εὐαλκής, accentu perperam poſito, Cod. Vat. Laudat h. v. *Wetſten.* ad Lucam II. 8. p. 661. — V. 4. ἐκρέμασεν. *Suid.* et Cod. Vat. — De venatorum more ferarum exuvias et cornua arboribus affigendi vide *Paſſeratium* ad Catull. p. 44. et *Schottum* in Obſſ. c. XII.

VII. Cod. Vat. p. 195. *Reisk.* Anth. p. 45. nr. 499. Silene, pro filiae ſuae Ariſtodices ſalute vota ad matrem deum facit. — V. 1. πυρὶ καίεος (ap. Lipſ περικάεος) ἀμφὶ πολεῦσα. Cod. Vat. Regio circa Maeandrum, qui Phrygiam alluit, incendiis ſubterraneis admodum expoſita, πυρικαιὴς, pars ejus ἡ κατακεκαυμένη appellabatur. *Strabo* XII. p. 57[illegible]. ſq. — Δίνδυμα. Vide *Strabon.* XII. p. 567. et 575. *Schol. Apoll. Rhod.* I. 941. Δίνδυμον δὲ ὄρος Κυζίκου, ἱερὸν τῆς Ῥέας· διὰ τὸ διδύμους μαστοὺς ἐν αὐτῷ ἀνήκειν, ὥς φησι Φιλοστέφανος, οὕτω προςαγορευθέν. σύμπασα δὲ ἡ Φρυγία ἱερὰ τῇ θεῷ. — V. 2. μητέρ' Cod. quod jam ap. *Reiskium* emendatum. — ¶. 222.] V. 4. γάμος, ut *nuptiae* ap Latinos, de concubitu. Cf. *Alex. Aetol.* V. 17. *Macedon.* Ep. IV. VII. Hinc πείρατα κουροσύνας. ut πείρατα ζωῆς ap. *Meleagr.* Ep. XXI. βιοτῆς ap. *Phalaec.* Ep. IV. — V. 5. προνήϊα. παρὰ τὰ προνήϊα, idque πρόναον, *templi veſtibulum,* videtur indicare. Nota forma adjectivi προνήϊος, de eo, qui in veſtibulo verſatur; unde Ἀθήνη προνηΐη inter Delphorum numina. Vide *Herodot.* I. p. 47. 16. et *Weſſeling.* ad Diodor. Sic. XI. 14. Mox ſcribendum ex

mente *Brunckii* καὶ περὶ βωμὸν (Cod. βωμῷ et ſic *Reisk.*) praepoſitione ad utramque vocem pertinente.

VIII. Cod. Vat. p. 196. Anth. *Reisk.* p. 45. nr. 502. Plurimi hoc carmen expreſſerunt, quos laudat *Meinecke.* Lycomedis filiae, textrices, artis ſuae inſtrumenta Minervae, ut videtur, dedicant. Cum divae nomen ab hoc carmine abſit, *Reiskius* v. 3. ἔργων Ἐργάνᾳ correxit; veriſimilius *Meinecke* v. 1. Ἀθηναίῃ, niſi quod dialecti nullam rationem habuit. Scribe Ἀθαναίᾳ, ut Ep. IX. 7. Sic ex quatuor Lycomedis filiabus una tollitur; quod et ipſum probabile eſt, cum ap. *Archiam* Ep. XI. et *Antip. Sid.* XXII. tres tantum puellae Minervae dona ferant. — V. 1. Λυκαμήδης Cod. Vat. quod *Reisk.* correxit. — V. 3. ἔργων ἐκ δεκάτας. Sunt qui de decimis operum explicent. At illae non operum ſuorum partem, ſed ipſa artis inſtrumenta dedicant. Hujus verſiculi vitium non fugit *Reiskium*, cujus tamen emendatio, ἔργων Ἐργάνᾳ, et ipſa ſuis difficultatibus premitur. Nec ſibi ſatisfecit vir doctiſſimus, aliam praeterea conjecturam proponens, ἔργων λήξασαι, ſive παυσάμεναι· quae omnia longiſſime abſunt a cod. ſcriptura. Mihi in mentem venit:

ὄργανα τᾶς τέχνας ποτιθύμια — —

Hoc ipſum enim noſtro loco deſiderabamus. *Paul. Silent.* Ep. LI. εὐγραφέος τέχνας ὄργανα ῥυομένην. *Ariſton* Ep. I. Ἑρμῇ τάδε σύμβολα τέχνας. *Euripides* in Bacch. 1206. λογχοποιῶν ὄργανα. Frequentius in hac re occurrunt ἄρμενα τέχνας. Vide ad Ep. XI!. — *Suidas* v. Ἤτρια. οἱ στήμονες. τόν τε πρόσεργον Ἄτρακτον καὶ τὰν ἄτρια κρινομέναν Κερκίδα τὰν ἱστῶν μολπάτιδα. In cod. eſt τὰ νατρία, cui adſcriptum ſcholion: νητρία λέγει τοὺς στήμονας. Egregie de ἤτριον et compoſitis *Ruhnk.* ad Tim. p. 135. — V. 5. κερκίδα. ἀοιδὸν κερκίδα dixit *Ariſtoph.* in Ran. 1316. idque poſteriores exornarunt; inprimis *Antip. Sidon.* Ep. XXII.

XXVI. — μολπνίδα. apogr. Lipſ. Partem hujus diſtichi profert *Salmaſ.* ad Solin. p. 629. G. ubi πήνη et πήνιον illuſtrat; hinc *Bodaeus* ad Theophr. p. 614. Fuſius eadem pertractavit ad Script. H. A. Tom. I. p. 547. ſq. πήνιον eſt radius textorius trama involutus. *Heſych.* πανούκλιον ἢ ἄτρακτος, εἰς ὃν εἱλεῖται ἡ κρόκη. — Ad verſ. 6 *Brunckius* haec notavit: „κέργαστὰς τούςδε περιῤῥαγέας. ſeu, uti „apud Suidam legitur in πηνίον, κερταστοὺς τούςδε ποτιῤῥογέας, ſenſu caſſa ſunt. In Vat. Cod. ſcriptum κερταστάς. „Salmaſius emendavit κέργαστὰς, appoſita hac nota: ἐργασταὶ *videntur eſſe inſtrumenta textoria.* At mihi plane „ſunt incognita, tum quoad nomen, tum quoad uſum. „Locus eſt manifeſto corruptus, quod ex comparatione „ſimilium dedicationum apparet. Ubicunque textrices „inſtrumenta ſuae artis deo alicui appendunt, quaſilli „fit mentio, qui hic omiſſus. Archias: ἅ τριτάτα δ' εἰροχαρῆ τάλαρον. Antip. Sidon. καὶ τόνδε φιληλάκατον καλαθίσκον. Et alibi: Δημὼ μὲν ταλαρίσκον εὔπλοκον. Philippus: „καὶ τάλαρον σχοίνοισιν ὑφασμένον. Nicarchus: Κύπριδι τὸν „κάλαθόν τε. In omnibus hisce carminibus animadvertes „etiam epitheta materiam, formam et uſum inſtrumentorum ſignificare, nullibi autem detrimenti mentionem „fieri, quod tempus affert aut quotidianus uſus. Hunc „itaque verſum ſic refingendum cenſeo: πανία καὶ καλάθους τούςδε λυγοπλεκέας." Haec *Brunkius*, cujus emendatio tam longe abeſt a ſcriptura codicis, ut, librarios in hunc modum aberrare potuiſſe, nemo facile exiſtimaverit. In Cod. Vat. legitur κερταστὰς τούςδε ποτιῤῥογέας. *Reiskius* dedit: καὶ ῥίσκους τ. περιῤῥογέας. *Pollux* X. 137. At *riſcus*, quae ciſtella eſt pelle contecta, ad h. l. nihil facit. Idem cogitavit de καὶ ἐρύσους. conf. *Heſych.* v. et καρτάλλους, quod Gloſſator πλεκτὸν ἀγγεῖον interpretatur. *Portus* ad Suidam καὶ ταρσοὺς tentaverat; quod nec ipſum *Reiskio* diſplicebat; tantopere in h. l. fluctuabat animo. *Meinecke*, qui recte animadvertit, fracta et attrita

inſtrumenta, niſi in his textricum dedicationibus, in aliis tamen occurrere, conjecit: καὶ ταλάρους τούςδε περιῤῥαγέας. Propius ad Cod. ductus fortaſſe ſcripſeris:

ταλάρους τούςδε ποτ' εἰροχαρεῖς.

calathiſci lanae aſſervandae olim deſtinatae. Sic *Archias* XI. εἰροχαρῆ τάλαρον. Noſter Ep. ſq. ὀρφνίταν εἰρόκομον τάλαρον. *Catull.* Epithal. 378. *Ante pedes autem candentes mollia lanae Vellera virgati cuſtodibant calathiſci. Juvenal.* II. Sat. 54. *Vos lanam trahitis, calathisque peracta refertis Vellera.* Vitium lectionis ortum, ut ſaepe, ex ultima ſyllaba omiſſa, unde ποτειροχαρ' factum; quod quam facile in ποτιρρογεας corrumpi potuerit, omnes intelligunt. — V. 7. σπάθας. Textorum inſtrumentum, quo tela denſatur. Vide *Pollux* VII. 36. *Heſych.* σπαθατὸν τὸ ὀρθὸν ὕφος σπάθῃ κεκρουσμένον, οὐ κτενί. Hinc veſtimenta πολύκρουστα καὶ πολυσπάθητα, quae τοῖς ἀραιοστήμοις opponuntur, docente *Salmaſ.* ad Scr. H. A. T. II. p. 410. et p. 447. — Mox πολυέργους ex conj. in textum venit; nam ap. *Suidam* et in Cod. Vat. πολυάργυρα legitur. Exitus verſus autem in Cod. hic eſt, πολυάργυρα τὼς δὲ πενιχραῖ. *Reiskius* dedit, ὀλιγάργυρά γ', ὡς δὲ π. quae non magis vera eſt lectio, quam ea, quam *Brunckius* in contextu poſuit. Mihi corruptae lectionis veſtigia rimanti ſcribendum videbatur:

καὶ σπάθας ἐμβριθεῖς, λιτὸν γέρας, οἷα πενιχραὶ
ἐξ ὀλίγων ὀλίγην μοῖραν ἀπαρχόμεθα.

Sic puellae noſtrae totum hoc munus, quod Minervae offerunt, λιτὸν γέρας appellant, ejus autem vilitatem paupertate ſua excuſant. γέρας in hac re dixit *Antip. Sid.* Ep. XVII. σοὶ, Πὰν σκοπιῆτα, γέρας θέτο παῖς Νεολάδα. Id. Ep. X. γέρας Φερένικος Ἀθάνᾳ — ἔθετο. *Paul. Silent.* Ep. XLVI. ἄνθετο Λυσίμαχος γέρας Ἄρει. *Diodorus Zon.* Ep. IV. τὰ μὴ πολύολβά τε δέξαι Δῶρα. Vitium ex metatheſi literarum ortum eſt. Cum enim forte ſcriptum

τον
eſſet, ut in Codd. fieri ſolet, λι γεραϛ, hinc primum τονλιγεραϛ, tum, corruptela magis magisque aucta, πολιγερα et πολυαργυρα factum eſt. — V. 8. ἐξ ὀλίγων. *Agis* T. I. p. 118. ἔργων ἐξ ὀλίγων ὀλίγην δόσιν. *Diodor. Zon.* Ep. II. ἐκ μικρῶν ὀλίγιστα. *Xenoph.* Mem. Socr. I. 3. 3. θυσίας δὲ θύων μικρὰς ἀπὸ μικρῶν, οὐδὲν ἡγεῖτο μειοῦσθαι τῶν ἄλλων πολλῶν καὶ μεγάλων πολλὰ καὶ μεγάλα θυόντων.

IX. Cod. Vat. p. 196. Edidit *Pierſon.* ad Moer. p. 464. *Majus* in Catal. Uffenb. p. 582. *Reiske* in Anth. p. 46. nr. 503. Hinc *Toup.* Em. in Suid. p. 417. Tres Philomedis filiae Minervae artis inſtrumenta dedicant, a labore textorio ceſſantes. — V. 1. Cod. Vat. Φιλολαίδεω, quod in Apographis varie immutatum eſt. Φιλομήδεω, *Pierſono* teſte, in Pariſino reperitur. *Reiske* Φιλολύνθεω edidit. — V. 2. Νεικοῦς Cod. — V. 3. μισύεργον Cod. — V. 4. Idem ὀρφνείταν. calathus; olim lanae vellera ſervans, nunc vacuus. — V. 5. εὐάτριον. Radio textorio tribuitur, quod veſtimentis proprium eſt. χιτῶνα λεπτὸν καὶ εὐήτριον *Themiſt.* Or. XX. p. 237. C. Vide *Pierſon* l. c. *Ruhnken.* ad Tim. p. 135. et qui ibi laudantur. — V. 7. Πανάτιδι Cod. quod *Reiskius* ſervavit, vertens *Minervae lanifici;* unde apparet, eum hanc vocem derivaſſe a πήνη, de quo verbo vide ad Epigr. praec. v. 5. Πιτανάτιδι emendavit *Toup.* p. 419. certiſſimam emendationem vocans. Derivat a *Pitana*, urbe Laconiae. *Meurſ.* in Lacon. IV. 9. *Spanhem.* ad Callim. p. 293. ſq. Sed hic res non in Laconia, ſed in Creta agitur. — V. 8. Ex hoc verſu apparet, puellas noſtras poſt hanc dedicationem, ſive quod aetate confectae eſſent, ſive quod in alia caſtra transiiſſent, opus textorium reliquiſſe. Conf. *Philipp.* Ep. XVIII. *Nicarchus* Ep. X. Quod ſi comparaveris ſimilia Epigrammata, ut *Philippi* XIII. XIV. XV. XVI. XVII. facile intelliges, poſtremum diſtichon noſtro carmini male aſſutum eſſe. Quid enim?

quae Minervae caſtra reliquiſſent, num rogare poterant deam, ut ipſis in poſterum victum et opes paret? Qua difficultate ſatis gravi cum hi verſus premantur, alia quaedam accedunt externa, quae eos ad quodvis aliud carmen, quam ad noſtrum, pertinere arguunt. *Leonidae* carmen, in quo interpretando verſamur, i. e. quatuor priora diſticha, in Codice excipit Epigr. *Dioscoridis* XII. Hujus primus verſiculus in calce paginae legitur; eum ſequitur recentiore, certe negligentiore, charactere ſcriptum diſtichon:

Ζῶν χέρας ἀι σοι ἀθάνα ἐπὶ πλήσαιο μὲν ἴσως
θείης δ' εὐσιπύους ἐξ ὀλιγησιπύων.

In marg. ζτ. i. e. ζήτει. In apogr. Buheriano non ultimum erat, ſed penultimum, deſcriptore nimirum verſibus, quibus certus locus non erat, locum pro ſuo arbitrio aſſignante. Sed addendi erant Epigrammati VIII. quod in eadem pagina legitur, et in cujus fine haec notata ſunt: ζήτει στίχους β. κάτω. quae ad hos ipſos verſus, in paginae calce poſitos, remittunt. Verſum ultimum laudat *Suid.* v. σιπύη. Penultimum ſic, ut ap. *Br.* legitur, emendavit *Toup.* qui laudat *Rhiani* Ep. VIII. καὶ εἰςοπίσω Πολύαινον Εὔαγρον πέμποις υἱέα Σιμύλεω. Sed de veritate hujus emendationis dubito. ἴσως, quod in verſus fine legitur, librarii nota eſt, qui dubitabat, πλήσαιο ſcribendum eſſet, an πλήσαιμεν. Mihi ſcribendum videtur:

ἀνθ' ὧν χεῖρας ἀεί συ, Ἀθαναία, περιπλήσαις,
θείης δ' εὐσιπύους ἐξ ὀλιγησιπύων.

ἀνθ' ὧν verum videtur. Noſter Ep. XIX. ἀνθ' ὧν τῷ μὲν πέμπε δι' ἠέρος εὔστοχον ἄγρην. Ep. XXX. 7. ἀνθ' ὧν εὔϋδρον, Νύμφαι, τόδε δῶμα γέροντος αὔξετε. Cf. *Alexandr. Aet.* Ep. I. *Alpheus Mityl.* Ep. II. — *Apollonid.* Ep. VIII.:

τὴν πενιχρὴν θυσίην,
ἀνθ' ἧς μοι πλησθέντα δίδου θηράμασιν αἰεὶ
δίκτυα.

Philipp. Ep. XI. 7. — De voce σιπύη, qua *Leonidas* utitur Ep. XXX. inter Epigrammata *Leonidae Alexandrini*, quibus nonnulla noſtri carmina admiſta ſunt. vide *Valcken.* in Diatr. p. 169. C. Hecale ap. *Callimach.* Fr. 454. p. 578. ἐκ δ᾽ ἄρτους σιπύηθεν ἅλις κατέθηκεν ἑλοῦσα. Eos, qui in eodem συσσιτίῳ erant, quosque Pythagoras κοινοβίους appellaverat, Charondas ὁμοσιπύους vocavit. Vid. *Caſaub.* ad Athen. I. p. 17. 49. — Apud *Suidam* εὐσυπύους perperam legitur.

X. Cod. Vat. p. 197. V. 1 – 4. edidit *Salmaſ.* ad Tertull. de Pall. p. 415. Integrum *Kuſterus* ad Suid. T. I. p. 436. *Reiske* in Anth. p. 56. nr. 525. Cynici ſupellex Veneri dedicatur a Rhodone, formoſo puero, cujus amore captus ille cynicam vitam reliquerat. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in βλαύτη, et hinc *Petavius* ad Syneſ. p. 32. ubi βλαύτια illuſtrat. Adde *Salmaſ.* l. c. Veteres philoſophi, et qui vitae ſimplicitatem prae ſe ferebant, βλαυτίοις utebantur; quae nonnunquam tamen, ut elegantius calceamenti genus, commemorantur. Vide ad Ep. XXXVIII. 3. — Σκήπων Cod. *Suidas* vulgo σκιπίων· in pr. edit. σκίπων, quod verum judicat *Brunckius* ad Eurip. Hec. 65. p. 285. *Antip. Sid.* Ep. LXXX., Cynicae vitae inſtrumenta enarrans, ᾧ μία τις πήρα, μία διπλοῒς, εἷς ἅμ᾽ ἐφοίτα Σκίπων, αὐτάρκους ὅπλα σαοφροσύνας. — V. 2. ἀρκεῖται apogr. Lipſ. ἔγκειται *Suid.* — ¶. 223.] V. 3. ὄλπη. ampulla, guttus. *Caſaub.* ad Theophr. Char. V. p. 75. — V. 5. Commode *Meinecke* attulit Ep. *Meleagri* XXXVII. τὸν θρασὺν εἷλον ἐγὼ, τὸ δ᾽ ἐπ᾽ ὀφρύσι κεῖνο φρύαγμα Σκηπτροφόρου σοφίας ἠνίδε ποσσὶ πατῶ. — V. 6. Cod. στρεπτοῖς, quod *Reiskius* accipiebat de atrio, περὶ ὃ καὶ ἐν ᾧ στρέφονται πολλοί. Male. Veriſſima eſt *Brunckii* emendatio, στεπτοῖς. *veſtibulum multis donariis exornatum.* — θῆκέ τ᾽ *Kuſter.* qui v. 5. οἶδε Ῥ. habet.

XI. Cod. Vat. p. 198. Primum diſtichon edidit *Salmaſ.* ad Tertull. p. 298. Integrum carmen *Kuſter.* ad Suid. T. II. p. 398. *Reisk.* Anth. p. 59. nr. 530. Argumentum hujus carminis *Kuſteri* verbis dabo: „Eſt „Epigramma de Poſochare Cynico conceptum, cujus „peram, pellem, baculum, ampullam oleariam et pi„leum poſt ejus mortem a Fame ad myricam ſuspenſa „fuiſſe Leonidas jocatur.“ Fuit, qui de Limo, formoſo puero, cogitaret; perperam. Fames tropaeum de Poſochare ſtatuiſſe dicitur, quod ille, fame enectus, in agro ad myricam perierat. — V. 1. In Vat. κὰδδεψητόν. Apogr. Lipſ. ἐπεσκληρυμένον. Noſtram lectionem *Suidas* exhibet. — στέρφος. Vide *Intpp. Heſychii* v. Nymphae, quae Jaſoni per quietem apparebant, στέρφεσιν αἰγείοις ἐζωσμέναι erant, ap. *Apollon. Rhod.* IV. 1348. ubi vide Schol. Cynici imitabantur Herculem, quem στερφόπεπλον vocat *Lycophr.* 652. *Apoll. Rhod.* IV. 1438. ἀμφὶ δὲ δέρμα πελωρίου ἕστο λέοντος Ὠμὸν, ἀδέψητον. Fortaſſe etiam apud *Theocrit.* XXIV. 138. olim fuit: δέρματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἕννυτο κνάμας. Vulgo εἵματα legitur. — Pro λοιπόρινον *Kuſterus* legendum cenſebat τοῦτό τ' (θ') ὁδοιπορικόν. *Reiskius* τὸ λειπόρινον, *baculus*, cui deceſſit ὁ ῥινὸς, *delibratus*, *dedolatus*, *cortice exutus*. Neutra harum conjecturarum ejusmodi eſt, ut verius quid inveniendi ſpem adimat. *Meinecke* contulit Homericum σκῆπτρον, ἐπεὶ τὰ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπε, Il. α. 234. ut igitur verbum λοιπόρινος derivaſſe videatur ab ὄρος et λείπειν· quod linguae analogia non patitur. Mihi depravatum videtur vocabulum. Comparanti *Theocrit.* XXV. 207. ἔτερφι δὲ βάκτρον Εὐπαγὲς, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφέος κοτίνοιο, et *Apollon. Rhod.* II. 33. καλαύροπά τε τρηχεῖαν Κάββαλε, τὴν φορέεσκεν, ὀριτρεφέος κοτίνοιο, probabile viſum eſt, *Leonidam* ſcripſiſſe:

καὶ βάκτρον τοῦτο, τομὴν κοτίνου.

τομὴ non ſolum ſectio, ſed etiam id, quod deſectum eſt.

De trabibus occurrit ap. *Orpheum* in Argon. 1155. ἔκλαγε φηγὸς Ἣν ποθ' ὑπ' Ἀργώαισι τομαῖς ἡρμόσσατο Παλλάς. Quod ſi cui displicuerit, is per me legat:

καὶ βάκτρον τοῦθ', ὅπλον ἐκ κοτίνου.

ut fere *Diodor. Zon.* Ep. IV. καὶ τὰν ἐκ κοτίνοιο καλαύροπα. *Callimach.* Ep. XXXVII. σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον, ἀείρας. — V. 3. κώλπαν ἀστλ. omiſſo τ' Cod. Ap. *Suidam*, qui h. v. protulit in κυνοῦχος, legitur κώλπαν. Noſtrum et *Kuſterus* dedit. ἀστλέγγ. ampulla nunquam a ſordibus purgata. *Lucian.* T. III. p. 18. μετὰ δὲ ἀπόῤῥητα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπανιάκις ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρημένα — εἰ ἀπεστλεγγίσθαι μὲν τὸ ἀποξύσασθαι λέγοις, τὸ δὲ ἡλίῳ θέρεσθαι εἰληθερεῖσθαι. *Heſych.* ἀπεστλεγγισμένον. ἀπεξυσμένον. Vide *Intpp. Heſychii* v. στλεγγὶς, et notata ad *Theodorid.* Ep. III. — κυνοῦχος. Secundum *Suidam* ὁ τὸν κύνα κρατῶν δεσμός· cui interpretationi ceteri omnes contradicunt. *Heſych.* κυνοῦχος. θυλάκιον. βαλλάντιον ἢ μαρσίππιον. *Pollux* V. 31. in apparatu venatorio recenſendo, κυνοῦχος, ait, δέρμα μόσχειον, εἰς ὃ ἐντίθενται τὸ δίκτυον, τῷ σχήματι πεποιημένον, ὥσπερ τὰ σύσπαστα βαλλάντια. Cf. eund. X. 64. At vix intelligitur, ad quam rem ejusmodi marſupium Cynico, pera inſtructo, utile fuerit. Quare *Suidae* interpretatio, quam linguae analogia patitur, admittenda videtur, praeſertim in poëta, quem a doctrinae affectatione minime liberum fuiſſe conſtat. κυνοῦχον ἀχάλκωτον *Ulitius* ad Gratii Cyneg. 401. p. 259. collare ſine clavis interpretatur. Ex hoc loco colligi poteſt, fuiſſe Cynicos, qui, quo magis canibus eſſent ſimiles, collari inſtructi incederent. — V. 4. laudat *Suid.* in σκέπανον. — πῖλον. Fortaſſe quod certam vitae ſedem non habens Cynicus noſter, per terram errabat. Pileis enim viatores inſtructi eſſe ſolebant. *Graevius* Lectt. Heſiod. c. XII. p. 60. ſq. *Solanus* ad Lucian. T. III. p. 330. ed. Bip. — V. 6. Λιμός. Famem, ut deum, introducit

Alciphron L. III. 60. p. 426. εἰ μὴ ἄρα τοῖς μὲν γυναίοις Ἀφροδίτη πολιοῦχος, τοῖς δὲ ἀνδράσιν ὁ Λιμὸς καθίδρυται.

XII. Cod. Vat. p. 198. Edidit *Kuſter.* ad Suid. v. ἀδρανὲς, ubi laudatur verſ. 6. et particula quinti. *Reisk.* Anth. p. 57. nr. 528. Soſippus, venator, ſenex factus, Mercurio artis inſtrumenta dedicat. — V. 1. Cod. ἀντηκτῆρας. *Suidas*, qui h. v. excitat v. ἀστεμφῆ, δόνακας ἀντεκτῆρας offert. Noſtrum *Kuſterus* in ſuo apogr. invenit. Nec contemnenda emendatio. Sunt tela, *quae cum impetu feruntur.* *Oppian.* Κυνηγ. II. 132. καὶ σύας αἰθυκτῆρας ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας. Halieut. I. 368. φύσσαλοι αἰθυκτῆρες. ubi vide *Schneider.* *Reiskius* ἀνθεκτῆρας edidit, ut eſſent *arundines retentrices*, quibus piſcis, ne aufugiat, retinetur. Perperam. In hoc enim diſticho venatorum arma enumerantur. — Quod ad ποδάγρην attinet, diſertam ejus deſcriptionem dedit *Pollux* V. 32. ſqq. Vocatur etiam ποδοστράβη ſecundum *Heſych.* v. Cf. *Ulitium* ad Gratii Cyneg. 99. p. 130. ſq. ἀστεμφὴς referendum ad funem, quo ferarum pedes irretiebantur. Hunc στερεὸν βρόχον vocat *Pollux* l. c. *Xenoph.* de Venat. IX. 13. καὶ ὁ βρόχος αὐτοῦ ἔστω στιφρὸς καὶ ἡ σειρίς. — V. 3. Profert *Suidas* v. τετρανθέντα. τρυπηθέντα. ἰοδόκον καὶ — αὐλόν. Etiam hodie aucupes coturnices tibia, qua earum vocem imitantur, in rete allicere ſolent. — V. 4. ἀμφιβόλον. Pro ἀμφίβληστρον dixit *Oppian.* Hal. IV. 149. Vide *Schneider.* p. 414. — V. 5. Cod. παρ' ἐνήξατο τὸ πλεῦν. Poſterius habet etiam *Suid.* In apogr. Lipſ. vitioſe περινήξατο τὸ πλεῖον. *Reiskius*, Codicis lectione ſervata, vertit: *quia emenſus plurimam aetatis partem infirmitate ſenili vincitur.* Eſt nimirum τὸ πλεῦν ex Ionum dialecto pro πλέον. At *Leonidas* dorico idiomate utitur. Quare *Toup.* ad Suid. P. I. p. 15. correxit: ἐπεὶ παρενήξατο τὸν πλοῦν. quod elegans eſt, et poëta dignum. Poëta ap. *Suidam* in διαπλώσας· ὦ σὺν ἀοιδᾷ Πάντα διαπλώσας καὶ σὺν ἔρωτι βίον. *Plato* in Phaedr. p. 85. D.

ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα διαπλεῦσαι τὸν βίον. *Pindar.* Olymp. VI. 177. εὐθὺν δὲ πλόον, καμάτων ἐκτὸς ἐόντα δίδου. Schol.: ἔν τε εὐθυμίᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ ὄντα παρέσχες διανήξεσθαι τὸν βίον. Quae loca laudat *Weſſeling.* ad Herodot. p. 422. 63. Alia vide ap. *Gatacker.* ad M. Anton. p. 67. E. — ἀδρανίῃ. *Macedon.* Ep. XXI. μή τις ἐμεῖο αἰπόλος ἀγγείλῃ γήραος ἀδρανίην. Vide, quae collegit *Heinrich* in Obſſ. p. 39. δέδεται hinc fortaſſe ſumſit *Phanias* Ep. II. πολιῷ γυῖα δεθεὶς καμάτῳ. Similiter ἀνάπτεσθαι ἐν καμάτοισιν dixit *Apollon. Rhod.* II. 214.

XIII. Cod. Vat. p. 199. *Kuſter.* ad Suid. T. I. p. 204. *Reisk.* in Anth. p. 60. nr. 532. Leonidas Veneri, quae ipſum ex morbo ſervaverat, bellaria quaedam dedicat, majora promittens, ſi eum majorum participem ſecerit. — V. 1. *Brunckius* in Analect. λαφρίη ediderat. In Lectt. haec monuit: „Imitati ſunt hoc „carmen Lentulus Gaetulicus II. 166. III. et Cornelius „Longinus II. 200. I. ex quorum altero bene hic repo„ſitum eſt ἐκ πενίης pro corrupto ἐκ πλάνης, quod neque „ſenſus neque metrum admittit; nam in πλάνη prior „ſemper corripitur. In Cod. ſcriptum eſt Λαθρίη, ad „quam vocem haec annotavit Salmaſius: τὸ Λαθρίη *quid* „*ſit, quaerendum. An* Δαλίη? Ἄρτεμι Δηλία. *Placet.* Δαλίη, „ἐκ πενίης *ſcribendum videtur.* Nec Δαλίη, nec λαφρίη, quod „repoſuit Vir cl. ad Suidam III. 263. (p. 526. ed. Lipſ.) „hic locum tenere poteſt. Dedicatio enim non Dianae, „ſed Veneri facta, ut ex comparatione Epigrammatum „Gaetulici et Longini cuique manifeſtum erit. Repo„nenda eſt Cod. lectio Λαθρίη, quod Veneris eſt epithe„ton: Venus clandeſtina, furtiva, quae alio, ſed ejus„dem ſignificationis nomine Σκοτία dicitur. Vide He„ſych. hac voce, et quos ibi laudant interpretes.“ Haec *Brunckius.* λαφρίη non tam *Toupii* commentum eſt, quam *Reiskii*; qui ipſe tamen huic conjecturae parum habebat fidei. Codicis lectionem ille interpretatur de

dea praeſide et tutrice eorum, quibus tenebris et ignoratione opus eſt, hoc carmen nimirum a *Leonida* exſule ſcriptum ſuſpicatus. Quae ſuſpicio tota nititur depravata lectione ἐκ πλάνης. — Λαθρία ut nomen puellae occurrit ap. *Pauſan.* p. 248. — Mox *Reiskius* vertit, ac ſi legiſſet ἕρμα πλάνης, *certa ſtatio exilii.* — *Toupius* non ſolum ἐκ πενίης, ſed etiam ἐκ σπανίης conjecit. Illud ut ſuavius praefert; nec dubitare nos ſinit *Longini* imitatio. — Pro πενέστεω apogr. Lipſ. πενεύτεω. πενέστης h. l. non eo ſenſu accipiendum, quo vulgo de Theſſalorum plebe uſurpatur, (vide *Ruhnken.* ad Tim. p. 212. *Schneider* ad Xenoph. H. Gr. p. 96.) ſed *pauperem* ſimpliciter denotat. — V. 2. ὀλίγης σιπύου Cod. non, ut *Brunck.* ait, ὀλιγησιπύων, quod in pluribus apographis reperitur, etiam in *Kuſteri.* Conf. ad Ep. IX. 10. — V. 3. *Suidas* excitat in ψαῖστα et πιήεντα. — εὐθήσαυρον, *bene aſſervatam.* In Cod. eſt ἐλαίην. — V. 4. ἀπὸ κρίδιον Cod. quod *Salmaſ.* emendavit et poſt eum *Toupius.* *Nicander* in Alex. 316. ὀπόεντας ἀποκραδίσειας ἐρινούς. i. e. τῆς συκῆς κλάδους ſecundum Schol. *Heſychius:* κράδη. συκῆς κλάδος. Vide *Schneider.* ad Nicandr. p. 177. Aliorum de voce κράδος ſententias collegit *Bodaeus a Stapel* ad Theophr. l. 13. p. 42. *Lentulus Gaet.* Ep. III. πρώϊον εὐφύλλων σῦκον ἀπ' ἀκρεμόνων. — V. 5. ἀπὸ σπάδα Cod. — κεὐνίνου *Kuſter.* *Suidas* v. ὑποπυθμίδιον· οὐκ εὐοίνου. Vide de hac voce *Villoiſ.* ad Longum p. 74. — In exitu verſ. Cod. πεντάῤῥωγον. cui lectioni ſpeciem facit *Gaetul.* l. c. πεντάδα τὴν σταφυλῆς εὐρώγεα. Sunt quinque acini ab uva decerpti. — ὑποπυθμίδιον. τὴν εἰς τὸν πυθμένα καταλειφθεῖσαν. *Suid.* Libationem poëta facit paucarum guttarum, quae poculi fundo adhaeſerant. Commentarii loco ſunt verſus *Gaetulici* — καὶ σταγόνα σπονδῖτιν, ἀεὶ θυέεσσιν ὀπηδὸν, τῆς κύλικος βαιῷ πυθμένι κευθομένην. — V. 7. ἐχθρῶν. Cod. *Reiskius* ἐχθρῶν κὲκ πενίης dedit. Initio verſ. 7. idem et *Kuſter.* ἦν δέ με χ' ὡς.

¶. 224.] *XIV.* Cod. Vat. p. 200. in marg. ἐσφαλμένον. Edidit *Kuſter.* ad Suid. T. II. p. 334. unde *Toupius* in Em. in Heſych. T. IV. p. 198. *Reiske* in Anth. p. 61. nr. 534. Helluonis et paraſitae dedicatio ad voracitatis deos. Comparavit *Meinecke Ariſton* Ep. I. Tom. II. p. 258. — V. 1. Λαβροσύνα et φιλευχείλῳ Cod. Parum feliciter *Reisk.* φιλοσκύλῳ, i. e. ſecundum eum τῷ σκύλλειν φιλοῦντι, *vellicare et discerpere amanti,* conjecit. Optima eſt *Brunckii* lectio. Guloſitatis eſt *ligurrire,* λείχειν. Λαφυγμὸς ut perſona videtur commemorari in *Ariſtoph.* Nub. 52. ubi delicatam conjugem deſcribit Strepſiades, ὄζουσαν — Δαπάνης, Λαφυγμοῦ, Κωλιάδος, Γενετυλλίδος. In Achaia deus colebatur Δειπνεύς, ἀπὸ τῶν δείπνων σχὼν τὴν προςηγορίαν, Munychiae heros Ἀκρατοπότης, apud Spartanos Μάττων καὶ Κέρδων, coquorum numina, tradente *Athen.* L. II. p. 39. C. D. — V. 2. nomen dedicantis in Cod. Δεισόζου ſcribitur. Unde *Brunckius* noverit, helluonem noſtrum non ſic, ut in Cod. eſt, ſed Deïſoum appellatum fuiſſe, equidem ignoro. Ceterum in hoc verſu Cod. Lipſ. terminabat unum Epigramma et ſecernebat illud a ſequentibus, interjecto ἄδηλον. Quod unde factum ſit, non apparet: nec tanti eſt. — V. 3. 4. ex ſchedis *Salmaſii* protulit *Jungerm.* ad Polluc. X. p. 1274. κυάστρας legens, ut eſt in Cod. qui etiam Λαρεισκίως habet. Ollae Lariſſaeae an alibi occurrant, neſcio. *Schneiderus* Λαρισσαίους correxit, et Λαρισσαίους δημιουργοὺς occurrere in dicto Gorgiae ap. *Ariſtot.* de Rep. L. III 2 in margine notavit. Prope Lariſſam, urbem Phthiotidis, Oloſſa jacet, quam πόλιν λευκὴν appellat *Homer.* in Cat. Nav. 246. ut *Strabo* ait, ἀπὸ τοῦ λευκάργιλος εἶναι L. IX. p. 440. Ex hac argilla Lariſſae ollas fuiſſe factas, veriſimile eſt. — In forma χύτρως haerebat *Reiskius,* qui χύτρας cum *Kuſtero* dedit. Sed maſculinam terminationem aſſerit *Diphilus* in Epiclero ap. *Polluc.* X. 99. χύτρον μέγαν παρὰ τοῦ μαγείρου. Similem

depravationem paſſus eſt locus *Herodoti* VII. 176. p. 588. 28. ubi cum χύτρους γυναικείους legeretur, *Euſtathius* haec verba excitans ad *Dionyſ. Perieg.* v. 437. χύτρας, formam vulgarem, dedit. *Salmaſ.* ad Solin. p. 83. D. *Ammiani Marcellini* locum laudat ex L. XXII. *Sunt therma lutra, quae Chytras indigenae vocant.* ubi *Chytros* legendum ſuſpicatur *Bod. a Stapel* ad Theophr. IV. p. 477. — In vocabulo κυάστορας (ap. Lipſ. ἠνάστορας) emendando valde trepidat *Reiskius*, qui ex pluribus conjecturis tandem probat εὐγάστορας. *Brunckii* lectionem κυογάστορας de ollis ventrem implentibus et curantibus male quidam interpretatur; nam ad ipſarum ollarum ventrem reſpicitur. Lagena Βακχιακὰς χάριτας dicitur γαστροφορεῖν ap. *Philipp.* Ep. LVIII. γάστρην τρίποδος dixit *Homer.* Il. σ. 348. Vide *Klotz* ad Tyrt. p. 54. ſq. — Vera autem videtur *Toupii* emendatio, κυτογάστορας, quod epitheton *Leonidae* indolem refert. — V. 5. excitat *Suid.* v. κνῆστις. ubi εὔγναπτον. — Ad v. 6. *Brunckius* notavit haec: „Scribe ἐτνοδόνον. τορύνη eſt cochlear, ſeu „ſpatha, qua ἔτνος inter coquendum agitatur, δονεῖται. „*Suidas* τορύνη. τὸ κινητήριον τῆς χύτρας. ubi partem hujus „pentametri profert, cum ſcriptura ἐτνοδόκον, quam ha„bent hic Vat. Cod. et Planudea in Ariſtonis Ep. I. „ubi recte dedi ἐτνοδόνον. Quod autem in textu legitur „ἐτνοδόπον, e Salmaſii emendatione eſt, quam nihili eſſe, „nunc agnoſco." Haec *Brunckius*, a *Schneidero* erroris admonitus. ἔτνος, τορύνην et χύτρας jungit *Ariſtoph.* in Av. 78. ubi *Beckius* eadem in *Platonis* Hipp. maj. p. 349. conjungi monuit. — κνῆστιν μάχαιραν *Suidas* explicat. — V. 8. νεῦσαι e Cod. Lipſ. aſſumſit *Reiskius*. Inexſpectata Epigrammatis converſio et plane comica.

XV. Cod. Vat. p. 206. Edidit *Kuſterus* ad Suid. T. III. p. 267. Anonymus in Miſcell. Obſſ. Nov. Tom. I. P. III. p. 157. *Reiske* in Anth. p. 68. nr. 552. *Valcken.* ad Theocrit. Adon. p. 350. Mater pictam filii ſui ima-

ginem Baccho dedicat. Morem infantium ſtatuas diis, Dianae inprimis et Lucinae, dedicandi attigit *Dorvill.* in Vann. crit. p. 196. Sed hujus rei alia fuit ratio. Hic mulier filium Baccho (cujus myſteria quantopere in Magna Graecia floruerint, nuper docuit *Boettigerus* in Proluſ. de Orig. Tiroc. an. 1794.) de meliori commendat. — V. 1. „Μίκυθος hic pro nomine proprio „habui; hinc notatum a Salmaſio ad Heſychium v. μι„κύθινον, τὸ μικρὸν, καὶ νήπιον. Appellative etiam ſumi „poteſt.“ *Brunck.* Çave appellative ſumas; quamvis v. 3. ad nominis analogiam reſpicitur. Μίκυθος autem vetus nomen apud Siculos fuit. *Micytho* ſervo Anaxilaus, priſcus rex Siciliae, liberorum ſuorum tutelam commiſit, ſecundum *Juſtin.* IV. 2. Cf. *Macrob.* Sat. I. c. XI. Rheginum, quem Μίκυθον vocat *Herodotus* VII. 170. p. 585. Σμίκυθον nominat *Pauſan.* V. p. 447. Vide praeter *Valcken.* ad h. l. *Weſſelingium* ad Diod. Sic. X. 48. et 66. Σμίκυθον Macedonem commemorat *Plutarch.* T. II. p. 177. D. — Hoc diſtichon protulit *Suidas* in ῥωπικά. Cum ῥῶπος viliſſima mercium retrimenta ſint, (vide *Kuhn.* ad Polluc. I. p. 69.) τὸ ῥωπικὸν rem vilem notare videtur. *Longinus* ſic vocavit genus dicendi, quod, quia ineptis lenociniis fucatum eſt, nullius eſt pretii; vide *Ruhnken.* p. 247. et *Toupium* p. 283. qui noſtri carminis non immemor fuit. Fuſe hoc vocabulum pertractavit *Salmaſ.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 534. ſq. — ζωὸν, quod mihi nonnihil ſuſpectum eſſe fateor, *Reiskius* cum γραψαμένα jungit, ut ſit ζωγραφησαμένη.

XVI. Cod. Vat. p. 412. Εἰς ἄγαλμα Ἑρμοῦ. Planud. p. 345. St. 484. W. Carmen paulo obſcurius. Miccalio, vir pauper, ut calo, Mercurio ſtatuam dedicaſſe videtur; hanc Μικκαλίωνος ἄγαλμα vocat, ut a Miccalione poſitam. — V. 1. Cod. Vat. ὑλοφόρου τὤγαλμαθ᾽, ὁδοιπόρε, Μικαλίωνος. unde ſcribendum videtur τὤγαλμα. Nomen

viri etiam in Planudea uno duntaxat κ ſcribitur. Male. Derivatur enim a μίκκος. — V. 2. In contextu *Brunckius* dedit: ἀλλ' ἴδε τόνδ', Ἑρμῆ — quam lectionem a ſua ſententia prorſus alienam eſſe ait in Lectt. p. 49. Scribendum eſſe: ἀλλ' ἴδε τόνδ' Ἑρμῆς κ. ὑ. Idem cum dicit, in *editis libris* minus concinne legi Ἑρμῆς δ' ἀλλ' ἴδε τὸν κ. ὑ. ſuſpiceris procul dubio, eum ſuam lectionem ex libris mſtis ſumſiſſe; quod ſecus puto. In Vaticano quidem legitur: Ἑρμῆς δ' ἀλίδετον κ. ὑ. quod quamvis corruptum, nihil tamen a Planudeae lectione diſcrepat. Ceterum verba ſecundum notum Graecae linguae idiotiſmum ſic jungi debent: Ἑρμῆς ἴδε, ὡς οὗτος ὁ ὑλοφόρος ἠπίστατο δωροδοκῆσαι ἀπ' ὀ. ἐ. Non latuit deum hujus calonis pietas, qui in tenui fortuna invenit, quod deo donaret. — V. 3. ὡς ἐξ οἰζυρῆς. Planud. et Cod. Vat. — Ultima hujus carminis hoc dicunt: virum bonum, in quacunque tandem vitae conditione collocatus ſit, pauperem divitemve, ſemper ſe bonum et pium praeſtare.

XVII. Cod. Vat. p. 413. ὡς παρὰ τοῦ Πανός, Λεωνίδα Ταραντίνου. Edidit *Salmaſ.* ad Solin. p. 765. F. *Reiske* in Jenſianis p. 175. nr. 802. Expreſſit *Erycius* Ep. V. Pan venatori et aucupi, rite eum invocantibus, auxilium promittit. — Hoc Epigramma *Propertius* ante oculos habuit L. III. El. XI. 41.:

Dique deaeque omnes, quibus eſt tutela per agros,
Praebebant veſtris verba benigna focis.
Et leporem, quicunque venis, venaberis, hoſpes,
Et ſi forte meo tramite quaeris avem.
Et me Pana tibi comitem de rupe vocato;
Sive petas calamo praemia, ſive cane.

— V. 1. λαθόγηρα Cod. et πετεεινά. Hoc et *Salm.* et *Jenſ.* ſervarunt. — V. 2. „Perperam vir doctus δισσὸν „in λισσὸν mutabat: τοῦθ' ὑπὸ δισσὸν ὄρος ſignificat *in me-„diam hanc convallem duorum montium.* Glabros montium

„apices

„apices non quaerunt aucupes, ubi calamos ſuos ſtruant; „ſed in umbroſis locis et ad aquae rivos capturam eſſe „ſciunt.“ *Brunck.* Vir doctus, quem ſignificat, eſt *Heringa* in Obſſ. p. 53. ſive *Reiskius*, qui λισσὸν edidit. In eandem conjecturam incidentem *Toupium Brunckii* rationes ab opinione ſua revocaſſe videntur, in Emend. in Heſych. T. IV. p. 339. — V. 3. ὑλειωρόν. Cod. ὑλήωρον. *Salmaſ.* et *Reisk.* — V. 4. συναγρέω. Cod. Genuinam lectionem dederunt *Salmaſ. Jenſ. Reisk.*

¶. 225.] *XVIII.* Cod. Vat. Ἄδηλον. οἱ δὲ Λεωνίδου Ταραντίνου. *Leonidae*, cujus ingenio omnino dignum eſt, tribuit Planud. p. 418. St. 553. W. Heronax Satyris et Baccho tres vini cados, totidem vinearum primitias, dedicat. V. 2. 3. excit. *Suidas* v. δράγματα. V. 3. 4. in κάδος. V. 5. cum parte ſexti in οἴνοψ. οἴνοπος. μέλας. — V. 2. *Suidae* lectionem πρῶτα δράγματα φ. probat *Brunckius*; *primitias vineae recens conſitae, quae primos tum fructus reddebat.* — De φυταλιῇ vide ad Epigr. ἀδέσπ. CLXXXIII. — V. 4. πρωτοχύτοιο. i. e. πρώτου. Primum ex uvis vineae, tum demum conſitae, expreſſum vinum deſcribitur.

XIX. Cod. Vat. p. 142. ſq. Planud. p. 431. St. 565. W. Tres fratres, venator, auceps et piſcator, Pani dona ferunt. Hoc argumentum Anthologiae poëtae usque ad faſtidium repetiverunt, quorum imitationes vide in Planud. VI. cap. XV. V. 1. laudat *Suidas* v. ὅμαιμος. 1. 2. in ἀγρεσίῃ. — V. 3. Vulgo ὧν ἀπὸ μὲν πτ. In Cod. Vat. ὧν ἀπὸ τῶν πτανῶν. — In verſus exitu Δάμις Cod.

XX. Cod. Vat. p. 196. Planud. p. 424. St. 559. W. Imitando hoc carmen expreſſit *Antip. Sid.* Ep. XXIII. Tres puellae Dianae inſtitam, communi opera elaboratam, dedicant. — V. 1. laudat *Suid.* in πέζα. Vide de hoc vocabulo Intpp. *Heſychii* v. πέζα. Eſt limbus, qui ſtolam in ima parte ambit. Dextram ejus partem Bittion

elaboraverat, *μέχρι παλαιστῆς ἢ σπιθάμης.* Altera menſura priore paulo major eſt. *παλαιστὴ* eſt palma, vola manus, non multo latior quatuor digitis. *Heſych.* *παλαιστή. παλάμη. τὸ τεττάρων δακτύλων μέτρον.* *σπιθάμη* dodrans, duodecim digitorum menſura. *σπιθάμη. τὸ μέτρον, τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρὸν διάστημα ἐκταθέν.* *Idem.* Vide *Bodaeum a St.* ad Theophr. L. II. p. 89. Erat igitur limbus admodum latus. — *θάτερα.* partem oppoſitam, ſiniſtram. — Inter utramque oram Maeander, tertiae puellae opus, cum virginibus pictus erat. *Maeandri* inter ornamenta veſtium noti vel ex *Virgilio* Aen. V. 250. *Victori chlamydem auratam, quam plurima circum Purpura Maeandro duplici Meliboea cucurrit.* Nuper etiam rem ex veteribus monimentis illuſtravit *Boettigerus in den Vaſengemählden* Faſc. I. 1. p. 89. — V. 5. *νῆμα.* Hic opus textum ſignificat; filum ap. *Theocrit.* XXV. 74. *μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα χειρὶ κατατρίψοντι.* Vide *Valcken.* ad Adon. p. 372. B. — V. 6. *πρὸς ψυχῆς θείης. ἀντὶ τοῦ ἐκ ψυχῆς ἀγαπώσης καὶ ἀσμενίσειας φιλοφρόνως.* Schol. ed. Wech. Dictum eſt pro vulgari *ἐκ ψυχῆς* ſive *ἀπὸ ψυχῆς φιλεῖν,* quod exemplis illuſtrat *Wetſten.* ad N. T. I. p. 478. — *ἔργον.* ipſum opus, in quo elaborando tres illae mulieres *certatim* ſudaverant.

XXI. Cod. Vat. p. 165. ſine auctoris nomine. Exſtat ap. *Pauſan.* I. p. 31. et *Plutarch.* in Vit. Pyrrhi c. 26. Tom. III. p. 45. ed. Tubing. Neuter eorum auctoris nomen prodidit. *Leonidae* tribuit Planudea p. 443. St. 576. W. Pyrrhus, cum poſt expeditionem in Italiam arma in Antigonum, Macedoniae regem, convertiſſet, eumque, impetu in Macedoniam facto, una cum mercenariis Gallorum copiis fudiſſet fugaſſetque, Galatorum ſpolia in Minervae templum dedicavit. *Plutarch.* l. c. *ὁ δὲ Πύῤῥος ἐν εὐτυχήμασι τοσούτοις μέγιστον αὐτῷ πρὸς δόξαν οἰόμενος διαπεπρᾶχθαι τὸ περὶ τοὺς Γαλάτας, τὰ κάλλιστα καὶ λαμπρότατα τῶν λαφύρων ἀνέθηκεν εἰς τὸ ἱερὸν τῆς*

Ἰτωνίδος Ἀθηνᾶς, τόδε τὸ ἐλεγεῖον ἐπιγράψας· Τοὺς θυρεούς — — Conf. *Juſtin.* XXV. 3. Genuinam eſſe inſcriptionem dubitat *Maffei* in Crit. Lapid. p. 31. — V. 1. τοὺς θυρεούς. θυρεὸς, ἀσπὶς ἢ σκουτάριον ſecundum *Heſych.* Verum diſcrimen eſt inter θυρεὸν et ἀσπίδα, quod docuit *Perizon.* ad Aelian. V. H. III. 24. *Alberti* in Obſſ. phil. p. 374. ſq. *Spanhem.* ad Julian. Orat. I. p. 242. qui etiam ad *Callim.* H. in Del. 184. p. 502. de θυρεὸς diſputat, noſtri loci non immemor. Veterum grammaticorum interpretationes diligenter collegit *Wetſten.* ad N. T. II. p. 260. — Ἰτωνίδι. Nomen Itonidis Minerva accepit ab Itone, oppido Theſſaliae, ſecundum *Hecataeum* ap. *Schol.* in Apoll. Rh. I. 551. Ejus templum, quo Pyrrhus Gallorum ſpolia dicavit, ſitum erat inter Pheras et Lariſſam, teſte *Pauſan.* I. p. 31. Scribitur autem Ἰτωνία, Ἰτωνιὰς et Ἰτωνίς. Conf. *Luc. Holſten.* ad Steph. Byz. p. 151. et *Spanh.* ad Callim. H. in Cerer. 75. p. 796. — V. 2. ἐκρέμασεν. Plan. Cod. Vat. — V. 4. Αἰακίδαι. Pyrrhus generis ſui originem referebat ad Pictum, Neoptolemi filium. Nota res. Vid. *Pauſan.* I. 11. p. 17.

¶. 226.] *XXII.* Ex *Pauſania* L. I. p. 31. relatum eſt in Append. Planud. p. 504. St. *10. W. Adſcripti fuerunt hi verſus ſpoliis Macedonum, quae Pyrrhus, Antigono devicto, Jovi Dodonaeo dicavit. — V. 1. αἵδε ad ἀσπίδες referendum. His armis Macedones olim Aſiam devaſtarunt, his Graeciam redegerunt in ſervitutem. — V. 4. Vulgo ap. *Pauſan.* Μακεδονίας legitur. — Ceterum hoc Epigramma *Brunckius Leonidae* ex conjectura tribuit.

XXIII. Cod. Vat. p. 165. Planud. p. 443. St. 576. W. Agnon arma Lucanis erepta Minervae dedicat. Tarentini cum Lucanis crebro bella geſſerunt; vide *Heynii* Opuſc. Acad. T. II. p. 227. etiam *Leonidae* aevo, duce Pyrrho Ol. CXXV. Cf. *Strabon.* p. 429. B. —

V. 1. ὑφαντοὺς θώρηκας. *loricas linteas* intellige. Vide *Drakenborch.* ad Sil. Ital. IX. 587. *Caſaub.* ad Sueton. Galb. c. XIX. — V. 2. τόσσας δ' Plan. — V. 3. ταῦτα ἀπό. et in marg. γρ. τόσσ' ἀπό. Cod. Vat. — Κορυφάσια Cod. et Planud. librariis hanc vocem cum ἔντεα jungentibus. Minervae Coryphaſiae templum fuit in promontorio Coryphaſio prope Mothonem, ut diſerte tradit *Pauſan.* IV. 36. p. 371. Cf. *Valeſ.* ad Harpocr. p. 40. Docte argutus, ut Sancti Patres ſolent, *Arnobius* IV. p. 137. *Deſiſterne illa Minervam ſe dicere, cui Coryphaſiae nomen eſt, vel ex Coryphae matris ſigno, vel quod e vertice Jovis palmam ferens emicuit?* Jupiter κορυφαῖος occurrit ap. *Pauſan.* II. p. 121. et ap. eundem ex *Teleſillae* fragmento Ἄρτεμις κορυφαία L. II. 38. p. 175. — V. 4. Ἄγων (quod *Brodaeus* pro participio habuit) Εὐανθεύς. Planud. Εὐάνθεις. Cod. Vat. — Agnonis nomen paſſim ap. veteres obvium. Inter comites Alexandri fuit Agnon Teïus. *Plutarch.* Vit. Al. Tom. IV. p. 32. ed. Bry. Agnon, Theramenis pater, Athenienſis, ap. *Xenoph.* Hiſt. Gr. L. II. 3. 30. Plures hujus nominis vide in Ind. *Thucydidis.* — Ad Οἰανθεὺς *Schneiderus* notavit, commemorari urbem Oeanthem, in Locride ad mare ſitam, ap. *Stephan. Byz.* v. et ap. *Pauſan.* X. 38. p. 897. ſed ap. *Ptolemaeum* p. 210. legi Εὐανθία. Nomen gentile Οἰανθεὺς occurrit ap. *Thucyd.* III. 101. ubi vide *Duckerum*, qui formam Οἰάνθη prae altera probat. — In fine Cod. Vat. βιαιόμαχος.

XXIV. Cod. Vat. p. 165. Planud. p. 444. St. 577. Wech. Etiam hoc Lucanorum ſpoliis, in Minervae templo dedicatis, inſcriptum. V. 1. 2. laudat *Suid.* Tom. I. p. 517. Alterum diſtichon idem v. δεδμημένοι Tom. I. p. 517. — V. 1. θυρεάσπιδες. ſcuta oblonga. Nihil diverſa videntur a θυρεοῖς. — οἱ δὲ χ. omnes. *Brunckius* οἵ τε legendum cenſebat. — V. 2. ξεστοὶ Cod. Vat. Plan. Suid. Pro κάμακες in antiquis *Suidae* editt,

μάκαρες legitur. *Mnaſalc.* Ep. IV. κάμακας δολιχάς. *Homer.* Il. ε. 563. κάμαξι ἀργυρέῃσι. — ἀμφίβολοι fortaſſe appellantur haſtae in utraque parte armatae. De cuſpide inferioris partis multa collegit *Boettiger. über den Raub der Caſſandra* p. 56. not. 54. Fracta haſta, inferiore cuſpide pugnabant, ut praeclare intelligitur ex *Polyb.* VI. 25. 5. — V. 3. Homericum dicendi genus. Il. β. 727. Philoctetae abſentis copiae πόθεόν γε μὲν ἀρχόν. *Noſſis* Ep. VI. arma dominis ſuis demta οὐ ποθεῦντι κακῶν πάχεας, οὓς ἔλιπον. — V. 4. Παλλάδι. Minervam Itoniam ſignificari, temere affirmavit *Brodaeus.* — ἀμφέχανεν (ſcribe ἀμφέχανε) θάνατος. Anthol. Lat. T. II. p. 45. LXIII. *Mors, quae perpetuo cunctos abſorbet hiatu.* Noſter Epigr. LXXXV. οἴην, γαῖ', ἀμφέχανες κεφαλήν. *Sophocles* in Antig. 117. Polynices Thebis inhians φονίαισιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ λόγχαις ἑπτάπυλον στόμα ἔβα. Vide *Abreſch.* ad Aeſchyl. L. II. p. 444.

XXV. Cod. Vat. p. 141. Planud. p. 412. St. 547. W. ubi multa carmina ex noſtro expreſſa leguntur. Diophantus piſcator artis inſtrumenta Mercurio, ut videtur, dedicat. — V. 1. „εὐκαμπές. Salmaſius ad „dedicationem ſtatuae Regillae p. 87. hic ſcribendum „eſſe contendit εὐκαπὲς, de qua ſcriptura videndus Dor„ville ad Charit. p. 442. Supra in Epigr. XIV. 5. Sui„das in edit. principe εὔγναπτόν τε κρέαγραν. Vide eun„dem Dorville laudati operis p. 215. et 105. Hoc, ut „Leonidae fere omnia, Dorica fuit dialecto ſcriptum, „cujus formas habet Vat. Cod. in ult. diſt. τέχνας, ἀρ„χαίας, τεχνοσύνας.“ *Brunck.* Vulgatam ſimilis licentiae exemplis defendere licet. *Nicander* Alex. 92. καὶ δὲ σύγ' ἢ μαλάχης ῥαδάμνους ἢ φυλλάδα τήξας. Oraculum ap. *Euſeb.* in Praepar. Evang. V. 7. p. 192. B. αὐλοὶ καὶ τυμπάνων πάταγοι. Vide etiam, quae ad noſtram lectionem defendendam protulit *Toup.* in Addend. ad Theocr. p. 402. ἀγκιστρείου εὐκαμπέος αἰχμῇ dixit *Oppian.* Hal. III. 128. —

V. 2. χώρμειήν. Cod. — V. 4. Vulgo εὔρεμα δ. Nec aliter Vat. Cod. In Cod. Mediceo ἄρρεμα, teſte *Dorvillio* ad Charit. p. 214. qui hinc ἄρμενα elicuit. *Antip. Sidon.* Ep. XV. θέσαν ἄρμενα τέχνας. Ep. ἀδέσπ. XC. πάσης ἄρμενον ἐργασίης. CXVI. λιμηρῆς ἄρμενον ἐργασίης. — V. 6. ἐρέτας vulgo et in Cod. Vat. quam lectionem in noſtro poëta reprehendere non auſim; nec auſus eſt *Dorvillius*, qui ad Charit. p. 105. conjecturam ἐρετμοὺς haeſitabundus proponit. Ut hic ἐρέται, *remiges*, pro ἐρετμοῖς, *remigiis*, ponuntur, ſic Ep. V. σαγηνευτὴρ, quod *piſcatorem* ſignificat, poſitum eſt pro *everriculo*, ſive naſſa, qua piſcatores utuntur. Si hujus loci meminiſſet *Brunckius*, ἐρετμοὺς, quod vocabulum nulla auctoritate nititur, non recepiſſet. — V. 7. ἀνάκτορι τ. Mercurio, ni fallor. In iis quidem carminibus, quae ex noſtro expreſſa ſunt, piſcatores inſtrumenta ſua Mercurio dedicant. Cf. *Oppiani* Halieut. L. III. v. 13. ſqq. et 26. ſq.

XXVI. Planud. p. 343. St. 483. W. *Theocriti*, non *Leonidae*, videbatur *Salmaſio*. In Priapum a Theocrito in bivio collocatum. — V. 2. *Heſych.* ῥόπτρον. ῥόπαλον. — καὶ τὸ αἰδοῖον. Lyſiſtrata *Ariſtophanis* in fabula cognomine v. 553. optat, ut Venus viris ἵμερον κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν καταπνεύσῃ Κᾆτ' ἐντέξῃ τέτανον τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλισμούς. — V. 4. τὴν φλέβα. *qui fur acceſſerit, laxior redibit*, ut eſt in Luſibus. φλέβα, quam Latini *venam* appellant. Vide *Scaliger.* ad Luſus c. XXXIII. *Alcaeus Meſſen.* Ep. III. κειράμενος γονίμην τις ἀπὸ φλέβα Μητρὸς ἀγύρτης. Polypum, cui ſtimulum venereum ineſſe putabant, φλεβὸς τροπωτῆρα comice vocat *Xenarchus* ap. *Athen.* L. II. p. 64. A. in quibus verbis interpretandis *Caſaubonus* vehementer a vero aberravit, et, quod mireris, in errorem ſecum abduxit gallicum *Athenaei* interpretem *Lefebure de Villebrune*, qui vertit: *le polype, ſi promt à changer de couleur*; quo nihil falſius. — Ceterum verba τὴν φλέβα δεξάμενος nimis caſta videbantur

Joſepho Scaligero, qui conjecit: τὴν φλέβ' ὀδαξάμενος — ſatis ingenioſe; ſed mutatione non opus eſt.

¶. 227.] *XXVII.* Planud. p. 328. St. 467. W. In ſtatuam Mercurii, pecudum cuſtodis, a paſtore poſitam. Mercurius diis paſtoralibus paſſim annumeratur. *Pauſan.* L. II. 3. p. 117. Mercurii ſignum deſcribit, ariete adſtante, ὅτι Ἑρμῆς μάλιστα δοκεῖ θεῶν ἐφορᾶν καὶ αὔξειν ποίμνας, καθὰ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐν Ἰλιάδι ἐποίησεν· υἱὸν Φόρβαντος πολυμήλου, τόν ῥα μάλιστα Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὄπασσε. ex Il. ξ. 490. Vide *Arnald.* de Diis Aſſeſſ. p. 137. — V. 1. vulgo αἰγῶν legitur. — V. 4. τοῦ γ' ἁρπακτῆρος μήτι μέλεσθε λύκου. Vulgo. Haec *Brunckius* ſine auctoritate mutaſſe videtur, cum aut nulla aut minima mutatione indigerent; tertium verſum intactum reliquit, qui corruptiſſimus eſt. Scribendum enim, niſi me omnia fallunt: [illegible]

ἀλλὰ μολεῖτ' ἀν' ὄρη, χλωρᾶς κεκορεσμέναι ὕλας,
τοῦ θ' ἁρπακτῆρος μή τι μέλεσθε λύκου.

Similiter *Julius Aegypt.* Ep. VIII. ubi piſcator ſenio confectus, armis ſuis dedicatis, ἰχθύες, ait, ἀλλὰ νέμοισθε γεγηθότες, ὅττι θαλάσσᾳ Δῶκεν ἔχειν Κινύρου γῆρας ἐλευθερίην.

XXVIII. Cod. Vat. p. 177. Planud. p. 447. St. 580. W. Faber lignarius Minervae inſtrumenta ſua ponit. Pro Θῆρις v. 1. *Suidas* habet Δῆρις in v. δαιδαλόχειρ. Idem laudat v. 2. voce πρίων. v. 3. in ῥυκάνα.

XXIX. Cod. Vat. p. 409. Planud. p. 56. St. 80. W. Repetivit, quaedam ex Palatinis membranis corrigens, *Salmaſ.* in Inſcript. Herod. p. 13. ſq. Mercurius in eadem ara cum Hercule poſitus, de aſſeſſoris ſui iniquitate conqueritur, quod, quae utrique fuiſſent appoſita, ſolus devorare ſoleat. Mercurii et Herculis ſimulacra ob varias cauſas conjuncta paſſim commemorantur; de qua re vide *Arnaldum* de Diis Aſſ. p. 137. ſqq. quem noſtrum carmen fugit. In ſimili argumento luſit *Antip.*

Sidon. Ep. XXVIII. Ceterum Herculis ἀδδηφαγία tritum poëtarum et comicorum et ſatyricorum argumentum fuit. Vide, quae notavit *Bergler.* ad *Ariſtoph.* Ran. 62. *Warton.* ad *Theocrit.* Eid. VII. 153. XXIV. 136. — V. 1. οἶτε hic et verſ. ſq. Planudea. αἶτε Cod. — V. 3. ὀρῶν. Ald. pr. et Aſcenſ. In Lectt. Ald. pr. ὅρων, quod ſeqq. receperunt. — οἷον ὁρῇς. ut Amycus ap. *Theocrit.* Eid. XXII. 59. τοιόςδ', οἷον ὁρᾷς. — V. 5. Hic verſus cum ſeq. intpp. vehementer exercuit. *Scholiaſt.* recte intellexit, ſenſum eſſe debere: Erga nos parum amice facimus. Quod autem apoſiopeſin eſſe ait et verbi ellipſin (λείπει· οὐ καλῶς συμβαίνομεν), in eo egregie fallitur. Hunc ſenſum reddidit *Grotius: Ambo boni vobis: inter nos non ita; quippe Huc ſi forte pirum quis tulit, ille vorat.* Puſillum mendum obeſſe putabat *Opſopoeus*, quominus haec emendate legerentur, corrigitque: ἀλλά ποθ' αὐτός. quo nihil efficitur. In hunc modum ſi locus emendari poſſit, praeferendum ſit ποτ' αὐτὸ, quod *Scaligero*, ſive, quod *Huetio* in mentem venit p. 7. ἀλλά ποθ' οὗτος, ἤν τις μοι παραθεὶς, ſubint. ᾖ. Seq. verſu, ubi vulgo legitur αὐτῷ μοι παραθεὶς, auxilium tulit Vat. Cod. αἴτωμαι παραθῇς exhibens, unde *Salmaſ.* eam lectionem procudit, quam *Br.* recepit. Hac admiſſa *Wakefield.* in Delect. Trag. T. I. p. 218. ἀλλ' ὁ ποθ' αὐτοὺς A. tentavit, hoc ſenſu: „Ambo quidem hominibus faciles; „ſed ille, ſi vel immaturos piros apponas nobis, ſtatim „abſorbuit." qui quomodo ex hac lectione ſatis commode extundi queat, non video. *Caſaubonus*, cujus conjectura proſtat in Schedis Bibl. Bodlej. non admodum felix: ἀλλά ποτ' αὐτὸ Αὐτῷ μοι παραθέν — — in Comment. ad Scr. Hiſt. Aug. T. I. p. 311. poſt verſum quintum diſtichon periiſſe ſuſpicatus, totum hunc locum integritati reſtituere conatus eſt ſic:

ἄμφω μὲν θνατοῖς εὐάκοοι· ἀλλὰ ποθ' αὐτοὺς
ἀντίοι, ἀρπαλέης οὕνεκα τοῦδε βίης.

ὅσσας γὰρ κοινῇ τις πάρθετο τοῖς δυσὶν, οὗτος
αὐτῷ οἱ παραθεὶς ἀχράδας, ἐγκέκαφεν.

Ad ferendam opem mortalibus, Mercurius ait, convenit facile noſtra amborum voluntas: ceterum nobis inter nos parum convenit, propter rapinas hujus et violentiam: nam quidquid in commune ambobus aliquis appoſuerit, id omne ſibi ille apponit ac vorat. Contra *Caſaubonum* disputat *Salmaſius*, qui aliquid deeſſe negans, ποθ' αὐτοὺς pro πρὸς ἡμᾶς accipi poſſe contendebat. Equidem tamen non dubito, quin nonnulla exciderint, fortaſſe poſt εὐάκοοι· reliqua vero ſic correxerim:

αἱ δέ ποτ' αὔας
αἴ τ' ὠμὰς παρέθῃ ἀχράδας, ἐγκέκαφεν.

ſive ſiccas et vetulas, ſive acerbas et immaturas appoſuerit. — κάπτειν et ἐγκάπτειν de voracibus paſſim. Vide *Caſaubon.* Animadv. in Athen. p. 669. 59. *L. Bos* Obſſ. crit. p. 83. *Valcken.* ad Ammon. p. 20. ſq. — V. 8. τοὺς Planud. Vat. Cod. Mox etiam Planud. οἴτε πέλευτα ὠ. οἴτε χύδαν. Noviſſimam vocem Cod. Vat. χύλαν ſcribit. — In εὐτρέπικεν haereo. Si vera eſt lectio, ſubaudiendum ἐγκάπτειν, *deglutire ſe parat;* ut ap. *Alciphr.* I. 22. p. 84. πρὸς τὰς καταπόσεις εὐτρεπιζόμενος. *Caſaubonus* tamen in notis mſtis ἐξέπιεν correxit. Hoc verum non videtur. In talibus enim non ἐκπίνειν, ſed καταπίνειν uſurpari ſolet. — Ceterum non omittendum eſt, *Gilbertum Wakefield* pro αἴτε utroque loco αἴ τε legere. — V. 10. Jam Mercurius, cum tantum ex hac ſocietate detrimenti capiat, ſacrificaturos rogat, ne dona ſua utrique ſimul, ſed ſingulis ſeparatim dare velint. Hic, quid ἄμφω ſibi velit, plane non intelligo; nec ſincerum putavit *Joſ. Scaliger*, qui ἄφνω conjecit; perperam. Scribendum, ni fallor:

ἀλλ' ὁ φέρων τι
ἀμφοῖν, μὴ κοινῇ τοῖς δυσὶ παρτιθέτω.

ſi quis utrique noſtrum aliquid attulerit, ne tamen utrique in commune, ſed partitione facta ſingulis ſingula apponat. Huic conjecturae inſignem auctoritatem conciliat conſenſus acutiſſimi viri *Wakefield*, qui in idem incidit. — Pro κοινᾷ (ſive κοινῇ Planud.) Cod. Vat. κοινὰ exhibet. — ¶. 228.] V. 11. τῇ Edit. Flor. Aldin. Aſcenſ. τὴν Cod. Vat. Eſt in his verbis imitatio *Homeri* Od. I. 347. quam notare non neglexit *Munkerus* ad Anton. Lib. c. X. p. 68. — Pro ἄλλο τὸ Edit. pr. ἄλλοτε, aliae ἄλλό τε legunt. Nec aliter membranae Vat. et *Salmaſ. Caſaub.* in notis mſc. ἀλλὰ σὺ τοῦτο. — V. 12. Ἑρμᾷ Cod. Vat. — Pro λύοι, quae eſt *Stephani* emendatio, a Cod. Vat. confirmata, vulgo λύει legitur. *Huetius* p. 7. λυέτω ſive λύσει tentabat.

XXX. Cod. Vat. p. 167. ſq. Λεωνίδου Ταραντίνου, οἱ δὲ Γαιτουλ, i. e. Γαιτουλικοῦ. Planud. p. 420. St. 555. W. Pani, Baccho et Nymphis Biton ſacra facit. Imitatus eſt hoc carmen *Sabinus* T. II. p. 304. — V. 1, 2. laudat *Suid.* v. εὐχετήρ. — V. 3. idem habet in συμπαίστορα. ſic enim hanc vocem exhibet ſcriptam, conſpirans cum Planud. et Cod. Vat. Vide *Verbeyk.* ad Anton. Lib. XXI. p. 136. — V. 4. profert in κισσύβιον, ubi πολυπλακέος legit. — V. 5. σκιερῆς. Planud. Vat. Cod. ὀπώρης. Plan. Uva, ſub pampinorum umbra nutrita, intelligenda videtur. *Nonn.* Dion. V. p. 156. ὁππότε ποικιλόβοτρυς ἀέξεται οἰνὰς ὀπώρη. — V. 6. φύλλα. ipſi flores, ni fallor. *Theocrit.* Eid. XI. 26. θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι. XVIII. 39. ἐς λειμώνια φύλλα ἐρψοῦμες. — V. 8. Ad γλαγερὸν in margine notatum γρ. γλυκερόν. male.

XXXI. Cod. Vat. p. 174. Planud. p. 433. St. 567. W. Therimachus Pani pedum dedicat, utque deus ipſi venanti et pugnanti aſſiſtat, precatur. — V. 4. χεῖρα κατιθύνοις. Jaculantium manus dii dirigere putantur. Il. ε. 290. προέηκε, βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη. — V. 5.

ἐν ταῖς ἀγκείαισι. Vat. Cod. In marg. γρ. ἔν τε ἀναγκαίῃσι. Noſtram lectionem habet Planud. quae tamen in exitu verſus minus bene δεξιτερῇσι habet, ubi membranae nihil praeſidii ferunt. — Vocem συναγκεία illuſtrat *Weſſeling.* ad *Diodor. Sic.* T. I. p. 238. 16. — Cum Therimachus Pana roget, ut ipſi, cum in venatione, tum in pugna faveat, tela ut in feras, ſic in hoſtes dirigens, vix dubitandum eſt, quin ſcribi debeat: δῶρα καὶ ἀντιπάλων, ſive potius:

ἔν τε συναγκείαισι παρίστασο δεξιτερῇ σῇ,
πρῶτα διδοὺς ἄγρης, πρῶτα καὶ ἀντιπάλων.

Perpetuus *Leonidae* imitator *Antip. Sid.* Ep. XX. ἀλλ' ὁ μὲν ὠκυβόλων ἰῶν κράτος, ἃ δὲ φέροιτο Ἄκρα λύρας, ὁ δ' ἔχοι πρῶτα κυναγεσίας. δῶρα fortaſſe ex gloſſemate in contextum venit. Si ſervatur, minor erit gravitas, ſenſus idem.

XXXII. Cod. Vat. p. 162. Λεωνίδα. οἱ δὲ Μνασάλκου. Planud. p. 434. St. 568. W. ſine varietate. Cleolaus cervi cornua arbori affigit. — V. 1. Κλεόβουλος fuit a pr. manu in Cod. Vat. Κλεόλας Φλιάσιος commemoratur ap. *Pauſan.* V. 22. p. 435. Pro λοχήσας *Meinecke* conjecit τυχήσας, comparato *Homer.* Il. δ. 106. ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας. At κνημοὶ hoc loco non, ut vir doctus exiſtimaſſe videtur, cervi crura, ſed longe aliud ſignificant, nempe δασεῖς, τραχεῖς καὶ δυςβάτους τόπους. *Heſych. Homer.* Il. β. 497. πολύκνημον. πολλοὺς ἔχουσαν κνημούς· κνημοὶ δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων κνημῶν. *Schol.* Vide *Gesner.* ad *Orphei* Argon. 635. — λοχήσας ὑπὸ κναμοῖσι idem eſt, quod ap. *Homerum* Il. δ. 106. dicitur δεδεγμένος ἐν προδοκῇσι, i. e. ἐπιτηρήσας, λοχήσας. *Theocrit.* Eid. XXV. 227. αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἄφαρ σκιεροῖσιν ἐκρύφθην — δεδεγμένος, ὁππόθ' ἵκοιτο. Eſt Latinorum *excipere.* Vide *Burmann.* ad Propert. II. 15. 23. — V. 2. laudat *Suidas* in Μαίανδρος, ubi ἔκτενε. — V. 3. Partem hujus verſiculi profert dem v. σαυρωτήρ. et majorem diſtichi partem in φράγμα-

τα. — σαυρωτὴρ proprie infima pars haſtae, ut Il. κ. 153. tum pro ipſa haſta videtur poſitum. — ὀκτάῤῥιζα φράγματα, *cornua octo ramorum.* φράγματα. τὰ κέρατα, οἷς ἡ τῶν ἐλάφων κεφαλὴ πέφρακται. ἀσφαλίσματα interpretatur *Suidas.* — V. 4. ἄλλος inepta lectio. Nihil profecto impediebat Cleolaum, quominus ipſe cervi, quem interfecerat, cornua pinui affigeret. Scribendum eſt:

ἅλος ἔπαξε πίτυν.

Cleolaus clavo affixit cornua. Haud aliter Glaucon et Corydon venatores in Ep. *Erycii* I. Tom. II. p. 295. καὶ οἱ δωδεκάδωρα κέρα ἅλῳ μακροτένοντι παρὰ πλατάνιστον ἔπαξαν Εὐρεῖαν, νομίῳ καλὸν ἄγαλμα θεῷ. ubi Cod. quoque ἄλλῳ praebebat, cujus vitium correxit *Kuſterus* ad *Suidam* in δωδεκάδωρα. Hanc emendationem, ante hos quatuor annos prolatam in Emendatt. in Ep. gr. p. 12. nunc firmavit Cod. Vat. auctoritas, ubi ἀλὸς, accentu perperam poſito, reperitur. Haec igitur dubitationem non habent. Sed praeterea offendor in epitheto κραναὰν, quod de pinu dictum quem ſenſum efficiat, non video. Diverſa eſt ratio ejusdem vocabuli in Epigr. *Perſae* VII. κραναῇ κείμεθ' ἐνὶ ξυλόχῳ. Silva recte poteſt dici *aſpera;* pinui idem parum convenit. Suſpicatus ſum ῥαδινὰν, ſive:

φράγματα πρὸς ταναὰν ἅλος ἔπαξε πίτυν.

Simonides Ep. L. μελία ταναά. *Antiphil.* Ep. XII. κλῶνες ἀπηόριοι ταναῆς δρυός. *Apollon. Rhod.* I. 1192. οἷον ταναῆς ἔρνος πέλει αἰγείροιο. Idem IV. 605. ταναῇσιν ἐλιγμέναι αἰγείροισιν.

XXXIII. Cod. Vat. p. 200. ſine auctoris nomine. Planud. p. 440. St. 573. W. Puer, ephebus factus, Mercurio inſtrumenta quaedam luſoria dedicat. Simile eſt Ep. *Theodoridae* T. II. p. 41. — V. 1. „εὔφημος ad „verbum *ſilens pila*, i. e. pila mollis, quae cum jacta „fuerit, in manum recepta, aut humi alliſa, ſonum quam „minimum reddit.“ *Brunck.* Hanc explicationem im-

probat *Wyttenbachius* in Bibl. crit. Tom. I. P. II. p. 35. et εὔσημος corrigit, cogitans de pila artificioſe elaborata, qualem Cupidini promittit Venus ap. *Apollon. Rhod.* III. 135. ſqq. et, qui poëtam expreſſit, *Philoſtrat.* in Icon. VIII. p. 873. ῥαπτὴν σφαῖραν vocat *Glaucus* Ep. I. *Dio Chryſoſt.* Orat. VIII. p. 281. ludunt οἱ παῖδες τοῖς ἀστραγάλοις καὶ ταῖς σφαίραις ταῖς ποικίλαις. — V. 2. πλαταγὴ. εἶδος ὀργάνου ἦχον καὶ ψόφον ἀποτελοῦντος. *Suid.* *Brodaeus* laudat *Apollon. Rh.* II. 1056. ubi aenea Herculis crepitacula χαλκείην πλατάγην vocat; nihil forte diverſa a πλαταγωνίοις, quae deſcribit *Pollux* IX. 127. καλεῖται μὲν γὰρ οὕτω καὶ τὸ κρόταλον καὶ τὸ σεῖστρον, ᾧ καταβαυκαλῶσιν αἱ τίτθαι ψυχαγωγοῦσαι τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων. Hoc diſtichon in Cod. Vat. recentibre charactere ſcriptum poſtponitur poſteriori; literis tamen appoſitis error emendatus. — Pro πυξινέην *Stephanus* etiam τρυξινέην legi monet. — ¶. 229.] V. 3. *Brunckius* exhibuit lect. Planud. In Cod. Vat. corrupte στραγγάλας αἷς ἐπέμηνατο. Elegans eſt uſus verbi ἐπιμαίνεσθαι de vehementiori ſtudio uſurpati. *Nicias* Ep. VII. apis ἐφ' ὡραίοις ἄνθεσι μαινομένα. Vide, quae de hoc verbo collegit *T. Hemſterh.* ad Lucian. T. II. p. 346. ed. Bip. — ῥόμβον. De rhombo, quem pueri flagello agitant, vide *Suid.* v. *Schol. Apollon. Rhod.* I. 1139.

XXXIV. Cod. Vat. p. 147. Planud. p. 441. St. 574. W. Venator Pani munera quaedam dedicat. — V. 1. αἰγόνυχι. Plan. Margini Wechel. ubi αἰγόνυχι exhibetur, adpictum αἰγώνυχι. — V. 2. *Suidas* profert in ἀγρεία κοιδή. ubi recte ἀγρείης legitur; vulgo ἀγρίης. De hoc platani epitheto vide ad *Mnaſalc.* XII. 2. Ap. eundem vero σκύτος legitur (in ed. Flor. σκῦλος), quod metrum corrumpit. Vide *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 514. et *Toup.* in Cur. Nov. p. 159. — V. 3. ῥαιβόκραον ap. Steph. In tribus Aldin. et ap. *Suid.* ῥαιβόκρανον. Capratium deſcribens *Theocrit.* Eid. VII. 18. ῥοικὰν δ' ἔχεν

ἀγριελαίῳ Δεξιτερῷ κορύναν. De ῥαιβὸς vide ad *Archilochi* Fr. IX. 3. Epitheton a *Leonida* clavae tributum *Crinagoras* Priapo tribuit Ep. VI. εὐστόρθυγγι Πριήπῳ. — V. 4. ἅ. Vat. Cod. et Steph. Tres Aldinae et Aſcenſ. ἅ. — In exitu verſus vulgo λύκους. In Cod. Vat. λύκος, ſuperſcripto υ. — V. 5. Verba γαυλούς τε γλαγοπῆγας excitat *Suid.* v. γαῦλος. In antiquis *Suidae* editt. γλαγόπεδας. In uno Cod. Pariſ. *Kuſterus* γλαγοπῆγας invenit ſcriptum. *Homer.* Il. π. 641. ὡς ὅτε μυῖαι Σταθμῷ ἔνι βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας. — In v. ἀγωαῖον *Suidas* laudat ἀγωαῖόν τε κυνάγχαν. — V. 6. pro καὶ τῶν *Brunckius*, a *Schneidero* monitus, corrigit καὶ τὰν, ut *Suidas* habet in λαιμοπέδην. δι' ἧς δεσμεῖται ὁ κύων. Ex comparatione Epigr. *Diodori Zonae* IV. quod ex noſtro expreſſum videtur, acute ſuſpicatus eſt *Schneiderus*, in noſtro deeſſe diſtichon, quod preces continuerit.

XXXV. Bis legitur in Vatic. Cod. p. 203. et 411. Planud. p. 4. St. 8. W. Ruris numinibus Neoptolemus Aeacides libat. Primum diſtichon laudat *Suidas* in πάγος. πάγοι. αἱ ἐξοχαὶ τῶν ὀρῶν καὶ τῶν πετρῶν. In Analectis typothetarum errore ἱερὸν legitur. — V. 2. ὕδασι ex edit. pr. *Suidae* reponendum monet *Brunckius*. Literam a librariis metri cauſa appictam omittit etiam Vat. Cod. — V. 3. πέτραι γλωχίν. Vat. loco pr. πέτρα γλωχίν. Id. loco ſec. — Habet hoc diſtichon *Suid.* in γλωχίν. Intelligenda Mercurii quadrata ſtatua. Vide *Brod.* et *Ducker.* ad Thucyd. L. VI. 27. p. 385. ed. Bip. γλωχῖνα *Euſtath.* ad Il. p. 1359. 21. interpretatur τὴν ἄκραν γωνίαν ἤγουν τὸ τῆς αἰχμῆς τμητικόν. Apte igitur τετραγλώχιν de columna quatuor angulos habente. — V. 3. *Suidas* iterum profert in μαῖα. De Mercurio μηλοσσόῳ, pecudum cuſtode, vide ad Epigr. XXVII. — V. 4. αἰγιβόταν. *Suid.* — V. 5. ἔμπλεος a man. ſec. Vat. Cod. loco pr.

XXXVI. Planud. p. 337. St. 477. W. Cum lemmate Λεωνίδου, οἱ δὲ Περίτου εἰς ἄγαλμα Πριήπου. Verba οἱ δὲ Περίτου primum acceſſerunt in Aldina pr. *Brunckius* latere cenſet Θεοκρίτου. Expreſſum eſt hoc carmen in Luſibus XXIV. Anthol. Lat. T. II. p. 498.

Hic me cuſtodem foecundi villicus horti
Mandati curam juſſit habere loci.
Fur, habeas poenam, licet indignere, feramque
Propter olus, dicas, hoc ego? propter olus.

τὸν ἀγρυπνοῦντα. *non negligentem* (*Catull.* XIX. 20), ſed apprime attentum. — V. 3. τοῦτο. Idem color in Epigr. *Tymn.* III. ἔπρεπεν μὴ λαχάνων ἕνεκεν τάδε καὶ κολοκυντῶν, Φήσει τις, με λέγειν. ἔπρεπεν· ἀλλὰ λέγω.

XXXVII. Planud. p. 367. St. 506. W. Hoc et ſequens Epigr. ſcriptum in ſtatuam *Anacreontis*, Athenis in arce poſitam. *Pauſan.* I. p. 59. τοῦ δὲ τοῦ Ξανθίππου πλησίον ἕστηκεν Ἀνακρέων ὁ Τήϊος, πρῶτος μετὰ Σαπφὼ τὴν Λεσβίαν τὰ πολλὰ ὧν ἔγραψεν ἐρωτικὰ ποιήσας. καί οἱ τὸ σχῆμά ἐστιν οἷον ᾄδοντος ἂν ἐν μέθῃ γένοιτο ἀνθρώπου. Vide in eandem ſtatuam *Eugen.* T. II. p. 453. Inprimis autem memorabilia haec *Leonidae* carmina, unde, quale *Anacreontis* in illa ſtatua σχῆμα fuerit, praeclare intelligimus. Cf. *Heynium* in Comment. T. X. p. 98. Conſpiciebatur ſenex ille Teïus σεσαλαγμένος οἴνῳ; quod ad Satyri deſcriptionem transtulit *Macedon.* Ep. XXVI. Σάτυρον σεσαλαγμένον οἴνῳ. *Agathias* Ep. XXVI. γαστέρα μὲν σεσάλακτο γέρων εὐώδεϊ Βάκχῳ. *Marc. Argentar.* Ep. XVII. ἐκ Βρομίου γυῖα σαλευόμενον. *Clemens Alex.* Paedag. II. p. 179. 35. τὸ σῶμα ἀσάλευτον οἴνῳ καὶ ἀκράδαντον. — Inſidebat lapidi *coronatus*; pro στρεπτὸν enim vix dubites quin στεπτὸν legendum ſit. Primum enim vulgata ſenſu caret; deinde vinoſum ſenem ſine corona conſpici nefas. Eorundem vocabulorum confuſionem notavimus ſupra Ep. X. 6. Inciderunt autem in hanc lectionem *Schnei-*

derus in annot. mſt. *Heynius* l. c. et *Wakefield* in Delect. Trag. T. II. p. 14. δινωτὸν λίθον *Heynius* interpretatur de *marmore ſculpto.* Nota ſunt δινωτὰ λέχεα in *Homeri* Il. γ. 391. et ἀσπὶς δινωτὴ Il. ν. 407. ubi *Euſtath.* p. 913. 35. ἡ πάντοσε ἴση, τοῦτ' ἔστι περιφερής. quae interpretatio huic quoque loco convenit. Eſt lapis rotundatus in cylindri formam. Putabam olim:

δινωτοῦ στεπτὸν ὕπερθε δίφρου.

cui conjecturae patrocinatur *Apollon. Rhod.* L. III. 43. ἡ δ' ἄρα μούνη Ἧστο δόμῳ δινωτὸν ἀνὰ θρόνον. — V. 3. λίχνα ὄμματα ad Anacreontis amores referenda. Conf. ad *Meleagr.* Ep. XXXIX. 1. Pro ἐπ' ὄμμασιν *Schneiderus* ὑπ' corrigit; in quam conjecturam *Wakefieldius* quoque incidit. *Barneſius* in Append. Anacr. p. 499. ἐν edidit. — ὑγρὰ δεδορκώς. ſive mollioribus, quales oculos Veneri tribuit *Anacreon* Od. XXIX. 21. ubi vide *Fiſcherum*, ſive marcidis vino oculis, quales ſunt ebriorum. Vide *Ruhnken.* ad *Rutil. Lup.* L. II. p. 101. — Veſtis usque ad talos defluebat. Hoc inter ebrietatis ſigna numerat *Eugenes* l. c. ἡ περὶ σφυροῖς Ῥιφεῖσα λώπευς πέζα καὶ μονοζυγὲς Μέθην ἐλέγχει σάνδαλον. Ebrii eſſe pallium non colligere, multis exemplis allatis docuit *Boettiger.* in Specim. Edit. Terent. p. 14. — ¶. 230.] V. 5. Quae hic ἀρβύλιδες vocantur, ſeq. Epigr. ſunt βλαύτια. *Heſych.* Ἀρβύλαι. εἶδος ὑποδήματος. *Theocrit.* Eid. VII. 26. πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει. Conf. *Barneſ.* ad *Euripid.* Herc. fur. 1304. — οἷα μεθυπλήξ. Hac voce uſus eſt *Callim.* Fr. 223. τοῦδε μεθυπλῆγος φροίμιον Ἀντιλόχου. Ex vetere tragico οἰνοπλὴξ laudat *Heſych.* v. μεθυστάδες. Vide *Hemſterh.* ad Thom. Mag. p. 24. — V. 6. ῥικνὸν πόδα. ut ſenex. Phineus ap. *Apollon. Rhod.* L. II. 198. βάκτρῳ σκηπτόμενος, ῥικνοῖς ποσὶν ἤε θύραζε. *Alciphron* I. Ep. 26. p. 104. πρεσβύτην ὀφθῆναι ῥικνόν. — V. 7. ἐφήμερον. Wechel. vitioſe. Βάθυλον Edit. Ald. pr. Sic ſcriptum nomen ap. *Alciphr.* L. III. 68. p. 443. — Μεγιστᾶν. Edit.

Flor.

Flor. μεγιστᾶν ceterae. Μεγίστην *Urſin.* — V. 8. Manibus lyram tenet, τὰν δυςέρωτα. *ad quam graves amoris dolores cantat.* De voce δυςέρως vide *Brunck.* ad Theocrit. in Lect. p. 62. — V. 9. Cum labi videretur ſenex, Bacchum poëta rogat, ut eum tueatur. Hos verſus haud ſcio an *M. Argentarius* ante oculos habuerit Ep. XVII. Tom. II. p. 270. — θέραπα. Uſus eſt hac forma *Anacreon* ap. *Athen.* IV. p. 177. A. ubi veriſſime *Caſaubonus* θρέψας in θέραψ mutavit. At nondum perſanatus eſt locus, qui vulgo ſic legitur: τίς ἐρασμίην θρέψας θυμὸν ἐςέβην τέρεν' ὡς ἡμίοπον ὑπ' αὐλὸν ὀρχεῖσθαι. Scribendum videtur: τίς ἔρως φίλον, ὦ θέραψ θυμὸν ἐςέβη τερένων ἡμιόπων ὑπ' αὐλῶν ὀρχεῖσθαι. *Quae cupiditas animum meum invaſit.* Glycerium ad Menandrum ἄξω σε ἄτερ μίτων Ἀριάδνης εἰς Αἴγυπτον, οὐ Διόνυσον, ἀλλὰ Διονύσου θεράποντα. *Alciphr.* L. II. 4. p. 256.

XXXVIII. Legitur in Vat. Cod. in primis poſt titulum foliis ſine varietate. Planud. p. 367. St. 506. W. In eandem Anacreontis ſtatuam. — V. 1. μέθης vulgo. — V. 2. ὑπεσκέλισται. *Eubulus* ap. *Athen.* L. II. p. 36. D. de vini viribus: πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς Ὑποσκελίζει ῥᾷστα τοὺς πεπωκότας. ubi in praecedente verſu ὅς γε καὶ σφάλλει πόδας corrigendum eſſe ſuſpicatus ſum in Emend. in Epigr. gr. p. 14. Utramque vocem jungit *Themiſt.* Orat. XX. p. 235. D. ὑποσκελιζομένη τε καὶ σφαλλομένη. *Apollonid.* Epigr. I. Tom. II. p. 132. λάβρος δ' εἰς Βάκχον ὀλίσθων, Ἄχρις ἐπὶ σφαλεροῦ ζωροπότει γόνατος. Cf. *T. Hemſterh.* ad Lucian. T. II. p. 267. ed. Bip. — V. 3. ἐς ἄχρι. Vulgo. — γυίων pro ipſis pedibus accipiendum eſſe, apparet ex praec. Epigr. v. 4. et ex imitatione *Eugenis* ſupra laudata. γυῖα. μέλη. ἢ πόδες τοῦ σώματος. *Suid.* ubi corrigendum videtur: γυῖα, μέλη τοῦ σώματος, ἢ πόδες. Vide Intpp. *Heſychii* in γυῖα. βλαύτιον hoc loco elegantius quoddam calceamentorum genus ſignificare videtur. Conf. *Athen.* L. XII. p. 543. F. et ap. *Hermip-*

pum L. XV. p. 668. A. Βλαύτης δ' οὐδεὶς ἔτ' ἔρως λευκῆς. ut ſcribendus verſus pro οὐδεὶς ἑτέρως. — V. 5. τὴν χ. Edit. Flor. — V. 6. Βάθυλον. Ed. Flor. tres Aldinae et Aſcenſ.

XXXIX. Planud. p. 336. St. 475. W. cum lemmate εἰς ἕτερον Πᾶνα. cujus fides apud ejus auctorem eſto. Viatores hac inſcriptione a turbida tepidaque aqua ad fontem limpidum frigidumque mittuntur. — V. 1. ἰλύος χαραδραίης θερμὸν, ὕδωρ ſcil. aquam e colluvie. *Heſych.* χαράδρα. χείμαῤῥος ποταμός. κατάγει δὲ οὗτος παντοῖα ἐν τῷ ῥεύματι καὶ κατασύρει. χαράδραι. — οἱ κοῖλοι τόποι ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων. Vide *Fiſcher.* ad Anacr. p. 355. — V. 3. δαμαλίβοτον. Steph. vitioſe. ἄκρην. Planud. — V. 4. ποιμενίᾳ πίτυϊ. *Theocrit.* Eid. I. 22. ᾇπερ ὁ θῶκος Τῆνος ὁ ποιμενικός. — V. 6. κελαρίζον. Vulgo. — ψυχρότερον νιφάδος. Vide not. ad *Meleagri* Ep. XVI.

XL. Planud. p. 331. St. 471. W. In Amorem Theſpienſem, Praxitelis opus. In eodem argumento plures Anthologiae poëtae verſati ſunt, quorum carmina leguntur in Planudea l. c. *Leonidas* expreſſiſſe videtur *Simonidem* Ep. XC. Tom. I. p. 143. Non hoc, ſed aliud Amoris ſignum, ex aere conflatum, deſcripſit *Calliſtratus* in Stat. III. Hoc, quod *Leonidas* celebrat, marmoreum fuit, et, Nerone imperante, igne conſumtum eſt. Vide *Pauſan.* p. 762. De illuſtribus Amoris ſtatuis vide disputantem *Heynium* in Comment. Tom. X. p. 91. Facit huc *Pauſanias* L. IX. 27. p. 761. Θεσπιεῦσι δὲ ὕστερον χαλκοῦν εἰργάσατο Ἔρωτα Λύσιππος, καὶ ἔτι πρότερον τούτου Πραξιτέλης, λίθου τοῦ Πεντελησίου· καὶ ὅσα μὲν εἶχεν εἰς Φρύνην καὶ τὸ ἐπὶ Πραξιτέλει τῆς γυναικὸς σόφισμα, ἑτέρωθι ἤδη μοι δεδήλωται. Reſpicit L. I. 20. p. 46. Idem l. c. Amoris apud Theſpienſes cultum narrat. Conf. *Strabon.* IX. p. 409. ſq. *Plutarch.* T. II. p. 748. F. τὰ ἐρωτικὰ Θεσπιέων ἀγόντων, ἄγουσι γὰρ ἀγῶνα πενταετηρικὸν, ὥσπερ καὶ ταῖς Μούσαις καὶ τῷ Ἔρωτι, φιλοτίμως πάνυ καὶ λαμ-

πρῶς. Hinc *Philoſtratus* in Ep. XLII. p. 933. δοκεῖς δέ μοι μηδὲ Θεσπιακή τις εἶναι, πάντως γὰρ κἂν τῷ Ἔρωτι ἔθυες. — V. 3. ὃν Πρ. ἔγνω. cujus numen expertus eſt Praxiteles, cujusque exemplar, in ipſius pectore inſidens, expreſſit. Ad verba, ὃν περὶ Φρύνῃ δερκόμενος, haec notavit *Brunckius*: „Haec non intelligo, quae cautus Brodaeus non magis „quam prunas attigit. Locus corruptus eſt, et niſi mea „me fallit opinio, ſcribendum eſt — ὃν πυρὶ Φρύνης αἰθό-„μενος. Non uno in loco περὶ et πυρὶ ſunt permutata. In „αἰθόμενος autem ſi prima litera Α male picta a librario „pro Δ accepta fuit, tantillum hoc vocis corruptelae oc-„caſionem dare potuit.“ Mihi haec emendatio frigi-diuscula videtur. Depravatam lectionem ſic correxerim:

ὃν παρὰ Φρύνῃ
εὑρόμενος — — —

cui conjecturae patrocinatur imitatio *Tullii Gemini* Ep. II. in eandem ſtatuam:

Ἀντί μ' Ἔρωτος Ἔρωτα, βροτῷ θεὸν ἄπασε Φρύνῃ
Πραξιτέλης, μισθὸν καὶ θεὸν εὑρόμενος.

¶. 231.] *XLI.* In Vat. Cod. in primis poſt titulum foliis. Planud. p. 326. St. 466. W. In celeberrimam illam Venerem Anadyomenen, Apellis opus, quam a Cois emtam Auguſtus in templo Veneris genetricis conſecravit, narrante *Plinio* L. XXXV. 36. 15. Cf. *Heyn.* in Commentat. X. p. 107. Noſtrum carmen expreſſit *Antip. Sidon.* Ep. XXXII. ubi reliqua in eandem imaginem Epigrammata indicavimus. Peculiari disputatione noſtrum illuſtravit *Ilgenius* Lipſ. 1785. repetita et aucta in Opuſc. philolog. p. 13. ſqq. unde quae in rem noſtram faciunt, enotabimus. — V. 1. τὰν ἐκφυγοῦσαν. De Venere recens nata loquitur *Leonidas*. Ut hic poëta, ſic *Himerius*, poëtarum veſtigia premens, Venerem deſcribit, Orat. I. 20. p. 364. ἐκ μέσου τοῦ πελάγους ἀνιεῖσαν, ἔτι τὸν ἀφρὸν μετὰ τὴν θάλασσαν ἐξ ἄκρων πλοκάμων

σπάζουσαν. Spumam maris divae adhuc adhaeſiſſe, ſponte intelligitur ex verbis ἀφρῷ μορμύρουσαν, ubi Cod. Vat. μοιρμύρουσάν exhibet; at in ipſorum verborum interpretatione haeremus. *Ruhnkenius*, ubi de verbo μορμύρειν, docte, ut ſolet, disputat, Epiſt. crit. I. p. 67. inter alia haec habet: „Μορμύρειν, *murmurare*, *murmur*, de maris, „fluminum fontiumque ſonitu frequens eſt apud utriusque linguae poëtas. Quibus praeivit *Homerus* Il. σ. „404. περὶ δὲ ῥόος Ὠκεανοῖο. Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος. „Quod cum legiſſet cultiſſimus Epigrammatum ſcriptor „*Leonidas Tarentinus*, praeclare ſe ſperavit locuturum, ſi „diceret: τὰν ἐκφυγοῦσαν ματρὸς ἐκ κόλπων ἔτι Ἀφρῷ τε „μορμύρουσαν εὐλεχῆ Κύπριν. At mihi, ut leniſſime dicam, „ipſe Homerus talem imitationem non videtur probaturus fuiſſe.“ *Brunckius*, ut poëtam a crimine ineptae imitationis vindicaret, corrigere tentavit πλημμύρουσαν, quod verbum abundantiae ſignificationem habet. *Meinecke* conjecit πορφύρουσαν, *nitentem* ex *Democrit.* T. II. p. 260. Κύπρις γυμνὴ πορφυρέου κύματος ἐξανέδυ· ſive μαρμαίρουσαν. Similiter *Ilgen* μαρμαροῦσαν legit, *veſtigia ſpumae albentis gerentem.* Praeivit *Heſiodus* in Theog. 190. ἀμφὶ δὲ λευκὸς ἀφρὸς ἀπ᾽ ἀθανάτου χροὸς ὤρνυτο· τῷ δ᾽ ἐνὶ κούρη ἐθρέφθη. *Himerius* Orat. I 9. p. 339. ὃς καὶ τὴν Ἀφροδίτην αὐτὴν κατὰ θάλασσαν λανθάνουσαν, ῥήξας τῷ τόκῳ τὰ κύματα, ἔδειξεν ἡλίῳ μαρμαίρουσαν. De verbo μαρμαίρειν et μαρμαρυγή, de corporis nitore uſurpato, vide *Dorvill.* ad Charit. p. 162. — εὐλεχῆ *Ilgen* interpretatur *bene natam*, εὖ λοχευομένην, *natura pulchram.* Equidem intellexerim de Venere thalamorum praeſide; quae ad torum nuptialem adducit, tori gaudia praebet. Ad hanc analogiam ap. *Nicandrum* in Ther. 584. arbor vocatur θερειλεχής, quae per aeſtatis calorem jucundum lectum, umbroſam ſedem, praebet. — V. 3. ἰδών. Haec eſt lectio Cod. Vat. Vulgo εἰδώς, cui lectioni patrocinatur *Ilgen.* Cauſam illa ſignificari: Apelles, *quia* Venerem

vidit, vivam ſpirantemque expreſſit; cum contra ἰδὼν ἐξεμάξατο nihil dicat, niſi, *poſtquam* viderat Venerem. At haec nonne fere eodem redeunt? — Apte idem comparavit *Platon.* Ep. IX. ποῦ γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης; *Lucian.* Ep. III. τὴν Παφίην γυμνὴν οὐδεὶς ἴδεν, εἰ δέ τις εἶδεν, Οὗτος ὁ τὴν γυμνὴν στησάμενος Παφίην. — Vitioſe editt. vett. ἱμερότατον. — V. 3. ἔμψυχον. Haud infrequens de artis operibus, quae vivere et ſpirare videntur, ut illa ap. *Theocrit.* Eid. XV. 83. ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. ubi exquiſita dedit *Valckenar.* p. 377. Cf. *Lennep.* ad Phalar. p. 22. — ἐξεμάξατο. Hoc quoque proprie de pictoribus et ſculptoribus uſurpatur, qui ſpeciem aliquam marmore coloribusve expreſſam repraeſentant. Lyſippus Alexandri ὅλαν ἀπεμάξατο μορφὰν, ap. *Archelaum* T. II. p. 58. *Philoſtrat.* in Vit. Apollon. VI. 19. p. 256. οἱ Φειδίαι δὲ καὶ οἱ Πραξιτέλαι ἀνελθόντες ἐς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀπομαξάμενοι τὰ τῶν θεῶν εἴδη, τέχνην αὐτὰ ἐποιοῦντο. Hinc de eo, qui alterius mores indolemque refert. *Alciphr.* III. 64. p. 434. ὁ δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον. *Cyrus* Ep. III. πάντ' ἀπομαξαμένην ἔργα τὰ Πηνελόπης. Quod autem alicujus rei ſimilitudinem refert, ἔκμαγμα et ἐκμαγεῖον vocatur. Vide *Euſtath.* ad Odyſſ. p. 684. 36. *Hemſterh.* ad Polluc. IX. p. 1116. — V. 5. Obſcurum eſt in Apogr. noſtro, utrum εὐ an ἐν in Cod. legatur. — ἐκθλίβει κόμαν. Venerem Anadyomenen comam manibus preſſiſſe, omnes tradiderunt. Comparat *Heynius* *Ovid.* IV. ex Ponto I. 29. *Dea Aequoreo madidas quae premit imbre comas.* Triſt. II. 527. *Sic madidos ſiccat digitis Venus uda capillos Et modo maternis tecta videtur aquis.* Adde *Auſon.* Ep. CIV. *Ut complexa manu madidos ſalis aequore crines Humidulas ſpuma ſtringit utraque comas.* — V. 6. γαληνὸς πόθος. Vide notata ad *Meleagr.* Ep. LXIX. *Ilgen* his verbis interpretatur: *Hilare deſiderium, amor et blanditiae rident ac renident ex oculis.* — V. 7. μαζὸς κυδωνιᾷ. De malis cydoniis ductam imaginem plu-

res illuſtrarunt. *Ariſtoph.* Acharn. 1197. *τῶν τιτθίων ὡς σκληρὰ καὶ κυδώνια.* *Ariſtaenet.* I. Ep. III. p. 8. *τὸν κυδωνιῶντα τῆς ποθουμένης μασθόν.* Vide, quae disputavit *Mitſcherlich.* ad *Catulli* LXIV. 65. *luctantes papillas.* — *ἀκμῆς ἄγγελος.* Hinc fortaſſe *Philodem.* Ep. XIV. *λευκαί με καταςπείρουσιν ἔθειραι — συνετῆς ἄγγελοι ἡλικίης.* Cf. Ep. XIX. — V. 8. Ipſa Juno et Minerva, hanc Veneris imaginem videntes, pulcritudine ejus ſuam ſpeciem ſuperari fatebuntur. Contra de Venere male picta *Martialis* L. I. Ep. CIII. *Qui pinxit Venerem tuam, Lycori, Blanditus, puto, pictor eſt Minervae.*

XLII. Cod. Vat. p. 476. Planud. p. 303. St. 443. W. ubi plurima ſunt in Myronis vaccam Epigrammata. Noſtrum non eſt ex optimis. Hinc tamen *Philippus* Ep. XLIX. *εἰς ἔργα δ᾽ οὐκ εἴασε προςδήσας βάσει.*

XLIII. Cod. Vat. p. 385. Planud. p. 36. St. 53. W. Ap. *Stob.* in Flor. LXI. p. 389. Gesn. 253. Grot. Luſus in Amoris ex thuris grano ſculpti imaginem. Amor, qui in ipſum Jovem tela torquere audet, Vulcani tandem flammis conſumitur. Notabile carmen, cum aliud exemplum thuris ad anaglypha adhibiti vix exſtet. Majores thuris guttas, quae tertiam partem minae exaequent, reperiri narrat *Plin.* L. XII. p. 664. — V. 3. *ὀψέ ποτε.* Tandem aliquando, poſt multa facinora edita. *κεῖται σκοπός.* *Poſidippus* Ep. I. *ἐγὼ σκοπὸς εἷς ἅμα πολλοῖς κεῖμαι.* — V. 4. *πυρὶ τυφόμενον.* ut ipſe flammarum, quibus mortales excruciat, vim experiatur.

XLIV. Cod. Vat. p. 369. Planud. p. 25. St. 39. W. Pyrus ſe apud dominum excuſare videtur, quod nonniſi immaturos fructus habeat. Poma enim, ſimulatque ad maturitatem pervenerint, a fure quodam decerpi. *Ovid.* in Nuce v. 91. nux ad viam poſita ſe cum arboribus in ſecreto naſcentibus comparat: *Illa ſuo, quaecunque tulit, dare dona colono Et plenos fructus annumerare poteſt. At mihi maturos nunquam licet edere foetus;*

Ante diemque meae decutiuntur opes. — V. 1. θάλλουσαν. vi tranſitiva, *gignentem.* ut *Alexander Aetol.* V. 9. θαλλήσει μέγαν υἱόν. — V. 3. πεπαινόμεν', i. e. πεπαινόμενα, conjicit *Meinecke*, quia πεπαίνειν in activo non ſignificare videatur *matureſcere.* Nec opus eſt a vulgari ſignificatione recedere, nec vulgatam mutare. Pyrus loquitur; haec, quod dicunt, orationis ſubjectum eſt in verbo πεπαίνομεν, a quo pendet accuſativus ὁππόσα. *Quoscunque fructus ad maturitatem perduxi.* Gravius eſt, quod κλάδοισι primam h. l. producit; cujus rei inſolentia vitii ſuſpicionem fecit *Schneidero.* Fortaſſe legendum:

ὅσσα γὰρ ἄρτι κλάδοισι πεπαίνομεν — —

ubi vides, quam facile ἄρτι excidere potuerit. Pro ἐφέλκει vulgo ὑφέλκει legitur, quod haud ſcio an membranarum lectioni praeferendum ſit.

¶. 232.] *XLV.* Cod. Vat. p. 452. Planud. p. 25. St. 39. W. Ficus matura Democritum arceſſit, verba ad viatorem faciens. — In Planudea hoc carmen *Philippo* tribuitur. — V. 1. φιλοπωριστήν. Dubito, utrum de hortulano accipiendum ſit, an de homine delicato, pomorum, quae autumnus affert, inprimis amante. Hoc tamen verius videtur. — V. 3. ἡ λευκόπρωος. Cod. Vat. Ficos prae maturitate jam albeſcentes et flaveſcentes interpretatur *Brodaeus.* Verum peculiare ficorum genus intelligendum videtur. *Athen.* L. III. p. 76. C. Λευκερινεὸς δέ τι εἶδός ἐστι συκῆς, καὶ ἴσως αὕτη ἐστὶν ἡ τὰ λευκὰ σῦκα φέρουσα. μνημονεύει δὲ αὐτῆς Ἕρμιππος ἐν Ἰάμβοις οὕτως· τὰς λευκερινεὰς δὲ χωρὶς ἰσχάδας. Vide *Schneider.* ad Columell. L. X. p. 552. Mox Cod. Vat. ἐφώδιος. — V. 4. τὰς ἀπύρους ἀκόλους. foetus arboreos *panes* vocat, propter formam oblongam. Sunt enim ἄκολοι offae oblongae, paſtilli, qui κολλύρια vocantur. *Salmaſ.* ad Solin. p. 936. ſq. *Suidas:* ἀκόλους. κλάσματα. καὶ θραύσματα ἄρτων. Hoc nomine nonnunquam quodvis cibi genus appellatur, teſte

Euſtathio in Od. p. 628. 3. εὕρηται δὲ καὶ ἡ ἁπλῶς τροφὴ ἄκολος λεγομένη, ὡς Ἀθηναῖος δηλοῖ. Vide *Spanhem.* ad Callim. H. in Cerer. 116. p. 807. Ceterum ἄπυρος minime cum *Salmaſio* a πυρὸς derivandum eſt, quod priorem producit, ſed a πῦρ. Frequenter commemoratur ἡ ἄπυρος τροφὴ, quae ſine ignis adjumento facile comparari poteſt, ut poma, mel, alia hujus generis. Vide *Weſſeling.* ad Diodor Sic. T. II. p 346. ſq. *Valckenar.* ad Hippol. p. 266. E. — V. 6. ἀκρήτου χε. Vulgo et in Cod. Vat. Noſtra igitur lectio ex conjectura profecta videtur, eaque probabili. *Suid.* ἄχραντον. ἄψαυστον. κυρίως, οὗ χεὶρ οὐχ ἥψατο Eadem lectio obverſata eſſe videtur *Grotio*, cum verteret: *ſi vis Arboris intactae carpere primus opes.* Fuiſſe, qui ἀκρίτου conjicerent, monuit *Brodaeus.*

XLVI. Cod. Vat. p. 369. Planud. p. 25. St. 40. W. Vitis conqueritur de iis, qui uvas immaturas lapidibus decutiant. — V. 1. vulgo αὐτοθελεῖς. unde *Arnaldus* in Var. Conj. p. 177. αὐτοτελεῖς fecit. Noſtrum eſt in membranis Vat. ſuperſcripto tamen εις. Genuinum videtur αὐτοθελής. Uvas decerpi facile patiar, modo maturae ſint. *Joſ. Scaliger* in Not. mſtis αὐτοθαλεῖς conjecit, ſenſu non ſatis opportuno. Pro πάντοτε *Lennep.* ad Coluth. p. 87. πάντας ſcribi volebat. Vulgata mutatione egere non videtur. Idem τύπτε με corrigit; quam correctionem Cod. Vat. confirmat. Vulgo τύπτετε. *Grotius* vertit: *Sponte mea ſoleo dare, cum maturuit, uvam. Quid miſeram ſaxis, turba proterva, jacis?* Putabam olim:

μὴ σκληροὺς τύπτε δὲ χερμαδίοις.

ne vero immaturas lapidibus petas. σκληρὸς de fructibus dicitur. *Schol. Theocrit.* Eid. XI. 21. φιαρωτέρα. σκληροτέρα ἀώρου σταφυλῆς. — V. 3. τἀκείνου. Tres Aldinae et Aſcenſ. — ἔργα frequenter de agris, locisque cultis; vide *Rittershuſ.* ad *Oppian.* Κυν. II. 151. tum de ejusmodi locorum proventu. Hoc loco *Bacchi* ſunt *munera.*—

De Lycurgo *veſano in nova vite* (cf. *Propert.* III. 15. 23.) vide *Burmann.* ad Anthol. Lat. T. II. p. 652.

XLVII. Cod. Vat. p. 410. Planud. p. 3. St. 6. W. Idem argumentum, *Leonidam* imitatus, tractavit *Meleager* Ep. CXV. ubi vide not. — V. 2. Ἄρηως Cod. Vat. ἄχαριν χάριτα. donum, quod gratia non ſequitur. — V. 3. κλωνοί. Cod. male. *Conum inſignis galeae. Virgil.* Aen. III. 468. — γανῶσαι. proprie de metallis ſplendentibus. *Schol. Ariſtoph.* Acharn. 7. ἐγανώθην. ἐχάρην ... ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν λαμπρυνομένων χαλκωμάτων. Hinc γανῶσαι, ap. recentiores praeſertim, metalli laminis aliquid obducere. Vide *Caſaub.* ad Athen. I. 6. — V. 4. κλαμαραί. Cod. κλαδαρὸς explicatur *vibratilis.* Vide Intpp. *Heſych.* in κλαδαρόμματοι. *oculis mobilibus et quaſi fractis praediti.* Melius de haſta *tenui et fragili* accipias verba κλαδαραὶ κάμακες. *Polyb.* VI. 25. 5. δόρατα — λεπτὰ καὶ κλαδαρά. Vide ad Fragm. Tom. V. p. 95. — V. 5. ἐκ δὲ μετώπου. *Theocrit.* Eid. II. 107. ἐκ δὲ μετώπω Ἱδρώς μευ κοχύεσκεν ἶσον νοτίαισιν ἐέρσαις. Quem locum *Burmannus* comparavit ad *Propert.* II. 18. 12. *Quae ſi forte aliquid vultu mihi dura negarat, Frigida de tota fronte cadebat aqua. Valerius Aedituus* ap. *Gell.* N. A. XIX. 9. *Per pectus miſerum manat ſubito mihi ſudor.* — V. 7. ἀνδρειῶνα. ἵνα συνίασιν οἱ ἄνδρες, ὥσπερ ἐξέδρα, ἵνα συγκάθηνται. *Schol.* Locum, quo potandi cauſa convenitur, intellexit *Antipater Sid.* Ep. XXIX. ἀπτολέμων τάδ' ἔοικεν ἐν οἰνοπλῆξι τεράμνοις Πλάθειν. Vide not. ad *Meleagr.* Ep. CXV. — Pro νυμφίδιον Cod. νυμφάδιον. — V. 9. αἱματόεντα. Anthol. Latin. II. CCXXXI. *Grandia qui exiguis deducit facta figuris, Ad Venerem abeat, nos tuba ſaeva juvat. Sanguine quae rubeant Gradivum carmina placent.* — διοξίπποιο. Cod. Vat.

XLVIII. Cod. Vat. p. 374. *Leonidae* vindicat carmen, quod Planud. p. 80. St. 116. W. *Antipatro Theſſalonicenſi* tribuit. Parvum navigium, deorum praeſidio et favore tutum, magnas ſe naves aequare ait. —

V. 1. ποντοποϱεῦσαι. Cod. male. διϊθύνειν εὐπλοΐην idem quod εὐπλοεῖν. Me minus tuto, quam magnas naves, per mare currere dicunt. — ¶. 233.] V. 3. θαλάσσῃ πᾶν ἴσον. Mari omnia paria; nihil intereſt, parvo magnove navigio veharis; ſaepe enim fluctus magna frangunt, minoribus parcunt. Cod. Vat. θαλάσση. — V. 4. ἡ κϱίσις. Haec in fortunae arbitrio ſunt poſita. *Dio Chryſoſt.* Or. LXIII. p. 589. τύχης γοῦν ἐν θαλάττῃ γενομένης, εὐπλοεῖ ναῦς. Idem Orat. LXIV. p. 593. de nautis: οὐδὲ γὰϱ πίττῃ τὴν ψυχὴν, οὔτε σχοινίοις ἐπιτϱέπουσιν, οὔτε τϱιδάκτυλον αὐτοὺς σώζει ξύλον πεύκινον· ἀλλ᾽ ἐπέτϱεψαν βεβαίῳ καὶ μεγάλῳ πϱάγματι, τῇ τύχῃ. — V. 5. Alia plus habeat praeſidii in clavo ceteriſque armis nauticis; ego diis confidam unice.

XLIX. Cod. Vat. p. 362. Planud. p. 90. St. 132. W. In Homerum, ceteros poëtas, ut ſol ſtellas, fulgore ſuo exſtinguentem. — V. 1. κύκλα σελήνης. Vide ad Epigr. *Aeſopi* T. I. p. 76. — V. 3. *Meleager* Ep. XXXV. ἀλλὰ Μύϊσκος Ἀστέϱας ἐκλάμψας ἔσβεσεν ἥλιος. Similis imago obverſabatur *Horatio* II. Ep. I. 13. *Urit enim fulgore ſuo qui praegravat artes Infra ſe poſitas.* — Homerum Μουσῶν φέγγος fortaſſe hinc appellavit *Antip. Sid.* LXVIII. perpetuus *Leonidae* imitator: Ἑλλάνων βιοτᾶ δεύτεϱος ἀέλιος Μουσῶν φέγγος Ὅμηϱος.

L. Cod. Vat. p. 410. Planud. p. 57. St. 81. W. Venerem ap. Spartanos armatam eſſe negat *Leonidas*, et in eos, qui aliter dicant, invehitur. Jam vero de armata Spartanorum Venere omnia plena. Eleganter *Plutarch.* T. II. p. 317. F. ὥσπεϱ οἱ Σπαϱτιᾶται τὴν Ἀφϱοδίτην λέγουσι, διαβαίνουσαν τὸν Εὐϱώταν, τὰ μὲν ἔσοπτϱα καὶ τοὺς χλιδῶνας καὶ τὸν κεστὸν ἀποθέσθαι, δόϱυ δὲ καὶ ἀσπίδα λαβεῖν κοσμουμένην τῷ Λυκούϱγῳ. Idem Spartae omnia deorum ſimulacra armis inſtructa eſſe ait, cauſamque hujus rei a Charilao redditam affert T. II. p. 232. C. Conf. p. 239. A. Vide *Pauſan.* L. III. p. 246. *Gesner.* ad

Quintil. II. 4. 26. Niſi igitur hoc carmen merus eſt luſus poëticus in Venerem, vel inter Spartanos ſine armis dominantem, ejus acumen non magis perſpicio, quam *Heynius*, quem vide in Comment. Tom. X. p. 108. — V. 1. ποτὶ τὰν κ. Vulgo. In Vat. Cod. ποτι ταν. In Plan. πότ' pro ποκ' habetur. — V. 2. ἢ ἔξιθι Cod. Gudian. — ὁπλομανεῖ. De eo, qui armorum ſtudia magis, quam par eſt, ſequitur, *Syneſius* Epiſt. CV. ἐπεὶ καὶ φιλοπαίγμων ὢν, ὅςγε παιδόθεν αἰτίαν ἔσχον ὁπλομανεῖν καὶ ἱππομανεῖν παρὰ τοῦ δέοντος. Similia verba, in quibus μαίνεσθαι immoderatum deſiderium ſignificat, (vide *Cuper.* in Obſſ. I. 19. p. 134.) collegit *Athen.* L. XI. p. 464. — V. 3. ἁπαλὸν γελάσασα. *Homer.* Od. ξ. 465. *Longus* II. p. 33. στὰς δὲ πλησίον ἐγέλα πάνυ ἁπαλόν. *Ovidius* Heroid. XVI. 83. *Dulce Venus riſit.* — V. 4. εἶπεν. Cod. Vat. — V. 5. ἀναιδέες. *Grotius* vertit: *Sed natio mendax, Hiſtorici fingunt, arma tenere deum.* — Fuiſſe videntur, qui, cum ſeveram Lacedaemoniorum diſciplinam, duram vitam, moresque rudes et inhumanos vituperare vellent, vel ea, quae apud alios homines ad formandos animos moresque emolliendos facerent, amorem et Venerem, apud Spartanos ingenium mutaſſe, Veneremque adeo Lacedaemone armatam eſſe dicerent. Ejusmodi reprehenſores fortaſſe reſpexit *Leonidas.*

LI. Cod. Vat. p. 192. Tarentino poëtae vindicat; in Planud. p. 427. St. 562. W. ſine auctoris nomine proſtat. Scriptum in exuvias leonis, qui, cum vitulum de grege rapuiſſet, a paſtore occiſus eſt. — V. 1. πυρσῷ τ. λ. ἀπ' ὠφλοιώσατο Cod. φλοιὸς, qui proprie *cortex* eſt, unde ἐσθὴς φλοίνη ap. *Herodot.* III. 98. nonnunquam pro pelle ponitur. αὐτόφλοιον. αὐτόδερμον. *Heſych.* *Nonnus* Dion. XIV. ταυρείην ἀδόρητον ἀπεφλοίωσε καλύπτρην. *Schneiderus* ad *Nicandri* Alex. 302. Μαρσύου ἧχί τε Φοῖβος ἀπὸ φλόα δύσατο γυίων, laudat *Varronem* ap. *Nonium* in *Cortex*:

Sic invitata matura anima corporeum corticem facile reliquit. — V. 2. „Βουπαλίων corruptum eſt. Huetius „p. 41. reponit βουπολίων. Sed a βουπόλος non magis fit „βουπελίων, quam a βουκόλος βουκολίων. Melius ſcriberetur βουπελάτης. Soſus hic bubulcus erat, ut e re narrata „manifeſtum." *Brunck.* Melius *Meinecke* tentat βουποίμην, ut ap. *Antiphil.* Ep. XXX. ſive βουπάμων, ut infra Ep. LXIX. Poſterius parum abeſt, quin verum putem.— In verſ. 3. vulgo verba εὐθηλήμονα μόσχον deſiderantur; nec in Cod. Vat. leguntur. Exhibet ea Codex regius, olim *Jani Laſcaris*, quem *Brunckius* verſum mutilum ex *Suida* ſuppleviſſe exiſtimat. Laudat h. v. *Suidas* in βρύκοντα et εὐθηλήμονα. Vide *Toup.* in Cur. Nov. p. 174. — Pro καταβρύκοντα, quod *Suidae* debetur, vulgo καταβρύχοντα legunt. Utriusque vocabuli prima origine nihil diverſam ſignificationem tradidit *Pierſon.* ad Moer. p. 101. Eſt βρύκειν avide, dentibus ſtridentibus, edere; βρύχειν frendere. — V. 4. laudat *Suid.* in ξύλοχος, ubi μάνδρης et ξύλοχον, ut in Vat. qui praeterea αὖθις habet. αὖθις primum in Aſcenſ. reperio; vetuſtiores αὖτις. ξύλοχον, duplici auctoritate munitum, *Leonidae* reſtituendum cenſeo. — V. 5. *Suidas* in ἀπέτισεν, ubi μοσχίῳ. *Kuſterus*, qui verſiculi ſedem ignorabat, haec inepte vertit. Cod. Vat. μοσχείῳ. fortaſſe pro μοσχείω, ut verſu 1. πυρσῷ pro πυρσῶ. — V. 6. Vulgo εἶχε. Noſtrum *Brunckius* in duobus regiis codd. reperit. Sed recipienda erat lectio a *Suida* ſervata in ἀχθεινή· ἀχθεινὰν εἶδε βοοκτασίαν, probata a *Toupio* in Cur. nov. p. 174. et firmata auctoritate Cod. Vat. *Addaeus* Ep. I. καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμορίαν. *Eubulus* ap. *Athen.* I. p. 25. C. πικρὰν στρατείαν εἶδον.

LII. Cod. Vat. p. 115. Planud. p. 451. St. 585. W. Poëta de Amore, ignita ipſi tela nunquam non ingerente, conqueritur. — V. 1. οὐκ ἀδικῶ Cod Vat. ἀδικέω. Haec per ironiam, diſſimulato dolore, efferuntur. Nihil

dicam, quod Amorem laedere queat. Dulcis deus; Venus (quae et ipſa ejus vulnera experta eſt) teſtis. Jam ſequentia praeter opinionem adjicit. — V. 2. ἐκ δολίου κέραος. Arcui, quod Amoris eſt, tribuitur. *Inſidioſis telis petor.* — ¶. 234.] V. 3. πᾶς τεφροῦμαι. Vide ad *Aſclepiad.* Ep. XIII. 4. — ἄτρακτον, *ſagittam.* Notus *Thucydidis* locus L. IV. 40. πολλοῦ ἂν ἄξιον εἶναι τὸν ἄτρακτον, (λέγων τὸν ὀϊστὸν) εἰ τοὺς ἀγαθοὺς διεγίνωσκε. ubi vide *Duckerum.* Laudat h. v. *Suidas* in ἄτρακτον, ubi ſic, ut ap. *Brunckium*, legitur, aſſentiente Cod. Vat. Vulgo θερμῷ δ' ἔπι θερμὸν ἰάλλει. — Seq. verſ. Planud. ἰοβόλος. — De verbo λωφᾶν vide *Intpp. Heſychii* v. λωφῆσαι. *Dorville* ad *Charit.* p. 355. et *Valcken.* in Diatr. p. 126. — V. 6. „Ultimum diſtichon valde corruptum eſt, tam in Vatic. „membranis, quam in Planudeae codd. qui nihil hic „juvant. Ex illis hoc tantum notavit Salmaſius in ultimo „verſu: ἔσσομ'.. ἀλεξόμενας. Conjecturis indulgere licet. „Sic ſcribo:

„κεἰ θνητὸς τὸν ἀλιτρὸν ἐσώκει δαίμον' ἁλίσκειν,
„τισαίμην. τί πλέον δ' ἔσσετ' ἀλευομένῳ;

„Clara haec et perſpicua. *Si mortalis pernicioſum deum „capere poſſet, ulciſcerer: at capere non poſſum; fugien„dum ergo. Sed etiamſi fugero, quid juvabit? Ipſe mul„to velocior me ſemper attinget.*" *Brunck.* qui alio loco p. 315. ſe hoc diſtichon in eam fere ſententiam emendaſſe ait, quam expreſſerit *Archias* Ep. III. φεύγειν δὴ τὸν Ἔρωτα κενὸς πόνος· οὐ γὰρ ἀλύξω Πεζὸς ὑπὸ πτηνοῦ πυκνὰ διωκόμενος. Anonymus in ed. Steph. exemplo Bibl. Bodlejanae hoc diſtichon alio pertinere putabat. *Scaliger* in not. mſtis et ap. *Huet.* p. 43. conjecit: χὠ θνητὸς τὸν ἀλιτρὸν ἔσω, κεἰ θνητὸς ὁ δαίμων Τίσομαι· ἐγκλήμων ὁ ἔσθ' ὅ μ' ἀλεξάμενος. quae parum ſunt perſpicua. *Huetius* ipſe corrigit: χὠ θνητὸς τὸν ἀλιτρὸν ἐγ' ὡς κεἰ θνητὸς ὁ δαίμων Τίσομαι; *An ego mortalis ulciſcar pernicioſum illum deum*

perinde ut ſi mortalis eſſet? reus utique eſſem, ſi eum repellerem. Verum haec quoque contorta ſunt et *Leonidae* elegantia minime digna. Nec verbum ἐσώκει, quod e rarioribus eſt, librariis deberi exiſtimaverim. *Heſych.* σωκεῖ. ἰσχύει. βοηθεῖ. ubi vide Intpp. Hac igitur voce ſervata, legendum ſuſpicor:

> Εἰ θνητὸς τὸν ἀλιτρὸν ἐσώκει — δαίμονα θνητός; —
> ἧσσον ἐγὼ τλήμων ἔσσομ' ἀνεξόμενος.

Haec ſaltem perſpicua ſunt. Cum poëta amoris cruciatus primum dolore diſſimulato indicaſſet, ſe nihil gravius in Amorem dicturum eſſe profeſſus, doloris violentia ſuperatur, et conſilium agitat, quo modo ſe ejus jugo ſubducere queat. Mox ſe ad primum conſilium revocat. Quid? ait. *Si mortalis ſceleſtum illum valeret — At quid dico? mortalisne deum?* Fieri nequit. Perieram igitur. *Et profecto patienter eum ferens minus miſerabilis ero.* Poſt ἐσώκει eſt apoſiopeſis, ſuppreſſo verbo νικᾶν, φεύγειν, aliisve ſimilibus. Ultimi verſus mutatio minima eſt. Parvum enim diſcrimen inter ΗΣΣΟΝ ΕΓΩ ΤΛΗΜΩΝ et ΤΙΣΟΜΑΙ ΕΓΚΛΗΜΩΝ. Sententia apud poëtas paſſim obvia. *Euripid.* Hipp. 444. Κύπρις γὰρ οὐ φορητὸς, ἣν πολλὴ ῥυῇ· Ἣ τὸν μὲν εἴκονθ' ἡσυχῇ μετέρχεται, Ὃν δ' ἂν περισσὸν καὶ φρονοῦνθ' εὕρῃ μέγα, Τοῦτον λαβοῦσα, πῶς δοκεῖς, καθύβρισε. *Propert.* I. X. 27. *At quo ſis humilis magis et ſubjectus Amori, Hoc magis effectu ſaepe fruare bono.* *Tibull.* I. VIII. 7. *Deſine diſſimulare: deus crudelius urit, Quos videt invitos ſuccubuiſſe ſibi.* unde *Ovid.* I. Amor. II. 17. *Acrius invitos multoque ferocius urit.* *Plutarch.* T. II. P. 766. E. Ἔρως — εὐμενέστατός ἐστιν τοῖς δεχομένοις ἐμμελῶς αὐτόν· βαρὺς δὲ τοῖς ἀπαυθαδιαζομένοις. *Ariſtaenet.* L. II. I. p. 72. οἶσθα, ὅσον Ἔρως ἀντιστρατεύειν τοῖς ὑπερηφανοῦσι φιλεῖ. *Xenoph. Epheſ.* L. I. p. 8. ταῦτα ἔλεγε, καὶ ὁ θεὸς σφοδρότερος αὐτῷ ἐνέκειτο, καὶ εἷλκεν ἀντιπίπτοντα, καὶ ὠδύνα μὴ θέλοντα. Sed ſatis de ſententia. Recte autem dedimus

ἧσσον τλήμων, ut *Euripides* in Antigone ap. *Stobaeum* CVI. p. 566. ὅστις δὲ πρὸς τὸ πίπτον εὐλόγως φέρει Τὸν δαίμον', οὗτος ἧσσόν ἐστ' ἀνόλβιος. — In ἀνεξόμενος unam literam mutavi, cum in Cod. Vat. ἀλεξόμενος legatur. In *Euripidis* Hippol. 459. nutrix, cum plurimas deas Amoris impotentiae ceſſiſſe docuit, ad Phaedram converſa, Σὺ δ' οὐκ ἀνέξῃ; ait. Hinc derivatum verbum ἀνεξίκακος et ἀνεξικακεῖν, *malum patienter perferre*; de quo vide *Dorvill.* ad Charit. p. 680.

LIII. In Cod. Vat. poſt titulum legitur *Leonidae* tributum. In Planud. p. 333. St. 472. W. Μελεάγρου, οἱ δὲ Στράτωνος. — V. 2. σκυθικαὶ — ἀλόδες Cod. Vat. Arcum Scythicum Amori poëta tribuit, ut alii Creticum; Scythae enim arcum peritiſſime tractabant. — V. 3. τί γὰρ πλέον. Planud. et v. 4. ἔφυγεν. — *Bion* Fragm. XVII. 6. ἐς τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἑκαβόλον ὤπασας (f. ὤπλισας) ἄμμιν, Ὡς μὴ πικρὸν ἐόντα δυναίμεθα κεῖνον ἀλύξαι. Ad ſententiam apprime facit *Sophocl.* in Trachin. 499. Κύπρις — ὅπως Κρονίδαν Ἀπάτασεν, οὐ λέγω, οὐδὲ τὸν ἔννυχον Ἅιδαν, οὐ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας. Ap. *Claudian.* in Raptu Prof. L. I. 221. Jupiter ad Venerem: — *dolis, quibus urere cuncta, Me quoque ſaepe, ſoles. Cur ultima regna quieſcunt? Nulla ſit immunis regio, nullumque ſub umbris Pectus inaccenſum Veneri. Jam triſtis Erinnys Sentiat ardores: Acheron, Ditisque ſeveri Ferrea laſcivis molleſcant corda ſagittis.*

LIV. Cod. Vat. p. 183. Primus edidit *Kuſter.* ad Suid. v. ἀμπελεών Tom. I. p. 144. *Reiske* in Anth. p. 32. nr. 476. Particulas hujus carminis excitat *Suidas* in ἀμπελεών. ὀλιγαύλαξ. λιτός. ῥῶπες. ὀγδοήκοντα. Clion, ſenex octoginta annorum, agelli ſui partes enumerat. — V. 1. τοῦ om. Cod. In fine verſus ὀλιγώλαυξ legit. *Suidas* et apogr. Lipſ. ὀλιγαύλαξ. Formam, a *Br.* adoptatam, *Kuſteri* apogr. praebuit. Notandum verbum, quod, ſi

ſincerum eſt, ut plura alia a *Leonida* confictum videri debet. Corruptelae tamen ſuſpicionem movet infinitivus σπείρεσθαι, qui non habet, unde pendeat, niſi fortaſſe verba in hunc modum conjunxeris: ἡ ὀλιγώλαξ, ὀλίγη σπείρεσθαι, adjectivo ex compoſito aſſumto. — V. 2. λειτὸς δ' ὁ σχεδών. Cod. — V. 3. τοῦτό τε ῥωπαίειν Cod. *Suidas* in v. ῥωπεύειν, ξυλεύεσθαι, legit: τοῦτό τοι ῥωπεύεις ὀλιγόξυλον. Fortaſſe tamen hoc exemplum ad proximam vocem ῥωπήϊα, τοὺς συνδένδρους τόπους, pertinet. *Reiskius* ῥωπεύειν edidit. ῥωπεῖον *Kuſterus*. *Homer.* Il. ν. 199. ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνά. Vide *Euſtath.* p. 896. 50.

LV. Cod. Vat. p. 324. Ex Jenſianis nr. 113. repetivit *Heringa* in Obſſ. crit. p. 269. *Reiske* in Anth. nr. 764. p. 159. *Toup.* ad Suid. p. 555. Homines hortatur, ut ſuis contenti, rei familiaris augendae cauſa longinquas peregrinationes ne ſuscipiant. — V. 1. ὤνθρωπε. Cod. Alii ἄνθρωπε. In ſenſu explicando *Reiskius* fallitur. Is eſt, quem diximus: Ne cenſus augendi cauſa peregrineris, vitamque exulis agas, ut locuples moriaris. Curta potius in re tranquillam aetatem exigere ſtudeas. φθείρεσθαι dicuntur, qui in longinquis itineribus cum malis et calamitatibus confligantur. *Eurip.* Helen. 780. πόντου 'πὶ νώτοις ἄλιον ἐφθείρου πλάνον. *Dio Chryſoſt.* Or. VII. p. 117. D. καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Μενέλεως χρόνον μὲν πολὺν ἐφθείρετο πανταχόσε τῆς Ἑλλάδος, ὀδυρόμενος τὰς ἑαυτοῦ συμφοράς. Vide, quae de hoc verbo diſputavit *Bergler.* ad Alciphr. p. 57. et *Lennep.* ad Phalar. p. 351. — V. 3. μὴ φθείρ' ἐν κενεῇ σε περιστέψαιτο. Cod. Haec in apogr. Buher. ſic emendata proſtant, ut *Br.* repraeſentavit. Quae emendatio et facillima et veriſſima eſt. *Heringa* tentavit: μὴ φθεῖρευ κενεὰ εἴ σε π. κ. Εἰ θάλπῃ. *Leichius* in praef. ad Carm. Sep. p. XIV. μὴ θείρ' εἰ κενεή σε π. καλιὰ, Εἰ θάλποι. *Non peris homo, ſi vacuus te nidus circumvolvit, ſi exiguus ignis accenſus te calefacit.* *Reiskius:* μὴ φθεῖρευ, κενεή σε περιστέψασα καλιὴ Εἰ θάλπῃ. *Toupius* deni-

denique cum *Heringa* conſpirat, niſi quod ſcribit, κενὴ εἴ σε π. Tantum erroris et conjecturarum prava diſtinctio peperit. — V. 5. λιτή τε *Heringa* et *Reisk.* — V. 6. φύστη. mazae genus. Vide *Heſych.* et *Polluc.* VI. 76. *Athen.* L. III. p. 114. F. τὴν μὴ ἄγαν τετριμμένην. L. IV. 149. A. τὸ δὲ δεῖπνον ἦν τοιοῦτον· τυρὸς καὶ φύστη μᾶζα νόμου χάριν κ. τ. λ. ubi μᾶζα delendum cenſet *Toupius.* Perperam. *Ariſtoph.* Veſp. 608. φύστην μᾶζαν προσενέγκῃ. — γρώνη. ſaxum excavatum. Vide *Schol.* ad *Lycophr.* v. 20. *Nicander* in Alex. 77. πέλλισιν ἐν γρώνῃσιν, ὅτ' εἴαρι πῖον ἀμέλξαις. *Schol.*: κοίλαις καὶ βαθείαις καὶ δεκτικαῖς. Hunc verſum excitat *Suid.* in φύστη, ſed corrupte. Vide *Flor. Chriſtian.* in Ariſtoph. Veſp. 608. Totum diſtichon *Alberti* ad Heſych. T. II. p. 1532. — V. 7. ἢ καί. Cod. — χόνδροι ap. *Suidam* ἁλῶν θρόμβοι. παχὺς ἅλς. Eſſet igitur χόνδρος ἐποψίδιος, ſal obſonii loco cum pane ſumtus. χόνδρος ἁλὸς eſt ap. *Ariſtoph.* in Acharn. 520. *Phoenix Coloph.* ap. Athen. L. VIII. p. 359. F. καὶ ἅλα λήψεται χόνδρον. de quo loco vide *Caſaub.* p. 623. ἡδυμιγής. non purus, ſed mixtus. Athenienſes thymum cum ſale commiſcebant. *Ariſtoph.* Acharn. 1098. ἅλας θυμίτας οἶσε, παῖ, καὶ κρόμμυα. quod quid ſit, *Schol.* explicuit ad v. 772. θυμιτιδῶν ἁλῶν. οἷον μετὰ θύμου τετριμμένων. ἅλας ἡδυσμένους commemorat *Athen.* L. IX. p. 366. B. — Alii χόνδρον de alica accipiunt, ſive ptiſana e zea facta. ἄρτους χονδρίτους ex alica ſubactos, ad augendum robur inprimis utiles, novimus ex *Athen.* L. III. p. 115. D. Cf. p. 127. *Dioscorid.* II. 118. — Verum hac ſignificatione admiſſa, epitheta quam vim habeant, non ſatis video.

LVI. Cod. Vat. p. 409. Ex Jenſian. nr. 139. protulit *Heringa* p. 271. *Reiske* in Anth. p. 170. nr. 790. Ad Mercurium prope hortum et caprarum paſcua collocatum. — V. 1. *Salmaſius* proferens ad Solin. p. 569. A. εὐλάχανον πρεῶνα tanquam membranarum lectionem

exhibet, in quibus πρειῶνα quidem legitur. Hoc tamen a viro doctiſſimo defendi non debebat. Genuinum eſt πρηῶνα, quod *Heringa* reſtituit. *Archias* Ep. XXX. ἦ γὰρ ἴσον πρηῶνι Μαλείης – κῦμα. *Hermeſian.* El. 54. πολυπρήωνα κολώνην. — Μάραθον eſt ſoeniculi genus, quod ad oculorum caliginem levandam utile putabant. Vide *Harduin.* ad Plin. XX. Sect. 95. p 227. et *Bod. a Stapel* ad Theophr. VI. p. 548. *Hermippus* ap. Athen. L. II. p. 56. C. πάντες αἰεὶ ἐμβάλλουσι μάραθον εἰς τὰς ἁλμάδας. — Σκάνδιξ latinorum *olus* eſt et vilem cibum ſignificat, docente *Berglero* ad Alciphr. p. 386. Operoſe de hac planta diſputat *Salmaſ.* in Hom. Hyl. Iatr. c. XVII. — V. 2. male tentat *Heringa:* Ἑρμῆ, καὶ ταύταν, ὦ φίλος αἶξι, βόσιν. *Reiskius* vocem αἰγίβοσιν ab αἰγίβοτες, *paſtores*, deducit, praeter neceſſitatem corrigens: Ἑρμοῦ παῖ, ταύταν, Πὰν φίλε αἰγίβοσιν. *o Pan, qui caprimulgis faves.* αἰγίβοσις caprarum ſunt paſcua. *Heſych.* βόσις. τροφή. Vide Intpp. in τιθαιβώσσειν. — ¶. 235.] V. 3. αἰγινομῆνι. *Jenſ.* et v. ſeq. λαγάνων.

LVII. Cod. Vat. p. 489. Planud. p. 75. St. 110. W. ubi plurima leguntur Epigrammata ex noſtro expreſſa. Priapus, vere ineunte, nautas ad navigationem ſuſcipiendam hortatur. — V. 3. σεσίγηκεν. Mare, per hiemem tempeſtatibus agitatum, ſilet. *Theocrit.* Eid. II. 38. ἠνίδε, σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται. — V. 5. ἑλκύσαιο. Vulgo. Edit. Ald. ſec. et tert. ἑλκύσσαιο. γυίαια. σχοινία τὰ πρυμνήσια. *Heſych.* — V. 7. ὁ 'λλιμενίτας *Scaliger* tentavit. Non opus eſt metro auxilium ferri, quod vel ſic ſalvum eſt. — V. 8. ἄνθρωφ', ὃς πλώεις ex edit. filiorum Aldi in poſteriores editt. venit. In aliis ὃς πλώοις legitur, unde *Scaliger* ὡς πλώοις fecit, ut eſt in Cod. Vat.

LVIII Cod. Vat. p. 411. Edidit *Jenſius* nr. 142. unde repetivit *Heringa* in Obſſ. crit. p. 271. *Reisk.* in Anth. p. 171. nr. 793. Ariſtocles Nymphis, ad quarum fontem ſitim leniverat, cornu dedicat, quo ad hau-

riendam aquam fuerat uſus. — V. 1. *Heringa* conjicit λισσῆς, facili quidem conjectura, ſed parum certa. *Brunckius* vulgatam propter id, quod ſequitur, πέτραι τε κρηνέων, ſervandam judicat. — V. 3. πέτραι τε κρηναίων et in fine pentametri μύρια τεγγόμενα Codex. Hinc *Heringa* emendandum putabat: χαίρετε κρηνάων αἱ (ſic pro καὶ dedit *Jenſ.*) ἐ. ὕ. κ. τ. ὑμῶν ὦ κ. μηρία τεγγόμεναι. Sive: πετραίοις κρηνῶν αἱ ἐ. ὕ. *Reiskius* dedit, conjecturam ſecutus: πέτραι τε κρηνάων θ' αἱ ἐν ὕδασι κ. τ. ὑμέων ὦ κ. μ. τεγγόμεναι, de metro ſecurus. Idem pro κόσμια ταῦτα conjecit: Πασὶν ἀγαστά. *femora, quae Panes appetunt.* — Non opus eſt his eruditorum ſomniis. Cum tamen frigeant verba κόσμια ταῦτα, exiſtimaverim, poëtam ſcripſiſſe:

καὶ ἐν ὕδασι κόσμια τούτοις.

— V. 5. „Scriptum in Cod. χαίρετ' Ἀριστακλέη σὲ δ' ὁδοιπόρος. ubi Salmaſius notavit: *An* Ἀριστόκλεες? *Nota* „*phraſin* δίδωμί σε τοῦτο. *pro* δίδωμί σοι τοῦτο. Scilicet „Ἀριστόκλεες pro Nympharum epitheto habebat. Sed eſt „nomen proprium Ἀριστοκλέης. Quod autem σοὶ hic eli„datur, id contra optimorum poëtarum uſum non eſt, „et tragicis etiam licitum." *Brunck.* cujus vide not. ad *Sophocl.* Trach. 1221. Ceterum dubito, an hic verſus penitus emendatus ſit. Ariſtocles ipſe ὁδοιπόρος fuiſſe videtur, cum fontem illum inveniret; poculum autem, quo uſus fuerat, Nymphis potius, quam viatoribus, poſt eum in eandem regionem venturis, dedicavit. Fortaſſe igitur, ſervata Codicis ſcriptura, legendum: Ἀριστοκλέης δὲ, ὁδοιπόρος ᾧπερ ἀπῶσε — et verſu ſq. δίδωσι. — V. 6. τουτὶ δ. γέρας. Cod. Unde κέρας habeat *Br.* non indicavit. Accipiendum de poculo e bovis capreaeve ſylveſtris cornu facto. De ejusmodi poculis dicemus ad *Addaei* Ep. II. In nummis Bacchus occurrit, cornu bovis incurvum tenens pro cantharo. Vide *Beger.* Theſ. Brand. Tom. I. p. 14. *Spanhem.* de Uſu et Praeſt. Num. T. I. p. 394.

LIX. Planud. p. 284[b]. St. 420. W. ſine auctoris nomine. *Leonidae* vindicat Cod. Vat. p. 217. nec non Edit. Flor. et Aldinae. Praeclarum Epigramma, quo Diogenes ad Charontem verba faciens inducitur. — V. 1. 2. *Suidas* laudat in πορθμίς. — λυπηρέ. *Propert.* III. 16. 23. *Scandenda eſt torvi publica cymba ſenis.* — πορθμ. κυανέη. *triſtia vela ratis. Propert.* II. 20. 72. *ferruginea cymba Virgilii* Aen. VI. 304. — V. 3. Quod ſi cymba jam referta eſt umbris, tamen me recipe: *non ego ſum claſſi ſarcina magna tuae. Ovid.* Heroid. II. 68. Laudat hunc verſ. *Suid.* in ἀποφθίμενον· una cum quarto in βάρις et ὀκριόεις. Altero loco edit. pr. ἁ κρυόεσσα habet, idque *Br.* vulgatae praeferendum cenſet. Verſ. ſeq. *Suid.* ed. pr. ἀποφθίμενον. Cod. ἀπὸ φθίμενον. *Brunckius* ὑπὸ φθιμένων legendum eſſet monet, ut eſt ap. *Archiam* Ep. XXXIV. qui noſtrum carmen expreſſit: εἰ καί σοι βέβριθεν ὑπ' εἰδώλοισι καμόντων ὁλκάς. *Schneiderus* tamen emendatione opus eſſe negat, comparans *Homer.* Od. ι. 219. βρῖθον τυρῶν ταρσοί. Sic quoque *Bacchylides* Fr. IX: συμποσίων βρίθοντ' ἀγυιαί. Vel ſic tamen *Brunckii* rationem praetulerim. — βᾶρις proprie cymba, quae apud Aegyptios cadavera in communem ſepulturae locum vehebat. Vide *Weſſeling.* ad Diodor. Sic. Tom. I. p. 108. 54. — V. 5. πήρη ἐφ' ὅλκια. Cod. — V. 6. φθιμενός. Cod. — ἐβολός. Vide *T. Hemſterh.* ad Lucian. Tom. I. p. 422. — V. 7. κὲν. Suid. — ἐπεπάσμεθα. Cod. De verbo πάομαι vide ad Ep. LXIX. 4. — ᾄδην. Plan. — V. 8. λεῖπον. Plan. λείπω *Suid* qui hoc diſtichon laudat in ἐπεπάμεθα. Idem initium verſ. 5. profert v. ἐφόλκια.

¶. 236.] *LX*. Cod. Vat. p. 163. Planud. p. 437. St. 570. W. Cicada gloriatur, quod in Palladis haſta collocata ſit. Ejusmodi Minervae imago an alicubi occurrat, ignoro. Verſus 1. partem cum ſecundo laudat *Suid.* v. ζαθέρει· ſic enim hoc verbum ſcribit Lexicographus. De cicadis ſole incaleſcente canentibus vide *Ae-*

lian. H. A. L. III. 38. — V. 3. habet *Suidas* in προίκιος et κελευθήτῃσιν. *Schol.* ad *Theocrit* Eid. IV. 16. poëtae verba laudat προίκιον ἐνδυκέως εἶδαρ ἰδών, quae *Toup.* in Anim. ad Schol. p. 212. cum noſtro loco comparans, corrigit: ἀοιδὸς, Προίκιος, ἐνδυκέως πρώϊον εἶδαρ ἔδων. — V. 4. laudat *Suid.* in ἔερση. Ducta ſunt haec ex *Heſiodi* Scuto 395. τέττιγι, ᾧ τε πόσις καὶ βρῶσις θῆλυς ἐέρση. Vide *Graev.* in Lectt. Heſ. c. XIX. Verba θῆλυς ἐέρση per generis metaplaſmum dicta, laudat *Athen.* L. V. p. 189. E. θῆλυν per πολύγονον et τροφίμην interpretatur *Apollodor.* ap. Stob. in Ecl. L. I. c. 52. p. 1010. ed. Heer. — V. 5. 6. excitatur ap. *Suidam* v. εὐπήληκος et 6. iterum v. ὦνερ. — Pro ὕψει in Vat. Cod. a pr. man. ὕψηι legitur, et mox ἐφ' ἑζόμενον. — V. 8. Planud. ἡμείων. — „αὐλοθετεῖ. non ſignificat: fiſtulas compingit, ut hoc „verbum Stephanus interpretatur in Theſauro, ſine „auctoritate nec exemplo. αὐλὸς, *tibia*, diverſum quid a „*fiſtula.* Hanc Pan invenit, illam Minerva. Eadem com„poſitionis eſt ratio, quae in verbo ἀγωνοθετέω. In Pana„thenaeorum celebratione muſica certamina agebantur, „in quibus ξυναυλία, de qua videndus *Meurſius* Panath. „c. X. Vertendum: *Diva enim virgo tibiarum concen„tus inſtituit,* ſeu *tibiae inventrix eſt.* Similia vid. ap. „*Toup.* ad Suid. P. III. p. 244." (p. 510. ed. Lipſ.) *Brunck.*

LXI. Vat. Cod. p. 372. Planud. p. 10. St. 19. W. Expreſſum ex Epigr. *Eueni* VII. ubi vide not. — V. 1. ἔξαλος. Vide ad *Simmiae* Ep. I. — αἰγὸς πόσις. Hoc Latini poëtae ſibi vindicarunt. *Virgil.* Georg. III. 125. *quem legere ducem, et pecori dixere maritum. Horat.* I. Carm. XVII. 6. *quaerunt latentes et thyma deviae Olentis uxores mariti.* — V. 3. τεῖρε. Plan. male. *Homer.* Il. λ. 559. ὄνος — κείρει εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον. κόπτει τοῖς ὀδοῦσιν, ἐσθίει. *Schol.* Eſt Latinorum *tondere.* Auctor Culicis v. 50. *Tondentur tenero viridantia gramina morſu. Virgil.*

Georg. I. 15. *Ter centum nivei tondent dumeta juvenci.* — V. 5. πάλι γλυκύ. Plan. γλυκὺ omittit Vat.

LXII Cod. Vat. p. 373. Planud. p. 79. St. 115. W. In navem onerariam, quam, poſt multas navigationes, ignis in terra conſumſit. Idem argumentum exornarunt *Antiphil.* Ep. XXVI. *Secundus* Ep. III. *Julian. Aeg.* Ep. XLV. — V. 2. κειραμένη. *Meinecke* mallet γειναμένη, quod firmaveris ex *Catull.* LXIV. 1. *Peliaco quondam prognatae vertice pinus Dicuntur liquidas Neptuni naſſe per undas.* Sed parum probabile, poëtam eodem vocabulo intra tres verſus bis uſum fuiſſe. Nec mutatione opus eſt. κείρεσθαι hic eſt, quod vulgo τέμνεσθαι dicitur. *Apollon. Rhod.* L. II. 1191. καὶ τάμε χαλκῷ δούρατα Πηλιάδος κορυφῆς πέρι. *Heſych.* κείρει. τέμνει. Frequenter ap. hiſtoricos, qui agros populantur, τὴν γῆν κείρειν dicuntur. *Thucyd.* I. 64. *Aelian.* V. H. II. 44. Cod. Vat. verſu 1. μ' ἔφλεξε. v. 2. κειρομένη legit. — V. 3. ᾐόνας. Planud. — V. 4. Cod. γεινομένην. Mare, de cujus furore omnes vulgo queruntur, mihi mitius fuit et clementius terra genitrice.

LXIII Servavit *Stobaeus* in Flor. p. 493. Grot. Tit. CXIX. p. 600. Gesn. Viam ad inferos facilem eſſe et expeditam docet. — V. 1. ἐρέσσειν de ambulantibus. *Euripid.* in Iphig. A. 137. ἴθ' ἐρέσσων σὸν πόδα, γήρᾳ μηδὲν ὑπείκων. et in Troad. 569. εἰρεσίᾳ ταρσῶν ἕπεται, ſi recte emendavimus in Exercit. crit. Tom. I. p. 139. ſq. — V. 3. „σκαληνός. *disrupta. fiſſa.* a σκάλλω, *fodio.* Vox Lexicis addenda." *Brunck* Perperam. τὸ σκαληνὸν eſt anfractuoſum. *Etymol. M.* σκαληνόν. σκολιόν. πολύγωνον. Cf. *Heſych.* v. ejusque Intpp. — Mox verba οὐδενὸς πλέως πλάνης non ſatis commode dicta exiſtimabat *Wakefield.* qui in Sylv. crit. Tom. III. p. 162. corrigit: οὔ τι σκαληνὸς, οὐδενὸς πέλας πλάνης. Generis igitur enallage offenſus fuiſſe non videtur. Ad ſenſum verborum equidem non facile offenderim. Ὁδὸς πλέως πλάνης, *via erroris plena* ſive *errore*

implicita, ut Latini loquuntur, mihi non diſplicet. At verſu ſequ. ferri non poteſt particula δὴ, quam idem in δ' αὖ mutavit. Ceterum cum οὐδενὸς πλάνης inſolentius ſit dictum, nec enuntiationes ita, ut par eſt, connexae ſint, corrigendum eſſe puto:

οὐ γάρ ἐστι δύσβατος
οὐδὲ σκαληνὸς, οὔτ' ἔνεσθ' ἁπλῶς πλάνη.

neque ullus omnino in eo error eſt. Eurip. Rheſ. 851. ἁπλῶς Ἀχαιῶν οὐδέν' αἰτιώμεθα. *Thucyd.* L. VII. 34. τῶν δὲ Ἀθηναίων κατίδον μὲν οὐδεμία ἁπλῶς. *Polyb.* VII. 22. 12. οὐδέπω γινώσκοντος οὐδενὸς ἁπλῶς τὸ γεγονός. *Suidas* in ἁπλῶς· ἁπλῶς δὲ οὐδὲν εἶδος τῶν μελλόντων ἔγνωσαν. — Quod via ad inferos ἰθεῖα dicitur, id imitatus eſt auctor Ep. inter ἀδέσπ. CCCCXLIII. εἰς Ἀΐδην ἰθεῖα κατήλυσις. In *Ariſtoph.* Ran. 127. Hercules Baccho eandem viam indicaturus, βούλει, inquit, ταχεῖαν καὶ κατάντη σοι φράσω; ἀντὶ τοῦ κατωφερῆ. *Schol.* — Perperam v. 5. *Brunckius* κὴκμεμυκότων una voce edidit. Ap. *Grotium* recte κὴκ μεμυκότων, diviſim. *Wakefield.* κἀκ emendavit. Minus recte *Leonidae* interpres vertit: *haec via ab umbris ſilentibus frequentatur*; quo ſententiae vis et elegantia corrumpitur. Verte cum *Grotio: Et inveniri prona vel coeco gradu.* κάνθους ἔμυσας. Epigr. ἀδέσπ. DCLX. καμμύσαντες τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα. *Philo* Tom. I. p. 645. 31. Conf. *Wetſten.* ad N. T. I. p. 402.

¶. 237.] *LXIV.* Cod. Vat. p. 309. Planud. p. 193. St. 282. W. Ariſtocrates, qui vitam coelebs transegerat, moriturus homines, ut liberis procreandis dent operam, hortatur. — V. 2. ὀλιγοχρονίης. Ariſtocratem florente aetate periiſſe, hinc intelligi debet. Quid autem ſit, quod, haec locutus, caput tangat, ignoro. — V. 4. δάκνοι. Cod. Vat. De verbo δάκνειν ad animi affectiones translato conf. *Gatacker* ad M. Antonin. p. 333. — V. 5. στυλώσαιτο Cod. Hunc locum attigit *Barthius* ad

Statii Theb. I. 394. p. 135. *Opſopoeus* comparavit *Eurip.* in Iphig. Taur. 57. στύλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες. *Artemidorus* hunc verſum laudans Oneir. II. 10. p. 93. in ſomniis per columnas liberos ſignificari docet. Clytaemneſtra de Agamemnonis dignitate agens ap. *Aeſchyl.* in Agam. 906. λέγοιμ' ἂν ἄνδρα τόνδε — ὑψηλῆς στέγης Στύλον ποδήρη, μονογενὲς τέκνον πατρί. Hinc *domum fundare* dicuntur, qui liberos procreant, ap. *Senec.* in Octav. 532. *Dignaque noſtram ſobole fundare domum.* Ut *columina* ap. Latinos, ſic στύλους de viris, quibus respublica, domus, fides nititur, etiam apud ſacros ſcriptores uſurpatum attigit *Gatacker.* in Miſc. Adv. II. 20. p. 382. ſq. — Mox Cod. Vat. κακὸν δ' ἀ. ἰδέσθω. Noviſſimum manifeſto corruptum; ſed κακὸς quoque vulgato minus eſt elegans. — V. 6. In Analect. λῷστος ἀνέρος exhibetur. *Br.* τἀνέρος emendavit in Lectt. ex Planudeae codd. et Flor. ed. ut ait. Omnes editt. quas conſului, idem habent. Pro αὖ *Caſaub.* in notis mſtis ἂν conjicit. Verſ. ſequenti *Br.* καὶ ἣν reponendum exiſtimat. Vide, an corrigi debeat:

ὁ δ' αὖ λῷστος τἀνέρος ἐσχαρεὼν
εὐκίων φαίνοιτ' ἂν, ἀεὶ πολυκαέϊ ὄγκῳ
ἐνστὰς, καὐγάζων δαλὸν ἐπεσχάριον.

Senſus eſt: Cum domus, liberorum quaſi columnis non ſuffulta, ingratum adſpectum habeat, ille contra focus ſplendet, cui ſemper lignum impoſitum eſt, igne nunquam penitus exſtincto. Per δαλὸν ſobolem intelligit, quae genus exſtingui et interire non patitur. Facit huc *Eſaias* ap. *Clem. Alex.* III. p. 555. 25. μὴ λεγέτω ὁ εὐνοῦχος, ὅτι ξύλον εἰμὶ ξηρόν. Focus ſtare dicitur ἐν πολυκαέϊ ὄγκῳ, cui ſemper ligna largiter aggeruntur. His verbis *Brodaeus* ſuſpicatur ſpectari Homerica in Vita Hom. Herodotea p. 737. 75 ἀνδρὸς μὲν στέφανος παῖδες — — Αἰθομένου δὲ πυρὸς γεραρώτερος οἶκος ἰδέσθαι. — V. 10. ἔν-

θρέπτ' ἤχθαιρεν. Planud. et Cod. Vat. — In fine ἀλισαφροσύνην Cod. Ariſtocrates, quod verum et juſtum eſſet, intellexit quidem, ſed cum pravos mulierum mores noſſet, ipſe praeceptis ſuis morem gerere noluit. Apte *Meinecke* contulit *Ovid.* Metam. X. 243. ſqq. de Pygmalione, qui — *offenſus vitiis, quae plurima menti Femineae natura dedit, ſine conjuge coelebs Vivebat. Suſarion* Comicus: κακὸν γυναῖκες, ἀλλ' ὅμως, ὦ δημόται, Οὐκ ἔστιν οἰκεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ — quae cum ſimilibus laudat *Valcken.* ad Eurip. Hippol. p. 234.

LXV. Cod. Vat. p. 236. Planud. p. 267. St. 384. W. In tumulum locuſtae Philaenidis. — Particulam verſ. 1. et 2. excitat *Suid.* v. τυμβεία. τυμβείτης, ὁ μνηματίτης· εἰ καὶ μικρὸς ἰδεῖν λᾶας ὁ τυμβείτης ἄμμιν ἐπικρέμαται. In Plan. ἐπ' οὔδεος, quae jungenda eſſe vidit Vir Doct. ap. *Huetium* p. 26. In Cod. Plan. legitur Εἰ μικρός τις, ſuperſcripto γρ. ἔστιν. et mox ἐπ' οὔδεος ὦ παρ' ὁδῖτα. — V. 2. τυμβείτης ἅ. ἐπὶ κρέμαται. Cod. Quamvis parvum cippi marmor et ſolo fere aequum, nihilominus tamen Philaenis laudanda eſt. — V. 4. ἀκανθοβάτιν. ἀκανθίας, οὐκ εἶδος τέττιγος, ἀλλ' ἐπίθετον, ἀπὸ τοῦ ἠχεῖν ἐν ἀκάνθαις. *Suid.* Conf. *Aelian.* V. H. XI. 44. — V. 5. Hunc verſum *Br.* ex Cod. Vat. emendatum dedit. Cum eo conſpirat *Suidas* in καλαμίτης — καὶ θηλυκὸν καλαμῖτις — et v. ἐφίλατο, ubi διπλοῦς legitur pro δισσούς. Planud. διπλοῦς ἐς λ. ἐ. καί με θανοῦσαν Κάτθετ' ἐφυπνιδίαν χηραμένην λαλάγων. Hic Vir Doct. ap. *Huetium* χηραμένη emendavit. In Cod. Vat. legitur: καὶ θέτ' ἐφ' ὑμνιδίῳ χρησαμένην πατάγῳ. Superſcriptum γρ. χηραμένην. In *Brunckii* lectione *Schneidero* nonnulla debentur Jungit ἐπιχηραμένη, eamque vocem ad Philaenidem refert. Sine dubio verum ὑπνίδιος, *ſomnum adducens*, ut in *Phaenni* Ep. II. ἀκρὶς ἀπὸ πτερύγων, τὸν βαθὺν ὕπνον ἄγον. At reliqua ut perſanata ſint, vereor. Eadem res bis dicitur, ordine perquam incommodo: Philaenis locuſtam ſuam per duos annos amavit, eam-

que, jucundo ejus ſtrepitu gaviſa (cf. Il. ξ. 270.), compoſuit, i. e. ſepelivit, *neque mortuam neglexit*. Poſtrema verba nonne ſatis indicant, in praecedentibus nullam ſepulturae mentionem eſſe factam, ſed poëtam de iis, quae locuſtae viventi contigerint, egiſſe? Quid ſi ſcripſerit:

καὶ θρέψ' ὑπνιδίῳ χρησαμένην πατάγῳ.

Facile θρέψ' in θετεφ' abire potuiſſe, nemo non videt. *Meleager* Ep. CXX. Phanium leporem ἐν κόλποις στέργουσα διέτρεφεν. *Mnaſalc.* Ep. XIII. τᾶς ποτ' ἐλαφρότατον χέρσος ἔθρεψε γόνυ. — Reſtitui autem lectionem Cod. χρησαμένην, quae elegantior eſt, quam ut a librario proficiſci potuerit. χρᾶσθαι πατάγῳ eſt *ſtrepitum edere*. *Machon* ap. Athen. L. VIII. p. 349. D. citharoedus δεινῶς ἀπᾴδων, τῇ λύρᾳ τ' οὐ χρώμενος. Cf. *Caſaub.* p. 606. 47. *Herodot.* VIII. 99. βοῇ τε καὶ οἰμωγῇ ἐχρέωντο. Exquiſitiorem hujus verbi uſum multis exemplis allatis enucleavit *T. Hemſterh.* ad Callim. p. 103. ſq. Si quis tamen χηραμένη praetulerit, non valde refragabor ejus ſententiae, modo non a χηρεύω, *privo*, ſed a χαίρω deducat. Vid. *Euſtath.* ad Il. p. 975. 41. — V. 7. ἀπ' ἀνήνατο. Vat. — V. 8. τώλίγου. Vat. — Vulgo πολυτροφίης, quod e membranis emendatum eſt. πολυστροφίη, verbum *Leonidae* proprium, de variis cantus modulationibus accipiendum eſt. A πολύστροφος, *mobilis*, πολυστροφίη, *mobilitas*, *vocis flexibilitas*, derivatur. Canentes autem dicuntur vocem στρέφειν, κάμπτειν, λυγίζειν. *Philoſtr.* Vit. Apoll. IV. 39. p. 180. καὶ ᾠδὰς ἔκαμπτεν, ὁπόσας Νέρων ἐλύγιζέ τε καὶ κακῶς ἔστρεφε. *Ariſtoph.* in Theſm. 73. χειμῶνος οὖν Ὄντως κατακάμπτειν τὰς στροφὰς οὐ ῥᾴδιον. Hinc πολυκάμπτως αὐλεῖν, quod idem eſt ac πολυστρόφως. Vide *Bod. a Stapel* ad Theophr. IV. p. 476. ſq. *Kuſter.* ad Ariſt. Nub. 966.

LXVI. Cod. Vat. p. 278. Planud. p. 209. St. 303. W. In Eubulum quendam, virum probum et

modeſtum. μνήμην *Brunckii* videtur conjectura, ſed minime probanda. Planud. et Vat. membr. μνήμης habent. Praeclare *Caſaubonus* in ſchedis Bibl. Bodl. μνήμονες Εὐβούλοιο. — V. 2. κοινὸς λιμήν. *Sophocles* in Aj. 1219. ῞Αιδης κοινός. Electr. 136. ἐξ ᾿Αΐδα παγκοίνου λίμνας. Antigon. 1284. ἰὼ δυςκάθαρτος ῞Αιδου λιμήν. Poëta ap. *Plutarchum* T. II. p. 106. C. λιμὴν γὰρ ἀΐδας ἀνιᾶν, ut pro ἀν' αἶαν legendum eſt cum *Ruhnkenio* ad Longin. p. 139. quem vide etiam in Epiſt. crit. p. 286. Adde *Gronov.* ad Plauti Caſin. Prolog. 19.

LXVII. Cod. Vat. p. 283. Planud. p. 215. St. 313. W. In ſepulcrum prope viam ſemiapertum, ita ut humati oſſa apparerent. — V. 1. Vulgo τίς ποτ' ἄρ' εἶ; et ¶. 238.] v. 2. τλήμον' ἐν. — λάρνακι. *Homer.* Il. ω. 795. ὀστέα χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες. Ep. ἀδέσπ. DCLXV. ὀμβρήεσσα δακρύοις λάρνακα μαρμαρέην. — V. 4. λειτὰ παρὰ ξέεται. Cod. ut etiam ſequ. verſ. παρὰ τρίψουσι.

LXVIII. Cod. Vat. p. 283. Planud. p. 215. St. 313. W. Argumentum idem, quod in praecedente. Sepultus loquitur. — V. 2. ἁρμονίης ὦνερ. Edit. Flor. et tres Ald. In Aſcenſ. ὦ 'ναρ, quod *Stephan.* repetivit. In Vat. eſt: ἁρμονίης ὦ 'νερ. *Brodaeus* ſic vertit, ac ſi ἁρμονίῃ legerit: *apte cohaerentes lapides. Opſopoeus* corrigit: ἁρμονίη τε, vertitque: *harmoniaque, o vir, lapisque ſuperincumbens.* quae graecis non clariora ſunt. Vera videtur *Brunckii* correctio; niſi forte fuit: ἁρμονίαις τ' ὦ 'νερ —. *Homeri* Od. ε. 248. γόμφοισιν δ' ἄρα τήνγε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν. et 361. ὄφρ' ἂν μέν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ. *Heſych.*: ἁρμονίης. συζεύξεως. *Suidas*: ἁρμονίαι δὲ λέγονται καὶ τὰ συμπτυσσόμενα τῶν κραβάτων μέρη. — Mox Vat. ἐπὶ κεκλημένη. — V. 3. Vulgo κωλῆνες *Opſopoeus* κώληπες videtur legiſſe, nam *tibias* vertit. κωλῆνες eſſent *pernae.* *Euripides* ap. *Athen.* p. 368 οὐδὲ κωλῆνες νεκρῶν, ſive potius νεβρῶν, ut *Caſaubonus* emendavit. Praeclare Cod.

Vat. σκώληκες, *vermes*. *Palladas* Ep. CXLIV. πρὶν τοίνυν σκώληξι βορὴν, τύμβοις τε ῥιφῆναι. *Alciphron* I. Ep. XVII. p. 66. ἐξειλκύσαμεν μυδῶσαν ἤδη καὶ σκώληξιν ἐπιβρύουσαν κάμηλον. — ὑπεκσοροῦ editt. vett. — V. 4. ἐπὶ ἐννύμεθα. Cod. Vat. γῆν ἐπιέσσασθαι illuſtravit *T. Hemſterh.* et *Alberti* ad Heſych. v. — V. 5. Hanc ſemitam nunc primum homines fecerunt. Hunc verſum *Br.* pro libidine mutavit. In Planud. vitioſe legitur τὴν οὔτω τρηχῆ ὁδόν· quae lectio orta eſt ex depravata Vat. Cod. ſcriptura, τὴν οὔπω πρινὶ τὴν ὁδὸν ἰ. quae ne litera quidem mutata ſic ſcribenda ſunt:

ἣ γὰρ τὴν οὔπω πρὶν ἴτην ὁδὸν ἐτμήξαντο
ἄνθρωποι — — —

viam, qua nemo olim ambulabat, nunc primum fecerunt homines. τὴν pro ἣν poſitum: ἣν ὁδὸν οὔπω πρὶν ἴτην, ταύτην ἐτμήξαντο. *Heſych.* ἴτην. ἐπορεύοντο, δυϊκῶς. Duali autem *Leonidas* pro plurali uſus eſt, optimorum poëtarum exemplo, quorum loca haud pauca collegit *Arnald.* in Lect. gr. II. 8. p. 186. *Erneſti* ad Homeri Il. α. 566. — V. 6. νιόμενοι. ſic in Vat. — ἐγγαίων. Vulgo καταχθονίων.

LXIX. Cod. Vat. p. 324. Planud. p. 216. St. 314. W. In Crithonis olim divitis et beati tumulum. Nomen viri in Cod. Vat. et in vulgatis Plan. editt. Κρήθων ſcribitur. In Cod. Planud. regio, quo *Br.* uſus eſt, Κρίθων. Hoc nomen, quod ap. *Addaeum* occurrit Ep. I., *Schneidero* monente, *Brunckius* reſtituendum cenſuit. — V. 1. ἐπεὶ Cod. Idem v. 2. σποδιάν. — V. 3. Γύγῃ. De Gygae divitiis, quae ap. poëtas paſſim commemorantur, (cf. *Alphei* Ep. IV.) vide *Schraderi* Emend. L. II. p. 130. et *Burm.* ad Propert. II. 20. p. 400. — V. 4. βουπάμμων. Vulgo. Ex aliis compoſitis αὐτοπάμων, ἐπιπάμων, ἐμπάμων, de quibus Dorum formis egit *Hem-*

ſterb. ad Heſych. Tom. I. p. 1197. apparet, illud vocabulum nonniſi uno μ ſcribendum eſſe. Verbum enim πάσασθαι, unde haec derivantur, ubi *poſſidere* ſignificat, primam ſyllabam conſtanter producit. Vide *Valckenar.* ad Ammon. p. 189. ſq. et *Ruhnk.* ad Tim. p. 209. — V. 5. τί πλείω μυθεῦμ', ἐπὶ π. μ. Plan. et verſ. ſq. φεῦ οὗτος γαίης. In Vat. φεῦ γαίης ὅσσης ὅσσον ἐ. μ. Haec in talibus antitheſis perquam frequens. *Ovid.* XII. Met. 615. *Jam cinis eſt et de tam magno reſtat Achille Neſcio quid, parvam quod non bene compleat urnam.* Cf. *Propert.* II. 7. 51. Imperii plus, quam par erat, avidis filiis Oedipus imprecatur, χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτό γ', ἐνθανεῖν μόνον, ap. *Sophocl.* in Oed. Col. 790. Maxime huc facit praeclarus *Plinii* locus, H. N. II. 68. p. 107. ubi, poſtquam de hominum in augendis poſſeſſionibus cupiditate dixit, *Ut publicos*, ait, *gentium furores transeam, haec in qua conterminos pellimus, furtoque vicini ceſpitem noſtro ſolo adfodimus, ut qui latiſſime rura metatus fuerit, ultraque fines exegerit accolas, quota terrae parte gaudeat? vel cum ad menſuram avaritiae ſuae propagaverit, quam tandem portionem ejus defunctus obtineat?*

LXX. In Planud. p. 212. St. 309. W. ἄδηλον eſt. *Leonidae* tribuit Vat. Cod. p. 281. ubi adſcriptum: ζήτει διὰ τὰ σφάλματα. *Huetius* p. 21. quatuor haec diſticha male in unum carmen coaluiſſe, atque in totidem Epigrammata dividenda putabat. In quo egregie fallitur. Optime enim ſingulae hujus carminis partes inter ſe cohaerent. Scriptum eſt in Phidonem, Criti filium, qui, cum ipſe vitam reliquiſſet, alios quoque, ut brevis hujus et aerumnoſae vitae onus devolvant, hortatur. — V. 1. ὦ 'νθρωπε. Plan. ἄνθρωπε. Vat. — πρὸς ἠῶ, *ad dias luminis oras*, ut *Lucretius* loquitur L. I. 23. — V. 2. χωλοποιός. Ed. Ald. pr. χώλοποιὸς Aſcenſ. — V. 3. ὑπὸ λείπεται ἢ ὅσσον. Vat. ἢ τόσον ὅσσον, ut ap. *Stephan.* legitur, primum in Aſcenſ. reperio. Flor. et Aldinae ἢ ὅσον

ὅσσον. Comparari meretur locus eximius *Senecae* Ep. XCIX. *Hoc, quod aetatem vocamus humanam, compara immenſo: videbis, quam exiguum ſit quod optamus, quod extendimus. Ex hoc quantum lacrymae, quantum ſollicitudines occupant – quantum valetudo, quantum timor, quantum teneri, aut rudes, aut inutiles anni? — Adjice labores, luctus, pericula, et intelliges, etiam in longiſſima vita minimum eſſe, quod vivitur.* — στιγμή. Proverbialis locutionis ſpeciem habet. *Simonides* ap. *Plutarchum* T. II. p. 111. C. τὰ γὰρ χίλια καὶ τὰ μύρια ἔτη στιγμή τις ἐστιν ἀόριστος, μᾶλλον δὲ μόριόν τι βραχύτατον στιγμῆς. Idem p. 117. E. καὶ ὁ μακρότατος βίος ὀλίγος ἐστὶ καὶ στιγμαῖος πρὸς τὸν ἄπειρον αἰῶνα. Quare, qui alios, ut vitae voluptatibus fruantur, admonent, στιγμὴ inquiunt, χρόνου πᾶς ὁ βίος ἐστί· ζῆν καὶ οὐ παραζῆν προσήκει. ap. eund p. 13. B. Cf. p. 104. B. — ¶. 239.] V. 7. Phidon homines hortatur, ut portum quaerant, τὴν χειμέριον ζωὴν vitantes. ζωὴν ex verſu 5. repetitum videtur, cum antea fuerit:

χειμερίην τε ζάλην ὑπαλεύεο, νεῖό τ' ἐς ὅρμον.

Oppian. Hal. L. II. 248. χειμερίην γὰρ ἀλυσκάζουσι ὁμοκλήν. *Aeſchyl.* in Agam. 665. χειμῶνι, τύφῳ σὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ. *Plato* in Rep. VI. p. 474. C. οἷον ἐν χειμῶνι καὶ κονιορτοῦ ζάλῃ ὑπὸ πνεύματος φερομένου. ut haec verba emendavit *Abreſch.* in Anim. in Aeſch. II. p. 331. Vide inprimis *Suidam* v. ζάλη. Ceterum in Cod. Vat. hoc diſtichum a ſuperioribus ſejunctum legitur cum lemmate: τοῦ αὐτοῦ Λεωνίδα εἰς Φείδωνα τὸν Κρίτου· ſed verſus cancellati ſunt. Ad verſ. 6. autem ſignum eſt, quod remittit ad calcem paginae, ubi haec habentur: ὑπερβατοῦν δύο στίχους καὶ τότε σύναψον τοὺς λοιποὺς στίχους τοῦ ἐπιγράμματος· ἐκ τοίης ὤνθρωπε ἀπηκριβόμενοι ὀστῶν· ἔτι ἐστὶ τὸ ἐπίγραμμα μετὰ τοῦ ὄπιθεν. Verſus, quos grammaticus poſt verſum ſextum inſerendos monet, leguntur in fronte ſequentis paginae 282. cum lemmate: ζήτει τὸν νοῦν τοῦ

ἐπιγράμματος ὅτι ἐσφαλμένον. ἐὰν ἔχῃς νοῦν οὐκ ἔσφαλται, ἀλλὰ μᾶλλον πεφώτισται·

ἐκ τοίης ὤνθρωπε ἀπ' ἠκριβωμένοι ὀστῶν
  ἁρμονίης ὕψος ἠέρα καὶ νεφέλας.
ὦνερ ἴδ' ὡς ἀχρεῖον ἐπεὶ περὶ νήματος ἄκρου
  εὐλὴ ἀκέρκιστον λῶπος ἐφ' ἑζομένη.
οἷον τὸ ψαλάθριον ἀπεψιλωμένον οἷον·
  πολλῶν ἀραχναίου στυγνότερον σκελετοῦ.
ἦ οὖν (ἠοῦν) ἐξ ἠοῦς· ὅσσον σθένος ὦνερ ἐρευνῶν
  εἴης ἐν λειτῇ κεκλιμένος βιοτῇ.

ω
αἰὲν τοῦτον σῷ μεμνημένος ἄχρις ὁμιλῇς
  ζωῆς. ἐξοίης ἡρμόνισας καλάμης.

His tenebris ſi quis lumen accendere voluerit, caveat ille, ne tempus fruſtra inſumat. Nam aut egregie fallor, aut hi verſus in lectorum ludibrium confecti ſunt ab otioſo grammatico, quales ii, quos protulit *Sextus Empir.* adv. Gramm. I. 13. 316. p. 287. ubi *Fabricius* fruſtra egit interpretem.

LXXI. Cod. Vat. p. 230. Planud. p. 223. St. 325. W. Prexus Samiae cum viatore colloquium. — V. 1. εὖσα. Plan. — V. 2. Καλλιτέλους Cod. Vat. a pr. man. — καὶ ποδαπή. Si audimus *Theophraſtum* in Char. XIII. p. 101. hoc epitaphium a περιέργῳ τινὶ compoſitum eſt. τοῦ περιέργου enim eſt, γυναικὸς τελευτησάσης, ἐπιγράψαι ἐπὶ τὸ μνῆμα τοῦ τε ἀνδρὸς αὐτῆς καὶ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς καὶ αὐτῆς τῆς γυναικὸς τοὔνομα, καὶ ποδαπή ἐστι. Sic enim pro vulgato ποταπὴ ſcribendum cum *Dorvill.* ad Charit. p. 337. Cf. *Fiſcherum* in Ind. Theophr. v. ποταπή. — V. 5. οὖσα Cod. Vat. Miraberis *Brunckii* inconſtantiam, qui hic Planudeae adhaeſit, cum v. 1. οὖσα ex Cod. correxerit. — V. 7. ζώῃ. Plan. — Binas hujus carminis imitationes vide inter Epigr. *Antipatri Sid.* LXXXV. et LXXXVI.

LXXII. Cod. Vat. p. 278. junctim cum ſeq. Epigr. ut edidit *L. Holſten.* ad Steph. Byz. v. Λύκαστος p. 192. Recte a *Brunckio* diviſa eſſe, nemo dubitabit. Utrumque ſcriptum in Prataliden Cretenſem, venuſtate, pugnandi venandique peritia excellentem. — V. 1. Λυκάστῳ Cod. et v. 2. λινοστασίης. *Antip. Sidon.* Ep. XX. ἁ δὲ φέροιτο ἄκρα λύρας. — Verſus tertii lacunam *Brunckius* ingenioſe explet ſic: χθονίῳ Μίνωϊ πάρεδρον. Nihil aptius, quam Prataliden, et Cretenſem et excellentem virum, Minoï item Cretenſi jungi.

LXXIII. Color eſt, ut in Ep. *Meleagri* LXXXIV. quod hinc ductum videtur. — V. 1. παιδεῖον omittitur in contextu. In marg. γρ. παιδίον. Veram eſſe lectionem *Brunckianam*, ex Cretenſium moribus intelligitur, apud quos Minos — ἵνα μὴ πολυτεκνῶσι, τὴν πρὸς τοὺς ἄῤῥενας ἐποίησεν ὁμιλίαν, ſecundum *Ariſtotel.* in Rep. II. 8. p. 119. *Soſicrates* ap. Athen. L. XIII. p. 561. F. Κρῆτες ἐν ταῖς παρατάξεσι τοὺς καλλίστους τῶν πολιτῶν κοσμήσαντες, διὰ τούτων θύουσι τῷ Ἔρωτι. Cf. *Strabon.* L. X. p. 739. ſq. — Cretenſes quantum Muſicae tribuerint, conſtat cum ex *Strabone* l. c. p. 738. A. p. 739. C. tum ex *Ariſtoxeno* ap. Athen. L. XIII. p. 630. B. ὀρχησταὶ δ' οἱ Κρῆτες. — οἱ δὲ Κρῆτες κυνηγετικοὶ, διὸ καὶ ποδώκεις.

LXXIV. Cod. Vat. p. 310. Planud. p. 254. St. 368. W. In cenotaphium Teleutagorae, qui naufragio perierat. — V. 1. καχεεσσα (ανάχε above) Vat. Librarius cogitaſſe videtur de καναχοῦσα, quod metrum reſpuit. Τιμάρεως. Edit. Flor. Ald. pr. et fil. Aldi. — V. 2. οὐ πολλῇ νηΐ. non magna nave, unde magnam tibi et praeclaram praedam exſpectare poſſes. Hinc fortaſſe *Antip. Theſſ.* Ep. LXIX. θάλασσα — ἡ πνοιῆς χήρωσε, τὸν οὐκέτι φορτίδι νηῒ Ἔμπορον, ἀλλ' ὀλίγης ναυτίλον εἰρεσίης Θηκαμένη ναυηγόν. — V. 2. Τελεσταγόρην. Vulgo. — ¶. 240.] V. 3. κατ' ἐπρηνώσαο. Vat. κατεπρηνώσαο. Tres Aldinae. — V. 5. καύηξιν καὶ ἰχθυφόροις

φόροις λαρίδεσσιν. Vat. ἰχθυβόλοις. Ed. Flor. Omnes reliquae καύηξιν ἢ ἰχθυβόροις. Infra Ep. LXXXII de naufrago: κἠγὼ μὲν ἀλιζώοις λαρίδεσσι κέκλαυμαι. *Artemidor*. Oneir. II. 17. p. 105. λάροι καὶ αἴθυιαι – τοὺς πλέοντας εἰς ἔσχατον κίνδυνον κατάγει. *Theon*. Ep. II. Ἁλκυόσιν, Ληναῖε, μέλεις τάχα. quae tractavit *Dorvill*. ad Charit. p. 251. Delphinus ἐπὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐπικυμανθεὶς, βορὰ γίνεται αἰθυίαις τε καὶ λάροις. *Athen*. L. VII. p. 283. C. Idem l. II. p. 44. D. ὑδροπότης ἦν καὶ Λάμπρος ὁ Μουσικὸς, περὶ οὗ Φρύνιχός φησι λάρους θρηνεῖν. quod dictum ex noſtro Epigrammate lucem lucratur. De καύηξ vide *T. Hemſterb*. ad Ariſtoph. Plut. p. 312. — V. 7. κενεὸν. Vat. κεκλαυμένον. Plan. — V. 8. Τελεσταγόρην. *Steph*. In Ed. Flor. tribus Ald. et Aſc. Τελευταγόρην. Bene notus Teleſtagoras Naxius ex *Ariſtotele* ap. *Athen*. VIII. p. 348. B.

LXXV. Ut *Leonidae* legitur in Cod Vat. p. 311. In Append. Plan. p. 517. St. *20. W. *Theocriti* nomen praefert, inter cujus carmina crebro eſt editum. Vide *T. Hemſterb*. ad Heſych. Tom. I. p. 1352. De Orthone Syracuſano, qui, cum noctu domum rediret ebrius, in via periit. *Martialis* L. XI. Ep 83.

A Sinueſſanis conviva Philoſtratus undis
Conductum repetens nocte jubente larem,
Paene imitatus obit ſaevis Elpenora fatis,
Praeceps per longos dum ruit usque gradus.
Non eſſet, Nymphae, tam magna pericula paſſus,
Si potius veſtras ille bibiſſet aquas.

— V. 1. Vulgo συρηκόσιος. Male apogr. *Hemſterb*. Ὄνθων. — V. 2. χειμερίης vulgo. — V. 3. ἀντὶ δὲ πολλᾶς πατρίδος. Vulgo. In Cod. Vat. πολλῆς. quod in apogr. *Hemſterb*. in φίλης mutatum erat. *Jo. Auratus* tentavit ἀντὶ παλαιᾶς. *Stephan*. Πέλλας. *Heinſius* βώλου. *Reiskius* πότνας. Habes, quod eligas. *Toupius* in vulgata acquieſcendum putabat, γῆς ſubaudiens: *pro patria terra eaque multa et praecla-*

na. *peregrino tumulo exceptus ſum.* *Theocrit.* Eid. XVII. 76. πολλᾶς μὲν κρατέει γαίας. Infortunium fuiſſe, ſi quis exigua terra conderetur. Eid. V. 43. μὴ βάθιον τῆνω πυγίσματος, ὕβρι, ταφείης. Nec *Valckenarius* quidquam mutandum putat. Equidem, parum abeſt, quin in horum virorum ſententia acquieſcam, quorum tamen auctoritas vix efficiet, ut antitheſis in verbis, πολλῆς πατρίδος et ὀθνείην, juſta ſit et elegans. Comparanti mihi *Addaei* Ep. IX. Αἰγαίην κεῖμαι βῶλον ἐφεσσάμενος – noſtrum locum vetere mendo deturpari probabile viſum eſt. Quid ſi *Leonidas* ſcripſerit:

ἀντὶ δὲ πάτρης
ὀθνείην κεῖμαι βῶλον ἐφεσσάμενος.

Haec ſaltem concinna ſunt. ὀθνείην βῶλον apte de ſepulcro in terra peregrina. *Dioscorides* Ep. XXI. Φιλόκριτον – ξείνῳ Μέμφις ἔκρυψε τάφῳ, Ἔνθα δραμὼν Νείλου ὁ πολὺς ῥόος ὕδατι λάβρῳ Τἀνδρὸς τὴν ὀλίγην βῶλον ἀπημφίασεν. — Ceterum pro ἔχω μόρον vulgo πότμον legitur. — V. 4. ὀθνείαυ Vat. In apogr. Pariſin. κ'εἰμὶ male pro κεῖμαι.

LXXVI. Cod. Vat. p. 312. in marg. notatum: ζτ. μήποτε δύο εἰσὶν ἐπιγράμματα ἀνθ' ἑνός. quae inepta eſt ſuſpicio. Edidit *Jenſius* nr. 21. *Reisk.* in Anth. p. 121. nr. 672. Scriptum in Promachum naufragum, cujus tamen cadaver undae in patriam detulerant. — V. 1. ναυτίλεο. Cod. Pro βαθείῃ *Reiskius* βραχείῃ poſuit, ut juſta ſit oppoſitio inter μακρῇ et βραχείῃ, ut Ep. XLVIII. βραχὺ μὲν σκάφος. Nihil novandum. Nullum navigii genus confidentiam facere debet; quamvis longa et alta ſit navis, nihil contra iratum mare valet. Senſus eſt, ut Ep. XLVIII. ἀλλὰ θαλάσσῃ πᾶν ἴσον. — V. 2. εἷς ἄνεμος genuina eſt Cod. lectio, quam ſponte ſua indagavit *Heringa* in Obſſ. crit. p. 194. cum ap. *Jenſium* legeretur εἰς ἄνεμον. quod ipſe editor in ἴς ἀνέμου mutandum cenſebat. — V. 3. Pro πνοιὴ ἅμα, quae eſt Cod. lectio, emendavi πνοιὴ μία,

„uti legendum eſſe manifeſtum eſt ex praecedenti εἷς „ἄνεμος.“ *Brunck.* Fallitur vir doctiſſimus; nam nulla plane eſt relatio inter verba εἷς ἄνεμος et πνοιὴ μία. *Reiskius* πνοιὴ, κολόκυμα δὲ ν. dedit, *fluctum decumanum*, de qua voce vide notata *Voſſii* ad Catull. p. 228. ſq. Fortaſſe non ἅμα ſolum, ſed etiam πνοιὴ depravatum eſt. Poſſis etiam ſuſpicari — πνοιὴ, μάλα κῦμα δὲ ν. ἀθρόον — ut ſit κῦμα ἀθρόον *unda vehementior.* Non multum tamen huic conjecturae tribuo. — V. 4. εἰς πολιὴν *Brunckii* videtur eſſe emendatio, niſi fortaſſe jam in Buheriano apogr. ſic emendatum reperit. Codex legit ἐς κοίλην. quod cur mutaretur, cauſa non erat. Eſt mare dehiſcens, ut docent Intpp. *Polluc.* I. 108. Cum hoc epitheto comparatum vehementer friget *Brunckii* πολιήν. — V. 5. οὐ μὴν ὁ δ. *Jenſius:* unde *Heringa* οὐ δαίμων fecit. Veram lectionem *Reiskius* vidit. — ἐπὶ γαίῃ. *Jenſ.* et *Reisk.* contra Cod. fidem. — V. 6. ἔλαχες Cod. Hoc ſi verum, praecedente verſu οὐ μὴν σοὶ δαίμων legendum. *Brunckius Reiskii* emendationem ſecutus eſt. — V. 7. ἐπὶ τρ. Cod. — V. 8. „Cod. πεπταμένους αἰγιαλοὺς, quod „mutandum non erat. *Heringae* auctoritatem ſecutus ſum. „Sed ἐπὶ cum verbis quietis quarto etiam caſui jungi„tur, cujus conſtructionis exempla bene multa congeſſit „*Abreſch.* ad Thucyd cujus indicem vide in ἐπί.“ *Brunck.* In Analectis ex *Heringae* emendatione πεπταμένοις θ. ἐπ' αἰγιαλοῖς legitur. — πεπταμένους. Epigr. LXXIV. εὗρεῖ ἐν αἰγιαλῷ. Loca aperta et patentia, ubi nihil impedimenti ambulantibus navigantibusve objicitur, ἀναπεπταμένα vocantur. Epaminondas Boeotiam appellabat χώραν ὑπτίαν καὶ ἀναπεπταμένην. *Plutarch.* T. II. p. 193. E. πεδίον ὑποπεπταμένον παμφόρον. *Lucian.* T. III. p. 377. 71. ἐν πελάγεϊ ἀναπεπταμένῳ. *Herodot.* L. VIII. 60. Conf. *Caſaub.* ad Athen. L. V. p. 357.

LXXVII. Cod. Vat. p. 321. Protulit *Alberti* ad Heſych. v. τελλίνη. *Jenſius* nr. 28. *Reisk.* in Anthol.

p. 125. nr. 679. — V. 1. *Guyetus*, teſte *Alberti*, Τέλλινος conjecit a Τέλλις, ut δελφὶς, δελφῖνος. Haec nominis forma obvia ap. *Plutarch.* T. II. p. 193. F. ubi Tellinis, ut mali tibicinis, una cum Antigenide fit mentio. *Heringa* Ἕλληνος tentavit, ut de *Anacreonte* intelligeretur, deceptus prava lectione *Jenſii* τήϊον, τὸν πρῶτον — —. Scriptum eſt hoc carmen in Tellenem, tibicinem et poëtam, cujus carmina ludicra ob liberam et venuſtam dicacitatem laudantur, docente *Ruhnkenio* in Epiſt. crit. I. p. 118. qui excitavit locum *Zenobii* in Prov. Cent. I. 45. ἄειδε τὰ Τέλληνος. ἐπὶ τῶν σκωπτικῶν τίθεται παροιμία. Τέλλην γὰρ αὐλητὴς ἐγένετο καὶ μελῶν ποιητὴς, παίγνιά τε κατέλιπεν εὐρυθμότατα καὶ χάριν ἔχοντα πλείστην καὶ σκώμματα κομψότατα. — ὑποβώλεω Cod. Quod *Guyetus* mutavit in βώλεϊ, *Heringa* in βώλου, *Reiskius* in βώλακι. — V. 2. τῆνον eſt Cod. lectio, quae in quibusdam apogr. in τήϊον depravata eſt. — πρᾶτον Cod.

LXXVIII. In duo diviſum hoc Epigr. legitur in Cod. Vat. p. 322. ubi tria priora diſticha unum carmen conſtituunt, duo reliqua alterum, cum lemmate: τοῦ αὐτοῦ Λεωνίδου εἰς τὴν αὐτὴν Πλατθίδα τὴν ὀγδοηκοντούτην. Sic et ap. *Jenſ.* nr. 123. 124. et *Reisk.* in Anth. p. 164. nr. 774. 775. Jungenda eſſe docuit *Toup.* in Epiſt. in Syrac. T. II. p. 336. Scriptum in memoriam vetulae, quae pauperem quidem, ſed jucundam vitam per octoginta annos lanificio toleraverat. — V. 1. μ' ἠῷον ἀνώσατο Cod. ἀπώσατο emendavit *Toup.* ἀπωθεῖν in talibus idem eſt, quod ἀλαλκεῖν. Epigr. ἀδέσπ. CCLXI. δίψαν ἀπωσάμεθα. *Philoxenus* T. II. p. 58. μαλθακὸν ἐκ γονάτων ὕπνον ἀπωσάμενοι. Piſcatores *Theocriti* Eid. XXI. 20. ἐκ βλεφάρων δὲ Ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν. — V. 2. Contra Codicis fidem ap. *Reisk.* ἀναινομένη legitur. *Philippus Theſſ.* Ep. LXXX λιμὸν ὀϊζυρὴν ἀπαμυνομένη πολύγηρως Νικώ. quem locum *Toupius* comparavit. — ¶. 241.] V. 3. laudat *Alberti* ad Heſych. in συνέριθοι,

et *Pierſon.* ad Moer. p. 358. qui ſimilia contulit. *Theocrit.* Eid. XXVIII. 1. ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα. — V. 4. ᾖσεν. *Reisk.* Cantilenam, qua mulierculae penſa trahentes tempus fallebant, ſervavit *Pollux* L. IX. 125. Res ipſa paſſim commemoratur ap. poëtas. *Ovid.* Triſt. IIII. El. I. 13. *Cantantis pariter, pariter data penſa trahentis Fallitur ancillae decipiturque labor.* *Tibull.* L. II. 1. 65. *Atque aliqua aſſiduae textis operata Minervae Cantat, et applauſo tela ſonat latere.* *Ariſtoph.* Ran. 1349. cf. Schol. Parcas ad colum canentes finxit *Catull.* LXI. 321. ſqq. Vide *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II. p. 267. *Leonidam* fortaſſe ante oculos habuit Auctor Epigr. apud *Gruter.* p. 139. 10. et *Fleetwood.* p. 322. Βιττὼ καὶ Φαινὶς φίλαι ἡμέριαι ξυνέριθοι, Αἳ πενιχραὶ γραῖαι, τῇδ' ἐκλίθημεν ὁμοῦ, Ἀμφότεροι Κῷαι, πρῶται γένος. ὦ γλυκὺς ὄρθρος, Πρὸς λύχνον ᾧ μύθους ᾔδομεν ἡμιθέων. — ἄγχι θυρῶν. Cod. Noſtrum eſt ex emendatione *Reiskii.* Obverſabatur poëtae Homericum ἐπὶ γήραος οὐδῷ. Il. χ. 60. — V. 5. *Reiskius*, neglecta cod. fide, pro καί τι ſcripſit νύκτα, quam emendationem certiſſimam eſſe non dubitat. Sed longe elegantior eſt repetitio vocularum καί τι, ad quas ᾔειδεν ſubaudiendum eſt. Mulierem illam *noctu* cantaſſe, ſponte intelligitur ex verbis ἄχρις ἐπ' ἠοῦς, nec id expreſſis verbis dicere neceſſe habebat *Leonidas.* Tenebras *Reiskio* objiciebat prava Jenſiani cod. lectio ἄχρις ἀπ' ἠοῦς. — Cod. Vat. δεινευμένη. — V. 6. Ἀθηναίης, Ἐργάνης puta, (conf. *Valcken.* ad Theocr. Adon. p. 373.) δολιχὸν, Gratiis juvantibus, percurrebat mulier *aſſiduae textis operata Minervae.* *Tibull.* II. 1. 65. — δολιχὸς de quovis labore dixiſſe videntur veteres. Ut hic anus texendo *Minervae ſtadium* decurrit, ſic ap. *Soſipatrum* Ep. II. mulier cum viro congreſſa ἤνυεν ἀκλινέως (f. ἦνυ' ἀκέντητος) τὸν Κύπριδος δολιχόν. Eadem ratione *induſtriae curriculum* dixit *Cicero* Philipp. VII. 7. *exercitationes ingenii, curricula mentis*, idem in Catone 38. Noſtrum locum optime illuſtrat *Pindar.*

Pyth. ϑ. 33. ἃ μὲν οὐδ' ἱστῶν παλιμβάμους ἐφίλασεν ὁδούς. — Pro σὺν Χάρισι Reiskius legit τὸν κρoκίσι. male. Quidni enim eximium textricis opus Gratiis juvantibus perfectum dicatur, quae et ipſae dearum texebant veſtimenta? Venerem Diomedes vulnerabat ἀμβροσίου διὰ πέπλου, ὃν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί. *Homer.* Il. ε. 358. — V. 7. Cod. ἡ ῥικνή. *Brunckii* ῥικνὴν, cum κρόκην jungendum, quidam *tenue filum* interpretatur. Poſſis *tortum filum*, ut ap. *Tibull.* I. 6. 77. *victa ſenecta Ducit inops tremula ſtamina torta manu.* Putabam olim, legendum eſſe — ἡ ῥαδινὴν — κρόκην. *Ennius* ap. *Nonium* v. *Gracilentum*: *Deducunt habiles radios fila gracilento*, ut *Lipſius* emendavit. Aliter *Burm.* ad Ovid. Tom. I. p. 385. Nunc vero cenſeo, aut cod. lectionem ſine ulla mutatione ſervandam, aut ſcribendum eſſe:

ἡ ῥικνῇ, ῥικνοῦ περὶ γούνατος, ἄρκιον ἱστῷ
χειρὶ στρογγύλουσ' ἱμερόεσσα κρόκην.

Vide ad Ep. XXXVII. ῥικνὸν πόδα. *Chriſtodor.* in Ecphr. 340. παρειαὶ γήραϊ ῥικνήεντι κατάσχετοι. — περὶ γούνατος. *Theocrit.* Eid. XXIV. 74. πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα Χειρὶ κατατρίψοντι, ἀκρέσπερον ἀείδοισαι Ἀλκμήναν ὀνομαστί. — V. 8. Cod. στρογγύλαcυσ' ἡμερόεσσα. unde *Reiskius* fecit: στρογγύλουσ' ἡμερεῦσσε pro ἡμέρευσε. *exigebat diem.* — V. 10. ὑφαινομένη *Jenſ.* Genuinam lectionem jam *Pierſon.* indicaverat ad Moer. p 376.

LXXIX. Vat. Cod. p. 323. Εἰς γέροντα, βάκτρῳ στηριζόμενον ὡς ἐπὶ καμάκῳ ἀμπελίνῳ. Edidit *Jenſ.* nr. 40. *Reisk.* in Anth. p. 130. nr. 690. — V. 1. Senex loquitur. ὡς ἄμπελος ἤδη στηρίζομαι κάμακι. Viti ſeſe comparat, fulcro indigens, quo ſuſtentetur, baculo nimirum, αὐτῷ σκηπανίῳ, quae, ut interpretamentum, τῷ κάμακι ſubjiciuntur. In Cod. καμάτῳ legitur. *Jenſius* dedit καμάτῳ στηρίζομαι αὔῳ. unde *Reiskius* fecit: ἄμπελος ὡς σηλῇ κάμακι στ. αὔῳ. *vitem infirmam, quaſſilem* interpretatur. Taliane viro doctiſſimo excidere potuiſſe! —

V. 3. ἢ τρεῖς Cod. et verſ. ſq. θάλψαι. Hoc ſervavit *Reiskius*. Requirebatur tamen paſſivum θάλψασθαι. — Ceterum ſuaviter dictum hoc de ſene, cui nihil apricatione jucundius. — V. 5. οὐ κόμπῳ. Male haec accepit *Leonidae* interpres. Senſus eſt: Haec eum non in vanam firmi animi ostentationem dixiſſe, re ipſa declaravit, cum nulla mora interpoſita manum ſibi ipſe inferret. Sic plane *Philoſtr.* in Vit. Apoll. VI. 20. p. 260. εἰ τὸν θάνατον ἀτεχνῶς, ἀλλὰ μὴ κόμπου ἕνεκα ἐπαινοῦσι. Variis violentae mortis generibus commemoratis *Arrianus* in Epict. II. 6. p. 151. ψόφος ἐστὶ ταῦτα πάντα καὶ κόμπος κενῶν ὀνομάτων. — ἀπὸ ζωὴν ὤσατο. *vitae onus devolvit ſibi.* γῆρας ἀπωσαμένη. Hymn. in Cerer. 276. μόρσιμα δ' οὔτι φυγεῖν θέμις· οὐ σοφία τις ἀπώσεται. *Eurip.* in Heracl. 616. ὠσάμενος πενίην. Epigr. *Pancratis* Tom. I. p. 259. — V. 6. κῆς Cod. κὲς Jenſ. et Reisk. — ἐς πλεόνων μετοικεσίην fortaſſe ductum ex *Eurip.* Hipp. 836. τὸ κατὰ γᾶς θέλω, τὸ κατὰ γᾶς κνέφας Μετοικεῖν, σκότῳ (fort. μετοικεῖν ποθῶ,) θανὼν ὁ τλάμων. Qui hanc vitam relinquunt, in aliam civitatem migrare videntur. Mortem migrationem eſſe, poſt Socratem multi dixerunt, quorum loca collegit *Gatacker* ad M. Anton. II. p. 46. E. F.

LXXX. Cod. Vat. p. 210. Planud. p. 275. St. 398. W. Scriptum in Alcmanem poëtam, qui Lydus Spartanusve fuerit, incertum eſt. Civem Spartanum fuiſſe Alcmanem, ex Ep. *Alexandri Aetoli* III. colligitur. Cf. *Plutarch.* T. II. p. 599. D. et *Burette* dans les Mémoires de l'Académie des Inſcr. Tom. XIX. p. 306. ſq. Sepultus erat Spartae prope τὸ Σέβριον, teſte *Pauſania* L. III. 15. p. 244. qui eum in carminibus Laconica dialecto uſum fuiſſe ait. Hoc Epigr. imitatus eſt *Antip. Theſſ.* Ep. LVI. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in ὑμεναίων, ſecundum iterum v. κύκνος. ὑμεναίων pro quovis carmine lyrico videtur poſitum. — V. 3. Hujus verſiculi partem cum v. 4. excitat *Suid.* in λοῖσθος. ὁ ἔσχατος. — εἴθ' ὅ γε

λοῖσθος ἄχθος ἀ. In Cod. Vat. λύσθος. Hoc diſtichon nemo paulo attentius legerit, quin aliquid ad ſenſus perſpicuitatem et elegantiam deſideret. *Antipater Theſſ.* l. c. Κεῖται δ' ἠπείροις διδύμαις ἔρις, εἴθ' ὅγε Λυδὸς, Εἴτε Λάκων· πολλαὶ πατρίδες ὑμνοπόλοις. Hinc *Scaliger* in notis mſtis emendavit: Σπάρτας μεγάλην ἔριν. *Wyttenbachius* autem in Bibl. crit. Tom. I. P. II. p. 35. corrigit: εἴθ' ὅγε Λυδῶν ἄχθος ἀ. Hoc verum videtur; ſed vel hac emendatione admiſſa ſenſus eſt obſcurior. Ex *Antipatri* imitatione ſuſpicor, diſtichon initio carminis periiſſe; verba autem τύμβος ἔχει poſtea inſerta eſſe, ut ſenſus quodammodo evaderet integer. Hoc ſi verum eſt, tale quid olim ſcriptum fuiſſe debet:

Σπάρτας δ' εἰ πολίτης, μεγάλη γ' ἔρις, εἴθ' ὅγε Λυδῶν
ἄχθος ἀποῤῥίψας οἴχεται εἰς Ἀΐδην.

Vehementer dubitatur, Alcman utrum Spartae civis an Lydus ad inferos deſcenderit. In Λυδῶν ἄχθος ad ſervitutem reſpicitur, quo ut jugo Lydi premuntur. *Ariſto* Ep. I. 10. δουλοσύνας ἄχθος ἀπωσάμενος. *Philipp.* Ep. LXVI. Ἀριστοδίκην – ἑξάκις ὠδίνων ἄχθος ἀπωσαμένην. Ceterum *Lacones Alcmanem ſibi falſo vindicare* contendit *Vellej. Pat.* I. 18. fin. — V. 4. Cod. οἴχεαι εἰς Ἀΐδαν.

LXXXI. Planud. p. 280. St. 405. W. In Cod. Vat. p. 209. Λεωνίδου, οἱ δὲ Μελεάγρου. Exhibetur in Catal. Bibl. Laur. Med. T. III. p. 426. In Erinnam poëtriam, in ipſo aetatis flore Orci invidia vitae ereptam. — V. 1. παρθενικήν. Plan. et Cod. Vat. — νεαοιδὸν ἐν ὑμνοπόλοισι μέλισσαν. *Meleager* I. 13. Ἀλκαίου τε λάληθρον ἐν ὑμνοπόλοις ὑάκινθον. Quod Erinnam μέλισσαν vocat, id imitatus eſt auctor Ep. inter ἀδέσπ. DXXIV. in eandem: ἄρτι λοχευομένην σε μελισσοτόκων ἔαρ ὕμνων. et *Chriſtodorus* in Ecphr. p. 460. Erinna μελίσσης Πιερικῆς ῥαθάμιγγας ἀποσταλάουσα. *Plato* in Ione Tom. IV. p. 187. ed. Bip. λέγουσιν οἱ μελοποιοὶ, ὅτι – ἐκ Μουσῶν κήπων τινῶν καὶ ναπῶν δρεπόμενοι τὰ μέλη ἡμῖν φέρουσιν, ὥσπερ αἱ μέλιτται. qui locus

inprimis huc facit. Ceterum poëtae apibus paſſim comparantur. Vide *Muretum* Var. Lect. VIII. 1. p. 171. ſq. Intpp. *Horatii* IV. Carm II. 28. — Μουσῶν ἄνθεα. De muliere a Muſis aliena *Sappho* ap. *Plutarch.* Tom. II. p. 146. οὐ γὰρ πεδέχεις ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίας. — In Schedis Krohn. Μουσέων legitur. — δρεπτομένην vulgo. δρεπτομέναν Vat. a pr. man. — V. 3. εἰς ὑμέναιον. Cf. ad *Meleagr.* Ep. CXXV. — V. 4. βάσκανος. Reſpicitur *Erinnae* Ep. III. p. 58. ubi vid. not.

¶. 242.] *LXXXII.* Cod. Vat. p. 310. Planud. p. 255. St. 369. W. In Timolytum, quem Cretenſes piratae in mare praecipitaverant. — V. 1. οὐδὲ δίκαιοι. De Cretenſium perfidia vide quae dedit *Weſſeling.* ad Diodor. Sic. XVIII. 32. et T. II. p. 589. Loca veterum larga manu effudit *Wetſten.* ad N. T. II. p. 370. — ἁλιφθόρος an alibi occurrat, ignoro. *Heſych.* ἀλιφθερῶσαι. ἀφανίσαι. ἀπολέσαι. *Piratam* ſignificat. — V. 3. ὡς καί. Vulgo. ὦς corr. *Br.* in Lectt. *Sic me etiam.* *Opſopoeus* εἰ καί — legebat. — V. 4. Κρηταιεῖς ὦ Τ. καθ' ἅλου. Cod. Vat. quae lectio partim optima eſt, partim peſſima. Κρηταιεῖς (qua forma *Leonidas* utitur Ep. LXXII. cf. *Steph. Byz.* p. 386.) praeferendum videtur vulgatae Κρηταίης. *Sic me quoque Cretenſes in mare deturbarunt.* — V. 5. λαρίδεσσιν. Vat. Conf. LXXIV. 5. ἀλίζωοι, qui victum ex undis quaerunt. Piſcatores ap. *Pancraten Athenaei* L. VII. p. 321. F. ἅς τε βόας περκῆες ἀλίζωοι καλέουσιν. Vim hujus vocabuli expreſſit *Theocrit.* ap. eund. VII. p. 284. A. ἀνήρ, ἐξ ἁλὸς ᾧ ζωή.

LXXXIII. Cod. Vat. p. 311. Plan. p. 202. St. 295. W. — „Lemma in Vat. Cod. εἰς Ἀλκιμένην μαχητήν. Et verſu ultimo: ἦν ποτ' ἐγὼ δήϊος Ἀντιπάτρου. Planudea: δήϊος Ἀλκιμένης. Hoc maxime abſurdum; nam „ſi homo ille bellum contra aliquem geſſit, is nominandus erat, cui arma intulit. Hoc ſaltem boni habet „Vaticana lectio δήϊος Ἀντιπάτρου. Sed ridicula utraque

„Alcimenes hic ruſticus erat, qui noxias herbas aſſidue „in agro ſuo runcabat; hujus mortui et in eodem agro „ſepulti tumulum ſentes et rubi obtexerunt, quorum „ait ſe antea, dum viveret, hoſtem fuiſſe infeſtiſſimum. „αἷς pro ἣν repoſito praeclarus emergit ſenſus.“ *Brunck.* Quod in Vat. membranis Ἀντιπάτρου ait legi pro Ἀλκιμένης, id falſum eſſe videtur. In noſtro quidem apogr. Planudeae lectio, ſine ullo mutationis veſtigio, habetur. — V. 3. εἰ omittitur in Vat. Mox κέκρυπτ' ibidem. — παλιούρου καὶ βάτου. Notus *Ciceronis* locus in Tuſc. Qu. V. 23. *Archimedem, cujus ego quaeſtor ignoratum a Syracuſanis, cum eſſe omnino negarent, ſeptum undique et veſtitum vepribus et dumetis indagavi ſepulcrum.* In Anthol. Lat. Tom. II. p. 134. mulier rogat agricolam: *Ne patiare meis tumulis increſcere ſylvas. Sic tibi dona Ceres larga det et Bromius.* ubi vide *Burmanni* not.

LXXXIV. Cod. Vat. p. 270. Planud. p. 208. St. 303. W. Talum in Piſiſtrati cujusdam cippo ſculptum poëta interpretatur. Hoc carmen varie imitatus eſt *Meleager* Ep. CXXIII. et CXXVIII. et *Antip. Sid.* LXXXVII. ſqq. — V. 1. χῖος, jactus in luſu talorum. Χῖος καὶ κύων ὁ τὸ ἓν δυνάμενος βόλος. *Euſtath.* p. 1289. Hinc natum proverbium, cum res penitus ſibi contrariae componebantur: Κῷος πρὸς Χῖον, ὁ μὲν γὰρ Χῖος ἐδύνατο ἕν, ὁ δὲ Κῷος ἕξ. *Suid.* Cf. *Dorvill.* in Vann. crit. p. 163. et 170. Hinc apparet, eum, qui *Chium* jecerit, οὐ πλειστοβόλον eſſe. Fallitur itaque *T. Hemſterh.* ad Polluc. IX. 95. χῖον de jactu ſenario in noſtris verſibus accipiens. — A πλειστοβόλος derivatum verbum πλειστοβολεῖν, et peculiare ludi genus πλειστοβολίνδα vocatum. *Pollux* VIII. 206. — V. 4. λίψβδ' Cod. Vat. — V. 5. οὐδὲ σύνεγγυς. *nec hac conjectura ad verum accedo.* Cf. ad *Meleagr.* l. c. v. 11. — κατέσβη Cod. Vat. — V. 6. πρὸς ἠγγίσαμεν. Cod. Vat.

LXXXV. Cod. Vat. p. 275. Plan. p. 214. St. 311. W. In Ariſtocratem, virum probum amoeni in-

genii, et propterea omnibus gratum. — V. 1. pro οἷον *Joſ. Scaliger* in not. mſtis conjiciebat οἷον, qua correctione non eſt opus. — ἀμφέχανες. Vide ad Ep. XXIV. 4. — Vat. pro more κατὰ φθιμένοιο et ἀμφ' ἔχανες. — In Plan. οἷαν γᾶ ἁ. — V. 3. πολλαῖς μ. ξ. ἀρεσκομένην. Plan. *Theaet.* Ep. II. ἥνδανεν ἀνθρώποις, τὸ δ' ἐπιπλέον ἥνδανε Μούσαις. Gratiis placuiſſe dicitur, qui morum ſuavitate et jucunditate omnibus gratus venit. Cf. *Theocrit.* XVIII. 105. ſqq. — σὺν ξανθαῖς Χάρισιν dixit *Pindar.* Nem. ε. 99. Huc facit Id. Pyth. ε. 60. Σὲ δ' ἠΰκομοι φλέγοντι Χάριτες· Μακάριος, ὃς ἔχεις Καὶ πεδὰ μέγαν κάματον Λόγων φερτάτων Μναμήϊον. — In verſ. ſq. vulgo πολλὸν δὲ μνήμῃ πᾶσιν Ἀριστοκράτευς. Edd. vett. μνήμη. *Joſ. Scaliger* tentavit πολλοῦ δ' ἐν μνήμῃ. Etiam *Caſaubonus* aliquid conjecit, ſed obſcuri ſunt ductus in ſchedis. Cod. Vat. habet: πολλῶν δὲ μνήμῃ π. Ἀριστοκράτευς. Hic Codicis cum Planudea conſenſus in verbo Ἀριστοκράτευς efficit, ut ſcribendum putem:

πολλὸν μὲν ξανθαῖσιν ἀρεσκομένου Χαρίτεσσι,
πολλοῦ δ' ἐν μνήμῃ πᾶσιν Ἀριστοκράτευς.

ut genitivi pendeant a κεφαλήν· quae conſtructio longe elegantior ea, quae ex *Brunckii* lectione exſiſtit. Prius πολλὸν adverbialiter ſumendum, ut πολλὸν ἀρίστου ap. *Homer.* Il. α. 91. — Alterum vero, quod ex *Scaligeri* emendatione aſſumſi, πολλοῦ δ' ἐν μνήμῃ, dictum, ut πολὺν εἶναι ἐν τοῖς τῶν ἀνθρώπων λόγοις. *Aeſchin.* c. Cteſiph. p. 306. πολὺν μὲν τὸν Ἀλέξανδρον καὶ Φίλιππον ἐν ταῖς διαβολαῖς φέρων. — V. 5. „δημολογῆσαι. Verbum hoc in Lexicis non „comparet. Idem eſt quod δημοῦσθαι, quod Heſychius „exponit εὐφραίνεσθαι, παίζειν. Vide Ruhnk. ad Timaeum. „Moeris: δημούμενον. ἀττικῶς. γελοιάζοντα. ἑλληνικῶς." *Brunck.* *Schneiderus* confert *Nicandr.* in Alex. 160. δήμια λαβράζουσι. φλύαροι γίνονται. *Eutecnius.* *Caſaubonus*, interpretamenti loco, adſcripſerat δημηγορῆσαι. — V. 6. 7. omittit Vat. — στρεβλὸς. δύσκολος. καμπύλος. *Suid.*

στρεβλὴ ὀφρὺς faſtum et arrogantiam eorum ſignificat, qui Catones ſimulant, praecipue philoſophorum. *Alciphron* L. I. 34. p. 138. ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, σεμνός τις ἐγένου, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. ubi vide *Bergler.* et quae collegit *T. Hemſterh.* ad Lucian. T. II. p. 457. ed. Bip. — Senſus eſt: Ariſtocrates, quamvis vir bonus et probus, ab omni tamen ſupercilio ſimulataque triſtitia alieniſſimus fuit; quod rarum in viris aeque ac mulieribus, ſecundum *Juvenalem*, qui non ferendam ait uxorem, quae — *cum magnis virtutibus affert Grande ſupercilium.* Sat. VI. 168. *Martial.* L. XI. 2. *Triſte ſupercilium, durique ſevera Catonis Frons, et aratoris filia Fabricii, Et perſonati faſtus et regula morum, Quidquid et in tenebris non ſumus, ite foras.* — Ad hunc verſ. *Caſaubonus* adſcripſerat ἐφελκέμεναι. — ¶. 243.] V. 7. κρητῆρος. Planud. κρητῆρσιν correxit *Scaliger.* et *Caſaubonus.* — ἄδηριν. ita ut *verecundum Bacchum ſanguineis rixis prohiberet*, jubente *Horatio* I. Carm. XXVII. 3. — λαλιή. De dulci loquela illuſtrat, noſtri loci non immemor, *Ruhnken.* ad Hermeſ. 78. p. 296. ſq. — ἰθῦναι dictum, ut in Epigr. *Alcaei Meſſ.* XII. εὐκελάδῳ σύριγγι χέων μέλος, ἐκ δὲ συνῳδοῦ Κλάζε κατιθύνων ῥήματος ἁρμονίην. — In Vat. vitioſe: ἰθῦν ἐκείνην ε. λασιήν. In Planud. εὐκύλικα. Lexicis addendum vocabulum. Qui inter pocula fiunt ſermones, vulgo vocantur ἐπικυλίκειοι, ut ap. *Athen.* L. I. p. 2. B. ἐθελήσεις καὶ ἡμῖν τῶν καλῶν ἐπικυλικείων λόγων μεταδοῦναι. Ap. *Diogen. Laërt.* L. IV. 42. p. 251. laudatur Arceſilaus, quod vitaverit τὰς ἐπικυλικείους ἐξηγήσεις, dicens, id ipſum philoſophi eſſe, τὸν καιρὸν ἑκάστων ἐπίστασθαι. — V. 9. ᾔδει κεν ξείνοις καὶ κινδάμοις Cod. Vat. — V. 10. γᾶ ἐρατὰ τ. ἔχεις. Plan. ἔχεις etiam Vat.

LXXXVI. Cod. Vat. p. 279. ſq. Plan. p. 228. St. 332. W. In quatuor filias Ariſtodici, qui, ſepulcro

filiabus exſtructo, ipſe, moerore, ut videtur, conſumtus, obiit. — V. 1. et 2. Cod. et Plan. αὐτά. — V. 3. τούτῳ Vat.

LXXXVII. Bis legitur in membranis Vat. p. 259. in margine, et p. 278. ſq. Planud. p. 243. St. 353. W. In mulierem vinoſam, cujus tumulo ſcyphus impoſitus erat, et cujus *umbra ſitim ſentiebat* (quod lenae imprecatur *Propert.* IV. 5. 2.). Imitatus eſt hoc carmen *Antip. Sid.* Ep. XC. — V. 1. πίθων σποδός. quae non calices, ſed totos cados ſiccabat. Hinc ſumſit *Antip. Sid.* Ep. LIX. Βακχυλὶς ἡ Βάκχου κυλίκων σποδός. — V. 3. γνωστόν. Cod. Vat. utroque loco, elegantius vulgato. — Ἀττικὴ κύλιξ. In Ep. ἀδεσπ. DCLXVIII. πίθος vinoſae mulieris tumulo impoſitus – πίθος μοι, σύμβολον εὐφροσύνης, τερπνὸς ἔπεστι τάφος. *Propertius* IV. 5. 73. *Sit tumulus lenae curto vetus amphora collo: Urgeat hanc ſupra vis, caprifice, tua.* — Atticos et Argivos calices inprimis celebres fuiſſe, ait *Athenaeus* L. XI. p. 480. C. Athenienſibus artem vaſa e terra fingendi tribuit antiquitas, eosque terra promontorii Κωλιάδος uſos eſſe, tradit *Eratoſth.* ap. *Macrob.* in Sat. V. 21. unde *Plutarchus* T. II. p. 42. D. eum, qui in oratione nihil niſi Atticiſmum animadvertat, ſimilem eſſe ait τῷ μὴ βουλομένῳ πιεῖν ἀντίδοτον, ἂν μὴ τὸ ἀγγεῖον ἐκ τῆς Ἀττικῆς Κωλιάδος ᾖ κεκεραμευμένον. Inter Atticas merces τοὺς κεράμους numerat *Ariſtoph.* in Acharn. 902. Cf. *Herodot.* V. p. 416. 93. ibique *Valckenar.* Κεκροπὶς λάγυνε eſt ap. *Poſidipp.* Ep. XI. et κύλικες Ἀθηναῖοι in *Pindari* fragmentis p. 16. — V. 4. Color videtur ductus ex *Simonid.* Ep. LV. ubi de Anacreonte dicit: μοῦνος δ' εἰν Ἀχέροντι βαρύνεται, οὐχ ὅτι λείπων Ἠέλιον, λήθης ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμων, Ἀλλ' ὅτι τὸν χαρίεντα μετ' ἠϊθέοισι Μεγιστέα Καὶ τὸν Σμερδίεω Θρῆκα λέλοιπε πόθον. — Poſt ὑπὲρ Vat. loco ſec. γε inſerit. — V. 5. οὐδ' ἀνδρός. Vat. loco ſec. Recte. ἔλειπεν Vat. utroque loco.

LXXXVIII. Cod. Vat. p. 246. Planud. p. 244. St. 355. W. Naufragus navigaturis ventum ſecundum optat, ſimul monens eos, ne, ſi quid acciderit, undas, ſed ſuam ipſorum audaciam accuſent. — V. 1. ἀίτης vulgo. *Joſ. Scaliger* in not. mſtris ἦν δ' ἄρα ἴτης tentavit. Notum vocabulum ex *Ariſtoph.* Nub. 444. θρασύς, εὔγλωττος, τολμηρός, ἴτης. *Schol.* ἰταμός, ἀναιδής, καὶ δι' αὐτῶν χωρῶν τῶν πραγμάτων. unde haec ſumſit *Suidas* v. ἴτης. Cf. Etym. M. v. — Junxit itaque *Scaliger* πλόος ἴτης. Quod quamvis doctum, multo minus tamen probabile *Brunckiano* ἀήτης, quod Vat. ſervavit. — V. 2. λιμέσι. acute. Non iis, quos petis, portubus, ſed longe aliis, Orci ſcilic. Ep. LXVI. κοινὸς πᾶσι λιμὴν 'Αΐδης.

LXXXIX. Cod. Vat. p. 246. Planud. p. 244. St. 355. W. Naufragus nautarum miratur audaciam, qui vel a tumulo ſuo proficiſcantur. Paetum, qui naufragio perierat, lugens *Propertius* L. III. 5. 37. *Reddite corpus humo, poſitaque in gurgite vita, Paetum ſponte ſua vilis arena tegat: Ut, quoties Paeti tranſibit nauta ſepulcrum, Dicat: Et audaci tu timor eſſe potes.*

¶. 244.] *XC.* Vat. Cod. p. 247. Plan. p. 245. St. 356. W. In cenotaphium naufragi, qui in ponto Libyco perierat. Expreſſit hoc carmen *Marcus Argent.* Ep. XXXIII. — V. 1. κατ' αἰγίς. Cod. αἰπήεσσα καταιγίς. non alta procella, ut *Opſopoeus* vertit, ſed *gravis, timenda,* ut αἰπὺς ὄλεθρος ap. *Homer.* Il. λ. 174. et paſſim. — V. 2. καὶ om. Cod. Vat. qui et πανσυδίης habet a pr. man. — V. 3. ἀπώλισθον δὲ βίοιο. Hoc ſuaviſſimum. Imitari conatus eſt Auctor Ep. ἀδεσπ. DCCXLI. μήπω γευσάμενος ἥβης ὤλισθον ἐς Ἅιδου. — V. 4. μέσσα πλέων. Vat. a pr. man. — V. 5. δινεύμενος. Polydorus in *Eurip.* Hec. 28. κεῖμαι — ἐν πόντου σάλῳ, Πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος. Epigr. ἀδέσπ. XXXI. ὅπως ναυηγὸς ἐν οἴδματι, κύματα μετρῶν, Δινεῦμαι, μεγάλῳ κύματι (l. χείματι) πλαζό-

μενος. — ἰχθύσι κύρμα. *Primo miſer excidit aevo, Et nova longinquis piſcibus eſca natat.* *Propert.* III. 5. 7. ubi *Burm.* noſtrum Epigramma comparavit. — V. 6. οἴχημαι. Plan. — Pro ἔπεστι Vat. a pr. manu ὕπεστι.

XCI. Cod. Vat. p. 250. Planud. p. 247. St. 358. W. In tumulum piſcatoris, in ſumma ſenectute extincti. — V. 1. εὐάγρων. qui nullum victum habebat, niſi quem capiebat ex undis, ἐξ ἁλὸς ᾧ ζωή, τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα. *Theocrit.* ap. Athen. L. VII. p. 284. A. — V. 2. αἰθύης. Vat. De nauta *Callimach.* Ep. XL. οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ἥσυχος, αἰθυίῃ δ' ἶσα θαλασσοπορεῖ. Ap. eundem in Fragm. CXI. neſcio quis felicem praedicat – ναυτιλίης ὃς νῆϊν ἔχει βίον· ἀλλ' ἐμὸς αἰὼν Κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἐσωκίσατο. ubi vide not. *T. Hemſterh.* — V. 3. ἰχθύσι ληϊστῆρα diviſim Plan. et Vat. Quod *Brunckius* poſuit, analogiae legibus vix reſpondet. ἰχθύος ἀγρευτῆρες piſcatores vocat *Theocrit.* Eid. XXI. 6. ἰχθυοθηρευτῆρα habemus in Ep. *Apollonidae* XXIII. Ap. *Heſych.* ἁλιεῦσι θαλαττουργοῖς ἢ ἰχθυοθηρευταῖς. Hinc *Schneiderus* acute et probabiliter conjecit: ἰχθυοληϊστῆρα. — χηραμοδύτης appellatur piſcator, qui *piſcium latebras perſcrutatur.* χηραμοί· οἱ φωλεοὶ τῶν θηρίων καὶ αἱ καταδύσεις. *Aelian.* Hiſt. An. XVII. 5. ἀσπίδες – ἀφανίζονται εἰς τοὺς χηραμούς τε καὶ φωλεοὺς ἕρπουσαι. — V. 4. Quamvis parvo navigio utebatur, quodque vel minimus ventus ſubverteret; (*Artemidor.* II. 23. p. 109. ſq.) et cum eo perpetuo in fluctibus verſaretur, illum tamen non ventorum impetus, ſed annorum exſtinxit numerus. ναυτιλίη pro ipſo navigio. Sic veteres abstractum pro concreto paſſim. *Antip. Theſſ.* Ep. LXIX. ὀλίγης ναυτίλος εἰρεσίης. Vide *Valcken.* ad Hippol. p. 207. ſq. — V. 5. ἀπ' ὤλεσεν et κατ' αἰγίς. Cod. Vat. — ἤλασε. ſenem ad inferos detruſit. Violentiae ſignificationem habet verbum ἐλᾶν. Ep. inter ἀδέσπ. DXXIV. puellam ἤλασεν εἰς Ἀχέροντα διὰ πλατὺ κῦμα καμόντων Μοῖρα. *Apollon. Rhod.* L. II. 815. ἔνθα δ' Ἀβαντιάδην πεπρωμένη ἤλασε μοῖρα Ἴδμονα

— V. 8. ἔθανεν καλύβῃ. Edit. Flor. tres Ald. et Aſc. — καλύβη σχοινῖτις, quale illud piſcatorum tugurium ap. *Theocrit.* Eid. XXI. 7. στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι Κεκλίμενοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ. *Catullus* XIX. 1. 2. *villulam paluſtrem Tectam vimine junceo, caricisque maniplis.* — λύχνος ὁποῖα. De ſuperſtitione quadam circa λύχνον apud veteres Romanos *Plutarch* T. II. p. 702. E. ᾤετο τῇ πρὸς τὸ ἄσβεστον καὶ ἱερὸν πῦρ συγγενείᾳ παντὸς φθορὰν πυρὸς ἀφοσιώσασθαι τοὺς πρεσβυτέρους. δύο γὰρ εἶναι φθορὰς, ὥσπερ ἀνθρώπου, τὴν μὲν βίαιον, σβεννυμένου τὴν δὲ ὥσπερ κατὰ φύσιν ἀπομαραινομένου. — V. 9. σῆμα δὲ τούτου π. ἐφ' ἥρμοσαν. Vat. Scriptum fuit igitur:

σῆμα δὲ τοῦτ' οὐ παῖδες —

— V. 11. Hunc verſum expreſſit *Apollonid.* Ep. XXVI. in piſcatoris epitaphio, χῶσαν δέ μ', ὅσσος ἦν συνεργέτης λαός. ſic enim legendus ſenarius ſcazon, cum ap. *Brunckium* ſcribatur – ὅσσος λαὸς ἦν συνεργήτης – quod vix graecum.

XCII. Cod. Vat. p. 287. Planud. p. 249. St. 362. W. — V. 1. ἄχθος ἐπ. Tumulus eſſe videtur, cippo inſtructus. Hic tumulus autem, naufrago in litore ſepulto, arena aggeſtus fuit. Itaque θινὸς ἄχθος. Cf. *Diodor. Zon.* Ep. IX. et *Stanlei* ad *Aeſchyli* Perſ 820. Hoc tamen displicuit viro docto, qui margini Cod. Scaliger. adſcripſit: ἐπεστηλωμένος ὄχθος, ap. *Huetium* p. 24. Magis equidem haereo in ἀρχαίας, quod quam commode dictum ſit, alii viderint. Mihi *Leonidas* ſcripſiſſe videtur:

ἀκταίας ὦ θινός — — —

ut eſt ap. *Bianor.* Ep. II. ἀκταίην παρὰ θῖνα. *Quintus Maec.* Ep. VIII. ἀκταίης νησῖδος – χοιράσι. *Euripid.* in Iph. Aul. 164. ἀμφὶ παρακτίαν ψάμαθον Αὐλίδος ἐναλίας. unde in eadem Tragoedia v. 213. emendavi: ἀκταίαν (vulgo εὐκταίαν) – ψαμάθων Αὐλίδος ἐπέβασαν. — V. 2. ποδαπός. Vat. — V. 4. λαίλαπι χρησάμενον. a tempeſtate correptus. *T. Hemſterh.* ubi docet, veteres verbo χρᾶσθαι paſſim

paſſim uſos eſſe de iis rebus, quae nobis invitis et praeter optatum calamitoſe eveniunt, non oblitus eſt hujus loci, quem comparat c. *Athen.* L. XIII. p. 611. B. ναυαγίῳ ἐχρήσατο. Vide ad *Callim.* H. in Dian. 69. p. 104.

XCIII. Cod. Vat. p. 287. Plan. p. 250. St. 362. W. In Parmiden piſcatorem, a piſce, quem captum dentibus tenebat, ſuffocatum. In eodem argumento verſatus eſt *Apollonid.* Ep. XXIII. — V. 1. ἐπάκτειος Vat. ἐπάκτιος ὃς κ. Plan. ὃς, quod conſtructionem turbat, merito ejectum. Fortaſſe ἐπακτίτης olim legebatur, ut ap. *Phaniam* Ep. VII. ἀκτίτα καλαμευτά. — καλαμευτὴς vocatur piſcator, quia καλάμῳ utitur. Vide *Heſych.* in καλαμίς. *Pollux* X. 133. Apud *Theocrit.* Eid. V. 111. καλαμευτὴς de meſſore occurrit. — V. 2. κίχλη cum ſcaro jungitur in verſu *Nicandri* ap. *Athen.* VII. p. 305. D. ἢ σκάρον ἢ κίχλην πολυώνυμον. Apud *Phaniam* Ep. VII. σπάρον ἢ κίχλην ἢ σμαρίδα, fortaſſe etiam olim σκάρον fuit. — ¶. 245.] V. 3. πέρκη piſcis voraciſſimus, unde hic δελεάρπαξ, eſcam deglutiens. Vide *Camus* Notes ſur Ariſtote p. 621. — V. 4. σύραγγας Ed. pr. piſcium latebrae. σήραγγας καὶ μυχοὺς jungit *Philoſtr.* II. Icon. XVII. p. 836. Leo σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν. *Theocr.* Eid. XXV. 223. — ἐν βυθίους Vat. — V. 5. ὅτ' ἰουλίδα legitur in Plan. et Cod. Vat. πότ' a *Scaligero* emendatum eſſe invenio in not. mſtis. Vellem idem nos docuiſſet, quo ſenſu accipienda ſint verba ἄγρης ἐκ πρώτης, quod *Brodaeus* de praeſtantiſſima captura vix recte interpretatur. An fuit:

ἄγρης ἐξ αὐτῆς — —

quae verba ad ἔφθιτο referenda ſunt. *Apollonid.* l. c. Ἰχθυοθηρητῆρα Μενέστρατον ὤλεσεν ἄγρη. — ἰουλίδα πετρήεσσαν. *Aelian.* in H. A. II. 44. αἱ ἰουλίδες ἰχθῦς εἰσι πέτραις ἔντροφοι, καὶ ἔχουσιν ἰοῦ τὸ στόμα ἔμπλεον. Meminit ejus *Athen.* L. VII. p. 304. F. Vide *Rondelet.* de Piſcibus L. VI. 7. — V. 6. ἑλοῦν. Vat. et v. 8. παλλομένα. —

V. 9. Ille prope ipſos laqueos et hamos periit, *exſpirans modo quas acceperat auras*, ut eſt ap. *Ovid.* Met. III. 121. — V. 11. ἐπὶ μοίριον. Vat. *Theocrit.* Eid. I. 139. τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει ἐκ Μοιρᾶν. Implere Parcarum ſtamina dictum pro πλήθειν τὸν μόρον, quod eſt ap. *Tiber. Illuſtr.* Ep. II. *Apollon. Rhod.* L. I. 1035. ὁ δ᾽ ἐνὶ ψαμάθοισιν ἐλυσθεὶς μοῖραν ἀνέπλησε. — V. 12. γρίπωνος γριπεύς. Prius vocabulum de piſcatore uſurpatum an alibi occurrat, dubito. Lexicographi illud ignorare videntur. Hanc ob cauſam, ni fallor, *Joſ. Scaliger* emendavit: — τοῦ δὲ θανόντος, Γρίπων ὁ γριπεύς — ut nomen proprium ſit piſcatoris. Vera videtur emendatio; certe ingenioſa eſt, et *Scaligero* digna.

XCIV. In Planudea p. 250. St. 363. W. Λεωνίδα, gentili non addito. Vat. Cod. p. 294. *Leonidae Alexandrino* diſerte tribuit, ἰσόψηφον eſſe notans; quale Epigrammatum genus ab illo *Leonida* crebro uſurpatum eſſe conſtat. Eſt in naufragum, qui, cum maris furorem effugiſſet, in litore a lupo interemtus eſt. Expreſſum ex *Antip. Theſſ.* Ep. LXII. — V. 2. αἰνόλυκον. *Theocrit.* Eid. XXV. 168. αἰνολέοντα dixit. Similia, in quibus adjectivum cum ſubſtantivo coaluit, vide ap. *Musgrav.* ad Eurip. Troad. 536. — V. 4. νύμφαις ἔσχεν fuiſſe videtur in membranis Vat. Sic ſaltem legit *Dorvill.* ad Charit. p. 182. — Prius hujus Epigr. diſtichon excitavit *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II. p. 273. CCCLX. *Per freta, per maria, trajectus ſaepe per undas, Qui non debuerat obitus remanere in Aterno.* Eſt autem *Aternus* amnis in mare Adriaticum influens.

XCV. Vat. Cod. p. 287. ſq. Planud. p. 255. St. 370. W. In Thraſidem, qui, cum anchoram explicaturus in mare deſcendiſſet, a ceto marino ad umbilicum usque devoratus eſt. Conf. *Oppian.* Hal. V. 669 - 674. — V. 1. καὶ πόντῳ. Vat. — περισσόν. Hoc a Parcis praeter ceteros ſingulare prorſus et unicum munus accepi

ἠνυσάμην. *impetravi.* Vide *Dawes.* Miſc. crit. p. 205. Pro vulgato ἠνύσατο, quod poëtae menti adverſatur, ἠνυσάμην ex *Huetii* emendatione p. 24. in contextum venit. — Nomen viri in Plan. Θάρσυς eſt, in Vat. Θράσυς. Θράσις, Elei pugilis nomen, occurrit ap. *Pauſan.* VI. 3. p. 457. apud quem VI. 7. p. 468. etiam Χαρμίδης occurrit. — V. 3. »ἔνοχον ἀγκύρης βάρος. i. e. ἐνεχόμενον, »*inhaerens fundo maris.* Vel active ſignificat ἔνοχον *ad re*»*movendum pondus aliquod, quod ancboram retinebat.*« *Brunck.* Haec non ſatis accurate interpretatur vir doctiſſimus. βάρος ἀγκύρης ipſa eſt anchora. Quae quia pondere ſuo fundo maris inhaeret, ibique retinetur, ἔνοχον βάρος dicitur. — V. 4. ῥώνιον δ' ὑγρόν. Vat. — V. 7. ἐπάγριον una voce Planud. et ἐς μέγα. Utrumque emendatum ex Cod. — V. 8. ἀπ' ἔβρεξε. Cod. Vide ad Ep. LI. 3. — ἄχρις eſt in ed. Flor. quam inſequentes editt. reliquerunt et ἄχρι exhibent. — V. 9. ψυχρὸν βάρος. inutile pondus. ut ἐπικουρίη ψυχρὴ ap. *Herodot.* L. VI. p. 488. 72. ubi vide *Weſſeling.* — πρίστις. Veram ſcripturam πρῆστις eſſe, pronuntiat Editor in Lectr. remittens ad *Salmaſ.* in Plin. p. 713. Dubitatur tamen, utra ſcriptura ſit verior. Vide *Scbneiderum* ad *Oppian.* de Piſc. I. 370. et ad *Aelian.* H. A. IX. 49. p. 303. — ἀπ' ἐκλάσατο. Vat. — V. 11. Θράσυος. Vat. Θάρσυος. Plan.

¶. 246.] *XCVI.* Cod. Vat. p. 248. Planud. p. 256. St. 370. W. Naufragus mari iratus conqueritur, quod non procul. ab undis ſepultus ſit. — V. 3. ψηλῆς Vat. ψιλῆς, nullis arboribus conſiti, nudi et deſerti. Vide *Gronov.* ad Herodot. I. 80. p. 39. Hanc vocem reſtituere conanti *Scboliaſtae Tbeocriti* Eid. III. 43. ἐξετέθη παρὰ τῆς μητρὸς Ῥοδόπης ἐν ψιλῷ (vulgo ὑψηλῷ) τόπῳ, non obtemperarunt typothetae, qui in Animadv. ad *Tbeocrit.* p. XXXV. hanc emendationem prorſus omiſerunt. Eadem ratione erratum eſt in *Arrian.* de Exp. Alex. I. p. 6. — ἐπτύσας. *Alcipbron* I. 10. p. 41. ἵν' εἴ που τι

τῶν ἐκ ναυαγίας ἀποπτυσθὲν εὑρεθείη σῶμα. ubi vide *Bergler.* — Notanda locutio ἐπιειμένος ἀχλὺν pro κόνιν, γῆν, quae ut vulgaria et nimis trita *Leonidas* reſpuit.

XCVII. Cod. Vat. p. 267. ſq. Planud. p. 272. St. 392. W. Viatores poëta monet, ut, Hipponactis tumulum praetereuntes, ſibi ab ejus bile et furore caveant. Imitatus eſt *Gaetulicus* Ep. VI. De Hipponacte vid. *Fabricii* Bibl. Gr. Tom. II. p. 167. ed. Harl. — V. 1. *Alcaeus Meſſen.* Ep. XVIII. in eundem: ἀλλά τις Ἱππώνακτος ἐπὴν παρὰ σῆμα νέηται, Εὐχέσθω κνώσσειν εὐμενέοντα νέκυν. — V. 2. σφῆκα. Hinc Hipponactem *Philipp.* Ep. LXXXIII. σφῆκα τὸν κοιμώμενον appellat. Comparandum *Homeri* ſimile de veſpis Il. π. 263. τοὺς δ' εἴπερ παρά τίς τε κιὼν ἄνθρωπος ὁδίτης Κινήσει ἀέκων — Πρόσσω πᾶς πέτεται — et quae de veſparum ira collegit *Bochart.* in Hieroz. T. II. p. 542. qui noſtrum tamen verſum vitioſe profert p. 543. 9. Veſpam appellat, qui facile excitabatur ad iram et exaſperabatur. Vide *Bergler.* ad *Alciphr.* L. II. 4. p. 262. δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας. Hinc lux *Philoſtrato* Vit. Apoll. VII. p. 273. οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἠρμένοι τὴν γλῶτταν. — V. 3. „ὁ καὶ τοκέων καταβαύξας. Qui etiam parentes ſuos allatravit; Pytheam „ſcilicet patrem et matrem Protida. In Vat. τεκέων, quod „ſecutus eſt Grotius: *Hipponactis enim, quae natos ſaeva „latravit Ira ſuos, multa nunc cubat in requie.* Utra ſit „vera lectio, non definiverim; ſed cum non meminiſſem „de Hipponactis liberis aliquid legiſſe, priorem prae„tuli. Bayle: *Sa médiſance n' épargna pas même ceux à „qui il devait la vie.*“ *Brunck.* In Planud. τοκέων ἔο βαύξας. In Vat. Cod. (in noſtro ſaltem apogr.) ὁ καὶ τοκέων (ſic) εἶα βαύξας. *Brunckii* emendatio fluxit ex nota *Stephani*, cujus haec ſunt: *Non puto mendoſum eſſe hunc verſum, ſed* ἔο *per* συνίζησιν *pro una ſyllaba eſſe habendum. Quod autem ad ſenſum attinet, non dubito, quin* κατὰ *extrinſecus ſubaudiri debeat, ut ſit* κατὰ τοκέων. — Vereor,

ut hic verſus jam ſatis emendatus ſit. *Scholiaſtes*, ac ſi τεκέων legerit, interpretatur: ἤγουν ὁ καὶ τοὺς παῖδας κεκαμωδηκώς. De verbo βαΰζειν vide *Valcken.* ad Ammon. p. 231. B. — V. 6. καὶ εἰν Ἀΐδῃ. Sic ſcribendum, non ἀϊδῃ. *Theocrit.* Eid. I. 103. Δάφνις κεἰν Ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτι. Eid. XVI. 30. ὄφρα καὶ εἰν ἀίδαο κεκρυμμένος ἐσθλὰ ἀκούσῃς. *Diocles* Ep. IV. θάλασσα — οὐδέ με κεἰν ἀΐδῃ.

XCVIII. Cod. Vat. p. 311. νομίζω, ὅτι ἐν Ἐφέσῳ κεῖται ταῦτα. Planud. p. 283ª. St. 410. W. Paſtor Clitagoras ſibi ab aliis paſtoribus inferias fieri optat — V. 2. κεὐμάλλους veteres Plan. editt. quod *Stephanus* in εὐμάλλους mutavit. Sed haec lectio interpretamentum eſt ejus, quam Vat., etſi nonnihil depravatam, ſervavit, κεὐήρους, quod pro εὐείρους ſcriptum eſſe, facile apparet. *Sophocles* in Trachin. 675. ἀργῆτ' οἰὸς εὐείρῳ πόκῳ. — ἐμβατέοντες. vos, qui oves ad paſcua ducentes in hos colles erigitis. *Scaliger* tamen ἐμβοτέοντες legit, ad analogiam τοῦ μηλοβοτέω. At ſic praepoſitionis, quae verbo adhaeret, nulla omnino vis eſt. Fortaſſe non male cogitaveris de paſtoribus αἰγιβάταις, de quibus vid *Phaedri* Fab. III. 3. — V. 4. τίνυτε Vat. Cod. a pr. man. — V. 5. Similia ſunt haec inferiis, quas Daphnis et Chloë Dorconi ferunt ap. *Longum* L. I. p. 27. καὶ γάλα κατέσπεισαν καὶ βότρυας κατέθλιψαν καὶ σύριγγας πολλὰς κατέκλασαν. ἠκούσθη καὶ τῶν βοῶν ἐλεεινὰ μυκήματα, καὶ δρόμοι τινὲς ὤφθησαν ἅμα τοῖς μυκήμασιν ἄτακτοι· καὶ ὡς ἐν ποιμέσιν εἰκάζετο καὶ αἰπόλοις, ταῦτα θρῆνος ἦν τῶν βοῶν ἐπὶ βουκόλῳ τετελευτηκότι. — V. 6. βοσκομένοις Vat. πρηα Edit. Flor. — V. 7. ἀμέρσας. *Brunckius* in Lectt. ad Agath. Epigr. LIX. p. 243. conjicit ἀμέρξας, quod jam *Scaliger* emendaverat. — χωρίτης. *Apollon.* ap. Steph. Byz. p. 761. στέψει τὸν νηὸν ὁ γλυκύς σοι χωρίτης Πλοίῳ κομίζων δῶρα πλουσίου Νείλου. quem locum cum noſtro comparat *Toup.* in Epiſt. crit. p. 102. — V. 9. Lacte ex ovis uberibus cineres ſuos inſpergi cupit. Iphigenia in deſcriptione inferia-

rum ponit πηγὰς οὐρείων ἐκ μόσχων Βάκχου τ' οἰνηρὰς λοιβὰς ξουθᾶν τε πόνημα μελισσᾶν in *Eurip.* Iphig. Taur. 163. ubi vide *Heathii* notas p. 85. Cf. *Alcaei Meſſ.* Ep. XVII. — V. 10. ἀνασχώμενος Vat. — V. 11. κρηπῖδ' Editt. vett. — In Cod. Vat. huic Epigrammati nectitur diſtichon, praefigendum Epigrammati *Theocr.* XIV. ut fecit *Brunckius.*

¶. 247.] *XCIX.* Cod. Vat. p. 280. Planud. p. 287[a]. St. 415. W. Matris querelae de filio immatura morte vitae erepto. Veri affectus plenum carmen. — V. 3. ἀπώλετο. Vat. — In κλαίω ὀδυρομένη haerebat doctiſſimus *Gilbertus Wakefield*, qui in Delectu Trag. T. I. p. 230. κναίω conjicit, *ſenectutem lacero*, *conſumo*. Simile eſſet *Euripidis* in Med. 158. μὴ λίαν τάκου 'Οδυρομένα σὸν εὐνέταν. Vide tamen ad Ep. *Mnaſalcae* VIII. Non raro ſynonyma in hunc modum cumulantur. — V. 5. βαίνειν. Plan. Quod hic *Scaliger* ex ingenio reſtituendum vidit, βαίην, Vat. membranae offerunt. Mox οὔτ' ἐμοὶ Flor. ed. *Wakefield.* corrigit οὔ τί μοι ἠώς —. Hos verſus *Burmannus* comparavit cum Atimeti carmine in Homonoeam, Anth. Lat. Tom. II. p. 95. *At nunc quod poſſum, fugiam lucemque deosque, Ut te matura per Styga morte ſequar.* — ὠκέος ἠελίου ductum ex *Mimnermo* ap. *Strabon.* L. I. p. 80. B. τόθι τ' ὠκέος ἠελίοιο 'Ακτῖνες χρυσέῳ κείαται ἐν θαλάμῳ. — Ultimi verſus emendationem debemus Vatic quamvis et ibi non plane emendate ſcribitur ζωῆς μ' ἐκ με κομησάμενος. Cum lectione Planudeae comparata haec facile ad veram ſcripturam ducebant. ζωὴν εὖγε κομισσάμενος, quae vulgaris eſt lectio, *Opſopoeus* ita accipiebat, ut Anticlea ſe conſolaretur, quod filius vitam pure et ſancte egerit. Nunc vero mater filium rogat, ut eam ſecum ad inferos deducat, quod ſcilicet unum ſibi doloris remedium relictum ſit. Jam vero in eo haeremus, quod defuncto puero Orci ſive Mercurii ψυχοπόμπου partes tribuuntur. Diverſa ratio eſt in Ep. *Dios-*

coridis VIII. et IX. ubi poëta ad Adonidem – σύμπλουν σύμμε λαβὼν ἄπαγε, hoc ſenſu: nihil me impediet, quominus ſtatim moriar et tecum ad inferos abeam. Suſpicor, *Leonidam* ſcripſiſſe:

– – πένθεος Ἀΐδης
ἰητὴρ, ζωῆς ἔκ με κομισσάμενος.

unus moeroris mei medicus Orcus eſt, ex his regionibus ad inferos me deducens. Sic plane *Diphilus* ap. *Clem. Alex.* Strom. VI. p. 744. 25. Οὐκ ἔστι βίοτος, ὃς οὐ κέκτηται κακὰ, Λύπας, μερίμνας, ἁρπαγὰς, στρέβλας, νόσους. Τούτων δ' θάνατος ὥσπερ ἰατρὸς φανεὶς Ἀπέλυσε τοὺς ἔχοντας ἀναπαύσας ὕπνῳ. ut poſteriora haec emendavit *Valckenar.* in Hippol. p. 313. D. ubi multa ſimilia de morte dedit. Mortem λοῖσθον ἰατρὸν νόσων vocavit *Sophocles* ap. Stob. p. 602. 27. et *Aeſchylus* ap. Eund. l. c. ὦ θάνατε παιὰν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν· Μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν Ἰατρός. Hinc *Charito* L. III. p. 45. 9. οὐ γὰρ ὑπέμενε Καλλιρόης ἀπεζεῦχθαι· μόνον δὲ τὸν θάνατον τοῦ πένθους ἰατρὸν ἐνόμιζε. *Phalaris* Epiſt. CVII. p. 309. σώματος μὲν γὰρ ἀρρωστίαν θεραπεύει τέχνη· ψυχῆς δὲ νόσον, ἰατρὸς ἴαται θάνατος. Plura hujus generis collegit *Gatacker.* in Miſc. Obſſ. poſth. c. X. p. 508. ſq.

C. In Plan. p. 282. St. 408. W. ἄδηλον. εἰς Λεωνίδην. Veteres tamen editiones, Flor. Aldina pr. et tertia cum Aſcenſ. Λεωνίδου. In Cod. Vat. p. 320. lemma eſt: Εἰς Λεωνίδα τὸν Ταραντῖνον ἐπιγραμματοφόρον τὸν τὰ ἰσόψηφα γράφοντα, τοῦ αὐτοῦ. Haec ab imperito librario adſcripta ſunt. Is *Leonidas*, qui ἰσόψηφα ſcripſit, non Tarentinus fuit, ſed Alexandrinus. Verba τοῦ αὐτοῦ quo referenda ſint, non apparet. Praeceſſit enim in Cod Epigramma ἀδέσποτον, quo excipitur Epigr. *Antipatri Sidonii.* Hujus fortaſſe noſtrum carmen eſt. Si quis tamen ipſum *Leonidam* hoc Epitaphium ſibi ſcripſiſſe contenderit, non valde refragabor. Solent enim nonnunquam poëtae de ſe

magnifice loqui. — V. 2. δέ μοι. Vulgo. — V. 3. Haec exulum vita non vitalis, ἄβιος βίος. Noſtri loci non meminerat *Valcken.* cum ad Theocr. Adon. p. 215. de ἄβιος et βίος ἀβίωτος disputaret. *Vitam non vitalem*, βίον ἀβίωτον, idem attigit ad Hippol. p. 252. C. *Alberti* ad Heſych. Tom. I. p. 18. — V. 4. μελιχρῶν Cod. Vat. — V. 5. ἤμυσε. *Leonidae* gloria nunquam concidet. ἠμύει. κλίνει. πίπτει. πνίγει. *Heſych.* *Homer.* Il. β. 373. τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος. — V. 5. αὐτά. *Schneiderus* ſuſpicatur ἀλλά. — πάντας ἐπ' ἠελίους. *Tull. Laur.* III. de Sappho: γνώσεαι, ὡς 'Αΐδεω σκότος ἔκφυγον· οὐδέ τις ἔσται Τῆς λυρικῆς Σαπφοῦς νώνυμος ἠέλιος.

Ceterum *Leonidae Tarentino* Cod. Vat. praeterea tribuit Epigr. in Theocriteis X. et XVII. *Leonidae Alexandrini* Ep. II. et XXXVII. fortaſſe etiam XLI. ubi Λεωνίδου adſcriptum ſine gentili. Cum tamen in eadem pagina plurima Tarentini Epigr. legantur, hoc quoque eidem tribuendum videtur.

NICIAE MILESII
EPIGRAMMATA.

¶. 248.] *I.* Cod. Vat. p. 164. Edidit *Wolfius* in Fragm. poëtr. gr. p. 105. ex Cod. Uffenbach. et *Reisk.* in Anth. p. 10. nr. 416. In haſtam Minervae a Menio dedicatam. — V. 1. *Reiskius* retinuit pravam apogr. Lipſ. lectionem μαννὰς, cum inter deſcribendum meliorem non reperiret. Deinde probat conj. *Wolfii* μαινὰς, quae ipſa eſt Cod. lectio. μαινὰς vocatur haſta, quae in pugna furit. *Homer.* Il. θ. 111. εἰ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν. Il. π. 74. οὐ γὰρ Τυδείδεω Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν Μαίνεται ἐγχείη. — πολεμόδοκε dedit *Wolf.* πολεμόκλονε ſcribendum eſſe ſuſpicatus. In haſtam poëta transtulit

epitheton, quo *Steſichorus* ipſam pugnarum deam ornaverat ap. *Schol. Ariſtoph.* Nub. 964. Παλλάδα περσέπολιν κλῄζω, πολεμαδόκον, ἁγνάν. in quo verſu etiam *Tzetz.* Chil. I. 683. πολεμαδόκον exhibet, *Schol. Ariſtidis* autem Tom. II. p. 269. πολεμοδόκον. Recte ſic vocatur dea, quae in pugna hoſtem excipit, ἡ δεχομένη τὸν πόλεμον, i. e. τὴν μάχην, neque quidquam vetabat, quominus *Nicias* eandem vocem ad haſtam transferret. Non tamen acquieſcebat in vulgata *Gilbertus Wakefield*, qui in Delectu Trag. Tom. I. p. 55. πολεμάδικε, *in pugna vibrata*, corrigit. Mihi Codicis lectio placet. — θοῦρε. Vat. et *Reisk.* — κράνεια. Vide Ep. *Anytes* I. ἕσταθι τῇδε κράνεια βροτοκτόνε. — V. 2. ἐγερσιμάχα. *Orpheus* in Prooem. 38. Παλλάδα ἐγρεμάχην κούρην. — V. 3. Viri nomen Μήνιος graecum eſſe dubitans *Reiskius*, ſubſtituit Μαίκιος, nimis audacter. Idem ἦ γὰρ τὸν edidit: *nam profecto hunc tu in prima acie ſervaſti.* *Wolf.* ἦν γὰρ conjecit. — V. 4. in membranis corruptiſſimus eſt: ἐν προμάχοις ἱδρύσας δήϊον ἀμπέλιον. in marg. γρ. ἀμπεδίον. *Reiskius* dedit: ἐν πρ. ἔρυσας δ. ἀ. At ſecunda verbi perſona non locum habet, cum inde a v. 2. ipſa haſta loquatur. Mihi *Brunckii* emendatio, qua, unius verbi transpoſitione lenique mutatione, ſenſus reſtitutus eſt, aut vera, aut vero proxima eſſe videtur.

II. Cod. Vat. p. 165. *Reisk.* in Anthol. nr. 419. p. 11. Omiſſa in hoc carmine rei, quae dedicatur, mentio. Sive haſta, ſive ſcutum fuiſſe videtur. — V. 1. 2. habet *Suidas* in δῆρις, ubi Ἀρηΐ legitur, ut in Cod. Vat. In hac lectione *Reiskium* non offendiſſe, miror. Si dativus verus eſt, poëta non στυγερὰν ſcripſit, ſed γλυκερὰν — *pugnam Marti gratam.* Lenior tamen *Brunckii* emendatio. *Hegeſippus* Epigr. I. χορῶν ἀΐουσα καὶ ὕμνων Ἀρκεῖται στυγερὰ δῆρις Ἐνυαλίου. Cogitandum de puellarum choris in Dianae honorem inſtitutis, de quibus egit *Spanhem.* ad *Callimachi* H. in Dian. 170. et 242. Carmina in

ejuſmodi choris decantata παρθενεῖα appellabantur. Vide *Schneiderum* in Pindari Fragm. p. 17. ſq. Diana autem, cui poëta Mileſius hanc Inſcriptionem fecit, inter tutelaria Mileti numina fuit. *Callim.* l. c. 225. Πότνια, πουλυμέλαθρε, πολύπτολι, χαῖρε Χιτώνη, Μιλήτῳ ἐπίδημε· σὲ γὰρ ποιήσατο Νηλεὺς Ἡγεμόνην, ὅτε νηυσὶν ἀνήγετο Κεκροπίηθεν. — V. 3. παρά. apogr. Lipſ.

III. Cod. Vat. p. 193. Anthol. *Reisk.* p. 52. nr. 516. Lucinae mulier poſt puerperium quaedam ex voto dedicat. Conf. *Leonid. Tar.* Ep. III. — V. 1. Ἀμφαρέτρις. Cod. Ἀμφάρατρυς apogr. Lipſ. *Reiskius* in verſione dedit *Ampharatrae*, tanquam in graecis Ἀμφαράτρας legiſſet. Verum hoc quoque nomen inſolens eſſe fatetur. Non dubito, quin hic idem nomen lateat, quod librariorum oſcitantia depravavit etiam in Ep. *M. Argent.* XX. ex noſtro expreſſo. Vide not. — ὑδατόεσσα. *coloris purpurei*, ut ap. *Theocrit.* Eid. XXVIII. 11. οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη. Quae comparanda ſunt cum fr. *Sapphus* p. 239. ed. *Wolf.* — V. 2. Εἰλείθυια Cod. a man. ſec. — V. 3. 4. laudat *Suidas* in λευγαλέας, qui ὥστε μ. εὐχωλαῖς. Cod. Vat. ὡς σὲ μ. εὐχωλαῖς. *Brunckiana* lectio debetur *Kuſtero.* — Pro οἱ in fine verſus *Suidas* τοι habet. male. *Quae te votis ſusceptis rogavit, ut ab ea, in puerperii doloribus verſante, mortem averteres.* — *Reiskius* dedit: ὧν σε μετ' εὐχωλαῖς.

IV. Cod. Vat. p. 409. Planud. p. 364. St. 503. W. Fons loquitur, prope quem Simus filio ſuo ſepulcrum exſtruxerat. Erat autem hic locus arboribus conſitus; gratum proinde viatoribus diverticulum. Solebant veteres monimenta ponere in locis frequentibus. Apud *Virgilium* Daphnis tumulum ſibi prope fontem aggeri jubet, in Eclog. V. 40. *Spargite humum foliis, inducite fontibus umbras, Paſtores: mandat ſibi talia fieri Daphnis. Et tumulum facite, et tumulo ſuperaddite carmen.* Conf. inprimis *van Goens* de Cepotaph. p. 170. ſq. — V. 3.

ἀπόπροθι, ἂν ἐπιγγείλω. Cod. Vat. — παρὶδρύεται. Simus fontem adduxiſſe, lapidibusque cinxiſſe videtur.

¶. 249.] *V.* Planud. p. 328. St. 467. W. In Mercurii ſtatuam prope Gymnaſium. Hinc fiebat, ut pueri, qui in gymnaſio exercebantur, deo frequenter coronas ponerent. Invocat poëta Mercurium Cyllenium. Κυλλήνης μεδέων. *Homeri* Hymn. in Merc. 2. Simulacrum hujus dei Cyllenae inſigni veneratione cultum commemorat *Pauſan.* VI. p. 519. — λαγχάνειν vero dii dicuntur loca, in quibus aras et templa habent, quaeque adeo praecipua tutela dignari exiſtimantur. Hinc λαγχάνειν pro *tueri* ponitur ap. *Dionyſ. Halic.* Ant. Rom. IV. p. 275. δαίμονες, οἱ τοὺς πατέρας ἡμῶν λελόγχατε. *Callimach.* H. in Apoll. 43. κεῖνος ὀϊστευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖνος ἀοιδόν. — V. 3. ἀμάρατον pro ἀμάραντον poſitum putat *Brodaeus*; quod fieri poſſe negat *Schneiderus*. Legendum eſſe, leni mutatione, ἀμάρακον. De amaraco, quod nonnulli ſampſuchum appellabant, vide *Athen.* L. XV. p. 681. B. *Caſaubon.* p. 963. Eorum, qui diverſa putant amaracum et ſampſuchum, ſententiam examinat *Bod. a Stapel* ad *Theophraſt.* VI. p. 546. et 588.

VI. Planud. p. 328. St. 467. W. In Panem, Piſiſtrati cujusdam alvearia cuſtodientem. — V. 2. ἀποπρολιπών. quandoquidem in Maenalo praecipue habitare putatur. *Theocrit.* Eid. I. 123. ὦ Πὰν, Πὰν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω, Εἴτε τύγ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον Τὰν Σικελὰν, Ἑλίκας δὲ λίπε Ῥίον. — V. 4. ὄρεγμα ποδός. ut ap. *Euripid.* Helen. 553. σὲ τὴν ὄρεγμα δεινὸν ἡμιλλημένην. ubi vide *Musgr.* — Panem apium cuſtodem celebrat *Diodor. Zon.* Ep. VI. 6.

VII. Cod. Vat. p. 453. Planud. p. 49. St. 71. W. Apes hortatur, ut mel ſedulo colligant. — V. 1. αἴολον. Plan. Cod. Vat. De florum varietate explicant interpretes. Vera videtur *Brunckii* emendatio αἴολε, i. e. εὐκίνητε. *Heſych.* αἴολα. ταχέα. αἰόλλει. στρέφει. κινεῖ. αἰολίδας. ταχεῖς.

Antiphil. Ep. XXIX. χαίροιτ' εὐαγέες, καὶ ἐν ἄνθεσι ποιμαίνεσθε, Αἰθερίου πτηναὶ νέκταρος ἐργάτιδες. — V. 2. Cod. vitioſe ξουθὰ, ἐς φορέους, et in marg. ῥωραίοισ'. Apis, quae flores vehementer appetit, μαίνεται ἐπὶ ἄνθεσι, ut ap. *Callim.* H. in Cerer. 30. θεὰ δ' ἐπεμαίνετο χώρῳ. Vide, quos laudat *Valcken.* ad Theocrit. Eid. II. 49. et *Warton.* T. II. p. 309. — V. 3. τίθευσο. Vat. — V. 4. θάλαμος. Haud ſcio, an *Nicias* ſcripſerit:

ὄφρα τεὰς πλήθῃς κηροπαγεῖς θαλάμας.

ut eſt ap. *Apollonid.* Ep. VI. ἐκ δὲ μελιχροῦ Νέκταρος ἐμπλήσαις κηροπαγεῖς θαλάμας. *Antiphil.* Ep. XXIX. μελισσῶν — αὐτοπαγεῖς θαλάμοι. De apibus *Nicander* in Alexiph. 448. κοίλοιο κατὰ δρυὸς ἐκτίσσαντο Πρῶτόν που θαλάμας συνομηρέες. ubi vulgo θαλάμους legitur. Eadem eſt lectionis diverſitas in *Oppiani* Hal. I. 445. Vide *Koen.* ad Gregor. De Dial. p. 269.

VIII. Cod. Vat. p. 236. Planud. p. 265. St. 381. W. In cicadam a puero captam ſcriptum eſſe, apparet ex *Phaedimi* Ep. II. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in ῥαδινή, Tom. III. p. 250. — τανύφυλλον πλάκα *Brodaeus corticem* explicat *frondibus luxuriantem.* Admodum inſolens eſt hoc loco uſus verbi πλὰξ, quod tabulam, aequor, omnia denique lata et aequalia deſignat. Niſi igitur *Nicias* folia rami late diffuſa deſcribere voluit, non video, quem ſenſum vulgata efficiat. Sed vide, an genuinam lectionem teneamus. Vatic. certe codex non ὑπὸ πλάκα legit, ſed ὑπ' ὅρπακα, quod etſi per ſe indoctum eſt et ineptum, (ὅρπακα enim, ut nihil de ſpiritu dicamus, mediam neceſſario producit) aliis tamen fortaſſe ad verum inveniendum proderit. Ceterum conf. *Clemens Alex.* in Cohort. p. 2. 12. ἐκιθάριζεν ὥρᾳ καύματος Εὔνομος, ὁπηνίκα οἱ τέττιγες ὑπὸ τοῖς πετάλοις ᾖδον ἀνὰ τὰ ὄρη θερόμενοι τῷ ἡλίῳ. — V. 2. φθέγξομ' *Suid.* quod per ſe quidem vulgato non deterius; cum φθόγγον ἱεὶς ferri

non poteſt. — ἀποῤῥαδινῶν φθόγγων. Cod. Vat. — Pro πτερύγων *Suidas* στομάτων legit. *Mnaſalc.* Ep. X. ξουθᾶν ἐκ πτερύγων ἁδὺ κρέκουσα μέλος. *Phaennus* Ep. II. λιγυρὰν Μοῦσαν ἐνίην Ἀκρὶς ἀπὸ πτερύγων. — V. 3. ἀραιάν. Durum eſt, quod media corripitur. Cod. Vat. ἀρεάν. unde nihil proficimus. Ceterum χεῖρα ἀραιὴν Veneri tribuit *Homer.* Il. ε. 425. — λαθραίης Cod. Vat. a pr. man. — μάρψεν. *Apollon. Rhod.* L. II. 537. ἀλλ᾽ ἄρα τήν γε Δείματι πεπτηυῖαν ἑῇ φέρε χειρὶ μεμαρπώς.

IX. Cod. Vat. p. 563. Plan. p. 136. St. 197. W. In quendam, qui, cum comam tinxiſſet, calvus factus eſt. — V. 1. τὴν κεφαλήν. canos puta crines: niſi fortaſſe poëta ſcripſit:

τὴν πολιὴν βάπτων τις ἀπώλεσε τὰς τρίχας αὐτάς.

Librario τὴν κεφαλὴν ſcribenti obverſabatur Epigr. *Luciani* VI. τὴν κεφαλὴν βάπτεις, γῆρας δέ σου οὔποτε βάψεις. cujus loci longe diverſa eſt ratio. *Lucillius* Ep. XXXII. Τὰς πολιὰς βάψασα Θεμιστονόη τριχόρωνος Γίνεται ἐξαπίνης οὐ νέα, ἀλλὰ Ῥέα. — V. 2. ᾠὸν ἀ. γέγονε. (γέγονεν Cod.) *Petron.* Satyr. c. CIX. *Infelix modo crinibus nitebas Phoebo pulcrior et ſorore Phoebi. At nunc laevior aere, vel rotundo Horti tubere, quod creavit unda.* — V. 3. ἐβόησε. Plan. Vat. *Joſeph. Scaliger* in marg. Aldinae correxit: τοῦτο βαφεὺς δ᾽ ἐνόησε. ſenſu non ſatis commodo. Felicius Anonymus in ſched. Bibl. Bodl. β. δ᾽ ἐποίησε. quam lectionem *Grotius* videtur expreſſiſſe: *Sic opera tonſoris agit miſer otia tonſor, Cui coma nec nigrans ulla nec alba cadit.* De forma poëtica ποᾶ, quam *Brunckius* recepit, vide *Maittaire* de Dial. p. 8.

DIOTIMI EPIGRAMMATA.

¶. 250.] I. Cod. Vat. p. 102. Διοτίμου Μιλησίου· εἰς παρθένον ὡραίαν. In Planud. p. 483. St. 627. W. eſt ἄδηλον. Amantis ſunt verba ad vetulam, puellae, quam deperit, nutricem et in via comitem. Pro φίλη θρέπτειρα haud ſcio an aptius ſit:

γραῖα, φίλης θρέπτειρα —

Pro meo quidem ſenſu dicere debebat poëta, cujus nutricem alloqueretur. Non facile, credo, exſiſtet, qui vulgatam tueri ſuſcipiat his ap. *Oppianum* verbis in Hal. V. 336. Γαῖα, φίλη θρέπτειρα, σὺ μὲν τέκες. Cum toto autem hoc carmine non male comparaveris ejusdem poëtae Hal. IV. 136. ἀλλ' ὡς ἠΐθεοι περικαλλέος ὄμμα γυναικὸς Φρασσάμενοι, πρῶτον μὲν ἀποσταδὸν αὐγάζονται Εἶδος ἀγαιόμενοι πολυήρατον, ἄγχι δ' ἔπειτα Ἤλυθον, ἐκ δ' ἐλάθοντο, καὶ οὐκέτι κεῖνα κέλευθα Ἔρχονται, τὰ πάροιθεν, ἐφεσπόμεναι δὲ γάνυνται Θελγόμενοι λιαρῇσιν ὑπὸ ῥιπῇς Ἀφροδίτης. — Accedentem amantem vetula allatrat; id quod ejus dolores vehementer accendit. Pro δὶς τόσον putabam tamen ſcribendum eſſe

δύσμορον

vel ſimile quid. — V. 3. ἐπὶ βαίνων Vat. Mox idem τὴν ἰδίκην, quod corruptelae ſuſpicionem, huic verſiculo inhaerentem, auget. Non enim ſatis apparet, quomodo is, qui aliena veſtigia legit, ſua via incedere dici poſſit. Si tamen vera eſt vulgata, ſenſus eſſe debet: Puellam quidem comitor, verum ſic meam viam perſequor, ut nihil neque verbi neque facti audeam. Non cum ea ambulo, ſed meas res agens, oculis puellam proſequor, quo nihil poteſt eſſe modeſtius, nec minus invidioſum. — Sed ut dixi, aliquid latere videtur, quod felicioribus ingeniis indagandum relinquo. — V. 5. ἐς αὐγάζων. Cod. Vat. et verſ. ult. μορφᾶς.

II. Cod. Vat. p. 193. Διοτίμου, ſine gentili. Edidit *Dorville* in Sicul. Tom. I. p. 196. *Reiske* in Anth. p. 51. nr. 513. Illuſtravit *Toup.* ad Suid. Tom. I. p. 172. Pallas quidam Dianam, cui ſignum ſive aram ſacellumve in agro ſuo poſuiſſe videtur, ſibi propitiam precatur. Diana φωςφόρος occurrit ap. *Eurip.* in Iphig. Taur. 21. ubi *Musgravius* noſtri loci non immemor fuit. *Callimach.* H. in Dian. 204. Οὔπι ἄνασσ' εὐῶπι, φαεσφόρε. Binas faces tenet, unde δᾳδοῦχος. Vide *Spanhem.* p. 169. ſq. Quod ſi hoc carmen in ejusmodi Dianae ſimulacrum conſcriptum eſt, apparet, cur *Luciferam* potiſſimum alloquatur, eamque roget, ut Palladi lumen ſuum impertiat. Luſus eſt in verbis non omnino inelegans. Qui alios praeſentia ſua, ope inprimis praeſenti, exhilarant, φῶς διδόναι ſive παρέχειν dicuntur; ut hic Diana Palladi propitia et ad auxilium ferendum promta. — V. 1. 2. laudat *Suidas* v. σωτήρ. quem *Brunckius* ſecutus eſt, niſi quod, ex *Toupii* mente, κλήρῳ ſcripſit, cujus facti eum mox poenituit: „κλήρων mutandum non erat. ἵσταθι ἐπὶ „τῶν κλήρων Π. *protege Palladis praedia.* In hac ſignifica„tione ἐπὶ ſecundo caſui bene jungitur.“ Codex praebet ἕσταθι. *Reiskius* ſcripſit: ἐπὶ Πάλλιδος ἵσταθι κλῆρον. *ſuperveni agro Pollidis.* Nomen viri mutandum non erat; cave tamen, ne in eo cum *Toupio* arguteris, qui poëtam ad Atticam, quae Palladis ſive Minervae κλῆρος eſt, reſpexiſſe putat. Ceterum κλῆρος omnia bona deſignat, praecipue autem agrum, ut praeſtantiſſimam bonorum et facultatum partem. Vide *Graevium* in Lect. Heſiod. c. VIII. p. 37. — V. 3. partem hujus verſus cum ſequ. integro habes ap. *Suidam* in ἀφαυρὸς et ἰθεῖα. — Vatic. τὸ πορ' εὐμ. cui lectioni ita opem ferebat *Reiskius*, ut poſt αὐτῷ comma poneret: καὶ γενεῇ τε πόρ' εὐμαρὲς, φῶς ſcil. Ne dubites, quin *Toupius* verum viderit, cui noſtra lectio debetur, quam tamen non recte interpretatur ſic: *quod ſibi et filiis aliquando commodo futu-*

ra ſit. Senſus eſt: quod ipſi et liberis ejus proprium et perpetuum ſit. *Heſych.* εὐμαρές. ἀσφαλές. — In fine verſ. *Suid.* loco pr. ἀφαυρός. Laudatur Pallas, quod juſtitiam praeclare intelligat eamque tueatur. τάλαντα δίκης, circumſcriptio juſtitiae, quae trutina mortalium facta explorat. ἀφαυρῶς οἶδε dictum, ut in Ep. inter ἀδέσπ. DCXCVI. οὐ γὰρ ἀμαυρῶς Δαίμονες ἡμετέρην ἔβλεπον εὐσεβίην. — Pro ἰθείης, quod *Suidas* habet, Cod. Vat. εὐθείης. — V. 5. 6. *Suidas* in ἀνθεμίδων, qui καὶ εἰ χ. habet. *Reiskius* Codicis lectionem in κατὰ χ. mutavit, ut ſit καταθεούσαις. Junge: καὶ Χαρίτεσσιν ἂν εἴη τοῦτο τὸ ἄλσος θεούσαις, i. e. ἐν τούτῳ τῷ ἄλσει θέειν καὶ σάμβαλα βαλεῖν etc. Per te, o Diana, Gratiis quoque liceat in hoc luco ambulare levibusque ſuis pedibus florum calcare areolos. Precatur igitur poëta, ut Gratiae Palladis agro venuſtatem et amoenitatem concilient. Fortaſſe etiam in eodem agro, aut in vicinia Gratiarum ſacellum fuit. — V. 6. σύμβολα *Suid.* et apogr. Lipſ. Membranae σάμβαλα exhibent. *Suidas:* σάμβαλα. ὑποδήματα. *Heſych.* σάνδαλα. Eſt nimirum vocis forma apud Aeolenſes uſurpata, qui ἐνβύσσαι pro ἐνδύσσαι, κλάβαν pro κλάδαν dicebant. Vide *Salmaſ.* ad Script. H. Aug. T. I. p. 279. ἀσάμβαλον uſurpavit *Nonnus* in Dion. II. 56. XIX. 328.

III. Cod. Vat. p. 207. Primus edidit *Salmaſ.* ad Tertullian. de Pall. p. 301. *Reiske* in Anth. p. 69. nr. 555. In cypaſſin Omphales Lydiae, in Dianae, Epheſiae fortaſſe, templo ſervatam. De voce κύπασσις vide ad *Leonid. Tar.* Ep. II. — V. 1. ἁβρέα κ. τὸν Ὀμφαλίη ποτε Λ. Cod. *Salm.* et *Burm.* qui hoc diſtichon protulit ad *Propert.* III. 9. 17. ubi quidam Codd. etiam *Omphaliae* pro *Omphale et* exhibent. *Lydia puella* vocatur, cum ap. *Propert.* l. c. tum ap. *Ovid.* II. Faſt. 356. Ὀμφάλη ἥ π. *Reiskius* emendavit, probante *Toupio* in Em. ad Suid. P. II. p. 247. — V. 3. ὃς νῦν ex *Toupii* emendatione. Cod. ὡς νῦν. *Beatus eras olim, cypaſſi, et nunc eris, quippe*

qui

qui Dianae aedem jam ornaturus es. — ἐπέβης μέλαθρον attigit *Toupius* in Epiſt. crit. p. 136. ubi *Heſychii* ἱερόβατον κόννον comparat, *cirrum votivum in templo ſuſpenſum.* ἐπιβαίνειν nimirum pro *ingredi, accedere* paſſim uſurpatum, hic de re inanima dictum, paulo inſolentius ad aures accidit.

IV. Anth. Plan. p. 322. St. 462. W. In Dianae imaginem ex aere. — V. 1. Vulgo legitur εἰ δ' Ἄρτεμιν. Hic minima profecto mutatione *Brunckius* εἶδ' ſcripſit. *Lucian.* Ep. III. τὴν Παφίην γυμνὴν οὐδεὶς ἴδεν· εἰ δέ τις εἶδεν, Οὗτος ὁ τὴν γυμνὴν στησάμενος Παφίην. Sed quamvis ſpecioſa eſt haec emendatio, vide tamen, an hic verſus cum ſequente bene coëat. Nec ſolum duo verba me offendunt ſine copula poſita, ſed etiam hoc, quod ipſe ſtatuarius dicitur μηνύειν τὴν Ἄρτεμιν, cum verbum μηνύειν hoc ſenſu, ni fallor, de rebus tantum uſurpetur. Vide itaque, an ſcribendum ſit:

ὡς πρέπει, Ἀρτεμίς εἰμι· καὶ Ἄρτεμιν αὐτὸς ὁ χαλκὸς
μανύει Ζανὸς, κοὐχ ἑτέρου θύγατρα.

Ipſum profecto aes Dianam oſtendit et Dianae indolem, ut ſummi Jovis filiam agnoſcere non nequeas. Epigr. ἀδέσπ. CCLXXV. Εἰ μὴ χαλκὸς ἔλαμπεν, ἐμήνυε δ' ἔργον ἄνακτος Ἔμμεναι Ἡφαίστου δαιδαλέοιο τέχνης. CCXCVII. μανύει μορφὰ τὸ πάλαι θράσος. — ¶. 251.] V. 3. τεκμαίρου. Similiter auctor Ep. inter ἀδέσπ. CCCIX. Αὐτὸν Ἀλέξανδρον τεκμαίρεο· ὧδε τὰ κείνου Ὄμματα καὶ ζωὸν θάρσος ὁ χαλκὸς ἔχει. — κυνηγέσιον, quod modo de venatione ipſa, modo de venationis praeda, modo de canibus dicitur, (vide *Xenoph.* de Venat. c. VI. 12. X. 4.) hic venationis locum (*das Revier*) ſignificat.

V. Cod. Vat. p. 425. Διοτίμου. Eidem tribuitur in Planud. initio, dubitante tamen Scholiaſte, utrum *Diotimi* ſit, an *Callimachi*. Inter *Callimachi* Epigrammata relatum nr. LXVI. p. 330. ed. *Ern.* „Factum eſt hoc

„Epigramma in pictam imaginem, quae Herculis cum „Antaeo certamen repraeſentabat. Hinc manifeſtum, „ſcribendum ἅδε Ποσειδῶνος. ἅδε δεικτικῶς. *Hicce Neptuni* „*filius.* Sic Vat. Cod. et duo regii Planudeae." *Brunck.* Herculem cum Antaeo pugnantem deſcripſit *Philoſtrat.* Icon. II. 21. p. 844. Poëta latinus in Anth. Lat. I. 45. p. 25. — V. 1. *Schol.* male jungit τὴν ἥβην πάλης. Senſus eſt, Herculem et Antaeum, utrumque juvenem, luctae certamen inſtituiſſe. — V. 2. Vulgo ἅτε legitur. Errorem notavit *Dorvill.* ad Charit. p. 514. ἅδε eſt etiam in ſchedis Krohnianis et Anonymi in Bibl. Bodl. — V. 3. χάλκεος ἀμφὶ Cod. Vat. ἀντὶ vulgo. Proponebantur victoribus in certaminibus gymnicis praeter alia etiam lebetes. *Pindar.* Iſthm. α. 16. τριπόδεσσιν ἐκόσμησαν δόμον Καὶ λεβήτεσσιν, φιάλαισί τε χρυσοῦ Γευόμενοι στεφάνων νικαφόρων. *Diotimus* autem hoc loco, quod etiam *Obſopoeus* obſervavit, *Homeri* veſtigia legit Il. XXII. 159. de Achille et Hectore: ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον, οὐδὲ βοείην Ἀρνύσθην, ἅτε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν, Ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο. quae *Virgilius* expreſſit Aen. XII. 764. *Valerius Flaccus* IV. 230. *Nec pretium ſonipes aut ſacrae taurus arenae, Praemia ſed manes recluſaque janua leti.* Noſtrum locum ante oculos habuit Auctor Ep. inter ἀδέσπ. CCLXXXI. de Hercule: οὐ γάρ σοι κρητὴρ χαλκήλατος, οὐδὲ λέβητες, Ἀλλ' ὁδὸς εἰς αὐλὴν Ζηνὸς ἔπαθλον ἔφυ. — V. 4. Cod. εἴσεται. Prava lectio nec *Dorvillii* patrocinio digna. — V. 5. Ἀνταίου τὸ πτῶμα. πρ. δ' Ἡρ. Sic vulgo legitur et in membranis Vat. nec mutari debebat. — Duplicem cauſam poëta affert, cur victoria Herculi contigerit: primam, quod Jovis filius, alteram, quod Graecus ſit. Non urgendum, quod poëta Argivis luctae artem tribuit, cujus excolendae auctorem Theſeum fuiſſe ait *Pauſan.* L. I. 39. p. 94. Aut enim Argivi Libyae incolis, Graeci barbaris ſimpliciter opponuntur, aut *Diotimus* auctores ſecutus eſt, qui luctae inventionem Ar-

givis tribuerent. *Theocritus* Eid. XXIV. 109. ubi Herculis magiſtros recenſet: Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες Ἀλλάλως σφάλλοντι — Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδί. Ad Argivorum in lucta peritiam *Caſaubonus* referebat locum *Ariſtophontis* ap. *Athen.* L. VI. p. 238. C. quem adſcribam. Paraſita loquitur:

Βούλομαι δ' αὐτῷ προσειπεῖν, οἷός εἰμι τοὺς τρόπους.
ἄν τις ἑστιᾷ, πάρειμι πρῶτος, ὥστ' ἤδη πάλαι
Ζωμὸς . . . . καλοῦμαι. δεῖ τιν' ἄρασθαι μέσον
τῶν παροινούντων; παλαιστὴν νόμισον ΑΥΤΑΡΓΕΙΟΝ μ' ὁρᾶν.

Hic quantopere vulgata lectio in metrum peccet, nemo non intelligit, qui tetrametri trochaici menſuram non plane ignorat. Proprium luctatoris nomen latet, ut ex ſequentibus manifeſtum eſt, ubi idem homo ſe Capaneo comparat. Correxerim itaque:

παλαιστὴν νόμισον ΑΝΤΑΙΟΝ μ' ὁρᾶν.

Nam Antaeus, quem *Diotimus* noſter non minus ac *Philoſtratus* l. c. p. 845. fin. artis imperitiſſimum fingit, a nonnullis pro luctatore omnibus numeris abſoluto habebatur. Vide, quae ex *Hieronymo* et *Euſebii* Chronico collegit *Salmaſ.* in Plin. p. 205.

VI. Cod. Vat. p. 323. Edidit *Jenſius* nr. III. *Reisk.* in Anth. p. 158. nr. 762. In duas ſorores, alteram Cereris, alteram Gratiarum antiſtitem, quae octoginta annos natae occubuerant. — V. 1. Cod. habet αἰνομινοι *Jenſ.* αἰνόμιμοι ex ſuo Apogr. dedit, unde *Reiskius* fecit κλεινόνυμοι, praeclara enim et dignitatis plena eſſe nomina Ἀναξὼ et Κλεινώ. *Bernardus* in Epiſt. ad Reisk. p. 507. tentat αἰνόμυθοι. Ex his conjecturis nulla eſt, quae placeat, non magis quam *Brunckii* αἱ νόμιμοι. Aequitatis et juſtitiae mentio ab hoc loco aliena eſt. Multa inter ſe communia habebant illae mulierculae, parentes, aetatem, munus; quid? ſi etiam vitae ſocietatem memoraſſet poë-

ta: Κοινόβιοι δύο γρῆες — —. Hoc proxime abeſt a membranarum lectione, nec per ſe improbabile eſt. Si quis tamen in αἰνομινοι gentile nomen latere contenderit, me non valde repugnantem habebit. — Pro ἦμεν in Cod. a pr. man. ἡμὲν fuit. *Jenſ.* ἡ μὲν, quod *R.* correxit. — V. 2. Κλῃνώ. et ſic in lemmate: Ἀναξὼ καὶ Κλῃνώ. — Idem Ἐπικρατέως. *Reisk.* Ἐπικράτεος. — V. 3. Δήμητρι δ'. Codex. quod haud ſcio an Brunckianae lectioni praeferendum ſit. Memorabile exemplum Anaxus, quae, Cereris ſacerdos, viro nupſerat, unde apparet, errare, qui matrimonium his ſacerdotibus interdictum fuiſſe dicant. Vide inprimis *St. Croix* de Myſteriis p. 151. ed. vernac. — V. 4. προπόλεως Cod. — V. 5. „ἐπιλείπον. „Haec eſt Cod. ſcriptura, ſed mendoſa. Scribendum „ἐλλείπομεν." *Brunck.* *Jenſ.* omiſit ἐς, quod *R.* reſtituit, ſenſum ita explicans: Octoginta annos, minus novem dies, implevimus, antequam in hoc fatum deferremur. ἐπέλειπον ἡμῖν ἐννέα ἡμέραι, ὥστε ἱκέσθαι εἰς τοῦτο τῆς μοίρας, i. e. ὥστε ἀποθνήσκειν, οὔσας ἡμᾶς ὀγδωκοντούτεις. Mox ἰσοβίοις pro ἡμῖν poſitum. Quamvis ad octoginta annos implendos pauci quidam dies deerant, annorum tamen numerum ſatis plenum natura nobis conceſſit, ut adeo nulla ſit conquerendi cauſa. οὐ φθόνος ἐτέων dictum puto pro ἀφθόνως ἡμῖν ὁ δαίμων ἔτεα ἔδωκε. — In extremo verſu haeremus. Cod. legit ἰσοσίη. *Jenſ.* et *Reisk.* ἰσοσίη. quod hic de annorum aequalitate accipiebat: ἰσοσίη pro ἰσότης. Non exempla ſolum hujus vocabuli, ſed etiam analogiam deſidero. *Bernard.* l. c. tentabat: αἶσ' ὁσίη. non video, quo ſenſu. — V. 7. ἡμεῖς δὲ αἱ παλαιαὶ πρῶτα. nos aetate provectiores ante maritos et liberos ad inferos deſcendimus; quae inſignis pars τῆς εὐθανασίας. — In fine Cod. ἀνιάμεθα. quod *Reisk.* in ἀνῃράμεθα mutavit. — In hoc Epigrammate, quamvis eleganter a *Brunckio* conſtituto, nondum omnia perſanata eſſe, facile apparet. Indicata Codicis lectione, non dubito fore, qui locis

male affectis opem ferre et ipſam poëtae manum reſtituere conentur.

VII. Cod. Vat. p. 282. Edidit *Jenſ.* nr. 61. *Reisk.* in Anth. p. 138. nr. 711. In tumulum mulieris, triſtitia et luctu, propter viri mortem, confectae. — V. 1. inepto errore legitur πολυπένθερον in Cod. quod *Reisk.* in πολυπένθιμον mutavit. — V. 2. βοᾶν in funeribus uſurpatum de iis, qui defunctos conclamant, illuſtravit *Dorvill.* ad Charit. p. 350. Vide not. ad *Anytes* Ep. XIX. Male *Reiskius*, prosodiae ſecurus, βοῶσ' ἀγυιὰς ſcripſit, cujus correctionis cauſa non apparet. Mortui ante portas urbium concremabantur. Si quis vero in εὐρείας haeſitaverit, otioſo epitheto, non mirer. Fortaſſe urbis nomen latet, in qua habitabat Scyllis Polyaeni filia, v. c. Εὐταίας. Eutaeae, urbis in Arcadia. — V. 3. „παῖδα τὸν Ἡγεμάχου τὸν Ἐφέσιον. Inconſiderate *Reiskium* ſecutus ſum, cujus lectionem ſeu emendationem, non „enim declarat, quid in ſuo apographo habuerit, falſam „eſſe, claudicans metrum ſatis arguit. Recte in Vat. „Cod. ſcriptum παῖδα τὸν Ἡγεμάχειον ἐφέστιον — quod „reponendum. *Heſych.* ἐφέστιος. αὐτόχθων ἢ πολίτης. „Unde habuit *Reiskius*, virum hunc Epheſium fuiſſe?" *Brunck.* — V. 4. πατρῴους. Filiae, defunctis maritis, ad parentes redire ſolent. — V. 5. κατ' ἔφθιτο. Vat. — V. 7. In utriusque honorem hujus tam inſignis pietatis monimentum ad trivium exſtructum eſt. λείη τρίοδος. via a multis calcata et frequentata. λείη καὶ ἐπίκροτος junxit *Archimelus* Ep. II.

T. 252.] *VIII.* Cod. Vat. p. 270. Διοτίμου Ἀθηναίου τοῦ Διοπείθους. Εἰς Λέσβωνα τινὰ αὐλητὴν ἀγαθόν. Haec omnia antiqua manu ſcripta eſſe, in apogr. Gothano notatur. Contra *Brunckius* hunc titulum rec. man. additum eſſe ait. Habetur hoc Epigr. in Planud. p. 208. St. 303. W. In tumulum Lesbi, tibicinis et gratioſi olim hominis. —

V. 1. οὐ γάρ. Niſi enim leviſſimae eſſetis, Orcus Lesbum non ſic rapuiſſet. Hinc colligi debet, Lesbum in medio vitae curriculo concidiſſe, multa ei ſpe, quam animo conceperat, inopinata morte praeciſa. — V. 2. ἀμφ' ἐκάλυψε et ſq. verſ. σὺν ἔδραμε. Vat. Quis fuerit rex ille, qui Lesbum hunc noſtrum *ſuorum in numero haberet — duntaxat ad hoc, quem tollere rheda Vellet, iter faciens* (*Horat.* II. Serm. VI. 46.) cum ignorantiſſimis ignoro. Verba καὶ μετ' ἐρώτων, quibus *Opſopoeus* gratioſum hominem fuiſſe ſignificari putabat, pro genuinis non habeo. *Caſaub.* in ſchedis Bibl. Bodl. tentavit: καὶ μέλ' Ἔρωτι. Sed, neſcio quomodo, Amoris mihi mentio ab hoc loco aliena videtur. Vide, an *Diotimus* ſcripſerit:

χαίρετε πάντων
χαίρετε κουφόταται δαίμονες ἀθανάτων.

— V. 5. αὐλοί. Mutae ſunt ejus tibiae, quae fortaſſe in tumulo jacebant, ſive cippo inſculptae viſebantur. — Pro οἵ σ' in Cod. Vat. Edit. Flor. et duabus Aldinis οἷς legitur. οἵ σ' *Joſ. Scaliger* notavit in marg. Aldinae ſec. — Verſ. ult. in Cod. mutilus eſt ἐπεὶ οὐθ' ἱερὸς οἶδ' Ἀχέρων. quae eſt lectio Flor. Ald. pr. et ſec. et Aſcenſ. niſi quod ibi ἱρὸς habetur. In editione filiorum Aldi: οὐθ' ᾠδὰς, οὐ χορὸν οἶδ' Ἀχ. Hoc ſupplementum *Scaliger* margini Aldinae ſec. adſcripſit. *Caſaubonus* autem οὔτ' αὐλοὺς notavit. *Scholiaſtes:* οὗτος ὁ στίχος ἀτέλειος· εὑρίσκεται ἐν βίβλων παλαιῶν δυεῖν, μιᾷ μὲν οὕτως· κεῖσθ' ἐπεὶ οὐκ ᾠδὰς, οὐ μέτρον οἶδ' Ἀχέρων. ἑτέρᾳ δέ· κεῖσθ' ἐπεὶ οὐ ᾠδὰς οὐχ ὅρον οἶδ' Α. *Stephanus* haec notavit: »Sunt qui lacunas hujus »verſus implentes, ita ſcribant: ἐπεὶ οὐκ ᾠδὰς, οὐ χορὸν »οἶδ' Α. quam lectionem qui primus ſibi adſcripſit »[Opſopoeus], non primus excogitavit. Doctiſſimus »enarrator hujus operis [Brodaeus], Forte, inquit, ἐπεὶ »οὐ καλάμους ſive ᾠδὰς, οὐδ' ἔρον, *neque amorem.* Dixit »enim αὐλοὶ καὶ μετ' ἐρώτων. Haec eſt illius quoque con-

„jectura: at ego partim hanc, partim illam priorem „ſequens, ita legere malim: ἐπεὶ οὐκ ᾠδὰς, οὐκ ἔρον ο. Ἀ. „Quid ſi vero ipſa auctoris verba retinentes, οὐκ αὐλοὺς, „οὐκ ἔρον legamus?“ Haec ille. Ceterum quacunque ratione mutilum hunc verſum expleas, ſenſus non alius eſſe poteſt, niſi Orcum triſtem, ab omni laetitia, choris, muſica alienum eſſe. Hinc *Sophocles* in Polyxena ap. Stob. Ecl. Phyſ. T. II. p. 1008. ed. *Heeren.*: ἀκτὰς ἀπαιῶνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς Λιποῦσα λίμνης ἦλθον ἠχούσης γόους Ἀχέροντος, ὀξυπλῆγας ἄρσενας χοάς.

IX. Cod. Vat. p. 241. Planud. p. 198. St. 288. W. In Crinagoram, virum, dum viveret, fortem, nunc modico tumulo ſepultum. — V. 2. ἐν σακέων πατάγῳ. *Callimach.* in L. Pall. 44. Ἀθάναια — ἵππων καὶ σακέων ἁδομένα πατάγῳ. *Oppian.* Κυνηγ. IV. 128. ἀσπίδος ἐν πατάγῳ, θηρσὶν μέγα δεῖμα κραταιοῖς. Perſae βοῇ τε καὶ πατάγῳ ἐπῄισαν. *Herodot.* VII. p. 607. 31. — V. 3. κάλυμμα. De tumulo accipe, qui parvus erat in regione anguſta, ſed fortium virorum feraci. — ὀλίγον pro βαιὸν, μικρὸν frequenter ap. poëtas obvium. Epigr. ἀδέσπ. DV. ἦ ῥ' ὀλίγον γε τὸ σᾶμα, τὸ δὲ κλέος οὐρανόμηκες. Vide *Valcken.* ad Ammon. p. 179. ad Hippol. p. 226.

X. Cod. Vat. p. 232. Διοτίμου, εἰ δὲ Λεωνίδου. Idem lemma in Plan. p. 283ª. St. 409. W. In Therimachum paſtorem fulmine percuſſum. — V. 1. αὐτόμαται. Vat. In eodem Cod. vocabulo ταὔλιον ſuperſcripta diverſa lectio ταὔλια. Color, ut ap. *Theocritum* Eid. XI. 12. πολλάκι ταὶ ὄιες ποτὶ ταὔλιον αὐταὶ (i. e. *ſolae, ſine duce,* αὐτόματοι) ἀπῆνθον χλωρᾶς ἐκ βοτάνας. — Pro δείλης Planud. δειλαὶ, male. Vat. Cod. lectionem firmat Ep. *Erycii* XIV. ex noſtro expreſſum: αἱ δ' ἐπὶ μάνδραν Ὀψὲ βόες νιφετῷ σπερχόμεναι κατέβαν. Nivis commemoratio in tempeſtate cum tonitru mira fortaſſe videbitur. Hoc tamen ſaepius obſervatum eſt. Gallis in templum Apollinis Delphici

impetum facientibus, cum interdiu tonitru fragor crebro exauditus eſſet, noctu ſubſecutum eſt ingens frigus, cum plurima nive. *Pauſan.* X. 23. p. 854. Quin nivem interdum inter fulgura decidiſſe legimus; cujus prodigii exemplum narrat *Reimarus* in *Neuen Bemerkungen vom Blitze* p. 70. — V. 2. νειφόμεναι Vat.

XI. Vat. Cod. p. 245. Planud. p. 286a. St. 414. W. In matrem, quae filio ſuo juveni juſta fecerat. Anth. Lat. T. II. p. 51. Ep. LXXII. *Plaudite vos ſteriles; ſoboles hanc perdidit: et ſic Saepe ſolent ramos frangere poma ſuos.* Ibid. Ep. CCLXV. p. 204. *Exemplis referenda mea eſt deſerta ſenectus, Ut ſteriles vere poſſint gaudere maritae.* — V. 2. εἰ μέλλοι. Vulgo. ἢ μέλλοι. Cod. Vat. — V. 3. σῶμα. Vat. — V. 4. ἔπρεπε. Anthol. Lat. L. IV. Ep. 172. p. 126. *Me decuit morti prius occubuiſſe ſupremae, Teque mihi tales, nate, dare exſequias.* Ibid. Ep. 219. p. 165. *Formoſus, frugi, doctus, pius, a patre moeſto Accepit tumulos, qui dare debuerat.* ubi ſimilia comparavit *Burmannus.*

ARATI EPIGRAMMATA.

¶. 253.] *I.* Cod. Vat. p. 588. Ut intelligo ex Bibl. Gr. *Fabricii* Tom. IV. p. 464. ed. *Harl.* editum eſt hoc carmen in Biblioth. liter. quae Londini prodiit ao. 1722. nr. 2. p. 28. Obſcurum Epigramma, cujus me ſenſum non penitus perſpicere fateor. Primum verba interpretabimur. Apud Argivos Philocles Argivus formoſus: Corinthi autem columnae et Megarenſium cippi idem clamant. Quin etiam usque ad Amphiarai Balnea haec ſcripta leguntur: Quam pulcher eram! At nihil praeter paucas quasdam literas de nobis ſupereſt (quae priſtinae noſtrae pulchritudinis teſtimonium ferant). At

de hujus pueri (quem non nominat, ſed ſignificat tantum) pulcritudine non opus eſt lapidibus credamus, cum Prieneus eum viderit, quo nemo eſt pulchritudinis ſpectator accuratior et elegantior. Haec ſi recte interpretati ſumus, verſus quartus pro epitaphio habendus. Sed quomodo, quaeſo, factum eſt, ut eidem puero in diverſis regionibus tumuli exſtruerentur? et quid eſt, quod poëtam impediverit, quominus alterum illum puerum, cujus pulchritudinem ex Prienei teſtimonio laudat, nomine appellet? Nihil quidem notius, quam puerorum mulierumque pulchritudine excellentium nomina a veteribus parietibus, columnis, arboribus inſcripta eſſe, quod multi notarunt. Vide *Kuſter.* ad Suid. v. Ῥαμνουσία Tom. III. p. 251. et v. καλοὶ Tom. II. p. 235. *Interpp. Callimachi* Fragm. CI. p. 466. *Theocrit.* Eid. XVIII. 46. Sed hoc nihil ad noſtrum locum facit, ubi de στήλαις et τάφοις agitur, ejusdem Philoclis laudem Corinthi, Megaris et ad Amphiarai Balnea celebrantibus. Fortaſſe tamen aliud quid dixerat *Aratus*; nam in Cod. non ταὐτὸ, ſed ταῦτα legitur. Hoc in hunc ſenſum acceperim: Alius alio loco pulchritudinis laude floret: ſic Philocles Argis formoſus exiſtimabatur; aliae urbes eandem laudem aliis tribuunt; ubique enim hoc elogium reperitur: Pulcher olim fuit etc. Haec interpretatio paulo melius, ni fallor, procedit; etſi ſic quoque ultimum diſtichon praecedentibus nullo alio vinculo jungitur, niſi verbis — ἀλλ' ὀλίγοις γράμμασι λειπόμεθα —. In his autem verbis membranae non ὀλίγοις, ſed ὀλίγοι habent. — Amphiarai Λοετρὰ commemorat *Euphorion* ap. *Steph. Byz.* p. 734. Κλιτρὶς, αὐλητὴς, Ὠρωπός τε καὶ Ἀμφιάρεια Λοετρά. quem verſum *Salmaſ.* in Plin. p. 104. F. ſic laudat: Αὐλὶς ἴδ' Ὠρ. Erant in agro Oropio in confiniis Atticae et Boeotiae, ubi Amphiaraus fanum habebat et πηγὴν πλησίον τοῦ ναοῦ, ἣν Ἀμφιαράου καλοῦσιν. *Pauſan.* I. 34. p. 84. et II. 37. p. 200. τοῦ ἐξ Ἀμφιαράου

ὕδατος tanquam ſaluberrimi mentionem facit *Eraſiſtratus* ap. *Athen.* L. II. p. 46. C. ubi cf. *Caſaub.* p. 93. 34. — V. 6. περισσότερος. idem quod περίεργος, et in rebus amatoriis frequentiſſimum, monente *Burgeſs* ad *Daweſii* Miſc. crit. p. 356. *Ariſtaenet.* L. II. 21. περίεργος διατελῶ πρὸς τὰ γύναια πανταχῆ. Vide *Abreſch.* in Lectt. p. 286.

II. Cod. Vat. p. 568. Planud. p. 164. St. 239. W. *Stephan. Byz.* in Γάργαρα· πόλις τῆς Τρωάδος, ἐπὶ τῇ ἄκρᾳ τῆς Ἴδης. — ἐκεῖ δὲ Διότιμος ὁ Ἀδραμυττηνὸς ἐδίδασκε γράμματα, εἰς ὃν Ἄρατος εἶπεν· Αἰάζω . . . . Habetur etiam ap. *Macrobium* in Saturn. V. 20. ubi enumeratis ſcriptoribus, qui Gargarae mentionem fecerunt, *Arati etiam*, ait, *liber fertur elegion: in quo de Diotimo quodam poëta ſic ait:* Αἰάζω Δ . . . Et ap. *Euſtathium* Il. ξ. p. 978. 41. — Varios *Diotimos* recenſet *Jonſius* in Scr. Hiſt. Phil. II. 15. — Ap. *Stephan.* v. 1. corrupte αἰάζω ὅτι μοῦνον ὅς — et ſq. verſ. παισὶ Γαργαρέων. Poſterius etiam *Euſtathius* legit.

HEGESIPPI EPIGRAMMATA.

¶. 254.] *I.* Cod. Vat. p. 172. Edidit *Reisk.* in Anthol. p. 19. nr. 449. Archeſtratus Herculi ſcutum dedicat. Hoc enim ſenſu v. 1. ὅπλον accipi debet. Vide *Ducker.* ad *Thucyd.* p. 475. not. 68. — V. 2. ξεστὰν παστάδα *Reisk.* et ſic eſt in Vat. *Brunckius* quidem Codicis lectionem στρεπτὰν eſſe ait; ſed falſo. ξεστὰν non ſuſpectum fuit *Toupio*, qui hoc carmen profert in Cur. nov. p. 188. *Hegeſippus* praeëuntem ſibi habuit *Homerum* Il. ζ. 243. δόμον — ξεστῇσ᾽ αἰθούσῃσι τετυγμένον. Od. τ. 566. διὰ ξεστῶν κεράων. — V. 3. χορῶν ἀΐουσα. ut ap *Niciam* Ep. II. μέλλον — δηρὸν Ἄργος Ἐκπρολιποῦσα χορῶν παρθενίων ἀΐειν.

II. Cod. Vat. p. 192. Edidit *Rubnken.* Epiſt. crit. II. p. 180. *Dorvillius* in Sic. Tom. I. p. 197. *Reiske* in Anth. p. 50. nr. 512. Tractavit *Toup.* ad *Suid.* T. II. p. 259. In ſtolam, qua Hegelochia Dianam, quae ei apparuerat, amicivit. — V. 3. Hujus verſus initium profert *Suidas* in ἕσσατο. *Brunckius* ad hunc locum notavit haec: „Suidas: ἕσσατο. περιεβάλετο. ἕσσατο Δαμαρέτου θυ„γάτηρ. Male a grammatico adhibitum hoc exemplum. „Nam ἕσσατο hic non ſignificat περιεβάλετο, ſed ea Dia„nae ſtatuam amicivit, quod eſt περιέβαλε. Itidem con„tra genuinam ſermonis proprietatem et accuratum „graeciſmum peccavit ipſe poëta, qui hic verbo medio „uti non debuiſſet, ſed activo ἕσσε. Apud Homerum „discrimen hoc ſemper obſervatum, a poſteris autem „neglectum, qua incuria linguae multum ſuae perſpi„cuitatis abſceſſit. Hinc eſt fortaſſe, quod cl. Reiskius „aliam interpretandi rationem inivit: ſed ſaltem ſcri„bere debuiſſet εἵσατο, unde ſenſus aeque bonus emer„git.“ *Reiskius* nimirum vertit: *Hanc Dianam filia Demareti dedicavit.* — Cod. οἱ αὐτᾶ, ut ſaepe circumflexum ponit loco gravis. Hinc orta quorundam apographorum lectio οἱ αὐτᾷ, cui patrocinatur *Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 35. allato loco *Homeri* Il. ι. 324. κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ. Nemo dubitabit, quin ſic loqui liceat; ſed in hoc contextu omnino verior eſt *Suidae* lectio, qui hoc hemiſtichium cum v. 4. laudat in λύγα, ubi ὡς λύγα πυρὸς exhibet, plane ut eſt in Cod. Vat. — Veram lectionem αὐγὰ reſtituit *Rubnken.* Epiſt. crit. p. 180. quem ſecutus eſt *Reiskius.* *Homeri* Hymn. in Ven. 86. φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς. *Dio Chryſoſt.* Or. XXXVI. p. 447. C. καί που τὶς ἀφίκετο ἐπίπνοια θείας φύσεώς τε καὶ ἀληθείας, καθάπερ αὐγὴ πυρὸς ἐξ ἀφανοῦς λάμψαντος. quae loca *Rubnkenius* ad emendationem ſuam firmandam opportune adhibuit. De apparitionibus deorum dearumque vide *Dorvill.* ad Chariton. p. 142. *Heyne* ad Aen. L. I. Exc. XIII.

III. Cod. Vat. p. 164. Planud. p. 443. St. 576. W. Timanor ſcutum, quo multum in proeliis uſus fuerat, Minervae ſuspendit. — V. 1. profert *Suidas* in Τιμάνωρ. 1. et 2. idem in ἄημαι. Legit enim cum Vat. Cod. Τιμάνωρος ἄημαι. quo, quod nemo non videt, metrum jugulatur. *Kuſterus* etiam Planudeae lectionem ἧμαι pro vitioſa habens, ἧμμαι corrigit. Cave quid novandum duxeris. Expreſſit *Hegeſippus* Ep. *Mnaſalcae* II. ἧσο κατ' ἠγάθεον τόδ' ἀνάκτορον, ἀσπὶ φαεννά. Sed nonnihil offendor epitheto βροτέων, quo vix quidquam vidi otioſius et languidius. An ſcribendum:

ἀσπὶς ἀπὸ βριαρῶν ὤμων Τιμάνορος ἧμαι.

Secundus Ep. I. Tom. III. p. 5. ἴδ' ὡς βριαροῖσιν ἐπ' ὤμοις Ὅπλα φέρουσι θεῶν, νήπι' ἀγαλλόμενοι. — V. 2. ὑποῤῥοφίας. Cod. Vat. et *Suid.* *Brunckius* haec notavit: „ὑπωροφίας. „Scripſeram ὑπωροφιὰς, quod pro adjectivo habebam, re„ferendo ad ἀσπίς. Sed vereor, ut graecum ſit. ὑπωροφίας „ſeu ὑποῤῥοφίας, quae eſt Vat. Cod. ſcriptura et Suidae „etiam, qui bis laudato hoc verſu utramque lectionem „habet, relatum ad Παλλάδος ineptum eſt. Scribe ὑπωρο„φία. Sic in Simonidis Ep. XLIX. ad cujus imitationem „hoc videtur factum, τόξα — νηῷ Ἀθηναίης κεῖται ὑπωρόφια.“ Sic *Brunckius* a *Schneidero* monitus. ὑπωροφία jam *Brodaeus* ex comparatione Epigrammatis Simonidei emendavit. — Ceterum *Suidas* l. c. νηῷ, in v. ἀλκιμάχας autem νηὸν habet. — V. 3. κεκονημένα Cod. unde *Salmaſius* πεπονημένα fecit. Hanc conjecturam cum *Br.* in contextu poſuiſſet, mox eum facti poenituit, et in Lectt. p. 56. κεκονιμένα revocandum cenſet, quod eſt in Planud. Ap. *Suid.* in κεκονιμένος legitur κεκονισμένη, quae lectio, quamvis vitioſa, tamen ſinceritatem vulgatae arguit. Hanc etiam nonnihil firmat *Mnaſalc.* Ep. II. πολλάκι γὰρ κατὰ δῆριν Ἀλεξάνδρου μετὰ χερσὶν Μαρναμένα, χρυσέαν οὐκ ἐκόνισσας ἴτυν. — V. 4. τόν με φέροντ' αἰεὶ Cod. et Planud.

niſi quod in editionibus poſt Florentinam ἀεὶ vitioſe exhibetur. Probanda *Brunckii* emendatio.

IV. Cod. Vat. p. 247. Edidit *Leichius* in Carm. Sepulcr. p. 26. qui *Dorvillio* vapulat ad *Charit.* p. 80. *Reiske* in Anth. p. 77. nr. 578. De piſcatoribus, qui, cum naufragi cadaver ſimul cum piſcibus extraxiſſent ex undis, illud una cum piſcibus in litore humaverant. — V. 1. σιγγηνεῖς Cod. — V. 2. πολύκλαυτον. multis lacrymis digni naufragi reliquias. Hic ſenſus verborum, ſi genuina eſt lectio. Vide tamen, an ſcribendum ſit:

πολύκλυστον ναυτιλίης σκύβαλον.

undis multum jactatum. σκύβαλον proprie id, quod abjicitur, propter vilitatem plerumque; hinc res viliſſimas et abjectiſſimas ſignificare coepit. Vide *Gatacker* in Adverſ. poſth. c. XLIII. p. 869. et quae congeſſit *Wetſten.* ad N. T. II. p. 275. Hic eſt vile ejectamentum, ex omnibus hominibus et rebus, quibus navis onuſta fuit, reliquum. — V. 3. κέρδεα, ἃ μὴ θέμις. piſces, quos humanam carnem delibaſſe probabile erat, nec vendere nec iis veſci voluerunt. — V. 5. 6. Huic diſticho in membranis lemma appoſitum: Ἄδηλον· εἰς ναυηγὸν ἕτερον. Inepte. De eodem agitur homine, cujus dimidiam partem piſces devoraverant, quem tamen terra, per piſcatorum pietatem, totum accepit. In fine verſ. 6. Cod. λοίμης legit. λοιπῆς a *Dorvillio* repertum, recepit *Reiskius*, qui praeterea ἀντὶ δὲ in ἀντί γε mutavit. Hoc *Br.* cum in textu poſuiſſet, in notis damnavit. δὲ hoc loco, ut in multis aliis, pro γὰρ poſitum. In fine ἀπέχεις *Br.* iterum temere poſuerat, in bonum *Reiskium* hoc facinus rejiciens, qui diſerte monuit, indolem linguae ἀπέχεις flagitare quidem, ſed ab Anthologiae poëtis verbum ἐπέχειν pro ſimplici ἔχειν, ſenſu ſolutae orationis ſcriptoribus ignorato, uſurpari. Neque codicis lectionem loco ſuo movit. — Acumen hujus diſtichi minime per-

ſpexerat *Bernardus*, qui in Epiſt. ad Reisk. p. 228. corrigit: οὐ, χθὼν, τὸν ναυηγὸν ἔχεις ὅλον, quia ſcilicet ἡμίβρωτος fuerit.

¶. 255.] *V.* Cod. Vat. p. 278. Edidit *Holſten.* ad *Steph. Byz.* p. 117. *Dorville* ad *Charit.* p. 365. In Hermionenſem quendam Zoilum, Argis ſepultum. — V. 1. ἀλλοδαπῇ Cod. Vat. a man. ſec. Cum Hermione urbs ſit Argolidis, illius urbis civis, qui Ἀργείαν γαῖαν ἐπέσσατο, paulo inſolentius ἐν ἀλλοδαπῶν ſepultus eſſe dicitur. Tantum igitur valebat patriae amor, ut, qui non in ſuae urbis pomoerio, quamvis in patriis finibus, ſepultus eſſet, ſe minus beatum exiſtimaret. — V. 2. ἐπ' ἐσσάμενος. Vat. Verſus fortaſſe expreſſi ex *Leonidae Tar.* Ep. LXXV. ἀντὶ δὲ γαίης πατρίδος ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος. — V. 3. Tumulum ei exſtruxit conjux cum liberis. ἀμᾶσθαι. ἐφέλκεσθαι τὴν γῆν. *Heſych.* ubi vulgatam temere ſollicitari ex hoc *Hegeſippi* loco apparet. *Antip. Sid.* Ep. XCIX. πολλὰ τιθηνητὴρ ὀλοφύρατο, χερσὶν ἀμάσας Ἀνδρόμαχος δνοφερὰν κρατὸς ὕπερθε κόνιν. *Diodor. Zon.* Ep. IX. ψυχρὰν σευ κεφαλᾶς ἐπαμήσομαι αἰγιαλῖτιν θῖνα. *Apollon. Rhod.* L. I. 1305. Τήνῳ ἐν ἀμφιρύτῃ πέφνεν καὶ ἀμήσατο γαῖαν Ἀμφ' αὐτοῖς. — V. 4. „κειρόμενοι. ſic Dor„ville. At recte Cod. κειράμενοι, quod Holſtenius dedit. „κειρόμενοι hic contra linguae genium eſt et temporum „rationem: ni metrum obſtaret, rectum eſſet κεκαρμέναι, „quod, ut bene Clarke ad Homerum docet, tempus eſt „praeſens rei perfectae.“ *Brunck.*

VI. Cod. Vat. p. 609. Edidit *Holſten.* ad *Steph. Byz.* p. 289. In Abderionem, qui, cum in naufragio periiſſet, Seriphum delatus ibique ab hoſpitibus concrematus eſt. — V. 1: σκοτόμαινα. σκότωσις. σκοτομήνη δὲ νὺξ ἀσέληνος. *Suidas.* Dubitare licet de hoc diſcrimine verborum σκοτόμαινα ět σκοτομήνη. Vide *Euſtath.* in Od. p. 557. 17. *Intpp. Heſych.* v. — V. 2. ἠνεμωμένη σάλος.

Holſt. — V. 3. ἐκύλισαν. Cod. Noctis caligo et mare tempeſtuoſum navem everterunt, ἐξεκύλισαν. Epigr. ἀδέσπ. CCCLXXXIV. pinum πρόῤῥιζον ἐξεκύλισσε Νότος. *Agath.* Ep. LXXVII. Ajax τὸν Πριαμίδην ἐξεκύλισσε πέδῳ. — V. 5. ῥάσθη Cod. Vat. quod in apographis emendatum eſt. — In fine verſ. *Holſten.* ὁ δὲ κλύδων. *Brunckii* lectio eſt in Vat. — V. 6. τρηχεῖαν Σ. Inſula ſaxoſa et aſpera, quare Perſeum ibi omnia in ſaxa mutaſſe narrabant. *Strabo* L. X. p. 487. Cf. *Palaeph.* XXXII. 16. *Hemſterh.* ad *Polluc.* X. 156. p. 1342. *Saxum Seriphium* appellat *Tacitus* Annal. IV. 21. Apud *Ovidium* tamen Metam. VII. 464. *plana* eſt *Seriphus*, ſed vix vera lectio, quamvis ab *Heinſio* defenſa. — αἴδοιον ὅθι Vat. αἰδοίνοθι *Holſten.* — V. 7. „πρὸς ξείνων. ita in Cod. ſcriptum, et „ſic exhibuit Holſtenius; ſed mendoſe. Praepoſitio „πρὸς ſenſui inutilis conſtructionem turbat. Ordo enim „eſt ὅθι ὑπὸ χερσὶν αἰδοίων ξείνων λαχὼν πυρός. — De Proxe„norum munere et officio videndus ſummus Valckenaer „ad Ammon. p. 201. Ita quidem verba bene conſtitu„ta; ſed res ipſa non adeo perſpicua eſt. Cadaver hujus „Abderitae in Seriphi littus a fluctibus ejectum fuit. „Quomodo Proxeni Abderitarum in Seriphiorum urbe „cognoſcere potuerunt, cadaver hoc eſſe hominis Abde„ritae? id poëta ipſe dixerit. Si Abderita Seriphum jam „navigaverat, et ibi aliquamdiu moratus, incolis adeo „notus erat, ut ejus cadaver, licet fluctuum attritu de„formatum, agnoſci potuerit, tunc ille homo ibi ſuos „ἰδίους ξένους habuit, nec jam illius ſepulturae cura τοὺς „προξένους, publicos hoſpites, reſpicere debuit. Hoc „primum me in cogitationem adduxerat, ſcriptum a „poëta fuiſſe ὧν ξείνων ὑπὸ χερσί. Sed alterum, quod mi„hi ſuggeſſit Schneiderus meus, quum a codicis ſcriptu„ra minus recedat, verius eſt.“ *Brunck.* Fac, nave, qua Abderion vehebatur, haud procul a Seriphi litore disjecta, nautarum aliquos ſalvos ad inſulam enataſſe,

et nihil difficultatis ſupererit. Illi proxenis Abderitae cadaver, a fluctibus in litus delatum, indicabant. Ceterum orationis color idem, qui in Ep. *Leonidae Tar.* LXXVI. ἀλλ' ἐνὶ γαίῃ Πατρίδι καὶ τύμβου καὶ κτερέων ἔλαχε Κηδεμόνων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ τρηχεῖα θάλασσα Νεκρὸν πεπταμένοις θῆκεν ἐπ' αἰγιαλοῖς.

VII. Cod. Vat. p. 293. Planud. p. 193. St. 281. W. In virum bonum Ariſtonoum. — V. 1. *Caſaubonus* ἀπὸ corrigit; non male. Duas a rogo vias ad inferos tendere alteram a dextra parte, qua boni deſcendant, alteram a ſiniſtra, qua mali deducantur, hoc tantum loco me legere memini. — V. 4. ἡγησίλεω. Primus, ut videtur, *Aeſchylus* Plutonem ἀγεσίλαον appellavit ap. *Athen.* L. III. p. 99. Vide *Intpp. Heſychii* v. ἀγεσίλαος. Simile eſt epitheton Orci ἀγήσανδρος ap. *Heſych.* πολυδέγμων et πολυδέκτης, de quibus egit *Ruhnken.* ad H. in Cerer. 9.

VIII. Cod. Vat. p. 253. Planud. p. 218. St. 318. W. ubi plura exſtant in Timonem Epigrammata. Vide Indicem Argum. in *Timon.* Poſterius hujus carminis diſtichon, tanquam *Callimachi*, laudat *Plutarch.* Vit. Anton. Tom. V. p. 138. ed. Bry. unde diſcimus, Timonem in maris litore ſepultum fuiſſe: ὤλισθε τὰ προὔχοντα τοῦ αἰγιαλοῦ· καὶ τὸ κῦμα περιελθὸν, ἄβατον καὶ ἀπροςπέλαστον ἀνθρώπῳ πεποίηκε τὸν τάφον. — V. 1. ὀξεῖαι. Conf. not. ad *Leonid. Tar.* Ep. LXXXIII. Ipſe Timon ſepulcrum ſpinis obductum ſibi optat in Ep. *Zenodoti Epheſ.* II. τρηχεῖην κατ' ἐμεῦ, ψαφαρὴ κόνι, ῥάμνον ἑλίσσοις πάντοθεν, ἢ σκολιῆς ἄγρια σκῶλα βάτου. Haec derivata videri poſſunt ex *Ariſtoph.* Lyſiſtr. 809. ubi Timon habitaſſe dicitur in locis ἀβάτοισι εὐσκώλοισι τὸ πρόσωπον περιειργμένος. — V. 3. ἐσοικέω. Vat. — V. 4. Verba οἰμώζειν εἰπὰς (εἴπας Vat.) πολλά — *Brunckius* primus viatori tribuiſſe videtur; vix recte. Nemo praeter Timonem loquitur. Transeas, ait, omnia mihi mala imprecatus, nihil enim curo; modo

prae-

praetereas.— Sic nec interrogandi nota poſt πολλὰ locum habet, qua editiones ante *Br.* carent. Commentarii loco ſit *Callimach.* Ep. XXXIX. ubi Timon: μὴ χαίρειν εἴπῃς με, κακὸν κέαρ, ἀλλὰ πάρελθε.

EUPHORIONIS EPIGRAMMATA.

¶. 256.] *I.* Cod. Vat. p. 194. Edidit *Reiske* in Anth. p. 43. nr. 497. Illuſtravit et emendavit *Toup.* in Emend. ad Suid. P. III. p. 364. retractavit in Ep. crit. p. 135. Eudoxo Apollini crines dedicante, poëta deum rogat, ut puero perennem pulchritudinem tribuat. De more Apollini comam dedicandi vide Ep. *Rhiani* X. *Theodorid.* V. *Antip. Theſſ.* XXI. *Philoſtr.* Icon. L. I. 7. p. 773. — V. 1. laudat *Suid.* v. ἔθειρα Tom. I. p. 683. qui ἔπεξε praebet pro ἔπλεξε Codicis. Veram lectionem etiam *Reiskius* vidit. — V. 3. *Suidas* in πλοκαμὶς T. III. p. 132. ἀντὶ δέ σοι legit. Noſtra lectio eſt in Cod. *Reiskius* τῆς πλοκαμῖδος dedit. Idem v. 4. ὥσπερ γῆθεν ἀεὶ κ. ἀεξόμενος. Noviſſimum vocabulum ſic in Cod. legitur. Sed ἀεξόμενον corrigendum eſſe, *R.* ſuſpicatus eſt. Idem de ὡς χερσῆθεν cogitabat. Cod. Vat. habet: ὧ χαρνῆθεν ἀεὶ κισσὸς ἀεξόμενος. quod in ὡ᾽χαρνῆθεν leviter immutatum pro vera lectione habuit *Valckenar.* in Diatr. p. 152. A. B. Senſum non explicavit, qui tamen planiſſimus eſt, ſi κάλλος pro *ornamento* accipis. Tum Phoebum poëta rogat, ut Eudoxo, ad muſicam fortaſſe poëticamve laudem adſpiranti, pro coma hederaceae coronae ornamentum tribuat. De hedera Acharnenſi autem vide quae dedimus ad *Simmiae Theb.* Ep. I. 4. — *Toupium*, cum primum tentaſſet, ὡς ἀρχῆθεν ἀεὶ κισσὸς ἀεξομένῳ, ſive etiam, ὡς νάρκισσος ἀεὶ γῆθεν ἀεξομένῳ, mox facti poenituit, et in Ep. crit. p. 135. eam emendationem

propoſuit, quam *Br.* in contextum recipere dignatus eſt. Idem eſſe χαρνῆθεν et ἀχαρνῆθεν, ut μοργοὺς pro ἀμοργοὺς, μαῦρον pro ἀμαυρὸν, σφοδελὸν pro ἀσφόδελον, quae profert *Suidas* P. II. p 574. Similia vide ap. *Caſaub.* ad Sueton. Jul. Caeſ. c. 29. *Salmaſ.* ad Steph. Byz. v. Τάρνη. *Alberti* ad Heſych. in Ἀθύρ. Ceterum ad conjecturam ſuam firmandam *Toupius* laudat *Theocrit.* Eid. XX. 21. καὶ γάρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος, Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν. Sed vereor, ut hi verſus labis expertes ſint. — In eadem autem re ſimiles preces fundit *Martial.* L. IX. 17. *Tu juvenile decus ſerva, nec pulcrior ille In longa fuerit quam breviore coma.*

II. Cod. Vat. p. 310. Edidit *Holſten.* ad Stephan. Byz. p. 104. *Jenſius* nr. 66. *Reiske* in Anth. nr. 716. p. 140. Scriptum in cenotaphium naufragi, in Dryopum agro exſtructum. — V. 1. Cod. οὐχοτρηχὺσσελιθαῖος. et ſic *Holſten.* et *Jenſ.* niſi quod prior τραχὺς exhibet. *Reiskius* in textu dedit: οὐχὶ ῥάκος σέο φαιὸν, *illa tua quondam oſſa non tegit detrita furva pannucia.* in notis autem conjecturam proponit, οὐχὶ τρυτὸν σέο λαῖφος, eodem fere redeuntem. Haec nullius ſunt aſſis. *Brunckii* lectionem e corruptis membranae ductibus ſagaciter eruit *Toupius* in Ep. crit. p. 137. Trachis hoc loco ſignificatur ea, quam Heracleam vocant ab Hercule ejus conditore. *Lapidoſa Trachin* ap. *Senec.* in Troad. 821. πολύλλιθος in *Dionyſii* Ep. VI. Regionem circa hanc urbem aſperam et ſaxoſam eſſe, ait *Strabo* L. IX. p. 428. Erat autem circa Oetam, ubi etiam Dryopes habitabant. Vide *Pauſan.* L. IV. p. 366. — ὀστέα δειλὰ *Toupius* in Apogr. quodam reperit. κεῖνα autem, quae eſt Cod. lectio, oſſa cara et multum deſiderata interpretatur. Num fuit ὀστέα λευκά? — V. 3. Ille, de quo hoc carmine agitur, naufragium fecerat in mari Icario, ubi notum promontorium Δράκανον ſive Δρέπανον. Vide *Palmer.* in Exercit. p. 343. *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 277. ed.

Bip. — ῥήσσει. *noſtra Actiacum verrit oſſa mare. Propert.* II. 12. 44. — V. 5. Hic cod. πολυμήδεος ἡ κεινὴ χ. praebet. Emendatior lectio *Reiskio* debetur, qui praeterea Ξένια edidit: *Ego vero pro Xenia infelici vacua humus exaggerata ſum.* Haec diſplicuerunt *Toupio*, qui verba ἀντὶ ξενίης πολυκηδέος interpretatur *ſepulturae loco*, idque eleganter ab *Euphorione* poſitum affirmat. Quod nos ei non tam facile credimus. Mihi quoque in ξενίης nomen proprium latere videtur, non quidem defuncti, ſed matris ejus ſive conjugis, quae ſive filii ſive mariti memoriae cenotaphium in Dryopum terra exſtruxit. Vide igitur, an corrigendum ſit:

χερσὶ δ' ἐγὼ Ξενίης πολυκηδέος ἡ κενεὴ χθὼν
ὠγκώθην — — —

Mulieri luctu et triſtitia affectae recte tribuitur epitheton πολυκηδής. χερσὶν ὠγκώθην, ut Ep. ἀδέσπ. DCXIX. Ἑλλήνων ἐχθραῖς χερσὶν ἐχωννύμεθα. DCCIV. δειλαίων τροφέων δειλαὶ χέρες, αἳ συνέλεξαν τὴν ὀλίγην σποδιήν. — V. 6. ὠγκώθην. Vat.

PHAENNI EPIGRAMMATA.

¶. 257.] I. Cod. Vat. p. 274. Planud. p. 202. St. 294. W. In Leonidam, quiglorioſe perire, quam inglorius vivere maluit. — V. 1. αὖτις. Cod. Vat. Aldin. pr. et Aſcenſ. αὖτος ed. fil. Ald. — οὐκ ἔτλας, non ſuſtinuiſti, virtute tua indignum judicaſti redire. — V. 2. σπερχόμενος πολέμῳ obſcurius dictum. Num σπέρχεσθαι h. l. *iraſci*, *ſuccenſere* ſignificat, quo ſenſu cum tertio caſu conjungi ſolet? (vide *Valcken.* ad *Herodot.* L. VII. p. 601. ſq.) Sed quid? *Leonidas ira in bellum accenſus*, quo ſenſu accipiendus erit? num eo, quo fortes viri hoſtibus iraſci, ira in hoſtes concitari dicuntur? an

Leonidas pugnae ſuccenſere dicitur gravi, quae ipſi minus faverit? Neutra interpretatio ſatis commoda. Altera tamen et linguae indoli et contextui videtur aptior. — V. 4. Ἐδμάσθης. Ed. Flor. — πατέρων. Secundum illud *Simonidis* Ep. XXX. ὦ ξεῖν', ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε Κείμεθα, τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

II. Cod. Vat. p. 236. Planud. p. 267. St. 384. W. ubi plura ſunt de cicadis et locuſtis carmina. — V. 2. in Aldinis legitur ἄγων. Hinc *Scaliger* in notis mſtis correxit λιγυρὰν ποκα. — Pro ἐνίην Vat. habet ἐνείην, Planud. ἐνίειν. — In fine verſ. ſec. Vat. verba transponit: ἄγον ὕπνον. — V. 3. τὸν ἐοικότα. tumulum mihi convenientem, pro corporis menſura et amplitudine. ὀλίγον σᾶμα cicadae celebrat *Leonid. Tar.* Ep. LXV. — V. 4. Ὠρωποῦ. Vide not. ad *Mnaſalcae* Ep. XI. 2. unde noſtrum expreſſum eſt. — Cod. Vat. Ὠρούπου. et ἀπὸ φθιμένῳ.

PAMPHILI EPIGRAMMATA.

¶. 258.] *I.* Cod. Vat. p. 366. *Pamphilo* hoc Epigramma tribuit, quod in Planud. p. 85. St. 125. W. *Palladae* eſt. Imitatus eſt ejus auctor Ep. *Mnaſalcae* IX. Hirundinem poëta querelarum cauſam rogat. — V. 3. παρθενίης. Vat. et Plan. Hanc vocem cum *Brunckius* litera initiali majoris formae exſcribendam curaverit, eam pro nomine proprio haberi voluit. An puella, quam Tereus vitiavit, alicubi *Parthenia* vocatur? Vix puto. Servanda erat vulgata lectio. Philomelam poëta interrogat, an perpetuas querelas fundens, virginitatis, a Tereo ipſi ereptae, meminerit? Sic *Grotius*: *An te, quam rapuit Thracis violentia Terei, Amiſſus ſtimulat virginitatis honos?* Conf. *Ovid.* Metam. VI. 523.

536. — V. 4. βιασάμενος. Edit. Flor. et Ald. pr. Reliquae βιασσάμενος.

II. Vat. Cod. p. 236. Planud. p. 267. St. 385. W. Expreſſum ex Ep. *Niciae* VIII. In cicadam a puero captam et interemtam. — V. 1. οὐκ ἔτι. Plan. — V. 3. γηρύοντα et ἠχέτα Vat. Poſterius Planud. quoque habet. — V. 4. παιδὸς ἀπ' ἠϊθέου χειρὶ μεταπτάμενον. Tres Aldinae et *Suid.* qui hoc diſtichon in ἠχέτης excitavit. Aſcenſ. χεῖρε habet, quod *Stephanus* recepit, qui praeterea legendum putat κατήναρον et ἐπ' ἠϊθέου χεῖρε μεταπτάμενον ſive ἀπ' ἠϊθέου χειρὸς ἀποπτάμενον. In κατήναρον etiam *Joſ. Scaliger* incidit. Cod. Vat. legit: παιδὸς ἀπ' ἠϊθέου χειρί με πεπταμένα. In margine γρ. χεῖρ' ἅμα πεπταμένα. Hinc pronum erat ἀναπεπταμένα corrigere; idque verum videtur. Sed reliqua nondum perſanata ſunt. Scribendum puto:

παιδὸς ἀπηναίου χεὶρ ἀναπεπταμένα.

ἀπηναῖος. ἀπάνθρωπος. ὠμός. — ἀπηνής. σκληρός. ὠμός. χαλεπός. κακός. *Heſych.* Nihil hoc epitheto aptius; cum contra ἠϊθέου mire otioſum ſit. Poſſis etiam παιδὸς νηπιάχου. Cf. *Oppian.* Hal. 403.

PANCRATIS EPIGRAMMATA.

¶. 259.] *I.* Cod. Vat. p. 206. Edidit *Dorville* in Vanno Crit. p. 199. *Reiske* in Anthol. p. 68. nr. 553. Clio, Dianae aedituа, filiarum ſuarum imagines in templo dedicat, precibus pro earum incolumitate adjectis. Habemus igitur in hoc epigrammate exemplum ſacerdotis Dianae maritatae et liberis florentis. In nonnullis tamen hujus divae templis ſacerdotes a matrimonio abſtinebant. *Pauſan.* VIII. p. 626. Idem de Minervae ſacerdotibus tradit *Galenus* ad Epid. L. III. Tex. IV. —

Vide Intrpp. *Luciani* T. I. p. 373. ed. Bip. — V. 2. *Reiskius* νειοκόρης edidit, cum in apogr. Lipſ. reperiſſet νεοκορίης. Genuinam Cod. lectionem exhibuit *Dorvill.* — V. 3. τετραέτης. Vat. τετραετεῖς. *Reisk.* — „In ἀπὸ μη„τρὸς ſubaudiendum ἀνάκεινται ſeu ἀνατεθειμέναι ἑστήκασι. „Vide Dorvill. l. c." *Brunck.* Idem εὔτεκνα ſubſtantive pro καλὰ τέκνα poſitum eſſe monet. Hoc carmen ſi de puellarum imaginibus Dianae dedicatis acceperis, non inepte, puto, facies. Conf. *Leonid. Tar.* Ep. XV. *Noſſis* Ep. X. — *Reiskius* tamen *ipſas puellas* divae dicatas eſſe voluit. „Nam deſtinabantur, ait, hae puellae „ſacro Dianae cultui eidem, quam mater obibat. Pue„ros diis dedicandi mos olim vigebat, ut hodie ille „viget, quo monaſteriis deſtinantur et offeruntur utri„usque ſexus infantes." — V. 4. νειοκορίης. Apogr. Lipſ. *Reiskius* νειοκόρης.

II. Cod. Vat. p. 163. Planud. p. 447. St. 579. W. Polycrates quidam faber ferrarius artis inſtrumenta Vulcano dedicat. — V. 1. 2. laudat *Suid.* v. ῥαιστήρ. ubi ἄγκειθ' legitur, ut in Planud. — V. 3. Partem hujus verſiculi cum quarto integro habet *Suid.* in ὀϊζυρήν. — ὦ πυκνόν. Vat. Plan.

III. Cod. Vat. p. 310. Planud. p. 255. St. 369. W. Παγκρατίου. In cenotaphium Epieridae naufrago a patre exſtructum. — V. 2. Ὑάσι δυομέναις. quo tempore mare inprimis tempeſtuoſum. Ut hic Λὶψ cum Hyadibus jungitur, ſic ap. *Horatium* I. Carm. III. 13. *Nec timuit praecipitem Africum Decertantem aquilonibus, Nec triſtes Hyadas, nec rabiem Noti.* — V. 3. αὐτή οἱ σὺν ν. Vat. et Ed. Flor. αὐτῇ οἱ vulgo. αὐτῇ (ſic enim ſcribendum, non αὐτῇ ἱ) σὺν ν. *Huetius* emendavit p. 24. *Theocrit.* Eid. XXII. 17. ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας Αὐτοῖσιν ναύταισιν ὀϊομένοις θανέεσθαι. — V. 4. ἔκαμεν. Vat. et Plan.

ANTAGORAE EPIGRAMMATA.

¶. 260.] *I.* Cod. Vat. p. 222. ubi primum diſtichon deeſt. Reliquis praefixum lemma: Εἰς Πολέμωνα καὶ Κράτητα, ὅτι ὁ Κράτης ἔγημεν Ἱππαρχίαν τὴν φιλόσοφον. Hipparchiae cum Cratete nuptiae nihil faciunt ad praeſens carmen. *Antagorae* tribuit *Diogen. Laert.* L. IV. 21. p. 240. unde relatum eſt in Append. Anth. Plan. p. 526. St. *24. W. Scriptum eſt in Cratetem et Polemonem philoſophos, qui, cum in magna familiaritate vixiſſent, eodem tumulo conditi ſunt. — V. 4. Hunc verſum ſic, ut hic legitur, reſtituit *Tanaquil Faber.* Ap. *Diogen.* et in Cod. Vat. legitur: μῦθος ἱερὸς ἤεισεν. ſine ſenſu. Mſc. reg. ἤϊσεν. Flor. ἴησα. *Caſaubono* verum videbatur μῦθος ἱερὸς ἤϊξεν. quod recepta lectione non deterius. — V. 5. laudat poëta vitam puram, ſanctam et ex philoſophiae praeceptis transactam. Junge βίοτος σοφίας, vita, qualis philoſophum decet. ἐπεκόσμει θεῖον αὐτῶν αἰῶνα. Non enim ſic vivebant, ut plurimi, qui, quae in ſcholis praecipiunt, in ipſa vita contemnere et vilipendere videntur. Pro σεμνοῖς, quod *Brunckii* inventum eſſe videtur, *Diogen.* et Vat. Cod. στρεπτοῖς legunt; Mſc. Flor. τρεπτοῖς. *Tan. Faber* στρυφνοῖς conjecit. Mihi *Antagoras* ſcripſiſſe videtur:

αἰῶν', ἀστρέπτοις δόγμασι πειθόμενος.

Cynicae philoſophiae praecepta rigida vocat et immutabilia, ut *Horat.* I. Epiſt. I. 17. *Stoicum virtutis verae cuſtodem rigidumque ſatellitem.*

II. Etiam hos verſus ab *Antagora* in Amorem conſcriptos ſervavit *Diogen. Laërt.* L. IV. 26. p. 242. — In primo ſtatim vocabulo vitioſi ſunt vulgati libri, ἐνδοίῃ exhibentes. ἐν δοιῇ correxit *Stephanus;* ut eſt ap *Callim.* H. in Jov. 5. ἐν δοιῇ μάλα θυμός. Hinc verbum ἐνδοιάζεσθαι,

dubium baerere, quod illuſtravit *Valcken.* in Diatr. p. 109. C. — V. 2. ante *Stephan.* fuit ἦσε. — πρῶτον. Amor omnium deorum antiquiſſimus. Vide *Platon.* Conviv. T. III. p. 178. B. — Vide ad Simmiae Alas v. 1. — Ἔρεβος. *Ariſtophan.* in Av. 695. Ἐρέβους δ' ἐν ἀπείροσι κόλποις Τίκτει πρώτιστον ὑπηνέμιον Νὺξ ἡ μελανόπτερος ᾠόν, Ἐξ οὗ περιτελλομέναις ὥραις ἔβλαστεν Ἔρως ὁ ποθεινός. — V. 5. γαίης. Telluris filium Amorem dixit *Sappho* ap. *Schol. Apoll. Rhod.* L. III. 26. — V. 6. ἀνέμων. Hoc *Alcaeo* tributum legi; ſed locus nunc non ſuccurrit. — Ante *Stephanum* τοι αἶσα κακὰ legebatur. Ille τοῖος σὺ ex codd. protulit. Verſ. ult. vulgo ἀνθρώπων habetur. Amorem in homines modo bona modo mala parare, tragica gravitate extulit *Eurip.* Iph. Aul. 548. δίδυμ' Ἔρως χρυσοκόμας Τόξ' ἐντείνεται χαρίτων· Τὸ μὲν ἐπ' εὐαίωνι τύχᾳ, Τὸ δ' ἐπὶ συγχύσει βιοτᾶς. — σῶμα διφυὸν Amori *Antagoras* tribuit ſecundum *Orpheum* in Argon. 13. διφυῆ, περιωπέα, κυδρὸν Ἔρωτα. quod *Geſnerus* de duplici Amoris ſexu interpretatur; rectius, ut mihi quidem videtur, quam *Eſchenbachius.* διφυῆ hunc deum iterum vocat *Hymn.* LVII. — Pro ἀνθρώποις vulgo ἀνθρώπων legitur.

PHAEDIMI EPIGRAMMATA.

¶. 261.] *I.* Cod. Vat. p. 611. Apollinem poëta precatur, ut Meliſtionem patriae et virtutis amore incendat. Scriptum eſt hoc carmen verſibus jambicis ſenariis et dactylicis logaoedicis. — V. 1. „Scribe γίγαν-„τος. Sic recte codex. Quod dedi, e Salmaſii emendatio-„ne eſt margini adſcripta. Unice verum eſſe γίγαντος, „ſatis arguit metrum, cujus contra legem ſpondeus hic „in quarta ſede. Significat autem γηγενοῦς et intelligen-„dum eſt de Dracone Δελφίνῃ, quem Delphis Apollo

„ſagittis confixit.“ *Brunck.* In Analect. Γιγάντων ediderat. ἴσχε τόξον βίης. *vim arcus, quo Pythus robur confeciſti, cobibeas.* — V. 2. Cod. Vat. ἑκάεργε ἀνάσσων. Brunckiana lectio, ſi recte memini, etiam in Lipſ. apographo habetur. Sed minime vera eſt. Ἄπολλον enim in ἀνάσσων depravari vix potuit. Nec opus eſt nomine, cum verbum Ἑκάεργε, qui deus invocetur, abunde declaret. Fortaſſe corrigendum:

ἴσχε βίης, Ἑκάεργ᾽, ἀνάκτωρ.

ἀνάκτωρ. θεός. βασιλεύς. *Heſych.* — V. 3. οὐ οἱ Cod. Vat. In marg. apogr. Lipſ. notatum γρ. οὖ ἡ. minus feliciter. λυκοκτόνος, quod Apollinis eſt epitheton, ad ejus pharetram transfertur. Vide *Aeſchyli* VII. c. Theb. 147. *Schol.* ad *Soph.* Electr. 6. — V. 4. τόνδε δ᾽ ἐπ᾽ ἠϊθέοις Cod. Vat. ubi verſus aliter, ſed perperam diſtinguuntur. In Brunckiana lectione metrum affectum eſt. Cod. lectio, leviter immutata, ſervanda videtur:

τόνδε δ᾽ ἐπ᾽ ἠϊθέοις ὀϊστόν.

— V. 5. στρέφειν. Vat. et mox τόφρ᾽ ἀ. πάτρης. *Brunckius* totam hanc ῥῆσιν interrogative accepit, quaſi poëta Apollinem roget, ut unam ex iis ſagittis expromat, quibus olim lupos confixerit, eaque juvenum animos petat. Quod mihi ſecus videtur. Nullus interrogationi locus eſt; ſed *Phaedimus* duplices Apollini ſagittas tribuit; alias, quibus in hoſtes, ferasve, alias, quibus in juvenes utatur; illae timendae et peſtiferae, hae exoptandae et ſalutiferae. Verſus autem leviter depravati. Scribe:

(ἥ σοι φαρέτρη λύεται λυκοκτόνος)
τόνδε δ᾽ ἐπ᾽ ἠϊθέοις ὀϊστὸν
στρέφειν, ἔρωτος, ὄφρ᾽ ἀλέξωνται πάτρη
θαρσαλέοι φιλότατι κούρων.

Jam enim nullus eſt uſus pharetrae, gravibus illis ſpiculis refertae; ſed illam amoris ſagittam in juvenes verte etc. Servavi cod. lectionem στρέφειν, quae ſe optime tuetur,

infinitivo locum imperativi obtinente. λύεσθαι poſitum pro καταλύεσθαι, proprie de iis, qui dimittuntur, rude donantur; deinde ad res transfertur ſepoſitas et nullius utilitatis. Agitur autem hoc loco de ſancta illa paederaſtia, in qua Lacedaemonii, Cretenſes, Thebani virtutis et victoriae cardinem verti arbitrabantur. Lacedaemonios ante proelium initum Amori ſacra feciſſe, ὡς ἐν τῇ τῶν παραταττομένων φιλίᾳ κειμένης τῆς σωτηρίας τε καὶ νίκης, narrat *Athen.* L. XIII. p. 561. F. ſimile quid addens de Cretenſibus et de Thebanis: ὁ δὲ παρὰ Θηβαίοις ἱερὸς λόχος καλούμενος συνέστηκεν ἐξ ἐραστῶν καὶ ἐρωμένων, τὴν τοῦ θεοῦ σεμνότητα ἐμφαίνων, ἀσπαζομένων θάνατον ἔνδοξον ἀντ' αἰσχροῦ καὶ ἐπονειδίστου βίου. Inprimis huc facit praeclarus locus *Aeliani* in V. H. III. c. IX. ubi veterum loca de amoris ad virtutem vi collegit *Perizonius.* Meliſtio, in cujus gratiam Phaedimus hoc carmen compoſuit, Boeotius fuiſſe videtur, et fortaſſe ſacrae cohorti adſcriptus. Eum Schoenienſem fuiſſe, apparet ex v. 10. Fuit autem Schoenus urbs Arcadiae, et alia ejusdem nominis in Boeotia: Σχοῖνός ἐστι χώρα τῆς Θηβαϊκῆς κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐπ' Ἀνθηδόνα, διέχουσα Θηβῶν ὅσον πεντήκοντα σταδίους. *Strabo* L. IX. p. 408. Hujus fortaſſe urbis tutelam Apollo habebat. Certe Thebanos pueros Apollinem inſigni religione coluiſſe ſatis conſtat ex iis, quae *Pauſanias* narrat L. IX. 10. p. 730. Hinc intelligitur, cur *Phaedimus* preces ad Apollinem convertat, hujusque dei ſagittis vim tribuat puerorum animos et patriae et virtutis amore inflammandi. — V. 7. πυρὸς γὰρ ἀλκή. Vat. qui verſ. ſequ. αἰὲν ὁδὲ πρ. exhibet. Admodum ingenioſe haec emendata ſunt à *Brunckio;* an omnino vere, non dixerim. Difficile tamen fuerit, reperire, quod propius accedat ad membranarum ductus, et ſenſum contextui aeque accommodatum efficiat. Quantum amor ad augendam fortitudinem valeat, dicit *Plato* in Conviv. p. 178. E. — οἶδεν ἀέξειν dictum, ut ap. *Callim.*

H. in Jov. 95. οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν. — V. 9. δῶ. Cod. — Μελιστίωνος πατρώϊον σέβας pro circumlocutione habendum videtur: Meliſtio, qui gloriam et virtutem a parentibus tanquam patrimonium accepit. Ut hic juvenis rebus in bello fortiter geſtis gratiam apud cives ſuos conſequatur, optat poëta. ἐπίηρα. ἡ μετ' ἐπικουρίας χάρις. *Schol. Homer.* Il. α. 578. — Pro Σχοινιέων Cod. Σχοινέων. contra metrum et legem, quam ſcripſit *Stephan. Byz.* in Σχοινοῦς.

II. Cod. Vat. p. 608. Φαιδίμου τρίμετρον. In apogr. Lipſ. male legitur Φειδίου. Tanquam *Phaedri*, neſcio cujus, edidit *Bentlejus* in Fr. Callimachi p. 567. Calliſtratus Mercurio ſtatuam ponit. — V. 2. μορφῆς ξυνὸν ἥλικος τύπον. Juvenis erat Calliſtratus, cum hanc ſtatuam collocaret, eadem aetate, qua Mercurius repraeſentari ſolebat. ξυνὸς itaque τύπος, ſpecies utrique, deo et Calliſtrato, communis. — V. 3. Κηφεισιεύς. Vat. In apogr. Lipſ. Κηφισσιεύς. *Apollodorus* ap. *Gellium* N. A. XVII. 4. de Menandro: Κηφισιεὺς ὢν ἐκ Διοπείθεος πατρός. — χαρεὶς pro χάρις, quod eſt in Cod. emendavit *Reiskius* in not. mſtis et *Bentlej.* qui deos χαρῆναι dici monet, cum victimas aut dona libenter accipientes animum donantibus propitium oſtendant.

III. Cod. Vat. p. 193. *Kuſter.* ad *Suidam* v. λεχώ, ubi Lexicographus medium diſtichon laudat, v. 1 – 4. protulit. Eosdem verſus exhibuit *Dorvill.* in Vanno crit. p. 198. reliquos p. 196. Integrum vir doct. in Miſcell. Obſſ. Nov. I. P. III. p. 134. *Reiske* in Anth. p. 53. nr. 517. Cicheſiae filius, Leon, ni fallor, et Themiſtodice Dianam, quae illi mulieri in puerperio opem tulerat, muneribus colunt. — V. 1. Κιχισίου. *Kuſter.* εἵσατο. Vat. — V. 2. laudat *Suid.* in πτύγμα. Apogr. Lipſ. ὀλίγων πέγμα. In marg. γρ. ὀλίγον πτύγμα. *Suidas* ὀλίγων. *Heſychius:* πτύγμα. κόλπωμα. δίπλωμα. *Homeri* Il. ε. 315.

πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν. — V. 3. πρηεῖα, *lenis Ilithyia*, quam chorus invocat ap. *Horatium* in Carm. Sec. 13. *Rite maturos aperire partus Lenis Ilithyia.* — λέχοι. Cod. — ὑπερέσχες χεῖρας. *Apollon. Rhod.* L. III. 986. καὶ Διὸς, ὃς ξείνοις ἱκέτῃσί τε χεῖρ' ὑπερίσχει. Epigr. ἀδέσπ. CXV. Λατῷα σὺ δὲ παιδὸς ὑπὲρ χέρα Τιμαρετείας Θηκαμένα. — V. 4. ἄτερ τόξου. Vide ad *Noſſidis* Ep. III. Similis color eſt in his ad Amorem verbis ap. *Tibullum* II. 1. 81. *Sancte, veni, dapibus feſtis; ſed pone ſagittas, Et procul ardentes, hinc procul abde faces.* — ¶. 262.] V. 5. „Tertium diſtichon in Cod. a praecedentibus non „ſeparatum. Margini adſcripſit *Salmaſius: diverſum a* „*ſuperiore videtur, contra quam exſcriptor putavit.* In „eadem ſententia fuiſſe videntur Kuſter, qui ad Suidam „v. λεχώ edidit, et Dorville, quem vide in critica Vanno „p. 196. et 198. Hoc quidem in medio poſitum et „tam verum quam falſum eſſe poteſt: praecedentibus „connexum hoc diſtichon, etiam absque minima mu„tatione, facilem interpretationem admittit. Leon Ci„cheſii filius et Themiſtodice conjuges donarium offe„runt Dianae. Ultimi autem diſtichi verba ſic ordinanda „et ſupplenda: νεῦσον δὲ, Ἄρτεμι, τὸν υἱέα Λέοντος, νηπίαχον „καὶ εἰσέτι παῖδα, ἰδεῖν ποτε κοῦρόν τινα ἑαυτοῦ ἀεξόμενον. „Puerulus, quem peperit Themiſtodice, erat filius Leo„nis, Cicheſii nepos; huic puerulo optant, ut ipſe etiam „aliquando prolem ſuam videat. Alii aliter, ſed verba „ad ſenſum ſuum cogendo; ego autem verborum ſen„ſum ſequor." *Brunck.* Pro υἱέα *Reiskius* dedit ἠδέ ἀεξόμενον. Quod ſi ei conceſſeris, verbum υἱέα minus eſſe commodum, cave tamen cum eo vertas: *annue precibus noſtris, ut videamus Leonis filium, qui nunc admodum infans eſt, juvenem ſuaviter adoleſcentem.* — Ceterum *Dorvillius*, qui hoc diſtichon ſeparatim exhibuit, νηπίαχόν τε dedit.

IV. Cod. Vat. p. 324. Εἰς ναυαγὸν Ἀριστταγόραν περὶ Σκίαθον κινδυνεύσαντα. quod falſum eſt, et ex depravata Cod. lectione originem duxit. Edidit *Holſten.* ad Stephan. p. 326. *Jenſius* nr. 114. *Reisk.* in Anth. nr. 765. p. 160. Scriptum eſt in Polyanthum, naufragum, cujus cadaver cum piſcatores inveniſſent, uxor, Ariſtagora, mariti cineres ſepelivit. — V. 2. Ἀριστταγόρην Cod. Vat. Emendata lectio debetur *Heringae* in Obſſ. p. 144. — V. 4. Σκίαθον. inſula prope Euboeam, (vide *Holſten.* ad Steph. v. Σκίαθος, et *Schol. Apoll. Rhod.* L. I. 583.) Toronaeo ſinu ex adverſo poſita. κόλπου τὸν Τορωναῖον, cujus tranquillitas paroemiae locum fecit, deſcribit *Thucyd.* L. IV. p. 376. — V. 5. μὲν *Jenſ.* et *Holſten.*

HERMODORI EPIGRAMMA.

Planud. p. 324. St. 464. W. Comparat poëta Venerem Cnidiam et Minervam Athenis poſitam, utramque tam excellentem, ut, cui palma tribuenda ſit, in ambiguo relinquatur. Geminum germanum eſt Ep. ἀδέσπ. CCXLVIII. Plures fuerunt Minervae ſtatuae Athenis valde illuſtres, (vide *Brodaeum*) ut incertum ſit, quam poëta ſignificaverit. — V. 4. βουκόλος. ingenio ruſtico et ad pulcritudinis ſenſum duro. Apud *Lucianum* in Deor. Dial. XX. 4. Tom. II. p. 60. ed. Bip. Minerva Paridis judicium ſubitura Mercurium rogat: τί δέ; τῶν πολεμικῶν ἐστιν αὐτῷ ἐπιθυμία καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος;

ARTEMIDORI GRAMMATICI
EPIGRAMMATA.

¶. 263.] *I.* In Analectis haec Epigrammata *Artemidori* praecedunt Bucolica *Theocriti*, in cujus editionibus inter carmina epigrammatica ultimo loco reperiri ſolent. Prius inter Theocritea legitur in Anth. Steph. p. 518. Wech. *21. et in Cod. Vat. p. 433. poſt alia Syracuſani poëtae etiam hoc habetur cum lemmate: τοῦ αὐτοῦ εἰς ἑαυτὸν, ὅτι Θεόκριτος Συρακούσιος ἦν. In antiquis editionibus inſcribitur modo Θεοκρίτου, modo ὡς ἀπὸ Θεοκρίτου. In Cod. Politiani inter praefationes graecas: ἔστι δὲ εἰς αὐτὸν καὶ τουτὶ τοὐπίγραμμα· ἄλλος ὁ Χῖος. . . *Artemidoro* tribuitur in editione Aldina, teſte *Reiskio*. Reſpexiſſe videtur hoc Epigr. *Suidas* v. Θεόκριτος Χῖος· — ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Θεόκριτος Πραξαγόρου καὶ Φιλίννης. De *Theocrito Chio* vide *Fabric.* Bibl. Gr. T. III. p. 775. ed. *Harl.* — V. 1. ὃς τόδ' ἔγραψα. Vat. τάδε γράψα vulgo. *Zach. Calliergus* et quidam Codd. γράψας. — V. 2. εἷς ἀπὸ πολλῶν. In Cod. Theocriti Bibl. Med. Vide *Bandini* T. III. p. 368. — Συρακοσίων. Vat. et Ed. Flor. *Valckenar.* Συρηκόσιος edidit, cum in cod. quodam Συρακούσιος reperiſſet. — V. 3. περικλυτῆς nonnulli. Vulgatam lect. Φιλίνης *Toupius* correxit ex Flor. quicum Vat. Cod. conſentit. — V. 4. οὔτιν' ἐφ. *Callierg.* et Vat. noſter, qui praeterea ὀθνείαν et ἐφελκυσάμαν legit. Unus e codd. *Theocriti* οὔτιν' ἐπεκτησάμην. quod ex gloſſa videtur ortum, niſi fortaſſe latet lectio, vulgata non deterior, οὔτιν' ἐπεσπασάμην. Significat autem *Artemidorus*, *Theocritum* excoluiſſe illud poëſeos genus, quod in ejus patria ſive a Daphnide, ut quidam tradunt, ſive, ut alii, a Steſichoro inventum florebat. Fortaſſe tamen Grammaticus iisdem verbis tecte indicare voluit, carmina, quae pro Theocriteis ven-

derentur, nec patria, ſed externa dialecto (Μούσα ὀθνείη) conſcripta eſſent, pro ſpuriis eſſe habenda.

II. Cod. Vat. p. 389. Ἀρτεμιδώρου γραμματικοῦ ἐπὶ τῇ ἀθροίσει τῶν βουκολικῶν ποιημάτων. Edidit *Goens* in Anim. ad Porphyr. de Antro Nymph. p. 88. et ante eum *Salmaſ.* ad Solin. p. 598. A. Ex Cod. Vat. idem profert *Warton.* in Praef. ad Theocrit. p. XI. not. 4. Conf. *Koen.* in *Gregor.* D. D. in Corrigendis p. 130. 20. — V. 1. Μοῖσαι σποράδην. *Warton.* βωκολικαὶ Μῶσαι σποράδες *Salm.* *Theocriti* carmina bucolica olim diſſipata fuiſſe ſignificat. — V. 2. ἐντι μιας vitioſe *Goens.*

THEOCRITI SYRACUSANI
EPIGRAMMATA.

H. Stephanus *Theocriti* Epigrammata ex veteribus hujus poëtae editionibus Anthologiae Planudeae adjecit inde a pag. 516 — 518. iis exceptis, quae jam a *Planude* paſſim exhibita meminerat. Eadem repetita ſunt in Append. Anthol. Wechel. p. 19 — 21. His fortaſſe in poſterum adjicietur Epigramma *Erycio* vulgo tributum nr. X. quod Cod. Vat ſub *Theocriti* nomine profert. Viciſſim ex iis, quae hic tanquam Syracuſani poëtae leguntur, nonnulla idem codex aliis poëtis tribuit. Haec ſuo loco indicabuntur.

¶. 376.] *I.* Cod. Vat. p. 204. Muſis et Apollini coronae dedicantur. — V. 1, κατάκαρπος ed. Flor. De ſerpyllo vide ad *Meleagri* Carm. I. 53. — V. 2. κῆται ταῖς Ἑλικωνιάσιν. Cod. Vat. — V. 3. μελάμφυλοι. Vat. — V. 4. „Recte „ſcriptus eſt hic verſus, cujus lectio non ſollicitanda: „Δελφὶς πέτρα τὴν ἀγλαΐην τούτου τοῦ δένδρου σοὶ ἔφυσε. Sci„licet ἀγλάϊσε ſignificationem hic tranſitivam habet. „Huc forte reſpexit Heſychius: ἀγλαΐζει. θάλλει. Poſte-

„rius hoc verbum ſaepe etiam transitivum eſt. Alexan„der Aetolus infra p. 419. Πειρήνης ὕδωρ θαλλήσει μέγαν „υἱόν." *Brunck*. *Toupius* in Addendis p. 406. corrigit: Δελφίδ' ἐπεὶ πέτραν. *Delphicam enim petram hae tibi ornarunt*. Ep. ἀδέσπ. DCI. πολλάκι καὶ Βρομίου κλήμασιν ἠγλάϊσε. — Δελφὶς πέτρα eſt ap. *Sophocl.* Oedip. T. 472. *Eurip.* Androm. 398. *Nicander* Alexiph. 198. ἣ ἀπὸ δάφνης — ἣ πρώτη Φοίβοιο κατέστεφε Δελφίδα χαίτην. — V. 5. ὁμαλὸς conjunctim editt. veteres. Aliae ὁ μαλός. *Reiskius* tentavit ὁ μάχλος. non male. Vat. Cod. μᾶλος. *Heſych.* μαλός. λευκός. unde μάλουρις, ἥτις τὴν οὐρὰν ἔχει λευκήν, ap. eundem. Metri cauſa *Wartonus* μαλλὸς ſcripſit, *caper ille albus*. — V. 6. περμίνθου. Vat. a pr. man.

II. Cod. Vat. p. 172. ſine auctoris nomine: Ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Δάφνιδος. Sic quoque ap. *Reiskium* in Anth. p. 18. nr. 448. — V. 1. laudat *Suidas* in λευκόχρως. ubi καλῇ habet, ut Vat. Cod. — *Warton* praeter neceſſitatem καλὰ conjicit. — V. 2. βουκολικοὺς ὕμνους. Vat. ut vulgo legitur. — V. 3. τοὺς τρισσούς. Vulgo. τρητοὺς Vat. τὼς τρητὼς hic legendum eſſe, monuit *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 585. A. cui emendationi ſubſcribit *Bod. a Stapel* ad *Theophr.* IV. p. 478. *Eratoſthenes Schol.* qui hoc carmen expreſſit Ep. III. τὼς τρητὼς δόνακας, τὸ νάκος τόδε, τάνδε κορύναν Ἄνθεσο Πανὶ φίλῳ, Δάφνι γυναικοφίλα. *Archias* Ep. XXX. εὐτρήτοιο μέλος καλάμοιο. *Antip. Theſſ.* Ep. XXIX. πολυτρήτων διὰ λωτῶν. — V. 4. τὰν πήραν αἴ ποτ' ἐ. Vat. — τὴν πήραν vulgo. — ἐμαλοφόρει. *Theocr.* Eid. IV. 10. ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω.

III. Cod. Vat. p. 413. Daphnis, quem paſtorem venatoremque fuiſſe conſtat ex Eid. I. 116. plagis in ſylva relictis, in antrum conceſſerat, ubi ſomnum caperet. Huc eum Pan et Priapus, formoſi paſtoris amore inflammati, ſequuntur. — V. 1. κεκμακώς. Vat. quod fortaſſe probandum: ἀμπαύει τὸ σῶμα, κεκμακὼς ὤν. Eid. I. 16. ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται. — V. 2

ἀμπαύω

ἀμπαύω. Vat. a pr. man. Supra correctum ἀμπαύου. — Mox ἀρτιπαγής. Idem. Hunc verſum ſenſu proprio accipio. Daphnis, venationis labore laſſus, feris inſidiari deſierat, cum, en, ipſe in libidinoſorum deorum inſidias incidit. Eleganter poëta ludit in notiſſima de Panis in Daphnidem amore fabula. Conf. *Meleag.* Ep. XLVII. *Diodor. Zon.* Ep. VI.[a]. *Glauc.* Ep. II. *Reiskius* hic mira comminiſcitur. — V. 3. ἀγρεύει δ' ὅτε vitioſe Vat. Cod. — ἀγρεύειν de inſidiis amantium paſſim. Conf. inprimis Ep. *Rhiani* VII. et facete dictum *Demarati* ap. *Plutarch.* T. II. p. 220. C. — V. 3. τὸν κροκόεντα κισσόν. Conf. *Intpp. Theocr.* Eid. I. 31. *Nicaenet.* Ep. IV. εἶχε δὲ κιττῷ Μέτωπον, οἷα καὶ σὺ, κεκροκωμένον. Priapum corona ornatum habes ap. *Catull.* XIX. 10. in Luſibus nr. LXXXII. *ſacrum revinctus pampino caput.* — V. 5. ἄντρου εἴσω. Vat. Ambo dii antrum intrant *ſimul*, ὁμόῤῥοθοι. *Schol. Ariſtoph.* in Av. 852. ὁμοῤῥοθῶ. Σοφοκλέους ἐκ Πηλέως. ἀντὶ τοῦ τὸ αὐτὸ φρονῶ. ὁμοῤῥοθεῖν δὲ κυρίως τὸ ἅμα καὶ συμφώνως ἐρέσσειν. — V. 6. Vulgo eſt καταγρόμενον, quod nauci non eſſe pronuntiat *Toupius* in Cur. poſter. p. 44. ubi καταρχόμενον corrigit. In Addendis autem p. 406. κατεγρόμενος. *ex ſomno te excitans.* Alteram hanc correctionem *Valckenarius* probat. In Cod. Vat. καταγομένου legitur. *Heinſius* et *Brodaeus* καταγρόμενος corrigendum cenſent. — καταρχόμενον, ſive καταρχομένου, quod fortaſſe concinnius, tuearis ex *Schol. Nicandri* Alex. 455. τὴν μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως καταφορὰν κῶμα καλοῦσιν. Somni igitur initium et finem ſignificat τὸ κῶμα. Sunt tamen alii, qui hanc vocem non, ut ille, de leni, ſed de gravi ſomno interpretantur. *Theophan. Nonus* c. XXIX. Tom. I. p. 114. κῶμα λέγεται ὁ βαρὺς καὶ παρὰ φύσιν δυςέγερτος ὕπνος. ubi *Bernardus* mallet ὁ βαθύς. Hinc apparet, non ſollicitandam eſſe lectionem *Heſychii:* κῶμα. — καταφορὰ ὕπνου βαθέος. ubi *Toupius* Em. in Heſych. P. III. p. 85. οὐ βαθέος corrigit. Vide inprimis *Foeſium* Oecon. Hipp. v. p. 223.

¶. 377.] *IV.* Fragmentum hujus carminis, inde a verſu 6 – 12. legitur in Anth. Plan. p. 27. St. 42. W. In Cod. Vat. p. 434. habetur v. 1 – 6. cum lemmate: Θεοκρίτου. εἰς φάλητα. V. 6 – 12. ibid. p. 432. τοῦ αὐτοῦ εἰς ἀμπέλωνα δενδράδα καὶ ἄλσος. V. 13. usque ad finem p. 432. τοῦ αὐτοῦ εἰς Πρίηπον. Integrum carmen, ſic ut hic habetur, dedit *Zacharias Calliergus*, qui haec Epigrammata primus vulgavit. Deſcribit poëta locum amoenum Priapo ſacrum. — V. 1. τὴν αὐτὰν λαύραν. Editt. vett. Noſtram lectionem, quam confirmat Vat. protulit *Stephan.* in Poët. Gr. — Mox τὼς ſive τῶς, ut nonnulli habent, depravatum eſſe pronuntiat *Valcken.* In Vat. Cod. τέθι ταὶ δρ. Hinc corrigendum videtur:

τήναν τὰν λαῦραν, ὅθι ταὶ δρύες – –

In λαῦραν poſterior ſyllaba vi caeſurae producitur. De hac voce vide *Caſaubon.* ad *Athen.* XII. 10. p. 848. λαύρη. δημόσιος στενωπὸς καὶ ἄμφοδον, ῥύμη, ὁδὸς, δι' ἧς οἱ λαοὶ ῥέουσιν. Conf. *Polluc.* IX. 38. qui excitat locum *Homeri* Od. χ. 120. et *Athen.* XII. p. 540. F. 541. A. — V. 2. σύκινον. *Olim truncus eram ficulnus inutile lignum. Horat.* I. Serm. VIII. 1. In Edit. Flor. Biblioth. Senatus Lipſienſis antiqua manus notavit lectionis varietatem ξύλινον, quod monuit *Leichius* in Praef. ad Carm. Sep. p. IX. — V. 3. Quid ſit, quod Priapi ſignum vocetur τρισκελὲς, equidem ignoro. Interpretes tacent. Uno pede potius, ſive palo, hunc deum plerumque niti conſtat. Foret igitur potius μονοσκελής. Num aliud quid latet? Fortaſſe ἀσκελές? *durum et aridum.* Nihil definio. Eruditiores hunc locum expediant. — αὐτόφλοιον. *rude lignum,* ut in Eid. XXV. 208. βάκτρον, εὐπαγὲς, αὐτόφλοιον. — V. 4. παιδογόνω ſcripſit *Valckenar.* ut cum Κύπριδος jungatur. Recte. *Soſipater* Ep. I. παιδογόνῳ Κύπριδι τερπόμενος. Priapus auribus carens, ea tamen parte, qua viri ſumus, non carebat. Κύπριδος ἔργα. *Homer* in Hymn. in Ven. 1. ποιεῖν τὰ 'Αφροδίτης dixit *Diog. Laërt.* VI. 69.

τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν *Anacreon* XXIII. 16. ubi vide *Fiſcher.* p. 94. *Spanhem.* ad Callim. H. in Apoll. 14. — V. 5. κᾶπος δὲ σκιερός. Ed. Flor. In edit. *Calliergi* σᾶκος et in marg. γρ. κᾶπος. Hoc *Brodaeus* amplectitur. *Salmaſ.* ad Herodem Att. v. 103. e cod. vetuſto ἕρκος δ' εὖ ἱερὸν legendum eſſe pronuntiat. In Cod. Vat ἕρκος δ' εὐθ' ἱερόν. Hinc orta conjectura *Toupii*, quam *Brunckius* in Lect. p. 87. aſſenſu ſuo probavit: σακὸς δ' εὐίερος. Haec vox paſſim occurrit in Hymnis Orphicis. *Philipp.* Ep. X. δαῖμον, ἐπ' εὐϊέρους βῆθι θυηπολίας. Recte idem *Toupius* vocem σηκὸς tuetur, laudato *Schol. Eurip.* Phoen. 1017. et *Valcken.* ad *Ammon.* p. 154. ſqq. — Finge tibi Priapum ſub *umbroſis* arborum *tectis* collocatum, quale ſacellum huic deo optat *Tibull.* I. 4. 1. Luſus nr. LXXXII. *Placet, Priape, qui ſub arboris coma Soles, ſacrum revinctus pampino caput, Sedere?* — V. 7. Ex iis, quae ſequuntur, haud ſcio an ducta ſit loci amoeni deſcriptio ap. *Longum* L. III. p. 68. 12. ed. *Villoiſ.* — ἄμπελος βοτρυόπαις, *vitis uvas, ut liberos, gignens*, fortaſſe ex *Ione Chio* I. 7. p. 161. ubi uvae παῖδες πυκινοὶ τῆς ἀμπέλου. Ex *Theocrito Philippus* Ep. XLV. ἄγχεις τὴν Βρομίου βοτρυόπαιδα χάριν. — V. 9. quaedam editt. εἰαρινῷ. — V. 10. ποικιλότραυλα μέλη illuſtrat *Dorvill.* in Vann. crit. p. 153. Hirundo apud *Pamphil.* Ep. I. κελαδεῖ τραυλὰ διὰ στομάτων. — V. 11. μινυρίσματα, *querelae*, cum omnibus avibus, tum inprimis luſciniae tribuuntur. *Horat.* V. Carm. II. 26. *Queruntur in ſylvis aves.* ubi vide *Intrpp.* *Marc. Argent.* Ep. XXVIII. μηκέτι νῦν μινύριζε παρὰ δρυὶ — κόσσυφε. — ἀνταχεῦσι eſt ex emendatione *Scaligeri* pro vulgato ἀντιαχεῦσι. — V. 12. μέλπουσι Vat. in marg. μέλποιτε et στόμασιν. — V. 13. Quae ſequuntur, non ſatis expedita ſunt. Is, qui loquitur, duo, ſed plane diverſa, rogari cupit Priapum: ut deus aut amorem in ejus pectore exſtinguat, aut contra amoris fructum ei concedat. Si Priapus conceſſerit prius, hoedum; ſi

poſterius, tres victimas accipiet. Sed quis eſt, qui hoc carmine loquatur? Cur caprario (vide v. 1.) mandat preces ad deum Lampſacenum facere? Quomodo denique Priapus efficere poteſt, ut amoris flamma in pectore quieſcat? — Pro ἀποστέρξαι, in quo verbo ſententiae cardo vertitur, Vat. ἀποῤῥέξαι legit; quod ortum videtur ex ἐπιῤῥέξεῖν ſequentis verſ. ubi Vat. membr. iterum ἀποῤῥέξαι legunt. — Pro ἕσδεο v. 13. vulgo eſt ἕζεο. — V. 15. ἣν δ' ἀνανεύσι ſive ἀνανεύσοι Vat. ἣν κατανεύσῃ voluit *D. Heinſius*. *Valckenar*. praeferret ἐπινεύσῃ, quod eſt in Scholiis a *Leichio* laudatis l. c. Eadem ſcholia initio verſus καὖθις exhibent. — V. 16. τοῦδε τυχών. Daphnidis compos factus. τρισσοθύην veteres editt. τρισσὰ θύη *Stephanus* et Cod. Vat. Hanc lectionem alteri praeferendam cenſet *Valckenarius*. — V. 17. τ' ἄρνα. Vat. et verſ. ult. pro ἀίοι legit νεύοι.

V. Cod. Vat. p. 433. Protulit *Dorvill*. ad *Charit*. p. 188. e codice, ut ait, emendatum, nullis tamen emendandi rationibus allatis. Elegans Epigramma et vere bucolicum. — Ad v. 1. comparandum Eid. I. 12. In Vat. pro νυμφᾶν legitur μοισᾶν. — V. 2. κὴγώ. Vat. κἀγώ. dedit *Dorvill*. — ἀειρόμενος. Vat. — V. 3. ταξεῦμαι. Vat. et *Dorv* *conſtituam me eo in loco — ipſe mihi hoc operis imponam*. Vulgatam *Toupius* tuetur laudato Eid. VII. 95. ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ᾧ τὺ γεραίρεν ἀρξεῦμ'. — Mox Vat. a pr. man. βουκόλος et ἐγγύθεν ᾄσει. quod procul dubio ductum eſt ex Eid. VII. 72. Cum vulgata lectione comparanda verba poëtae ap. *Plutarchum* T. II. p. 456. A. ὥςπερ ὁ τῶν βουκόλων κηρόπλαστος ὀττοβεῖ δόναξ ἀχέτας, ὑπνοδόταν νόμον ἐπιθέλγων. — V. 4. κηροδέτῳ Vat. Et ſic vulgo. — V. 5. λασιαύχενες (ſupra correctum λασιαύχενος) ἐγγύθεν ἄντρου. Cod. Vat. λασιαύχενος hinc adoptavit *Dorvill*. Et profecto haec lectio vulgata haud paulo doctior eſt. Antrum deſcribitur virgultis et arbuſtis obſitum et quaſi horridum. λάσιον δρυάδων

λέπας, *Plato* Ep. VIII. ποταμὸς λασίην παραμείβεται ὄχθην, *Marian. Schol.* Ep. III. — Illud epitheton facile permutari potuit cum λασίας δρυὸς, quod librarius frequenter legerat. Vide *Ruhnk.* Epiſt. crit. p. 148. — V. 6. αἰγιβόταν ὀρφανίσωμεν vulgo. Noſtram lectionem, jam a *Stephano* prolatam, Codicis aſſenſu firmavit *Dorvill.* Notandum eſt, paſtorem hoc Epigrammate ſibi permiſſum putare, quod caprarius Eid. I. 15. ſqq. ut nefas fugit. Paſtores itaque et bubulci Pana minus timuiſſe videntur, quam caprarii, quos deus peculiari cura dignari exiſtimabatur. Vide, quae in hanc rem disputavit *Hardion ſur les Bergers de Théocrite dans les Mém. de l'Acad. des Inſcript.* Tom. VI. p. 273. Ceterum frigide hoc carmen interpretantur, qui illud tabulae pictae adſcriptum fuiſſe exiſtimant.

¶. 378.] *VI.* Cod. Vat. p. 432. Thyrſidem conſolatur de capella, quam lupus ipſi eripuerat. — V. 1. ὦ pro ἆ habet Vat. et mox τί τοι πλέον. — V. 2. διγλήνως et ὀδυράμενος Vat. — V. 3. οἴχεται. Cum ſophiſtas *Theocritum* inprimis imitando expreſſiſſe conſtet, probabile eſt, hinc ſumſiſſe *Alciphron.* L. I. 38. p. 172. οἴχεται Βακχὶς, ἡ καλὴ, Εὐθύκλεις φίλτατε, οἴχεται. — τὸ καλὸν τέκος. De delphino *Oppian.* Hal. V. 464. σκύμνος ἀεξηθεὶς, ὀλίγον βρέφος. — V. 5. κύνες καλεῦντι Vat. male. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. VI. 2. — τί τοι πλ. Vat. — V. 6. ὀστέον vulgo. Quod *Br.* recepit, debetur *Reiskio.* Cod. Vat. ὀστίον. et mox λείπετ' ἀποιχομένας. Serum eſt, nunc demum canes latrare, cum capella jam devorata ſit.

VII. Cod. Vat. p. 204. In Aeſculapii ſignum, Eetionis manu affabre ſculptum, quod Nicias, qui Mileti artem medicam exercebat, poſuerat. Nicias is eſt, cui *Theocritus* dedicavit Eid. XI. et ad cujus conjugem colum eburneam miſit Eid. XXVIII. ubi vide inprimis v. 9. et 19. — V. 1. Μίλατον. Vat. Idem τῷ (fort. τῶ)

Παι. — V. 2. συνοισόμενος. Vat. — V. 3. ὅσα μιν ἐπ' ἆμαρ. Vat. — θυέεσσιν, quod vett. editt. habent, recentiores in θύεσσιν mutaverant, revocavit *Reiskius.* — V. 4. εὐώδους primus dedit *Stephanus*, cum antea εὐώδου vulgaretur. — κέδρου. Hujus arboris ligno veteres ſaepe utebantur ad ξόανα. Pici regis domum cedrinis avorum ſignis exornatam fingit *Virgil.* Aen. VII. 177. *Veterum effigies ex ordine avorum Antiqua e cedro.* Cedrinum Apollinem memorat *Plin.* XIII. 6. Tom. I. p. 686. XXXVI. 5. T. II. p. 728. *Pauſan.* Boeot. IX. 18. p. 730. Vide *Martini* ad *Erneſti* Archaeol. p. 191. *Bod. a Stapel* ad *Theophr.* L. V. p. 544. — V. 3. γλαφυρᾶς χερός. eleganti operae ſculptoris magnam mercedem pactus. σοφὰς χέρας Praxiteli tribuit auctor Ep. ἀδεσπ. CCCXV. — V. 6. πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην (τέχναν Vat.). Fere ut ap. *Achill. Tat.* VI. 6. p. 252. ἰδὼν δὲ ὁ Θέρσανδρος τὸ κάλλος ἐκ παραδρομῆς — ἀφῆκε ψυχὴν ἐπ' αὐτήν.

VIII. Cod. Vat. p. 291. Αἰτωλοῦ Αὐτομέδοντος. *Automedon*, cujus carmina in Anthologia reperiuntur, non fuit Aetolus, ſed Cyzicenus. Fortaſſe igitur lemma ſic concipiendum erat: Ἀλεξ. Αἰτωλοῦ ἢ Αὐτομέδοντος. Quidquit ſit, *Theocriti* carminibus hoc Epigramma eximendum videtur. Prius ejus diſtichon habetur in Planud. p. 253. St. 366. W. unde *Stephanus* adſcivit in Collect. Poët. Gr. cum neque in *Calliergi* editione legatur, neque in Theocriteis ad calcem Planudeae. Duo poſteriora diſticha primus edidit *Graevius* in Lectt. Heſiod. p. 619. Hinc eadem *Reiskius* poſuit in calce *Theocriti* p. 295. Scriptum eſt in mercatorem Cleonicum, qui circa occaſum Pleïadum a Coele-Syria Thaſum contendens, naufragium fecerat. — V. 1. παρώρην junctim Vat. — V. 2. „Quam dedi, lectio ſumta eſt e Planu„deae optimo Cod., in quo ſcriptum ναυτίλος ἴσθι καὶ „ὡς οὐ — Ad ναυτίλος ſubauditur γίνου.“ *Br.* Vulgo ἴσθι ὡς οὐ π. Vatic. ἴσθι καὶ ὡς οὐ π. *Reiskius* conjecit: ναυτίλ-

λου· ἴσθι γὰρ, ὡς. *Toupius* ναυτίλος ἴσθ', ὡς ἐστ' οὐ π. *Wakefield* denique in Sylv. crit. IV. p. 198. diſtinguit: ναυτίλος ἴσθι· καὶ ὡς — ubi ἴσθι pro γίνου poſitum cenſet, ex obſervatione *Ammonii* p. 64. Sed hoc ſenſu poſitum ἴσθι participium adſciſcit. — V. 5. Πληιάδων. Vat. — V. 6. ποντοπορῶιν αὐτῆι Π. συγκατέβυς. Vat *Graevius* ποντοπόρος ναύτης; — συγκατέβης. Emendatior hujus verſus lectio debetur *Pierſono* Veriſ. I. 3. p. 41. *Callimachus* Ep. XLVIII. de Lyco quodam — ἐνὶ πόντῳ Ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην, Ἔμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε· — φεῦγε θαλάττῃ Συμμίσγειν ἐρίφων, ναυτίλε, δυομένων.

IX. Cod. Vat. p. 204. Xenocles muſicus Muſis ſignum e marmore dedicat. — V. 1. ἐννέα πάσαις vulgo. Vat. Cod. ἄνθετο πάσαις et verſ. ſeq. pro θῆκε legit τοῦτο. Vulgata elegantior. Illud πάσαις illuſtrat ſimilibus allatis *Bernard. Martin.* Var. Lect. L. III. 22. p. 75. — V. 3. μουσικός. Xenocles, quem peritum eſſe muſicum nemo facile infitias ibit. Neque profecto ingrati homo eſt animi. Muſis enim, per quas in hominum celebritatem profluxit, grati animi documentum, hanc ſtatuam, poſuit. Pro ἑτέρως editt. ante *Stephanum* ἕτερος habent. — σοφίᾳ et τᾷδε Vat. De σοφίῃ, *artis peritia*, vide ad *Anacr.* Ep. LXXI.

¶. 379.] X. Cod. Vat. p. 311. ſq. τοῦ αὐτοῦ Λεωνίδα. *Tarentini* puta. *Brunckius* hoc carmen conſtituit ad mentem *Toupii* in Addend. p. 407. Compoſitum eſt in Euſthenem, ſophiſtam et phyſiognomonem, in terra peregrina ab iis, quibus carus erat, ſepultum. — V. 1. φυσιογνώμων. Quid ſub phyſiognomia intellexerint veteres, vide ap. *Ariſtotelem* Analyt. Prior. L. II. 28. Eidem liber peculiaris de hac arte tribuitur. ἀπ' ὀφθαλμοῦ. Unum artis fontem poëta indicat, reliquis omiſſis. Non ex oculorum obtutu tantum, quamquam ex eo praecipue, ſed ex omnibus corporis partibus de hominis natura et indole ſtatuebant phyſiognomones. — V. 3. ἔθαψεν Vat.

a pr. man. — V. 4. χ᾽ ὑμνοθέτης vulgo. χ᾽ ὑμνοθέτας Vat. *Reiskius* conjecit: χ᾽ ὑμνοθέτης ἐν τοῖς δαιμόνιος Φιλοκλῆς. *in quibus etiam erat divinus poeta Philocles.* quam conjecturam *Valckenarius* merito abſurdam vocat. *Heinſius* hunc verſum ſic interpretatur: Etiam ipſis poëtis ibi notus et acceptus fuit, a quibus poſtea epicedium meruit. Itaque ne hoc quidem honore caruit, quem poëtae conferunt. — ὑμνοθέτης et ἧς etiam *Toupius* hic ſcripſit. ἧν ſervat Vat. qui δαιμονίοις legit. αὐτοῖς languet. — V. 5. πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει vulgo et in Cod. Vat. *Wartono* in mentem venit: πάντ᾽ ὧν, ὡς ἐπέοικεν, ἔχει. *Br.* lectio debetur *Aurato*, eamque aſſenſu ſuo probavit *Stephanus* et *Toupius.* — τεθνεὼς Vat. — V. 6. Vulgatam lectionem καίπερ ἄκικις ἐὼν tuetur *Reiskius.* Vat, Cod. ἄκικυς, ut etiam in Append. Plan. habetur. Idem verum videbatur *Palmerio* in Exerc. p. 815. Non audeo damnare lectionem, quam et Codd. praeſtant, et quae ſenſum non omnino ineptum efficit. Vide *Heſych.* v. ἄκικυς. Memoratu dignum videbatur *Theocrito*, Euſthenem, hominem et peregrinum et opibus deſtitutum, amicos habuiſſe, qui eum non minus ac neceſſarium colerent. Idque inprimis ad Euſthenis laudem facit. Singulari enim virtute inſtructus ſit oportet, qui inter peregrinos, unius virtutis cauſa, nec per vitam modo, ſed etiam poſt mortem, tam ſedulos amicos repererit. Elegantem tamen *Heinſii* conjecturam ἄοικος, in quam et *Huetius* incidit p. 80. magis probaverunt viri doctiſſimi *Valckenarius* et *Toupius*, qui in Addendis p. 407. haec habet: „Dicit poëta, ſophiſtam „illum, etſi non uxorem habebat nec liberos aut pro„pinquos, habuiſſe tamen, qui exequias ſuas curarent."

XI. Cod. Vat. p. 204. In Damotelem, qui chorum ducens, victoriam meruerat. — V. 1. Mire variatur in nomine viri, cujus victoria hoc Epigr. celebratur. In editt. vett. Δαμομέλης eſt; in Vat. Δαμομένης. At in lemmate idem Δημομέδων vocatur. Hoc verum eſſe ſuſpicor.

Aberrationes ortae ex ſcribendi compendio Δημομεδ' poſtremam ſyllabam aliis aliter ſupplentibus. χορηγὸς ſive χοραγὸς, ut Vat. Cod., h. l. non is eſt, qui ſumtus praebet, ſed dux chori. Hoc colligo ex v. 3. ubi idem olim inter pueros certaſſe dicitur. Hoc ſenſu Dorienſes vocabulum χορηγὸς et χορηγεῖν accipere ſolebant, teſte *Athen.* L. XIV. p. 633. B. *Polluc.* IX. 41. Vide ad *Simonid.* Ep. LXXVI. et *Caſaub.* ad *Sueton.* Vit. Aug. c. 52. p. 234. ubi de τρίποσι χορηγικοῖς agens, hoc Epigr. profert. Praeter tripodem victor Baccho etiam ſimulacrum dedicaverat. καὶ σέ. *et te ipſum tibi dicavit.* — V. 3. Veteres editt. παισί. *Stephan.* in Poët. Gr. πᾶσι. Vat. Cod. πᾶσί (ſic). Hanc lectionem explicare conatus *Heinſius* in Lect. Heſiod. 306. Damotelem *in omnibus excelluiſſe* ait. Inepte. Quamvis enim ἔργα μέτρια in boni viri laudem dicuntur, ubi in iis moderatio et temperantia apparet, nullis tamen rationibus effici poterit, ut in eo, qui de victoria certat, τὸ μέτριον εἶναι praeſtantiae ſignificationem habeat. Melius itaque *Graevius* in Lect. Heſ. c. VII. p. 34. haec verba non ad certamina refert, ſed Damotelem in omnibus rebus modum tenuiſſe, ubique modeſtum fuiſſe ſignificari ait. Verum ſic accepta verba contextum turbant, qui optimus eſt revocata antiqua ſcriptura: μέτριος ἦν ἐν παισί. Conf. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 61. Damoteles, cum inter pueros certaret, modicam laudem adeptus eſt; inter viros, victoriam retulit. — Laudatur autem inprimis, quod ſimul pulcritudinis et decori rationem habuerit.

XII. In Cod. Vat. p. 204. prius diſtichon exſtat, quod laudat *Schol.* in Anth. Wech. p. 56. Duo poſteriora exhibet p. 433. junctim cum Epigr. V. Eadem, v. 1. et 2. omiſſis, Planud. p. 38. St. 56. W. In ſtatuam Veneris Uraniae, a Chryſogona, quae divae felicitatem eam, qua cum conjuge et liberis fruebatur, acceptam referebat, poſitam. — V. 1. πάνδαμος. Vat. — V. 3. Ἀμ-

φιλέους. Vat. — ἔσχε ex Cod. Vat. recepit *Br.* pro vulgato εἶχε. — V. 4. ἦν. Vulg. et Vat. A te omnia auſpicantes, tuo, diva, favore fortunam ſuam in annum auctam et cumulatam viderunt. — V. 5. In vett. editt. Κη ὁμενοια πἀθανάτων. Vitium ſuſtulit *Stephan.* — Deos coluiſſe ipſis mortalibus prodeſt.

XIII. Hoc Epigr. et ſequens unum eſſe, putabat *Reiskius*, improbante *Brunckio*, qui diverſiſſima judicat, quamvis in ejusdem hominis memoriam compoſita eidemque tumulo inſculpta. Utrumque, quibusdam aliis interjectis, in Anthologiae appendice legitur, p. 517. ſq. Steph. In Cod. Vat. p. 311. prius diſtichon Ep. XIV. librarii errore annexum eſt Epigrammati *Leonidae Tar.* XCIII. Deinde ſequitur alterum diſtichon, cui, nullo ſpatio relicto, ſubjicitur Ep. XIII. Utrique carmini unum lemma adſcriptum: Θεοκρίτου, οἱ δὲ Λεωνίδου Ταραντίνου εἰς Εὐρυμέδοντος τάφον, ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, ὃς υἱὸν ὁμώνυμον λείπων ἔτυχεν τοῦ αὐτοῦ τάφου. Vereor, ut hujus lemmatis auctor carminis ſenſum recte acceperit. Eurymedon, vir bonus et civibus ſuis carus, mortuus erat, filio impubere relicto. Ep. XIV. legendum eſt ante Ep. XIII. quod in poſteriore cippi parte inſculptum fuiſſe videtur. — V. 1. ἡλικίῃ. Vat. — ¶. 380.] V. 3. ἕδρῃ θ. παρ' ἀνδ. Vat. Tu quidem, in beatorum ſedes receptus ibi inter divinos viros habitas; filium autem tuum ſuperſtitem cives, in tuae memoriae gratiam, colent. — V. 4. τιμησεῦντι Vat.

XIV. Viros bonos poëta hortatur, ut Eurymedontis tumulum praetereuntes, terram levem ei optent. — V. 1. Jam intelligam, an bonis plus quam malis tribuas. πλέον τι νέμειν illuſtrat *Valcken.* ad Hipp. p. 306. E.

XV. Cod. Vat. p. 459. „Hoc epigramma veteri „marmori literis uncialibus inſcriptum in area palatii „nobilis cujusdam viri tradit, ex auctore neſcio quo, „Barneſius in Anacreonte p. 318. ed. 1734." *Warton.* —

V. 1. ante *Stephan.* ξεῖνε. — V. 2. σπουδῇ et ἔλθῃς *Urſin.* — V. 4. τῶν πρόσθ' ἐντι π. ᾠδοποιοῦ. Vat. vitioſe. Veterum poëtarum, ſi quis alius, praeſtantiſſimus. Eid. VII. 4. εἴ τι περ ἐσθλὸν Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν. Proxime accedunt haec *Apollon. Rhod.* L. III. 347. Παναχαιΐδος εἴ τι φέριστον Ἡρώων. — V. 5. ἤδετο. Vat.

XVI. Cod. Vat. p. 459. Sex priores hujus carminis verſus protulit *Salmaſ.* in Plin. p. 76. B. a ſe emendatos. Integrum *D. Heinſius* in Introd. in Heſiod. Ἐ. καὶ Ἡ. c. VI. p. 132. Scriptum in Epicharmi Syracuſani ſtatuam ex aere. — V. 1. ἅ τε φωνά. De ipſo hoc carmine ſive ſtatuae inſcriptione accipio, ut in Ep. *Sapphus* II. παιδνὴ ἄφωνος ἐοῖσα τάδ' ἐννέπω, αἴ τις ἔρηται, Φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν. ubi vide not. Par autem erat, carmen in virum Dorienſem Dorica dialecto conſcribi. — Δώρειος et κωμῳδὰν editt. ante *Stephan.* Comoediae inventionem *Epicharmo* tributam eſſe putat *Bentlej.* in Diſſ. de Phalar. p. 108. quod ante eum nihil in hoc genere ſcriptum fuerit. Erat enim Tragoedia et Comoedia, ut neceſſe erat ante literarum uſum ap. Graecos vulgatum, tota αὐτοσχεδιαστικὴ, ut ait *Ariſtot.* in Poët. c. IV. Sed vide, quae de artis dramaticae ap. Dorienſes flore nuper docte disputavit *Boettiger* in Proluſ. de quatuor aetatibus rei ſcenicae p. 6. Inter praeſtantiſſimos Comoediae ſcriptores numeratur *Epicharmus* ap. *Platonem* in Theaet. Tom. I. p. 152. E. τῶν ποιητῶν οἱ ἄκροι τῆς ποιήσεως ἑκατέρας· κωμῳδίας μὲν Ἐπίχαρμος· τραγῳδίας δὲ Ὅμηρος. Ceterum an *Epicharmus* ille, quem ſcenae ſtudium illuſtrem reddidit, idem ſit cum Pythagoreo ὁμωνύμῳ, fuſe disputavit *Mongitor* in Bibl. Sic. Tom. I. p. 180. Diverſos putat *Saxius* in Onom. I. p. 537. Vide *Fabricii* Bibl. Gr. T. II. p. 298. ſqq. ed. *Harl.* — V. 3 – 8. ſic ut *Br.* habet, emendatos protulit *Joſ. Scaliger* in Opere de Emend. Temp. p. 230. niſi quod v. 5. Συρακόσσας legit. Hoc verſu vulgo legitur τὰν Συρακόσσαις ἐ. πελωριστᾷ πόλει.

Vat. Cod. οἱ Συρακοῦσσαις πελωρὶς ταὶ π. qua lectione *Scaligeri* correctio haud mediocre robur accipit. *Reiskius* τοὶ ex Scaligeranis conjecturis adoptans, reliqua pro ſinceris habebat. πελωριστὴ πόλις ipſi eſt civitas ad ingentem amplitudinem et paene portentoſam ſeu rei veritate, ſeu orationis vanitate ſublata. *Wartonus* τὸν Σ. ἐ. πελώριον πόλει. infeliciter. *Tyrwhittus* ap. *Valcken.* πεδωριστᾳ̃ pro μετεωριστᾳ̃ poſitum corrigit. Urbem magnificam et primi ordinis ſignificari. Huic emendationi plurimum tribuerim equidem, primum quod ad Vat. Cod. lectionem πελωριςται proxime accedit, tum quod ſenſum efficit maxime probabilem. Omnes enim Syracuſarum cives poëta indicaſſe videtur. Nec auctoritate deſtitutum eſt vocabulum πεδωριστής. *Heſych* et *Phot.* agnoſcunt formam πεδουρὸς pro μετέωρος, et πεδαωριστὴς. ἵππος φρυαγματίας, καὶ μετεωριστής. *Toupius* adhaeſit lectioni *Scaligeri*, quam interpretatur de *Pelorenſibus*, *qui Syracuſis ſedes fixerunt.* Recte tamen *Reiskius* monuit, cauſam non eſſe, cur Pelorenſes ſoli *Epicharmo* ſtatuam poſuerint; nec de Pelorenſibus Syracuſarum civibus conſtare. Verbum ἐνιδρύσθαι de iis, qui vitae ſedem in aliqua regione fixerunt, paſſim obvium. *Theocrit.* Eid. XVII. 102. τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι. *Thucyd.* VIII. 77. καὶ ἄλλη οὐδεμία ὑμᾶς ἐν Σικελίᾳ, οὔτ' ἂν ἐπιόντας δέξαιτο ῥᾳδίως, οὔτ' ἂν ἱδρυθέντας που ἐξαναστήσειε. — V. 6. ὅσσ' ἀνδρί. Vat. Sive, ita, ut par erat, erga civem; ſive, non aliter eum ac civem colentes. Cous enim fuit, ſed, cum trimeſtris in Siciliam eſſet delatus, pro Syracuſano eſt habitus. *Diog. Laërt.* VIII. 78. p. 539. — V. 7. verba σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων *Scaliger* uncinis compeſcuit, in quo ei obſecuti ſunt *Reisk.* et *Valck.* Idem fecit *Schottus* in Obſſ. p. 97. qui totum hunc locum ita, ut *Scaliger*, conſtituit. σωρὸς χρημάτων, *divitiarum theſauri*, fortaſſe ex *Ariſtoph.* Plut. 269. δηλοῖς γὰρ αὐτὸν ἥκειν σωρὸν χρημάτων ἔχοντα. ubi vide *Bergl.* *Toupius* putat, *Epicharmo* ſtatuam dua-

bus de cauſis fuiſſe poſitam, prima, quod cives pecunia ſua ſublevaſſet, altera, quod adoleſcentibus vitae recte inſtituendae praecepta dediſſet. At ſi dives erat *Epicharmus*, hinc non continuo ſequitur, eum divitiis ſuis ad cives ſublevandos uſum fuiſſe; quare ſi iis in hunc modum uſus eſt, *Theocritus*que ei laudem inde conciliare voluit, paulo diſertius explicanda erat ſententia. Fateor, mihi divitiarum *Epicharmi* commemorationem ſemper ab hoc loco alienam fuiſſe viſam. Nec fortaſſe haec *Theocriti* mens fuit. Flor quidem editio legit: χρὴ μένων et Vat. Codex σωρὸν εἶχε ῥημάτων (omiſſo γὰρ, quod metrum abeſſe non patitur). Ut ii, qui bonis malisve abundant. σωρὸν ἀγαθῶν et κακῶν ἔχειν dicuntur apud *Ariſtoph.* in Plut. 270. et 870. ſic is, qui verbis et eloquentia pollebat, σωρὸν ῥημάτων habere non inepte diceretur. ἑσμὸς λόγων notum ex *Platon.* de Rep. L. V. p. 450. B. — Pro μεμναμένοι vulgo μεμναμένοις, in Vat. autem μεμναμένους legitur. τελεῖν ἐπίχειρα dicuntur, qui, quae in promtu ſunt, afferunt. Hoc in eos caderet, qui, ut ſubito grati animi impulſui ſatisfacerent, quae ad manus eſſent, *Epicharmo* donarent; vix autem in eos, qui eundem ſtatua colebant. Vide ſis igitur, an corrigi debeat: [illegible]

τελεῖν ἐπίηρα. [illegible]

Vide ad *Phaedimi* Ep. I. 10. — V. 9. πολλὰ γάρ. Vulgo. καὶ ex *Toupii* conjectura in textum venit. Pro παισὶν Cod. Vat. πᾶσιν habet. *Heinſius*, qui hoc diſtichon profert in Not. ad Horat. p. 157. comicos et tragicos poëtas διδασκάλους appellatos eſſe ait, *quod pueros multa ad vitam utilia docerent;* in quo egregie fallitur. Formaſſe potius dicitur puerorum animos poëta comicus, cum praeceptis ſalubribus fabulis ſuis hic illic inſerendis, tum praecipue humana mente ad veritatem naturae adumbranda. At jam vereor, ut haec diſciplina puerorum aetati accommodata ſit; nec profecto video, cur *Theocritus* id, quod

in *Epicharmi* fabulis ad animos fingendos et emendandos valeret, ad pueros tantum, non item ad viros pertinere dixerit. Hinc ſuſpicor, praeferendam eſſe Vat. Cod. lectionem, ita ut ſcribatur:

πολλὰ καὶ ποττὰν ζωάν τοι πᾶσιν εἶπε χρήσιμα.

Vett. editt. ζοάν. quod cum aliis levioribus correxit *Stephanus*.

¶. 381.] *XVII.* Cod. Vat. p. 312. τοῦ αὐτοῦ Λεωνίδου (*Tarentini*). In tumulum nutricis Clitae, quem Medius puer ei exſtruxerat. Conf. Epigr. *Callim.* XLIII. — V. 1. τᾷ Θράσσᾳ. Vat. — V. 3. ἡ γυνή. Vulgo. In verſus exitu Vat. ἀντεκείνων. — V. 4. Vulgo ἔθρεψ'· ἔτι μὴν ἔτι —. Haec *Brunckius* ex *Toupii* mente emendata dedit. τί μήν; eſt pro πῶς γὰρ οὔ; Vide *Giſb. Koen.* ad *Gregor.* p. 109. Cod. Vat. perſpicue: τί μάν; In fine autem pro καλεῖται idem τελευτᾷ. — Proprium nutricis nomen fuit Κλείτα, cognomen χρηστίμη, quod ei propter fidem in ſervitio praeſtitam, utilitatemque, quam inde capiebat puer, cui lac praebebat, impoſitum fuiſſe videtur.

XVIII. Cod. Vat. p. 312. ſine auctoris nomine. Proximo carmini adſcriptum lemma τοῦ αὐτοῦ Λεωνίδου. Hinc ſuſpiceris, hoc quoque carmen *Leonidae* eſſe. Paulo tamen ſimplicior oratio quam pro *Leonidae* ingenio. — V. 2. τὸ μύριον κλέος. *ingens gloria.* Vide *Valcken.* ad Phoeniſſ. p. 498. — V. 3. ποτ' ἀῶ. Vat. cujus gloria totum orbem terrarum, inde ab occaſu usque ad orientem, complevit. — V. 4. ἠράννιν Vat. νιν igitur legit. Quod *Archilochum* Apollo amaſſe dicitur, fortaſſe ſimpliciter de poëtica facultate accipiendum eſt; fortaſſe tamen ſpectat notam illam fabulam de Apollinis in *Archilochi* percuſſorem ira. Conf. *Wyttenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 81. — V. 5. ἐγένετο Vat. — V. 6. ἔπτεα. Idem.

XIX. Cod. Vat. p. 458. ſq. In *Piſandri* poëtae ſtatuam ex aere. De hoc poëta, qui Herculis labores car-

mine celebravit, vide *Valcken.* ad Phoen. p. 790. ubi partem hujus carminis excitat, et inprimis *Heynium* ad *Virgil.* Aen. II. Exc. I. *Fabric.* Bibl. Gr. Tom. I. p. 215. ed. *Harl.* — V. 1. vulgo ὑμῖν et ἀνήρ. Illud emendavit *Heinſius*, hoc *Valcken.* — τῷ Ζηνὸς ὅδ' ὑμῖν ὠνήρ. Vatic. Cod. — V. 2. λεοντομάχαν. Idem. — ὀξύχειρα. *Theocritus* in hoc epitheto Herculi tribuendo de luctatorum celeribus et bene exercitatis manibus cogitaſſe videtur; vel ſic tamen heroum maximi dignitatem vix exaequavit, judice *Hemſterhuſio* ad *Lucian.* T. II. p. 266. ed. Bip. — V. 3. ἔτ' ἄνωθεν male Vat. Conf. *Valcken.* ad Eid. VII. 5. — V. 4. συνέγραψεν. Hoc verbum non male ad imaginem Herculis a *Piſandro* adumbratam retuleris. *Strabo* enim L. XV. p. 1008. ubi Herculem leonis exuviis et clava inſtructum commemorat, ἡ τοῦ Ἡρακλέους δὲ στολή, ait, ἡ τοιαύτη πολὺ νεωτέρα τῆς Τρωϊκῆς μνήμης ἐστὶ, πλάσμα τῶν τὴν Ἡράκλειαν ποιησάντων, εἴτε Πείσανδρος ἦν, εἴτ' ἄλλος τις, τὰ δὲ ἀρχαῖα ξόανα οὐχ οὕτω διεσκεύασται, quem locum *Schneiderus* mihi indicavit. Conf. *Athen.* L. XII. p. 512. F. — Καμίρου. Vat. Καμειρου *Steph.* Genuinam lectionem ex antiquis editt. revocarunt *Scaliger* et *Caſaub.* — V. 5. χὄσσους. Vat. — ἐξεπόνασεν. Ad verſum *Euripid.* in Phoen. 1642. τἀντεταλμέν' οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν, noſtrum locum cum ſimilibus excitavit *Valcken.* p. 552. — V. 8. μησίν. Vat. Hanc Piſandri ſtatuam diu poſt ejus mortem a Camirenſibus in tam illuſtris viri memoriam poſitam eſſe, ſignificat *Theocritus.* Perperam in Vat. Cod. reliquis verſibus ſubjicitur hic: ὅτι δέξιος ἦν ἔπεα ποιῆσαι, ex Ep. XVIII. huc traductus.

¶. 382.] XX. Cod. Vat. p. 608. Planud. p. 272. St. 392. W. Deeſt hoc carmen in editione *Calliergi* et aliis vett. Primus *H. Stephanus* id in collectionem Epigrammatum Theocriteorum recepit. In Hipponactem, jambographum; metro Hipponacteo ſcriptum. — V. 1. μουσοποιός. Sic Pindarum vocat *Dio Chryſ.* Or. II. p. 25. D.

Sappho poëtriam *Herodotus* II. p. 61. ubi vid. *Weſſel.* — Poſt κεῖται *Scaliger* in not. mſtis γ' inſerit. — V. 2. μήποτ' ἔρχευ. Vat. et duae Ald. In fine verſus *Opſopoeus* τάφῳ corrigit; quam correctionem metrum reſpuit. — V. 3. κρήγυος. vir bonus, veritatis ſtudioſus. Vide *Abreſch.* in Miſc. Obſſ Nov. Tom. I. p. 85. — χρηστῷ vulgo. χρηστῶν correxit *Opſop.* idque recepit *Stephan.* in Poët. Gr. Vulgatam *Reiskius* perperam defendit. — V. 4. In verborum ordine quaedam hic mutari voluit *Stephanus* contra poëtae mentem. Hi verſus omnes ſunt choliambi. ἀποβρίξαντες. ἀπονυστάξαντες. κοιμηθέντες. *Schol. Homeri* Odyſſ. μ. 7. Conf. *Euſtath.* ad Odyſſ. p. 342. 34. In inſula Delo mulieres colebant deam Βριζώ, ſomniorum interpretem. Vide *Spanhem.* ad *Callimach.* p. 590. — Comparandum de hoc Epigr. *Leonid. Tar.* Ep. XCVII. Hipponax vel poſt mortem malos odit; hinc conſilium: Ne mali ad ejus tumulum accedant; bonis autem nihil ab eo timendum eſt; quare veniant licet, in ejus tumulo confideant, et, ſi libet, vel ſomno ibi indulgeant.

XXI. Cod. Vat. p. 433. Θεοκρίτου. *Leonidae* tribuit, nec male, Planud. p. 28. St. 43. W. cum lemmate: Εἰς τραπεζίτην Καΐκον διασυρτικόν. (ἢ μᾶλλον τωθαστικὸν, addit Vat.) quod falſum. Exemplo Anthologiae, quod in Bibl. Senatus Lipſ. aſſervatur, teſte *Reiskio* adſcripta ſunt haec: *Quod Epigramma in vulgaribus editionibus Anthologiae adſcribitur Leonidae in trapezitam Caicum et incipit* ἀστοῖς καὶ ξείνοισιν, *id in edit. princ. a Conſtantino Laſcari curata Theocrito adſcribitur hunc in modum:* Θεοκρίτου ἐπίγραμμα· ὡς εὕρηται ἔν τινι ἀρχαιοτάτῳ ἀντιγράφῳ Παύλου τοῦ βουκάρου ἐν Παταβίῳ. Eadem habentur in Schol. Wechel. Quod ad ſenſum attinet, denſiſſimas tenebras hic *Brodaeo* et *Opſopoeo* objecit ineptum lemma, ab imperito librario praefixum. Parum intereſt, foenerator Caïcus, vir plane ignotus, vir bonus fuerit nec ne; at *Theocritum* eum furti et fraudis accuſaſſe, ut illi volunt,

ex

ex ipſis poëtae verbis elici nequit. Ipſe Caïcus loquitur: *Haec menſa civibus idem quod peregrinis tribuit; ſi quid ibi depoſueris, inde recipe, rationibus recte ſubductis.* Veteres calculis, ψήφοις, in rationibus uſos fuiſſe conſtat. Hinc illa trapezitarum ap. *Athenaeum* deſcriptio L. VII. p. 305. F. εἰώθασι δονεῖν ψήφους αἴθωνι λογισμῷ. et οἱ περὶ τὰς ψήφους ap. *Alciphr.* L. I. 26. p. 108. In his igitur verbis nihil plane ineſt, quod Caïcum furem fuiſſe arguat, aut eum, ut *Brodaeus* interpretatur, aeris mutuati falſo calculo uſum eſſe. Pro ἐρχομένης Vat. ἀρχομένης legit. Male. Proprie ipſe trapezita ἔρχεται πρὸς λόγον· quod h. l. in calculum rationibus ſubducendis adhibendum refertur. — V. 3. Alii praetextum quaerant (cur depoſitum, ubi repetitum fuerit, e veſtigio reddant). Caïcus alienam pecuniam repoſcentibus vel noctu numeratam reddet. — Haec ejusmodi ſunt, ut niſi de viro bono et integro accipi nequeant. Jam *Brodaeum* audi: „καὶ νυκτός. ut dubiam et adulterinam pecuniam „numeret, aut intervertat ac ſuffuretur largius trapezi„ta. Nunquam tam intempeſta nocte Caïcum menſa„rium adibis, quin ad defraudandos cives et peregrinos „alacrem atque erectum offendas.“ Nihil hac interpretatione falſius.

MOSCHI SYRACUSANI
EPIGRAMMA.

¶. 411.] Anthol. p. 330. St. 469. W. In Amorem arantem. Huic carmini gemmam aut tabulam pictam occaſionem dediſſe, vix dubites. — V. 1. βοηλάτην Edit. Flor. Virga inſtructus eſt Amor, qua boves impellat. Apud *Anacreont.* Od. VII. ὑακινθίνῃ ῥάβδῳ nititur idem. — In humeris ſuſpenſam gerit πήρην, τὸν θύλακον, quo pa-

nem et ceterum victum ſervant agricolae. Vide *Alberti* Obſſ. ad Matth. X. 1. — οὖλος Ἔρως. varias interpretationes admittit. *Tenerum* ſignificare videtur *deum*. οὖλος, ποτὲ μὲν τὸ μαλακὸν καὶ ἁπαλόν. *Heſych.* Alii *perniciosum* interpretantur. Vitioſam putavit vulgarem *Wakefield.* qui in Sylva crit. Tom. I. p. 55. δοῦλος corrigit: *ſervi officio fungens.* — V. 5. „βρέξον ἀρούρας. Ex emen„datione *Valckenarii* in Diatr. Eurip. p. 52. In Anthol. „legitur πρῆσον. Codices quidam πλῆσον commodiori ſen„ſu; ſed verum eſt βρέξον. Notus ὑέτιος Ζεὺς, de quo „videndi Intrpp. ad Tibullum I. 7. 26.“ *Brunck.* πλῆσον habet ed. pr. et duae Aldinae. πρῆσον in Ald. pr. et Aſcenſ. reperio. In Epigr. *Macedonii* III. agricola Cererem precatur — πλῆσον ἀρούρας δράγματος. Recte. Hae nimirum Cereris partes ſunt, ut laetas faciat ſegetes et agros impleat. Ad Jovem autem ii ſe convertunt, quibus pluvia opus eſt. Atticos Jovem ὑέτιον ſive pluvium hac verborum formula elicuiſſe conſtat: ὗσον, ὗσον, ὦ φίλε Ζεῦ, κατὰ τῆς ἀρούρας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν πεδίων — tradente *M. Antonino* V. 7. Vide *Bergler.* ad Alciphr. III. 35. p. 348. Erat Athenis γῆς ἄγαλμα ἱκετευούσης ὗσαί οἱ τὸν Δία. *Pauſan.* I. 24. p. 57. ὕδωρ ποιεῖν dicebatur Jupiter, (vide *Caſaub.* ad Theophr. Char. III. p. 43. *Wetſten.* ad N. T. I. p. 313.) quem propterea modo ἰκμαῖον vocant, ut *Apollon. Rhod.* II. 524. modo ἰκμαλέον. *Valcken.* ad *Herodot.* p. 401. 50. — V. 6. Conf. *Meleag.* Ep. CXVI. Jovi minantem fecit *Auctor* Epigr. ἀδεσπ. LIV. Ὁ Ζεὺς πρὸς τὸν Ἔρωτα· Βέλη τὰ σὰ πάντ' ἀφελοῦμαι. Χὠ πτανός· Βρόντα, καὶ πάλι κύκνος ἔσῃ. De Jove in taurum mutato *Lucian.* Tom. III. p. 590. εἰ μὴ τὸ πορνίδιον ταχέως ἀπωμίσατο καὶ διέφυγε διὰ τοῦ πελάγους, τάχ' ἂν ἠροτρία ἐντυχὼν γεηπόνῳ, ὁ βροντοποιὸς καὶ κεραυνοβόλος Ζεύς. In deſcriptione tabulae Jovem cum Europa exhibentis *Achilles Tat.* L. I. 1. p. 9. ed Bip. Ἔρως — ἐπέστραπτο ὡς ἐπὶ τὸν Δία καὶ ὑπεμειδία, ὥσπερ αὐτοῦ καταγελῶν, ὅτι δι' αὐτὸν γέγονε βοῦς.

DOSIADAE RHODII
ARA PRIOR.

¶. 412.] Legitur haec Ara ſine Auctoris nomine in Cod. Vat. p. 673. cum Scholiis, unde eam deſcriptam, ſed ſine Scholiis, *Salmaſius* miſit ad *Joſephum Scaligerum*, qui ejus interpretationem fruſtra tentavit. Summi viri emendationes et explicatio exſtant in *Scaligeri* Epiſtolis nr. CCXLVIII. in Operibus poſthumis Pariſ. 1610. 4. p. 469. Cum reliquis figuratis carminibus utramque Aram edidit et illuſtravit *Salmaſius* in Inſcript. Herod. Att. Pariſ. 1619. 4. Hic eam *Doſiadae* vindicat, quod in Vat. Cod. alteri Arae ſubſcriptus eſt verſus: Δωσιάδα βωμὸς Δωριέως, ὃν ἔστασε Μούσαις ἐν γᾷ, quem ad priorem Aram pertinere arbitratur. Altera enim nihil ad Muſas attinet. *Doſiadam* autem, quicunque ille fuerit, ejusmodi difficilibus nugis otium feſelliſſe, conſtat ex loco *Luciani* in Lexiph. T. I. p. 839. Τὰ δὲ σὰ ὡς πεζὰ μέτροις παραβάλλειν, καθάπερ Δωσιάδα βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυκόφρονος Ἀλέξανδρα, καὶ εἴ τις ἔτι τούτων τὴν φωνὴν κακοδαιμονέστερος. Eum Rhodium fuiſſe, ſcimus ex inſcriptione Ovi Simmiae in Cod. Vat. Βυσαντίνου Ῥοδίου ὠὸν ἢ Δωσιάδα ἢ Σιμμίου, ἀμφότεροι γὰρ Ῥόδιοι. *Fortunius* tamen *Licetus* in Encyclopaedia ad Aram myſticam, Patav. 1630. 4. argumentis quibusdam parum firmis *Doſiadae* hanc aram abjudicat. Vide *Fabricii* Bibl. Gr. T. III. p. 810. ſq. Eſt in hoc carmine acroſtichis, quod primus animadvertit *Lacrozius*, cujus Epiſtolam vide in *Fabricii* Bibl. T. VI. p. 810. Literae initiales haec verba efficiunt:

Ὀλύμπιε, πολλοῖς ἔτεσι θύσειας.

Unde *Lacrozius* ſuſpicatur, hanc Aram dono miſſam fuiſſe Olympio cuidam, ſive in die ſuo natali, ſive Saturnalibus, pro more Graecorum, qui Romanos mores indue-

rant. Ceterum ad *Doſiadae* exemplum poëticam ejusmodi Aram concinnavit *Publilius Optatianus Porphyrius*, qui idem argumentum verſibus jambicis, oratione plana et perſpicua, pertractavit. Vide *Wernsdorf.* in Poët. Minor. T. II. p. 377. ſqq. Apud utrumque poëtam Ara loquitur. Tenendum in hoc quoque carmine, ut in *Simmiae* Ovo, *omnia, quae hic de Muſarum ara dicuntur, non ad aliam aram referri debere, quam ad hoc ipſum poematium in formam arae factum*; quae *Salmaſii* verba ſunt p. 130. Argumentum carminis hoc eſt: Ara dicit, ſe nec victimarum ſanguine imbui, nec thuris infici odoribus; ſe nec ex auri plinthis, nec argenti glebis, nec denique ex cornibus, ut Apollinis quandam aram, exſtructam, ſed Gratiarum Muſarumque manibus factam eſſe. Denique poëtas invitat, ut hic ſacra faciant. Jam ſingula videamus, gloſſis, quae in Vat. Cod. adſcriptae leguntur, diligenter enotatis. — V. 1. ὁ νοῦς ὅλου τοῦ ποιήματος. Ὁλὸς ὁ σκοτεινὸς, φησὶ δὲ τὸ αἷμα. Ὁλὸς τὸ τῆς σηπίας, ὃν καὶ θόλον καλοῦσι. (Haec infra paulo auctiora leguntur: ὁλὸς τὸ τῆς σηπίας μέλαν, ὃν κ. θ. κ.) σκοτοῦσι δὲ αἱ σηπίαι τὴν πέριξ θάλασσαν διὰ τοῦ μέλανος, ἵνα λάθωσι τοὺς θηρευτάς. ψιλοῦται δὲ καὶ ὀξύνεται ὁ λός. τὸ γὰρ περιεκτικὸν [τῶν θρεμμάτων] (dele haec verba) δασύνεται καὶ βαρύνεται. Eadem infra repetuntur, his adjectis: ὁ λόγος δὲ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, ὅτι οὐ τέρπομαι τὸ (l. τῷ) τῶν ἱερειων αἵματι· ὁποῖα ἡ Κάχλη, ὅ ἐστι ἱερεῖον (l. ἔριον, ὃ) τοῖς δευσοποιοῖς φαρμάκοις ξανθίζεται. μεταφορικῶς δὲ τὸ τῶν ἱερείων αἷμ. σηπίας Ὁλὸν εἶπεν, διὰ τὴν ὁμοιότητα. Μελιβρὸς δὲ ὁ τὰ μέλη βιβρώσκων. Scribitur in contextu junctim οὐμελιβρὸς et v. 2. κάχλην. *Salmaſius* interpretatur, ac ſi κάλχην eſſet: *Non me ſanguis victimarum tingit, quemadmodum ſanguineis liquoribus imbuitur veſtis.* — *Heſych.* Ὄλος. τὸ μέλαν τῆς σηπίας. Ubi vide Intrpp. Idem: Λιβρόν. σκοτεινὸν, μέλαν, δίυγρον. Vide *Foeſium* in Oecon. Hipp. v. λιβηρός. Ejusdem originis cum λιβὰς, unde *humidum* ſigni-

ficat, quo ſenſu mihi quidem h. l. accipiendum videtur: *humidum victimarum atramentum*, i.e. *ſanguis*, cujus circumſcriptio continetur etiam verbis λιβάδεσσι φοινίησι. *Simonid.* Ep. XLVIII. φοινίσσᾳ ψεκάδι. ubi vide not. — Fruſtra laborat *Salmaſ.* in interpretanda voce κάλχην, quam *Brunckius* recte mutaſſe videtur in κάλχη, quod referendum ad ὁλός. *ſanguis*, *veluti purpura*. *Schol. Soph.* in Antig. 20. κάλχη ἐστὶν ὁ κόχλος τῆς πορφύρας, ἥτις ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης ἀνιοῦσα τὴν καλλίστην πορφύραν βάπτει. *Salmaſius* de veſtimento interpretatur; nam veteres grammatici κάλχην etiam per διφθέραν explicant. *Scaliger* citra neceſſitatem emendabat ὁλκὸς οὗ με λάβρος ἱερῶν — V. 4. Tres verſus jambicos Anacreonticos excipiunt totidem tetrametri trochaici. Initio verſ. 4. Cod. Vat. ναύλιες. Sic ſaltem in apogr. Spallett. habetur. *Salmaſ.* μαύλιες edidit, cum hic, tum ad Script. Hiſt. Aug. T. II. p. 436. ubi hunc verſum laudans πετρῶν Ναξίων, memoria lapſus, ſcripſit. *Scholiaſtes* verum ſervavit lectionem: Μαύλιες δ' αἱ μάχαιραι, πέτρης Ναξίας θοούμεναι. ἔστι Νάξος Θρᾴκης νῆσος φέρουσα ἀκόνας. Παμμάτων. τῶν θρεμμάτων. Ex alio Scholiaſta *Valckenarius* ad Ammon. p. 189. protulit haec: Παμμάτων ἢ κτημάτων τοῦ Πανός, τουτέστιν αἱ μάχαιραι οὐ σφάττουσι πρόβατα καὶ βόας, ὧν ἔφορος ὁ Πάν. Idem παμάτων corrigendum eſſe docet cum *Salmaſio* et ſic locum vertit: *Sacrae ſecures, quas Naxia cos acutas reddiderat, ovium tamen ſanguine tingi timuerunt.* — Voce μαῦλις uſus eſt *Nicander* in Ther. 705. Ex *Scholiaſtae Thucydidis* L. I. 6. *Suidas:* μαύλιας τὰς μαχαίρας ἐκάλουν· διὰ τὸ ὁμοῦ αὐλίζεσθαι. Vide *L. Bos* in Obſſ crit. p. 173. — Cotes Naxias, inter aquarias longe praeſtantiſſimas, commemorat *Plin.* XXXVI. 47. p. 753. — Pro φίδοντο, quae *Salmaſii* conjectura eſt, in Cod. Palat. φείδοντο (ται) ſcribitur. Poſt παμμάτων autem lineae ſuperſcriptum eſt οὐ, quod ſenſus non

minus ac metrum reſpuit. — V. 5. *Schol.*: Οὐ στρο- βίλων λιγνύϊ. ὁ νοῦς· οὐ λιβανωτοῦ καπνῷ μελαίνομαι. Νύσαι δὲ πολλαί εἰσι. νῦν δὲ τὴν Ἀραβικὴν λέγει. In alio Scholio haec habentur: Ἰξὸς δέ ἐστιν εὐῶδες φυτὸν τῶν δένδρων τῶν Ἀραβικῶν. οὐχ ὁ ἰξός ἐστι φυτὸν, ὦ λῷστε, ἀλλὰ τὸ μὲν φυτὸν ἄλλως πως ὀνομάζεται. ὁ δὲ ἰξὸς ὁ λιβανωτὸς, ὃν θυμιῶσι πρὸς τοὺς βωμοὺς Ἑλλήνων παῖδες καὶ δαίμονες. καὶ ἄλλος δὲ ἰξὸς λέγεται τὸ καταῤῥέον ἀπὸ τῶν δένδρων τῶν Ἀραβικῶν, μεταφορικῶς δὲ τὸν λιβανωτὸν λέγει. In Cod. legitur στροβίλων, quod *Salmaſius* correxit; στροβίλον λιγνύα de fumo vortiginoſis flexibus et ſpiris in auras eunte interpretatur. Huc faciunt Gloſſae *Heſychii:* Στροβελόν. σκολιόν. καμπύλον. Στρόβιλος. συστροφὴ ἀελλώδης. Στρόμβιλον. περιδεδινημένον. — ἰξὸς εὐώδης. *viſcum odoratum* appellat *thus*. *Salmaſius* comparavit *Plinium* XII. 32. p. 663. de thuris arbore agentem: *Inde proſilit pinguis ſpuma.* — τρέχνος. στέλεχος. κλάδος. φυτόν. βλάστημα. *Heſych.* ubi *Albertus*, ſi hujus loci meminiſſet, de ſinceritate ſcripturae non dubitaſſet. Senſus loci igitur hic eſt: *Nec odoratus thuris viſcus, i. e. nec thus, de Nyſiis ſ. Arabicis fruticibus collectum, me fumo inficit.* — V. 7. Sequuntur tres verſſ. Phalaecii. In Cod. legitur μήτεταγχούρου, ut *Salmaſius* edidit. Schol.: Ὁ δὲ νοῦς· Οὐ γάρ ὁρᾷς με οὔτε χρυσοῦν οὔτε ἀργυροῦν. τάγχουρος γὰρ ὁ χρυσὸς, ἡ λέξις Περσική. οὔτ' ἐξ Ἀλύβης παγέντα βώλοις. τουτέστιν ἐξ ἀργύρου. ὁ γὰρ Ὅμηρος τὴν Ἀλύβην γενέθλην τοῦ ἀργύρου ὠνόμασεν. Et iterum: Ἀλύβης παγέντα βώλοις. ἀργύρῳ. φησὶν Ὅμηρος· Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη. Cum verſus ſeptimus in exitu laboret, nec *Scholiaſtae* commento de ταγχούρῳ, voce Perſica, fides ſit habenda, *Salmaſius* corrigit μήτε γ' αὐροῦ, antiquam vocem αὐρὸς fingens, unde Latinorum *aurum* originem duxerit. *Iſaacus Voſſius*, non facilis in admittendis *Salmaſii* opinionibus, conjecit μήτε Γάγγου· alii aliter, quorum conjecturas vide in *Relandi*

Diſſ. Miſcell. P. II. p. 247. ſq. qui liber mihi nunc non ad manus eſt. *Lacrozius* in Epiſt. ap. *Fabric.* T. VI. p. 810. cogitabat de *Anchuro*, Midae filio, de quo fabulam narrat *Plutarch.* T. II. p 306. E. in cujus honorem, cum ſe pro patria devoviſſet, Midas aram auream exſtruxiſſe narratur. Metrum tamen huic interpretationi refragari, *Lacrozium* non fugit. Mihi fere perſuaſum eſt, ſyllabam τα in ταγχούρου ex praecedente temere repetita ortam eſſe. Latet fortaſſe in hac voce aenigmaticum *Croeſi* cognomen, ad cujus *aureos lateres* Delphos miſſos reſpicitur. Vide *T. H.* ad *Lucian.* T. III. p. 390. ed. Bip. Fortaſſe etiam regionis auriferae nomen:

- - - - - - - - - μήτε ΔΟΥΡΙΟΥ

in qua voce ſynizeſis; pronuntiandum enim ut diſyllabum. Durias, amnis Hiſpaniae, propter aurum, quod ſecum vehebat, apud veteres clarus, ſecundum *Strabon.* IV. p. 314. B. *Silius Ital.* IV. 234 *Heic certant, Pactole, tibi Duriusque Tagusque.* in quo verſu *Durius* item ut diſyllabum pronuntiatur. — Ἀλύβη. Verſus, ad quem Scholiaſtes provocat, eſt in Iliad. β. 857. Laudat *Salmaſ.* *Stephanum Byz.* v. Ἀλύβη, qui ſervavit *Euphorionis* verſum: Ὃς μὲν τὴν κελέβην Ἀλυβηΐδα μοῦνος ἀπούρα. τουτέστι τὴν ἀργυρᾶν. — V. 9. Schol.: οὐδ' ὃν Κυνθογενής. Κύνθος δὲ ὄρος Δήλου, ὅπου κεράτινος βωμός· λέγεται δὲ ἐκ δεξιῶν κεράτων πεπλέχθαι τὸν βωμὸν μόνον, ἐκ δὲ τῶν ἀριστερῶν οὐδαμῶς. Gloriatur Ara noſtra, nec illuſtrem illam aram corneam Apollinis ſibi parem eſſe. De illa ara locus illuſtris eſt ap. *Callimach.* H. in Apoll. 60. Ἄρτεμις ἀγρώσσουσα καρήατα συνεχὲς αἰγῶν Κυνθιάδων φορέεσκεν, ὁ δ' ἔπλεκε βωμὸν Ἀπόλλων· Δείματο μὲν κεράεσσιν ἐδέθλια κ. τ. λ. ubi *Spanhemius* veterum loca collegit, noſtro non omiſſo. Κυνθογενὴς φύτλη *Apollo* eſt *Delius*, ut apparet ex participio λαβών, quod eſt σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον. Fallitur igitur Scholiaſtes, qui ad v. 13. haec notavit: Ἰσόῤῥοπος πέλοιτό μοι· οὐδὲ ἐκεῖνος ἴσος ἐμοὶ γένοιτο, ὃν τῷ

Ἀπόλλωνι ἢ Ἄρτεμις ἐποίησεν. — Ceterum pro λαβὼν τὰ Cod. Vat. λαβόντα vitioſe legit; et verſ. ſequ. Κυνθίας, id eſt Κυνθίαις. quod verum videtur. — V. 14. Scholiaſt.: Σὺν Οὐρανοῦ γὰρ ἐκγόνοις. ταῖς Χάρισιν. Εἰμὰς (ſic) δὲ γηγενὴς αἱ Μοῦσαι. θυγατέρες γὰρ αὐταὶ τῆς γῆς. Τάων δ' ἀειζωον. τούτων, Μουσῶν φησὶ καὶ Χαρίτων. Si vera eſt Scholiaſtae interpretatio, nec video, quid obſtet, quominus eam putemus veram, Muſae vocantur *Terrae proles* propter Mnemoſynen, quae Terrae et Coeli filia fuit; ſive potius, quod et *Salmaſius* notavit, fuerunt, qui Muſas ipſas Coeli filias dicerent. *Diodorus* L. IV. 7. p. 252. ὀλίγοι δὲ τῶν ποιητῶν, ἐν οἷς ἐστι καὶ Ἀλκμὰν, θυγατέρας ἀποφαίνονται Οὐρανοῦ καὶ Γῆς. ubi *Weſſeling.* laudat *Pauſan.* IX. 29. p. 766. Idem veteres quosdam poëtas de Gratiis tradidiſſe, ex hoc loco ſuſpicamur; alia enim hujus traditionis ap. veteres veſtigia nulla, quantum ſciam, exſtant. Ridicule *Licetus*, ut ex *Fabricio* video, ipſum enim librum nanciſci non contigit, ex hoc loco eliciebat *Nonarium*, poëtam terrigenam. — V. 16. verba ſic jungenda: παλμὺς ἀφθίτων ἔνευσε τέχνην αὐτῶν ἀείζωον εἶναι. Harum enim artem deorum rex immortalem reddidit. τέχνη h. l. opus Muſarum, i. e. ipſa Ara. παλμύς. Ap. *Lycophron.* 691. Jupiter παλμὺς ἀφθίτων. βασιλεὺς τῶν θεῶν. ἡ δὲ λέξις, τὸ παλμὺς, ἔστιν Ἰώνων, καὶ χρῆται ταύτῃ Ἱππώναξ λέγων· ὦ Ζεῦ πάτερ, θεῶν Ὀλυμπίων πάλμυ Τί μ' οὐκ ἔδωκας χρυσὸν ἀργύρου (fort. χρῆσιν ἀργύρου) πάλμυ *Heſych.* παλμυδός. βασιλεὺς, πατήρ. οἱ δὲ παλμύς. In Cod. Vat. vocabulo παλμὺς ſuperſcriptum ὄζους. quod in ὁ Ζεὺς mutandum eſſe apparet. Schol. infra: ἔνευσεν ὁ Ζεὺς ἄφθιτον εἶναι. — V. 18. Poëtae invitantur, ut in hac Ara Muſarum ſacra faciant. κρήνηθον in Ed. Lipſ. vitioſe exſcriptum pro κρήνηθεν. ἣν referendum ad κρήνη, quod in κρήνηθεν latet. Ἶνις Γοργόνος. *Meduſae proles*, Pegaſus. Hippocrenes igitur circumſcriptio. De voce ἶνις,

etiam ap. Tragicos paſſim obvia, exempla vide ad *Heſych.* T. II. p. 50. 12. *Scholiaſt.*: Σὺ δ' ὦ πιὼν κρήνηθεν. σὺ δὲ ὁ ἐκ τῆς κρήνης τοῦ Ἑλικῶνος ἐκπιὼν τούτων τῶν μουσικῶν πομάτων θύοις τοῖς θεοῖς σπονδὴν μέλιτος γλυκερωτέρην. — V. 21. Carmina libationem melle Hymettio longe dulciorem vocat. Ad Ὑμηττιαδᾶν ſupplendum σπονδᾶν ſive μελισσᾶν. — V. 22. ἅδην. Nihil timens, ſed bono animo ad me accedere potes; non enim celo venenatum monſtrum, quale ſub Chryſes ara latuit. — Cod. Vat. εἰς ἐμὴν τ. quod *Salmaſ.* correxit. Sunt enim verſus anapaeſtici. — Verba ἰὸν ἱέντων τεράων *Scholiaſtes* ſic explicat: οὐκ ἔχω δράκοντας ἰοβόλους. ἰὸν ἀντὶ ἰοβόλον. τὸ δὲ πορφυρέου κριοῦ, τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ. Σοὶ Τριπάτωρ. σοὶ, ὦ Ἀθηνᾶ. φησὶ δὲ Ἀθήνην ἐκ τριῶν φῦναι (Cod. φῶ) πατέρων· ἔνθεν Τριτογένειαν καλεῖσθαι. Φὼρ ἀνέθηκε κριοῦ. τὸ ἀπίθανον τοῦ μύθου λύοντες οὐ κριὸν φησὶ τὸ ζῶον, πλοῖον δὲ κριὸν ἔμβολον ἔχοντα· ἀπὸ δὲ βωμοῦ ἀρξάμενος εἰς βωμὸν κατέληξεν. De poſteriorum horum verſuum interpretatione *Salmaſius*, Scholiaſten ſecutus, praeclare meruit. Verba ἐκεῖνος ἀμφὶ Νέαις Θρηϊκίαις eſt circumſcriptio arae Chryſes Minervae, ſub qua latens vipera Philoctеten morſu venenato petivit. Νέαι· νῆσος πλησίον Λήμνου, ἐν ᾗ Φιλοκτήτης κατά τινας ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρου. *Stephan. Byz.* ubi vide *L. Holſten.* p. 220. et *Beckm.* ad Antig. Caryſt. p. 18. Hanc inſulam *Minervae ſacram* fuiſſe, teſtatur *Plin.* H. N. IV. 23. p. 214. Eadem igitur eſſe videtur cum Chryſe, quae et ipſa Lemno vicina fuit. Conf. *Valcken.* in Diatr. p. 127. — σχεδόθεν Μυρίνης. prope Lemnum. Myrina enim in Lemno. — φὼρ κριοῦ. Jaſon, velleris aurei praedo. Comparavit *Salmaſius Philoſtratum Jun.* Imag. XVII. p. 889. Ἀναπλέοντες ἐς Τροίαν οἱ Ἀχαιοὶ, καὶ προσχόντες ταῖς νήσοις, ἐμαστεύοντο τὸν τῆς Χρύσης βωμὸν, ὃν Ἰάσων ποτὲ ἱδρύσατο, ὅτε ἐς Κόλχους ἔπλει. Φιλοκτήτης δὲ (vulgo τε) ἐκ τῆς ξὺν Ἡρακλεῖ μνήμης (fort. ξυνουσίας μεμνημένος) τὴν βωμὸν τοῖς ζητοῦσι δεικνὺς, ἐγχρίψαντος αὐτῷ τοῦ ὕδρου τὸν ἰὸν ἐς

θάτερον τοῖν ποδοῖν, οἱ μὲν ἐπὶ Τροίαν οἱ Ἀχαιοὶ στέλλονται, ὃ δὲ ἐν Λήμνῳ ταύτῃ κεῖται διαβόρῳ, φησὶ Σοφοκλῆς, καταστάζων νόσῳ τὸν πόδα. Auctor Argumenti Philoctetis Sophoclei: Χρύσης Ἀθηνᾶς βωμὸν ἐπικεχωσμένον, ἐφ' οὗπερ Ἀχαιοῖς χρησθὲν ἦν θῦσαι, μόνος Ποίαντος ᾔδει παῖς ποθ' Ἡρακλεῖ συνών. Quod *Doſiadas* arietem *purpureum* vocavit, id fecit *Simonidis* exemplo, docente *Schol.* ad *Apollon. Rhod.* L. IV. 177. πολλοὶ δὲ χρυσοῦν τὸ δέρας εἰρήκασιν, (οἷς Ἀπολλώνιος ἠκολούθησεν) ὁ δὲ Σιμωνίδης ποτὲ μὲν λευκὸν, ποτὲ δὲ πορφυροῦν. *Schol.* in *Eurip.* Medeam 4. πάγχρυσον δέρας. τοῦτο οἱ μὲν ὁλόχρυσον εἶναί φασιν, οἱ δὲ πορφυροῦν· καὶ Σιμωνίδης δὲ ἐν τῷ εἰς τὸν Ποσειδῶνα ὕμνῳ, ἀπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ πορφυρῶν κεχρῶσθαι αὐτὸ λέγει.

ARA SECUNDA.

¶. 413.] Secundam hanc Aram, quae paſſim cum Theocriteis carminibus edita eſt, modo ſub *Simmiae*, modo ſub *Theocriti* nomine, *Doſiadae* vindicavit *Meurſius* in Attic. Lectt. III. 17. ex vitioſa inſcriptione in edit. Veneta 1543. Ὁ διὰ τῶν μέτρων οὑτοσὶ βωμὸς Ὠδιάδου τινὸς εὕρημα. In Cod. Vat. et aliis Δωσιάδα βωμὸς diſerte inſcribitur. Obſcurum hoc carmen explicare conatus eſt *Guil. Canterus* N. Lect. I. 65. *Grotius* in Arateis p. 67. *Salmaſius* p. 141. *Voſſius* ad Melam p. 214. qui quod dicit, *Salmaſium* in explicationibus ſuis nihil dediſſe, quod non hauſerit ex Scholiis *Holoboli* rhetoris, quem totum deſcripſerit, id de commentario in primam Aram accipiendum eſt. Quod idem addit, *Holoboli* Scholia in Cod. Anthologiae nihil *Salmaſio* profuiſſe ad alteram Aram explicandam, odio in virum doctiſſimum commotus dixit; nam in Vatic. Codice nulla omnino ad hanc Aram Scholia leguntur. His Scholiis, ex alio tamen Cod. deſcriptis, uſus *Iſ. Voſſius Salmaſium*, qui iis carebat, ſuperavit; ſicuti ipſe *Salmaſius*, in prioris carminis in-

terpretatione, ſimili praeſidio inſtructus, ſuperaverat *Scaligerum*. *Holoboli Rhetoris* Scholia, ex Codice Voſſiano Bibl. Leidenſis deſcripta, in lucem protulit ſuis notis illuſtrata *Valcken.* in Diatr. p. 130. ſqq. Haec ut repetamus, inſtitutum noſtrum poſtulat. Ubi illa poſuerimus, notae in ſingulos verſus ſubſequentur.

Ἑρμηνεία τοῦ Ὁλοβώλου ῥήτορος

Κύρου Μανουὴλ, καὶ μεγάλου Πρωτοσυγγέλου.

Ὡς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ὁ λόγος, ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ὁ βωμὸς, ὃν Ἔτευξε καὶ κατεσκεύασεν Ἰάσων, ὁ Μέροψ, ἤτοι ὁ Θεσσαλὸς, ὁ Δίσαβος δὲ, ὁ δὶς ἡβήσας, τὸ μὲν τῇ φύσει, τὸ δὲ τῆς Μηδείας ἑψήσει, καὶ τῇ ἐντεῦθεν ἀνανεώσει. ὁ Πόσις καὶ ὁ ἀνὴρ, διὰ τὸ μέτρον Αἴτης καὶ ἐραστὴς, τῆς Στήτας καὶ τῆς γυναικὸς, τοῦ ἄρσενος καὶ τοῦ ἀνδρός. (in alio Cod. τῆς ἄρσενος καὶ τῆς ἀνδρώας.) ἐπιβουλεύσασα γὰρ Μήδεια Θησεῖ, καὶ φωραθεῖσα, ἔφυγεν εἰς τὸ μέρος τῆς Ἀσίας, ὃ νῦν Μηδία ἐξ αὐτῆς καλεῖται, ἀνδρῴαν περιβαλοῦσα στολήν. (al. Cod. πύλην.) οὐχὶ ὁ Σποδεύνας, ὁ Ἀχιλλεὺς, ὁ ἐν σποδῷ καὶ πυρᾷ (πυρὶ corr. *Valck.*) εὐναζόμενος παρὰ τῆς οἰκείας μητρὸς Θέτιδος, ὡς δηλοῖ Λυκόφρων. πάλιν οὐχ ὁ Ἀχιλλεὺς, ὁ Ἶνις καὶ ὁ υἱὸς τῆς Ἐμπούσας ἤτοι τῆς Θέτιδος. Φάσμα γάρ τι ἡ ἔμπουσα νυκτερινὸν εἰς μυρίας μορφὰς ἀλλοιούμενον, ὥς φησι καὶ Φιλόστρατος. μετεβάλλετο δὲ καὶ ἡ Θέτις εἰς μυρίας μορφὰς, ὅτε μιγῆναι αὐτῇ ὁ Πηλεὺς ἔσπευδεν· ἣ καὶ ἐμίγη σηπίας εἴδει. Πάλιν οὐχ ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ Μόρος καὶ ὁ θάνατος τοῦ Βούτα καὶ τοῦ βουκόλου ἢ τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ Τεύκρου καὶ τοῦ Τρωὸς, τοῦ Τεκνώματος τῆς κυνὸς, ἢ τοῦ υἱοῦ τῆς Ἑκάβης. Τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ὁ ναὸς, ὃν κατεσκεύασεν ὁ ἀνὴρ τῆς Μηδείας, οὐχ ὁ Ἀχιλλεὺς, ὁ τοιόςδε καὶ τοῖος, ἀλλ' ὁ Ἰάσων· δύο γὰρ Θεσσαλοὺς ἄνδρας ἔσχεν ἡ Μήδεια, τὸν Ἰάσονα ἐν Θετταλίᾳ καὶ τὸν Ἀχιλλέα ἐν ταῖς νήσοις τῶν μακάρων. — Πότε δ' ἐμὲ ἔτευξεν ὁ Ἰάσων; Ἦμος καὶ ἡνίκα ἔσυρε (in al. cod. εὗρε. *Valcken.* ἔψανδρα latere putat, cujus explicatio vel ab *Holobolo* vel a librario omiſſa ſit.) καὶ ἔῤῥαισε καὶ ἔφθειρεν ἡ Μήδεια τὸν Οὖρον καὶ τὸν ὁρμητικὸν, Γυιόχαλκον καὶ χάλκεον ἄνδρα, τὸν Τάλων κωλύοντα

τοὺς Ἀργοναύτας διελθεῖν (f. προσελθεῖν), ὃς ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ περιώδευε τὴν Κρήτην νῆσον καὶ ἐφύλαττεν· ὃν Μόρησε (Cod. μόρου) καὶ μετὰ μόρου καὶ κακοπαθείας ὁ Ἥφαιστος ἐτεκτήνατο, ὁ Ἀπάτωρ· ἐκ γὰρ τῆς Ἥρας μόνης ἐγεννήθη· ὥς φησιν Ἡσίοδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ, ἣ καὶ ἔῤῥιψεν αὐτὸν ὡς ἐτώσιον ἄχθος. ὁ Δίσευνος, ὁ δύο γυναῖκας ἔχων, τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὴν Χάριν. Ἐμὸν δὲ Τεῦγμα, καὶ τὴν ἐμὴν κατασκευὴν, ἰδὼν ὁ Φιλοκτήτης, ὁ Κτάντας καὶ ὁ φονεὺς, τοῦ Θεοκρίτου ἢ τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ τὰς θεὰς κρίναντος (Cod. κρίνοντος)· ὁ Καύτης καὶ ὁ ἐνταφιαστὴς, τοῦ Τριεσπέρου Ἡρακλέους (Cod. κλέους). γνώριμοι αὗται αἱ ἱστορίαι ἐν τῷ Λυκόφρονι. Καὶ τί ἐποίησεν; Ἄϊξε καὶ ὥρμησεν, Ἀνιύξας (Cod. ἀνεύξας) καὶ κράξας ἤτοι ἐμὲ ὕμνησε καὶ ἐδόξασεν ἰδὼν ὁ Φιλοκτήτης· εἰς δὲ ἀντίχαριν (οὕτω γὰρ τιμῶσι δαίμονες τοὺς τιμῶντας αὐτοὺς) Χάλεψε καὶ χαλεπῶς ἔτρωσε. Νιν καὶ αὐτὸν, ἐν Ἰῷ καὶ φαρμάκῳ, ὁ Σύργαστρος ἢ ὁ ὄφις ὁ τῇ γαστρὶ συρόμενος· ὁ Ἐκδὺς τὸ γῆρας· νεάζει γὰρ ὁ ὄφις τῇ τῆς παλαιᾶς λεβηρίδος ἀπεκβολῇ Τοῦτον δ' Ἐλιννύοντα καὶ βραδύνοντα ἐν τῇ Ἀμφικλύστῳ Κρήτῃ (Λήμνῳ ſcribendum erat, monente *Valcken.*), μετὰ χρόνους (ι, i. e. δέκα, inſerendum cenſet *Valck.*) εἰς τὴν Τευκρίδα ἢ τὴν Τροίαν. τὴν Τρίπορθον καὶ τρὶς πορθηθεῖσαν, παρὰ Ἡρακλέους, τῶν Ἀμαζόνων, καὶ τῶν Ἑλλήνων, Ἤγαγεν, ἕνεκα τῶν Ἀρδίων, καὶ τῶν βελῶν τοῦ Ἡρακλέους. Τίς; ὁ Φώρ, καὶ ὁ κλέπτης τοῦ Παλλαδίου· ὁ Δίζωος, ὁ εἰς ᾅδου κατελθὼν καὶ ἐκεῖθεν ἀνελθών· ὁ Εὐνέτας τῆς Μητρὸς τοῦ Πανὸς, ἢ τῆς Πηνελόπης· ἣ ἔτεκε τοῦτον ἐκ τῆς μίξεως πάντων τῶν μνηστήρων. Καὶ ἄλλος τις ἤγαγε τοῦτον τὸν Φιλοκτήτην εἰς τὴν Τροίαν ὁ Ἰλιοῤῥαίστας, ὁ τῆς Ἰλίου φθορεὺς, ἤτοι ὁ Διομήδης· ὁ Ἶνις καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Τυδέως, τοῦ Ἀνδροβρῶτος, ἔφαγε γὰρ οὗτος ὁ Τυδεὺς τὴν κεφαλὴν τοῦ Μελανίππου καταῤῥοφήσας τὸν ἐν αὐτῷ μυελόν. Haec maximam partem tam diſerta ſunt, ut, perpaucis additis, ad tenebras hujus carminis diſcutiendas ſufficere videantur. Summa totius carminis, ut paucis comprehendam, eo redit: Ara Minervae loqui-

tur. Ea ſe a Medeae viro, non Achille, ſed Jaſone exſtructam eſſe ait, poſtquam Medea Talum, Cretae cuſtodem, peremiſſet. Hanc aram cum Philoctetes vidiſſet, eum a vipera vulneratum eſſe. Eundem vulnere laborantem, ab Ulyſſe et Diomede ad bellum Trojanum conficiendum reductum eſſe. Jam vide, quomodo *Canterus*, *Auratum* ſecutus, haec acceperit, qui, ut Troili hiſtoriam inde eliceret, plurima, quae integerrima ſunt, mutare neceſſe habuit. Has conjecturas ut iterum recoquam, nemo ſanus poſtulabit. Qui tamen magni hujus viri aberrationes cognoſcere voluerit, ipſum *Canteri* librum, ſive *Theocritum* Heinſianum adeat. Eundem cum *Cantero* errorem erravit *Scaliger*, cujus duas conjecturas infra commemorabimus. — V. 1. εἴμ' ἄρσενος. Editt. vett. εἴμ' ἀρσενὸς Cod. Vat. Hoc *Salmaſius* in ἡμάρσενος mutavit, *ſemiviram*, ſive *ſemimaſculam* viraginem interpretatus. Noſtra lectio *Voſſii* debetur ingenio: εἱμάρσενος, *virili veſte indutae*, quandoquidem Medea, veneficio detecto, Theſeum fugiens, virili ſtola induta in Mediam fugit, unde Medicae ſtolae originem arceſſunt Grammatici. Vide *Euſtath.* ad Dionyſ. Perieg. 1017. p. 276. Ad στύτας Gloſſa interl. Cod. Voſſ. γυναικός. καὶ τῆς Μηδείας. Vide *Intrpp. Heſychii* in στύτα. γυνή. — V. 2. πόσσις et δίσσαβος. edd. vett. Gloſſ. interl. ἀνὴρ Θεσσαλὸς ὁ Ἰάσων. *Philetas Cous* Coas mulieres, quae Meropes ſunt, (vid. ad *Meleagr.* Ep. XI.) Θεσσαλὰς vocavit, (vide Heſych. v. Θεσσαλαί) quod Coi incolae originem ex Theſſalia putabantur ducere. — δίσαβος. De Jaſonis juventute ipſi Medeae artibus reſtituta bene interpretatur *Holobolus*. *Scholiaſtes Euripid.* in Argum. Medeae: Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ἐποίησε· περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἴσονος ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως· Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον (f. πάλιν) κόρον ἡβώοντα, Γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι, Φάρμακα πόλλ' ἕψουσα ἐπὶ χρυσέοισι (l. ἕψουσ' ἐνὶ χρυσείοισι)

κέβησι. Ad hanc hiſtoriam mox v. 5. ſpectat epitheton Medeae ἔψανδρα. — V. 3. in vett. editt. abeſt τεῦξ' οὐ. Sic diſerte ſcriptum in Cod. Vat. Male *Salmaſ.* οὗ emendavit. De hujus loci ſententia, in qua declaranda fruſtra ſudavit *Salmaſius*, et quae ne *Voſſio* quidem, hic ab *Holobolo* deſtituto, perſpicua fuit, praeclare meritus eſt *Valcken.* in Diatr. p. 130. pro χρύσας αἴτας, una literula inſerta, χρ. δ' αἴτας ſcribens. Quo facto, ſenſus evadit hic: Jaſon me exſtruxit, non Achilles, Thetidis filius, *ſed Chryſes Minervae amator*, Jaſon, qui hoc Altare in honorem deae ſibi longe cariſſimae conſtruxit. — Ad βοῦτα gloſſa interl. Ἀλεξάνδρου. ad Ἐμπούσας, Θέτιδος. — V. 5. εὖσ' ἄνδρα. Vett. editt. quod *Salmaſ.* emendavit ex Cod. Vat. in quo ἐψ' ἄνδρα legi ait. In noſtro apogr. junctim habetur ἔψανδρα. In his explicandis mire a vero aberravit *Salmaſius.* — V. 6. οὖνον ἔρραισεν Cod. Vat. et in marg. ἔρραμεν. θῦνον corrigebat *Salmaſ.* de Achille interpretatus. De Talo, qui οὖρος, *cuſtos*, vocabatur, veterum loca collegit *Valcken.* p. 133. Unus hic ſuffecerit *Apollonii Rh.* IV. 1638. Τοὺς δὲ Τάλως χάλκειος — εἶργε χθονὶ πείσματ' ἀνάψαι — Τὸν μὲν χαλκείης μελιηγενέων ἀνθρώπων Ῥίζης λοιπὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν ἡμιθέοισιν Εὐρώπῃ Κρονίδης νήσου πόρεν ἔμμεναι οὖρον. — V. 7. ὃν ἀπάτωρ Vat. Cod. ὤπάτωρ *Salmaſ.* metri cauſa, qui de Paride cogitabat. Gloſſae interl. ἤθαισος pro Ἥφαιστος. *Holobolus* hic ad *Heſiodum* provocat, cujus haec ſunt in Theog. 927. Ἥρη δ' Ἥφαιστον κλυτὸν οὐ φιλότητι μιγεῖσα Γείνατο. — δίςευνος. cujus Venus et Aglaïa conjuges, quod conjugium locum dedit faceto *Luciani* Dialogo XV. ubi vide *T. H.* — V. 8. μόρησε. *Homer.* Il. β. 101. τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε τεύχων. — V. 9. τεῦγμα θρήσας. editt. vett. — V. 11. In edit. Lipſ. vitioſe Τριεσπέροιο pro Τριεσπέροιο. Herculem, cui gignendo Jupiter tres noctes impenderat, τριέσπερον λέοντα vocat *Lycophr.* 33. et alii paſſim, quorum loca collegit *T. H.* ad *Luciani* Somn. §. 17.

T. I. p. 200. ed. Bip. — καύτας. Rogum Herculis incendit Philoctetes. Vid. *Munkerum* in Hygin. F. XXXVI. — V. 12. αἶξεν ἀναῦξας. Vulgo. Θῶυξεν ἀνιύξας Vat Cod. In alio Cod. Voſſ. αἶξεν ἀνεύξας. *Salmaſio* αἶν' (αἰνῶς) ἰύξας legenti ita obtemperavit *Voſſius*, ut legeret ἄϊξεν αἶν' ἰύξας. *exſiluit graviter vociferans.* — V. 13.–18. *Brunckius* edidit, ut leguntur in Cod. Bibl. reg. cum hac ſola varietate, quod ἄγαγε ſcriptum pro ἄγαγον. — V. 14. σύγγαστρος Vat. Cod. ἐκδὺς γῆρας, quod in editis eſt et in membranis, *Salmaſius* mutavit in ἐκδύγηρας, metri cauſa, ut ait. Sed metrum etiam in vulgata ſalvum et ſartum eſt. Quidni enim ſpondeus in tertia ſede verſus jambici locum habeat? Attigit hunc verſ., ubi de ſerpentibus, ineunte vere deponentibus ſenectutem, egit *Reineſ.* in Var. Lectt. p. 398. — V. 15. τὸνδ' ἐλινεῦντ' editt. vett. τὸν δ' ἀεὶ λινεῦντ' Cod. Vat. εἰλινεῦντ' dedit *Salmaſ.* ἐλλινεῦντ' *Br.* invenit in Cod. reg. Haec forma, ſed in ἐλληνύει depravata, ſupereſt ap. *Heſychium*, qui ἑορτάζει, παύεται, ἀργεῖ interpretatur. *Hunc*, Philoctetem, *in inſula Lemno commorantem, inde abduxit Ulyſſes cum Diomede.* ἀμφικλύστῳ. *Sophocl.* in Philoct. init. ἀκτὴ μὲν ἥδε τῆς περιῤῥύτου χθονὸς Λήμνου. — V. 17. ἶνίς τ' ἀνδρόβροτος ἰνοραίσταν. Vat. Cod. In alio Voſſii Cod. erat ἴννις τ' ἀνδροβρῶτος ἰλιοῤῥαίστας. Haec ſic corrigenda putabat *Joſ. Scaliger:* σῖνίς τ' ἀνδροβρῶτος ἰλλοραίστας. Ulyſſes, qui Polyphemi oculum laeſit. ἰλλοὺς, ἤγουν τοὺς ὀφθαλμούς. Ingenioſam hanc conjecturam metrum vitiare, *Valckenarius* monuit. Verſus bini paene ultimi (15. 16.) verſus ſunt jambici dimetri hypercatalectici; poſtremi duo ejusdem generis trimetri. Hos verſus *Valck.* ſic conſtituit, ut in Cod. reg. leguntur. In verbis ἶνις — ἰλιοραίστας continetur circumſcriptio Diomedis, *filii viriveri*, Tydei, *Trojae vaſtatoris.* Tydei flagitium, quo Minervae iram commeruit ſatis notum. Vide *Apollodor.* III. 7. p. 212. ubi vide *Heyn.* *Euripid.* in Meleagro fr. XVIII.

εἰς ἀνδροβρῶτος ἡδονὰς ἀφίξεται Κάρηνα Τυδεὺς γέννυσι Μελανίπ- που σπάσας. Ulyſſes Diomedi patris facinora exprobrans in deperdita *Sophoclis* Tragoedia in *Villoiſ.* Anecdotis T. II. p. 94. dixit: οὐδ᾽ ὡς πρὸ Θηβῶν ὠμοβρῶς (ſic lego pro ὠμοβροτως) ἐδαίσατο Τὸν Ἀστάκειον παῖδα διὰ κάρα ταμών. — V. 18. ἦρ᾽ ἀρδίων. *Voſſius Holoboli* Scholiis adſcripſe- rat haec: ἦρα hic plurale eſt, ut ſaepe, pro χάριν. Itaque ἦρ᾽ ἀρδίων hic eſt χάριν ἀρδίων. Comparavit *Valcken.* p. 130. *Callimach.* fragm. XLI. ἦρα φιλοξενίης, pro ἕνεκα ſive χάριν φιλοξενίης, *propter hoſpitalitatem.* — τρίπορθον. Ter ex- pugnatum Ilium, primum ab Hercule, deinde ab Ama- zonibus, denique a Graecis. Vide *Reineſium* in Var. Lect. I. p. 78. Non omittendum, quod *Salmaſius* nega- vit, hanc Aram *Doſiadae* eſſe; quod miraberis, cum Codd. eam *Doſiadae* manifeſto tribuant. Ratiunculae, quibus ſententiam ſuam confirmare conatus eſt, nitun- tur falſa v. 5. interpretatione. Quo errore diſſipato, nihil relinquitur, quod nos de Codd. auctoritate dubi- tare cogat.

PHANOCLIS ELEGIA.

¶. 414.] *I.* Hoc fragmentum ſervatum a *Stobaeo* in Flor. LXII. p. 399. egregie illuſtravit *Ruhnkenius* in Epiſt. crit. II. p. 299. ſqq. ubi inter alia haec habet: „De hac Elegia ſic ſtatuo, nihil hujus generis, quod „omnibus numeris perfectius ſit, ex tota antiquitate ad „nos perveniſſe. Talis in culta oratione ſimplicitas eſt, „tam nativa venuſtas. Numerorum quidem lenitate „ipſam Hermeſianacteam, ſi quid ego judico, ſuperare „videtur. Phanocles quando vixerit, incertum eſt. Poſt „Demoſthenem floruiſſe, et Elegos ſuos Ἔρωτες ἢ Καλοὶ „inſcripſiſſe, ex *Clemente Alex.* Strom. VI. p. 750. in-

„telli-

„telligitur. — Ex hoc opere non ſolum Elegia apud „*Stobaeum*, ſed reliqua etiam, quae ex Phanocle laudan„tur, ſumta videntur. *Plutarch.* Sympoſ. IV. 5. p. 671. B. „οἱ δὲ παιδικὰ τοῦ Διονύσου Ἄδωνιν γεγονέναι. καὶ Φανοκλῆς „ἐρωτικὸς ἀνὴρ, ὧδέ πως πεποίηκεν·

„Ἠδ᾽ ὡς θεῖον Ἄδωνιν ὀρειφοίτης Διόνυσος
„Ἥρπασεν, ἠγαθέην Κύπριν ἐποιχόμενος.

„*Hieronymus* Chron. p. 17. *Ob raptum Ganymedis Troi,* „*patri Ganymedis, et Tantalo bellum exortum eſt, ut ſcri*„*bit Phanocles poëta.* ubi vide *Joſ. Scaligerum. Hierony*„*mum* deſcripſit *Oroſius* I. 12. Quorum uterque feſti„nanter inſpectus eſt a *N. Heinſio* ad Ovid. Met. X. 83." Haec ille. De interitu Orphei varia narrantur ap. *Hygin.* Fab. Aſtron. II. 7. *Eratoſthenem* c. XXIV. Eum a Maenadibus diſcerptum fuiſſe, vulgaris fert opinio. Vide Not. ad *Apollodor.* I. 3. 3. p. 34. *Phanocles*, quod Orpheus Thraces puerilem amorem primus docuerit, Biſtonides mulieres hoc facinus in eum commiſiſſe narrat. Metricam verſionem hujus elegiae, quam *Flor. Chriſtiani* manu emendatam habebat, *Barthius* inſeruit Notis in *Claudian.* de R. Proſ. II. 19. p. 905. — V. 1. ἢ ὡς. Videtur *Phanocles* in eadem elegia de aliis amoribus egiſſe; nunc ad Orphei amorem in Calaïn procedit. Θρηΐκιου vulgo. Hoc ex Cod. Pariſino emendavit *Valckenar.* qui v. 1. — 8. protulit in Diatr. c. XIX. p. 199. C. — ἐκ θυμοῦ. *toto pectore.* Similia, hoc loco non omiſſo, laudat *Valcken.* ad *Theocrit.* Eid. II. 61. p. 52. — Βορηϊάδην. Boreae filius, Orphei aequalis, unus Argonautarum. *Burmannus*, cum Argonautarum catalogum contexeret, *Phanoclis* memor non erat. — V. 4. Saepe Orpheus amores ſuos in umbroſis lucis cantabat; at ne ſic quidem animum ſuum tranquillum potuit reddere. ἡσυχίη. Amores rogat *Aſclepiades* Ep. XIII. τοῦθ᾽, ὅ τι μοι λοιπὸν ψυχῆς — τοῦτό γ᾽ ἔχειν πρὸς θεῶν ἡσυχίην ἄφετε. Comparat *Ruhnken.* *Homer.* Od. υ. 23. τῷ δὲ μάλ᾽ ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα. —

V. 5. Pro μελεδῶνες Codd. Leidenſis et Pariſ. μελεδῶναι. — ὑπὸ ψυχῇ. *Theocrit.* Eid. XI. 15. ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος. Quod expreſſit *Nonnus* in Dion. X. 287. ἀμφιέπων ὑποκάρδιον ἴδν ἐρώτων. XV. 243. καὶ νέος ἀμφιέπων ὑποκάρδιον ἕλκος ἐρώτων. — Cod. Leidenſ. δερκομένου. quod ut elegantius praefert *Valckenar.* μελεδῶνες δερκομένου Κάλαϊν αἰεὶ αὐτὸν ἔτρυχον. — V. 8. εὐμήκη. Sic *Trincav.* et *Geſn.* Codex Leidenſ. εὐήκη. quod ſecutus eſt *Leopard.* in Em. IV. 4. et *Valcken.* Sqq. *Ruhnkenius* comparat cum *Ovid.* Metam. X. 83. *Ille etiam Thracum populis fuit auctor, amorem In teneros transferre mares: citraque juventam Aetatis breve ver et primos carpere flores.* — Pro πρῶτον *Brunck.* πρῶτος legit. — V. 11. In fine verſus αὐτὴν eſt ex *Geſneri* emendatione pro ὑπήν, a Cod. Pariſ. confirmata. — Huc facit *Lucian.* T. III. p. 109. 45. ὅτε τὸν Ὀρφέα διεσπάσαντο αἱ Θρᾷτται, φασὶ, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἕβρον ἐμπεσοῦσαν, ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον, καὶ ἐπιπλεῖν γε τὴν κεφαλὴν τῇ λύρᾳ, τὴν μὲν ᾄδουσαν θρῆνόν τινα ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος, τὴν λύραν δὲ αὐτὴν ὑπηχεῖν τῶν ἀνέμων ἐμπιπτόντων ταῖς χορδαῖς, καὶ οὕτω μετ' ᾠδῆς προσενεχθῆναι τῇ Λέσβῳ· κἀκείνους ἀνελομένους τὴν μὲν κεφαλὴν καταθάψαι. Doctiſſimus Interpres comparat *Ovid.* XI. 50. *caput, Hebre, lyramque Excipis; et, mirum, medio dum labitur amne, Flebile, neſcio quid, queritur lyra, flebile lingua Murmurat exanimis: reſpondent flebile ripae: — Et Methymnaeae potiuntur litore Lesbi.* quem locum expreſſit *Silius Ital.* L. XI. 477. ſqq. ubi vide cl. *Ruperti. Philoſtrat.* Her. 10. p. 713. qui Orphei caput Lyrneſſum delatum eſſe ſcribit. Totam hanc fabulam nuper docte et acute interpretatus eſt *Boettigerus im Attiſchen Muſeum* Tom. I. Faſc. II. p. 291. et 332. ſq. — V. 14. ῥαδίοις. Vulgo. ῥοθίοις praebet Cod. Leid. in quo minus correcte γλαυκῆς habetur. Vide *Bernard.* ad *Thom. Mag.* p. 780. — V. 17. „νήσους. Intellige Lesbum, Chium, Samum et alias inſulas circa Lesbum ſitas.

»Quod moneo, ne quis cum *Brunckio* νῆσον ſcribat.« *Ruhnken.* — V. 19. τύμβου. *Lucian.* l. c. lyram in Apollinis templo dedicatam eſſe ait. Alii eam ad Terpandrum fuiſſe delatam narrabant. Vide *Nicomachum Geraſenum* ap. *Fabric.* in Bibl. Gr. Tom. I. p. 294. ſq. ed Harl. ἀναύδους πέτρας, rupes ſenſu privatas, κωφὰς, intelligit. *rigidi ſilices*, ap. *Ovid.* l. c. 45. qui ſaepe Orphei vocem ſecuti erant. — V. 20. φόρτον στυγνὸν ἔπυθεν. Ed. Trinc. Hoc emendavit *Gesnerus*, qui et πικρὸν invenit, ut eſt in Cod. Leid. Φόρκου ὕδωρ. *mare* interpretatur *Grotius*. Cf. *Homer.* Od. α. 72. Qui deus hic Φόρκος vocatur, idem ap. alios Φόρκυς eſt, monente *Brunckio*, quem vide ad *Apollon. Rhod.* IV. 828. p. 169. — V. 22. ἀοιδοτάτη. Erant, qui in Antiſſaea regione, ibi enim Orphei caput ſepultum eſſe ferunt, luſcinias ſuavius canere dicerent. Vide *Antig. Caryſt.* c. V. p. 9. et quae ibi notavit doctiſſimus *Niclas.* — ¶. 415.] V. 23. ἀρήϊα vulgo. ἀρήϊοι Cod. Leidenſ. et alius ap. *Gesnerum.* — V. 24. *Leopardus* Em. IV. 4. καὶ πάντων legit, improbante *Ruhnkenio*, qui comparat Od. Σ. 347. ὄφρ' ἔτι μᾶλλον δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα. — V. 26. φόνου. Cod. Pariſ. πόνου. — V. 27. στίζουσι. *Ruhnken.* correxit τίνουσι. quod verum videtur. Inepta enim et vix toleranda in tam eleganti poëta repetitio ὡς ἀλόχους ἔστιζον et στίζουσι γυναῖκας. Binorum diſtichorum ſententiam contraxit *Plutarch.* de S. N. V. p. 52. ed. *Wyttenb.* οὐδὲ γὰρ Θρᾷκας ἐπαινοῦμεν, ὅτι στίζουσιν ἄχρι νῦν, τιμωροῦντες τῷ Ὀρφεῖ, τὰς αὑτῶν γυναῖκας. Ad quem locum *Wyttenbachius* de illo apud Thracas more egit p. 67. Conf. etiam *Salmaſ.* ad Solin. p. 28. C. ubi *Phanoclis* diſtichon excitatur.

II. Habetur ap. *Clement. Alex.* Strom. VI. p. 750. Δημοσθένους εἰπόντος, Πᾶσι γὰρ ἡμῖν ὁ θάνατος ὀφείλεται καὶ τὰ ἑξῆς, ὁ Φανοκλῆς ἐν Ἔρωσιν ἢ Καλοῖς γράφει· Ἀλλά τοι — —. In fine v. I. non legitur ap. *Clementem* τιν', ſed πῆ, et

hanc lectionem ut veram tuetur *Wakefield.* in Sylva crit. Tom. III. p. 117.

NICAENETI SAMII

EPIGRAMMATA.

¶. 416.] *I.* Cod. Vat. p. 183. Edidit *Weſſeling* in Diſſ. Herod. p. 12. *Reiske* in Anth. p. 31. nr. 475. Philetis quidam Heroinis Libycis ex frugum primitiis ſacra facit. De hoc carmine quid *Weſſelingius* monuerit, videre non contigit. In ſchedis meis notavi, neſcio unde, eum Χαρίτων ὄρος emendaſſe. — V. 1. Cod. Ἡρωΐσσαι et ὄρος ἄκριτον. *Salmaſius* hoc interpretatus eſt per μέγα. τὸν Ἄτλαντα. *Reiskius* de montium catena explicat. Jam conſtat, res denſas, confertas, magno numero ſeſe ſubſequentes, vocari ἀκρίτους. μῦθοι ἄκριτοι. ἀναρίθμητοι. *Euſtath.* ad Il. p. 264. 20. ἄκριτα ἄχεα. τὰ πολλά. Idem p. 1469. 50. μύρια καὶ ἄκριτα jungit *Oppian.* Hal. I. 80. Nullum horum exemplorum ejusmodi eſt, ut cum noſtro loco apte comparari queat. Quare probanda videtur emendatio *Toupii* in Epiſt. crit. p. 14. ὄρος ἄκτιον. cui calculum adjicit *Valcken.* in Adon. p. 321. C. ubi formam Ἡρῷσσα illuſtrat. Cf. *Salmaſ.* in Inſcr. Herodis Att. p. 125. ἀκταῖον ὄρος dixit *Lycophron* 1334. Heroinae illae Libycae pellibus hircinis indutae fingebantur. Sic ap. *Apoll. Rhodium* Jaſoni ἡρῷσσαι, Λιβύης τιμήοροι ἠδὲ θύγατρες, (L. IV. 1358.) per ſomnum apparent — στέρφεσιν αἰγείοις ἐζωσμέναι ἐξ ὑπάτοιο Αὐχένος ἀμφί τε νῶτα καὶ ἰξύας, ἠΰτε κοῦραι. Qui habitus cur iis tributus ſit, explicat *Weſſeling* ad *Diodor. Sic.* Tom. I. p. 217. 7. Pellibus indutas Nymphas habemus ap. *Longum* L. I. p. 19. 14. — θυσάνους de villis accipio, a pellibus dependentibus. De vellere aureo *Apollon. Rhod.* L. III. 1146.

σεῖον ἀπὸ χρυσέων θυσάνων ἀμαρύσσετο φέγγος. Hinc explicanda αἰγὶς θυσανόεσσα, quae Interpretes tantopere exercuit. Epitheton inventum ab iis, qui Jovem caprina pelle armaverant, qualis conſpicitur in gemma ap. *Winkelmann.* Monim. ined. Tab. I. nr. 1. propagatum eſt ad ea tempora, quibus pelli caprinae ſcutum ſucceſſerat. Pro αἶτε *Toupius* αἶγε legit; nihil opus. — V. 4. Cod. χλωροὺς i. e. στεφάνους. Apud *Toupium* invenio ξηροὺς, fortaſſe ex *Weſſelingii* apographo. Vera eſt Cod. lectio. *Ovid.* de Vertumno Metam. L. XIV. 645. *Tempora ſaepe gerens foeno religata VIRENTI.* Idem deus ap. *Propertium* L. IV. El. II. 25. *Da falcem et torto frontem mihi comprime foeno, Jurabis noſtra gramina ſecta manu.* Juncea corona inſtructam pinxerat Samum inſulam artifex ap. *Philoſtr. Jun.* Im. I. p. 863. Ejusmodi corona etiam puellae Babyloniae inſtructae proſtabant. *Herodot.* I. 199. p. 94. Vide *Weſſel.* — V. 5. ὡς ἀπὸ. *Reisk.* et *Toup.* — Mox haereo in verbis — ἀλλὰ καὶ οὕτως, quae tum locum habere videntur, ubi quis dona, quae offert, extenuat. — V. 6. ἡρώϊσσαι. Cod. — Λιβύων δεσπότιδες. *Apollon. Rhod.* L. IV. 1309. ἀλλά σφέας ἐλέηραν ἀμηχανίῃ μινύθοντας Ἡρῷσσαι Λιβύης τιμήοροι. *Callimach.* Fragm. CXXVI. p. 492. δέσποιναι Λιβύης ἡρωΐδες, αἳ Νασαμώνων Αὖλιν καὶ δολιχὰς θῖνας ἐπιβλέπετε, Μητέρα μοι ζώουσαν ὀφέλλετε.

II. Anth. Plan. p. 328. St. 467. W. In Mercurium figlino opere, qualia antiquiſſima erant deorum ſimulacra, poſtquam *Dibutades Corinthius primus terra et argilla ſimilitudines fingere invenit, Plin.* H. N. XXXV. 12. ὀστράκινα καὶ πήλινα ἀγάλματα vocat *Artemidor.* in Onir. II. 44. Vide *Triller.* Obſſ. p. 328. ſqq. Recenſum ejusmodi ſignorum, quae quidem a veteribus commemorantur, inſtituit *Winkelm.* in Hiſt. Art. p. 11. — V. 1. male interpretatur *Brodaeus.* Ἑρμῆς ἐν ποσὶ γήϊνος, cujus pedes e terra ſunt facti. Vide *Heyn.* in Comment.

Soc. Reg. X. p. 84. Quid autem? Nonne vis oppoſitionis poſtulat, ut legamus:

ὕψοθεν ὀστράκινόν με — —

praeſertim cum αὐτόθεν commodam interpretationem non admittat. — V. 2. ἀψῖδος κύκλος eſt τροχός. Τὸν δὲ τροχὸν γαίης τε καμίνου τ' ἔκγονον Marathonem inveniſſe, ait *Critias* ap. *Athen.* L. I. p. 28. C. *Xenarchus* apud eund. II. p. 64. patinam vocat τροχήλατον κόρην, tanquam *rotae filiam*, ubi vide, quae collegit *Caſaubon.* p. 133. *Tibull.* L. II. 3. 48. *Fictaque Cumana lubrica terra rota.* — V. 4. ὦ ξένε vulgo. δύσμορον ἐργασίην *Brodaeus deformem* interpretatur. Male. Eſt *miſer, ſudoris plenus et tamen contemtus labor.*

III. Servavit *Athen.* L. XV. p. 673. B. unde relatum eſt in Planudeae Append. p. 523. St. *23. W. Epulas in agro celebrandas deſcribit poëta. — V. 3. χαμεύνα. Epulantes ap. *Theocrit.* Eid. VII. 132. ἔν τε βαθείαις Ἁδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες. — V. 4. προμάλου. *prope adeſt cubile viticis indigenae. Apollon. Rhod.* III. 200. ἔνθα δὲ πολλαὶ Ἑξείης πρόμαλοί τε καὶ ἰτέαι ἐκπεφύασι. Vide *Interpp. Heſych.* v. πρόμαλος. — V. 5. λύγος. Cares ſeſe oraculo morem gerentes amerina ſalice ſolitos fuiſſe coronare, *Athenaeus* narrat, eamque conſuetudinem usque ad Polycratis tempora duraſſe. *Anacreon* στεφανοῦται τῇ τε λύγῳ καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα. Vide *Fiſcherum* p. 343. — ¶. 417.] V. 8. νήσου δεσπότιν. Junonem, cujus antiquiſſimum templum Sami fuit, ſecundum *Herodotum* L. III. 60. Vide Intrpp. *Virgilii* Aen. I. 16.

IV. Cod. Vat. p. 613. Νικαινέτου. In Planud. p. 83. St. 122. W. Νικηράτου. In Mſc. Bibl. Dresdenſis tamen recte ſcribitur Νικαινέτου. In Cod. Planud. Bibl. Medic. ap. Bandin. T. II. p. 100. ἀδέσποτον eſt. Auctoris nomen aut ignoravit aut ſuppreſſit *Athen.* L. II. p. 39. C. καὶ ὅτι οἶνος φιλολόγους πάντας ποιεῖ τοὺς πλέον πίνοντας αὐτόν· ὁ

δὲ ποιήσας τὸ εἰς Κρατῖνον ἐπίγραμμά φησι· οἶνός τοι . . . . *Caſaubonus* vetuſti Cod. orae haec reperiebat adſcripta: τοῦτο δὲ Δημητρίου τοῦ Ἁλικαρνασσέως φασὶν εἶναι. Eidem *Demetrio* tribuit *Zenobius* in Prov. VI. 22. p. 159. ubi prius diſtichon habetur. *Suidas* Tom. III. p. 526. ὕδωρ δὲ πίνων καλὸν οὐ τέκοις ἔπος. τοῦτο ἐξ ἐπιγράμματος εἶναι μέρος, οἱ μὲν Ἀσκληπιάδου, οἱ δὲ Θεαιτήτου φασίν. Cf. *Michaël. Apoſtol.* Prov. XIX. 78. qui eadem habet, niſi quod ex *Zenobio* χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκῃς legit. Cum igitur quatuor auctoribus tribuatur, vere ἄδηλον eſt. — In v. 1. valde discrepant veteres. μέγας πέλει ἵππος. *Plan.* πέλει μέγας ἵππος. *Athen.* Οἶνος τοῦ χάριέν τι φέρειν ταχὺς ἵππος ἀοιδῷ. *Zenob.* *Brunckii* lectio, quae his omnibus elegantior eſt, manavit ex Cod. Vat. et jamdudum probata fuit aſſenſu *Bentleji* ad *Horat.* I. Ep. XIX. 1. 2. *Priſco ſi credis, Maecenas docte, Cratino, Nulla placere diu nec vivere carmina poſſunt, Quae ſcribuntur aquae potoribus.* — ταχὺς ἵππος. Hinc ſumſit *Antip. Sidon.* Ep. I. πίνωμεν· καὶ γὰρ δὴ ἐτήτυμον εἰς ὁδὸν ἵππος Οἶνος, ἐπεὶ πεζοῖς ἀτραπὸς εἰς Ἀίδην. Similia quaedam de vino, hoc loco inprimis commemorato, collegit *Gatacker.* in Adv. Miſc. Poſth. c. XV. p. 557. — V. 2. καλὸν οὐ τέκοις ἔπος. *Plan.* *Suid.* χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοις, ſive τέκῃς, *Athen.* *Zenob.* et *Toupius*, qui haec protulit in Addend. ad Theocr. p. 407. Aquae potores haud raro ut inepti et frigidi homines a poëtis traducuntur. *Amphis* ap. *Athen.* L. II. p. 44. A. ἔνιοι ὕδωρ πίνοντές εἰσ' ἀβελτεροι. *Antip. Theſſ.* Ep. XLV. σήμερον Ἀρχιλόχοιο καὶ ἄρσενος ἦμαρ Ὁμήρου Σπένδομεν· ὁ κρητὴρ οὐ δέχεθ' ὑδροπότας. ubi vide not. — V. 3. τοῦτ' ἔλεγεν. Vat. Noſtrum eſt in Planud. — ἔπινεν. Vat. — Nihil notius *Cratini* bibacitate, quem *Ariſtophanes* periiſſe ait, moerore conſumtum, quod vini cadum vidiſſet fractum, in Pace v. 701. Exſecrationem Cleonis ap. eundem in Equit. 399. Εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου κῴδιον — ad illius poëtae vinolentiam

ſpectare, monuit *Schol.* — Pro ὠδωδῶς, quod habetur in Flor. et Ald. pr. ὤδοδεν legit Ald. ſec. ὄδωδε Aſcenſ. et fil. Aldi. ὄδωδεν *Steph.* qui tamen ὀδωδῶς praeferendum cenſet. Cod. Fabricii: ὠδωδῶς πόθου. Vat. ὠδώδει. Vide *Rhodigin.* L. XXVIII. 35. — V. 5. τοὶ γὰρ ὑπὸ στεφάνοις μέγας ἔβρυεν, εἶχε δὲ κισσῷ. Planud. et Vat. In hac lectione μέγας ortum videtur ex μέγαρον ſive μέγαρα, cui δόμας ſubſtituit *Athenaeus*, ap. quem *Br.* lectiones habentur. — In verſus fine κιττῶν *Athen.* habet, quod *Caſaub.* mutavit in κιττῷ. — V. 6. ὥσπερ καί. Vat. et Plan. Pro κεκροκωμένον, in quo Planud. Athen. et Vat. Cod. conſpirant, *Caſaubonus* malebat κεκρικωμένον, *quaſi* κρίκῳ *ſive annulo tempora cinctum.* Hanc conjecturam, quam amplexus eſt *Heuſingerus* ad *Plutarch.* de Puer. Ed. p. 55. merito infelicem judicat *Bentlejus*, qui ſenſum ſic explicat: Cratino, quemadmodum Bacchi ſtatuis, ob perpetuam geſtationem coronae hederaceae frontem colore croci infectam fuiſſe. Certe hederae nigrae, qua olim Pan, Bacchus et poëtae coronabantur, crocei ſunt corymbi, unde *Theocrito* in Ep. III. crocea vocatur, καὶ κροκόεντα κισσόν. *Plin.* Hiſt. Nat. XVI. 34. Alicui hederae ſemen nigrum, alii crocatum, cujus coronis poëtae utuntur, foliis minus nigris, quam quidam Nyſiam, alii Bacchicam vocant. *Dioscorides* L. II. 210. Ὁ δὲ μέλας κισσὸς φέρει τὸν καρπὸν μέλανα ἢ κροκίζοντα, ὃν δὴ καὶ ἰδιῶται Διονύσιον καλοῦσι. Haec ille. Qui quod vulgatam tuetur, bene facit nobisque probantibus; quod vero *Cratini* frontem croceo colore infectam ſibi finxit, minime probandum. Senſus eſt: εἶχε μέτωπον κισσῷ κροκόεντι ἐστεμμένον. *frons ejus hedera crocata inſtructa erat.* *Toupius* laudavit Andream medicum ap. *Athenaeum* L. XV. p. 675. τούτῳ οὖν βοηθήματι πρὸς τοὺς πότους χρώμενοι, τοῖς παραπίπτουσι τὴν κεφαλὴν ἐδέσμευον· καὶ ἐπὶ τὸν κίσσινον στέφανον ἦλθον, αὐτόματόν τε καὶ πολὺν ὄντα, καὶ κατὰ πάντα τόπον γεννώμενον, ἔχοντα καὶ πρόσοψιν οὐκ ἀτερπῆ, χλωροῖς πετάλοις καὶ κορύμβοις σκιάζοντα τὸ μέτωπον.

V. Cod. Vat. p. 287. „Exſtat in Planude p. 249. „St. 361. W. valde corruptum. Biton hic, ut veriſimile „eſt, perierat in oſtio Strymonis fluvii, haud procul „Amphipoli, ubi ſepultus fuerat. Ab ea urbe longo ſa„tis intervallo diſtabat Torone, naufragi patria, quo „nuntiare jubet tumulus Bitonis fatum. Emendationem „cl. Reiskio debeo." *Brunck.* — V. 2. λειπὼν εἰς αὐτὴν ἠ. Ἀ. Planud. et Cod. Vat. — V. 4. Στρυμονίης ἐρίφων. Plan. et Vat. — Pro πανσυδίῃ Cod. Vat. πανσυδίη.

VI. Hos verſus, quos ſervavit *Parthenius* Erot. c. XI. *Brunckius* exhibet emendatos ad mentem *Iſ. Voſſii* ad Melam L. I. c. 16. p. 81. Verba *Parthenii* haec ſunt: Νικαίνετός φησι τὸν Καῦνον ἐρασθέντα τῆς ἀδελφῆς, ὡς οὐκ ἔληγε τοῦ πάθους, ἀπολιπεῖν τὴν οἰκίαν, .. καὶ ὁδεύσαντα πόῤῥω τῆς οἰκείας χώρας, πόλιν τε κτίσαι, καὶ τοὺς ἀπεσκεδασμένους τότε Ἴωνας ἐνοικίσαι· λέγει δὲ ἔπεσι τοῖςδε· Αὐτὰρ . . . , Longe aliter hanc ſabulam narraverat *Nicander* Ἑτεροιουμένων libro ſec. unde eam ſervavit *Antonin. Liber.* c. XXX. Conf. etiam *Schol. Theocriti* Eid. VII. 115. ubi vulgo Δαῦνος pro Καῦνος legitur; quod dudum emendavit *Berkelius.* — V. 1. De Mileto Cauni patre agitur. Hunc verſum reſpexiſſe videtur *Stephan. Byz.* v. Οἰκοῦς. πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Οἰκούσιος. καὶ Οἰκουσία, καὶ Οἰκούσιον ἄστυ. Pro Καλαινοῦς ante *Voſſium* in editis fuit καλαινέες. Mileti conjugem alii aliter appellant. *Antonino* vocatur Idothea Euryti filia; *Ovidio* Metam. IX. 450. Cyanee, Maeandri fil. *Scholiaſtae Theocriti* Aria; quo nomine *Schol. Apoll. Rhod.* I. 186. Mileti matrem appellat. — V. 4. Vulgo δ' ἐραδαλῆς. Emendavit *Voſſius.* Cf. *Intpp. Heſychii* voc. ῥαδαλόν. — V. 6. Vulgo corruptiſſime: βῆ δὲ φερέν-διος. Eleganter emendavit *Voſſius:* βῆ δ' ἐπ' ἔραν Δίας. Dia fuit Cariae urbs ſecundum *Steph. Byz.* Sed hoc me male habet, quod cauſa, cur Caunus fugam capeſſiverit, indicatur nulla. Quare olim putabam legendum eſſe: βῆ δ' ἔγ' ἄφαρ ὀέννους φεύγων. *hominum vituperationem fu-*

giens. Sed nec hoc ſatis bene procedit; nec verſus vitium ſic plane tollitur, cum, ut nuper monuit doctiſſimus *Heyne* p. 31. Cypri inſulae mentio ab hoc loco aliena ſit, Cauno per medias terras fugiente. Quare ille ſuſpicatur ὀφιώδεα Κάπρον. Sed vide, an *Nicaenetus* ſcripſerit:

Βῆ δ' ἐπ' ἔραν Δίας, φεύγων φρικώδεα Κύπριν,

quae leniſſima mutatio commodum ſenſum praeſtat. *Nicaenetum* ante oculos habuiſſe videtur *Ovid.* Metam. IX. 632. *patriam fugit ille nefasque, Inque peregrina ponit nova moenia terra.* Eum Byblis ſequitur: *Quibus illa relictis Caras et armiferos Lelegas, Lyciamque pererrat, Jam Cragon et Lymiren, Xanthique reliquerat undas.* — V. 7. Vulgo καὶ Κάπρος. De Crago Lyciae octo verticibus inſigni vide *Strab.* L. XIV. p. 665. — Pro Κάρια Καρῶν ſuſpicatur *Heyne*, Calbin fluvium intelligi putans. — V. 9. αὐτῇ vulgo. Doctiſſimus *Legrand* ſuſpicabatur αὐτοκασιγνήτη. — οἶκτον *Brunck.* dedit cum editione Pariſina. Sed ſcribendum οἶτον, quod *Heynius* quoque revocavit. Ductum hoc ex *Homero* Il. ι. 559. μήτηρ ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα, Κλαῖε. *Callim.* in Lavacr. Pall. 94. μάτηρ μὲν γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων Ἆγε βαρὺ κλαίοισα. Vid. not. ad *Cratet.* fragm. VI. 6. p. 383. — ὀλολυγών. Avem intelligi ὀλολύζουσαν, veriſimile eſt ex imitatione *Phalaec.* Ep. V. μήτηρ, λυγρῇ ὄρνιθι κότμον εἰκέλη κωκύει. Notabimus quaedam de hoc vocabulo ad *Agathiam* Ep. XXV. *Ovidius* haec ſic expreſſit l. c. 642.: *Byblida non aliter latos ululaſſe per agros Bubaſides videre nurus.* — V. 10. Vulgo πρὸ πυλῶν. — Byblis ſe a Cauno relictam eſſe conquerebatur. νόστος eſt iter, fuga. Hoc ſenſu Philoct. *Sophocl.* 43. ἀλλ' ἢ 'πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν. *Eurip.* in Iph. Aul. 1261. Rheſ. 427.

ALEXANDRI AETOLI
FRAGMENTA.

¶. 418.] *I.* Cod. Vat. p. 172. Ἀλεξάνδρου Μαγνήτου. Planud. p. 432. St. 566. W. gentile non addidit *Alexandri* nomini. Tres fratres, venator, auceps et piſcator, Pani artis ſuae inſtrumenta dedicant. — V. 2. ἐκ βυθίων. Plan. et Vat. — V. 4. „ἰδρῖτα ab ἰδρίτης, idem quod „ἴδρις. Vide *Suidam* in ἴδριας. Sic etiam legitur in Vat. „Cod. Male in Planudea ἰδρυτὰ, quod *Brodaeo* vitii „ſuſpectum non fuit.“ *Brunck.* Vide *Toup.* in Cur. nov. p. 224. Cauſam reddit poëta, cur venatores et piſcatores ſimul eum colant. — καὶ Planudeae editt. veteres plane omittunt; Aſcenſ. κὰν inſeruit. — Totum hunc verſum Vat. Cod. ſic habet, ut *Suidas.* — V. 5. τῷ δ' ἀπό. Vat.

II. Planud. p. 325. St. 464. W. Hoc Epigramma in Venerem armatam ſcriptum eſſe, ut lemma indicat, ex ipſis poëtae verbis effici nequit. Quod enim Veneris ſtatuam Palladis manibus factam ait, operis praeſtantiam indicat. Scribendum autem cum *Heynio* in Comment. Soc. Reg. X. p. 106. αὐτὰ, ut *Aldus* in ſuo cod. reperit. Una tamen Aldina ſec. hanc lectionem in contextu exhibet. Argutius *ipſa* Minerva, priſtinae irae et aemulationis oblita, Venerem finxiſſe dicitur. ἀπηκριβώσατο. de labore accurato et eleganti. *Ariſtaen.* L. I. XI. p. 29. ἰδοὺ κάλλος ἀπηκριβωμένον τῇ φύσει. Vide *Erneſtum* in Lex. Technol. Rhet. v. ἀπακριβόω.

III. Cod. Vat. p. 319. Ἀλεξάνδρου. ζτ. ὅτι ἐσφαλται καὶ ἔστιν ἀδιανόητον. Edidit *Salmaſ.* ad Solin. p. 580. *Holſten.* ad Steph. Byz. p. 92. *Jenſius* nr. 129. *Reiskius* in Anth. p. 166. nr. 780. Peſſime corruptum et ſine auctoris nomine legitur ap. *Plutarch.* de Exilio Tom. II. p. 599. Alcman poëta ſe felicem praedicat, quod non

Sardibus, ſed Spartae nutritus fuerit. Vide ad *Leonidae Tar.* Ep. LXXX. — V. 1. Σάρδιαι (a pr. man.) ἀρχαίαι Cod. Vat. ἀρχαῖαι *Jenſ.* ἀρχαῖος *Plut.* Alcmanis majores igitur Sardibus vixerant; an ipſe *Alcman* in eadem urbe natus fuerit, ex his verbis confici non poteſt. — V. 2. κέλσας ἢ τις ἀνὴρ μακέλας. *Plutarch.* κέρνας ἦν τις ἂν ἢ μακέλας. Cod. Vat. Hae lectiones variis conjecturis locum dederunt. *Salmaſius:* κελλὰς ἦν τις ἂν ἢ βακέλας. *monoculus eſſem aut caſtratus.* Prius docte defendit *Viſconti* V. cl. in Muſeo Pio-Clement. T. III. p. 14. not. c. ubi plures commemorat imagines ſacerdotum Iſidis altero oculo minore et luſco. *Perſius* Sat. V. 186. *Hinc grandes Galli et cum ſiſtro luſca ſacerdos Incuſſere deos.* *Urſinus* in Fragm. Lyric. κέλμις ἢ τις ἀνὴρ βακέλας. At ſic tautologia exoritur vix tolerabilis. De κέλμις vide *Zenob.* Prov. IV. 80. p. 104. ibique *Schottum.* Praeclare vidit *Reiskius*, pro κέρνας legendum eſſe χέρνας· ſed in βακέλας, emendatione ab aliis occupata, ut erat novarum rerum ſupra modum ſtudioſus, acquieſcere nolens, inepte legit μακελᾶς, quod *ligonarium* ſignificare fingit. *Heſych.* χέρνης. πένης. λάτρις. χειροτέχνης. ὁ ἀπὸ χειρῶν ζῶν. Longe aliud quid ſignificat κέρνας, de quo vocabulo vide *Polluc.* IV. 103. *Leopard.* in Emend. IV. 2. *Potter.* ad Clement. Alex. p. 14. 2. — De βακέλας conſule *Phrynichum* et Intpp. p. 118. τὸν γυναικώδη καὶ βάκηλον jungit *Photius* in Lex. Mſc. βάκηλον καὶ εὐνοῦχον *Lucian.* T. III. p. 175. 91. Idem p. 395. 79. ὡς ἀγείροιεν τῇ μητρὶ σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις βάκηλοι γενόμενοι· qui locus praeclare facit ad *Alexandri* locum. — V. 3. νῦν δέ μοι ἄλλο ὄνομ' ἐκ Σ. Cod. Vat. Noſtram lectionem habet *Plutarch.* et *Urſin.* Ipſum poëtae nomen, ab ἀλκὴ derivandum, hic non ſine gravitate ponitur. — Verba εἰμὶ πολυτρίποδος *Salmaſ.* e Cod. Vat. hic repoſuit. Ap. *Plutarch.* εἰμὶ πολίτης, vacillante metro. *Urſinus* ex conjectura procul dubio πόλεως ναέτης. — V. 5. Ἑλληνίδας. *Plu-*

tarch. nec *Urſinus* hanc lectionem mutavit. Sinceriorem Cod. ſcripturam dedit *Salmaſ.* et *Heringa*, qui hoc diſtichon laudat in Miſcell. Obſſ. Nov. III. 2. p. 930. — V. 6. „*Gyges* primam vulgo producit. Alexander tamen „Aetolus, ut in his ſane peregrinis nominibus major „eſt licentia, priorem in Γύγης corripuit: Θῆκαν Δασκύλεω „μείζονα καὶ Γύγεω. Ita nunc fertur et ap. Plutarchum et „Holſtenium Δασκύλεω. Mendoſe tamen, niſi auctori er„rorem potius quam librario impingas. Quippe Daſcy„lus ſive Daſcyles Gygis pater non tyrannus erat, ſed „privatus. Aut ſcripſit aut ſcripſiſſe debuit: Θῆκαν Καν„δαύλεω μείζονα καὶ Γύγεω. De Candaule et Gyge tyran„nis nota eſt hiſtoria.“ Haec *Bentlejus* ſcripſit ad *Horat.* II. Carm. XVII. p. 132. Daſcylus, quem *Herodotus* commemorat L. I. 8. non tyrannus quidem, ſed tamen ex primoribus Lydiae viris fuiſſe videtur; quamvis non ignoro, fuiſſe, qui Gygem paſtorem dicerent. Vide *Valeſii* Emendatt. II. 25. p. 78. Sed hi aliam traditionem ſecuti ſunt. Quare doctam hanc lectionem ſollicitandam non puto. — Pro Δασκύλεω Vat. Cod. δυσκόλεω habet; τῷ υ ſuperſcriptum eſt ω. — Pro μείζονα *Plutarch.* et *Urſin.* κρείσσονα.

¶. 419.] *IV. Macrob.* Saturn. L. V. 22. *Alexander Aetolus, poeta egregius, in libro, qui inſcribitur Muſae, refert, quanto ſtudio populus Epheſius dedicato templo Dianae curaverit praemiis propoſitis, ut, qui tunc erant poetae ingenioſiſſimi, in deam carmina diverſa componerent. In his verſibus Opis non comes Dianae,* [ut ap. Virgil. Aen. IX. 532.] *ſed Diana ipſa vocata eſt. Loquitur autem, ut dixi, de populo Epheſio:* ἀλλ' ὄγε . . . — V. 1. Quum Epheſii Timotheum, Therſandri filium, propter citharae et cantus ſcientiam a Graecis in ſummo honore haberi comperiſſent, hunc virum mille ſiclorum aureorum mercede permoverunt, ut Dianam carminibus celebraret. *Timotheus*, Mileſius, is eſt, qui chorda-

ſum in cithara numerum auxiſſe fertur ap. *Pauſan.* L. III. 12. p. 237. cum quo conf. quae ex *Artemone* protulit *Athen.* L. XIV. p. 636. E. et quae collegit *Fabricius* in Bibl. Gr. T. II. p. 158. ed. *Harl.* — πάγχυ in πάγχυ mutandum eſſe, monuit *Brunck.* Γραικοῖσι pro Ἕλλησιν. ut *Callimach.* Fragm. CIV. et CLX. Vide *Steph. Byz.* in Γραικοί. et *Heſych.* v. — V. 2. κιθάρης ἴδμονα. Epigr. ἀδέσπ. DXXXVIII. Πάτρα Μίλητος τίκτει τὸν Μούσαισι ποθεινὸν Τιμόθεον, κιθάρας δεξιὸν ἡνίοχον. — V. 3. ᾔνεσεν et verſu ſq. ἱερὴν χιλιάδα legit *Macrob.* Hinc *Salmaſius*, qui hos verſus laudat ad Solin. p. 572. D. correxit: ποτήνεσεν ἀνέρι σίγλων Χρ. ἱερὴν τῶν τότε χιλιάδα. *mille ſiglorum aureorum mercede, quales tum in uſu.* Dubito, an verbum προσαινέω hic locum habeat, aut omnino eo ſenſu uſurpetur, quem *Salmaſius* ei tribuit. *Brunckius* ἤνυσεν tentat, interpretatione addita: *Dono M ſiclorum ab hoc viro impetravit, ut celebraret.* Sed hoc ſenſu media voce utuntur Graeci: ἠνύσατο. Fortaſſe fuit:

υἱὸν Θερσάνδρου, ἀνέπεισε τὸν ἀνέρα —

niſi malis:

υἱὸν Θερσάνδροιο, ἐπῇρε τὸν ἀνέρα —

Verbi ἐπαίρειν vim, qua *excitare*, *perſuadere* ſignificat, illuſtravit *Markland.* ad Suppl. p. 157. *Kuſter* ad Ariſt. Nub. v. 42. et *Ruhnken.* ad Tim. p. 119. — Varium fuit apud diverſos populos ſicli pondus. *Heſych.* Σίγλον. νόμισμα Περσικὸν, δυνάμενον ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικούς· — δύναται δὲ ὁ σίγλος δύω δραχμὰς Ἀττικάς. Vide Interpp. — V. 5. Ὦπιν. *Sane hoc nomen ipſius Dianae fuiſſe ab Epheſiis dedicato templo ei impoſitum, Alexander Aetolus poeta in libro, qui inſcribitur Muſae, refert.* *Servius* ad Virgil. Aen. XI. 532. Diſputavit de hoc Dianae nomine *Spanhem.* ad Callim. H. in Dian. 204. p. 315. Cf. *Fiſcherum* in Indice ad *Palaephatum* v. Οὖπις. — βλητῆρα ὀϊστῶν mallet *T. Hemſterh.* ad Lucian. Tom. II. p. 341. ed. Bip. pro-

vocans ad *Scaligerum* in Manil. V. 632. — Κεγχρειῶν. Nomen Κεγχρέαι pluribus urbibus commune fuit. Vide *Steph. Byz.* p. 373. *Strabo* L. VIII. p. 376. Hoc loco Cenchreas Corinthiacas ſignificari, puto ex loco *Pauſan.* II. 2. p. 114. τὴν δὲ ἐς Κεγχρείας ἰόντων ἐξ Ἰσθμοῦ ναὸς Ἀρτέμιδος καὶ ξόανον ἀρχαῖον. — V. 7. ἄκλεα ἔργα. *Macr.*

V. „Servavit hoc fragmentum Parthenius Erot. „c. XIV. unde deſcriptum typothetae datum eſt. Inter „corrigendas ſchedas e prelo miſſas ſubitaria opera quae„dam admodum corrupte ſcripta emendavi, non recor„datus felicem medicinam horum verſuum quibusdam „adhibuiſſe *Pierſon.* ad Moerin p. 194.“ *Brunck.* Fabula de Antheo, quem Phobii, Mileſiorum regis, conjux, cum ad amorem non potuiſſet pellicere, dolo interemit, per vaticinium effertur. Hinc apparet, *Alexandrum* in hoc carmine Apollinem loquentem induxiſſe. — V. 1. Νηληϊάδαο corrigendum eſſe, monuit *Brunck.* Erat Phobius ex familia Nelei illius, qui, Athenis relictis, cum Ionum colonia in Aſiam venerat, ibique Miletum condiderat. *Aelian.* V. H. VIII. 5. Alii Νειλεὺς, alii Νηλεὺς ſcribunt. Vide *Perizon.* l. c. et *Daviſ.* ad Maxim. Tyr. XXXV. 7. p. 175. ed. *Reisk.* — V. 3. ἄλοχος. quam Cleobaeam nonnulli, alii Philaechmam appellabant, ſecundum *Parthenium.* — ἧς ἔτι νύμφης. quae cum paulo ante nupſiſſet Phobio. νύμφη· ἡ νεωστὶ γαμηθεῖσα. *Heſych.* νύμφαι· — αἱ νεόγαμοι κόραι. Idem. Vide *Spanhem.* ad Callim. H. in Apoll. 90. p. 140. — V. 4. ἠλάκατ' pro ἠλάκατα· pluralis pro ſingulari, ut ap. *Homerum* paſſim. Odyſſ. η. 105. λέπτ' ἠλάκατα στρωφῶσα. ζ. 53. ἠλάκατα στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα. καλὸν pro καλῶς. — V. 5. Ἀσσησοῦ βασιλῆος. Aſſeſus urbs agri Mileſiaci. Vide *Steph. Byz.* Hinc Minerva Aſſeſia ap. *Herodotum* L. I. 19. p. 9. ubi vide *Weſſeling.* qui ſe non decernere ait, in hoc *Alexandri Aetoli* verſu Ἀσσησοῦ viri an oppidi nomen ſit. — V. 8. „Scr. Πειρήνης. notus fons in Corinthi arce. Actaeo-

„nis et patris Meliſſi hiſtoriam habent Schol. Apollon. „Rhod. IV. 1210. Diodor. Sic. in Excerpt. T. II. „p. 548. Maxim. Tyr. Diſſ. XXIV. p. 283. Plutarch. „Amator. narr. p. 772.“ *Brunck.* Ap. *Galeum* Μελίσσῳ Πετρί.ῃ (pro Cod. lectione Πετρήνης), et mox θελήσει μέγαν υἱὸν legitur. *Valeſius* ad Diodor. Sic. l. c. corrigit: οὐδὲ Μελίσσου Πειρήνης ναίοντ' ἀ. ὕ. Θελήσει. Melius *Daviſius*, qui nihil niſi Πειρήνης et θαλλήσει emendandum eſſe vidit. — Haec de Meliſſi filio, Actaeone, cujus mors Corinthiis libertatem a Bacchiadarum dominatione peperit, per digreſſionem inſeruntur. — ἀλφεσίβοιον ὕδωρ. ut ap. *Aeſchyl.* in Suppl. 862. — V. 11. Ἀνθεύς. Haec cum quinto verſu arcte cohaerent. — Antheo conſpecto, Phobii conjux, velut exſternata, amore inflammabitur. λιθόλευστος ἔρως, graviſſimis poenis dignus, ut λιθόλευστος ἄρης ap. *Sophocl.* Aj. 254. λιθοβλητός. *Suid.* *Callimach.* Ep. IV. ψυχὴ — ἡ λιθόλευστος. — V. 13. Vulgo καθαψαμένης et verſ. ſq. Ζῆνα θεὸν ξ. Si vera eſt *Brunckii* emendatio, πείσει conatum ſignificare debet. Sed haeremus in ἀτέλεστα. Hoc vocabulum ſi adverbii poteſtate acceptum cum πείσει jungitur, (*conabitur ei perſuadere, quae exitum non habebunt*) κομίσσαι ſenſu caret; ſi, ut ſubſtantivum, a κομίσσαι pendet, ipſum vocabulum ἀτέλεστα qua ſignificatione accipiendum ſit, non video. Mihi hujus loci color ductus videtur ex *Homeri* Il. ζ. 160. τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο, δῖ' Ἄντεια, Κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι· ἀλλὰ τὸν οὔτι Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέοντα δαΐφρονα Βελλεροφόντην. Hinc conjectura mihi enata eſt, *Alexandrum* noſtrum dediſſe:

καί ἑ καθαψαμένη γούνων, ἀθέμιστα τελέσσαι
πείσει· Ζῆνα δ' ἀνὴρ ξείνιον αἰδόμενος.

Illa Anthei amore flagrabit; et ſupplex ejus pedibus advoluta, ut nefas committat, perſuadere conabitur. Ille autem Jovem, qui hoſpitalitatis jura tuetur, reveritus, ejusmodi flagitium abominabitur etc. Verba ἀθέμιστα

μιστα τελέσσαι, auribus a librario accepta, facile locum dabant depravationi in ἀτέλεστα κομίσσαι. Sic *Heynio* quoque ſcribendum videbatur in nova *Parthenii* editione p. 39. Idem tamen in pentametro nihil mutat. — V. 15. „Scribe: καὶ ἅλα ξυνεῶνα τραπέζης. Hoc ex ipſo „Parthenio manifeſtum eſt: ποτὲ δὲ Δία ξένιον καὶ κοινὴν „τράπεζαν προϊσχόμενος. Heliodor. Aeth. VI. p. 265. ἀλλὰ „πρὸς ξενίων καὶ φιλίων θεῶν· πρὸς ἁλῶν καὶ τραπέζης, ὧν, ὡς „οἶμαι, φιλανθρώπων ἐν ἡμετέρου πεπείραςθε." *Brunck.* Adde *Plutarch.* T. II. p. 295. C. ἀπῆγεν οἴκαδε καὶ μεταδοὺς ἁλῶν καὶ τραπέζης. Fuit proverbialis dicendi ratio ἅλα καὶ τράπεζαν μὴ παραβαίνειν, quam attigit *Gatacker* in Miſc. Adv. Poſth. c. XLIII. p. 890. Hanc *Schottus* ad *Zenob.* Cent. I. 62. p. 20. e Pythagoreo praecepto fluxiſſe putat; mihi autem *Archilochus* ejus auctor fuiſſe videtur. *Dio Chryſoſt.* Or. LXXIV. T. II. p. 401. ed. *Reisk.* τὸν Ἀρχίλοχον οὐδὲν ὤνησαν οἱ ἅλες καὶ ἡ τράπεζα πρὸς τὴν ὁμολογίαν τῶν γάμων, ὧν φησιν αὐτός. — V. 16. Haec derivata videntur ex *Euripidis* Hippol. v. 653. ubi Phaedrae privignus ſe luſtrationibus egere putat, quod nutricis, nefanda poſtulantis, verba audiverit: ἃ 'γὼ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι, Εἰς ὦτα κλύζων· ubi vide ſimilia a *Valckenario* collecta. Hunc locum laudavit etiam doctiſſ. *Legrand.* — ¶. 420.] V. 17. γάμον. ut *nuptiae* ap. Latinos de concubitu. Vide *Muncker.* ad *Anton. Liber.* c. I. p. 8. ed. Verh. — Mulier, ubi ſe contemtam viderit, iram et dolorem pectore premens, dolo Antheum perdere conabitur. — V. 21. „Melius Pierſon νεῖον ἀνελκόμενος, quia „minus recedit a vulgato. Dein nulla literarum muta„tione διὰ μὲν καλὸν ἤρικεν οὖσον. Ego ſenſui magis, quam „literarum ductibus intentus, multo meliorem, ſi ſen„tentiam et ſermonis proprietatem ſpectes, excogitavi „lectionem, licet altera probabiliorem ſpeciem prae ſe „ferat. Nam οὖσον funis eſt nauticus, quo navis ad litus „ligatur, aliis πρυμνήσιον. Praeter Lycophronem, qui

„rara quaeque vocabula et a ceterorum uſu remota con„ſectatur, neminem novi, qui οὖσον adhibuerit, quod, „etiamſi magis eſſet tritum, neſcio tamen an funi, quo „ſitula in puteum demittitur et attrahitur, aptari poſſet. „Tum epitheto καλὸν huic funi tributo quid ineptius „eſſe poteſt? Hic non ſignificat *pulchrum*, ſed notare „debet *bonum*, *uſui aptum*, quod re ipſa falſi arguitur: „talis enim ruptus non fuiſſet. τῷ ὄγκῳ τὸν κάλον διήρικε, „gravitate funem disrupit, quod de aurea ſitula non „mirum. Penes eruditos judicium eſto." *Brunck.* Vulgo legitur νῦν ὄγ' ἀνελκόμενος. —. Prius vocabulum praeclare mutatum a *Pierſono* in νεῖον, cujus nec reliquas emendationes improbaſſe videtur *Ruhnken.* in Auct. Em. ad Heſych. p. 804. ubi γαυλὸν ab eruditiſſimo *Moeridis* interprete minus appoſite per *mulctram* explicari monet. In *Brunckii* lectionibus vix dubites quin κάλον vera ſit et genuina *Alexandri* manus; ſed ὄγκῳ longius abit a vulgato νοῦσον. Scribendum videtur:

νεῖον ἀνελκόμενος διὰ μὲν κάλον ἤρικε σαυνόν.

Situla aurea, cum eam nuper ex puteo attraherem, funem putreſcentem et minus adeo firmum disrupit. σαυνὰ, ἁπαλά. σαυνόν. σαθρόν. χαῦνον. ἀσθενές. παρὰ Κρατίνῳ. *Heſych.* ex certiſſima *Alberti* correctione. Hoc ipſum in noſtro loco requiritur. Error ex literarum metatheſi ortus. — De verbo ἐρείκω, unde ἤρικε, vide *Valcken.* ad *Herodot.* III. 230. 37. — Rupto fune, ſitulam in aquam delapſam eſſe, mentiebatur illa. ἐς νύμφας. εἰς τὸ ὕδωρ. — V. 23. Pro πᾶσιν *Pierſon.* παισὶν malebat, improbante *Brunckio.* *Omnibus facilem deſcenſum eſſe* ait; aut πᾶσιν ἀκούω idem valet ac παρὰ πάντων ἀκούω. — Marginem ſive os putei στόμιον appellat poëta, quod alii περιστόμιον. Vide *Pierſon.* l. c. qui v. 25. vulgatum τοι ἂν μετὰ φ. in τότ' ἂν μέγα φ. mutavit, quod nec *Brunckium* fugit. *Per deos te rogo, ſi in puteum deſcendens, nec difficilem eſſe deſcenſum ajunt, ſitulam inde peteres, omnium mihi ju-*

cundiſſimus fores. — V. 26. „Scribe Νηλείδαο δάμαρ. „Barbarum eſt, quod ex Galei Parthenio dedi. A Νη- „λεύς, Νηλέως, patronymica ſunt, Νηλείδης, Νηληίδης, Νη- „ληιάδης. In ſcriptura patronymicorum mendoſi ſunt „fere ubique libri. Videndus Euſtathius ad primum „Iliadis verſum." *Brunck.* — V. 27. Antheus inſidias ſibi ſtrui non animadvertens, veſtem, matris ſuae opus, depoſuit. Λελεγήιον. i. e. *veſtem Mileſiam.* Miletus enim, in iis regionibus condita, ubi primum Leleges habitaverant, ipſa Λελεγηὶς dicta, ut ex *Didymi* Sympoſiaco docet *Stephan. Byz.* v. Μίλητος. — Mirum nomen, quod Anthei matri poëta tribuit, Ἑλλαμένη. Suſpiceris Ἀλκαμένης, quamvis in talibus omnis conjectura lubrica eſt. *Legrand* ἱσσαμένης conjicit. — V. 30. λιρά. Uſus eſt hoc vocabulo *Callimach.* Fr. CCXXIX. λῖρος ἐγώ· τί δέ σοι τόνδ' ἐπέθηκα φόβον; *Heſych.* λιρά. ἀναιδῆ. λιρός. ἀναίσχυντος. ἀναιδής. θρασύς. Vide *Arnald.* Lectt. Gr. p. 90. Idem vocabulum mihi perſuadeo olim lectum fuiſſe in *Aeſchyli* Eumen. 169. ubi vulgatur: κἀμοί γε λυπρὸς καὶ τὸν οὐκ ἐκλύσεται. Correxerim: κἂν ᾖ γε λιρὸς, αὐτὸν οὐκ ἐκλύσεται. *Quamvis ſit impudentia et audacia plenus, illum tamen mihi non eripiet.* — V. 33. Vulgo ὀγκώσει legitur; neque mutandum erat hoc verbum, ſed potius in praecedente verſu vulneris ſedes quaerenda. Scripſerim equidem:

> καὶ τόδε μὲν ξείνων πολλὸν ἀποτμοτάτῳ
> ἠρίον ὀγκώσει τὸ μεμορμένον.

et hunc tumulum illa hoſpitum infeliciſſimo exſtruet. *Euphorion* Ep. II. ἡ κενεὴ χθὼν Ὠγκώθην Δρυόπων δηψάσιν ἐν βοτάναις. *Eurip.* in Ione 388. ὡς, εἰ μὲν οὐκέτ' ἔστιν, ὀγκωθῇ τάφῳ. — *Legrand* tentavit ἠρίον οἱ χώσει τὸ πεπρωμένον. *Heynius:* καὶ τότε μὲν ξείνων πολλὸν ἀποτμότατον Ἠρίον ὀγκώσει μεμορημένον. *Tam eum tumulus affabre factus premet.*

Inſigne *Alexandri Aetoli* fragmentum, ſed mire depravatum, exſtat ap. *Athenaeum* L. XV. p. 699. C. quod cum omnibus vitiis deſcribam:

Ὡς Ἀγαθοκλεῖος λάσιαι φρένες ἤλασαν ἔξω
Πατρίδος, ἀρχαίων ἦν ὅδ' ἀνὴρ προγόνων·
Εἰδὼς ἐκ νεότητος ἀεὶ ξείνοισιν ὁμιλεῖν,
Ξεῖνος, Μιμνέρμου δεῖ σε πόσα κρονίων,
Παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι πότην ἶσον ἔγραφε δ' ὧν
Ηρεῦς παρ' Ὁμηρείην ἀγλαΐην ἐπέων,
Πισσυγάσῃ φωρῶσαν ἀειδέας ἤ τινα χλούνην
Φλοίων ἀθήρῃ σὺν κακοδαιμονίῃ,
Τοῖα Συρηκεσίοις καὶ ἔχων χάριν, ὡς καὶ Βοιωτοὺς
Ἔκλυεν Εὐβοίῳ τέρψεται οὐδ' ὀλίγον.

In hoc fragmento quaedam divinitus reſtituit *Caſaubonus*, judicante etiam *Valckenario* in Diatr. p. 279. B. C., quaedam probabiliter; nonnulla plane non attigit. Tentavit hic ingenium *Weſtonus* in Hermeſianacte p. 69. ſqq. ſed parum feliciter, niſi me fallit memoria; liber enim nunc non ad manus eſt. Duo priora diſticha, *Caſauboni* conjecturis adjutus, in hunc modum reſtituenda ſuſpicor:

Τόνδ' Ἀγαθοκλῆος λάσιαι φρένες ἤλασαν ἔξω
πατρίδος, ἀρχαίων ἦν ὅδ' ἀνὴρ προγόνων·
εἰδὼς ἐκ νεότητος ἀεὶ ξείνοισιν ὁμιλεῖν
ξεῖνος, Μιμνέρμου δ' εἰς ἔπος ἄκρον ἰών.

In priorum verſuum interpretatione *Caſaubonus* a vero longiſſime aberravit. De exule agitur, quem Agathocles, Siciliae tyrannus, e patria ejecerat, viro cum generis nobilitate, tum ingenio et virtutibus excellente. Recte ſcripſimus Ἀγαθοκλῆος λάσιαι φρένες. ut ap. *Homer.* Il. β. 851. Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ. V. 4. totus ex egregia *Caſauboni* emendatione reſtitutus eſt. In proximis conſtituendis ab *Athenaei* interprete et reſtauratore recedo:

παιδομανὴς, δυσέρως τέ ποτ' ἦν· ἶσον ἔγραφε δ' ὡνὴρ
τοῖς παρ' Ὁμηρείην ἀγλαΐην ἐπέων
παίγμασι στρωφῶσιν μάλα ἡδέσιν — —

Hanc monſtroſe corrupti loci medicinam nemo facile violentam dixerit. Puerorum amator erat is, de quo hoc loco agitur, (παιδομανὴς, ut *Meleagr.* Ep. XLVIII. *Rufin.* Ep. XIV. οὐκέτι παιδομανὴς, ὡς πρίν ποτε) et ſemper amoribus irretitus; id enim eſt δυσέρως, ut paſſim monuimus. Quae ſequuntur, continènt deſcriptionem parodiarum ſcriptoris. Verba ſic jungenda: ὁ ἀνὴρ ἔγραφεν ἶσον τοῖς παραστρωφῶσιν ἀγλαΐην Ὁμηρείην παίγμασι μάλα ἡδέσι. In parodiis cum aliorum poëtarum illuſtrium, tum etiam *Homeri*, ſed *Homeri* praecipue, verſus in alienum ſenſum detorquebantur, riſus captandi cauſa. Hoc *Alexander Aetolus* vocat παραστρωφᾷν τὴν Ὁμηρείην ἀγλαΐην ἐπέων, *ſplendorem carminum Homericorum detorquere*, et quidem παίγμασι μάλ' ἡδέσι, *luſibus valde jucundis.* — Horum parodiarum auctorum ſcribendi genus ſecutus eſt Euboeus, ἶσον ἔγραφεν αὐτοῖς. — Proxima fortaſſe ſic corrigi debent:

οἵ τ' ἀνὰ κλεινὴν
φλύακ' ἀθύρουσιν — —

Ad οἵ τε ex ſuperioribus repetendum τοῖς. *Et iis par erat, qui celebrem phlyacem ludunt.* — In reliquis caecutio, niſi forte ultimum diſtichon ſic fere conſtitui poteſt:

(τοῖα Συρηκοσίοις καλὰ χάρματα) ὃς δὲ Βοιωτοῦ
ἔκλυε, κ' Εὐβοίῳ τέρψεται οὐκ ὀλίγον.

Alexandri Aetoli verſum laudat *Gellius* XV. 20. καὶ τωθάζειν οὐδὲ παρ' οἶνον μεμαθηκώς. Quem, ubi de verbo τωθάζειν disputat, protulit *Ruhnkenius* ad Tim. p. 261.

PHALAECI EPIGRAMMATA.

¶. 421.] *I.* Cod. Vat. p. 608. Quatuor priores verſus profert *Salmaſ.* ad Solin. p. 28. D. ubi νικᾷ pro ἐνίκησε poni evincere ſtudet. In Cod. tamen νικῶ, idque verum. Sic *Callimach.* Ep. XVII. 2. Quid huic Epigrammati occaſionem dederit, non ſatis video. An in quatuor athletarum imagines conſcriptum eſt? Loquuntur certe, ſi recte video, curſor, luctator, pancratiaſtes et pugil. In fine tamen tres tantum victoriae commemorantur; quare *Brunckius* illud pro mutilo habuit. Fateor, me hoc carmen non ſatis intelligere. Κρὴς v. 3. nomen eſt proprium. Κρηθεύς. Plures hoc nomine occurrunt in fabulis. *Pauſan.* IV. 2. p. 283. V. 8. p. 393. *Antimachus* ap. eund. VIII. 25. p. 650. Ἄδραστος Ταλαοῦ υἱὸς Κρηθηϊάδαο. — V. 5. κλεινὸς ἢ ὅσπερ ἄμμιν. Vat. — V. 6. ἔμπη. Vulgaris ſignificatio, quae tribuitur voculae ἔμπης, ἔμπας et ἔμπα, huc plane non quadrat. Verbum eſſe videtur, et fortaſſe ſcribendum ἔμπα pro ἔμπασαι, ut ἐπίστα pro ἐπίστασαι. A verbo πάομαι, *poſſideo, guſto,* formatur ἐμπάομαι, cujus compoſitionis exempla ſunt ap. *Heſych.* in ἐμπεπᾶσθαι, ἐμπάσεις et ἐμπαμμῷ, ubi vide *T. Hemſterhuſium.* Hoc autem loco ἐμπάομαι pro γεύομαι videtur poſitum, adjuncto genitivo. γεύεσθαι pro *imbui, nanciſci*, apud poëtas non infrequens. Vide *Gronov.* ad Herodot. p. 93. 31. Plurimum huc facit *Pindar.* Pyth. X. 11. γεύεται γὰρ ἀέθλων. et Iſthm. I. 29. γευόμενοι στεφάνων νικαφόρων. — Pro Ἰσθμοῖ Vat. Ἰσθμὸν et v. ult. Ἥραν legit. — In *Heraeis* illum, qui hic loquitur, victoriam reportaſſe puta. — In fine nonnulla deſunt.

II. Cod. Vat. p. 608. ſq. In monimentum, Lyconi comoedo poſitum, fortaſſe ei, cui Alexander Macedo εἰς τινα κωμῳδίαν ἐμβαλόντι στίχον αἰτητικὸν, γελάσας ἔδωκε

δέκα τάλαντα. *Plutarch.* T. II. p. 334. E. F. — V. 1. περισσὸν εἰκόνισμα, imago humana ſpecie major. κωμῳδογέλως, κωμῳδιῶν ὑποκριτὴς, ſecundum *Brunckium.* Vox Lexicis addenda. Poſt hanc vocem, ante εἰς, haud ſcio an comma ponendum ſit, ut verba εἰς θρίαμβον jungantur cum ſequentibus: qui ad triumphi pompam hedera et coronis, i. e. corona hederacea cinctus eſt. — V. 4. ἔστασε Vat. — V. 5. Junge: ἄγκειται μνᾶμα τοῦ χαρίεντος πάντων, ὅσσα αὐτὸς (λαμπρὸς ἀνὴρ) ἔπραξεν ἐν λέσχῃ καὶ ἐν τῷ οἴνῳ. Hos verſus autem paſſim interpolavit *Brunckius.* Nam v. 5. pro κατέπραξε Cod. habet καθύπερθε et v. 7. ἔν τ' οἴνῳ τέλε καί τι τοῖς —. Ad verba ἐν οἴνῳ καὶ λέσχᾳ facit diſtichon neſcio cujus ap. Athen. L. I. p. 32. C. ἦ γὰρ ἔπος τόδ' ἀληθὲς, ὅτ' οὐ μόνον ὕδατος αἶσαν, Ἀλλά τι καὶ λέσχης οἶνος ἔχειν ἐθέλει.

III. Cod. Vat. p. 169. ſq. Φαλαίκου. *Kuſterus*, qui hoc Epigr. profert ad *Suidam* v. θίασος, auctorem Φίλαινον vocat. *Phalaeci* nomen gerit in Anth. *Reisk.* p. 16. nr. 444. Mulier, quae in Bacchi famulitio conſenuerat, ornamenta et inſtrumenta orgiorum deo conſecrat. — V. 1. *Suidas* excitat ad v. θίασος et ῥόμβον. Inſtrumenti, quod hoc verſu deſcribitur, ſignificatio paulo obſcurior. στρεπτὸς ῥόμβος tympanum rotundum eſſe videtur, quod Bacchae manibus tenentes crebro rotabant. *Photii* Lex. Mſc. ῥόμβος, ὃ ἔχουσιν οἱ ἐπιθειάζοντες, ὡς τὸ τύμπανον. οὕτως Εὔπολις. Si tamen *Photius* eum *Eupolidis* locum ſignificavit, quem laudat *Schol. Apoll. Rhod.* IV. 144. comicus non de tympano, ſed de trochiſco magico locutus eſt. De tympano videndus inprimis *Perizon.* ad Aelian. L. IX. 8. — μύωπα θιάσοιο Βασσαρικοῦ illud inſtrumentum vocat, quod Bacchas incitat et ſtimulat. *Lucret.* L. II. 619. *Tympana tenta tonant palmis — Et Phrygio ſtimulat numero cava tibia mentes.* *Aeſchylus* ap. *Strabon.* X. p. 721. C. πίμπλησι μέλος, μανίας ἐπαγωγὸν ὁμοκλάν. — V. 2. ap. *Suidam* in ἀμφίδορον et ἀχαίνη. — ἀμφίδορον ha-

bet apogr. Lipſ. Noſtrum eſt in Vat. et ap. *Suid.* — σκύλος temere in σκύλον mutavit *Kuſter.* Tom. I. p. 150. Vide *Salmaſ.* qui hoc diſtichon laudat ad Solin. p. 607. F. et *Toup.* in Cur. Sec. p. 159. *Brunckius* in Lectt. p. 99. improbat lectionem, quam, a Cod. fide recedens, in Analectis dedit: καὶ σκύτος κ. σ. ἀχαιϊνέης. σκύλος. τὸ δέρμα. τὸ ἔνδυμα. *Schol.* ad *Nicandr.* Alex. 270. *Callimach.* ap. Suid. T. II. p. 279. τὸ δὲ σκύλος ἀνδρὶ καλύπτρη Γιγνόμενον νιφετοῦ. Haec *Toupius* laudavit, ubi in noſtro verſu partem vulgatae tuetur, partem temere impugnat. ἀρτιδόρου, quod reponendum cenſet, ineptum eſt. ἀμφίδορος. πανταχόθεν περιέχουσα, πανταχόθεν δεδαρμένη. *Suid. pellis tota cum capite pedibusque, ita ut Baccham totam ambiret,* ut doctiſſimus editor explicuit. ἀχαιΐναι· νεβρῶν ἐλάφων ἡλικία. *Heſych.* Fuſe de hoc vocabulo diſputavit *Salmaſ.* ad Solin. p. 156. ſq. cujus ſententiam amplexus eſt *Bochartus* in Hieroz. III. 24. Varias eruditorum explicationes recenſet *Gesner.* Hiſtor. An. in *Cervus.* A. De vellere aureo *Apollon. Rhod.* L. IV. 174. ὅσση δὲ ῥινὸς βοὸς ἤνιος ἢ ἐλάφοιο Γίγνεται, ἥν τ' ἀγρῶσται ἀχαιϊνέην καλέουσι, Τόσσον ἔην πάντη χρύσεον ἐφύπερθεν ἄωτον. De στικτὸν, quo maculoſa hinnuli pellis ſignificatur, vide *Schneider.* ad Oppian. Cyn. II. 403. p. 362. — V. 3. *Suid.* in κορυβαντείων et ἰαχήματα. ῥόπτρα. De cymbalis interpretatur *Reiskius.* His Corybantes utebantur, ut et crotalis, de quibus equidem τὰ ῥόπτρα interpretari malim. Poëta ap. *Hephaeſtion.* in Enchir. p. 40. Γαλλαὶ Μητρὸς ὀρείης φιλόθυρσοι δρομάδες, Αἷς ἔντεα παταγεῖται καὶ χάλκεα κρόταλα. *Pindarus* ap. *Strabon.* L. X. p. 719. B. cujus verba vehementer depravata ſic fere correxerim:

Σοὶ μὲν πατάγημα, μᾶτερ, πάρα
μεγαλοβρόμβων κυμβάλων,
ἐν δὲ καὶ χαλκόδετα κρόταλα
αἰθομένα τε δαῒς ἀπὸ ξανθᾶς πεύκας.

Scripſimus πατάγημα pro κατάρχει, revocata ſyllaba fugi-

tiva et paucis mutatis. κροτάλων χειροτυπὴς πάταγος. *Meleager* Ep. LX. ἰαχήματα ῥόπτρων. *Noſter.* τυμπάνων ἰάκχοις. *Euripid.* in Palam. ap. *Strabon.* l. c. p. 720. C. — χαλκόδετα κρόταλα, ut χαλκόδετοι κοτύλαι, id eſt κύμβαλα, *Aeſchyli* ap. *Athen.* XI. p. 479. C. χαλκόδετα ἔμβολα in *Eurip.* Phoen. 115. pro χάλκεα. χαλκοβαρὲς κρόταλον. *Antip. Theſſ.* Ep. LXX. κρόταλα χαλκοῦ. *Euripid.* Cycl. 204. Vulgo ἐνδέκ' ἀχλάδων κρόταλα legitur. Quomodo alii hoc fragmentum tentaverint, vide ap. *Schneiderum* in Fragm. Pind. p. 51. ſq. — V. 4. *Suid.* in κωνοφόρον. unde *Reiskius* κωνοφόρον ſumſit pro Cod. lectione κωνοφόρου. Nihil opus eſt mutatione. Significatur thyrſus cum cono, qui ejus ſummitati impoſitus eſt. Vide *Salmaſ.* ad Solin. p. 379. A. ubi h. v. laudat, et Homonym. Iatr. p. 4. — Pro χλοερὸν Cod. Vat. χλοερῶν. Hoc jam in Apogr. emendatum fuit. — ¶. 422.] V. 5. *Kuſterus* pravam lectionem κορύφοιο, quam dedit T. II. p. 197. ex *Suida* v. βρέμον, emendavit T. II. p. 352. Pro τυπάνου Lexicographus τυμπάνου praebet. Vide *Interpp. Catulli* LXIII. 8. τὸ βαρὺ tympani ſtrepitui proprie tribuitur. *Dioscorid.* Ep. XI. τύμπανον — οὖ βαρὺ μυκήσαντος. — ἥδε φορηθέν. Vat. pro ἡδέ. — V. 6. μιτροδέτου κόμης. Bacchus cum turba ſua mitras gerit. μίτρα pro diademate nonnunquam uſurpari, monuit *Vulcanius* ad *Callim.* H. in Del. 166. Ut ornamentum muliebre cum κεκρυφάλῳ jungitur in *Ariſtoph.* Theſm. 264. — λίκνος. myſtica vannus Iacchi. Vide *Spanhem.* ad Callim. H. in Jov. 48. — V. 7. Cum in apogr. Lipſ. εὐάνθει ſit, *Reiskius* ſcripſit Εὐάνθης. Servanda Cod. lectio. Ferendis quatiendisque thyrſis minus valens mulier, aetate provectior, in compotationibus tamen ſatis fortis, thyrſum cum poculis commutavit. — Pro μετημφίασεν, quod Cod. habet et *Kuſter.* apud *Reiskium* μεθημφιάσατο reperitur.

IV. Cod. Vat. p. 310. Φλάκκου ἢ Φαλαίκου. quod *Salmaſius* allevit Planudeae p. 252. St. (365. W.) ubi

Φακέλλου. Agriculturam navigationi praeferendam eſſe iis, qui vitam extendere velint. — V. 1. θαλάττια ἔργα. Vulgo. Sive omnino navigatio intelligitur, ſive inprimis navigatio lucri cauſa ſuſcepta. — ἐπεβάλευ. Flor. et tres Aldinae. — ἐπεβάλλετ' Vat. — V. 4. εἰς omittit Ald. pr. εἰ Aſcenſ. Idem color eſt in Ep. *Damaget.* VIII. χαλεπὸν γὰρ Ἀχαιϊκὸν ἄνδρα νοῆσαι Ἄλκιμον, εἰς πολιὰν ὅστις ἔμεινε τρίχα. Verbi ἰδεῖν repetitione offenſus *Wakefield* in Sylv. crit. T. III. p. 191. verſum ſecundum ſic conſtituit: εἴ τι τοι ἡδὺ μακρῆς πεῖραθ' ἱκεῖν βιοτῆς. Malim vero equidem putare, ἰδεῖν in quarto verſu depravatum eſſe, quippe ex priore pentametro huc traductum. Vide, an poëta ſcripſerit:

εἶν ἁλὶ δ' οὔ πως
εὐμαρὲς εἰς πολιὴν ἄνδρας ἐλᾶν κεφαλήν.

Difficile, virum, qui in mari tantum non habitat, vitam usque ad canos producere. Epigr. ἀδέσπ. DCLIII. οὐ μὴν πολλὸν ἐπὶ χρόνον ἤλασα. In talibus ἐλαύνειν *pervenire* ſonat. Paſſim hoc verbo de aetate et annis utitur *Herodian.* L. II. 5. 9. οὐδέν τι μέγα ἢ βαρὺ πρεσβύτῃ εἰς μακρὸν γῆρας ἐλάσαντι. L. V. 8. 20. εἰς ἕκτον ἔτος ἐλάσας τῆς βασιλείας.

V. Cod. Vat. p. 613. In Phoci cujusdam naufragi cenotaphium. — V. 1. ξείνῃ Cod. et in fine verſ. μελαίνῃ pro μέλαινα. (ſic corrige in Edit. Lipſ.) — V. 2. νεῦς οὐχ ὑπεξήνικεν οὐδ' ἐδέξατο. Vat. Cum reliqua optime reſtituta ſint a *Brunckio*, vereor tamen, ut in ἐστέξατο poëtae manum aſſecutus ſit: *Navis undas non pertulit, neque intra ſe retinuit.* At aqua intra navem retenta eam neceſſario demergit. Aliud quid latere videtur. — V. 3. πολὺ βαθύν. Vat. — V. 4. ἐσχατάτην. Cod. Vat. *Theocrit.* Eid. VII. 58. Εὖρον, ὃς ἔσχατα φύκια κινεῖ. — V. 5. ἐν πατέρων. Vat. Hoc verum videtur; ſubaudi γῇ. — V. 5. Προμηθεῖς. Vat. — V. 6. γ' om. Cod. et pro εἰκέλῃ ſcribit ἰκέλῃ. *Nicaenet.* VI. 9. αὐτὴ δὲ γνωτὴ ὀλολυγόνος οἶτον ἔχουσα.

Fortaſſe Halcyonem ſignificavit; quam avem λυγρὴν vocat *Apollon. Rhod.* L. IV. 363. τηλόθι οἴη Λυγρῇσι κατὰ πόντον ἅμ' ἀλκυόνεσσι φορεῦμαι. Eadem propter lugubrem cantum paſſim in rebus triſtibus commemoratur. *Euſtath.* in Hyſm. et Hyſm. L. X. p. 449. τὴν γλῶσσαν ἀλκυόνος πολυπενθέστεραι, ἀηδόνος θρηνητικώτεραι. Conf. inprimis *Homer.* Il. ι. 559. — V. 7. 8. laudat *Salmaſ.* ad Solin. p. 733. B. et 787. D. — V. 8. πρόορον Vat.

Ex Tom. II. p. 525.] *VI.* Servavit *Athen.* L. X. p. 440. D. E. Cleo, vinoſa mulier, Baccho veſtimentum dedicat. — V. 1. Pro χρυσωτὸν *Toupius* in Cur. nov. p. 234. κροσσωτὸν corrigit, probante *Brunckio* in Lectt. p. 235. Veſtis κροσσωτὸς nihil differt a θυσανωτῷ, ſecundum *Pollucem* L. VII. 64. θύσανοι δὲ οἱ λεγόμενοι κροσσοί· ὅθεν καὶ τὰ θυσανωτὰ παρὰ Ξενοφῶντι. Idem locum poëtae profert; — παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ Φορῶν κροσωτοὺς καὶ γυναικείαν στολήν. ubi tamen alios κροκωτοὺς ſcripſiſſe notat. In ſcena comica juvenes ἐπίκληροι geſtabant λευκὴν κροσσωτήν. *Pollux* L. IV. 120. Lucullus ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἡγεῖτο, θώρακα μὲν ἔχων σιδηροῦν, φολιδωτὸν, ἀποστίλβοντα, κροσσωτὴν δὲ ἐφεστρίδα. *Plutarch.* V. Lucull. c. XXVIII. Hic fortaſſe veſtimentum intelligitur, cujus pars interior κροσσοῖς ſive *cirris* inſtructa fuit, ut Ταραντινίδια ſecundum *Heſychium* v. Vulgo autem veſtis genus notabat, de cujus ora vel limbo dependebant cirri, qualem deſcribit *Phaedrus* L. II. 5. *Cui tunica ab humeris linteo Peluſio Erat deſtricta cirris dependentibus.* Vide *Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. Tom. I. p. 549. ad Solin. p. 131. E. Loca veterum de κροσσοῖς collegit *Cuperus* in Obſſ. I. p. 19. — V. 2. τῷδε Διονύσῳ. *Athen.* quod emendavit *Caſaub.* — V. 4. οὐδ' ἅμά πω. Vulgo. Emendavit *Toup.* οὐδαμά πω.

CALLIMACHI EPIGRAMMATA.

¶. 461.] *I.* Cod. Vat. p. 575. Verſus quatuor priores edidit *Salmaſ.* in Plin. p. 594. Totum *D. Heinſius* in Not. ad Horat. p. 18. (*Erneſt.* nr. XXX. p. 299.) De puero, formoſo illo quidem, ſed meritorio. — V. 1. ποίημα τὸ κυκλικόν. Haec verba neque *Salmaſius* in Plin. p. 601. F. G. neque *Anna Fabri* recte explicuit. Haec quidem cyclicum carmen eſſe ait, quod, poëta circa vilem patulumque orbem morante, vel minimas res obſcura diligentia perſequatur. Ille ſenſum in hunc modum interpretatur: Fontem, unde omnes aquentur, amicam, quae ſe omnibus proſtituat, viam publicam, quae calcetur ab omnibus, et carmen cyclicum, *quod omnium manibus teratur*, uno eodemque loco habenda eſſe. Sed hoc non voluit *Callimachus:* poëma, quod *publicus uſus terit*, nobile carmen eſt; poëta autem de re vili loquitur. In *cyclico* carmine hoc quidem loco ad argumentum reſpicitur, quod e cyclo mythico petitum a plurimis poëtis, iisdem ſaepenumero verbis, eodemque ornatu tractatum eſt. Solebant enim illi poëtae cum *Homerum*, tum alios e veteribus ſpoliare; unde *Pollianus* Ep. I. τοὺς κυκλίους τούτους, τοὺς αὐτὰρ ἔπειτα λέγοντας Μισῶ, λωποδύτας ἀλλοτρίων ἐπέων. Sed totum carmen vide. — V. 2. χαίρω ἣ π. *Heinſ.* Sed τὶς pro ἥτις poſitum eſſe, monuit *Bentlejus*, qui laudat *Schol. Soph.* Oed. Colon. 3. ubi hic loquendi uſus ex *Callimacho* exemplis adſtruitur. Vide *Reiskium* in Miſc. Lipſ. IX. p. 312. ſq. et *Zeune* ad Xenoph. Cyrop. I. 2. 10. p. 22. — κελεύθῳ. Senſu fortaſſe allegorico, ut *Propert.* III. 1. 14. *Non datur ad Muſas currere lata via.* Notum Pythagorae praeceptum, φεύγειν τὰς λεωφόρους, de quo videndus *Bentlejus* et *Ruhnk.* ad Callim. Fr. CCXLIII. p. 541. — V. 3. περίφοιτον. *corpus vulgantem.* Laudat

Bentlej. Ep. XIX. Σιμώνη περίφοιτος. *Theogn.* v. 595. ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον, ἄνδρα τε μάργον, Ὃς τὴν ἀλλοτρίην βούλετ᾽ ἄρουραν ἀροῦν. — οὐκ ἀπὸ κρήνης πίνω. Hinc profecit *Propert.* II. 18. 51. *Cui fuit indocti fugienda haec ſemita vulgi, Ipſa petita lacu nunc mihi dulcis aqua.* quem vulgo non recte accipiunt. *Horat.* I. Epiſt. III. 10. *Titius — Pindarici fontis qui non expalluit hauſtus, Faſtidire lacus et rivos auſus apertos. Theognis* v. 936. ἔστε μὲν αὐτὸς (i. e. μόνος) ἔπινον ἀπὸ κρήνης μελανύδρου, Ἡδύ τί μοι ἐδόκει καὶ καλὸν εἶμεν ὕδωρ. Νῦν δ᾽ ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ᾽ ἀναμίσγεται ὕδει· Ἄλλης δὲ κρήνης πίομαι ἢ ποταμοῦ. — Pro σικχαίνω Cod. vitioſe σικχάνω. De ipſo verbo vide *Intpp. Heſych.* v. σικχαζόμενος. *Athenaeus* L. VI. p. 262. A. ὁ δύσκολος. ὅς ἐστιν δυσάρεστος ἢ σικχός. — V. 5. Λυσανία legendum eſſe, ſuſpicatur *Anna Fabri*; recte, ut mihi quidem videtur. Eſt enim pueri nomen Λυσανίας. Vide *Wetſten.* ad N. T. I. p. 669. Legitur etiam hoc carmen inter Puerilia. — V. 6. τοῦτο. Vat. Cod. et ſic plurima habent apogr. Vide *Philarg.* Em. in Menandr. p. 168. In nonnullis apogr. τόδε legitur, unde *Bentlejus* fecit ὧδε. Reſtituenda eſt Codicis lectio. Cum poëta clamaſſet ναιχὶ καλὸς, echo haec repetens dicere viſa eſt ἔχει καλός. Hinc *Bentlejus* colligit, jam *Callimachi* aevo ſimilem fuiſſe ſonum τοῦ αι et τοῦ ε· nec multum differre poterat ει et ι. — ἔχειν τινὰ in re amatoria, ut *habere* mulierem. Nihil nobilius dicto Ariſtippi, ἔχω τὴν Λαΐδα, οὐκ ἔχομαι, ad quod vide quae notavit *Menag.* in *Diog. Laert.* L. II. 75.

II. Cod. Vat. p. 576. Prius diſtichon habet *Schol. Theocr.* Eid. II. 147. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμένων πλείονας κυάθους ἐπιχεῖσθαι. Καλλίμαχος· Ἔχει . . . . Poſterius diſtichon exhibet Planud. p. 485. St. 6:9. W. (*Erneſt.* XXXI. p. 298.) Poëta a pincerna merum poſcit, quod in Dioclis pueri honorem ebibat. Conf. *Meleagr.* Ep. XCVIII. — V. 1. Διοκλέες Cod. Vera lectio eſt in

Schol. *Theocriti* l. c. Aquam a poculo, tam formoſo puero dicato, longe abeſſe jubet. Ἀχελῷος priore loco aquam, poſteriore deum et perſonam ſignificat. *Erneſtus* hic profert correctionem *Caſauboni* ex not. mſtis, ſed procul dubio vitioſe deſcriptam: Ἔγχει καὶ τ' ὄνομ' ἐπὶ (voluit εἰπὲ) οὐδ' Ἀ. Τῶν ἱερῶν τούτων ἄ. κ. *Schol. Theocrit.* κείνου omittit. — V. 3. Haec, quaſi excuſans priora, addit, ne deus ſe neglectum et contemtum exiſtimet. Quaedam apogr. peſſime οὐ δέ τις. In genuina lectione conſpirant Vat. et Planud. Callimachea cum *Tibullo* comparavit *Vulpius* L. IV. 13. 5. *Atque utinam poſſis uni mihi bella videri! Displiceas aliis! Sic ego tutus ero.* Hinc fortaſſe colorem duxit Auctor Ep. incert. XIV. εἰ δέ τις οὐ φήσει, μὴ πείθεο· ναὶ μά σε, δαῖμον, Ψεύδετ'· ἐγὼ δ' ὁ λέγων τὠτρεκὲς οἶδα μόνος.

III. Cod. Vat. p. 579. (*Erneſt.* XXXII. p. 300.) Ad Cleonicum quendam, qui viſo Euxitheo amore contabuit. — V. 1. Quaedam apogr. Κλεόνυμε. — V. 2. οὐκ ἔγνω Cod. ἔγνων *Bentl.* qui verba recte diſtinxit. Pronomen σε, quo ſenſus carere non poteſt, reſtituit *Erneſtus.* In fine verſus *Anna F.* τί γέγονας citra neceſſitatem et metro invito corrigit. — V. 3. ὀστέα. Sic ap. noſtrum in Hymn. in Cer. 93. Eriſichthon fame contabuiſſe dicitur, μέσφ' ἐπὶ νευρὰς Δειλαίῳ ἶνές τε καὶ ὀστέα μοῦνον ἔλιφθεν. *Theocrit.* Eid. II. 89. αὐτὰ δὲ λοιπὰ Ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. Cf. Eid. IV. 15. *Ovid.* II. Amor. IX. 13. *Quid juvat in nudis hamata retundere tela Oſſibus; oſſa mihi nuda reliquit Amor.* Nec in his locis nec in aliis ſimilibus *crines* commemorantur, quorum mentio mihi non omnino idonea videtur. Nolim tamen corruptelae ſuſpicionem movere. — V. 4. οὐμὸς Vat. Cod. οὑμὸς apographa quaedam. *Erneſto* arridet conjectura *Anna F.* ὡμὸς, quia nulla ſit ratio, cur poëta ſe admiſceat ſeque amatorem profiteatur. Mihi tamen, ne quid diſſimulem, hoc ipſum placet, quod poëta, formoſi pueri amore tabeſcens, cum

Cleonicum pallidum macilentumque videt, eum in eadem Charybdi laborare auguratur. Adde, quod idem color eſt in Epigr. *Meleagri* XLII. — θευμορίη. θεοῦ μοῖρα. *Heſych.* θευμορίη νοῦσος eſt ap. *Apollon. Rhod.* L. III. 676. ubi Schol.: ἐκ θεῶν μεμοιραμένη νόσος. Philopatris inter Lucianea T. III. p. 585. ὦχρος δέ σευ εἷλε παρειάς. μή που τρικάρηνον τεθέασαι, ἢ Ἑκάτην ἐξ Ἅιδου ἐληλυθυῖαν; ἢ καί τινι θεῶν ἐκ προνοίας συνήντηκας; — Ceterum hunc verſum reſpexit *Spanhem.* ad Hymn. in Cer. p. 787. — V. 5. με συνήρπασε. Vat. quod cum a nullo editorum notatum ſit, a *Salmaſio* inter deſcribendum correctum eſſe videtur. — καὶ σὺ γὰρ ἐλθών. Vat. Emendatio debetur *Pierſono* Veriſ. II. 9. p. 245. *Strato* Ep. VII. Εἶδον ἐγώ τινα παῖδα ἐπανθοπλοκοῦντα κόρυμβον Ἀντιπαρερχόμενος τὰ στεφανοπλόκια. Οὐδ' ἄτρωτα παρῆλθον. — V. 6. ἀμφοτέροις. Plene ὄμμασιν ἀμφοτέροις *Strato* Ep. XXXV. 4. Ellipſin attigit *Gisb. Koen.* ad Greg. p. 13.

¶. 462.] *IV.* Cod. Vat. p. 579. (*Erneſt.* XLIII. p. 308.) Latine hoc Epigramma expreſſit *Quintus Catulus* ap. *Gellium* N. A. XIX. 9.

Aufugit mi animus: credo, ut ſolet, ad Theotimum
Devenit. Sic eſt. Perfugium illud habet.
Quid ſi non interdixem, ne illum fugitivum
Mitteret ad ſe intro, ſed magis ejiceret?
Ibimu' quaeſitum. Verum ne ipſi teneamur,
Formido. Quid ago? Da Venu' conſilium.

Ad v. 1. confer *Theocrit.* Eid. XXIX. 5. τὸ γὰρ ἅμισυ τᾶς ζοίας ἔχω, Ζῇ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο. Cf. *Asclepiad.* Ep. XIII. — V. 2. Ἔρις. Cod. — ἀφανές. *abiit, evanuit.* ἄφαντον γίνεσθαι paſſim ap. *Euripidem* Oreſt. 1496. Helen. 588. Vide *Wetſten.* ad N. T. I. p. 827. Cadavera fluctibus ſubmerſa ἀφανέα vocat *Achill. Tat.* V. 14. p. 211. ubi Melitta, κενὸν, εἶπεν, ἐγὼ μόνη πέπονθα, καὶ οἷον ἐπὶ τοῖς ἀφανέσι ποιοῦσι νεκροῖς, κενοτάφιον μὲν γὰρ

εἶδον, κενογάμιον δὲ οὔ. ubi miror neminem vidiſſe, legendum eſſe: καινὸν ἐγὼ μόνη πέπονθα. Eadem Melitta L. V. 26. p. 238. κατ' ἐμοῦ γὰρ πάντα καινά. — Poſt ᾤχετο ſunt qui interrogandi notam ponant. ἀπεῖπον apographa nonnulla in ἀπειπὼν corruperunt. — V. 4. ὑπέχεσθε νέοι. Vat. Apographo *Ruhnkenii* adſcriptum: ἐπέχεσθε h. κωλύετε ἀνελθεῖν. *retinete.* Praeclara emendatio *Bentleji* ὑπόδεχθε. — V. 5. Οὐκαὶ συνιφησον. Vat. Apographa diſcrepant. *Bentlej.* conjecit οὐκ εἶς ἐς τὸν ἔφηβον, laudato *Philoſtrat.* Vit. Apoll. I. 6. qui proverbium eſſe docet, ποῖ τρέχεις; ἢ ἐπὶ τὸν ἔφηβον; Verum proprium hic nomen requiri *Scaliger* vidit, qui in Epiſtola ad Salmaſium οὐκ εἰς Κηφισσὸν corrigit. — ἡ λιθόλευστος. ſic Vat. non ὁ. Vide ad *Alexandr. Aetol.* V. 12. — V. 6. ὅτι που στρέφεται. Vat. Noſtrum debetur *Valckenario*, qui comparabat *Lucian.* T. I. p. 637. ἐπιστρέφονται γὰρ εἰς τοὐπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες.

V. Cod. Vat. p. 586. (*Erneſt.* XLIV. p. 310.) Poëta apud Archinum temeritatem excuſat, quod, vino et amore ſuadente, comiſſationem ad ejus januam egerit. — V. 1. 'Αρχεῖν' Vat. In edit. Lipſ. legitur ἄρχειν. In marg. apogr. Lipſ. ἀρχήν. Nomen pueri reſtituit *Bentlejus.* Frequenter in Codd. litera ι, ubi producitur, ει ſcribitur. — V. 2. τὴν προπέτειαν ἔχων. *Anna F.* ὅρα eſt in Vat. Idque *Bentlej.* reſtituendum cenſebat: *Vide, temeritas quid faciat.* *Tibull.* I. 6. 29. *Non ego te laeſi prudens: ignoſce fatenti. Juſſit Amor: contra quis ferat arma deo? Achill. Tat.* L. V. 26. p. 237. εἰ δέ τι σοὶ προπετῶς ἐθρασυνάμην, σύγγνωθι, φίλτατε. — V. 3. με ἀνάγκασεν. Ed. *Annae.* quae comparat *Terentii* Adelph. III. 4. *Perſuaſit nox, Amor, vinum, adoleſcentia.* Hinc *Ovid.* I. Amor. VI. 59. *Nox et Amor vinumque nihil moderabile ſuadent. Terentius* ſua, ut plurima, ex *Menandro* duxiſſe videtur, unde ſumſit *Achill. Tat.* L. II. 10. p. 59. πολλὰ γὰρ ἦν τὰ τότε ὁπλίζοντά με θαῤῥεῖν· οἶνος, ἔρως, ἐλπὶς, ἐρημία. Idem L. II. 3. p. 50. Ἔρως δὲ καὶ Διόνυσος, δύο βίαιοι θεοὶ,

ψυχὴν

ψυχὴν κατασχόντες, ἐκμαίνουσιν εἰς ἀναισχυντίαν· ὁ μὲν καίων αὐτὴν τῷ συνήθει πυρὶ, ὁ δὲ τὸν οἶνον ὑπέκκαυμα φέρων· οἶνος γὰρ ἔρωτος τροφή. *Ruhnkenius* in Epiſt. crit. p. 175. cum v. 3. et 6. comparat *Eurip.* Augen ap. *Stob.* XVII. p. 164. νῦν δ' οἶνος ἐξέστησέ μ'· ὁμολογῶ δέ σε Ἀδικεῖν· τὸ δ' ἀδίκημ' ἐγένετ' οὐχ ἑκούσιον. Quibus ſenariis characterem Euripideum plane impreſſum mihi agnoſcere videor, quamvis aliter ſtatuebat *Joannes Pierſon. Propert.* I. 3. 13. *Et quamvis duplici correptum ardore juberent, Hac Amor, hac Liber, durus uterque deus.* — In fine verſus *Anna* αὐτὸν conjiciebat. Vulgatam tuetur *Bentlejus* ex Epigr. *Menandri* (Tom. I. p. 203.) χαῖρε Νεοκλείδα, δίδυμον γένος, ὧν ὁ μὲν ὑμῶν Πατρίδα δουλοσύνης ῥύσατο — —. Adde quod perpetuus *Callimachi* imitator ſic locutus eſt, *Nonnus* in Dion. XVII. p. 470. 30. Πᾶνες ἐθωρήσσοντο μεμηνότες· ὧν ὁ μὲν αὐτῶν Μάρψας εὐπαλάμῳ βεβιημένον αὐχένα δεσμῷ. Attigit hunc idiotiſmum *Brunckius* in Not. ad Sophocl. Philoctet. 316. p. 486. — V. 5. ἐβόησα. Cod. Vat. Hoc *Bentlejus* in ἐνόησα mutatum voluit. Noſtrum debetur ſagacitati *Pierſoni* in Veriſ. p. 86. *Suidas:* ἐκόησεν. ἐνόησεν. Ἰακῶς παρὰ Καλλιμάχῳ. Uſus eſt hac voce in Hecale Fragm. LIII. ἡ δ' ἐκόησε Τοὔνεκεν Αἰγεὺς ἔσχε. Noſtrum carmen fortaſſe obverſabatur *Alciphroni* L. III. 67. p. 440. ubi auctor Epiſtolae, pulchra puella viſa, οὕτως, ait, ἐξεκαύθην εἰς ἔρωτα, ὥστε με ἐπιλαθόμενον, οἷός εἰμι, προσδραμόντα ἐθέλειν κύσαι τὸ στόμα. — V. 6. τὴν ἱερήν. Cod. Vat. quod *Bentlejus* in δειρὴν mutavit. Satis probabiliter. *Theognis* v. 259. ἔνθα μέσην παρὰ παῖδα λαβὼν ἀγκῶν' ἐφίλησα Δειρὴν, ἡ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στόματος. *Philoſtrat.* Epiſt. XXVIII. p. 926. ἐνετειλάμην αὐτοῖς καὶ τὴν δειρήν σου φιλῆσαι. *Alciphron* L. I. 28. p. 114. σὺ δὲ ἐξαπιναίως ἀναστὰς ἐπειρῶ τὴν δέρην ἀνακλάσας κύσαι. ubi vide *Bergler.* Longe diverſam tamen lectionem olim in hoc verſu obtinuiſſe, apparet ex *Plutarcho*, apud quem hoc diſtichon legitur Tom. II. p. 455. B. ἀλλ' ἐφίλησα τὴν φι-

λην. Hinc *Toup.* Em. in Suid. P. III. p. 322. emendavit τὴν φλιήν. *Salmaſio* hanc emendationem tribuit *Wyttenbach.* in Not. ad *Plutarch.* T. II. P. II. p. 858. Eandem unus ex Codd. doctiſſimi editoris confirmabat. *Theocrit.* Eid. XXIII. 18. ἀλλ᾽ ἐλθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις Καὶ κύσε τὴν φλιήν. *Lucret.* IV. 1170. *At lacrymans excluſus amator limina ſaepe Floribus et ſertis operit, poſteſque ſuperbos Unguit Amaracino, et foribus miſer oſcula figit.*

VI. Cod. Vat. p. 590. Edidit *D. Heinſius* in Not. ad Horat. p. 35. (*Erneſt.* Ep. XLVI. p. 312.) Amoris flammam, qua olim flagraverit, poëta nondum omnino exſtinctam eſſe veritus, amicum, ne ſe amplecti velit, admonet. — V. 1. Sunt haec verba dubitantis, et, quid rei ſit, cum timore quodam explorantis, ita ut, quo rem propius ſpectet, minus minusque ſibi confidat. κεκρυμμένον πῦρ. Hinc *Meleager* Ep. LV. μὴ, πρὸς Διὸς, ὦ φιλάβουλε, Κινήσῃς τέφρῃ πῦρ ὑποθαλπόμενον. *Horat.* II. Carm. I. 7. *Incedis per ignes Suppoſitos cineri doloſo.* *Ovidius* in Remed. Amor. 243. ſanari cupientibus abſentiam ſuadens, *Nec ſatis eſſe puta*, ait, *discedere: lentus abeſto, Dum perdat vires ſitque ſine igne cinis.* Ibid. 731. *Ut pene exſtinctum cinerem ſi ſulfure tangas, Vivet, et e minimo maximus ignis erit; Sic, niſi vitabis, quidquid renovabit amorem, Flamma redardeſcet, quae modo nulla fuit.* — V. 4. ὑποτρώγων. Cod. Vat. Quaedam apogr. ἀποτρώγων. — V. 5. δέδοικα. Ed. *Annae.* δείδοικα eſt in Cod. — Verſ. ult. deturpat vitium Cod. σειγάρνης et βάλλῃ. Illud in apographis varie exhibetur. Lipſ. et Scal. ὁ σεισταρνῆς. Voſſ. οὔτ᾽ ὅσος εἰ γὰρ νης. *Anna* dedit οὗτος ὅ σ᾽ εἴ γ᾽ ἀρνῆς. *Brunckius* ſagaciſſimi *Bentleji* conjecturam in textum recepit, qui haec notavit: „Σιγέρπης apud Heſychium λαθροδάκτης: ſerpens vel canis clam ſubrepens et morſum „inſerens. Idem: ληθαργοὶ κύνες, κρύφα δάκνοντες, et alibi „ληθαργὸς κύων· ὁ προσσαίνων μὲν, λάθρα δὲ δάκνων. Queri-

„tur poëta Menexeno, ſe a puero quodam amplexibus „ſubdole labefactari et in amorem illici.“ Haec ille. Menexenus igitur non ipſe eſt puer ille, cujus amplexus poëta timet, ſed amicus quidam, cui rem narrat. οὗτος ὁ σιγέρπης autem puer eſt, *Callimachi* deliciae, quibus tribuit, quae Cupidini ſunt propria — *qui ſubit et tacita callidus arte nocet. Ovid.* I. Amor. I. 2. 6. *Quippe ubi nec cauſas nec apertos cernimus ictus, Unde tamen veniant tot mala, caeca via eſt. — Sic eſt incautum quidquid habetur Amor. Propert.* II. El. I. 75. 76. et 80. Commentarii inſtar eſt *Apollon. Rhod.* L. III. 280. ubi Amor καρπαλίμοισι λαθὼν ποσὶν οὐδὸν ἄμειψεν, Ὀξέα δενδίλλων· αὐτῷ ὑπὸ βαιὸς ἐλυσθεὶς Αἰσονίδῃ. — βάλῃ recte dedit *Heinſ.* Plurima apogr. βάλοι.

VII. Cod. Vat. p. 592. (*Erneſt.* XXXIV. p. 302.) Ad puerum Menippum, qui poëtae paupertatem exprobraverat. — V. 1. ὅτι μου. Cod. μοι Apographa. — τοὐμὸν ὄνειρον. Proverbium olere ſcribit doctiſſima *Anna.* Recte. Apud *Platonem* de Rep. VIII. p. 563. D. Socrate quaedam de libertatis abuſu exempla proferente, Glauco, τὸ ἐμόν γε, ait, ἐμοὶ λέγεις ὄναρ· αὐτὸς γὰρ εἰς ἀγρὸν πορευόμενος θαμὰ αὐτὸ πάσχω. *Suidas* v. τὸ σὸν ὄναρ σοὶ διηγούμενος· εἰ γὰρ ἐγώ σοι νῦν αὐτὸν γνωρίζω, πέπονθα τὸ τῆς παροιμίας· τὸ σὸν ὄναρ σοὶ διηγούμενος. — V. 3. „ἀλγέω „τὴν —“ Bentlejus κεφαλὴν ſubintelligebat, quod merito „exploſit *A. Fabri* (?), quae pro τὴν repônebat μέν. Cl. „Toup. in correctione Addendorum in Theocrit. ἀλγέω „τε. Emendationum omnium peſſima eſt ea, quae τὸν „pro τὴν reponit, quum illud nec expreſſum nec ſubau„diendum quid habeat, quocum conjungatur. Veriſſi„mum eſt quod dedi θὴν, ἐπιπολὺ, ſive παραπληρωματικὸν „eſt. Frequens hujus ſive adverbii ſive particulae Theo„crito uſus. Saepiſſime τ et θ permutantur. In ſq. Ep. 4. „Cod. καί σύ ποθ' ἠράσθης.“ *Brunck.* — In verſ. ult. Cod. καὶ φίλε τὸν habet. Editiones τῶν. Senſit *Anna,* antitheſin

in his verbis minus accuratam eſſe; quare corrigit: ναὶ, φίλε, καὶ παρὰ σεῦ —. At hoc languet. Fortaſſe melius: καὶ, φίλε παῖ, παρά σου τοῦτ' ἀνεραστότατον. *Haec verba, quum ab aliis accipio, acerba, quum ex te audio, longe acerbiſſima mihi videntur.*

¶. 463.] *VIII.* Cod. Vat. p. 604. Primus edidit *Bentlejus* ex Cod. Oxonienſi. (*Erneſt.* Ep. LVI. p. 324.) Jovem poëta rogat, ut puero, in amore ſibi reſpondenti, propitius eſſe velit, ſi contra, infeſtus. — V. 1. τὸ καλὸν μελανεῦντα. ſubfuſcum, ita tamen, ut fuſcus color eum deceat. τὸ καλὸν pro καλῶς poſitum illuſtravit *Valcken.* ad *Theocrit.* Eid. III. 2. — In fine verſ. ἐμόχθει Cod. Vat. quod probabiliter emendavit *Bentlejus*, ut apparet ex imitatione *Dionyſii* Ep. IV. Tom. II. p. 254. et Ep. ἀδεσπ. XIII. — V. 3. εὐχαίτεω. τὸν καλὸν κομήτην Ganymedem vocat *Lucian.* D. D. V. p. 16. — V. 4. καὶ αποθ' ἠράσθης. Vat. Cod. Sic ſaltem Gothanum apogr. *Bentlejus* enim nihil de lectionis varietate monuit. Verſus in Eidyllio Theocriteo VIII. 59. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ, Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας — ex Callimacheis conflatos exiſtimabat *Valckenar.* in Epiſt. ad Roever. p. XII. non aſſentiente *Eichſtaedtio* in Quaeſtion. Philol. Spec. p. 50. — Continent autem illa verba cauſam, cur poëta Jovis auxilium in re amatoria imploret. Conf. *Aſclepiad.* Ep. XIX. Ζεῦ φίλε, σίγησον, κἀυτὸς ἐρᾷν ἔμαθες.

IX. Cod. Vat. p. 88. Habetur in Anth. Plan. p. 481. St. 624. W. (*Erneſtus* XXVI. p. 294.) De Callignoto quodam, qui cum Ionidi puellae perpetuum amorem juraviſſet, pueri amore incenſus, eam reliquerat. — V. 3. 4. ſic profert *Muretus* ad Catull. Ep. LXXI. Laudat eosdem *Stobaeus* Tit. XXVIII. p. 194. ἀλλὰ λέγουσιν ἀλλὰ θεάσαι τοὺς ἐν Ἔρωτι ὅρκους μὴ δύνειν ὔ. ἐ. ἀ. His ſaltem firmatur lectio δύνειν, quam Vat. habet, et *Stephanus* jam receperat pro βαίνειν, quod eſt in Flor.

tribus Ald. et Aſcenſ. Quod ad ſententiam attinet, haud ſcio an reliquis praeiverit *Plato* in Conviv. p. 319. E. λέγουσιν οἱ πολλοὶ, ὅτι τῷ ὀμνύντι μόνῳ συγγνώμη παρὰ θεῶν ἐκβάντι τῶν ὅρκων· Ἀφροδίσιον γὰρ ὅρκον οὔ φασιν εἶναι. *Ariſtaenet.* II. 20. p. 105. τοὺς δὲ ὅρκους αὐτοὶ φατὲ μὴ προςπελάζειν τοῖς ὠσὶ τῶν θεῶν. Neſcio quis ap. *Stobaeum* l. c. Ἀφροδίσιος ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος. *Tibull.* I. 4. 20. *Nec jurare time; Veneris perjuria venti Irrita per terras et freta ſumma ferunt. Gratia magna Jovi; vetuit pater ipſe valere, Juraſſet cupide quidquid ineptus amor.* Conf. III. 6. 47. ſqq. Qui plura cupit de perjuriis amantium, adeat *Caſaubon.* ad Athen. p. 827. 19. *Gatacker.* Adv. Miſc. poſth. c. X. p. 527. D. E. *Abreſch.* Lect. Ariſtaen. p. 316. — V. 5. νῦν δ᾽ ὁ μὲν ἄλλης δὴ θέρεται π. Planudea ex inepta Monachi interpolatione. — θέρεται. *Antip. Sidon.* Ep. XXXI. ἵνα μὴ διςςῷ πάντα θέροιτο πυρί. — V. 6. ὡς Μεγαρέων. Locum *Theocriti* ex Eid. XIV. 48. laudare non neglexit *Brodaeus:* ἄμμες δ᾽ οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, οὔτ᾽ ἀριθμητοὶ, Δύστανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ. ubi vide *Schol.* et *Suidam* v. Ὑμεῖς ὦ Μεγαρεῖς T. III. p. 529. Ceterum *Burmannus* Callimachea admovit his *Propertii* III. 18. 15. *At tu, ſtulta, deos, tu fingis inania verba, Forſitan ille alio pectus amore terit.*

X. Cod. Vat. p. 557. (*Erneſt.* in Auctario Epigr. LXIII. p. 328.) Obſcurum eſt Epigramma et in Cod. valde depravatum. Rem periculi plenam eſſe ait, amicitiam in diſcrimen committere; nec tamen hoc in univerſum videtur pronuntiare, ſed reſpectu habito ad certam aliquam rem, amorem, ut videtur. — V. 1. ὅτι ταλα. Cod. quod *Erneſtus* in τἄλλα mutavit. Feliciter. Sed idem reliquit ἀρχαῖος, quod an ſincerum ſit, valde dubito. Scribendum videtur:

ἀργεῖος Ὀρέστας.

Sed hoc leve eſt prae iis, quae ſequuntur. In Cod. eſt λευκαρέταν μαν οὐκ ἐμάνη μανίην. non, ut Apographa quae-

dam habent: λευκαρέταν μανῶν. *Erneſtus* de ἐρωτομανῶν cogitavit, non habens tamen, quomodo verſus initio ſuccurreret. Ejus veſtigiis inſiſtens *Eldickius* in Suſpic. p. 24. αὐτὰρ ἑταιρομανῶν conjicit. Parum commoda h. l. particula αὐτὰρ, nec auctor hujus conjecturae ſibi ſatisfeciſſe videtur, dum codicum medicinam exſpectandam putat. *Brunckius* μώναν ex ingenio ſcripſit; ſed ne hoc quidem pro certo et genuino habens, tentat: λευκοχρόαν πυγᾶν. quod contextus non patitur, et a membranarum ductibus nimis recedit. Non magis probandum, quod propoſuit *Zedelius* in Bibl. Crit. T. II. P. I. p. 112. Λευκαδερωτομανῶν ὅ. ἐ. μανίαν. quod ſecundum ipſum auctorem *de inſania Leucadio ſaltu exſtinguenda* accipiendum eſt. Mihi probabile videtur, in primis pentametri ſyllabis latere nomen proprium ejus, quem poëta alloquitur, ut Ep. VI. 5. XI. 1. fortaſſe Εὔκρατες. Furor autem, quo Oreſtem liberum fuiſſe ait, vix alius eſſe poteſt, ſi contextum conſulas, quam is, quo multi laborant, et ipſe fortaſſe *Callimachus* laboraverat, periculi in amicorum ſinceritate faciendi. Hujus ſententiae ductu corrigendum ſuſpicor:

Εὔκρατες, ἁμετέραν οὐκ ἐμάνη μανίαν — —

Quis ille ſit furor, quem *ſuum* dicit *Callimachus*, ſequentia declarant. — ἐξέτασις ἅτις ἐλέγχει, quam proſaici ἔλεγχον ſimpliciter vocant. — V. 3. 4. laudat *Salmaſ.* in Solin. p. 858. C. cujus lectionem adoptavit *Brunckius*. Cod. enim v. 4. ἄλλαιχ' ἐν δ. exhibet. Dubito, an hic genuinam *Callimachi* manum teneamus. Plane abundat καὶ, nec reliquorum ſenſus perſpicuus eſt. Unum drama Oreſtes docuiſſe dicitur. Hoc de fabularum auctoribus ſolemne eſt; quo ſenſu Oreſti conveniat τὸ διδάσκειν δρᾶμα, non ſatis video. δρᾶμα de re geſta dici potuit, cujus auctor Agamemnonis filius fuit; hoc igitur ſenſu fortaſſe tribuitur ei, quod poëtae proprium eſt. Ad illam autem actionem reſpici puto, quam exhibuit *Euri-*

pides in Iphigenia in Tauris, ubi, ſi quā alibi, Pyladis amicitia in diſcrimen venit. — V. 6. κἠγώ. Ex plurimis amicis, quos meros Pylades eſſe putavi, nullus mihi ſupereſt.

XI. Cod. Vat. p. 585. Edidit *D. Heinſius* in Not. ad Horat. p. 54. ubi Venuſinum poëtam hoc carmen expreſſiſſe docet I. Sat. 2. 105. *Leporem venator ut alta In nive ſectatur, poſitum ſic tangere nolit: Cantat et apponit: Meus eſt amor huic ſimilis: nam Transvolat in medio poſita et fugientia captat.* Haec expreſſit *Ovid.* Amor. II. 9. 9. et II. 19. 36. Conf. *Vavaſſor* in Antibarb. p. 504. — V. 1. πτῶκα λαγωὸν et verſu ſequ. λασίης ἠ. δορκαλίδος corrigi voluit *Mitſcherlich.* ad *Horat.* I. Carm. I. 27. ut diſcimus ex *Heinrichii* Obſſ. p. 58. Nihil muto. *Homer.* Il. ε. 51. ἐσθλὸν θηρητῆρα· δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτὴ βάλλειν ἄγρια πάντα, τά τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη. Sic fortaſſe olim fuit ap. *Theocrit.* Eid. α. 110. καὶ πτῶκας βάλλει καὶ θηρία πάντα (vulgo τἄλλα) διώκει. — V. 3. στείβῃ Cod. Vat. στίβη. (ſic emendavit *Anna*) ψύχος. πάχνη. *Heſych.* Ut hic verum vidit doctiſſima *Anna*, ſic perperam pro κεχρημένος conjicit κεχριμένος· nec *Bentlejus* audiendus eſt, qui κεχαρμένος corrigit, hanc correctionem juvari cenſens loco *Horatii* I. Carm. I. 25. Sinceram eſſe vulgatam, multis exemplis prolatis edocuit *T. H.* ad Hymn. in Dian. 69. χρῆσθαι enim nonnunquam ſignificat *verſari in aliqua re*, εἶναι. Ad noſtrum locum maxime facit *Herodot.* L. IV. 50. p. 304. ὕεται γὰρ ἡ γῆ αὕτη τοῦ χειμῶνος πάμπαν ὀλίγῳ, νιφετῷ δὲ πάντα χρᾶται. *Philo Jud.* p. 270. D. νυκτὶ καὶ σκότῳ κεχρῆσθαι βαρεῖ. — V. 4. τῇ *Heinſ.* male. Hoc ſenſu τῇ ſcribendum. Vide *Schol.* ad *Homer.* Od. ε. 346. *Heſych.* v. τῇ. — ἔλαβεν. Vat. — V. 5. 6. Iterum, ſtatim poſt carmen integrum, hoc diſtichon habetur in Vat. Cod. p. 585. ut ἄδηλον. Idem excitavit *Salmaſ.* ad Solin. p. 601. E. ubi praeter alia quaedam vitioſa, legitur κεῖμεν' ὑπερπέτεται. — οὐμὸς Cod.

loco altero. — μέσῳ κ. Vat. loco pr. μέσσῳ κ. προφέρεται. — φεύγοντα διώκειν. Hinc fortaſſe profecit *Macedon.* XIII. καὶ φεύγεις φιλέοντα καὶ οὐ φιλέοντα διώκεις, Ὄφρα πάλιν κεῖνον καὶ φιλέοντα φύγῃς. *Ariſtaenet.* II. Ep. XVI. p. 96. ἐκείνην διώκεις, ὅτι σε πόῤῥωθεν ἀποφεύγει· τῶν γὰρ μὴ ῥᾳδίων ἐφίεσθε. ubi vide *Abreſch.* p. 271. *Ovid.* II. Amor. XIX. 35. *Cuilibet eveniat; nocet indulgentia nobis. Quod ſequitur, fugio: quod fugit, ipſe ſequor.* — διώκειν οἶδε. In talibus οἶδε periphraſi inſervit. Vide *Abreſch.* Lect. Ariſtaen. p. 336. Cf. *Reiskium* ad Conſtantin. Porphyr. Cerem. p. 1. b.

¶. 464.] *XII.* Vat. Cod. p. 589. ſq. Edidit *Dorvill.* ad Charit. p. 328. (*Erneſt.* XLV. p. 312.) In amatorem, qualem *Ovidius* vult eſſe in A. A. L. I. 737. *Miſerabilis eſto, Ut, qui te videat, dicere poſſit, amas.* Conf. *Aſclepiad.* Ep. X. — V. 1. ὡς δ' adſcripſerat Vir doct. apographo Ruhnkeniano, et mox εἶδον pro εἶδες. Merito εἶδες ſuſpectum fuit mulieri eruditiſſimae *Annae F.* quae tamen male ἐκτὸς conjecit. Scribendum, ni fallor,

— ὡς ἀνιηρὸν
πνεῦμα διὰ στηθέων αὖθις ἀνηγάγετο.

αὖθις bene quadrat ad τὸ τρίτον verſu ſequ. Ceterum idem aliis verbis dicit *Ariſtaen.* I. 16. p. 42. ἀνιηρὸν οὐ τεθάῤῥηκα τὸν πόθον ἐκφῆναι· ἐντὸς δὲ μόλις τῶν χειλῶν ὑποστέγω. — V. 3. τὸ τρίτον ἤγκ' ἔπινε. Cod. Vat. — *Bentleji* Apogr. ἤγικε πῖνε. unde ille ἤγγικε πῖνε legendum conjecit: tertium poculum, tertia propinatio appropinquat. Tanto viro non ſatis digna ſuſpicio. Melius idem ἤδη ἔπινε. Quaedam apogr. ἡ γῆ ἔπινε habent, procul dubio ex emendatione *Salmaſii*, qui locum ſic ſcriptum profert ad Scr. Hiſt. Aug. Tom. I. p. 660. eumque de pytiſſandi more interpretatur. Noſtra lectio *Dorvillio* debetur, qui mox minus bene τὰ δεῤῥόδα legit. — V. 4. τὠνδρὸς ἀπὸ στομάτων πάντ' ἐγένοντο χαμαί. Cod. Vat. *Athenaeus*,

qui partem hujus diſtichi laudat L. XV. p. 669. τῶν δένδρων ἀπὸ στεφάνων —. Prius corruptiſſimum; poſterius fortaſſe verum. Non tamen in hac lectione acquieſcens *Dorvillius* κροτάφων corrigit; quod minime recipiendum erat. *Aſclepiades* Ep. X. χὡ σφιγχθεὶς οὐκ ἔμενε στέφανος. *Ovidius* L. I. Amor. VI. 37. *Ergo amor et modicum circum mea tempora vinum Mecum eſt et madidis lapſa corona comis. Propert.* II. 12. 51. *Ac veluti folia arentes liquere corollas, Quae paſſim calathis ſtrata natare vides.* — ἐχέοντο veriſſimum eſt. — V. 5. ὤπτηται. ut *Theocrit.* Eid. VII. 55. ὀπτευμένον ἐξ Ἀφροδίτας. Eid. XXIII. 34. τὰν κραδίαν ὀπτευμένος. Cf. *Meleagr.* Ep. IV. — Mox Cod. μεγάλη τι, quod *Bentlejus* in μέγα δή τι mutavit. Rectiſſime; et hanc conjecturam *Brunck.* merito in Lectt. praetulit ſcripturae μεγάλως τι, quam editi habent. *Callimachi* locis, ubi μέγα δή τι occurrit, a *Bentlejo* excitatis, adde *Moſchum* Eid. II. 142. ἐγὼ μέγα δή τι δυσάμμορος. *Strato* Ep. XXII. καῦμά μ' ἔχει μέγα δή τι. *Athen.* L. XIII. p. 360. C. ἂν δὴ φέρῃς τι, [ναὶ] μέγα δή τι καὶ φέροις. Diſtinctionem hujus verſus in editione Lipſienſi emendavimus ad mentem *Brunckii* in Not. ad *Ariſtoph.* Lyſiſtr. p. 80. ὤπτηται μέγα δή τι· μὰ δαίμονας — —. Formula μὰ δαίμονας cum negatione neceſſario jungenda eſt: *Non, ita me dii ament, falſa conjectura ducor; ipſe fur furis veſtigia novi.* — Verba ἀπὸ ῥυσμοῦ εἰκάζω *Erneſtus* vertit: *non de tramite aberro conjectura.* Mihi ſenſus non omnino expeditus eſt. Ῥυσμὸς ſecundum Abderitarum dialectum σχῆμα ſignificat, docente *Suida*; alii per τύπον interpretantur, (vide inprimis *Euſtath.* ad Dionyſ. Perieg. 271. et 620.) quod eodem redit. Hinc derivatum verbum ἀμειψιρυσμεῖν· ἀλλάσσειν τὴν σύγκρισιν ἢ μεταμορφοῦσθαι. *Heſych.* ubi vide *Kuſter.* Eodem ſenſu verbum ῥυσμὸς accepit *Menag.* ad Diog. Laërt. p. 415. ubi partem hujus diſtichi profert. Num igitur dicere voluit *Callimachus*, ſe non ab externa ſpecie conjecturam facere, ſed rem

certis indiciis tenere? At haec ipſa indicia ab externa ſpecie ducta. *Wakefield* in Sylva crit. Tom. III. p. 109. vertit: *non a ſcopo aberravit arcus meus;* remittens ad *Euſtathii* commentar. in *Dionyſ. Perieg.* l. c. ubi nihil ad ejus interpretationem firmandam reperitur. — V. 6. φώρ. *Achill. Tat.* V. 26. p. 237. οὐκ ἄν τις ἐπιδείξαι. δύναιτο τὰ τοξεύματα (Amoris), μόνοι δὲ οἴδασιν οἱ ἐρῶντες τὰ τῶν ὁμοίων τραύματα. Hoc eſt, quod *Tibullus* dicit I. El. VIII. 5. ubi cum ſuam in dignoſcendis amoris indiciis peritiam jactaſſet, *Ipſa Venus*, inquit, *magico religatum brachia nodo Perdocuit, multis non ſine verberibus.* Item *Propertius* in loco vitioſo L. I. 9. 7. *Me dolor et lacrymae merito fecere peritum, Atque utinam poſito dicar amore rudis.* Hic probe intellexit *Burmannus*, τὸ *peritum* fulcro indigere; ſed quod ipſe conjecit, *veri fecere peritum*, nihil eſt. Legendum puto:

Me dolor et lacrymae merito fecere peritum
Vatem: utinam poſito dicar amore rudis.

Hujus emendationis veritatem arguunt cum praecedentia; *Non me Chaoniae vincant in amore columbae Dicere, quos juvenes quaeque puella domet:* tum inprimis *Ovidius* in A. A. I. 25. *Non ego, Phoebe, datas a te mihi mentiar artes: Nec nos aëriae voce monemur avis: Uſus opus movet hoc: V a t i parete p e r i t o: Vera canam; coeptis, mater Amoris, ades.*

XIII. Cod. Vat. p. 592. (*Erneſt.* XLVIII. p. 315.) Adſcribam notam *Bentleji*, quae ſenſum hujus carminis optime explicuit. „Epigramma eſt ἐρωτικόν; neque quid„quam ad uſuras vel debitores attinet. — Βοῦς ἑκούσιος „ἐπ' ἄροτρον proverbium, de rebus proſpere evenienti„bus, non noſtra induſtria, ſed ſponte ſua et ut fert „natura. Inter εἰκάδα Πανήμου et δεκάδα Λώου viginti dies „interſunt. Poëta Menecratis amore captus, XX Julii „conſtituerat occaſiones captare, quibus eum ad mutuum

„amorem pelliceret: cum ecce X Auguſti ſponte ſe „puer obtulit. Gratias igitur Mercurio agit tam inopi-„nati boni auctori; neque de mora viginti dierum, „qui interfuerant, conqueritur. Παρὰ τὰς εἴκοσι, *propter* „*viginti.* Id παρὰ cum accuſativo ſaepe ſignificat." Hanc tamen interpretationem an *Brunckius* probaverit, dubites, quando v. 1. non, ut *Bentlejus*, περίφοιτε, ſed πυρὶ φεῦγε cum *Iſaaco Voſſio* edidit. Jam vero apparet, ſi poëta Menecratem amavit, non potuiſſe fieri, ut ei diceret: ληφθήσῃ πυρὶ, φεῦγε. Sed cogitandum foret de amico quodam poëtae, cui inevitabiles flammas quaſi vaticinatus eſſet. Tunc verba v. 3. ἦλθεν ὁ βοῦς non de puero, qui ſe ſponte tradiderit, ſed de Menecrate amante, qui ſponte jugum ſubierit, accipienda. (Cf. *Rufin.* Ep. XXXIV.) Huic interpretationi nonnihil faverit *Propert.* I. El. IX. init. *Dicebam tibi venturos, irriſor, amores, Nec tibi perpetuo libera verba fore. Ecce jaces, ſupplexque venis ad jura puellae, Et tibi nunc quovis imperat emta modo.* — Jam lectionis varietatem indicabimus. V. 1. ληφθήσει περὶ φεῦγε. Vat. ληφθήσῃ περίφευγε ed. *Annae F.* Hoc tuendum eſſe arbitrabatur *Wakefield* in Sylv. crit. IV. p. 147. — In proximis *Brunckius* interpunctionem *Bentleji* recepit. *Salmaſius* conjiciebat καὶ Λῴου τῇ ἐπικαιδεκάτῃ. — V. 3. Ἑρμᾶς Cod. — V. 4. τᾶς nonnulli.

XIV. Cod. Vat. p. 592. In editione *Annae Fabri* primum duntaxat diſtichon habetur; reliqua *Bentlejus* addidit. (*Erneſt.* XLIX. p. 317.) Poëſin et famem efficaciſſima amoris remedia eſſe ait; quae utraque cum ipſi praeſto ſint, ſe Amoris impotentiam ne flocci quidem facere. „Venuſtiſſimum carmen, ni adeo corruptus „eſſet primus pentameter, ut ex eo nullus legitimus „ſenſus erui poſſit. Eum hic fideliter repraeſentavi, „uti ſcriptus eſt in optimo Buheriano Cod. ne uno qui-„dem mutato apice. Emendabat ſic Salmaſius: τἄκρα „νέμων Αἴτνας, οὗ κατένασσ' ὁ Κύκλωψ. quod viro magno,

„nedum Callimacho, indignum. In ſententia enim nil „niſi frigidum et inficetum; in verbis autem linguae „non obſervata ratio. Κατανάσσω verbum eſt transitivum; „quo ſenſu hic poſitum eſt, dicere debuiſſet κατενάσσατο. „Nemo non videt poëtam Theocriti Cyclopem reſpexiſ-„ſe, cujus finem in hoc pentametro exprimere debuit: „οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα μουσίσδων. Negle-„ctis itaque literarum elementis, quae neſcio qua ſorte „in verba, quae leguntur, coaluerint, donec melius „quid proferatur, ſcribendum cenſeo: φροντίδα ποιμαίνων „τὰν δυσέρωθ' ὁ Κύκλωψ." *Brunck.* Varie hunc verſum emendare conati ſunt editores. *Anna F.* τῇ ῥα μένων αἶγας οὐ καθ' ἵμασ' ὁ Κύκλωψ. *uno in loco perſtans, non amplius gregis curam geſſit.* Male. Apud *Schol. Theocrit.* XI. 1. 2. quaedam ex hoc Epigrammate laudantur ſic: ὡς ἀγαθὸς Πολύφημος ἀνεύρατο τὴν ἀοιδὴν Αἱ μοῦσαι τὸν ἔρωτα κατίσχανον. Unde colligas, pentametrum jam in *Scholiaſtae* Codice corruptum fuiſſe. Mutilum locum ſic reſtituere conatus eſt *D. Heinſius*: ὡς ἀγαθὸς Πολύφαμος ἀνήρατο τᾶς Γαλατείας, Αἱ μοῦσαι τὸν ἔρωτα κατίσχανον. Tanquam *Bentleji* correctionem *Graevius* profert haec: τὦῤῥα μένων αἰγᾶν οὐ καθιμᾶσ' ὁ Κύκλωψ. *Illic manens capras non dimiſit Cyclops.* Hanc vero ſuam eſſe *Bentlejus* negat in Praef. ad Diſſ. Phalar. p. XXXIII. ubi eam cum linguae rationi, tum metro contrariam eſſe docet. Poſt tot doctiſſimorum virorum conjecturas, quarum nulla, ut mihi quidem videtur, aſſenſu digna eſt, periculoſum videri debet, nova proferre. Videamus tamen, an, niſi emendationem, viam tamen, quae ad verum inveniendum ducat, indicare poſſimus. Primum in Cod. Vat. non ſic legitur, ut *Brunckius* edidit, ſed τώῤῥα μένων αἰγᾶν οὐ καθ' ἡμᾶς ὁ Κύκλωψ. Deinde, an *Callimachus Theocritum* reſpexerit, mihi minus certum videtur. Ipſe enim Syracuſanus poëta, quae de amoris remedio a Cyclope adhibito dicit, a *Philoxeno* mutuatus eſt, ut diſcimus ex

Scholiis l. c. Φιλόξενος ποιεῖ τὸν Κύκλωπα παραμυθούμενον ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τῆς Γαλατείας ἔρωτι καὶ ἐντελλόμενον τοῖς δελφῖσιν, ὅπως ἀγγείλωσιν αὐτῇ, ὡς ταῖς μούσαις τὸν ἔρωτα ἀκεῖται. Idem tradit *Plutarch.* T. II. p. 622. C. ὅπου καὶ τὸν Κύκλωπα μούσαις εὐφώνοις ἰᾶσθαί φησι τὸν ἔρωτα Φιλόξενος. Cf. p. 762. F. Viderint alii, an haec ad *Callimachum* emendandum proſint. Mihi plane perſuaſum eſt, poëtam dixiſſe, cujus tandem rei remedium invenerit Cyclops; idemque ſenſiſſe *Brunckium* ex conjectura, quam profert, manifeſtum eſt. Quid multa? Corrigendum ſuſpicor:

Ὡς ἀγαθὰν Πολύφαμος ἀνεύρατο τὰν ἐπαοιδὰν
ποιμαίνων ἀνιᾶν, ὅκκα φίλασ' ὁ Κύκλωψ.

Junge ἐπαοιδὰν ἀνιᾶν, ut in fine carminis: αἱ γὰρ ἐπῳδαὶ Οἶκοι τῶ χαλεπῶ τρώματος. Nihil propius ad Codicis ſcripturam accedit, quam ἀνιᾶν ad αἰγᾶν, ὅκκα φίλασ' ad οὐκ ἀθημας. Huic conjecturae etiam nonnihil roboris accedit ex comparatione *Theocriti* Eid. XI. 7. οὕτω γοῦν ῥᾷστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν Ὡρχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας. Vocabulum ἀνία, cujus uſus in re amatoria frequentiſſimus, penultimam modo producit, modo corripit. *Callim.* Fr. CXXXI. τὴν ὁδὸν, ἣν ἀνίαι θυμοφθόροι οὐ περόωσι. *Panyaſis* ap. Athen. L. II. p. 37. A. πάσας ἐκ κραδίας ἀνίας ἀνδρῶν ἀλαπάζει. Longe tamen diverſam viam inſtituit doctiſſimus *Eichſtaedt*, qui in literis ad me datis vocem ὁ Κύκλωψ, hoc loco poſitam, plane inficetam ſibi videri ſcribit. Expreſſiſſe autem *Callimachum* verba *Theocriti* l. c. v. 11. ἀγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα. Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ τωὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλατείαν ἀείδων Αὐτῶ ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσας. Hinc ſibi emendandum videri:

τόφρα νομὰν αἰγᾶν κάλλιπ' ἀτιμαγέλας.

Eundem fere ſenſum *Callimachi* verbis ſubeſſe, ſuſpicatur cl. *Herrmannus*, qui in Comm. de metris Pindar. p. 332. verba in hunc modum conſtituit:

Ἕως ἀγαθὰν Πολύφαμος ἀνεύρατο τὰν ἐπαοιδὰν,
τόφρ' ἀμελῶν αἰγῶν οὐκ ἀρίθμασ' ὁ Κύκλωψ.

Donec remedium Polyphemus reperiſſet, caprarum negligens non curabat eas. ἀρίθμασε, omiſſo accuſativo, ſic occurrere ap. *Pindar.* Nem. X. 86. Fieri tamen poſſe, ut αἶγας ſcribendum ſit. Acuta emendatio, quae a vulgatae ductibus proxime abeſt. Hoc unum me male habet, quod hoc diſtichon, ſic ſcriptum, non ſatis bene cum ſequentibus coire videtur. — V. 3. κατισχαίνοντι. *Bentleji* Apogr. Ipſe vir doctus lectionem *Schol. Theocriti* l. c. κατίσχανον non improbabat, modo legeretur: κατίσχανον, ἐντὶ φ. Mihi ſecus videtur. — V. 4. ἡπανὲς Vat. Cod. ἡ πᾶν ἐς. Ap. *Ruhnk.* Veram lectionem *Bentlejus* reſtituit ex *Clement. Alex.* Strom. L. V. p. 687. 15. Ἡ πανακὴς πάντων φαρμάκων σοφία, Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι γράφει. — ἁ σοφία. facultas poëtica. Vide *Cuper.* ad Homeri Apoth. p. 114. ſqq. — V. 5. 6. Hoc diſtichon cum ſequente profert *Wetſten.* ad Lucam IV. 25. p. 682. — τοῦ δοκέω. Vat. Cod. apogr. Voſſ. quod praeterea χὼ χαλινὸς εἶχε legit. Facete poëta: Praeter poëſin fames etiam, ut mihi videtur, hoc boni habet, quod morbum amatorium e pectore eradicat. Auctorem hujus ſententiae Diotimam facit *Max. Tyr.* Diſſ. XXIV. 9. p. 479. Ἡ Διοτίμα λέγει, ὅτι θάλλει μὲν Ἔρως εὐπορῶν, ἀποθνήσκει δὲ ἀπορῶν. Vide not. ad *Cratetis* fr. I. p. 379. — ἐκκόπτειν, *exſcindere et elidere, vi ejicere.* Vide *Dorville* ad Charit. p. 319. *Lennep.* ad Phalar. p. 223. Fruſtra *Scaliger* ἐκκόπτειν corrigit. — V. 7. „In cod. ſcriptum: „ἐσθ' ἁμῖν χ' ἀκαστά γ' ἀφειδέα πρὸς τὸν ἔρωτα. Recte Salma„ſius emendavit τάδ' ἕκαστά γ', i. e. *ſingula haec affatim* „*habeo.* muſica ſtudia et paupertatem. ἀφειδέα refertur „ad ἕκαστα, non ad ἔρωτα. Cl. Toupii emendatio in Ad„dend. ad Theocr. p. 406. Bentlejana non melior eſt.“ *Brunck.* In apographo Goth. χἄκαστὰς ἀφ. legitur; plane ut in apogr. *Bentleji,* qui χἀ παστὰς tentat, minus

tamen confidenter, quam ſolet. *Erneſtus* ἔ. ἁμῖν τ' ἄκος αὐτὸ — cujus veſtigiis inſtitit *Eldickius* in Suſpic. p. 25. ἔσθ' ἁμῖν γὰρ ἄκος γ' ἐς ἀφειδέα πρόσθεν Ἔρωτα. Τοῦτ' ἐπί τοι κείρει τὰ πτερὰ, παιδάριον. Prioris verſus emendatio hujus viri elegantia minime digna. Proxime ad membranarum ductus accedit correctio *Ruhnkenii* in Epiſt. crit. II. p. 132. ἔσθ' ἁμῖν κἀκεστὺς ἀφειδέα πρὸς τὸν ἔρωτα — *Callimachum* forma verborum in ὺς gaudere monentis. — V. 8. τουτὶ παῖ κειρευτα πτερά. Vat. In nonnullis apographis ναὶ κείρει τὰ π. quod *Brunckius* pro ipſa Codicis lectione habuit. *Salmaſ.* τουτὶ σὰ ναὶ tentavit. Frigere ναὶ cum judicaſſet *Erneſtus*, *Brunckius* contra hanc particulam hic vim ſuam exercere monuit; idque recte. Hinc fortaſſe *Paul. Silent.* Ep. XX. Amor ἐνέζεται οὐδὲ μετέστη, Εἰς ἐμὲ συζυγίην κειράμενος πτερύγων. — V. 9. Apogr. Bentl. male ἀλλ' ἄραγον. *Callimachus* ap. Etym. M. ἀττάραγος. παρὰ τὸ ἀτάραγός τις εἶναι. Καλλίμαχος· οὐδὲ τὸν ἀττάραγόν τι δέδοικεν. quibus hunc ipſum locum reſpici monuit *Bentlejus*. Quod ſi verum eſt, *Etymologi* auctor in ſuo Cod. habuiſſe videtur:

οὐδ' ὅσον ἀττάραγον τὺ δεδοίκομες.

In Cod. eſt δεδοίκαμες. ut ap. *Theocrit.* Eid. I. 19. Ad hunc locum facit *Heſych.* ἀττάραγος. τὸ ἐλάχιστον. οἱ δὲ τὰς ἐπὶ τῶν ἄρτων φλυκταίνας. Conſule *Gatacker* in Adv. Miſc. c. XLIII. p. 874. et inprimis *T. H.* ad Lucian. Tom. I. p. 416. noſtri loci non immemorem. — V. 10. οἴκῳ Cod. Vat. οἶκοι *Bentl.* corrigit. — τραύματος. Vat. Cod. et *Herrmann.*

XV. Cod. Vat. p. 91. *Callimacho* hoc carmen tribuit, quod in Planudea p. 476. St. 618. W. *Rufini* eſt. In puellam invehitur ſaevam et crudelem, in cujus limine vigilat. — V. 1. οὕτως ὑπνώσαις. Similiter *Aſclepiades* Ep. XVIII. ταῦτα παθοῦσα Σοὶ μέμψαιτ' ἐπ' ἐμοῖς στᾶσά ποτε προθύροις. *Propert.* L. I. III. 39. O *utinam tales pro-*

ducas, improbe, noctes, Me miſeram quales ſemper habere jubes. — ¶. 465.] V. 4. οὐδ' ὄναρ. paroemiacum negandi genus. *Philodem.* Ep. XVI. Ἔρως ἀρχὴν οὐδ' ὄναρ οἶδε φόβον. *Leonid. Alex.* XXVII. οὐδ' ὄναρ εὐγενέταις γνώριμος Ἰταλίδαις. *Rufin.* Ep. XIX. νῦν τῶν προτέρων οὐδ' ὄναρ οὐδὲν ἔχει. — V. 5. ἡ πολιή. Simili ſententia *Propertius* III. El. XXIII. 33. *Vellere tum cupies albos a ſtirpe capillos, Et* (f. *Vaeh*) *ſpeculo rugas increpitante tibi. Excluſa inque vicem faſtus patiere ſuperbos: Et quae feciſti, facta quereris anus.*

XVI. Cod. Vat. p. 108. (*Erneſt.* LV. p. 324.) Εἰς τὴν γυναῖκα Πτολεμαίου Βερενίκην. — V. 2. ποτ' ἐπλάσθη. Vat. et *Erneſt.* — Berenice, ut adderetur Gratiis, formata eſt deorum manibus, ut videtur, quare adhuc unguentis madet. Deorum autem omnia fragrantia. *Theocrit.* Eid. XVII. 133. Ἐν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρα Χεῖρας φοιβήσασα μύροις ἔτι παρθένος Ἶρις. — V. 3. ἀρίζηλος. Vat. — V. 4. τ' αἱ Χ. Vat. Sine ea ipſae Gratiae gratia carent. Epigr. ἀδέσπ. L p. 160. Αἱ Χάριτες τρεῖς εἰσι· σὺ δὲ μία ταῖς τρισὶ ταύταις Γεννήθης, ἵν' ἔχωσ' αἱ Χάριτες χάριτα.

XVII. Cod. Vat. p. 453. Planud. p. 94. St. 138. W. (*Erneſt.* IX. p. 248.) Nihil in hoc carmine viderunt Interpretes ante *Huetium*, qui haec habet p. 12. „Poë„ta, o Bacche, qui pulchre officio ſuo fungitur, verbulo „uno rem abſolvit: ait enim: Vinco, nec prolixiori vo„cabulo utitur. Cui autem non fauſtus adſpiraveris, is „interroganti cuipiam, quomodo tibi res proceſſit? re„ſpondet: Gravia et moleſta ſunt, quae evenerunt. Hoc „dictum ei contingat, qui juſto longiora meditatur; mihi „vero contingat breviloquentia dictionis hujus: Vinco.“ — V. 2. νικῶ. Vide ad *Phalaec.* Ep. I. — τὸ μακρότατον eſt in Ed. Flor. et tribus Ald. Idem praebent quatuor Planudeae Codd. et Vat. Optimam lectionem primum

mum in Aſcenſiana mutatam video, cujus ſive varietatem ſive errorem inconſiderate repetivit *Stephan.* — V. 3. ὡς δέ. Editt. veteres, quas vidi, omnes. ᾧ δὲ *Steph.* et ſic *Scaliger* emendavit. πνεύσῃς. Adſpirare dicuntur dii, quibus favent. Vide *Heyn.* ad *Tibull.* II. 1. 80. et *Burmann.* ad *Propert.* I. 1. 31. De certaminibus dramaticis, quae in Dionyſii feſtis celebrabantur, agi videtur. — V. 4. πῶς ἔβαλες. Ad talorum jactum reſpicitur, quod bene vidit *Vulcanius.* Alii aliter. Nemo autem a vero verborum ſenſu longius aberravit, quam *Anna F.* quae etiam ἐνδέξιος in praecedentibus inepte interpretatur. — Is, qui in certaminibus ſuperatus eſt, pluribus verbis et verborum ambagibus opus habet, quibus contumeliam quodammodo occultet. — V. 6. τὰ μήνδικα. Haec male *Huetius* interpretatur, *juſto longiora*, de illo, ni fallor, *Callimachi* dicto cogitans, quo *magnum librum magnum malum eſſe* dixiſſe fertur. *Erneſtus* etiam argutius, qui et hic inimicitiarum inter *Callimachum* et *Apollonium* reperiebat veſtigium. In verbis poëtae nihil ejusmodi ineſt. Iis, ait, qui injuſta cogitant, injuſtis, pravis, ſceleratis eveniat, ut vincantur; mihi et reliquis bonis victoria contingat. Sic τοῖς δειλοῖς, i. e. τοῖς κακοῖς, opponuntur οἱ τὰ δίκαια φιλεῦντες ap. *Theogn.* 377. — V. 6. ἐμοὶ δέ. Vat.

XVIII. In Cod. Vat. p. 609. hoc Epigr. in tres verſus diſtinctum eſt, cum lemmate: κωμικὸν τετράμετρον. cui aſſentitur *Bentlejus*, *Annae* diſtinctionem improbans, quae ſex verſus Anacreonticos fecit. Edidit hoc carmen *Salmaſ.* in Exercit. Plin. p. 264. C. D. Menoetas Cretenſis Sarapidi arcum et pharetram dedicat. Dedicantis nomen in Cod. eſt Μενίτας. Λύκτιος *Cretenſis. Lyctius Idomeneus Virgil.* Aen. L. III. 401. — Pro ἐπειπὼν *Anna* cum *Huetio* volebat ἀπειπών. Male. *Poſuit arcum, his verbis additis.* — V. 3. τῇ κεραστοὶ Cod. et *Salm.* ad Simmiae Ovum p. 166. *Anna* τῇ κεραστῇ emendavit, Iiſdem

ſic appellari exiſtimans. Quod in apogr. Lipſienſi legitur τοι γέρας τοι, emendatoris manum prodit. Veriſſima eſt *Bentleji* correctio. — V. 5. τοὺς ὀϊστοὺς omiſſo δ' ed. *Erneſt.* — Ἑσπερῖται. Hunc locum reſpexit *Stephan. Byz.* Ἑσπερίς. πόλις Λιβύης· ἡ νῦν Βερονίκη. ὁ πολίτης Ἑσπερίτης· Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασιν. Fuſe de hac urbe diſputat *Salmaſ.* in Plin. p. 264.

XIX. Cod. Vat. p. 612. Καλλιμάχου ἐπὶ τῇ τοῦ προάγοντος τετραμέτρου ἐσχάτῃ διποδίᾳ ἑνδεκασύλλαβον. Metrum eſt, ut in praecedente. Simone meretrix Veneri imaginem cum mitra dedicat. (*Erneſtus* XL. p. 306.) Epigramma in Cod. mutilum et corruptum. — V. 1. τῇ 'φροδίτῃ emendavit *Erneſtus.* Cod. τῇ ἀφροδίτῃ. — V. 2. Σειμόνη. Cod. σοὶ μόνη corrigebat *Scaliger.* Σιμώνη *Ruhnk.* In *Bentleji* apogr. μόνη plane omiſſum; unde ille Σειλήνη ſcripſit. — ¶. 466.] V. 3. Mutilus verſus . . . . εἰκόν' αὐτῆ. Verba uncinis incluſa *Brunckius* de conjectura inſeruit. αὐτῆς correxit *Anna*; et ſic apogr. Ruhnk. — V. 4. ἔθηκεν. Vat. — V. 5. „Scriptum in Cod. ἡμᾶς τοὺς „ἐφίλασε, unde legendum cum cl. Toupio in curis poſter. „in Theocr. p. 41. ἢ μαστοὺς ἐφίλησε.“ *Brunck.* Lectio altera, quae in textu eſt, *Annae* debetur. — V. 6 – 8. Hos verſus praetermiſit *Bentlejus* et *Erneſtus.* In Cod. corruptiſſime leguntur ſic: καὶ τοὺς αὐτοὺς ὀρῇ τάλαινα θάρσους. *Bentlejo* ingenium hic nihil ſuppeditabat, in quo ſibi ſatisfaceret. θύρσους tamen ſcribendum cenſebat. ταρσοὺς eſt ex emendatione *Salmaſii.* Reliqua *Br.* ex ingenio reſtituiſſe videtur. Sed in talibus praeſtat nihil omnino tentari.

XX. Cod. Vat. p. 612. cum lemmate: Καλλιμάχου. ἐπὶ διπλασιασθείσῃ τῇ διποδίᾳ ἐπῳδὸς δίμετρος πλεονάζων μιᾷ συλλαβῇ τοῦ ἑξαμέτρου. Duos priores verſus *Hephaeſtion* laudat in Enchir. p. 57. καὶ τὸ ἐκ τῶν ἰαμβικῶν ἑφθημιμερῶν δικατάληκτον. Καλλίμαχος· Δήμητρι . . . (*Erneſt.* XLI.

p. 306.) *Brunckius* hoc carmen ad *Bentleji* mentem conſtituit. Timodemus Naucratites Cereri Pylaeae et Proſerpinae lucri decimas ex voto dedicat. — V. 1. τῇ ante τοῦτον omittit Vat. Ceres Pylaea vocatur, quae ad Thermopylas templum habebat, ubi Amphictyones ſacra faciebant. Πύλας. τόπος Θεσσαλίας, ἐν ᾧ καὶ τὸ τῆς Πυλαίας Δήμητρος ἱερὸν ἵδρυται. *Erotianus.* Cf. *Strabon.* L. IX. p. 420. C. et *Valckenar.* ad *Herodot.* VII. p. 599. 62. et p. 605. 57. Acriſius Amphictyonum ordinem primus inſtituiſſe dicitur, (*Strabo* l. c. p. 420.) et quidem poſtquam oraculi metu compulſus Argis relictis in Theſſaliam conceſſerat. *Apollodor.* L. II. 4. 4. Eum Cereris Pylaeae templum exſtruxiſſe, nemo praeter *Callimachum* dixit. — V. 2. Junge ὁ Τιμόδημος ὁ Ναυκρατίτης ταῦτα τὰ δῶρα εἵσατο. Nihil hic *Anna* vidit, quae conjunxit Ἀκρίσιος Ναυκρατίτης, et poſteriorem vocem in ναυκράτης, *navium victor*, mutandam putavit. Inepte. Naucratis urbs Aegypti. ὁ πολίτης Ναυκρατίτης. *Steph. Byz.* Vetus erat Aegypti emporium ſecundum *Herodotum* L. II. c. 179. a Mileſiis conditum. *Strabo* L. XVII. p. 801. — τῶν κερδέων. Mercator procul dubio Timodemus fuit. Multi mercatores Graeci Naucratin frequentabant, ibique, ut veriſimile eſt, vitae ſedes fixerant. *Athen.* L. XIII. p. 596.

XXI. Bis legitur in membranis p. 167. et 194. Utroque loco adſcriptum Καλλιμάχου. In nonnullis apographis, etiam in Buheriano, hoc et quatuor, quae ſequuntur, Epigrammata habent nomen Λυσιμάχου. Primus protulit *Bentlej.* ex Cod. *Ed. Bernardi.* (*Erneſt.* LVII. p. 324.) Lycaenis, filia felici partu edita, Lucinae donarium conſecrat, majora, ſi puer adoleverit, promittens. — V. 1. Εἰλείθυια. Vat. loco ſec. Vide *Weſſeling.* ad Herodot. IV. p. 296. 4. — V. 2. εὔλοχος. Vat. utroque loco. ἐς λόχος fluxit ex apogr. *Ruhnk.* Sed ſervanda erat Codicis lectio, quam praeclare tuetur *Eurip.* in Hipp. 167. τὰν εὔλοχον οὐρανίαν τόξων μεδέουσαν Ἄρτεμιν.

— εὐτεκίῃ eſt loco pr. εὐτυχίῃ loco ſec. Hoc probabat *Salmaſ.* — V. 3. ὡς τόδε. Vat. loc. ſec. Scribendum videtur:

ἇς τόδε, νῦν μὲν, ἄνασσα, κόρης ὕπερ.

Sic haec melius coëunt cum ſequentibus. ἇς ad Λυκαινίδος refer; τόδε ad donarium divae poſitum. *Hedyl.* Ep. I. 3. ἧς πάρα Κύπριδι ταῦτα — κεῖται. Ep. III. 3. ἧς τόδε σοι, Παφίη, ζωρὸν μετροῦσα θυῶεν Κεῖται.

XXII. Cod. Vat. p. 167. Edidit *Kuſterus* ad Suid. T. I. p. 259. (*Erneſt.* LVIII. p. 324.) Tabulae votivae adſcriptum in Aeſculapii templo appenſae. Aceſon pro uxore Demodice votum fecerat apud deum; hoc jam perſolvit. Quod ne lateret Aeſculapium, tabulam ſe appoſuiſſe dicit. — V. 1. *Suidas:* ἀπέχω. αἰτιατικῇ. ἀντὶ τοῦ ἀπέλαβον. — καὶ αὖθις ἐν Ἐπιγράμματι· Τὸ χρέος ἀπέχεις, Ἀσκλήπιε, τὸ πρὸς γυναικὸς, Δημοδίκης. Eodem ſenſu Ep. XLIII. μαστῶν ὡς ἀπέχεις χάριτας. *Plutarch.* Tom. I. p. 90. F. τότε μισθὸν ἀπέχει. Exempla hujus verbi ſic uſurpati collegit *Wetſten.* ad N. T. I. p. 320. — V. 2. In Cod. eſt εὐξάμενος. Noſtrum, quod plura, ut videtur, apographa habent, pro *Salmaſii* conjectura habeo. Hanc probavit *Toupius* in Epiſt. crit. p. 30. qui ἀρξάμενος γινώσκειν pro neonymphi circumſcriptione accepit. Male, ſi quid video. Vir doctus apogr. *Ruhnkenii* adſcripſerat: *an* γινώσκεις? Cui conjecturae multum roboris accedit a conſenſu *Tyrwhitti*, qui εὐξάμενος· γινώσκεις — — legendum cenſet in Notis ad *Toupii Emend. in Suid.* Tom. IV. p. 424. Tum γινώσκεις oppoſitum τῷ λάθῃ. Mihi olim in mentem venit εὐξάμενος γηράσκειν. ut Aceſon Aeſculapio donum promiſiſſe dicatur, ſi uxor Demodice ad ſenectutem perveniſſet. — καί μιν ἀπαιτῇς. Vat. Inepte in ed. *Erneſti* μὴ inſeritur. δὴ ſupplevit *Toupius.* *Salmaſius:* ἣν δ' ἄρα λάθῃ ποτὲ, καί μιν ἀ. quod mihi etiam elegantius videtur. — V. 4. In apogr. Bentl. παρέξασθαι

παρθενίην. Ipſe παρέξεσθαι dedit. — Haec lectio, quam mero deſcribentis errori deberi exiſtimo, denſiſſimas tenebras objecit perſpicaciſſimo *Bentlejo*, qui quantum a vero hujus carminis ſenſu aberraverit, vix dici poteſt.

XXIII. Cod. Vat. p. 167. Primus edidit *Bentlej.* (*Erneſt.* LIX. p. 326.) Calliſtion Critiae filia Sarapidi lucernam ex voto dedicat. — V. 1. 2. laudat *Suidas* v. μύξα. ubi Κανωπιστά. θεὸς Κανωπίτης Sarapis, monente *Brunckio.* Vide *Jablonski* Panth. L. V. 4. p. 135. Erat illa lucerna viginti ellychniis inſtructa, *polymyxos lucerna*, ut eſt ap. *Martial.* XIV. 41. λύχνον δίμυξον ex *Platone comico* laudat *Athen.* L. XV. p. 700. ubi ex *Euphorione* narrat, Dionyſium tyrannum Ταραντίνοις εἰς τὸ πρυτανεῖον ἀναθεῖναι λυχνεῖον δυνάμενον καίειν τοσούτους λύχνους, ὅσος ὁ τῶν ἡμερῶν ἐστιν ἀριθμὸς εἰς τὸν ἐνιαυτόν. — V. 2. Κρυτίου. Apogr. Bentl. et Lipſ. Critias, qui hic commemoratur, incertum pater an conjux Calliſtii fuerit. — V. 3. περὶ παιδός. morbo laborantis ſcil. Celeberrimum Sarapidis templum propter plurimos aegrotos ſanitati ibi reſtitutos. *Strabo* L. XVII. p. 801. — V. 4. Ἕσπερε. *Heſpere, dices, ſplendor tuus exſtinctus eſt.* *Ariſtoph.* Eccl. 5. lucernam mulier allocuta, μυκτῆρσι, inquit, λαμπρὰς ἡλίου τιμὰς ἔχεις. Apud *Aeſopum* Fab. CCXLI. lucerna gloriatur, ὡς ὑπὲρ ἥλιον πλέον λάμπει. Eidem exſtinctae cum quis oleum affudiſſet, φαῖνε, inquit, λύχνε, καὶ σῖγα, τῶν ἀστέρων φέγγος οὔποτε ἐκλείπει. in qua fabula choliamborum veſtigia praeclare detexit *Bentl.* in Diſſ. de Aeſop. p. 103. quem tamen unus ibi verſiculus fugit: ἐκ δευτέρου δ' ἅπτων τις εἶπεν αὐτῷ ... — ἔπεσες. In hunc modum *Philoſtr.* Ep. XXXIII. p. 928. οὕτω καὶ λύχνος πίπτει πυρὸς ἡττηθεὶς μείζονος. Idem Ep. L. p. 938. τὸν μὲν ἥλιον ἡγοῦμαι πεπτωκέναι.

¶. 467.] *XXIV.* Cod. Vat. p. 167. Primus *Bentlejus* edidit. (*Erneſt.* LX. p. 326.) In gallum gallinaceum ex aere, quem Euaenetus, Phaedri filius, Philoxe-

ni nepos, Tyndaridis pro palma, quam adeptus fuerat, poſuit. In hoc donario reſpicitur ad galli fortitudinem. Erat hujus avis ſimulacrum in galea Minervae, ὅτι οὗτοι προχειρότατα ἔχουσιν εἰς τὰς μάχας. *Pauſan.* VI. 26. p. 518. — V. 3. ἐγκεῖσθαι, Apogr. Bentl. ἀγκεῖσθαι eſt in Vat.

XXV. Cod. Vat. p. 167. Etiam hoc *Bentlejus* primus edidit. (*Erneſt.* LXI. p. 326.) In imaginem Aeſchylidis, Thalis et Irenes filiae, ex voto in Iſidis templo poſitam. ἕστηκεν non eſt *poſuit*, ut vulgo vertitur, ſed *ſtat*. Nota res. De ſtatua agitur.

XXVI. Cod. Vat. p. 199. Edidit *Bentlej.* in Diſſ. in Phal. Praef. p. XXXIV. et *Kuſterus* ad Suid. T. I. p. 795. ubi Lexicographus prius diſtichon, omiſſo δανέων, laudat. (*Erneſt.* LI. p. 320.) Senſum carminis, qui *Annam* penitus fugit, aperuit *Bentlejus*, cujus haec ſunt: „Acumen hujus Epigrammatis eſt in ambiguitate verborum ἁλίην et ἅλα et in ſimilitudine verborum ἐπελθών „et ἐπέσθων et nominum δανέων et ἀνέμων. Totum parodia „eſt. Eudemus magno aere alieno obrutus, ea ſe liberavit, parce admodum, pane et ſale, victu pauperum, „vivens; cujus rei ut exſtaret memoria, ſalinum ſuum „diis Samothracibus dicavit.“ Diis Samothracibus autem, ut conſtat, qui e maris periculis enataverant, gratias agere ſolebant. *Suidas* v. Σαμοθράκη. — ἐν κινδύνοις γενόμενοι ἐπεκαλοῦντο τούτους τοὺς δαίμονας ἐπιφανῆναι καὶ ἀλεξῆσαι. ἐδόκουν δὲ οἱ μεμυημένοι ταῦτα ἐκ τῶν δεινῶν σώζεσθαι καὶ ἐκ χειμώνων. quae magnam partem ducta ſunt ex *Schol. Ariſtoph.* in Pac. 246. Eadem dicit *Schol. Apollon. Rhod.* I. 917. *Orpheus* Hymn. XXXVII. κόσμου σωτῆρες ἀγαυοὶ Οἵ τε Σαμοθρακίην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων. Vide *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 338. ſq. ed. Bip. — Ut hic Eudemus, qui ex aeris alieni fluctibus enataverat, ſalinum Samothracibus, ſic,

qui amoris undis effugerat *Horatius*, ſe *uvida veſtimenta potenti maris deo* ſuspendiſſe dicit I. Od. V. 14. — V. 1. ἐπέσθων. Vat. et *Suid.* nec aliter haec verba laudat *T. H.* qui ἐπεσθίειν et ἐπέσθειν illuſtrat ad *Ariſtoph. Plut.* p. 359. *Anna* ἐπελθὼν dedit. — V. 3. τήνδε refer ad ἀλίην. — ἐξ ἁλός: non *ex undis*, ut vulgo, accipi debet; ſed *per ſal*, *ſalis ope*, i. e. tenui illo victu, quo uſus ſum.

XXVII. Cod. Vat. p. 201. (*Erneſt.* LII. p. 320.) Senſus carminis paulo eſt obſcurior, etiam poſt ea, quae *Bentlejus* ad eum aperiendum attulit. Dionyſus loquitur, cujus perſonam, ni fallor, Simus, Micri filius, dum literis operam dabat, dedicaverat Muſis. Illae in hujus donarii gratiam puero doctrinam impertiverant. — V. 1. δίδου ἐμὲ σημός. Vat. Unde *Scaliger* Ἐμεσηνὸς fecit, quod in apogr. Lipſ. legitur. Mox idem τὰς Μούσας corrigebat; fruſtra; non enim cum ᾔτεῖτο haec conjungi voluit poëta, ſed cum διδούς. — V. 2. In apogr. Bentl. γλεῦκος. Reſpicitur ad notum proverbium χάλκεα χρυσείων, cui permutatio armorum Glauci et Diomedis occaſionem dedit. Vide *Erasm.* in Adag. I. II. 1. — V. 3. κεχηνὼς ὁ τραγικὸς Διόνυσος. Haec verba efficiunt, ut non de ſimulacro, quod *Bentlejus* putabat, ſed de perſona tragica in hoc carmine agi exiſtimem. τὸ χαίνειν enim de ejusmodi perſonis ſolemne. *Lucian.* in Nigr. §. 11. hiſtriones ſaepe μέγα κεχηνότες ἰσχνὸν φθέγγονται καὶ μικρόν. Idem de Saltat. §. 27. hiſtrio πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ἐπικείμενος καὶ στόμα κεχηνὸς πάμμεγα, ὡς καταπιόμενος τοὺς θεατάς. *Clemens Alex.* Paed. II. p. 204. 22. σχηματιζομένῳ κοσμίως τῷ στόματι, οὐχὶ δὲ τραγικῶν δίκην προσωπείων διελκομένῳ καὶ κεχηνότι. — Hic Bacchus poſitus erat, ſecundum *Bentlejum*, e regione literae Υ, quae prope ludum literarium poſita bivium virtutum et vitiorum indicabat. Eſt autem ἡ διπλόος τοῦ Σαμίου litera Pythagorae Samii in duplicem ramum ſurgens. *Perſius* III. 56. *Et tibi, quae Samios deduxit litera ramos, Surgentem dextro*

monſtravit limite callem. Anthol. Lat. T. II. p. 416. *Litera Pythagorae discrimine ſecta bicorni.* ubi vide *Burmannum.* — Mihi Bacchi perſona in bivio collocata eſſe videtur, haud procul a ludo literario, ubi tragoediae *Euripidis* explicabantur et recitabantur. Ibi igitur ſaepenumero audiebat illa verba ex Bacchis v. 494. ἱερὸς ὁ πλόκαμος. quae cum ipſe in illa Tragoedia pronunciet, ſibi notiſſima eſſe ait. Hunc verum horum verborum ſenſum eſſe puto, quae perperam accepit ſummus *Bentlejus*, cujus interpretatio et contorta et obſcura eſt. Quod ſi nos verum vidimus, non male ex his verbis collegeris, perſonam tragicam, de qua hic agitur, eam ipſam fuiſſe, qua Dionyſus in *Euripidis* Bacchis ſolebat conſpici. Certe haec ſuppoſitio poſtremis Epigrammatis noſtri verbis novam aliquam lucem affunderet. — In fine Vat. habet τοῦ μόνον εἶαρ ἐμοὶ, ut apogr. Lipſ. et Scalig. — ὄνειαρ poſitum pro ὄνειρον, ut in Ep. ἀδεσπ. DLXV. ἆ μέγα Βαττιάδαο σοφοῦ περίπυστον ὄνειαρ. Vocabuli forma, quam ap. ipſum *Callimachum* repererat incertus hujus Epigr. auctor, uſus eſſe videtur. — De ipſa formula vide ad Ep. VII. 2.

XXVIII. Cod. Vat. p. 201. Primus edidit *Jungerm.* ex *Salmaſii* Epiſt. ad Polluc. VI. 82. p. 614. (*Erneſt.* LIII. p. 322.) Nec hoc Epigramma de ſtatua, ſed de perſona comica accipiendum eſt. Agoranax Rhodius, victoria parta in certaminibus dramaticis, Pamphili perſonam dedicat. — V. 1. κωμικὸν μάρτυρα. quia Pamphilus perſona eſt comica. Vide notata ad *Aſclepiad.* Ep. XXXI. — V. 3. δεδαγμένον Cod. Vat. *Salmaſius* ap. *Jungerm.* l. c. διδαγμένον· ἥμισυ δ' ὄπτα, (fort. ὀπτᾷ) ut probet emendationem in *Polluce* ἰσχάδα ὀπτήν. Male. Unice vera eſt docta et elegans *Bentleji* correctio — δεδαυμένον. quam vocem explicat *Heſych.* περιπεφλεγμένον. *Callim.* H. in Apoll. 49. ἠϊθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο. *Alciphron* L. III. 8. p. 295. ᾐσθημένη τὸν ἔρωτα ἐκκεκαυμένον

τοῦ μειρακίου. Idem L. III. 67. p. 440. οὕτως ἐξεκαύθην εἰς ἔρωτα. Cum ex ſqq. appareat, hanc perſonam ex dimidia parte nigram et rugoſam fuiſſe, luſus eſſe poſſit in his verbis, poëta monente, hunc nigrum colorem Pamphilum non amoris flammis, ſed alia quadam cauſa contraxiſſe. *Lucian.* T. III. p. 82. 6. διακεκαυμένον εἰς τὸ μελάντατον, οἷόν εἰσιν οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες. Sed talis luſus pro meo quidem ſenſu frigidiſſimus foret. Putabam, *Callimachum* ſcripſiſſe:

Πάμφιλον, αἰὲν ἔρωτι δεδαυμένον —

Amantis enim partes in comoedia agit *Pamphilus;* unde nomen quoque accepit. Hinc bene *Callimachus:* Pamphilus, qui nunquam non amoris igne calet. — Ea, quae ſequuntur, interpretes ne attigerunt quidem. Dimidia pars illius perſonae ſimilis erat ἰσχάδι, rugoſa, ut carica. Sic Bacchus ap. Naxios, cui rugoſa facies, πρόσωπον σύκινον habere dicitur ap. *Athen.* L. III. p. 78. C. *uva paſſa rugoſior* vetula in Anth. Lat. T. I. p. 506. — λύχνοις Ἴσιδος εἰδόμενον. *fuliginoſa facies*, haud aliter atque Iſidis lucernae. Haec autem deſcriptio duplicem ob cauſam mirationem facere debet; primum, quod dimidia pars perſonae rugoſa et fuliginoſa dicitur; deinde, quod eiusmodi quid in Pamphili, juvenis, facie conſpiciebatur. Jam vero ſcimus ex *Polluce* IV. 141. et *Quintil.* Inſt. Or. L. XI. 3. 74. in ſcena veterum bipartitas perſonas in uſu fuiſſe, quae in diverſis partibus diverſam ſive animi ſive vitae conditionem oſtenderent. Illis locis praeclare uſus eſt *Leſſingius* in Vita Soph. p. 104. ſqq. et nuper *Boettigerus* in Proluſ. de Perſonis ſcenicis (an. 1794.) p. 13. not. ubi et noſtrum Epigramma attigit. Fallitur autem vir doctiſſimus, cum alteram illius perſonae partem in fornace figuli nimis percoctam et igne infuſcatam fuiſſe contendit, eoque verbum ὦπται trahit, quaſi ab ὀπτᾷν derivatum. *Heſych.* ὦπται. ἐθεάθη. *Aeſchyl.* Prometh. 997. ὦπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται

τάδε. Reſpexit poëta procul dubio ad certam quandam comoediam, qua Pamphilus rugoſi et ſole combuſti hominis partes egerat, Aethiopis fortaſſe et Eunuchi, et quidem, ut ex verbis — αἰὲν ἔρωτι δεδαυμένον colligi poteſt, eam ob cauſam, ut hujus veſtitus ope calidum quoddam et amatorium conſilium exſequeretur. Has partes cum ageret, ejusmodi perſonam gerebat, cujus altera pars juvenilem vultum, altera turpem et ſenilem faciem repraeſentabat.

¶. 468.] *XXIX.* Cod. Vat. p. 205. (*Erneſt.* XXXV. p. 302.) Phileratis Dianae ſimulacrum dedicat. — V. 1. Ἀ. τήν. Vat. — V. 2. τήνδε. Ed. *Erneſt.* — Pro σάον *Anna* σάω malit, ex Hymn. in Lav. Pall. 142.

XXX. Cod. Vat. p. 206. (*Erneſt.* XXXVI. p. 302.) In clavam Herculi ab Archino Cretenſi dedicatam. — V. 1. λεοντάγχωνε monſtrum verbi, judice *Erneſto*, qui amplectitur conjecturam *Valckenarii* λεόνταγχ', ὧδε — corrigentis.

XXXI. Servavit, ſed depravatum, *Athenaeus* L. VII. p. 318. B. C. unde relatum in Append. Anth. Planud. p. 514. St. *18. W. (*Erneſt.* V. p. 278.) Illuſtravit *Lennep.* ad Coluth. p. 20. ſqq. Scriptum in nautilum, ad Iulidis litus captum, quem Selenaea, Cliniae filia, in templo Arſinoës Zephyritidis dedicavit. — V. 1. Ad hunc verſum ſpectare videntur verba *Stephani Byz.* v. Ζεφύριον. ἔστι καὶ ἄκρα τῆς Αἰγύπτου· ἀφ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρῖτις· ὡς Καλλίμαχος. *Hedylus* Ep. VIII. φιλοζεφύρου Ἀρσινόης. Vide *Intrpp. Catulli* LXVI. 57. *Ipſa ſuum Zephyritis eo famulum legarat, Grata Canopaeis in loca litoribus.* Hoc fortaſſe Arſinoës templum ſpectant verba *Plinii* H. N. XXXIV. 42. Tom. V. p. 150. *Auſon.* Eid. X. 310. — παλαίτερον eſt ex emendatione *Bentleji* pro παλαίτερος. *Eram olim concha.* Calculum huic conjecturae adjicit *Lennepius.* Fieri tamen poteſt, ut *Callimachus* ſcripſerit:

Κόγχος ἐγώ, Ζεφυρῖτι, πάλαι τέρυς.

Hoc Cyrenaici noſtri poëtae ingenio dignum. Τέρυ. ἀσθενές. λεπτόν. Τέρυας ἵππους· οὕτω λέγονται, ὅσοι ἀδδηφάγοι εἰσί· ἔνιοι, τοὺς ἀσθενεῖς. *Heſych.* Jam conſtat, nautili teſtam tenuiſſimam eſſe. Veterum loca de nautilo collegit *Beckmann.* ad Antig. Caryſt. c. LVI. p. 100. ſq. — V. 3. εἰ μὲν ἄῃται. Nautilum tenuem membranam, tanquam velum, inter duo brachia ventis obtendere, omnes qui hanc concham deſcribunt veteres tradunt. Inter recentiores ſunt, qui de veritate hujus traditionis dubitent. Cf. inprimis *Ariſtotelem*, ab *Athenaeo* quoque laudatum L. VII. p. 317. F. — V. 5. γαληναίη pro γαλήνη. Vide *Rittershuſ.* ad Oppiani Hal. I. 460. *Theocrit.* Eid. XXII. 19. αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα ἀμπέλαγος. — Ap. *Athen.* legitur — λιπαρὴ θεὸς, οὖλος ἐρέσσων. Varia *Anna* tentavit, ut ſe ex his ſalebris expediret, ſed omnino fruſtra. αὐτὸς emendavit *Caſaubonus*, de vitio, quod in θεὸς eſt, ſecurus. *Lennep.* contra, οὖλος ſincerum putans, θέον οὖλος ἐρέσσων ſcripſit. In eandem conjecturam incidit *Weſton.* in Hermeſ. p. 24. ubi οὖλος de forma conchae, cymbam referentis, interpretatur. Idem mox ποσσὶν ἄνω ὥσπερ conjicit; ſive ἐρέσσων πόσσ' ἀδινοῖς ὥςπερ —. Neutra harum conjecturarum in cenſum venire meretur. Vulgo v. 6. ſic legitur: ποσσὶν ἵν' ὥςπερ τοὔνομα σ. *Caſaubonus:* τοῖς ποσὶν ὥςπερ καὶ — ſive ποσσὶν ἑοῖς. Noſtra lectio patri *Annae F.* debetur. Sed dubito, an hoc diſtichon perſanatum videri queat. Videant alii. — V. 7. Ἰουλίδας. *Athen.* Ἰουλίδος plures emendaverunt. Iulis urbs eſt inſulae Ceae. Vide *Strabon.* L. X. p. 480. quem exſcripſit *Stephan. Byz.* v. — *Lennepius* ultra inquirendum ratus — παρὰ θῖν' ἐς ἰουλίδας emendavit; ut nautilus ſe in ἰουλίδας incidiſſe affirmet, quod genus eſt piſcium venenatum, quod in alios piſces et urinatores irruens, ſaepe iis lethale vulnus infert. Haec minus conſiderate poſuit vir doctiſſimus, qui ceteroquin recte

vidit, aliquid in hoc verſu ad ſenſus integritatem deſiderari. Scribendum videtur:

ἔκ τ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰουλίδος —

Ejectus ſum ad Iulidis litus. — Mox σοὶ τὸ π. legitur. Laudatur hic verſ. in Etym. M. v. περισκέπτω. in cujus Edit. pr. qua utor, τὸ penitus omittitur. σοί τι correxit *Erneſtus.* — Ἀρσινόης. *Athen.* Ἀρσινόη. *Etym. M.* Hunc locum expreſſit *Theodorid.* Ep. II. σκολιὸς δ' ἐξέπτυσε πορθμός, Ὄφρ' εἴην λιπαρῶν παίγνιον Ἀντριάδων. Huc facit fragmentum ex *Hedyles* Scylla ap. *Athen.* L. VII. p. 297. B. ubi Glaucus, Scyllae amore incenſus, ad ejus antrum veniſſe dicitur:

ἢ κόγχου δώρημα φέροντ' ἐρυθρᾶς ἀπὸ πέτρης,
ἢ τοὺς Ἀλκυόνων παῖδας ἔτ' ἀπτερύγους,
τῇ νύμφῃ δύστηνος ἀθύρματα· δάκρυ δ' ἐκείνου
καὶ Σειρὴν γείτων παρθένος οἰκτίσατο·
ἀκτὴν γὰρ κείνην ἀπενήχετο, καὶ τὰ σύνεγγυς
Αἴτνης. —

V. 3. ſcripſi δύστηνος pro vulgato δύσπιστος, quod ſenſu caret. Miſerabilis autem erat Glaucus, cujus lacrymas vel Sirenes non ſine miſericordia audirent. V. 5. κείνην accipe de litore, ubi Sirenes habitant; niſi forte legendum eſt — ἀκτὴν γὰρ Σικελὴν παρενήχετο. Haec obiter. — V. 10. ad *Bentleji* mentem a *Brunckio* conſtitutus eſt. Ap. *Athen.* legitur: τίκτει δ' αἰνοτέρης ὤεον ἀλκυόνης. νοτερὴ Halcyon illi eſt, quae in locis humidioribus verſatur: *neque mihi in cubilibus, ut antea, ova parerent halcyones; mortua enim ſum.* i. e. neque amplius victitarem ovis halcyonum. Recte monuit *Erneſtus*, indicativum deſiderari; et hinc legit: τίκτεται αἰνοτέρης ὤ. ἀ. non mihi jam paritur ovum Halcyones, ſ. Halcyone non mihi jam parit ova, quibus veſcar. At quis unquam dixit, Halcyonum ovis nautilum veſci? Reſpicitur potius ad dies Halcyonios, nautilo propter maris tran-

quillitatem gratiſſimos. Illos autem poëta per ova Halcyonum ſignificat; quandoquidem Halcyonibus ovis incubantibus exſiſtere putabantur. Verba ἐν θαλάμῃσιν de templi penetralibus acceperim, ubi nautilus, periculorum, quae mare habet, ſecurus, jacebat. Dioscurorum θαλάμας commemorat *Euſtath.* ad Il. p. 906. Rheae θαλάμαι celeberrimae. Vide *Schneiderum* ad Nicandr. Alex. p. 79. ſq. Totum autem diſtichon in hunc modum diſtinxerim et emendaverim:

μηδ' ἐμοὶ, ἐν θαλάμῃσιν, ἔθ', ὡς πάρος, εἰμὶ γὰρ ἄπνους,
τηρεῖται γοερῆς ὤεον ἀλκυόνος.

Quum hic in Arſinoës templo jaceam, vita privatus, non amplius, ut olim feci, Halcyonis, luctuoſae avis, ova, i. e. nidificationem, obſervo. In his ſaltem γοερῆς ἀλκυόνος verum puto. *Homer.* Il. IX. 559. Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῆς Μήτηρ Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα Κλαῖε. unde *Eurip.* Iph. Taur. 1089. ὄρνις, ἃ παρὰ τὰς πετρίνας Πόντου δειράδας, Ἀλκυὼν, Ἔλεγον οἶτον ἀείδεις. *Moſchus* Eid. III. 40. Ἀλκυόνος οὐ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε Κήϋξ, Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι Κηρύλος ᾆδεν. Alia vide collecta a *Bochارto* in Hieroz. Tom. II. p. 219. — V. 11. Nautilus a Cliniae filia Arſinoae dedicatus, illam laudat propter probitatem. — Σμύρνης Αἰολίδος. *Homer.* Hymn. XXXVII. 6. Αἰολίδα Σμύρνην ἀλιγείτονα. Sic quoque *Mimnermus* ap. *Strabon.* L. XIV. p. 634. Vide *Weſſeling.* ad *Herodot.* I. 150. p. 73.

XXXII. Cod. Vat. p. 412. ἐπὶ ἀγαλμάτιον μικρὸν ἐπὶ προθύρῳ ἱστάμενον. Planud. p. 315. St. 455. W. (*Erneſt.* XXV. p. 294.) Nihil certi de ſenſu hujus carminis, ultimi inprimis verſus, pronuntiari poſſe puto, cum vix appareat, in cujus rei occaſionem factum ſit. Hoc manifeſtum eſt, agi de ſtatua pedeſtri ignoti herois in veſtibulo aedium Eëtionis Amphipolitae poſita. Vide *Heynium* in Comment. Soc. Reg. X. p. 96. — V. 1. αἰετίω-

νος Vat. Cod. ex quo ἐπίσταθμος in textum venit. Vulgo ἐπὶ σταθμόν. *Brodaeus* conjecit Ἠετίων ὅς. — V. 3. λοξὸν, i. e. σκολιόν. Serpentem et enſem manu tenebat ille heros nobis ignotus. μοῦνον depravatum videtur. Scribe:

καὶ γυμνὸν ἔχει ξίφος.

Sic *Brunckius* quoque emendavit. — Mox ἀνδρὶ ἱππείῳ Cod. ἐφ' ἵππει ſuſpicatur *Bentl.* Vereor, ut genuinam hujus loci lectionem teneamus.

¶. 469.] *XXXIII.* Cod. Vat. p. 163. ſq. *Callimacho* tribuit; in Planud. p. 436. St. 569. W. ἄδηλον eſt. (*Erneſt.* LXXIII. p. 332.) Echemma Cretenſis arcum Dianae dedicat; quo facto poëta capris, quibus ille olim inſidias ſtruxerat, ſecuritatem gratulatur. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in Κυνθιάδες. Hinc noſtra lectio derivata. Vulgo Κυνθῖδες. Hymn. in Apoll. 61. Ἄρτεμις ἀγρώσσουσα καρήατα συνεχὲς αἰγῶν Κυνθιάδων φορέεσκεν. Ut hic poëta capras bono animo eſſe jubet, ſic Daphnis venator moriturus ap. *Theocrit.* Eid. I. 116. feras χαίρειν jubet. — Ἐχέμμου Vat. a man. ſec. — ἐν Ὀρτυγίῃ. in Delo. vide not. ad *Noſſid.* Ep. III. et *Spanhem.* ad Hymn. in Del. 255. p. 543. — V. 3. πέπανται Vat. a manu ſec. — *Joſ. Scaliger* in notis mſtis conjecit: πέπαυσθε. Mutatione nihil opus eſt. — ἐπεί. *poſtquam dea vobiscum inducias fecit.* Fortaſſe legendum:

αἶγες, καὶ σπονδὰς ἡ θεὸς εἰργάσατο.

XXXIV. Ex *Strabone* L. XIV. p. 638. ſive ex *Euſtathio* ad Il. β. p. 250. relatum eſt in Append. Planud. p. 515. St. *18. W. Habetur etiam ap. *Sextum Empir.* adv. Gramm. I. 2. p. 225. ubi vide *Fabricium*, qui hoc carmen etiam illuſtravit in Bibl. Gr. Tom. I. p. 17. ed. *Harl.* Creophylus, Homeri aequalis, a quibusdam poëtae magiſter dictus, pro auctore poëmatis, Οἰχαλίας ἅλωσις inſcripti, habebatur, quod alii Panyaſidi aſſignabant. vid. *Clement. Al.* Strom. L. VI. p. 751. 21. ubi Κλεοφύλου

τοῦ Σαμίου male legitur pro Κρεωφύλου. Hoc carmen cum Creophylus ab Homero accepiſſe et pro ſuo venditaſſe diceretur, *Callimachus* eum plagii crimine liberare conatus eſt. De Creophylo ejusque carmine disputavit *Bentlej.* in Epiſt. ad Mill. p. 61. ſq. — V. 1. τοῦ Σαμίου πόνος. *Euſtath.* et *Strabo.* In fine verſus Ὁμήρου iidem: ἀοιδὸν *Sextus* praebuit. — V. 2. κλείω *Caſaub.* notavit ad marg. κλαίω *Erneſtus* merito efficacius judicat. — V. 3. Ἰόλειαν. quam Iolen vulgo appellant. Nota hiſtoria vel ex *Sophoclis* Trachiniis. — Ὁμήρου νῦν δέ. *Sextus* ante *Fabricium.* Noſtram lectionem cum reliqui habent, tum Schol. inedita *Dionyſii Thracis* et *Etymol. M.* in γράμμα, ubi partem praecedentis verſus laudat. Κρεοφύλου vett. *Sexti* editt. male. Magnum Creophylo honorem haberi, ait, quod homines ejus poëma pro Homeri opere haberent.

XXXV. Cod. Vat. p. 444. (*Erneſt.* XXIX. p. 296.) Exſtat, ſed corruptiſſimum, in Vita Arati ed. *Petri Victorii* Venet. 1567. Eodem anno editum eſt a *Fulvio Urſino* in Virg. c. Graec. coll. p. 14. Corruptelas ejus primi tollere conati ſunt *Iſ. Caſaub.* in Lectt. Theocr. c. IV. et *Salmaſ.* in Plin. p. 525. Poſtea tanquam ineditum prolatum eſt a *L. Holſtenio* ad *Steph. Byz.* p. 301. adjecto diſticho ex Epigr. *Antipatri Theſſ.* XV. 5. 6. Salmaſiana criſi non contentus *Iſ. Voſſius* aliter Epigrammatis lectionem conſtituere tentavit ad Pompon. Melam I. 13. Exhibetur cum aliqua lectt. diverſitate in capite Arati a *Jo. Fello* editi. Tractavit denique *Clericus* in Silv. phil. c. VI. p. 237. ſqq. et *T. Hemſterh.* ad Polluc. IX. p. 1117. Fuſe de eo disputavit *Erneſtus* in Programmate ann. 1757. repetito in edit. *Callimachi* p. 333. ſqq. et in ejus Opuſculis varii argumenti anno 1797. editis p. 112. Ejus disputationem de vero carminis ſenſu in compendium redactam hic cum lectoribus communicabimus, ubi primum varietatem lectionis in-

dicaverimus. — V. 1. Ἡσιόδου δ' ἄεισμα. *Victor.* τόδ' ἄεισμα. *Urſin. Holſten.* Vat. alii. — οὐ τὸν ἀοιδόν. *Victor. Urſin.* Vat. Cod. αὐτὸν ἀοιδόν. *Holſt.* *Caſaubonus* correxit οὗτος ἀοιδόν. *Salmaſ.* οὗτος ἀοιδοῦ ἐσχάτου. *Scaliger* ad Manil. L. II. p. 67. οὐ τὸν ἀοιδῶν. cum quo facit *Bentlejus.* — V. 2. ἀλλ' ὀκαισωμητο μελιχρότατον. *Victor. Urſin.* ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μ. Vat. Cod. Hoc amplexus eſt *Salmaſius*, mutato μελιχρότατον in μελῃρότατον. *Scaliger*, *Bentlejus* et *Caſaubon.* in lectione Vat. Cod. acquieverunt. *Panagathus* ap. *Urſinum* corruptiſſimam Cod. Florent. lectionem ſic tentabat: ἀλλ' ὦ Ζεῦ ᾆσμα μελ. — V. 4. Ἀρήτου σύγγονος ἀγρυπνίης. *Victor.* σύγγονοι ἀγρ. *Urſin. Salmaſ. Caſaub. Scaliger.* ἀῤῥήτου σύντονος ἀγρυπνίη. Vat. Cod. In marg. γρ. Ἀρήτου ἀντὶ Ἀράτου. — ἀῤῥήτου σύγγονοι. *Petav.* qui hoc carmen repetivit in Uranologio. *Salmaſius* putabat, reſpici ad Heſiodi ἀστρικὴν βίβλον, ad cujus operis exemplar *Arati* carmen compoſitum ſit. Vertit autem carmen a ſe, ut diximus, conſtitutum, ſic: *Hic modus eſt, hoc genus carminis Heſiodici. Non equidem ultimum aut peſſimum poëtarum eſt imitatus; ſed vereor, ne maxime laborioſam et difficilem carminum ejus partem vates hic Solenſis affectaverit. Quare valeant minutae illae et argutae Arati de ſideribus commentationes, vigiliarum cognatae et ſomnum adimere natae.* *Salmaſii* correctiones impugnat *Iſ. Voſſius*, qui prius diſtichon ſic corrigendum dixit: — ὁ τρόπος οὗτος ἀοιδοῦ Ἔσχατος, ἀλλ' ὄχα σοι μὴ τὸ μελιχρότατον Τῶν — —. Carmen non in Aratum, ſed in Heſiodum ſcriptum eſſe cenſet. Dixiſſe autem *Callimachum*, difficilia illa, minimeque florida, quae *Heſiodus* omiſiſſet, *Aratum* perfeciſſe; ideoque eum tetricas illas et injucundas vigilias valere jubere. *Caſaubonus* in altero diſticho conſtituendo nihil diſcrepat a *Salmaſio*; prius autem ſic corrigit, non ſatis feliciter: ὁ τρόπος οὗτος ἀοιδὸν Ἔσχε τόν· ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρ. Τῶν —. *Hemſterhuſii* correctio nec ipſa tanto viro digna: οὐ τὸν ἀοιδὸν Ἔσχατον, ἀλλ' οὗ τὸ σῶμα μελιχρ.

non

non certe poëtam ultimum, ſed cujus etiam ipſum verſuum corpus mellitiſſimum eſt, Solenſis ille expreſſit. In extremo verſu idem malebat ἔκγονοι ἀγρυπνίης. *Scaliger*, ut *Villoiſon* nos docuit in Epiſt. Vinar. p. 79. in margine Arati correxit: – καὶ ὁ τρόπος οὗτος ἀοιδοῦ· Ἔσχατος, ἀλλ' ὀκνέω, μὴ τὸ μελιχρ. τῶν ἐ. –. Idem quomodo hoc carmen in Comm. ad Manil. exhibeat, ſupra indicavimus. Putat autem, hoc Epigrammate diſerte innui, *Aratum* ex *Heſiodi* Aſtronomico τὰ μελιχρότατα delibaſſe, reliqua φορτικὰ reliquiſſe. *Clericus:* οὐ τοῦ ἀοιδοῦ ἔσχατον. *non illud Heſiodi carmen, quod poſtremo loco cenſeri poſſit, cum ſit egregium. Bentlejus* in omnibus preſſe ſequitur Cod. Vat. niſi quod v. 1. ἀοιδῶν, ultimo ῥήσεις (ῥῆσις *Holſten.*) exhibet. Heſiodum non poſtremum quidem, ſed potius ſuaviſſimum poëtarum imitatum eſſe Aratum Solenſem. *Brunckius* in primo diſticho conſtituendo ſecutus eſt *Erneſtum*; in ultimo verſu σύμβολον ἀγρυπνίης *Ruhnkenio* debetur. Epigr. in Mon. Byz. I. Tom. III. p. 132. στῆσε τροπαῖον ἑῆς σύμβολον ἀγρυπνίης. *Leonid. Alex.* Ep. XIII. λάμβανε βίβλον, Καῖσαρ, ἰσηρίθμου σύμβολον ἀγρυπνίης. Noſtri verſum expreſſit C. *Helvius Cinna* in Anthol. Lat. T. I. p. 440. CCLI. *Haec ſibi Arataeis multum vigilata lucernis Carmina, queis ignes movimus aërios.* — Jam *Erneſtum* audiamus: „Viri docti, qui hoc Epigramma „emendare inſtituerunt, primum in ſenſu ejus univerſo „non conſentiunt; aliis in laudem Arati accipientibus, „aliis ad contemtum et reprehenſionem operis Aratei „trahentibus. Itaque ultima Epigrammatis huic inter„pretationi ſic accommodant, ut Callimachum dicant „valere jubere tetricas illas et injucundas tricas ac nugas. „Haec vero interpretatio primum univerſae eruditae „antiquitatis judicio refragatur, quae Arati carmen ita „admirata eſt, ut eo nihil praeſtantius in illo erudito „et ſubtili genere dicendi putaret. (Ptolem. Ep. I. T. II. „p. 66. Antip. Sidon. Ep. XIX. p. 19.) Quin auctore

»illo ipſo Vitae Arateae ſcriptore, Callimachus Aratum »in Epigrammatum libro et in iis, quae ad Praxiphanem »ſcripſerat, valde laudarat, ut πολυμαθῆ καὶ ποιητὴν ἄρι-»στον; tantum abeſt, ut hoc Epigrammate perſtringere »voluerit. Auctor autem vitae Arateae, quae Phae-»nomenis praeponitur in vulgatis libris, eum, ait, a »Callimacho hoc Epigrammate (neque enim de alio lo-»quitur) honoratum eſſe: παρὰ τοῦ Κυρηναίου καὶ ἐπιγράμ-»ματος ἠξιώθη. Nam quod ejus carmen λεπτὰς ῥήσεις ap-»pellat, id nullo modo in contemtum accipi debet, cum »λεπτὰ etiam in optimam partem dicantur, non modo »de oratione, ſed etiam aliis rebus. (Cf. Epigrammata »Ptolemaei et Antipatri l. l. *Tenui deducta poemata filo.* »*Horat.* II. Epiſt. I. 225.) Itaque χαίρετε λεπταὶ ῥήσιες »non eſt *valete jejuna carmina*, ſed *ſalvete arguta carmi-*»*na.* Illud autem quam abhorrens eſt, quod Salmaſius »συγγόνους ἀγρυπνίης intelligit *cognata vigiliis et ſomnum* »*adimere nata?* Neque enim ἀγρυπνία ſcriptoribus ali-»ter quam in bonam partem tribuitur, eſtque evidens, »Callimachum reſpexiſſe ad Homeri Od. ε. 271. Quae »cum ita ſint, ſequamur potius eos, qui ad laudem Arati »pertinere Callimachi Epigramma veriſſime judicant. »Laudatur Aratus, ut imitator felix Heſiodi, qui pri-»mus de rebus tenuibus et ſubtilibus probabiliter ſcri-»pſerat. Neque aliud Heſiodi opus intelligere neceſſe »eſt, quam ἔργων καὶ ἡμερῶν: ad quod imitandum olim »omnes ſtudium ſuum contulerunt, qui in ſubtili car-»minis genere aliquid efficere vellent. Vocat enim »μελιχρότατον τῶν ἐπέων, *dulciſſimum carminum*; quod pla-»ne in opera et dies convenit, dulcedinis et lenitatis »nomine a veteribus celebrata. — Quod ad lectionem »carminis attinet, tutiſſimum ſane eſt, manere in eo, »quod poſt Caſaubonum Bentlejus probavit: ἀλλ' ὀκνέω, »μὴ τὸ μ. Sed non negem, mihi durum videri ὀκνέω, μὴ »ἀπεμάξατο, *haud ſcio an* (quod vim affirmandi apud Lati-

„nos habet) *expreſſerit*; nec quisquam exemplis ad eam „rationem firmandam uſus eſt. Itaque aliquando venit „in mentem, ſic hos verſus e veſtigiis corruptae ſcriptu„rae (ὀκαισωμητο) conſtituere – οὐ τὸν ἀοιδῶν ἔσχατον, ἀλλ' „ὄχ' ἄκρον, καὶ τὸ μ. Accurata ratio ſcribendi videtur „poſtulare, ut poſt ἀλλὰ ſequatur contrarium ſuperioris, „τοῦ ἐσχάτου ἀοιδῶν. Hoc plane eſt, ἀλλ' ὄχ' ἄκρον. *ſed* „*longe principem.* Sed praeſtantiſſimi poëtae etiam *dul*„*ciſſimum* carmen expreſſit: καὶ τὸ μ. In libris ſcriptis „quam ſaepe μὴ et μὲν pro καὶ irrepſerit per ſimilitudi„dem compendiorum, vix neſcire poteſt non expers „harum literarum. — Reſtat difficilis nodus in ultimis „verbis. Ex tribus librorum lectionibus, σύγγονος ἀγρυ„πνίης, σύγγονοι ἀγρ. et σύντονος ἀγρυπνίη, tertiam probavit „Bentlejus; nec incommodus ex ea ſenſus exſiſtit: *acris*, „*non remiſſa vigilia.* Enimvero fuit pronus librariis „lapſus a σύντονος ad σύγγονος, ſed non minus ab hoc ad „illud. Itaque etſi σύντονος haud dubie melius eſt, quam „σύγγονος, tamen conſenſus reliquorum librorum facit, „ut σύντονος correctori potius deberi, quam a Callimacho „eſſe videatur: malueruntque viri docti aliud e σύγγονος „eruere, quam Holſtenii σύντονος probare.“ Haec *Erneſtus*, qui valde inclinat ad adoptandam correctionem *Hemſterhuſii* ἔκγονοι, quae etiam *Bentlejo* in mentem venerat. Hiatum vero, qui Britannum offendebat, non tantum momentum habere exiſtimat, ut propterea haec correctio repudietur. Mihi, quamvis et *Ruhnkenii* correctio valde arridet, Vaticani tamen Cod. lectio σύντονος ἀγρυπνίη, quae et elegans eſt et ſenſum optimum facit, non temere repudianda videtur. Idem ſenſit *Jo. Toupius* ad Longinum p. 312. qui etiam v. 2. Vaticani Cod. lectioni inhaeret, ſic ut legat: ἀλλ' ὀκνέω, μὴ οὐ τὸ μ. Senſum eſſe: Heſiodum, non poſtremum poëtarum imitatum eſſe Aratum, ſed ſe vereri, ut ſuaviſſimos ejus verſus expreſſerit. Craſis in μὴ οὐ poëtis familiaris eſt.

XXXVI. Cod. Vat. p. 453. Planud. p. 94. St. 137. W. (*Erneſtus* VIII. p. 282.) — V. 1. Pro εἰ δ' *Salmaſ.* in not. mſtis ἦδ' corrigebat, et ſic eſt in ed. *Graevii.* — κισσοῦ. Vat. — V. 3. ἄλλων. *Meurſius* et *Caſaubonus* malebant ἄθλων, quia apud veteres mos fuerit, certaminum victores per praecones renuntiandi. Vulgatam ſcripturam huic conjecturae propter manifeſtam oppoſitionem, quae eſt in ἄλλων et κείνου, praeferendam eſſe cenſebat *Erneſtus.* Quod ad ſenſum hujus carminis attinet, variae ſunt eruditorum opiniones. *Opſopoeus*, Scholiaſtae nota deceptus, de Theaeteto, Socratis diſcipulo, cogitavit, obſcurum carminis ſenſum interpretatione ſua etiam obſcuriorem reddens. In *Brodaei* explicatione vera falſis commiſta ſunt. Verba εἰ δὲ – ſic reddit: „Si ad poëti„cum nomen promerendum non eadem eſt via; nam „eorum, qui in certaminibus poëticis ac gymnicis victo„res a praeconibus denuntiantur, gloria plerumque e „veſtigio deperit: doctorum vero hominum et Phoebo „digna locutorum, quorum in numero eſt Theaetetus, „laudis et doctrinae monumenta nunquam intermoriun„tur et excidunt.“ Haec ille. Qui, quod gloriam eorum, qui victoriam e certaminibus reportarunt, ſtatim, ubi parta ſit, interire ait, quo id jure faciat, ipſe viderit, cum ſatis conſtet, ejusmodi victoriam immortalitati parem fuiſſe habitam. Quod ſi tamen hanc ei interpretationem conceſſeris, qua tandem ratione probari poterit, ἄλλων ad poëtas et athletas pertinere, illos autem ſapientibus et pedeſtris ſermonis ſcriptoribus opponi? Verbum σοφίαν quidem poëtis non minus ac philoſophis convenire, omnes norunt, et paſſim a nobis notatum eſt. Recte igitur *Bentlejus* aliam interpretandi viam ingreſſus, Theaetetum fabulam docuiſſe, ſive carmen in poëtarum concertatione, quae in Dionyſiis haberetur, recitaſſe ſuſpicatur, ita ut prava judicum ſententia vinceretur. Hujus contumeliae dolo-

rem ut leniret Callimachus, eum hoc Epigrammate victum ſolari teſtarique, Theaetetum veram viam ad victoriam inſtitiſſe; quod ſi propter judices vel indoctos vel corruptos ea via ad Bacchi hederam ſive victoriam non duceret, a ſera tamen poſteritate Theaetetum laudem conſecuturum eſſe; cum eorum, qui vitioſis ſuffragiis laudem adepti eſſent, honos et memoria brevi intercidere ſoleret. Quae interpretatio plura, quam par eſt, extrinſecus aſſumit. Videamus, quid in ipſis verbis inſit. Primum ἡ καθαρὴ ὁδὸς, quam Theaetetus ambulaſſe dicitur, neque de integritate vitae, quod Scholiaſtes voluit, (ἴσως ἐν φιλοσοφίᾳ ἐβίωσε καθαρῶς) neque de ſimplicitate Theaeteti accipienda eſt. καθαρὴ ὁδὸς, *pura via*, ea eſt, quam quis primus ingreditur, ab aliis nondum occupata nec trita. Hunc ſenſum recte perſpexit *Toupius* Em. in Suid. P. III. p. 565. et *Huſchke* in Epiſt. crit. p. 4. ubi *Propertium* confert L. III. 1. 17. *Sed quod pace legas, opus hoc de monte ſororum Detulit intacta pagina noſtra via.* Idem v. 3. ſe *puro* de *fonte*, id eſt aliis intacto et integro, elegos in Latium intuliſſe gloriatur. Expoſuit hoc dicendi genus *Broukhuſ.* ad *Tibull.* II. 1. 14. Hinc emendandus *Valerius Flaccus* in Argon. L. III. 512. *Phrygiis ultro concurrere monſtris Nempe virum et pulchro reſerantem Pergama ponto Vidimus.* De Hercule agitur. Ineptum eſt *pulchro ponto* et ſcribendum: *puro reſerantem Pergama ponto.* Mare, quod Hercules a marina bellua, quae locum illum infeſtabat, liberavit, per prolepſin *purum* vocatur. Sic *puro campo* dixit *Virgil.* Aen. XII. 771. ubi vide *Heyn.* *Horat.* II. Epiſt. II. 271. *purae ſunt plateae, nihil ut meditantibus obſtet.* *Livius* XXIV. 14. *dimicaturum puro et patenti campo.* Gloriantur autem poëtae, cum novis callibus ad immortalitatem graſſantur. *Lucret.* L. IV. 1. *Avia Pieridum peragro loca nullius ante Trita ſolo, juvat integros accedere fontes, Atque haurire: juvatque novos decerpere*

flores Inſignemque meo capiti petere inde coronam, Unde prius nulli velarint tempora Muſae. Cf. *Horat.* III. Carm. XXX. 6. et *Vlitium* ad *Nemeſian.* Cyneg. v. 8. *Oppiano* Κυνηγ. α. 20. Muſa clamat: ἔγρεο, καὶ τρηχεῖαν ἐπιστείβωμεν ἀταρπὸν, Τὴν μερόπων οὔπω τις ἑῆς ἐπάτησεν ἀοιδαῖς. — οὐχ αὕτη. Si haec via, quam Theaetetus ingreſſus eſt, non ad victoriam in certaminibus ducit – quandoquidem novo huic et a nullis adhuc tentato ſcribendi generi nulla praemia in Dionyſiis conſtituta ſunt – hoc tamen affirmare auſim, longe majus et amplius praemium manere eum, quam ceteros. Ceterorum enim nomina praecones ad exigui temporis memoriam pronuntiant, hujus autem ingenium univerſa Graecia ad omnem poſteritatem propagabit. — Sic haec ſatis expedita videri poſſunt. Ceterum, quo poëſeos genere Theaetetus tam inſignem laudem meruerit, ignoramus. Eum ex dramaticis poëtis fuiſſe, ſatis probabiliter conjicias.

XXXVII. In Vat. Cod. p. 220. ſine auctoris nomine proſtat. In Scholio marginali autem legitur: τοῦτο Ἀλκαῖος ἐποίησε εἰς Πιττακὸν τὸν Μιτυληναῖον. *Callimacho* tribuitur indicio *Diogen. Laërt.* I. 80. p. 49. In veteribus Planudeae editionibus inſcribitur Εἰς Πιττακόν. *Callimachi* nomen addidit *Stephanus* p. 285^b. W. 422. (*Erneſt.* I. p. 272.) Hiſtoriam, quam auctor verſibus enarrat, tradit *Schol. Aeſchyl.* in Prometh. 886. Τὸν Πιττακὸν λέγει, ὅν ποτέ τις βιαζόμενος ὑπὸ γυναικῶν, τῆς μὲν μιᾶς οὔσης πλουσίας, τῆς δὲ ἑτέρας πενεστέρας καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ ἀξίας, καὶ ἀπορῶν, ποίας κληθείη ἀνὴρ, ἠρώτησε, ποίᾳ χρήσεται γυναικί· τοῦ δὲ εἰπόντος, μέτιθι πρὸς τοὺς παῖδας τοὺς πλησίον ἡμῖν τοῖς βέμβιξι παίζοντας, ὅ ἐστι ταῖς στρόμβαις, καὶ ἀπ' αὐτῶν μαθήσῃ, ποίᾳ ἂν χρήσαιο γυναικί· ἀπελθὼν ἐκεῖνος ἠκροάσατο τῶν παίδων λεγόντων πρὸς τὴν οἰκείαν στρόμβαν, τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλαυνε, καὶ μὲν αἰσθόμενος τοῦ λόγου τῶν παίδων, τὴν μὲν πλουσιωτέραν ἀφῆκε, τῇ δὲ πενεστέρᾳ ἐχρήσατο γυναικὶ, τῇ καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ ἀξίᾳ. — Paſſim hoc carmen laudat *Sui-*

das in ἄττα. βέμβιξ. χρήματα. — V. 1. ἀνείρετο. Vat. Cod. Editt. Planud. praeter Florent. ἀνήρετο. *Diog.* — In fine verſus οὕτως *Diog.* — V. 2. Ὑῤῥαδίου. Pittaci patrem unus *Diogenes* vocat *Hyrradium*, hoc ipſo *Callimachi* loco in errorem inductus. *Hyrradius* eſt nomen patronymicum ipſius Pittaci, ut docet *Suidas* in Ὕῤῥα. Idem Hyrras et Hyrrades. Hinc optime monuit doctiſſimus *Viſconti* in Muſeo Pio-Clem. Tom. VI. p. 36. not. e. apud noſtrum corrigendum eſſe Ὑῤῥάδεω. — V. 4. κατέμέ. Vat. — ¶. 470.] V. 5. Cod. *Rittershuſii* τε λώϊον. — σύν μοι habet *Diog.* et Vat. μοι σύ. Plan. — V. 7. σκήπωνα. Vat. — V. 9. βέμβηκας. Flor. et *Suid.* Mſc. Rittersh. μέμβικας. Attigit hunc luſum *Rigalt.* ad Artemid. Onir. p. 24. *Menag.* ad Laërt. I. 80. *Intrpp. Heſychii* v. βέμβιξ. *Heyne* ad Tibull. p. 43. — V. 11. ἐφ' ἕστη. Cod. Vat. In editt. Callimachi perperam ὑπέστη. — V. 12. τὸν κατά. Vat. a man. pr. *Plutarch.* T. II. p. 13. F. ἐγγυᾶσθαι δὲ δεῖ τοῖς υἱοῖς γυναῖκας μήτε εὐγενεστέρας πολλῷ, μήτε πλουσιωτέρας· τὸ γὰρ τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα σοφόν. ubi ſunt qui ἑλεῖν legant; male. Non uni hoc dictum tribuebat antiquitas. Vide *Suidam* v. τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα T. III. p. 463. *Ovid.* Heroid. IX. 32. *Si qua voles apte nubere, nube pari.* — V. 15. δράξασθαι. Ut hic, ſenſu tranſlato verbo δράσσεσθαι uſus eſt *Demodoc.* Ep. III. ἢν μεγάλης δράξωνται ἀπήνης. *ſi magiſtratum adepti fuerint.* Auctor Ep. Incert. T. III. p. 22. XXI. σοφῶς ἐδράξαο νίκης. Epigr. Inedit. Cod. Vat. p. 493. ὅρκων δράσσεο χερσὶν ὅλαις. — κληδόνι. (Cod. Vat. κληδόνα.) Eſt hoc loco vox humana, unde, quid agendum ſit, colligitur. Qui diligenter loquuntur, diſtinguunt inter φήμην, *humanum omen*, ſive conjecturam ex dicto fortuito, et κληδόνα, *divinam vocem* ex occulto miſſam. Vide, quae de his vocibus diſputavit *Wyttenb.* in Bibl. Crit. Vol. III. P. I. p. 61. ſqq. De ominibus e puerorum vocibus fortuitis dixit, quem *Erneſtus* quoque laudat, *T. H.* ad Xenoph. Epheſ. in Miſc. Obſſ.

VI. p. 342. — V. 16. ἐπ' ἥγετο. Vat. Cod. — Apud *Diogen.* τὴν δ' ὀλίγην, ὡς κεῖνος, ἐς οἰκίον ἤγαγε νύμφην, Οὕτω καὶ σὺ, Δίων, τ. κ. σ. ἑ. Lectionem Planudeae reſtituendam eſſe, judicavit *Bentlejus*.

XXXVIII. Cod. Vat. p. 253. Planud. p. 218. St. 318. W. — ἐχθρόν. Subaudi μᾶλλον, quod ſaepe omittitur ante particulam comparandi. Timon roganti, utrum vivorum an mortuorum ſedes vehementius oderit, plane ἠθικῶς reſpondet, mortuorum, quippe ubi longe major pars hominum habitet. — V. 2. ὑμέων γάρ. Planud. ὑμείων γάρ. Vat. Cod.

XXXIX. Cod. Vat. ibid. *Callimachi* nomen praefixum habet. In Planud. p. 218. St. 318. W. ἄδηλον eſt. — V. 1. κέαρ *Br.* dedit ex Vat. pro vulgato κάρα. — Senſum pentametri ſic interpretatur *Brodaeus:* ſatis ſuperque ſalvus ſum, ſi tu lugeas. At ſic verſus poſterior nullam habet cum priore relationem. Dixerat Timon — ἀλλὰ πάρελθε. nihil aliud deſidero, niſi ut abeas. Haec poſtulare videntur, ut legatur:

ἶσον ἐμοὶ χαίρειν ἐστὶ, τὸ μή σ' ἔθ' ὁρᾶν.

XL. Cod. Vat. p. 247. Primus *Bentlejus* edidit. (*Erneſt.* LXII. p. 326.) Leontichus quidam, nauta, naufragi cadaver in litore inventum humavit. — Initium hujus carminis mihi valde abſurdum eſſe videtur. *Quinam es hoſpes, o naufrage?* vertit *Erneſtus.* Sed quis, quaeſo, ſic loquitur? In ſequentibus autem non naufragus reſpondet quaerenti, ſed Leontichus loquitur. Hinc efficitur, ut ſcribendum exiſtimem:

Τοῖς ξενικοῖς, ναυηγὲ, Λεόντιχος ἐνθάδε νεκρὸν
σ' εὗρεν ἐπ' αἰγιαλοῖς, χῶσε δὲ τῷδε τάφῳ.

Leontichus, quem ſemper in undis erraſſe ſequentia produnt, non in patria, ſed in peregrino litore naufragi cadaver invenit. Codicis lectionem αἰγιαλοὺς *Bentlejus*

in *αἰγιάλοις* mutavit; quod neceſſarium eſſe negat *Brunckius.* — V. 4. *ἥσυχον* Cod. *ἥσυχος* eſt ex emendatione *Hemſterhuſii* ad Fr. *Callim.* CXI. p. 483. — *αἴθυίη.* Vide not. ad *Leonid. Tar.* Ep. XCI.

XLI. Vat. Cod. p. 290. Edidit *Dorville* ad Charit. p. 253. *Jenſius* nr. 97. (*Erneſt.* LXIV. p. 328.) — V. 1. *ἀλίοιο.* Cod. *'Αλείοιο* correxit *Heringa* in Obſſ. p. 282. et *Dorvill.* l. c. Idem viderat *Salmaſius.* Quum in reliquis nullum ſit doriſmi veſtigium, *Erneſtus* *'Ηλείοιο* corrigit.

¶. 471.] *XLII.* Cod. Vat. p. 278. Pro inedito vendidit *Jenſius* nr. 738. Sed exſtat, ſine auctoris nomine, ap. *Athen.* L. X. p. 436. — V. 1. *οὐ βαθύν.* *Athen.* quod *Dalechamp.* correxit. Eraſixenum, ſtrenuum alias potatorem, calix fortaſſe paulo grandior, meri plenus, qui bis exhauriendus erat, ſuffocavit. Pro *προποθεῖσα* *Athenaei* libri habent *φανερῶν*, quod *Erneſtus* operarum vitium pro *φανερῶς* eſſe putat.

XLIII. Vat. Cod. p. 279. *εἰς Αἴσχρην τινὰ γυναῖκα οὕτω καλουμένην, τὴν Μίκκου τροφόν.* Edidit *Jenſius* nr. 89. *Reisk.* nr. 740. p. 151. (*Erneſt.* LIV. p. 322.) Conf. in nutricem Epigr. *Theocriti* XVII. — V. 1. In verbis *ἀγαθὸν γάλα*, ***bonum lac***, i. e. bonam nutricem, ſingularem quandam elegantiam quaerebat *Bentlejus*, cui fidem denegabat *Reiskius*, corrigens, *ἀγαθὸς Γαλάταισιν ἐν ἐσθλοῖς.* *Valckenarius* quoque in Adoniaz. p. 351. correxit: *ἀγαθοῦ γάλα*, ſubaudito *ἕνεκα* vel *χάριν.* *Euſtath.* Od. ι. p. 352. 38. *ὅτι δὲ καὶ ἰσοσυλλάβως ἐκλίθη τὸ γάλα, τοῦ γάλα, ἐν τοῖς τοῦ γραμματικοῦ 'Αριστοφάνους κεῖται.* Sed *Brunckius*, exemplum, ait, genitivi *γάλα* e poëta petitum deſidero, unde conſtet de quantitate ultimae ſyllabae. Mihi in mentem venerat *ἀγαθὴν γάλα*, ***quae bonum lac praebebat;*** ut quis dicitur *ἀγαθὸς εἶναι τὰ πολέμια.* Vide *Weſſeling* ad Herodot. L. III. p. 195. *Abreſch.* Diluc. Thucyd. p. 196. — Mox

Cod. παισὶν ἐν ἐσθλοῖς habet, quod emendavit *Bentlejus*: πᾶσιν ἐν ἐσθλοῖς. *in omnibus copiis et lautitiis.* Hoc unice verum. *Salmaſius* verba παισὶν ἐν ἐ. pro παῖς ἐσθλὸς poſita volebat. *Guietus* tentabat, τὴν πάϊς ἐσθλός. — V. 3. συνέθηκεν edidit *Reiskius*: *mortuam compoſuit.* Fruſtra. Miccus Aeſchrae nutricis imaginem alicubi poſuiſſe et dedicaſſe videtur, ut poſteri quoque intelligerent, quantum nutrici tribuiſſet. ἐπ' ἐσσομένοισιν diviſim Vat. quod praetulit *Erneſtus.* — V. 4. Ante μαστῶν lineae ſuperſcriptum ὡς. μασθῶν vulgo. — ἀπέχει χάρ. Notatis ad Epigr. XXII. adde *Thom. M.* ἀπέχω τὴν χάριν κάλλιον ἢ λαμβάνω. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ἀπέχω τὴν χάριν, Καρνᾶς ἱκέτης μου γέγονε.

XLIV. Cod. Vat. p. 321. ſq. Edidit *Jenſius* nr. 122. *Reisk.* nr. 773. p. 163. (*Erneſt.* p. 329. LXV.) In Menecratem, qui nimio vino confectus dicebatur. Corruptiſſimum carmen, quod exercuit *Erneſtum* et *Ruhnkenium* in Epiſt. crit. I. p. 78. ed. pr. — V. 1. *Jenſ.* οὐκ omiſit; unde *Ruhnk.* primum – εἰσέτι πουλὺς Ἦ. correxerat; capiens Αἴνιε de patria Menecratis, Aeno Thraciae. *Reiskius* hic mira comminiſcitur: ἀνίδε καὶ σὺ γὰρ ὧδε – Μενεκρ. Ἀστυπαλαιεῦ. Οἶσθα, τίς, ὦ ξεῖν', ἦν, ὅς σε κατ. — V. 2. Cod. habet τί σε ξείνων ὥστε κ. ut *Jenſius* edidit. *Ruhnken.* τίς ἀξείνων ὥς σε. *Brunckius* in Analectis ſecutus eſt *Erneſti* emendationem: Αἴλινε καὶ – – –. In lectionibus tamen Αἴνιε reponendum cenſet, reliqua ſic conſtitui poſſe putans:

Αἴνιε, καὶ σὺ γὰρ ἦσθα, Μενέκρατες, οἰνοποτάζειν
δεινὸς, τίς σ' οἶνος ὧδε κατειργάσατο.

Senſum poëtae praeclare aſſecutus, verba non item. Pentametri ſinceram ſcripturam debemus *Zedelio*, qui Cod. lectionem, τί σε ξείνων ὥστε, ſic emendavit in Bibl. crit. Part. V. p. 112. τί σε, ξείνων λῷστε, κ. Paulo ante οὐκ ἐπὶ πουλὺ corrigit. In λῷστε etiam *Eldickius* incide-

rat. His conjecturis adjutus totum hoc diſtichon in hunc modum reſtituendum ſuſpicor:

> Πίνειν καὶ Σατύρων σε, Μενέκρατες, οὐκ ἐπὶ πουλὺ
> ἥσσονα, τί, ξείνων λῷστε, κατειργάσατο;
> Ἦ ῥα τὸ καὶ Κένταυρον; —

Haec et proxime abſunt a membranarum ductibus, et ſenſum efficiunt, quem *Brunckius* quaerebat. Quaerit poëta a Menecrate defuncto: O tu, qui in potando vix a Satyris ſuperabaris, quid, quaeſo, amicorum optime, te perdidit? Num id, quod Centauris perniciem intulit? — Qui multum vini bibunt, Satyris bibacibus comparantur. *Leonidas Tar.* Ep. XVIII. Σατύρων πλείονα πιόμεθα. Cf. *Philoſtr.* Vit. Apollon. VI. 27. p. 267. Quum forte literis transpoſitis ſcriptum eſſet ΣΥΤΑΡΩΝΣΕ, hinc facile fieri potuit, ut nunc in membranis habetur, ΣΥΓΑΡΩΔΕ. In primis autem Epigrammatum vocibus Vat. Cod. ſaepe vitioſiſſimus eſt. — ἥσσων Σατύρων, qui a Satyris ſuperatur. Bacchus ἥσσων οὐδενὸς θεῶν ἔφυ, ap. *Eurip.* in Bacch. 776. Bacchae πελείας ὠκύτητ᾽ οὐχ ἥσσονες, ibid. 1088. — Verborum, quae v. 3. incipiunt, correctionem iterum debes *Zedelio* l. c. Ducta ſunt haec ex *Homeri* Od. φ. 295.:

> ἆ δεῖλε ξείνων, ἔνι τοι φρένες οὐδ᾽ ἠβαιαὶ — —
> οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, ὅστε καὶ ἄλλους
> βλάπτει, ὃς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, μηδ᾽ αἴσιμα πίῃ.
> οἶνος καὶ Κένταυρον ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα
> ἄασεν. —

Quae ſequuntur, Menecratis verba ſunt: Fatalem ſomnum dormio, vinum morti nonniſi praetextum dedit. Vinum cauſam pereundi fuiſſe, non negat; excuſare vero conatur laticem ſibi etiam poſt fata dulciſſimum: neminem fatum effugere, et quodvis mortis genus egere praetextu. — In v. 3. Cod. habet πεπρωμένος ὕπνος Ἦλθεν. Elegantior eſt verborum poſitio, quam

Br. dedit; ſed hoc ad excuſandam immutationem vix ſuffecerit.

XLV. Cod. Vat. p. 322. (*Erneſt.* XLII. p. 308. cum lemmate: Εἰς ἱέρειάν τινα Δήμητρος γραῦν αἰσίως τελευτήσασαν, ἐπὶ τετραμέτρῳ ἑνδεκασύλλαβον.) Mulier, cujus cippo haec inſculpta fuerunt, non Cereris tantum, ſed etiam Cabirorum et Bonae Matris ſacerdos fuit. Tam multis diis unam mulierem operatam eſſe, memorabile. Num huc trahendum eſt id, quod, qui Cabirorum myſteriis initiati erant, diverſa numina ſub uno Cabirorum numine coluiſſe dicuntur? (Vide *Heyn.* Exc. IX. in Aen. II. p. 310.) Vix puto. — V. 1. πάλι. Vat. Mox ὦνερ fruſtra ſuſpectum fuit *Annae.* Viatorem defuncta alloquitur. — Δινδυμίνης. Cod. — V. 3. In Analectis ἡγο... exhibetur; in Cod. ἡνο... eſt; quod iis, qui ingenium in lacuna explenda experiri volent, fortaſſe profuerit. *Bentlejus* cenſet, illud ἡγο... notare, ἡγεμόνα eam fuiſſe ἐν χοροστασίαις καὶ ἱερομηνίαις, i. e. ἀρχηγὸν τῶν γυναικῶν. — V. 4. ſenſu carere puto. Fortaſſe legendum:

πολλῶν προστασίην ἔχων γυναικῶν.

— V. 5. 6. ſic, ut *Br.* edidit, legitur in Vat. Cod. — In edit. *Annae* hic locus corruptiſſimus. κἠπέμυσα. Cum aetate provecta eſſem, eorum in manibus lumina mea ſunt condita, ut Paula loquitur ap. *Propert.* L. IV. 11. 64. *Condita ſunt veſtro lumina noſtra ſinu.* — De ſacerdotibus maritatis vide ad *Pancrat.* Ep. I.

XLVI. Cod. Vat. p. 289. Plauud. p. 283. St. 409. W. (*Erneſt.* XXIII. p. 292.) In Aſtaciden quendam Cretenſem, quem poëta in montibus a Nympha raptum eſſe ait. Novimus Aſtaciden Melanippum ex *Aeſch.* VII. c. Theb. 413. ſed Cretenſem hujus nominis, cui hoc fatum contigerit, ignoro. — ¶. 472.] V. 3. οἰκεῖ Δ. Vulgo et Cod. Vat. οὐκέτι debetur *Salmaſio.* —

Aſtaciden ut heroëm inter paſtores, qualis Daphnis fuit, in poſterum celebrabimus. — Scriptum videtur hoc Epigr. in formoſum puerum, morte immatura exſtinctum; quem poëta propterea, ut alterum Hylam, propter venuſtatem, non ab Orco, ſed a Nympha, ejus amore incenſa, raptum dicit.

XLVII. Cod. Vat. p. 219. Planud. p. 288^b. St. 425. W. Ubi plures Heraclitos recenſet *Diogen. Laert.* L. IX. 17. p. 557. etiam eum commemorat, quem *Callimachus* hoc Epigr. ut egregium poëtam virumque jucundum praedicat. Idem inter doctos Halicarnaſſenſes commemoratur ap. *Strabon.* XIV. p. 656. qui etiam ejus cum poëta noſtro familiaritatem meminit. — V. 3. ἠέλιον ἐν λ. Vat. ἥλιον ἐν λ. *Diog.* et ed. Plan. Aſc. et Steph. Antiquiores, ut Cod. Vat. *Br. Bentleji* judicium ſequitur, qui bene monuit, λέσχην hoc loco eſſe ipſam confabulationem, non locum, ubi confabularentur. — ἠέλιος de die accipiendum plures illuſtrarunt. Vide *Triller.* ad Thom. M. p. 419. De λέσχῃ autem praeter ea, quae Viri docti ad hunc locum dederunt, (*Erneſt.* II. p. 274. ſqq.) conf. *Caſaubon.* ad Theophr. Char. c. III. p. 41. *Kuhn.* ad Aelian. V. H. II. 34. *Callimachi* verba obverſata eſſe *Aeliano* H. A. VI. 58. οἱ δὲ θύειν ἀνάγκῃ αὐτοὺς καὶ ὁμολογεῖν, ὅτι τὸν μὲν ἥλιον ἐν ταῖς λέσχαις καταδύειν ἄγουσι σχολὴν, οὐκ ἴσασι δὲ ὅσα οἱ ὄρνιθες — monuit *Petav.* ad Syneſ. p. 18. et *Schneider* ad Aelian. p. 212. At ex hoc loco apparet, *Aelianum* in ſuo Cod. reperiſſe lectionem *Stephani:* ἥλιον ἐν λέσχαις καταδ. Ceterum hoc dicendi genus expreſſit *Virgil.* Ecl. IX. 51. *Saepe ego longos Cantando puerum memini me condere ſoles. Perſius* Sat. V. 41. *Tecum etenim longos memini conſumere ſoles.* — V. 4. τετράπαλαι, quod *Anna* tuetur et *Menagius* p. 399. minus ſincerum videbatur *Brodaeo,* qui τέφρα πάλαι conjecit. *Wakefield* in Silv. crit. T. II. p. 156. τέφρα τε καὶ σποδιὴ legendum contendit; quam

ſuam conjecturam *Menagius* quidem vulgatae non praetulit. *Minucius Felix* in Oct. XI. *Renaſci ſe ferunt poſt mortem et cineres et favillas.* — Paulo ante Ἁλικαρ.ησεῦ Vat. tres Aldinae et Aſc. Ἁλικαρνασεῦ. Flor. — V. 5. ἀηδόνες. Sed adhuc vivunt carmina tua: elegi, ut diſcimus ex *Diogene Laertio.* — Ipſi poëtae ſaepenumero ἀηδόνες vocantur; vide ad *Noſſid.* Ep. XII. Hic carmina, ut in Ep. ἀδεσπ. DXIX. πολυμελεῖς Ἀλκμᾶνος ἀηδόνες. — V. 6. ἁρπακτής. Planud. ἁρπακτὴρ ex *Diogene* praetulit *Bentlejus.* Sententia eſt, ut ap. *Horat.* L. III. Carm. XXX. 6. *Non omnis moriar: multaque pars mei Vitabit Libitinam: usque ego poſtera Creſcam laude recens.* Anthol. Lat. Tom. I. p. 449. CCLXII. *Ingenio mors nulla nocet; vacat undique tutum: Inlaeſum ſemper carmina nomen habent.*

XLVIII. Cod. Vat. p. 246. ſq. Planud. p. 245. St. 356. W. (*Erneſt.* XIX. p. 291.) In Lyci Naxii mercatoris, qui ab Aegina profectus naufragium fecerat, cenotaphium. — V. 1. γῆς θάνεν. Vat. ἔθανεν. Plan. — V. 2. ναῦν καὶ ψυχήν. Simili zeugmate *Euripid.* in Hec. 21. ἐπεὶ δὲ Τροία Ἕκτορός τ' ἀπώλετο ψυχή. ψυχὴν ὀλέσαντες *Homerus* dixit Il. ν. 763. — ἀπ' ὀλλυμένην. Vat. — V. 3. ἔπλεεν. Vat. — ἐν ὑγρῇ. Homerica locutio. Il. κ. 27. πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν Ἤλυθον ἐς Τροίην. *Ariſtoph.* Veſp. 646. πολλὰ μὲν ἐν γῇ, Πολλὰ δὲ ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας. — V. 4. ἄλλως, i. e. κενὸν ὄνομα. nihil niſi nomen ſepulcri habeo, cum mortuum intra me non receperim. Exquiſitis exemplis hanc adverbii ἄλλως poteſtatem illuſtravit *Ruhnken.* ad Tim. p. 199. et *Toup.* ad Longin. p. 167. — V. 5. 6. Vat. Cod. ſejunctim exhibet cum lemmate: ἄδηλον. εἰς ναυηγὸν θαυμάσιον. Novam in Cod. paginam hoc diſtichon incipit, ubi plerumque nova lemmata apponuntur. — V. 5. θαλάσσῃ. Ed. Flor. — ἐρίφων. *Nicaenet.* Ep. V. παίδων ὅτι τὸν μόνον αὐτῷ Στρύμων, ἥ τ' ἐρίφων ὤλεσε πανδυσίη. *Crinag.* Ep. XLIX. ῥιγηλὴ ναύταις ἐρίφων δύσις.

XLIX. Cod. Vat. p. 278. Planud. p. 193. St. 281. W. (*Erneſt.* X. p. 284.) — V. 1. ὁ Ἀκανθ. Vat. Ex eodem θνάσκειν pro vulgato θνήσκειν receptum eſt. ἱερὸν ὕπνον male de longo et perpetuo ſomno explicari, docet *Heynius* ad Tibull. II. 6. 31. Sanctus vocatur ſomnus, quia piorum manes ſancti ſunt. Contulit *Rubnk.* Epigr. ap. Spon. Miſcell. p. 369. καὶ λέγε Πωπιλίην εὕδειν, ἄνερ· οὐ θεμιτὸν γὰρ θνήσκειν τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ᾽ ὕπνον ἡδὺν ἔχειν. inter ἀδέσπ. DCCXV. Conf. quae collegit *van Goens* de Cepotaph. p. 164.

L. Cod. Vat. p. 289. Planud. p. 195. St. 284. W. — Vulgata lectio πῶς ἔσεται, quam *Br.* e Cod. Vat. emendavit, *Annam* commovit, ut hoc carmen de Pythagoreo interpretaretur. *Opſopoeus* idem in Epicureum, diu de animae natura ambigentem, ſcriptum exiſtimabat. Hoc unum mihi cum probabilitate quadam ſuſpicari videor, Timarchum, philoſophum, dum viveret, de natura animae ejusque poſt mortem conditione ſcripſiſſe. Hinc fit, ut, eodem defuncto, poëta eos, qui de his rebus aliquid certius accipere vellent, ad inferos ableget. Haeremus autem in verbis: δίζεσθαι φυλῆς Πτολεμαΐδος. Haec vix commode ita accipi poſſunt, ut ſenſus ſit: Quaere virum ex tribu Ptolemaide, filium Pauſaniae — pro ἢν δίζῃ Τίμαρχον, ἐκ φυλῆς Πτ. quod tum demum locum haberet, ſi prius diſtichon generalem enuntiationem contineret; fere ſic: Si forte certius quidquam de animae natura audire et diſcere volueris, ad inferos tibi deſcendendum eſt; ibi enim Timarchum invenies Athenienſem, Pauſaniae filium, harum rerum peritiſſimum. Nunc vero parum abeſt, quin poſterius diſtichon depravatum exiſtimem. δίζεσθαι a librario in locum omiſſi vocabuli inſertum videtur. Nihil obſcuritatis habiturus eſſet hic locus, ſi Cod. praeberet:

Ἣν δίζῃ Τίμαρχον — —
Κεκροπίδην, φυλῆς Πτολεμαΐδος, υἱέα πατρὸς
Παυσανίου, δήεις αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

Sic protaſis continuatur usque ad Πανσανίου, reliqua apodoſin conſtituunt. φυλὴ Πτολεμαὶς una ex tribubus Atticis. *Pollux* VIII. 110.

¶. 473.] *LI.* Cod. Vat. p. 278. Planud. p. 196. St. 285. W. (*Erneſt.* XII. p. 286.) „στίχος habent Vat. „Cod. et Planudei plures: in duobus ſuperſcriptum erat „τάφος. Tum Vat. Cod. λέξων. Iidem omnes habent v. 2. „δολιχὸς, quod rectum eſt, et ad στίχος refertur.“ *Brunck.* In Planud. vulgo: ὁ καὶ τάφος, οὐ μακρὰ λέξω. et in pentametro: Κρὴς ὑπ' (ἐπ' Vat.) ἐμοὶ δολιχόν. Solet hoc diſtichon de homine brevis ſtaturae, ſub exiguo ſepulcro condito, accipi. Vix recte. σύντομος dici videtur homo paucorum verborum. (σύντομα λέγειν, *Sophocl.* Antig. 446. rem breviter eloqui συντέμνειν λόγον eſt; vide exempla a *Wetſtenio* collecta ad N. T. II. p. 69.) Quum igitur Theris, dum viveret, breviloquentiae ſtudioſiſſimus fuiſſet, poëta breviſſimum elogium ejus cippo inſcribendum eſſe cenſet. δολιχὸν ſive δολιχὸς *Brunckius* defuncto primus tribuit, quaſi ille conqueratur, vel ſic nimis longam eſſe illam inſcriptionem. Aliter ſtatuit *Ruhnkenius*, qui in Ep. Crit. p. 174. haec habet: „Eſt imitatio Simoni„dis Anth. III. 2. p. 284. εἰπὸν, τίς, τίνος ἐσσὶ, τίνος πατρίδος; „τί δὲ νικῇς; Κάσμυλος, Εὐαγόρου, Πύθια, πὺξ, Ῥόδιος. Quo „minus dubitari debet, quin in δολιχὸν ſupplendum ſit „νικήσας, ut victor in curriculo longo intelligatur. Lapis „ap. Murat. p. 649. Σάμιχος Ἐπαινέτου, Λαρυμνεὺς, παίδων „τῶν πρεσβυτέρων δολιχόν. Vide Dorvill. ad Charit. p. 310. „Bene autem N. Heinſius hoc Epigr. comparavit cum „Ovidianis hinc ductis II. Amor. 6. 59. *Oſſa tegit tumu„lus: tumulus pro corpore parvus: Quo lapis exiguus par „ſibi carmen habet.*“ Haec *Ruhnkenius.* Viderint doctiores, utra interpretatio praeferenda ſit.

LII. Vat. Cod. p. 289. Planud. p. 209. St. 304. W. (*Erneſt.* XIII. p. 286.) Critias Cyzicenus, in peregrina terra ſepultus, viatorem, ſi forte Cyzicum venerit, rogat,

ut

ut parentibus mortem ſuam, et quo loco ſepultus ſit, indicare velit. Cf. ſimile Ep. *Aſclepiad.* XXXIX. *Nicaeneti* Ep. V. — V. 1. ἣν ἐθέλῃς. Vat. — V. 4. υἱὸν om. Vat. In marg. ὧδ' ἐπέχω. Hoc vulgata non deterius eſſe, judicat *Brunckius.* υἱὸν eleganter ſuppreſſum *Planudes* forte inſeruit.

LIII. Cod. Vat. p. 290. Planud. p. 209. St. 304. W. (*Erneſt.* XIV. p. 288.) Ex v. 5. ſuſpicor, Charidam illum, quicum poëta loquitur, vitam poſt mortem negaſſe. Poëta eum itaque poſt fata in eadem ſententia manentem fingit. — V. 1. ἀναπαύεται. Frequens de defunctis, qui a vitae moleſtiis et aerumnis quieſcunt. Illuſtravit *Alberti* in Obſſ. phil. p. 492. ſq. — Εἰ τὸν — ὑπ' ἐμοί. Cippus loquitur. Eleganter poëta hac ratione patris nomen et patriam indicat. Poſteriora duo diſticha Vat. Cod. tanquam novum Epigramma exhibet. — V. 3. πολὺς σκότος. Vat. Nihil intereſt, utro modo legas. Ceterum Charidae verba ſunt, quibus γ. praefixum. Per ἄνοδον *Anna* palingeneſiam intelligit. — μῦθος. *Baſil. Caeſar.* p. 349. B. Quo abierunt, aït, illi illuſtres imperatores et tyranni: οὐ πάντα κόνις; οὐ πάντα μῦθος; οὐκ ἐν ὀλίγοις ὀστέοις τὰ μνημόσυνα τῆς ζωῆς αὐτῶν; *Et cinis et manes et fabula fies. Perſius* Sat. V. 153. ex *Horatio* I. 4. 16. *Jam te premet nox fabulaeque manes.* cui loco inter alia ſimilia noſtrum quoque Epigr. admovit *Mitſcherlich.* in Specim. p. 21. nec ejus obliti ſunt *Juvenalis* intrpp. II. 149. *Eſſe aliquod manes et ſubterranea regna, Et pontum, et ſtygio ranas in gurgite nigras — Nec pueri credunt.* nec *Barthius* ad *Claudian.* de Laud. Stil. L. III. 71. p. 285. — V. 5. λόγος. Referendum ſive ad omnia, quae Charidas de inferis praedicaverat, ſive ad unum verbum ἀπωλόμεθα. — Pro ὕμμιν Flor. ed. ὑμῖν. — Ad ſequentia verba, quae obſcuriſſima ſunt, longum eſt, Interpretum ſomnia adſcribere. *J. Scaliger* in Not. mſtis Πελλαῖος corrigit. *Salmaſius* ad Tertull. de Pall. p. 334.

putat, Pellaeum fuiſſe ἀλαζόνα, hominem inflatum, glorioſum, quia Graecis dicatur homo vaniloquus et nimis magnifice de ſe ſentiens et praedicans βοῦς. Antitheſis eſſe videtur in verbis λόγος ἀληθινὸς et ἡδύς. Id quod dixi, defunctos perire, verus eſt ſermo, quamvis fortaſſe parum jucundus. Quod ſi jucundiora audire voles — —. Aliter tamen ſenſiſſe videtur *P. Fonteinius*, cujus conjecturam profert *Burmannus* in *Dorvillii* Sicul. T. II. p. 449. οὐδὲ, τὸν ἡδὺν, Πωλεῖται χαλκοῦ βοῦς μέγας εἰν Ἀΐδῃ. Interpretationem non addidit; nec ipſe, quid ſenſerit, exputo. — Pro εἰν Ἀΐδῃ, quod in Vat. eſt, vulgo habetur εἰς Ἀΐδην.

LIV. Cod. Vat. p. 289. Planud. p. 216. St. 314. W. (*Erneſt.* XV. p. 288.) In Charmidem ſubita morte oppreſſum. — V. 1. Recte *Anna* comparavit *Theocrit.* Eid. XIII. 4. οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες. *Nemo tam Divos habuit faventes, Craſtinum ut poſſit ſibi polliceri. Seneca* Thyeſt. 619. Similia collegit *Wetſten.* ad N. T. II. p. 676. — V. 2. Χαρμιτόν. tres Aldinae. Ab edit. Flor. τὸν abeſt. — V. 3. κλαύσ. ἐθάπτ. *Propert.* L. II. 1. 79. *Ambulat, et ſubitum miramur funus amici.* — Ceterum, quae hic ſunt doriſmi veſtigia, ea Vat. Cod. ſervavit. Planud. ἡνίκα, ἡμετέροις, τῇ ἑτέρῃ.

LV. Cod. Vat. p. 289. Plan. p. 229. St. 333. W. (*Erneſt.* XVI. p. 288.) In Timonoam, Methymnaeam, Timothei filiam, Euthymenis conjugem. — V. 1. Τιμονίη. Vat. Ex prioribus his verbis me non commode expedio. Suſpicor, contineri in iis inſcriptionem cippi:

Τιμονόης τόδε σῆμα. —

Nomine Timonoës lecto, poëta addubitat, quaenam illa fuerit; idque non prius intelligit, quam patris quoque nomen legit. Corruptela oriri potuit ex omiſſa ſyllaba poſteriore vocabuli σῆμα, quam ſequens ſyllaba abſorpſit: Τιμονοηςτοδεση —. Hinc ἐσσι factum. — Μήθυμνα. De

orthographia hujus nominis vide *Waſſe* ad Thucyd. L. III. p. 517. ed. Bip.

T. 474.] *LVI.* Vat. Cod. p. 279. Planud. p. 234. St. 339. W. (*Erneſt.* XVII. p. 290.) In Crethidem Samiam mulierem, aequalibus ſuis, dum viveret, valde gratam. — V. 1. τὴν πολύμυθον. Non in reprehenſionem dictum; facundam mulierem ſignificat, ut λαλίη. Vide *Ruhnk.* ad Hermeſ. 78. p. 297. — V. 2. Σαμίην Vat. a pr. man. — V. 3. σὺν ἔριθον. Vat. Idem mox ἀπὸ βρίζει. Compoſitum ἀποβρίζειν habet *Homer.* Od. ι. 151. Cf. *Theocrit.* Ep. XX. 4.

LVII. Cod. Vat. p. 246. Planud. p. 245. St. 356. W. (*Erneſt.* XVIII. p. 290.) In cenotaphium Sopolis, Dioclidae filii, naufragi. Poſterius diſtichon expreſſum ex Ep. *Simonid.* XCII. νῦν δ' ὁ μὲν ἐν πόντῳ κρυερὸς νέκυς· οἱ δὲ βαρεῖαν Ναυτιλίην κενεοὶ τῇδε βοῶσι τάφοι. — Ad initium carminis fortaſſe obverſabatur poëtae Prolog. Medeae Euripideae: Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτᾶσθαι σκάφος Κόλχων ἐς αἶαν κυανέας συμπληγάδας — οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ, Μήδεια, πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας. — V. 4. σῶμα. Vat. Cod. et Plan.

LVIII. Cod. Vat. p. 278. Plan. p. 258. St. 372. W. (*Erneſt.* XX. p. 290.) — In primo verſ. δωδεκέτην correxit man. rec. in Vat. Cod. — Vulgo ἀπέθηκε. — Seq. verſ. *Joſ. Scaliger* in Not. mſtis corrigit: τὴν πολιῆς ἐλπίδα. Mutatione non eſt opus. πολλὴν ἐλπίδα dixit *Eurip.* in In. Fr. XII. 2. ἐλπίδα μεγάλαν Troad. 857.

LIX. Cod. Vat. p. 289. Planud. p. 261. St. 377. W. (*Erneſt.* XXII. p. 292.) In Melanippum et Baſilo ejus ſororem, quae, fratre defuncto, ipſa ſibi manus intulerat. — V. 2. δυομένου. Vulg. — V. 4. κατήφησεν. Vat. *Antip. Sidon.* Ep. XCIX. ἃ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἑὰν ὠλόψατο χαίταν, Καὶ πλατὺς Εὐρώπας ἐστονάχησε δόμος. — V. 6. εὐτέκνων. Vulgo. Noſtrum praeter Vat. Cod. habet etiam

Planudeor. regius optimus. Idem *Huetius* in Cod. Scaligeri notatum invenit.

LX. Cod. Vat. p. 281. Planud. p. 289. St. 428. W. ubi *Callimachi* nomen deſideratur in antiquis editionibus. Sed huic poëtae tribuitur antiquiſſima auctoritate *Ciceronis* in Tuſc. Quaeſt. I. 34. *Callimachi quidem epigramma in Ambraciotam Cleombrotum eſt, quem ait, cum ei nihil accidiſſet adverſi, e muro ſe in mare abjeciſſe, lecto Platonis libro.* ad quem locum vide *Daviſium.* Habetur ap. *Sextum Empir.* adv. Gramm. I. 2. p. 227. et *Ammonium* in Porphyr. Isagog. p. 3. Κλεόμβροτός τις ὀνόματι ἐγκύψας (*Bentl.* conj. ἐγκύρσας, improbante *Bernardo* ad Theophan. Non. c. 39. p. 178.) τῷ Πλάτωνος Φαίδωνι, καὶ, ὅτι μὲν δεῖ τὸν φιλόσοφον θάνατον μελετᾷν, γνοὺς, ὅτῳ δὲ τρόπῳ δεῖ, μὴ γνοὺς, ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ τείχους ἑαυτὸν κατεκρήμνισε· τούτου μαρτύριον ὁ εἰς αὐτὸ τὸ Ἀμβρακιωτικὸν μειράκιον ἐκθέμενος ἐπίγραμμα ποιητής· φησὶ γὰρ, Εἴπας, ἥλιε — —. Ad hanc hiſtoriam reſpicit *Agathias* Ep. LXX. 17. εἰ δ' ἐθέλεις, τὸν παῖδα Κλεόμβροτον Ἀμβρακιώτην Μιμοῦ καὶ τεγέων σὸν δέμας ἐκχάλασον. Et is, qui *Luciani* nomen mentitur, in Philopatr. T. III. p. 586. εἰ μὴ ἐπέκραξάς μοι, ὦ τὰν, καὶ τὸ τοῦ Κλεομβρότου πήδημα τοῦ Ἀμβρακιώτου ἐμυθεύθη ἐπ' ἐμοί. — V. 1. εἴπας. *Schol. inedita Dionyſii Thracis* habent ἧμε χαῖρε φαεινέ. vitioſe pro ἥλιε, quod praefert *Valcken.* ad Ammon. p. 58. Eandem lectionem ex *Choeroboſco* Mſc. eruit *Bernard.* ad Thom. M. p. 54. εἴπας per ſenſum abeſſe poſſe dubitat *Erneſtus.* — Ἀμβρακιώτας. Vat. a pr. man. Ἀμπρακιώτης. *Sext.* et *Schol. Dion. Thracis.* — V. 2. ἥλλατ' Vat. ex correct. et in fine εἰς ἀΐδαν. *Opſopoeus* εἰς ἅλαδε conjiciebat, quia eſt in *Cicerone: e muro ſe in mare abjeciſſe. Buberius* ad *Ciceronem* monet e *Scylace,* non murum urbis Ambraciae, quae octoginta ſtadiis a mari diſtabat, ſed portus moenia intelligi; laudans ad refellendam conjecturam *Opſopoei Ovid.* in Ibid. 495. *Vel de praecipiti venias in Tartara ſaxo.* — V. 3. οὐδὲν

ἰδών. Plan. Vat. Cod. ut Ep. LIX. τὸν εὔτεκνον χῆρον ἰδοῦσα δόμον. XLVIII. ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην. — *Brunckius* tamen praetulit lectionem *Scholiaſtae Dion. Thr.* ſecutus judicium *Valckenarii* ad Ammon. l. c. Cf. *Bernard.* ad Thom. M. l. c. Ap. *Sextum* θανάτου τέλος perperam legitur. — ἢ τὸ Πλατ. Vat. Cod. qui et v. 4. ἐν τῷ inepte legit. γράμμα de *libro* illuſtrat *Valcken.* l. c. et *Mauſſacus* in Diſſ. crit. de Harpocr. p. 382. — ἀναλεξάμενος, i. e. ἀναγινώσκων. Laudat *Erneſtus Abreſchium* in Miſc. Obſſ. Tom. VI. 2. p. 399. ſq. Adde *Hemſterh.* ad Lucian. T. II. p. 362. ed. Bip.

¶. 475.] *LXI.* Cod. Vat. p. 279. Planud. p. 284. St. 411. W. (*Erneſt.* XXVIII. p. 296.) In Micylum, virum pauperem, ſed bonum et integrum. — V. 1. ἀπὸ σμικρῶν. Ab exiguo patrimonio egenum victum habui. βίος pro βίοτος, ut ſaepe. — V. 2. ῥέξας emendavit *Valckenar.* ad Theocr. p. 350. B. qui etiam diſtinctionem mutavit, puncto poſt οὐδένα poſito, et diſtinctionis nota, quae eſt poſt Μίκυλος, deleta. Nomen viri, a μικκὸς derivandum, idem Μίκκυλος ſcribit; improbante *Brunckio*. In *Leonidae Tar.* Ep. XV. nomen eſt Μίκυθος ejusdem originis priore producta. Vat. Cod. Μείκυλος. nam ι longum ει ſcribebant. Vide *Brunck.* ad Apollon. Rhod. I. 53. — V. 4. Ad verba ἄλλοι δαίμονες repetendum ex ſuperioribus κοῦφοι, ſed ſenſu diverſo. Deos ſibi *placidos, jucundos* precatur. In ἄλλοι vide ne naevus haereat. Fortaſſe *Callimachus* ſcripſerat:

— — μήτ' ἀΐδου δαίμονες, οἵ μ' ἔχετε.

LXII. Cod. Vat. p. 290. Planud. p. 278. St. 402. W. (*Erneſt.* XXII. p. 292.) Patris laudem cum laude avi et ſua conjungit. — V. 3. ἠδείης. Vat. et mox ὁ μὲν κοτεν π. Hinc intelligimus, *Callimachi* noſtri avum bello clarum et Cyrenaeorum ducem fuiſſe. — V. 4. Vulgo κρείσσονα. Superavit invidiam carminibus. — V. 5. οὐ νέμεσις.

Idque ei merito contigit, cum Muſae ei inde a pueritia faverint. — Verſu ult. vulgo legebatur ἄχρι βίου. et ſic eſt in Planud. *Scholiaſt.* Heſiod. Theog. init. Ὅντινα τιμήσουσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο, Γεινόμενον δ' ἐσίδωσι διοτρεφέων βασιλήων. Ἐντεῦθεν καὶ Καλλίμαχος ἔφη· Μοῦσαι γὰρ ὅσους βλέμματι εἶδον παῖδας Μὴ λοξῷ, πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους. Unde *Bentlejus* praeclare vidit, epitheton, quod deſiderabatur ad ὄμματι, eſſe λοξῷ. Huic conjecturae, ſi conjectura dicenda eſt ejusmodi emendatio, calculum adjecit *Ruhnk.* Ep. crit. p. 146. comparans *Apollon. Rhod.* L. IV. 476. ὀξὺ δὲ πανδαμάτωρ λοξῷ ἴδεν, οἷον ἔρεξαν, Ὄμματι. *Nonnus* XXX. p. 766. ὄμματα λοξὰ τίταινε χόλου κήρυκι σιωπῇ. Quaedam huc pertinentia dedit *Klotz.* ad Tyrt. p. 37. ſq. Sententia eſt, ut ap. *Theocrit.* Eid. IX. 35. Μῶσαι φίλαι, οὓς γὰρ ὁρεῦντι γαθεῦσαι, τὼς οὔτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκη. et *Horat.* IV. Carm. III. 1. *Quem tu, Melpomene, ſemel Naſcentem placido lumine videris.* cui Callimachea admovit *Muretus* in Var. Lect. IV. 20. Noſtri loci memor *Valckenarius* ad *Eurip.* Hipp. 1339. p. 310. C. cum in aliis libris diverſa ſit lectio, ſcribi poſſe autumat: — ὄμματι παῖδας Μειλιχίῳ —. *Alciphron* L. I. 36. p. 162. μακαρία φιλότης, τοῖς εὐμενεστέροις ὄμμασιν εἶδον ἐκείνην αἱ Χάριτες. ubi vide *Berglerum.*

LXIII. Cod. Vat. p. 269. Εἴς τινα Βάττου υἱὸν ἢ Βατιάδην ποιητήν. (ſic eſt in apogr. Gothano. In Bentl. apogr. πυκτὴν habebatur.) In ipſum *Callimachum* eſſe monuit, auctore incerto, *Bentlejus.* *Callimachi* nomen adſcriptum habet Vat. Cod.

MENECRATIS SMYRNAEI
EPIGRAMMATA.

¶. 476.] *I.* Vat. Cod. p. 425. Planud. p. 120. St. 173. W. Mulier quaedam, cum tres liberos morte immatura amiſiſſet, quartum infantem ſimulatque enixa eſſet, rogo impoſuit. — V. 2. ἀπλήστῳ δαίμονι. Plutoni inſatiabili. ἀπλήρωτ' Ἀΐδα. Ep. ἀδέσπ. DCCXIII. — V. 3. τετρ. ἄλγος. i. e. βρέφος, novum ipſi luctum allaturum. ἀδήλους ἐλπ. Non exſpectavit incertum rei eventum, ſed infantem ſuum ſtatim flammis tradidit. — V. 6. κερδήσω. Educationis ſaltem labore ſuperſedebo, et ſic luctum habebo minori curarum dispendio. — *Wakefield.* in Sylv. crit. T. II. p. 153. offenſus repetitione ejusdem vocabuli, θεῖσα et ἔθηκε, verſu 4. corrigebat: ζωὸν ἧκε βρ. Mihi vulgata probatur. Idem v. 5. diſtinguit ſic: οὐ θρέψω, λέξασα· τί γὰρ πλέον; Ἄϊδι μ.

II. Vat. Cod. p. 365. Planud. p. 21. St. 33. W. Argutum diſtichon. — ὀφειλόμενον. Senectutis, quamvis ab omnibus deſideratae, exſpectatio longe melior tamen et jucundior, quam ejusdem praeſentia. Eam nobis a natura deberi cupimus, perſolvi non volumus.

ERATOSTHENIS CYRENAEI
FRAGMENTA QUAEDAM.

¶. 477.] *I.* „Eratoſthenis poëmatium erat, Erigone, „διὰ πάντων ἀμώμητον, ut ait Longinus. Hujus argumen„tum Erigones fabula, quae ob moerorem amiſſi patris „ſuspendio vitam finivit. Ex eo verſiculum profert Ma„crobius Sat. VII. 15. καὶ βαθὺν ἀκρήτῳ πνεύμονα τεγγόμε„νος. Alium Stephanus in ἄστυ· εἰσόκε δὴ Θορικοῦ καλὸν

„ἵκανεν ἄστυ.“ *Brunck.* Locus *Longini* de Erigone eſt Π. Ὕ. 33. Fabulam, a tragicis quoque tractatam, narrat *Apollod.* L. III. 7. p. 270. ubi vide not. Verſus a *Brunckio* ex *Macrobio* prolatus an in Erigone lectus fuerit, ignoratur. Hoc ſcimus, *Eratoſthenem Alcaei* veſtigia preſſiſſe, qui dixerat: οἴνῳ πνεύμονα τέγγε, τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται. quae verba vulgo cani fuiſſe ſolita narrat *Macrobius* l. c. ex *Plutarcho* T. II. p. 698. A. Hanc cantilenam *Petronio* reſtitui volebat *Munckerus* c. XXXIV. pro *tengomenas faciamus*; ſed incerta emendatio. Illud certius, quod *Philodemus* Ep. XXII. ad *Alcaei* verſum reſpexit: καὶ Μιτυληναίῳ τὸν πνεύμονα τέγξατε Βάκχῳ. — Alter *Eratoſthenis* verſiculus, ex *Stephano Byz.* ſumtus, ſic ap. hunc ſcriptorem legitur: λέγεται ἄστυ καὶ ὁ δῆμος· ὡς Ἐρατοσθένης ἐν Ἠριγόνῳ· (l. Ἠριγόνῃ) εἴς τε δὴ Θορικοῦ καλὸν ἵκανεν ἕδος. ὅτι δὲ δῆμος Θορικὸς, δῆλόν ἐστι. ubi pro ἕδος legendum eſſe ἄστυ *Pinedo* vidit. Hac conjectura recepta, *Ruhnken.* in H. in Cerer. 126. p. 24. ſcribendum cenſet praeterea: εἰσόκε δὴ Θορικοῦ καλὸν ἵκεν ἐς ἄστυ. eumque verſum ſic ſcriptum ad Bacchum refert cum Cerere ad Thoricum appellentem. Conf. *Apollodor.* L. III. 13. p. 227. — Duo illa diſticha, quae hic primo loco in Analectis leguntur, ſervavit *Athen.* L. II. p. 36. F. et *Stob.* Flor. XVIII. p. 159. *Geſn.* 97. *Grot.* Tres priores autem verſus habet etiam *Clemens Alex.* Paedag. L. II. p. 183. 17. ubi doctiſſimus *Sylburg.* ſe in errorem abripi paſſus eſt. — V. 1. οἶνός τε π. *Stob.* τῷ correxit *Grot.* οἶνός θ' ὅς. *Clem.* Utrique lectioni praeferendum τοι ap. *Athen.* — ἄνδρα. *Stob.* ἄνδρας. *Athen.* et *Clem.* — V. 3. βοῤῥῆς ἠὲ ν. τὰ δέ τοι —. *Athen.* βορέης ἠὲ ν. τὰ δὲ καὶ κ. πάντα φαίνει. — Quum apud *Athenaeum* hi verſus τῷ Κυρηναίῳ tribuantur, nomine proprio non addito, fuit qui eos *Callimacho* vindicaret. Hanc opinionem refellit teſtimonium cum *Stobaei* l. c. tum *Heſychii* v. ναρθηκοπλήρωτον· — θερμὸς ἐστι φύσει ὁ οἶνος ἢ πυρώδης. οἶνος τῷ πυρὶ ἶσον ἔχει μένος. Ἐρατοσθένης.

II. Hoc fragmentum exſtat inde a v. 3. in *Fulvii Urſini* coll. Virgil. ad Georg. I. 233. p. 114. ed. *Valck.* ex Achill. Tat. Isagoge in Arati Phaen. p. 153. et ap. *Scaliger.* in Manil. L. IV. p. 240. Duobus verſibus ab initio auctum edidit hoc fr. ex eodem Achille T. *Fellus* in Arateis p. 46. Verſus 3 – 10. leguntur in *Heraclidis* Alleg. Hom. p. 165. ed. *Schow.* Ἑρμῆν Eratoſthenis, hexametris conſcriptum, diſciplinarum origines tradidiſſe, ſuſpicatur *Heynius* in Opuſc. Acad. Tom. I. p. 97. not. Ex hoc carmine ſuperſunt etiam alia fragmenta. Duo ap. *Athenaeum.* Alterum L. V. p. 189. D.:

Βαθὺς διαφύεται αὐλῶν.

Alterum L. VII. p. 284. D. E.:

Ἄγρης μοῖραν ἔλειπον ἔτι ζώοντας ἰούλους,
Ἠέ γε νειήτην τρίγλην ἢ περκάδα κίχλην,
Ἢ δρομίην χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθύν.

Pollux L. VII. 90. Μέμνηται δὲ καὶ φαικασίου ἐν τῷ Ἑρμῇ Ἐρατοσθένης·

Πέλμα ποτὶ ῥάπτεσκεν ἐλαφροῦ φαικασίοιο.

Confer *Toup.* in Em. in Suid. P. III. p. 539. — Ut ad noſtrum fragmentum redeamus, duo verſus, qui ejus initium conſtituunt, ſic leguntur ap. *Fellum:*

αὐτὴν μέν μιν ἔτετμε μεσηρέα παντὶ ὀλύμπου
κέντρου ἀπὸ σφαίρας· διὰ δ᾽ ἄξονος ἠρήρειστο.

Zonarum, quas coelum ambire fingit *Eratoſthenes*, deſcriptionem hinc ſumſit *Virgilius* Georg. I. 233. ſqq. *Quinque tenent coelum zonae: quarum una coruſco Semper ſole rubens, et torrida ſemper ab igni; Quam circum extremae dextra laevaque trahuntur, Caerulea glacie concretae atque imbribus atris. Has inter mediamque duae mortalibus aegris Munere conceſſae Divom; via ſecta per ambas, Obliquus qua ſe ſignorum verteret ordo.* — V. 3. Pro περιειλάδες *Heraclides* legit περιηγέες. — V. 5. ἔκπυρος. *Heracl.* — V. 6. ἐπ᾽ αὐτήν. *Heracl.* et mox κεκλιμέ-

γην. — V. 9. περιπεπηγυῖαι. *Heracl.* — V. 10. Hic *Brunck.* exhibuit lectiones *Heraclidis*, cum ap. *Achillem Tat.* legatur φρικαλέαι et νοσέουσι. Hoc praetuliſſe videtur *Scaliger* ad Manil. l. c. — V. 12. περίψυκτος δὲ τέτυκτο. *Fell.* et *Scalig.* Conf. *Ruhnken.* Ep. crit. II. p. 215. — ¶. 478.] V. 17. Ἐλευσίνης. *Fell.* et *Scal.*

II[a]. *Schol. Apoll. Rhod.* L. I. 972. Ἴουλος δὲ καλεῖται ἡ πρώτη ἐξάνθησις καὶ ἔκφυσις τῶν ἐν τῷ γενείῳ τριχῶν· ὁ μέντοι Ἐρατοσθένης ὄνομα ᾠδῆς ἐρίθων ἀπέδωκεν ἐν τῷ Ἑρμῇ, λέγων οὕτω·

ἡ χερνῆτις ἔριθος, ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος
δενδαλίδας τεύχουσα, καλὰς ἤειδεν ἰούλους.

οὐκ ἔστι δὲ, φησὶ Δίδυμος, ἀλλ' ὕμνος εἰς Δήμητρα, ὡς ὁ οὔπιγγος παρὰ Τροιζηνίοις εἰς Ἄρτεμιν· ἔστι γὰρ οὖλος καὶ ἴουλος ἡ ἐκ τῶν δραγμάτων συναγομένη δέσμη· καὶ Οὐλὼ ἡ Δημήτηρ. Vehementer depravati leguntur hi verſus ap. *Etymol. M.* v. Ἴουλος. ubi in Edit. princ. – alia enim nunc non ad manus eſt – ſic ſcripti exſtant: Ἡ χερνῆτις θεὸς ἐφ' ὑψηλοῦ ἐλεῶνος Δανδαῖτις στείχουσα καλὰς δ' ἤειδ' ἰούλους. Paulo integriores eosdem protulit *Tzetza* in Lycophr. 23. p. 8. qui tamen etiam δαιδαῖτις στείχουσα legit. Priorem verſum *Brunckius* ex Codice, ſive *Tzetzae*, ſive *Schol. Apollonii*, non enim diſerte indicavit, ſic emendavit:

ἦν δ' ἄρα χερνῆτις τις, ἐφ' ὑψηλοῦ π.

ubi vocem ἔριθος praeteriri vides; vix bene. Scribendum leniſſima mutatione:

ἦν χερνῆτις ἔριθος — —

Vox ἔριθος mediam producit. Fortaſſe tamen ne haec quidem emendatio neceſſaria eſt. *Valckenarius* certe in Not. ad Adon. p. 373. B. in lectione *Scholiaſtae Apollonii* acquievit. Attigit hoc fragmentum *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Cerer. p. 733. — Δενδαλίδες placentae genus eſt, ut apparet ex loco *Nicocharis* ap. *Athen.* L. XIV. p. 645. C.

III. Ex *Eutocio* in Archimedis Sphaeram et Cylindrum p. 22. ed. Baſil. an. 1544. ad calcem Epiſtolae Eratoſthenis ad Ptolemaeum, quam *Fellus* repetivit in Arateis p. 35. Hinc diſcimus, problematis de cubo duplicando mentionem primum injectam eſſe in Tragoedia; ubi cum Minos Glauco filio ſepulcrum exſtrui vellet, isque, cui hoc negotium impoſuerat, dixiſſet, monimentum centum quaquaverſus pedum fore, Minos reſpondit:

μικρόν γ' ἔλεξας βασιλικοῦ σηκὸν τάφου·
διπλάσιος ἔστω· τοῦ κύβου δὲ μὴ σφαλῇς.

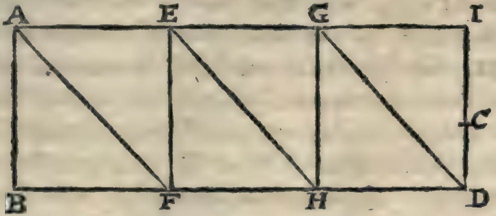
quos verſus, ſic a ſe emendatos, *Valckenarius* in *Euripidis* Polyido lectos fuiſſe docet in Diatr. p. 203. B. Poſtea idem problema denuo propoſitum eſt Deliis, oraculo eos Apollinis aram duplicare jubente. Tum plures ejus ſolutionem quaeſiviſſe, *Eratoſthenes* narrat: *τῶν δὲ ζητούντων, δύο δοθεισῶν δύο μέσας λαβεῖν, Ἀρχύτας μὲν ὁ Ταραντῖνος λέγεται διὰ τῶν ἡμικυλίνδρων εὑρηκέναι, Εὔδοξος δὲ διὰ τῶν καλουμένων καμπύλων γραμμῶν· συμβέβηκε δὲ πᾶσιν αὐτοῖς ἀποδεικτικῶς γεγραφέναι· χειρουργῆσαι δὲ καὶ εἰς χρείαν πεσεῖν μὴ δύνασθαι, πλὴν ἐπὶ βραχύ τε τοῦ Μενέχμου, καὶ ταῦτα δυσχερῶς.* Hiſtoriam hujus problematis, quod plures veterum mathematicorum exercuit, nuper docte enarravit *Nicol. Theodorus Reimer* in libro peculiari de *Cubi Duplicatione. Gottingae* 1798. 8. ubi ipſum *Eratoſthenis* carmen exhibuit, notis illuſtratum, p. 146. ſqq. Deſcribit poëta hoc carmine, difficilioribus aliorum ſolutionibus rejectis, ſimpliciſſimam, quam ipſe excogitaverat, problematis illius ſolvendi rationem. Utebatur ad eam rem inſtrumento quodam, ita concinnato, ut ejus ope inter duas datas lineas duae mediae proportionales facillimo negotio reperiri poſſent. Hoc inſtrumentum publice in templo ſuspendit, inſcriptione addita, qua ejus uſum breviter declararet. — V. 1–4. Tria ſunt, ni fallor, quae *Eratoſthenes* problematis loco proponit. Primum

cubi duplicatio, κύβον διπλάσιον τεύχειν; alterum, dati corporis formam in aliam (εἰς ἄλλο, σχῆμα ſcil.) mutare; tertium denique, corporis cavitatem metiri (μάνδρην — μετρῆσαι). Haec omnia effici poſſe ait, duabus lineis mediis inter duas datas inventis. In hunc ſenſum *Eratoſthenis* verba accipienda eſſe, apparet ex iis, quae in Epiſtola praemiſit: Ἐπινενόηται δέ τις ὑφ᾽ ἡμῶν ὀργανικὴ ῥᾳδία, δι᾽ ἧς εὑρήσομεν δύο τῶν δοθεισῶν οὐ μόνον δύο μέσας, ἀλλ᾽ ὅσας ἄν τις ἐπιτάξῃ· τούτου δὲ εὑρισκομένου δυνησόμεθα καθόλου τὸ δοθὲν στερεὸν παραλληλογράμμοις περιεχόμενον εἰς κύβον καθιστᾶναι, ἢ ἐξ ἑτέρου εἰς ἕτερον σχηματίζειν, καὶ ὅμοιον ποιεῖν καὶ ἐπαύξειν διατηροῦντας τὴν ὁμοιότητα, ὥστε καὶ βωμοὺς καὶ ναούς· δυνησόμεθα δὲ καὶ τὰ τῶν ὑγρῶν μέτρα καὶ ξηρῶν, λέγω δὲ οἷον μετρητὴν μεδίμνων, εἰς κύβον καθιστᾶναι, καὶ διὰ τῆς τούτου πλευρᾶς ἀναμετρεῖν τὰ τούτων δεκτικὰ ἀγγεῖα, πόσον χωρεῖ. His verbis autem ut poëmatis verba reſpondeant, corrigendum videtur:

φράζεαι, ἢ στερεὴν πᾶσαν ἐς ἄλλο φύσιν
εὖ μεταμορφῶσαι.

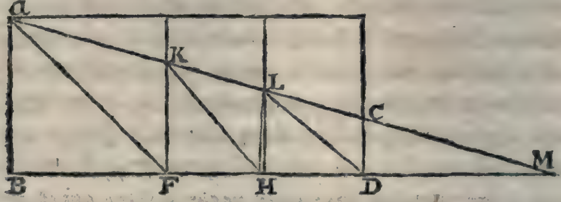
Qua emendatione ſimul oratio haud parum juvatur, quae in vulgata lectione vehementer contorta eſt. Nec opus eſt, in verbo φράζεαι ſynizeſin ſtatuere, ad quod noviſſimum editorem confugiſſe video, ut metri rationem tueretur. Idem haeſit in διπλάσιον, quod mediam corripit ap. *Theocrit.* XII. 26. Cod. Flor. διπλήσιον praebet, formam alibi non obviam. Nec quicquam mutandum. In longioribus enim vocabulis poëtae ſibi ſaepenumero licere putarunt, ut ſyllabam, vel natura ſua brevem, in arſi producerent; cujus licentiae multa exempla collegit *Herrmann.* de metris p. 69. ſqq. — εὐμεταμορφῶσαι junctim *Fell.* — V. 3. μάνδρην. Cujuscunque generis ſeptum ſignificat, ἕρκος, δρκάνην. Vide *Heſychium.* tum pecudum inprimis caulas. Vide *Schol. Theocr.* Eid. IV. 61. — σιρὸν, alii σειρὸν, alii συρόν. Veram lectionem *Eratoſtheni* reſtituit *Fellus.* σιροὶ ſpeluncae

ſunt granis ſub terra condendis. Vide *T. H.* ad *Polluc.* L. IX. 49. *Valcken.* in Diatr. p. 217. ſq. ubi duo priora haec diſticha excitat; et *Schneiderum* in Ind. Script. R. Ruſt. p. 331. — V. 5. τῇδ'. *hac ratione;* ſive, quod *Reimerus* maluit, τῇδε ὀργανικῇ εὑρέσει, ut *Eratoſthenes* ipſum inſtrumentum, in columna pendens, demonſtrare videatur. Prius mihi praeferendum videtur. Junge τόδε τοι πάρα, πάρεστι, ὅτε —. Verba ſequentia ſic ſtruenda docuit *Reimerus:* ὅτε ἕλῃς ἐντὸς δισσῶν κανόνων μέσας συνδρομάδας ἐν τέρμασιν ἄκροις. *ſi ſumſeris intra duas regulas medias concurrentes in extremis terminis,* i. e. *punctis.* Rem, quantum ejus ad verborum interpretationem requiritur, paucis expediamus; uberior enim ſolutionis expoſitio et probatio noſtri muneris non eſt. Eam qui deſideret, a *Reimero* petat p. 134. ſqq. Duabus lineis A B et C D datis, *Eratoſthenes* parallelogrammum conſtitui jubet rectangulum, cui baſis ſit major ex datis lineis AB. Deinde in linea B D tria deinceps parallelogramma ejusdem magnitudinis collocanda, lineaeque diagonales in unoquoque eorum ducendae ſunt. Jam figuram habebis hanc:

Jam ut inter lineas A B et CD mediae duae proportionales reperiantur, neceſſe eſt, parallelogrammum A B E F ſupra medium (E F G H), alterum autem G H I D ſubter idem medium parallelogrammum (quod immotum manet) ita agatur, ut puncta A K L C in directo jaceant. Quo facto per haec puncta linea ducenda eſt, quae cum

linea BD concurrat in puncto M. Exſiſtit jam haec figura:

In hac figura igitur lineae KF et LH duae mediae proportionales ſunt inter datas AB et CD. Jam quos *Eratoſthenes* δισσοὺς vocat κανόνας, videntur eſſe lineae AC et BD; συνδρομάδας autem τέρμασιν ἄκροις *Reimerus* ipſas illas medias proportionales dici exiſtimat, quod in punctis K et H concurrant. Hoc verum videtur. — V. 7–10. Hac mechanica problematis ſolutione adhibita, *Eratoſthenes* pergit, difficiliori Archytae, ſive Menaechmi, ſive Eudoxi denique ratione facile carere poteris. — Ἀρχύτεω. Archytas problema illud curvis quibusdam lineis, in ſemicylindri ſuperficie deſcriptis, ſolvebat. Rem accurate expoſuit cl. *Reimer* c. VIII. p. 48. ſqq. unde apparet, ejus operationem merito δυσμήχανον a poëta vocari. — Pro Μενεχμείους ap. *Proclum* in Euclid. p. 31. ubi hic verſus adfertur, Μεναιχμίους. Ubique apud *Proclum* Μέναιχμος ſcribitur. — τριάδας tres illas coni ſectiones vocat, quarum inventio Menaechmo tribuitur. Vide *Reimer* c. VI. et X. ubi, quomodo his ad duas medias proportionales inveniendas uſus ſit, docetur. — V. 9. Εὐδόξοιο. De *Eudoxi* ſolutione haec habet vir doctus modo laudatus p. 53.: „Ad noſtrum problema ſolvendum uſus eſt Eudoxus quibusdam lineis „curvis, ab ipſo maxime eum in finem excogitatis, et „ſingulari libello explicatis; quarum vero qui fuerit „ortus, quae peculiaris natura et indoles, prorſus ignoratur.“ — Ceterum quaedam edd. θεοῦ δέος. et ἐγγραμ-

μαῖς. — V. 11. τοῖσδε σὺ ἐν. *Fell.* τοῖς δέ τε ἐν. *Vieta*, qui hoc carmen edidit in *Opp. mathematicis*. Lugd. Bat. 1646. p. 349. *Brunckius* ſecutus eſt editionem Baſil. et Oxon. *Reimerus* ſcripſit: τοῖσδε δέ τ' ἐν. — μεσόγραφα μύρια. *innumerabiles medias proportionales* harum tabellarum ope inveneris. Licebat enim tabellarum numerum in infinitum augere. — ἐκ παύρου πυθμένος, *a parva origine profectus*, a tribus nimirum tabellis, quae quaſi fundamentum totius ſolutionis ſunt. *Reimerus* ſic accepit: Datis tantum duabus rectis, noſtro inſtrumento uſus, infinitas medias proportionales invenire poteris. — V. 13. εὖ αἰὼν πτ. π. ὅτι παιδὶ συνη ων. editt. vett. *Fellus* συνήδων ſcripſit. Ex codd. συνηβῶν emendatum eſt. Vide *Valcken.* Diatr. p. 285. B. C. — Scriptum eſt hoc carmen ad Ptolemaeum Euergetam, Philopatoris parentem. Hunc felicem praedicat, quod cum filio florente florens (παιδὶ συνηβῶν) ei omnia, quae Muſis et regibus grata eſſent, impertiverit, i. e. eum iis artibus, quae reges ornent, erudiverit. — V. 15. ἐς ὕστερον. in poſterum praeter ea, quae vivus in eum cumulaſti, etiam regium ſceptrum a te accipiat. — V. 17. Recte *Reimerus* poſt τελέοιτο majorem diſtinctionem poſuit: Haec quidem ita, ut precor, exitum habeant. ἄνθεμα, i. e. ἀνάθημα. Inſtrumentum illud puta, quod Eratoſthenes in templo dedicaverat.

RHIANI CARMINA.

¶. 479.] *I.* Servavit *Stobaeus* Flor. T. IV. p. 54. Gesn. p. 31. Grot. ex longiore procul dubio poëmate, qualia plura conſcripſit *Rhianus*. Orationis cujusdam particulam eſſe ſuſpicor. — V. 2. δῶρα θεῶν. *ſortem divinitus datam.* Illuſtravit *Ruhnken.* ad H. in Cerer. 147. p. 26. Mox ἀφραδέῃ ed. Trincav. Gesn. et Grotii; corrupte

omnes. *Brunckius* ἀφραδέῑ corrigit; verius, ut mihi videtur, quam *Valckenarius* ad Phoeniſſ. p. 60. ἀφραδίῃ κραδίης. Diverſis deorum muneribus non ita, ut ſapientes decet, ſed ſtulte fruimur. Pauperes paupertatem ſuam exprobrant diis, neque virtutis ſuae memores nimis abjecto et ignavo ſunt animo; divites contra in alteram partem peccant; altius quam pro humana ſorte ſpirantes. Quare Ate, Jovis et Juſtitiae miniſtra, eorum veſtigia perſecuta, quae ſtulte fecerint, punire ſolet. — V. 5. ἀχνύμενος. ut *Theocritus* Eid. XVI. 33. ἀχὴν ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων. — V. 6. θαρσαλέως. Vulgo. Sed ſic pendebat infinitivus νοέειν. οὐδέ τι θαρσαλέος, ἔστιν ſc. pro οὐδὲ θαῤῥεῖ. Ad ſenſum facit locus *Theognid.* 179. ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν Οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται. quae quomodo *Bion* irriſerit, narrat *Plutarch.* T. II. p. 22. A. — V. 7. ὅθι δ' ἄνδρες. Vulgo. — Mox vulgatum κατηφίη correxit *Grot.* — V. 9. ὀπάζει ap. *Stobaeum* legitur. *Wintertonus* ὀπάζῃ dedit, idque praetulit *Brunck.* in Gnom. p. 131. Idem reſtituendum judicavit *Wakefield* in Del. Trag. T. II. p. 114. — V. 12. ὑπεροπλίῃ τε καὶ ἁ. *Gesn.* — ἶσα Διῒ βρομέει. Exornavit poëta vulgare τὸ θεοῖς ἴσον εἶναι θέλειν, (vide *Elsner.* Obſſ. Sacr. T. II. p. 245.) reſpectu fortaſſe habito ad Salmoneum, qui Jovis tonitru imitatus periiſſe dicitur. — κεφαλὴν ὑπὲρ αὐχένας. Cervicem altam et erectam, qualis eſt ſuperbientium, deſcribit. In Achillis characteriſmo *Philoſtratus* Heroic. p. 733. τὸ δὲ λῆμα τοῦ Ἀχιλλέως δηλοῦσθαί φησι καὶ παρὰ τοῦ αὐχένος· εἶναι γὰρ δὴ ὀρθὸν καὶ ἀνεστηκότα. — V. 14. ὀλίγος. Ad ſtaturam refer. *quamvis puſillus.* ὀλίγον δέμας Epigr. ἀδέσπ. DCCIV. Vide *Valcken.* ad Ammon. p. 179. et ad Hippol. p. 226. — μνᾶται Ἀθήνην. intactae virginis nuptias affectat. Hinc fortaſſe Nonnus in Dion. I. p. 36. ubi Typhoeus paſtori canenti multa praemia promittens, σοὶ γάμον, ait, ἢν ἐθέλῃς, δωρήσομαι ἁγνὸν Ἀθήνης. — V. 15. τεκμαίρεται. *aditum in*

coelum

coelum quaerit. Ex noſtro loco profeciſſe videtur futilis poëta *Tzetza* in Poſthom. v. 78. de Pentheſileae equo: οὐδὲ πατεῖν ἐθέλεσκεν ἐπιχθόνιον ἀτραπητὸν, Ἀλλ' ἄρ' ἐπ' αἰθερίην ἐβιάζετο οἶμον ὀρούειν. *Alcaeus Meſſen.* Ep. XIII. καὶ γὰρ χθὼν καὶ πόντος ὑπὸ σκάπτροισι Φιλίππου Δέδμανται, λοιπὰ δ' ἁ πρὸς Ὄλυμπον ὁδός. — Mox vulgo legitur: μετ' ἀθανάτοισιν ἀρίθμιος εἰλαπινάζει. ubi εἰλαπινάζοι *Grotius* corrigit, reliqua non tangens. *Brunckii* lectio eſt ex emendatione *Sylburgii*, cui calculum adjicit *Alberti* in Obſſ. philol. p. 218. ubi confert Eid. *Theocriti* VII. 86. ζωοῖς ἐναρίθμιος. Cogitavit *Rhianus* de Tantali cum diis epulis. Deorum epulis autem intereſſe dicuntur, qui in deorum numerum recepti ſunt. *Theocrit.* Eid. XVII. 22. ſq. Cf. *Interpp. Epicteti* Ench. c. XV. — V. 17. ἁπαλοῖσι. Haec ducta ſunt ex *Homer.* Il. τ. 92. Ἄτη οὐλομένη, τῆς μέν θ' ἁπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει Πίλναται, ἀλλ' ἄρα ἥγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει, Βλάπτουσ' ἀνθρώπους. — V. 21. θ. κριόεντι, δίκῃ τ. *Gesn.* θεῷ κρυόεντι Δ. τ. ἐ. *Grot.* „Scribe: Δίκῃ τ' ἐπὶ ἦρα φέρουσα. — ἐπίηρα vox „graeca non eſt. Ubi ſic legitur, praepoſitio a verbo „per tmeſin divulſa male ſubſtantivo ἦρα adhaeſit, ad „quod non pertinet. Graeca locutio eſt ἐπιφέρειν ἦρα, non „φέρειν ἐπίηρα. *Homerus* Od. γ. 164. π. 375. σ. 56. Ita„que peccatum eſt, ubi Il. α. 572. et 578. ἐπίηρα ſcri„bunt. Diviſim ſcribendum eſt ἐπὶ ἦρα φέρων et ἐπὶ ἦρα „φέρειν. Vide Heſychii interpretes ad ἦ ῥα poſt ἦρι." *Brunck.* θεῶν κρείοντι emendatum a *Valckenario* in Hipp. 1162. p. 287. E. Poſteriores verſus non intellexit Interpres latinus, qui ἀμπλακίῃσι pro adverbio habuit. Recte *Grotius: Et vel anum ſimulans culpis juvenilibus inſtat, Vel culpas ſequitur veteres, mentita puellam.*

¶. 480.] *II.* Cod. Vat. p. 474. — V. 1. ὡραι. Notus *Theocriti* locus Eid. I. 150. ubi caprarius poculum, quod Thyrſidi daturus eſt, commendans, Ὡρᾶν, ait, πεπλύσθαι νιν ἐνὶ κράναισι δοκασεῖς. cui ſimilis eſt locus

Alexidis Comici ap. *Athen.* L. II. p. 61. A. παρετέθη ὑπερήφανος ὄζουσα τῶν ὡρῶν λοπάς. ubi vide *Caſaub.* p. 123. Venerem ad Anchiſem ituram Χάριτες λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ Ἀμβρότῳ. Conf. not. ad *Callimachi* Ep. XVI. — V. 2. κνώσσειν δ' οὐδέ. Vat. Hoc fortaſſe ductum ex *Archilochi* Fr. XXXV. ἐσμυρισμένας κόμας καὶ στῆθος, ὡς ἂν καὶ γέρων ἠράσσατο. *Ovidius* III. Amor. VII. 41. *Illius ad tactum Pylius juveneſcere poſſit Tithonosque annis fortior eſſe ſuis.* Idem II. IV. 31. *Ut taceam de me, qui cauſa tangor ab omni, Illic Hippolytum pone, Priapus erit.* Hinc fortaſſe Auctor Carm. inter Priap. XIX. et *Martial.* XIV. 203.

III. Cod. Vat. p. 577. Edidit *Wolfius* in fragm. Sapphus p. 251. In Empedoclem reliquos pueros ſic ſuperantem, ut roſa flores. Hoc carmen *Meleagro* obverſatum eſſe puto ad Ep. XXXV. — V. 1. ἀγαθὴ κουροτρόφος. Ludibundus reſpicit *Homeri* Il. ι. 27. τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος. — V. 2. „In apogr. Buheriano ὠνήσας; „quod dedi, e Salmaſii emendatione eſt. In alio apo„grapho διvήσας, quod forte ex αἰνήσας, ob frequentem „permutationem literarum Α et Δ. At mihi probabilius „eſt depravatum eſſe ex βινήσας, quod reponendum cen„ſeo.“ *Brunck.* In apogr. Gothano, quod ceteris omnibus longe accuratius eſt, δονήσας habetur. In ea lectione quid lateat, alii viderint: *Brunckii* certe emendationem vix probaverim. Senſus eſſe debet, quem *Salmaſii* correctio praebet: Non peccabis, ſi vel ultimum puerorum Troezene florentium laudaveris. — V. 3. τόσσον. ſic Cod. — In quibusdam apogr. τῶν δὲ μέν. — In fine verſ. apogr. Lipſ. ἐν αὔγοις.

IV. Cod. Vat. p. 583. Edidit *Klotz.* ad Tyrt. p. 24. Formoſorum puerorum recenſum inſtituit, qualem dedit *Meleager* Ep. V. quod ex noſtro carmine expreſſum puto. — V. 1. Apogr. Lipſ. ἢ γὰρ et v. 2. cum Vat. ὡς ῥίψωσ' ἴξῷ, ſenſu et metro laborantibus. Parum feliciter

Klotzius: εἰ γὰρ ἄ. ὅ. ῥίψω, ὡς ἴξῳ. Metri vitium tollebat *Salmaſius* ſcribendo: ῥίψωσιν ἴξῳ ſive ῥίψωσ' ὡς ἴξῳ. Quod *Brunckius* dedit, etiam ſenſum ſalvum praeſtat. Idem *Reiskius* ſuo codici adſcripſerat. — ὡς ἴξῳ. Vide ad *Meleagr*. Ep. IV. — V. 4. laudat *Alberti* ad *Heſych.* v. ἄωτον. — V. 5. χρύσειον. Cod. — ὅστε eſt in apogr. Goth. unde dubito, an vere ſcripſerit *Br.* in Cod. legi ὅς τὸ καθ'. *Salmaſius* emendabat ὅς τὰ καθ' ὕψος, ut in ap. Lipſ. reperitur. Amplectenda *Brunckii* emendatio ὅς γε κ. qui quidem puer ſtatura parvus, coeleſti autem gratia conſpicuus. — V. 6. οὐρανίης. Cod. — ἀμφιτ. χάρις. ut ap. *Theocrit.* Eid. XX. 21. καὶ γάρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος. *Marc. Argent.* XXVII. πολλὰ δ' ἀμφιτέθηλε χάρις. — V. 7. In Cod. ἦν δ' ἔτι ſcriptum eſſe monet *Br.* — Idem Λεπτήνεω legit. Λεκτίνεω apogr. Lipſ. — ἀλύτῳ. *Callimach.* H. in Pall. 83. ἐστάθη δ' ἄφθογγος· ἐκόλλασαν γὰρ ἀνίαι Γώνατα. *Paul. Silent.* Ep. XXIII. ἔστενον ἤδη, Οἷά τε χαλκείῃ σφιγκτὸς ἀλυκτοπέδῃ. Epigr. ἀδέσπ. XVIII. θαρσαλέως τρηχεῖαν ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἀνίην Οἴσω, καὶ χαλεπῆς δεσμὸν ἀλυκτοπέδης. — V. 9. αἴθει. tam inſignem ſplendorem in oculis incendit, i. e. gerit. *Theocrit.* Eid. II. 134. ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίου Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει. — V. 10. καὶ νεάτους. Vat. et apogr. Lipſ. κἠς *Reisk.* correxit in marg. κῆς *Klotz.* — ἐς ὄνυχας. *Aſclepiad.* Ep. XVII. ἀλλ' ὁ πόνος δύεται εἰς ὄνυχα. — V. 12. ἀμφιέσεσθε. Vat.

V. Cod. Vat. p. 587. Primum diſtichon profert *Warton.* in Theocr. II. p. 148. Idem verſ. 3. laudat p. 212. In Cleonicum, cum quo Gratias venuſtatem amplexibus ſuis communicaſſe ait. Cf. *Meleagr.* XXIII. — V. 1. ἢ ῥά νυπο. Vat. νυ πω apogr. Lipſ. ἀτρίπτοιο habet *Warton.* in marg. tamen apogr. Bodlej. ἀτραπιτοῖο. — V. 2. στεινοῦς. *Wart.* — ¶. 481.] V. 3. ῥοδόεσσιν. Vat. et apogr. Lipſ. in cujus margine ῥαδινῇσιν notatur, ut et in marg. ap. Bodl. *Theocrit.* Eid. XVII. 37. Venus Be-

renices Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐσεμάξατο χεῖρας. *Wakefield* in Sylv. crit. Tom. I. p. 11. ῥοδέῃσιν verum putat. *Suid.* περιπηχύναντες. περιπλεξάμενοι. *Callimach.* Hymn. in Jov. 46. σὲ δὲ Κυρβάντων ἕταροι περιπηχύναντο. ut haec legenda eſſe vidit *Erneſtus*, probante *Valcken.* ad Eurip. Hippol. 1432. *Alciphron* L. I. 38. p. 180. ἅπαντα ἐκείνη γε τὸν κεστὸν ὑπεζώσατο, ὅλαις ταῖς Χάρισι τὴν Ἀφροδίτην δεξιωσαμένη. — V. 4. In apogr. Buher. et Lipſ. ἡλίκος ἐστὶ χάρις. In alio *Br.* apogr. ἐστί. Hoc probat clariſſimus editor, qui tamen χάρις, quae eſt optima Vat. lectio, in χάριν mutavit, *Schneidero* merito improbante. In marg. ap. Lipſ. notatum πεπείρηται. — V. 5. τηλόθι. E longinquo venuſtum puerum veneratur. *Meleager* Ep. XIII. τηλόθι μοι πλάζοιτο. — αὐηρὴν — ἀθερίκαν. Vat. et ap. Lipſ. *Brunckius* omnia apogr. ἀνθερίκαν exhibere ait. Vulgaris forma eſt ἀνθέριξ. Vide *Intrpp. Heſychii* v. ἀνθέρικας. nec altera ἀνθερίκη alibi occurrit. Et fortaſſe *Rhianus* ἀνθέρικα ſcripſit.

VI. Cod. Vat. p. 591. Primus edidit *Pierſon.* ad Moer. p. 211. et poſt eum *Klotz.* in Muſa puer. nr. XL. *Warton.* ad Theocr. T. II. p. 45. pro inedito venditans. Conf. *Schneider.* in Per. crit. p. 65. Poëta cum Dexionicum merulas captantem videt, in harum avium loco eſſe cupit, ut in formoſi illius pueri manus incidat. — V. 3. ἀπεκώκυεν. Vat. et *Wart.* ἀνεκώκυεν *Pierſon.* In quodam *Br.* apographo ἀπεκώκυσε. — ἱερὸς vocatur propter cantum. *Antip. Sid.* Ep. LXII. βροχὶς — ἱππείᾳ κόσσυφον εἷλε πάγᾳ — Ἁ δ' αὖθις μεθέηκε τὸν ἱερόν· ἦν γὰρ ἀοιδῶν Φειδὼ κὴν κωφαῖς, ξεῖνε, λινοστασίαις. — *Warton.* ἀποστενάχων. — V. 4. ἐγὼ ὁ φίλερως. Vat. quod in apographis emendatum eſt.

VII. Cod. Vat. p. 591. Latina hujus carminis verſio exſtat in Opuſc. Fratrum Gujonorum p. 100. Graecum exemplar primus in lucem protraxit *Dorvill.* ad Charit. p. 30. Poëta puerum, quem non ſine multo

labore ſibi conciliaverit, alieno dolo ſibi ereptum eſſe queritur. Hanc ἔννοιαν allegorice extulit, venatori ſe ipſum comparans, puerum hinnuleo. Eadem allegoria plures ſunt uſi. Cf. *Intrpp. Horatii* I. Carm. XXIII. 1. et *Fiſcher.* ad *Anacr.* Fr. XXI. p. 352. Auctor carminis inter Anacreontica LXII. p. 229. δέρκεο τὴν νεᾶνιν, δέρκεο, κοῦρε. Ἔγρεο, μή σε φύγῃ πέρδικος ἄγρα. — V. 2. στήσας δίκτυα. *Ovid.* I. A. A. I. 263. *Hactenus, unde legas, quod ames, ubi retia ponas, Praecipit imparibus vecta Thalia rotis.* et v. 269. *Prima tuae menti veniat fiducia, cunctas Poſſe capi; capies; tu modo tende plagas.* II. A. A. 2. *Decidit in caſſes praeda petita meos.* — V. 3. ἀμογητοί. Vitioſe Vat. et ap. Lipſ. Similiter iraſcitur ap. *Charit.* I. p. 4. unus ex Callirhoës procis Chaereae infeſtis: εἰ μὲν τις ἐξ ἡμῶν ἔγημεν, οὐκ ἂν ὠργίσθην — ἐπεὶ δὲ παρευδοκίμησεν ἡμᾶς ὁ μηδὲν ὑπὲρ γάμου πονήσας, οὐ φέρω τὴν ὕβριν. *Omnia perſolvi, fruitur nunc alter amore.* *Tibull.* I. 8. 17. — V. 4. μένοιο. *Dorvill.*

VIII. Cod. Vat. p. 146. ſq. Edidit *Majus* in Bibl. Uffenb. p. 583. *Alberti* ad Heſych. v. ἐπισφύρια. *Reiske* Anthol. nr. 399. p. 2. Polyaenus venator Pani donaria quaedam affert cum precibus. — V. 1. τὸν ῥοπ. apogr. Lipſ. — V. 2. τούςδε. Vat. et *Reisk.* Recte: non totum aprum Polyaenus affixerat, ſed pedes tantum; ad hos igitur digitum intendit, τούςδε πόδας. — V. 3. 4. leguntur in Cod. poſt verſ. 5. 6. ſed literis appoſitis error emendatur. γορυτὸν *Alberti.* Vat. membranae, quae hic recte habent γωρυτὸν, mox κυνακτὰν praebent. Apogr. Lipſ. κυνάγκταν. *Majus* κυνάγκτραν mallet. Veram lectionem aſſecutus eſt *Alberti* κυνάγχαν, quod *Reiskius* quoque probavit, nec tamen in contextum recipere dignatus eſt. Notavit quaedam de hac voce, quae etiam genere maſculino effertur, κύναγχος, *Vlitius* ad Gratii Cyneg. 213. p. 177. ſq. — V. 4. ἀρειάρχα. apogr. Lipſ. Pro συαγρεσίης, quod in membranis eſt, *Br.* apographa συνα-

γρεσίης. — V. 6. Σημύλεω. Vat. quod recte emendavit *Guyetus*, teſte *Alberto*. Idem nomen occurrit ap. *Alexandr. Aet.* Ep. VI. *Nicarch.* Ep. I. *Schol. Theocriti* Eid. III. 7. ἐρωτύλον — παροξύνονται δὲ τὰ τοιαῦτα — οἷον ἐρωτύλος, Αἰσχύλος, Ἑρμύλος, Σιμύλος. Idem olim fortaſſe fuit in Fr. *Anacreontis* ap. *Hephaeſt.* p. 57. ubi nunc Σίμαλος legitur. Apud *Terentium* eſt *Simulus* in Adelph. III. 2. 54. Conf. *Koen.* ad Greg. D. D. p. 133. Novimus *Simylum* hiſtrionem, de quo *Mauſſacus* ad Harpocr. p. 263. De aliis ejusdem nominis vide *T. Hemſterh.* ad Polluc. X. p. 1191.

IX. Cod. Vat. p. 171. Edidit *L. Holſten.* ad Steph. Byz. v. Κυβελεία p. 166. V. 1. 2. laudat *Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. II. p. 823. Bis dedit *Kuſter.* ad *Suidam* Tom. II. p. 388. et p. 710. Achrylis Cybeles ſacerdos comam deae dedicat. — V. 1. 2. *Suidas* in Θαλαμηπόλος (ἡ περὶ τὸν θάλαμον ἀναστρεφομένη, ἡ νεωκόρος) laudans hos verſus Ἀχρυλὶς exhibet. Sic hoc nomen ſcriptum eſt ap. *Kuſterum* loco altero; priore enim Ἀγρυλὶς edidit, ut eſt in Vat. Cod. Ἀρχυλίς. *Salmaſ. Holſten. Reisk.* Nota eſt *Archillis* ex *Terentii* Andria. — θαλαμηπόλος. Proprie de ſacerdote Cybeles. *Dioscorides* XI. Ἄτυς Κυβέλης θαλαμηπόλος. Id. Ep. XV. Ἰδαίης ἀμφιπόλος θαλάμης. *Nicander* Alexiph. 8. ἧχί τε Ῥείης Λοβρίνης θαλάμαι τε καὶ ὀργαστήριον Ἄττεω. ubi vide *Schneiderum* p. 79. Quid interſit inter θάλαμος et θαλάμη, docuit *Salmaſ.* ad Solin. p. 312. F. — ¶. 482.] V. 3–6. laudat *Suidas* in Γαλλαίῳ T. I. p. 465. Partem tertii idem in Κυβελείοις. et v. 5. in ὀρείᾳ. Hic Vat. Cod. τᾶς δὲ pro τάςδε praebet. ὄρεια *Suidas* altero loco. Comas Cybelae Gallus dedicat ap. *Simonid.* Ep. CXII. *Eryc. Cyz.* Ep. II. — V. 6. λύσσης. Vat. Apographa quaedam λύσσας.

X. Cod. Vat. p. 194. *Holſten.* ad Stephan. Byz. p. 95. *Majus* in Catal. Bibl. Uffenb. p. 585. *Ruhnken.* Epiſt. crit. II. p. 162. *Reiske* in Anthol. nr. 496. p. 43. Gor-

gus Aſclepiadis filius Phoebo crines recens detonſos cum precibus dedicat. Vide *Euphorionis* Ep. I. p. 256. — V. 2. γοργός. Vat. — V. 3. Δελφίνιε. De hujus nominis origine vide *Tzetzam* ad Lycophr. v. 208. Apollinis Delphinii templum Athenis fuit. *Pauſan.* L. I. 19. p. 44. — ἀέξεις Vat. a pr. man.

Tom. II. p. 526.] *XI.* Servavit *Athen.* L. XI. p. 499. D. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Θετταλῶν πολιτείᾳ θηλυκῶς λέγεσθαί φησιν ὑπὸ Θετταλῶν τὴν λάγυνον. καὶ Ῥιανὸς ὁ ἐποποιὸς ἐν ἐπιγράμμασιν· Ἥμισυ μὲν πίσσης . . . . . Pro κωπίτιδος *Toupius* in Cur. nov. p. 244. corrigit κωνίτιδος. *picis ex cono ſive fructu pini expreſſae.* Hinc κωνίας οἶνος, *vinum picatum.* *Galen.* in Lex. Hipp. κωνίαν οἶνον, τὸν πισσίτην. Cf. *Dioscorid.* V. 48. *Toupii* emendationem probat *Brunckius* Lect. p. 235. ubi v. 3. corrigit, qui vulgo ap. *Athenaeum* legitur ſic: λεπτότερον — ἐρίφου κρέας. Senſum totius carminis hunc eſſe vult: *Lagena, quam mihi affers, adeo exigua eſt, ut, quantum vini contineat, tanta pice opus fuerit ad illam oblinendam: nihil novi tenuius, ne baeduli quidem cornu.* Equidem vinum tam valde picatum deſcribi exiſtimaverim, ut dimidia ejus pars pro pice habenda ſit. V. tertium nondum ſatis expedio. Tenuitas lagenae ad artem facere videtur. *Nicoſtratus* ap. *Athen.* L. VI. p. 230. D. λοιπὴ (ſcr. λεπτὴ cum *Pierſono* ad Moer. p. 281.) τις ὀξίς ἐστι καὶ ψυκτήριον τῆς εὐπαρύφου λεπτότερον. Ἐξήλαυνον γάρ τινες τὸν ἄργυρον καὶ τοῦτο εἰς ὑμένος ἰδέαν.

HEDYLI EPIGRAMMATA.

Tom. II. p. 526.] *I.* Ex *Athenaeo* L. XI. p. 472. F. Ad bibendum amicos invitat. — V. 1. τι νέον. Novos, jucundos et ſubtiles ſermones expromamus inter biben-

dum. λεπτόν. Vide ad *Callimachi* Ep. XXXV. 3. — In fine vulgatam μεσώζειν optime emendavit *Caſaubonus* p. 792. hoc ſenſu: Riget me aliquis vini Chii cadis, et hoc mihi accinat: Lude, Hedyle. Odi vivere fruſtra, non ebrius. εἰς κενόν. *fruſtra.* Vide *Elsner.* in Obſſ. Sacr. II. p. 176.

Tom. II. p. 526.] *II.* Ibidem L. XI. p. 473. A. In Paſiſoclem quendam et ſtrenuum potatorem et ſuavem poëtam. — V. 2. εἰς ἡοῦν π. τετρακόσιοι. *Athen.* Utrumque emendavit *Dalechampius.* Bibit cadis quatuor congiorum. In v. 3. verba ſunt perſpicua, ſenſus non item. Difficile fuerit divinare, quo Paſiſocles bene potus abire ſit ſolitus. — Σικελίδου. *Theocritum* intelligit *Dalechampius;* ſed eſt Sicelides, Siceli filius, *Aſclepiades.* Vide ad *Meleagr.* I. 45. p. 12. Hunc a Paſiſocle cantando ſuperari dicit *Hedylus.* — V. 5. στιβαρώτερος. Ad ingenii virtutem et orationis nervos referendum videtur. *Heſych.* στιβαρόν. βαρύ. εὔτονον. ἰσχυρόν. Vide *Erneſti* in Lexico Technol. Rhet. p. 316. Cum iſto autem robore non mediocris conjuncta erat amoenitas, ἐπιλάμπει ἡ χάρις. — Hiat in hoc diſticho oratio, fortaſſe deſcribentium culpa.

Tom. II. p. 526.] *III.* Ap. *Athenaeum* L. VIII. p. 344. F. Ἥδυλος ἐν ἐπιγράμμασιν ὀψοφάγους καταλέγων, μέμνηται Ἄγιδος ἐν τούτοις· Ἑφθὸς . . . . Piſce appoſito poëta cum convivis januam claudi jubet, ne Agis, piſcium vorago, irrumpat, vel ſic tamen timens, ne ipſis dulces epulas eripiat. — V. 1. ὁ καλλίχθυς. *Numenius* ap. Athen. L. VII. p. 328. A. ὕκκην ἢ καλλίχθυν ἠὲ χρόμιν, ἄλλοτε δ' ὀρφόν. — ἔμβαλε τὴν βαλαν. quod fieri ſolebat ad fores claudendas. Jungit *Pollux* X. 22. κληΐδας καὶ βαλάνους καὶ βαλανάγρας. *Schol. Ariſtoph.* Veſp. 155. βάλανον, τὸν μοχλόν. κυρίως δὲ τὸ εἰς τὸν μοχλὸν σιδήριον, ὃ καλοῦμεν μάγγανον. — καὶ βαλανάγρα ἡ κλεὶς παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον.

Haec inde deſcripſit *Suidas* v. βαλανάγρα. Dedit quaedam huc pertinentia *Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. II. p. 549. Diſertius rem explicavit ad Solin. p. 649. E. — V. 2. Πρωτεὺς τῶν λοπάδων. quandoquidem Agis ad coenam captandam totidem diverſas formas ſumſerit, quot Proteum ſumſiſſe ait *Homerus.* — ¶. 527.] V. 3. ἀπόκλειεν vulgo, quod *Caſaub.* emendavit. Pentameter, qui ſequi debebat, in Codd. *Athenaei* deſideratur. — V. 4. Fortaſſe ut Jupiter olim in aeneam Acriſii turrem ad Danaën penetravit, ſic Agis quoque vel firmiſſima clauſtra perruperit. Ἀκρισίου λοπάδα. ad hunc piſcem, cujus cupiditas illum non minus exſtimulat, quam Jovem Acriſii filia. Fortaſſe etiam is, apud quem epulae habebantur, appellabatur Acriſius. Quod ſi tamen hoc non admiſeris, locus non minus perſpicuus erit.

Tom. II. p. 527.] *IV.* Ap. *Athen.* L. VIII. p. 345. A. B. Depravatum hoc Epigramma praeclare reſtituit *Deſiderius Heraldus* ad Arnob. p. 19. cum quo in plurimis conſpirat *Toup.* in Cur. nov. p. 235. In iis, quae ipſi ſunt propria, *Heraldo* minus feliciter rem adminiſtravit, judice *Brunckio.* Indicabimus primum vitioſas *Athenaei* lectiones. — V. 1. ὀψοφαγεῖ Κ. καταμυομένην δὲ θελήσῃς' ἔσθεμον ἢ δρ. Nihil hic vidit *Spanhem.* qui hoc diſtichon tentavit ad *Callimach.* H. in Dian. 95. p. 241. — V. 3. θέσμον ὃν ἤ. *Caſaubon.* δεσμὸν ὃν parum feliciter corrigit. — V. 5. λιθούμεθ' ἅπαντα πάλαι που. Hic veram lectionem indagavit *Caſaubonus.* Jam adſcribam interpretationem *Heraldi*, ad cujus mentem *Brunckius* hoc Epigr. conſtituit: „Videntur eſſe verba quorundam ſalſamentario„rum, a quibus Clio mulier ὀψοφαγιστάτη congros eme„bat: quos quum ibi vorare vellet, ſalſamentarii oculos „claudunt, ne nimia voracitate in ſtuporem dentur. „Dicunt igitur: *Jam, Clio, devora ſis congros tuos: „oculos clauſimus. Quod ſi tibi etiam lubentia eſt, eos „ſolitaria apud te comedito: drachma tibi conſtabunt. De-*

„*pone hic modo et relinque nobis pignus aliquod, cingulum* „*ſcilicet vel inaures vel quid ejusmodi. Videre te autem,* „τὸ ὁρᾷν, *ne pronuntiare quidem audemus. Tu enim Me-* „*duſa noſtra es: in lapides jam diu mutamur: non qui-* „*dem Gorgus capite, ſed congri patina.* Tanta autem „erat mulieris ὀψομανία, ut in ipſo foro piſcario opſonia „ſua voraret; quod a ſordidiſſimis quibusdam et ὀψοφα- „γιστάτοις factitatum. σύσσημον honeſte dicunt pignus, „quaſi debiti ſignum aliquod." σύσσημον nihil aliud eſſe, quam σημεῖον, docet *Salmaſius*, probata *Heraldi* emendatione de Modo Uſurar. p. 584. Hujus carminis ſcenam, ut ita loquar, in ſalſamentariorum eſſe foro nonnunquam dubitavi. In coena inter viros collocatam mihi fingebam voracem illam mulierem, cujus fames et ὀψοφαγία convivas in ſtuporem rapit. Verba, ἢν δὲ θελήσῃς, ἔσθε μόνη, ſic potius acceperim: Si libet, tu ſola hos congros comedito, nihil nobis relinquens. Convivantur autem de ſymbolis; quod cum fiebat, coenaturi σημεῖον ponere ſolebant. Cf. *Terent.* Eunuch. III. 4, 1. *Heri aliquot adoleſcentuli coiimus in Piraeeo, In hunc diem ut de ſymbolis eſſemus: Chaeream ei rei Praefecimus: dati annuli: locus, tempus conſtitutum eſt.* — Ceterum mulierem hujus nominis, quae viros in compotationibus ſuperaverit, commemorat *Aelian.* V. H. II. 41. — Verſum quartum nondum ſatis emendatum puto. *Toupius* tentabat: τόδ' ὁρᾷν μὴ μόνον οὐ μένομεν — quod, cum interpretationem addere neglexerit, ne intelligo quidem. Fortaſſe ſcribendum:

— τὸ δ' ὁρᾷν, ναὶ μὰ τὸν — οὐ σθένομεν.

Te piſces deglutientem videre, per Jovem, non valemus. Voculas ναὶ μὰ τὸν eadem ratione, dei nomine non addito, uſurpavit *Callimach.* in Hecale, teſte *Suida.* Vide Fr. CCCCXXX. — Verſu ſq. *Toupius* vulgatam tuetur: λιθούμεθα πάντα πάλαι — eſſe poteſt: jamdudum te videntes toti quanti convertebamur in lapidem. Sed hoc

poëtae menti minus conſentaneum videtur, quam alterum, quod *Caſaubonus* invenit. — Melanthium cum fratre ἰχθυολύμας et Γοργόνας ὀψοφάγους dixit *Ariſtophan.* Pac. 810. ubi vide not. *Flor. Chriſtiani* p. 177. Huc faciunt ſenarii *Antiphanis* ap. *Athen.* L. VI. p. 224. D. fortaſſe ſic ſcribendi:

> Τέως μὲν ᾤμην [τὰς κόρας] τὰς Γοργόνας
> εἶναί τι λογοποίημα· πρὸς ἀγορὰν δ᾽ ὅταν
> ἔλθω, πεπίστευκ᾽ εὐθύς· ἐμβλέπων γὰρ ἂν
> τοῖς ἰχθυοπώλαις, λίθινος εὐθὺ γίνομαι.

Bernardus ad Thom. Mag. p. 584. probata *Caſauboni* emendatione, praeterea emendari velit: κόγγρου δειμαλέοι λοπάδι. Ingenioſe. Sed δ᾽ abeſſe non poteſt.

¶. 483.] *V.* (*I.*) Cod. Vat. p. 117. Primus edidit *Ruhnken.* in Ep. crit. I. p. 73. *Pierſon.* ad Moer. p. 413. *Reiskius* in Miſc. Lipſ. IX. p. 460. nr. 355. qui in Schedis Lacroz. pro Ἡδύλου reperiebat Παύλου. Aglaonice puella, cui, ſi recte video, poſt epulas a Nicagora quodam flos virginitatis ereptus fuerat, Veneri quaedam donaria ponit. Similes dedicationes vide in Epigr. ἀδεσπ. CXI. et CXII. utroque optimi poëtae. — V. 1. κατ᾽ ἐκοίμισαν. Vat. Vino et amore ſopita puella rei ignara nec ſponte in Nicagorae amplexus venit. Hanc ob cauſam προπόσεις vocantur δόλιαι. Aliam interpretationem dedit *Reiskius*, ſed non probandam. — V. 3. 4. profert *Suidas* ad μυδῶντες. ubi οἷς, quam lectionem Lipſienſis editor perperam praetulit lectioni Vat. Cod. ἧς πάρα. Epigr. ἀδέσπ. CXII. ἧς πάρα Κύπριδι τοῦτο τὸ σὺν Μούσαισι μεληθὲν βάρβιτον. Ipſe *Hedylus* Ep. VII. (III.) ἧς τόδε σοὶ, Παφίη. — V. 4. κεῖνται Vat. et Sched. Lacroz. In apogr. Lipſ. κεῖνος. κεῖται praebet *Suidas.* — πόθων *Reiskius* mutavit in μόθων, *virginalium pugnarum delicata ſpolia*; codicis lectionem tamen non penitus damnans, quae profecto idem dicit et longe delicatius. ὑγρὰ ſenſu proprio

accipiendum reor; erant illa Aglaonicae a cupido amante derepta ſpolia unguentis et vino madida, μυδῶντα καὶ ὑγρά. De priore verbo, quod in utramque partem uſurpatur de bonis malisque odoribus, vide *Rubnken.* ad Tim. p. 184. et *G. Koen.* ad Gregor. p. 264. — V. 5. ἐκδύματα. mitrae mammis detractae. μίτραν μαστοῖς σφιγκτὰ περιπλομέναν. Auctor Ep. ἀδεσπ. CXIV. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. V. Idem eſt, quod στρόφος. zona, qua ſuperior pars veſtis infra papillas cincta erat. Vide *Spanbem.* ad *Callim.* p. 172. — V. 6. σκυλμῶν. vellicationum in venereo illo proelio teſtes. Hoc loco σκυλμοὶ non ſolum *capillos plus quam ſomno turbatos* (*Ovid.* III. Amor. XIV. 33.), ſed etiam zonam cum veſte dereptam indicant. *Ovid.* I. Amor. V. 12. *Deripui tunicam; nec multum rara nocebat: Pugnabat tunica ſed tamen illa tegi.*

VI. (*III.*) Cod. Vat. p. 197. Planud. p. 425. St. 559. W. Scriptum videtur in meretricem bibaculam, quae, cum nihil ſibi relictum eſſet, Bacchi et Comi inſtrumenta Priapo dedicat. — V. 1. laudat *Suidas* in ἁλουργά. Eundem cum parte verſus tertii in μίτρα. Finem verſus 1. cum initio 2. in Λακωνικαί. Vulgatam lectionem ἁ μίτρα et ὑπέρδυμα *Br.* ex Cod. Vat. et *Suida* emendavit. In ὑπένδυμα etiam *Joſ. Scaliger* in not. mſtis et *Huetius* p. 40. inciderant. ἁλουργὰ *Suidas* interpretatur θαλασσοπόρφυρα. ἁλουργοβαφὴς dixit *Clemens Alex.* II. p. 87. 17. Idem eſt ἁλίβαπτος, ἁλιανθὴς et ἁλιπόρφυρος. — Λάκωνες πέπλοι. *Heſych.* Λακωνικὸς χιτών. λεπτὴ ἐσθής. ubi Interpp. laudant ex *Eſaia* c. III. διαφανῆ λακωνικά. De veſtibus Laconica purpura tinctis interpretatur *Brodaeus.* Vide *Intrpp. Horatii* II. Carm. XVIII. 7. *Nec Laconicas mihi Trahunt honeſtae purpuras clientae.* Minus recte idem de tunicis non conſutis cogitavit, quales puellae Spartanae geſtabant, φαινομηρίδες propterea vocatae. — V. 2. *Suidas* εὔπεπλοι legit. — οἱ χρ. καλ. Hoc ordine verba ponit Planud. et Vat. invito metro. Juſtum ordi-

nem reſtituit *Dorvill.* in Vann. crit. p. 189. ληροὺς *Heſychius* interpretatur τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι κεχρυσωμένα. *Feſtus: Leria. ornamenta tunicarum aurea.* Vide *Scaliger.* ad Varron. p. 136. et *Taubmann.* ad Plaut. Aul. IV. 5. 51. p. 175. Alieno loco *Hedyli* verba laudat *Suidas* in ληρεῖς ἔχων. — καλάμους de virgis interpretatur *Salmaſius*, quae in circuitum veſtis eunt, ad oram infimam currentes, quas veteres etiam ῥάβδους appellaverunt et ἀκάνθους et σκυτάλας, ad Scr. Hiſt. Aug. T. II. p. 571. ubi res diverſas confundere videtur. De eo ornamenti genere, quod ἄκανθος vocabatur, exquiſita nuper dedit *Boettigerus in den Vaſengemählden* Faſc. I. p. 80. ſq. — *Brodaeus* in vulgata lectione haerebat, quam de *calathis ex arundinibus contextis* interpretatur, ſimul ſuſpicatus, legendum eſſe θάλαμοι ſive κάλαθοι ſive denique τάλαροι. — V. 3. συνέκπιε. Vat. ἐκπίνειν de prodigis, qui patrimonium deglutiunt. οὐδ᾽ ὅστις αὐτῆς ἐκπίεται τὰ χρήματα. *Plato Com.* ap. *Athen.* L. X. p. 446. C. *Aeſchin.* c. Tim. 13. 38. τὴν πατρῴαν οὐσίαν οὐ μόνον κατέφαγεν, ἀλλὰ — καὶ κατέπιεν. — V. 4. θάλος. *Poſidippus* Ep. VII. τὴν ἁπαλὴν Εἰρήνιον — Ἐκ τριχὸς ἄχρι ποδῶν ἱερὸν θάλος. Vide not. ad *Meleagr.* Ep. LXXXVIII. — V. 5. Πριάπῳ. Vat. Veriſimile eſt, Niconoën noſtram in Veneris et Priapi orgiis ſaepenumero libidinis praemia tuliſſe. Hanc ob cauſam Priapo τὰ καλλιστεῖα κρίναντι, qui de ejusmodi rebus veriſſimum judicium habet, donaria ponit. — V. 7. νευρίδα editt. veteres, crebro errore. *Suidas* hunc et praeced. verſum laudat in καλλιστεῖα T. II. p. 233. et v. 6. iterum in προχόῳ T. III. p. 215. νευρίδα et τήνδε θέτο legit. *Pierſon.* ad Moer. p. 296. quia *Suidas* haec verba profert ad προχόῳ, ſuſpicatur, ſcribendum eſſe πρόχοον. Cui ſuſpicioni *Brunckius* cum calculum adjeciſſet in Lectionibus, ſententiam revocat in Notis ad *Apollon. Rhod.* I. 456. p. 23. Idem eſt προχόη et πρόχοος. Vide *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 379.

προχόου figuram, nomine adſcripto, exhiberi in gemma ap. *Caylum* Recueil d'Antiq. Tom. III. Pl. 34. nr. 1. notavit *Schneiderus*.

VII. (*III.*) Ex *Athenaeo* L. XI. p. 486. B. relatum eſt in Append. Anth. Plan. p. 521. St. *22 W. *Brunckius* hoc carmen edidit ad mentem *Pierſoni* ad Moer. p. 413. ubi *Caſauboni* errores correxit. Calliſtium, quae vel viros potando ſuperabat, Veneri poculum ex vitro dedicat. — V. 1. διαπίνεσθαι ἀνδράσι. *potu cum viris contendere*, *viros potando provocare* vertit *Brunckius*, uſus obſervatione *Salmaſii* in Solin. p. 27. A. De vi praepoſitionis διὰ, qua contentionem ſignificat, poſt *Salmaſium* egit *Kuſterus* ad *Ariſtoph.* Eqq. 1400. *T. Hemſterh.* in Miſcell. Obſſ. V. p. 53. et alii. Commentarii inſtar ſunt verba *Aeliani* V. H. II. 41. Κλειὼ φασιν εἰς ἅμιλλαν ἰοῦσαν οὐ γυναιξὶ μόναις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀνδράσι τοῖς συμπόταις, δεινοτάτη πιεῖν ἦν καὶ ἐκράτει πάντων. — χόα. menſura attica octo cotylas continens. Vide *Suid.* χοᾶ. — V. 3. ἧστο δέ οἱ *Athen.* qua lectione inductus *Caſaubonus* ſq. verſu κεῖται mutat in αἰεί. Non melius *Huetius* p. 81. χεῖετο corrigit. θυωδὲν emendavit *Caſaubonus*, qui Παφίην pro ancillae nomine habebat, quae merum vinum odoratum Lesbium ex purpureo vitro ſubinde admetiretur. Quae interpretatio magno viro minime digna eſt. Παφίη, ſecundum *Pierſonum*, Arſinoë eſt, Venus Zephyritis, in cujus templo ſuspenſa donaria *Hedylus* deſcripſit. Λέσβιον hoc loco non vinum Lesbium eſſe, ſed poculi genus, apparet ex verbis *Athenaei*, huic carmini praemiſſis: Λέσβιον ὅτι ποτηρίου εἶδος, Ἡδύλος παρίστησιν ἐν Ἐπιγράμμασιν οὑτωσὶ λέγων· Ἡ διαπινομένη . . . Praeclaram *Pierſoni* correctionem ignorabat, qui *Caſauboni* explicationem pro parte recoxit, *Weſton* in Hermeſian. p. 41. ubi haec ſic ſcribenda eſſe pronuntiat: ἧστο δέ οἱ Παφίη, ζ. μ. θ. Χεῖται πορφ. Λ. ἓξ ὑέλου. hoc ſenſu: *Capit poculum Lesbium ſex calices vitreos purpureos:* laudans *Homer.* Od. σ. 17.

Inepta omnino conjectura, qua admiſſa, omnis orationis contextus penitus tollitur. In Brunckiana lectione tamen, ne quid diſſimulem, manet difficultas in verbis *ζωρὸν μετροῦσα θυᾶεν*, *tu, quae fragrans metiris merum*, quae de Venere dicta vix commodum ſenſum habent. — πορφυρέης. Aptum τῆς ὑέλου epitheton; colorem enim caeruleum et maris colori ſimilem habebat antiquorum vitrum. — V. 5. πάντων ἀπ' ἑ. Vulgo. — In fine *Stephanus* πόθων exhibuit.

VIII. (*IV.*) Hoc quoque carmen *Athenaeus* ſervavit L. XI. p. 497. D. E. Ἡδύλος ἐν ἐπιγράμμασιν περὶ τοῦ κατασκευασθέντος ὑπὸ Κτησιβίου τοῦ μηχανοποιοῦ ῥυτοῦ μνημονεύων φησί·

Ζωροπόται καὶ τοῦτο φύλον Ζεφύρου κατὰ νηὸν
ὃ λιγὺν ἦχον σαλπίζει κρουνοῦ πρὸς ῥύσιν.
ἡττωμένου καὶ πολέμου σύνθεμα καὶ θαλίης
Νεῖλος ὁκοῖος ἄναξ μύσταις φίλον ἱεραγωγοῖς
εὗρε μέλος θεῖον πατρίων ἐξ ὑδάτων
ἀλλὰ Κτησιβίου καλὸν εὕρεμα τίετε τοῦτο
δεῦτε νέοι νηῷ τῷδε παρ' Ἀρσινόης.

Hoc tam lacerum et corruptum carmen, quod paucis quibusdam et puſillis mendis ſublatis in Planudeae Append. aſſumſit *Stephanus* p. 521. *Caſaubonus* ex integrioribus libris in hunc modum reſtituere conatus eſt:

Ζωροπόται καὶ τοῦτο φιλοζεφύρου κατὰ νηὸν
τὸ ῥυτόν· (εἰδυίης δεῦτ' ἴδετ' emend. Scaliger.) εἰδείης
δ' εὖ τι δέ τ' Ἀρσινόης
ὀρχηστὴν βῆσαν Αἰγύπτιον, ὃς λιγὺν ἦχον
σαλπίζει κρουνοῦ πρὸς ῥύσιν (ἱεμένου Caſaub. ἀττομένου
Scal.) ἡττομένου
καὶ πολέμου σύνθημα· διὰ χρυσέου δὲ γέγωνεν
κώθωνος κώμου σύνθεμα καὶ θαλίης.
Νεῖλος ὁκοῖος ἄναξ μύσταις φίλον ἱεραγώγοῖς
εὗρε μέλος τοῖον πάτριον ἐξ (ἀδύτων Scaliger.) ὑδάτων.
ἀλλὰ κ. τ. λ.

„Compotores ſuos affatur poëta et ad rhytii contemplatio„nem vocat, quod arte ſubtili elaboratum a Cteſibio hy„draulicorum inventore Arſinoae Veneri fuerat conſecra„tum. V. 3. ait, poculum hoc, quod Graeci alii ῥυτὸν ap„pellant, Aegyptium eſſe βῆσαν. Ita vocabatur Alexan„driae genus potorii vaſis, quod in fragmento capitis „quarti ita deſcribitur: Βῆσα (fort. Βήσας) ποτήριον παρ' „Ἀλεξανδρεῦσι, πλατύτερον ἐκ τῶν κάτω μερῶν, ἐστενωμένον „ἄνωθεν. Haec figura eſt convenientiſſima poculo iſti, quod „ad inſtar hydrauleos fecerat Cteſibius. Cur ὀρχηστὴν ap„pellet, neſcio, et fortaſſe locus eſt corruptus. V. 4. dicit, „effluente liquore edi aliquando acutum ſonum et quo„dammodo bellicum: ideo comparat tubae claſſicum ca„nenti: aliquando vero mollem edi ſonum et conviviis et „comeſſationibus convenientem. Quarto diſticho com„parat ſiſtro dulciſonum hoc poculum; et eſt locus inſignis „de inventione ſiſtri, imitatione ſuſurri, quem Nilus edit „per confragoſa quaedam fluens. Si quis malit ad hy„draulica reſpici, per me licet. Siſtrum tamen Aegyptio„rum ſacrorum myſtis familiare fuiſſe, omnes mihi con„cedent.“ Haec ſunt, quae *Caſaubonus* de hoc carmine diſputat p. 817. In plurimis cum *Caſaubono* et *Scaligero* conſpirat *Salmaſius*, qui hoc carmen profert et corrigit in Plinianis p. 449. G. In quibus vero ab illis duumviris recedat, mox indicabimus. *Cteſibii* nomen inter mechanicos artifices minime obſcurum. Hydraulica organa ab eo reperta commemorat *Plinius* L. VII. 37. p. 396. ubi vide *Harduinum*. *Athen.* L. IV. p. 174. C. ex *Ariſtocle* narrat, eum ὕδραυλιν, organum muſicum, inveniſſe; idque in taberna patris ſui, tonſoris, cujus artem et ipſe exercebat. Vide de ejus inventis *Vitruvium* L. IX. 6. et L. X. 13. — Ceterum τὸ ῥυτὸν quid ſit, intelligitur ex locis veterum ab *Athenaeo* laudatis p. 496. Inter hos *Dorotheus Sidonius* tradit, τὰ ῥυτὰ κέρασιν ὅμοια εἶναι, διατετρημένα δ' εἶναι, ἐξ ὧν κρουνιζόντων λεπτῶς κάτωθεν πίνουσιν,

πίνουσιν, ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τῆς ῥύσεως. Ptolemaeus Philadelphus Arſinoës ſtatuae ejusmodi ῥυτὸν in manus dari juſſit, πάντων τῶν ὡραίων πλῆρες, ὡς καὶ τοῦ τῆς Ἀμαλθείας εἶναι ὀλβιώτερον τὸ κέρας τοῦτο. Etiam Glinus, quae Ptolemaeo a poculis ſteterat, imagines cernebantur μονοχίτωνες καὶ ῥυτὸν ἔχουσαι ἐν ταῖς χερσίν. *Athen.* L. XIII. p. 576. F. Cum his conveniunt illa ap. *Martialem* L. II. 36. *Cum ſint crura tibi, ſimulent quae cornua lunae, In rhytio poteras, Phoebe, lavare pedes.* Hoc poculi genus obvium in Picturis Herculan. Tab. XIV. ubi habes virum ex rhytio bibentem, cui vinum ex inferiore parte poculi, quae perforata eſt, in os decurrit. Pro εἰδυίης v. ſecundo *Valckenar.* in Adoniaz. p. 355. Ἱππείης corrigit probante *Brunckio. Heſych.* Ἱππία. Ἀρσινόη, ἡ τοῦ Φιλαδέλφου γυνή. — ¶. 484.] V. 3. ὀρχηστὴν, cujus vocabuli interpretationem *Caſaubonus* non reperiebat, *Weſton* in Hermeſ. p. 43. mutat in ὑρχάστην ex *Ariſtoph.* 674. ὕρχας, κεράμινα ἀγγεῖα δύο ὦτα ἔχοντα. *Schol.* cujusmodi forma huic inſtrumento minime convenit. Adde, quod ὕρχαστος nulla omnino auctoritate nititur. — Verſ. quartum *Brunckius* conſtituit ad mentem *Salmaſii*: κρουνοῦ πρὸς ῥύσιν οἰγομένου. Huic conjecturae fulcrum accedit ab loco *Epinici* ap. *Athenaeum* l. c. p. 497. A. B. quem, cum vulgo depravatiſſimus ſit, pro virili emendare conabor:

Καὶ τῶν ῥυτῶν τὰ μέγιστα τῶν ὄντων τρία,
πίνειν δεήσει τήμερον, πρὸς κλέψυδραν
κρουνιζομένων· τὰ μικρότερα δ' εὐωνίζ' ἐγώ.
ἔστι δὲ, κέρας ἐλέφαντος ὡςπερεὶ, ῥυτὸν,
χωροῦν τε δύο χόας, ὃ γ' οὐκ ἂν ἐκπίοι
ἐλέφας· ἐγὼ δὲ τοῦτο πέπωκα πολλάκις.

Vulgo verſ. tertio legitur: κρουνιζόμενον ἀμφότερα δ' οἰωνίζομαι. et v. ſeq. ἔστι δ' ἐλέφας ἐλέφαντας περιάγει. quae ſenſu omnino carent. Secundum noſtram emendationem is, qui loquitur, ſe minora, ait, pocula vilipendere; habere autem rhytum, nihil diſſimile elephantis cornu,

duo congios capiens, quod nec elephantus ebiberit. κέρατα elephantis dentes vocant veteres. Vide *Oppian.* Κυνηγ. L. II. 495. ubi conſule quos laudat *Rittersbuſius* p. 72. V. 5. levi mutatione reſtitui. Vulgo: χωροῦντα — ὃν οὐκ ἂν ἐλέφας ἐκπίοιο. Veteres τὸ ῥυτὸν neutro genere efferunt. — In viam redeo. V. 5. ſenſus eſt, ut ap. *Tymn.* Ep. I. αὐλὸν — δι' οὗ ποκα πόλλ' ἐβόασεν Ὡ'νὴρ εἰράνας σύμβολα καὶ πολέμου. At hoc de tuba dictum veriſſimum, de rhytio, inſtrumento nonniſi epulis adhibito, vix verum eſt. Nec placet repetitio ejusdem vocabuli σύνθημα et σύνθεμα in tam exiguo intervallo. Haec efficiunt, ut corrigendum ſuſpicer:

οὐ πολέμου σύνθημα, διὰ χρυσέου δὲ γεγωνεῖ
κώθωνος κώμου σύμβολα καὶ θαλίης.

Non pugnae ſignum, ſed epularum et comiſſationum quaſi claſſicum canit. Sed etiam in κώθωνος naevus haeret. κώθων eſt poculi genus. Vide not. ad *Archilochi* Fr. V. Hic autem pars rhytii deſideratur, qua vinum effunditur. Scribendum procul dubio:

διὰ χρυσέου δὲ γεγωνεῖ
κώδωνος — —

κώδων καλεῖται τὸ πλατὺ τῆς σάλπιγγος· ἀπὸ μέρους δὲ τὴν σάλπιγγά φησι. *Schol Sophocl.* in Aj. 17. Vocabulum, quod de tubae orificio proprie uſurpatur, *Hedylus* praeclare tranſtulit ad eam poculi partem ſignificandam, unde vinum cum ſuavi ſtrepitu prorumpebat. Apud Atticos eſt ἡ κώδων, apud reliquos ὁ κώδων. Vide *Suidam.* — V. 7. ὁποῖον eſt ex emend. *Salmaſii.* Haec de ſiſtri invento interpretatur *Caſaubonus;* vix apte. Hoc apparet, fluminis cum dulci ſtrepitu ripas praeterlabentis murmur deſcribi; in eo autem murmure quid ſit, quod ad myſtas pertineat, equidem ignoro. — Poſtremum diſtichon adhuc exſpectat Galenum ſuum. Nulla cauſa eſt, cur νέους poëta praecipue alloquatur. Sed hoc leve

eſt. Verum hoc minime ferendum, quod enuntiationes, quae duobus his verſibus continentur, nullo inter ſe vinculo junguntur, ſed turpiſſime hiant.

IX. (*V.*) Cod. Vat. p. 525. Ἡδύλου. In Ed. Flor. Planudeae ἄδηλον. et ſic in Ald. pr. in cujus tamen Lectionibus Ἡδύλου corrigitur, quod in ſequentes editiones receptum eſt. Ludicrum Epigramma in Agidem medicum, quo conſpecto Ariſtagoras quidam aegrotus ſtatim exſtinctus eſt. Comparanda inprimis Epigrammata *Nicarchi* XXVI. ſq. — V. 2. εἰσῆλθεν. Vat. — V. 3. ἀκόνιτον in hac conſtructione vim adjectivi induiſſe videtur; naturam veneficam, ſive a veneni natura nihil diverſam. Poſſis etiam jungere: ποῦ ἀκόνιτον τοίην φύσιν ἔχει. Num quod eſt aconitum, quod tantam vim habeat? — Vat. Cod. ἀκόνιτος. Veterum et recentiorum de aconito opiniones recenſet *Schneiderus* ad *Nicandri* Alexiph. p. 85. et p. 94. Plurima congeſſit *Bernard.* ad *Theoph. Non.* T. II. p. 355. — V. 4. μίτραις βάλλετε. Quod victoribus contingebat, ut corollis et taeniis peterentur a populo, idem Agidi a libitinariis fieri optat. De illo more veterum quaedam loca laudavit *Brodaeus* ad h. l. Sed vide inprimis *Weſſeling.* ad Diodor. Sic. XVII. 101. et *Ruhnken.* ad Tim. p. 246.

X. (*VI.*) In Planud. p. 190. St. 277. W. ἄδηλον eſt. *Hedylo* vindicatur a Vat. Cod. p. 566. — Λυσιμελοῦς Βάκχου. De hoc et ſimilibus Bacchi epithetis vide *Fiſcher.* ad Anacr. p. 103.

XI. (*VII.*) Servavit *Athenaeus*, ſed valde depravatum L. IV. p. 176. C. ὅτι δὲ ὁ μόναυλος ἦν ὁ νῦν καλούμενος καλαμαύλης, σαφῶς παρίστησιν Ἡδύλος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν οὑτωσὶ λέγων· Τοῦτο Θέων . . . Sine mutatione hoc Epigramma in Planud. Appendicem retulit *Stephan.* p. 521. Wech. *22. *Brunckius* dedit emendationes *Toupii*, qui in Epiſt. crit. p. 20. hanc interpretationem appoſuit:

„Eſt in Theonem tibicinem, qui *μίμων χάρις*, *flos mimo-* „*rum*, dicitur. Notandum autem illud *ἡδὺ μάσημα νέων*, „*the delight of young men.* Nam Scirpalus, tibicen non „malus, optime canebat; quod juventuti perquam ju- „cundum. Vulgo inepte legitur *ἥδυμα σημανέων*. Nos, ne „litera mutata, veram lectionem reſtituimus. Vocem „*μάσημα*, quae rarior eſt, agnoſcunt Suidas et Heſychius. „Uſurpat et Antiphan. ap. Athen. L. I. p. 8. Celebra- „bat autem Scirpalus *τὰ γενέθλια*, ſive diem natalem pa- „tris ſui Theonis; quod pium et ſolemne. Deinde recte „*νέων πανημερίων*. *Theocrit.* VII. 21. *Callim.* H. in Cerer. „101. Denique vide illud *γλεύκους μεμεθυσμένα παίγνια*, „*carmina longe ſuaviſſima*, quod exquiſitum eſt." Haec ille. Jam lectionis varietatem indicabimus. — V. 2. *μίμῳ κἢν* –. — V. 3. poſt *εἶχε* diſtinguitur. Deinde habetur: *νήπιόν τ' ἐκάλει. Σκ. εὐπαλάμου.* — V. 6. *πᾶν μαρπᾶν ἥδυμα σημανέων.* — V. 7. *ηὖλει δὲ γλαύκης μ.* — V. 8. *νὴ τὸν ἐν ἀκρήτοις.* — V. 9. *ἢ καὶ Κ. ἢ καὶ Π.* — Longe diverſa ratione, ſed, *Schneidero* judice, longe felicius, quam *Toupius*, hoc carmen emendare conatus eſt *Caſaubonus*, in hunc modum:

Τοῦτο Θέων ὁ μόναυλος ὑπ' ἠρίον ὁ γλυκὺς οἰκεῖ
αὐλητὴς, μίμων κἠν θυμέλῃσι χάρις,
τυφλὸς ὑπαὶ γήρως· εἶχεν τὸν Σκίρπαλος υἱὸν
νηπίαχόν τ' ἐκάλει Σκίρπαλος Εὐπάλαμον,
ἀείδων αὐτοῦ τὰ γενέθλια· τοῦτο γὰρ εἶπε
τοὔνομα, τᾶν μολπᾶν ἥδυμα σημανέων·
ηὖλει δὲ γλεύκους μεμεθυσμένα . . . . .

reliqua ſic, ut in *Athenaei* contextu. Huic autem carminis recenſioni *Caſaubonus* interpretationem ſubjecit hanc: „Theonem *μόναυλον* appellat, qui monaulo ſciret „canere. Metri lex vetabat dicere *μοναύλης*, ut *τυμβαύλης*, „vel *μοναυλήτης*, ut in ultimo verſu *καλαμαυλήτης*. Ex pri- „mi et ultimi verſus comparatione apparet, monaulum et „calamaulum idem eſſe; quod erat probandum. Verſu

»tertio poëta dicit, Theonem fuiſſe Scirpali filium »(quem Scirpalus filium habuit) eique recens nato Scir»palum indidiſſe nomen Eupalami, cum ejus natales »celebraret. Animo enim praeſagiebat futuram illius »τῆς αὐλητικῆς peritiam. Εὐπάλαμος proprie manu ſollers, »digitis eruditis praeditus. V. 5. τοῦτο. Hoc ipſi nomen »indidit (σημαινέων τὸ τᾶν μολπᾶν ἥδυσμα. ἥδυμα, ut θαυματὰ »pro θαυμαστά.) futuram cantus dulcedinem ſignificatu»rus. Poſtea dicit, nomen Eupalami omen habuiſſe et »evaſiſſe illum tibicinem ſuaviſſimum. V. 7. γλεύκους. »Ille igitur tibia canebat muſto ebria ludicra Muſarum. »Battalus, Cotalus et Pancalus nomina ſunt ſodalium »Theonis ſive Eupalami: qui ſoliti dies condere cum »eo potantes. Merito igitur poëta illos teſtes ciet dul»cium Theonis modulationum.« Haec *Caſauboni* mihi quoque veriora videntur illis, quae *Toupius* prodidit, ſpecioſa magis quam vera. Sic, ut unum laudem, verſu ſexto illud ἡδὺ μάσημα νέων, ſi literarum ductus ſpectes, egregium eſt; idem tamen, ſi ad ſenſum attenderis, vix verum. μάσημα, a verbo μασᾶσθαι, *manducare*, *manſum*, *cibum* ſignificans, (*Graev.* Lect. Heſiod. c. XIX. p. 99.) nusquam eo ſenſu occurrit, quo *Toupius* hoc loco dictum voluit; quin nec ſimile quidquam facile inveneris. Civis ſui veſtigia premens *Weſton.* in *Hermeſianacte* corrigit: τοῦτο γὰρ εἶχε Πᾶν μάρπτων ἡδὺ μάσημα νέων. hoc ſenſu, ut ipſe vertit: *Illum enim corripiens juvenem delicias* (manibus genibusque puta) *totum tenebat*; laudato verſu *Phocylidis*: νηπιάχοις ἁπαλοῖς μὴ μάρψῃ χεῖρα βιαίως. Inepte, ut plurima ejusdem auctoris. *Huetius* p. 81. corrigit: τοῦτο γὰρ εἶχε Τᾶν μολπᾶν ἡδὺ τοὔνομα σημανέων. Vir doctus in Cod. Scaligeri ap. eundem: ἐκ πάντων μερόπων ἡδὺ μάθημα νέων. ſine interpretatione. Facile apparet, etiam poſt ingenioſas *Caſauboni* correctiones nonnulla hic relicta eſſe emendanda. Primum mihi v. 3. valde diſplicent verba, εἶχεν τὸν Σκίρπαλος υἱὸν, quod

et elumbem reddit orationem et hiantem. In vulgata lectione εἶχε καὶ aliquid latere videtur. Fortaſſe ſcribendum et diſtinguendum:

— μίμων κὴν θυμέλῃσι χάρις,
(τυφλὸς ὑπαὶ γήρως ᾤχωκε) Σκιρπάλου υἱός.

ubi jungendum Θέων ὁ μόναυλος, Σκιρπάλου υἱός. — Mox verſu quinto ἀείδων fortaſſe depravatum eſt; niſi forte indicare voluit *Hedylus*, Scirpalum illud Eupalami nomen filio in carmine quodam, ad ejus natales celebrandos compoſito, boni ominis cauſa indidiſſe. Cogitabam de δαίων. ut δαίειν γάμον, ὑμέναιον, ſic δαίειν γενέθλια. Sed ſic plura etiam in verſus gratiam commutanda forent. — In verſu ſexto, qui omnium corruptiſſimus eſt, nominis Theoni a patre ſuo impoſiti etymologiam contineri ſuſpicor. Vide, an probabiliter conjecerim:

— τοῦτο δ' ἔθηκε
τὰν παλάμων ἀρετὰν τοὔνομα σημανέων.

Illud autem nomen puero impoſuit, digitorum ejus peritiam indicaturus. Junge τοῦτο τοὔνομα. Fortaſſe tamen in ὤδυμα aliud quid latet; certe ὄνομα in hac constructione praetermitti potuit, ut in *Euripid.* Phoeniſſ. 12. καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με· τοῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο. ubi vide *Valckenar.* Verbi παλάμων veſtigia ſunt in παν μ; de ἀρετὰν autem vix dubitandum, quin lateat in αρπαν. Ut hic παλάμων ἀρετὰ de manibus ad artem eruditis, ſic de luctatore et curſore *Pindar.* Pyth. X. 34. ὑμνητὸς οὗτος ἀνὴρ γίνεται σοφοῖς, Ὃς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ κρατήσας — —. — V. 7. Elegans quidem eſt, quod duumviris, primariis Critices antiſtitibus, placuit, γλεύκους μεμεθυσμένα παίγνια, pro Γλαύκης. Sed quominus hanc emendationem unice probemus, impedit *Theocrit.* Eid. IV. 31. κἠγὼ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύῤῥω. ubi *Scholiaſt.* Ἡ Γλαύκα Χία τὸ γένος κρουματοποιὸς, γέγονε δὲ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Glaucam citharoedam praeſtantiſſimam lau-

dat *Plutarch.* T. II. p. 397. A. Hujus mulieris igitur carmina compotatoria ceciniſſe videtur Theon, dum viveret. Etiam ii viri, qui in ſeqq. commemorantur, ex tibicinum, citharoedorum et poëtarum numero fuiſſe videntur. — V. 8. autem non νὴ, ſed ἠ ſive καὶ cum *Stephano* legas. Βάταλον tibicinem laudat *Lucian.* Tom. III. p. 119. ubi vide *Solanum.*

SAMII EPIGRAMMATA.

T. 485.] *I.* Cod. Vat. p. 162. ἀνάθημα τῷ Ἡρακλεῖ παρὰ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου. Φιλίππου Θεσσαλ. In Planud. p. 435. St. 568. W. Σιμμίου nomen adſcriptum eſt. Unde ergo *Brunckius* habeat, hoc carmen *Samii* eſſe, ignoro equidem. Mihi pro imitatione ſequentis carminis habendum et cum Vaticanis membranis *Philippo Theſſalonicenſi* tribuendum videtur. Scriptum eſt in exuvias tauri a Philippo rege, Demetrii filio, Herculi dedicatas. In idem donarium eſt Ep. *Antip. Sidon.* XVIII. — V. 1. ὀργυιαῖα κέρα. *magna* ſimpliciter. καὶ ὀργυιαῖος ὁ μέγας. *Suidas.* Erant autem illa cornua τεσσερακαιδεκάδωρα. *quatuordecim palmorum.* Noti ſunt in Paeonum agro βόες ἄγριοι, ὧν τὰ κέρεα ὑπερμεγάθεά ἐστιν. *Herodot.* L. VII. 126. p. 560. 20. De iisdem *Pauſan.* IX. 21. p. 750. οὗτοι δὲ ἐκ Παιόνων ἔς τε τὸ ἄλλο σῶμα δασεῖς, καὶ ἀμφὶ τὸ στέρνον μάλιστά εἰσιν καὶ τὴν γένυν. Ex eorum cornibus pocula fiebant; de quibus dicemus ad *Addaei* Ep. II. — V. 2. Ἀμφιτρυονίδᾳ Vat. Tertius caſus locum habet. — V. 5. Ὀρβηλοῖο. Duo hujus nominis montes in Thracia; vide *Gatterer* de Thracia Thucyd. P. I. p. 99. ſq. Abundabat autem illa regio feris, teſte *Pauſania* L. VI. 5. p. 464. — Ultimum diſtichon nonnihil languidum ſic legendum puto, ut oratio vividior evadat:

ἃ πολύολβος
Ἠμαθί', ἃ τοίῳ κραίνεται ἀγεμόνι.

Quam beata eſt Hemathia, quae tam forti principe utitur! Sic *Antiphilus* Ep. IX. ἃ καλὸν ἔγχος, Ὧι πόντος καὶ χθὼν εἶκε κραδαινομένῳ.

II. In Planud. p. 435. St. 569. W. hoc quoque carmen *Simmiae* nomen in fronte gerit. In Cod. Vat. p. 163. adſcriptum Σάμου. Veriſimile igitur, illud *Samii* eſſe. Ejusdem eſt argumenti cum praecedente carmine. — V. 1. Μινυαμάχε. *qui Minyas domuiſti.* Vide *Brod.* et *Barneſ.* ad Hercul. Fur. 50. — V. 3. τὸν βρεγμῷ κυδιόωντα. Planud. In Vat. eſt ſic: τὸν ὑβρεχμῷ κυδ. unde fortaſſe *Brunckii* emendatio profluxit. At υ ante βρεχμῷ, niſi merus calami luſus fuit, ex praecedente ν ortum videtur. Taurus βρεχμῷ (ut eſt in Edd. ante *Stephanum*) ſive βρεγμῷ κυδιόων, fronte minaci ſive cornubus ſuperbiens, ab hoc loco minime alienus. Nec aliter hic legit, qui hoc Epigr. imitando expreſſit, *Antip. Sidon.* XVIII. ὁ κεραύνιος εἷλε Φίλιππος Πλήξας αἰγανέᾳ βρέγμα κυναγέτιδι. *Suidas.* βρέγμα καὶ βρεγμὸς τὸ ὑπερμετώπιον μέρος. Non inepte tamen *Joſ. Scaliger* βρυχμῷ conjecit. — Non omittendum, quod *Brodaeus* pro τανaιμύκου conjicit τανaιμύκλου; infeliciter ſane. — V. 5. αὐαίνυτο. Vat. et in fine ἀέξει a pr. maſſ. *Suidas* in αὐαίνοιτο· ξηραίνοιτο· ἐν ἐπιγράμματι· ὁ φθόνος αὐαίνοιτο· τεὸν δέ τοι κῦδος ἀέξοι. *Rumpere livor edax; jam magnum nomen habemus. Ovid.* Remed. Amor. 392. *Rumpantur iniqui; vicimus. Propert.* I. 8. 28. Vide *Gatacker.* in M. Anton. p. 239.

ALCAEI MESSENII

EPIGRAMMATA.

¶. 486.] *I.* Vat. Cod. p. 573. Editum in Miſc. Obſſ. Tom. V. P. III. p. 18. *Klotz.* Muſa Pueril. nr. XXXIII. p. 66. In Protarchum, pulcrum puerum, ſed amanti morem gerere nolentem. — θελήσει. Auguratur poëta, fore, ut Protarcho idem contingat, quod Ligurino ſuo vaticinatur *Horatius* IV. Carm. X. 6. *Dices, heu, quoties te in ſpeculo videris alterum, Quae mens eſt hodie, cur eadem non puero fuit?* — Verba, ἡ δ' ὥρη λαμπάδ' ἔχουσα τρέχει, brevitatem celeremque pulcritudinis fugam ſignificant. Ut in certamine τῶν λαμπαδοφόρων alius alii tradebat facem, ſic venuſtatis lumen ab alio ad alium transmittitur. Similiter ad illud certamen alludit auctor Epigr. ἀδεσπ. DCCXXXIV. in juvenis tumulum conſcripti: λαμπάδα γὰρ ζωᾶς με δραμεῖν μόνον ἤθελε δαίμων, Τὸν δὲ μακρὸν γήρως οὐκ ἐτίθει δολιχόν. — τρέχει. De Laïde vetula *Epicrates* ap. *Athen.* L. XIII. p. 570. D. ἐπεὶ δὲ δολιχὸν τοῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχει Τὰς ἁρμονίας τε διαχαλᾷ τοῦ σώματος. *Horat.* II. Carm. V. 13. *currit enim ferox aetas. Juvenal.* Sat. IX. 126. *Feſtinat enim decurrere velox Floſculus, anguſtae miſeraeque breviſſima vitae Portio.*

II. Vat. Cod. p. 573. Ad Nicandrum formoſum puerum, ut aetatis flore, nimis brevi et caduco, fruatur.— V. 2. μή σε τέῃ. Apogr. Lipſ. Schedae Tryllitſchianae in fine verſ. λαθοῦσα λάθῃ. — V. 4. ἀμεταβλήτου. Hac lectione nihil ineptius. Legendum ἀμετακλήτου. Nunc etiam adhuc, ubi jam fere ſero eſt, memineris, floridam aetatem, ubi ſemel aufugerit, irrevocabilem eſſe. In eandem conjecturam incidit *Buberius,* teſte *Brunckio* in Lectt. p. 315.

III. Cod. Vat. p. 578. Edidit *Warton* ad Theocr. T. II. p. 208. Poſtremum diſtichon excitavit *Alberti* ad Heſych. v. ὁμοφροσύνη. Jovem poëta precatur, ut Pithenori puero victoriam in Olympicis annuat, ipſique poëtae hujus pueri amorem conciliet — V. 1. Ζεύς. Vat. et *Wart.* qui tamen p. 210. ubi hunc verſum iterum laudat, Ζεῦ legit. — V. 2. αἰπεινῇ ὑποκρόνια. Vat. ὑποχρονίᾳ *Wart.* In apogr. Pariſ. ubi ὑπὸ χρονίᾳ habetur, Vir doctus correxit ὑπὸ χρονίῳ. Lectio Brunckiana, quam in Analectis dedit Vir. clar. *Salmaſio* debetur: αἰπεινῷ ὑπὸ Κρονίῳ. Sed ſcribendum Κρονίᾳ, ſubaudito πέτρᾳ, ut *Brunckius* monuit in Lect. p. 315. Notus eſt λόφος Κρόνιος, ſub quo Olympica celebrabantur. Puerorum ibi certamina inſtituta erant Ol. XXXVII. teſte *Pauſan.* V. 8. p. 394. ſq. Inter hos de palma certaturo Pithenori *Alcaeus* victoriam precatur. — V. 3. ἀετός. Vat. μάρψαις tuetur *Brunckius.* Ne in aquilam converſus hunc puerum rapias. Dictum, ut ap. *Theocrit.* Eid. XX. 41. ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βουνόμον ὄρνις ἐπλάγχθης. *Propert.* L. II. 23. 20. *Denique ut ad Trojae tecta volarit avis.* — V. 5. εἰ δ' ἔτι. Vat. Noſtram lectionem *Warton.* notatam vidit in marg. apogr. Pariſ. — V. 6. γεύσαις. *Alberti.*

IV. Mire corruptum auctoris nomen in Planud. p. 481. St. 624. W. Σηκαίου. In Vat. p. 89. perſpicue ſcriptum Ἀλκαίου. — V. 1. „τί γὰρ βαρὺς ὄρνυται ἰοβολεῖν, „οὐκ ἐπὶ θῆρας, ἀλλ' ἐπ' ἐμὴν κραδίην · In membranis ſcri„ptum ἰοβολεῖν a pr. manu." *Brunck.* Vulgo ἰοβολεῖ. et ſic Vat. Cod. βαρὺς ἰοβολεῖν dictum, ut *impiger vexare* ap. *Horat.* IV. Carm. 12. et quae ſimilia laudavit *Bentlejus* ad *Horat.* p. 3. — ἐπὶ θῆρας. Amorem allocutus *Oppian.* Hal. IV. 35. οὐ θῆρας ἀναίνεαι, οὐδ' ὅσα βόσκει Ἀὴρ ἀτρύγετος. νεάτης δ' ὑπὸ κεύθεσι λίμνης Δύνεις, ὁπλίζῃ δὲ καὶ ἐν νεπόδεσσι κελαινοὺς Ἀτράκτους. *Sophocles* in Antig. 781. Ἔρως ἀνίκατ' ἀμάχαν' Ἔρως. ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις. ut hunc locum ex *Hemſterhuſii* emendatione reſtituit *Brunckius,*

— V. 3. Plurimum huc facit *Tibullus* I. 6. 3. *Quid tibi, ſaeve puer, mecum eſt? an gloria magna, Inſidias homini compoſuiſſe deum?* *Opſopoeus* confert *Virgil.* Aen. IV. 93. *Egregiam vero laudem et ſpolia ampla refertis, Tuque puerque tuus: magnum et memorabile numen, Una dolo divum ſi femina victa duorum eſt.*

¶. 487.] *V.* Anthol. Plan. p. 14. St. 24. W. In Dorotheum tibicinem et citharoedum, Soſiclis filium, Thebanum, tibias et citharam in Bacchi templo ſuſpendentem. — V. 1. σύμφωνον. Ad tibiam cecinit. Quaedam carminum argumenta poëta indicat, fortaſſe ea, in quibus Dorotheus excelluit. Illuſtre fuit Timothei citharoedi carmen, Ὠδῖνες vocatum, de Semeles puerperio; de quo eſt facete dictum Stratonici ap. *Athen.* L. VIII. p. 352. A. — V. 2. Vulgo ἔπνεε. Hoc ſi ex codice emendatum eſt, indicari debuit; ſi ex conjectura, illa minime videtur admittenda. Cum gravitate quadam idem verbum repetitur. πνέειν vero de eo, qui tibias inflat, et de canente pariter dicitur. Sappho cum Muſis comparans *Dioscorides* Ep. XXV. ἴσα πνείουσαν ἐκείναις κοσμεῖ. Noſter Ep. XVII. Heſiodus τοίην γῆρυν ἀπέπνεε. — V. 3. ἵππου ἔργματα. equi duratei facinora, i. e. Trojae excidium. ἕρματ' conjecit *Stephanus*; fruſtra, ut mihi quidem videtur. — ἀειζώων. Carmina ſua immortali gratia et venuſtate ornavit. — V. 5. Διονύσοιο προφήταις. Recte *Brodaeus* comparavit *Alciphron.* L. II. 4. p. 256. ubi Glycera ad Menandrum, ἄξω δέ σε, ſcribit, ἄτερ μύθων (l. μίτων cum *Berglero*) Ἀριάδνης εἰς Αἴγυπτον, ἀλλὰ Διονύσου θεράποντα καὶ προφήτην. Poëtae, deorum interpretes, προφῆται et ὑποφῆται, ut ap. *Theocrit.* Eid. XVI. 29. Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας. XVII. 115. Μουσάων ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον. et XXII. 116. ἐγὼ δ' ἑτέρων (fort. θεῶν) ὑποφήτης φθέγξομαι. *Homerum* *Antip. Sidon.* Ep. LXVIII. vocat ἡρώων κάρυκ' ἀρετᾶς μακάρων τε προφήταν. Rhetores *Himerius* Or. XIV. 6. p. 614. τοὺς Ἑρμοῦ καὶ

Μουσῶν προφήτας appellat. Citharoedus, qui in certaminibus muſicis Baechique feſtis gloriam conſecutus erat, annumeratur τοῖς Διονύσου τεχνίταις. — Hunc vel Momi alas effugiſſe ait. *Simonides* Ep. LXXXIII. παντὶ δ' ἐπ' ἔργῳ Μῶμος, ὃν οὐδ' ἥρως Δαίδαλος ἐξέφυγε. Recte monuit *Brodaeus*, alas Momo tribui, quod nihil tam volucre ſit, quam maledictum ac reprehenſio. — V. 8. φόρμιγγα. Hinc intelligitur, Dorotheum ſimul citharoedum fuiſſe et tibicinem; quod notandum. Conſ. *Athen.* L. XIV. p. 617. F. ſq.

VI. Cod. Vat. p. 208. ἄδηλον. οἱ δέ φασιν Ἀλκαίου Μιτυληναίου. Gentile ab imperito librario additum videtur. In Planud. p. 269. St. 387. W. auctoris nomen non adſcriptum eſt. Recte igitur *Leo Allatius* de Patria Homeri p. 252. *Brodaei* errorem notavit, qui hoc Epigramma cum praecedente ad *Paulum Silentiarium* retulit. Idem tamen non magis vere, ſed praeoccupatae opinionis amore ductus, priſcum illum *Alcaeum*, Pittaci aequalem, pro auctore noſtri Epigrammatis habere maluit, quam *Meſſenium* noſtrum. Contendit poëta, Homerum non fuiſſe Salaminium, ſed Chium. Ipſe Homerus loquitur. — V. 1. et 2. laudat *Suidas* in ῥαιστὴρ Tom. III. p. 255. ubi στήσηται legitur. Cod. Vat. στήσητε. Idem ἀποῤῥαιστῆρος. Senſus eſt obſcurior. *Brodaeus* de aurea ſtatua *aeque ac radii fulguris ſplendente* interpretatur; vix recte. χρυσεῖος ἀπὸ ῥαιστῆρος, Homerus aureus, auro malleo ducto. Suſpicor, ap. Salaminios ejusmodi Homeri ſtatuam fuiſſe. Jam pergit: Hanc ſtatuam ſi Jovis fulminibus expoſueritis feriendam, nunquam tamen me Salaminium eſſe confitebor. Ait itaque, ſe nullis minis, nullis cruciatibus adduci poſſe, ut illam inſulam patriam ſuam eſſe dicat. Hanc interpretationem flagitare videtur verbum βασανίζετε v. 5. unde apparet, de βασανισμῷ agi. Jam vero ignis cruciatibus adhiberi ſolebat. Clitophon ap. Achillem Tat. L. I. 11. p. 31.

inter Amoris tormenta, βασανίζει, clamat, ἕστηκε μετὰ βελῶν, κρίνεται μετὰ πυρός· ἂν ἀπειθὴς ὦ (ſic optime *Mitſcherlich*. Vulgo ἀναπειθήσω.) αὐτῷ, καίομαι τῷ πυρί. — V. 3. οὐδ' ὁ Μέλητος Δημαγόρου. Plan. et Cod. Vat. hoc ſenſu, ni fallor: neque, Meletis filius cum ſim, unquam me Demagorae filium dicam. Aegyptii enim Homerum Dmaſagora et Aethra natum dicebant. Vide *Allatium* l. c. p. 45. — V. 4. τοῦτ' Ed. princ. Sequentes ταῦτ'. — V. 5. βασάνιζε Vat. — V. 6. πᾶσιν ἀεισετ' ἔπη. Vat. ἀείσετ' Plan. — Χῖος. Reſpicitur ad familiam Homeridarum, qui Homeri carmina ſervaſſe dicuntur.

VII. Cod. Vat. p. 207. Planud. p. 268. St. 386. W. In Homerum a Nereidibus in inſula Io ſepultum. V. 1. et 2. laudat *Suidas* in ἤκαχον. V. 2. et partem primi idem in γρῖφος. V. 3. et 4. in χρίσις. — Homerum moerore conſumtum eſſe, quod aenigma ipſi propoſitum ſolvere non poſſet, nota fabula, de qua vide *Pſeudo-Herodot.* p. 760. — V. 4. ἀκταίῃ ὑπὸ σπιλάδι. Idem ait *Antipat. Sid.* LXIX. κεφαλὰν Μαιονίδεω ἅδ' ἔλαχον νασῖτις Ἴου σπιλάς. Vide *Gellium* L. III. 14. — Pro ἐχρίσαντο Ed. Flor. ἐχρήσαντο. Duae Ald. et Aſc. ἐχρίσσαντο. — V. 5. μόθων. Vat. — V. 7. νῆσος. Plan. παντοῖος Editt. ante *Stephan.* — βαιή. *Paul. Sil.* Ep. LXXX. ὀλίγη γεγαυῖα τόσον χάδεν ἀνέρα νῆσος. *Ios — Homeri ſepulcro veneranda, longitudinis XXV. mill. antea Phoenice appellata. Plin.* H. N. IV. 12. *Varro* in Anth. Lat. L. II. CCVII. *Capella Homeri candida haec tumulum indicat, Quod hac letae mortuo faciunt ſacra.* Ad quos verſus vide *Burmann.* in Addend. p. 738. et in Sicul. T. II. p. 433. Veterum loca de ſepulcro Homeri collegit *Leo Allat.* in Vit. Homer. p. 169. ſqq.

¶. 488.] *VIII.* Cod. Vat. p. 180. Ἀλκαίου Μιτυληναίου. (Vide ad Ep. VI.) Planud. p. 48. St. 70. W. Quod ad argumentum attinet, cf. *Simonidis* Ep. CVI. (CXII.) — V. 1. laudat *Suidas* in ἀγύρτης Tom. I. p. 42. ubi ſcri-

ptum — καὶ γάλλος καὶ μάντις, ὡς Ἀπίων ἐν ἐπιγράμματι Κειράμενος . . . . . *Apionem* Epigrammatarium non novimus. Diſtinguendum itaque cum *Toupio* Ep. crit. p. 11. ὡς Ἀπίων· ἐν ἐπιγρ. *Heſych.* ἀγυρτικούς· συναθροιστικούς, μάντεις, ὡς Ἀπίων. — In hoc verſu ἀπὸ jungendum cum κειράμενος; nam praepoſitio ſaepe per tmeſin verbo poſtponitur, etiam pluribus vocibus interjectis, obſervante *Rubnken.* in Ep. crit. p. 133. Atys ap. *Catullum* LXIII. 5. *Demetit vilia acuta ſibi pondera ſilice.* ut mihi legendum videtur. *Ovidius* IV. Faſtor. 241. *onus inguinis aufert; Nullaque ſunt ſubito ſigna relicta viri. Venit in exemplum furor binc, mollesque miniſtri Caedunt jactatis vilia membra comis.* *Minut. Fel.* c. XXIV. *cui obſcoena teſta ſunt demeſſa.* — φλέβα. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. XXVI. — V. 2. laudat *Suid.* in πρῶνες T. III. p. 217. prima voce omiſſa, ſic: εὐδένδρους πρ. ἐβουνοβάτει. Vulgo βησσήεντας ἀνὰ πρ. ἐ. In Vat. Cod. ὕλης habetur, ſed eſt in correctione, nec *Salmaſius* discernere potuit, quid prius fuerit ſcriptum. *Schneiderus* Ἴδης corrigendum ſuſpicatur; et profecto valde probabile eſt, proprium loci nomen excidiſſe. — ἐβουνοπάτει invenit *Aldus* in Cod. aliquo, unde haec lectio venit in Aſcenſ. ed. — V. 3. 4. excitat *Suid.* in θοίνη T. II. p. 209. et in πελώριος T. III. p. 73. ubi ὡς δὲ λέων et θοίναν legitur. Poſterius habet etiam Planud. et Vat. — V. 4. πιναλέου. Vat. — φάρυγγος. Aldina pr. et ſec. φάραγγος. Ed. fil. Aldi. — V. 5. 6. *Suidas* in ὠμηστέων T. II. p. 755. ubi ὡς ἂν δόξα in fine verſ. ὡς ἄνδαξε Aldus invenit in Cod. Hoc recepit Ald. ſec. et ed. fil. Aldi. αὔδαξαι. Vat. Cod. Verſus et parum numeroſus et obſcurus, in quo inſigne mendum latere ſuſpicor. Verba ὡς αὔδαξε *Kuſterus* ad *Suidam* l. c. vertit: *poſtquam rugiit.* *Brodaeus* contra eadem ad Gallum retulit: *clamavit ſacerdos.* Saltem pro admirantis voce habuerim: *quantopere exclamavit!* Sed depravata ſunt haec verba, quae nec per ſe ſenſum habent ido-

neum, et contextum turbant. Quid *Grotius* in mente habuerit, non facile dixeris. Vertit: *Vidit ut exitium Gallus prope, tympana quaſſat.* Mihi haec ſic videntur corrigenda:

Δίσας δ' ὠμηστέω θηρὸς μόρον αἰνὸν ἀλύξαι.

Fatum, quod ipſi a crudeli beſtia imminebat, effugere cupiens, tympanum pulſavit. Forma rarior δίσας facile in δείσας depravari potuit; quo facto reliquorum depravatio conſecuta eſt. Eſt autem a δίζειν, φροντίζειν, ἐρευνᾷν, ζητεῖν. *Suid.* ἐξέδισεν. ἐξεζήτησεν. ἐκ τοῦ δίζω τὸ ζητῶ. *Homer.* Il. XVI. 713. δίζε γὰρ, ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖτις ἐλάσσας. Oraculum Lycurgo datum ap. *Herodot* I. p. 31. 27. δίζω, ἤ σε θεὸν μαντεύσομαι ἢ ἄνθρωπον. *Simmiae* Ovum 5. τὸ μὲν θεῶν ἐριβόας Ἑρμᾶς ἔδιξε κάρυξ. Dedit quaedam de hac forma *Dorvill.* in Vann. crit. p. 62. *Menag.* ad Diog. Laërt. IX. 5. Fortaſſe tamen magis probabitur altera conjectura:

Δεινὸν δ' ὠμηστέω θηρὸς μόρον ὡς ἂν ἀλύξῃ.

Hadrian. Ep. III. ἀλλ' οὐδ' ὡς ἤλυξε κακὸν μόρον. *Oppian.* Hal. III. 103. φελλῶν Ῥηϊδίως ὑπερᾶλτο καὶ ἐξήλυξε μόροιο. IV. 64. τοιοῖσδε νοήμασι πότμον ἄλυξαν. — V. 7. 8. *Suid.* in γέννυσι Tom. I. p. 475. et in τένοντα T. III. p. 447. cujus vett. editt. ἐνέκλεισε exhibent. Vulgo ἐνέκλεισεν. — V. 8. ἐστροφάλιζε. *Suid.* et *Plan.* Pro φόβην *Opſopoeus* κόμην corrigit; inepte. φόβη eſt juba leonis. — V. 9. δ' ἐκ προφυγών. Vat. et in fine Ῥείην. — V. 10. ὀρχησμόν. Cod. Vat.

IX. Cod. Vat. p. 457. Planud. p. 295. St. 435. W. Scriptum eſt in Clitomachi athletae ſtatuam. Ad hoc carmen inprimis facit *Pauſan.* L. VI. 15. p. 489. Κλειτομάχου δὲ Θηβαίου τὴν μὲν εἰκόνα ἀνέθηκεν Ἑρμοκράτης ὁ τοῦ Κλειτομάχου πατήρ. τὰ δέ οἱ ἐς δόξαν ἦν τοιάδε· ἐν Ἰσθμῷ παλαιστὰς κατεπάλαισεν ἄνδρας, καὶ ἐπὶ ἡμέρας τῆς αὐτῆς τούς τε τὴν πυγμὴν, καὶ τοὺς ἐς τὸ παγκράτιον ἐσελθόντας ἐκράτει

τῇ μάχῃ. Hunc locum exſcripſit *Suidas* in Κλειτόμαχος. De hujus viri continentia quaedam narrat *Plutarch.* T. II. p. 710. D. *Aelian.* V. H. III. 30. ubi vide *Perizon.* — V. 1. τὸν χαλ. Vat. — In fine verſ. λῆμμα legunt veteres editt. Nihil frequentius permutatione horum verborum, de qua vide *Valcken.* ad Ammon. p. 141. ſqq. *Dorvill.* ad Charit. p. 87. — In Vat. λῆμα habetur. Hoc vocabulum olim ap. *Eurip.* in Hec. 661. *Scholiaſtes* legit, et recte legit: Τί δ' αὖ τὸ λῆμα σῆς κακογλώσσου βοῆς. Vulgo ὦ τάλαινα, ſtructura vacillante. Nec huic lectioni convenit *Schol.* interpretatio: τί ἐστι τὸ βούλημα τῆς σῆς κακοφήμου βοῆς. *Heſych.* λήματα. δόγματα. βουλεύματα. Hoc neminem *Euripidis* editorum animadvertiſſe, eſt quod mireris. — V. 3. ἄρτι παρ'. Vulgo et in Vat. — Vir doctus in ſchedis Bibl. Bodlej. περ conjecit. Pro χερῶν Ed. pr. χερός. — V. 5. τὸ τρίτον. Poſtquam in pugilatu et pancratio adverſarios vicerat, in lucta etiam victor evaſit. τὸ τρίτον, duobus certaminibus peractis. Non itaque cum *Salmaſio* in Plin. p. 206. A. eo reſpici putaverim, quod is demum victus exiſtimabatur, qui ter ceciderat. — παλεύσας. Vat. Cod. — V. 7. μοῦνος. Vulgo et Vat. Nec mutanda erat haec lectio, quamvis dorica dialecto conſcriptum eſt carmen. Recentiores enim poëtae, qui hac dialecto uſi ſunt, non dubitaverunt μοῦνος ſcribere. Vide *Theocrit.* Eid. II. 64. — V. 8. γενέτωρ. quandoquidem hieronicarum patria parentesque victoriae participes exiſtimabantur. Epigr. ἀδέσπ. CXXVI. Λύκος — Φειδώλα ἐστεφάνωσε δόμους. Fuit autem Lycus Phidolae filius. Eſt igitur στέφεσθαι in talibus *ornari*, reſpectu habito ad coronam, qua victoris cingebantur tempora.

X. Anth. Plan. p. 14. St. 24. W. Marſyam poëta alloquitur ab Apolline in certamine ſuperatum. Si verum eſt lemma in Planudea, ſtatua Marſyae vincti huic carmini occaſionem dedit. Conf. Ep. *Archiae* XXII. —

V. 2.

V. 2. διὰ τρητῶν ab Aldo in Cod. quodam repertum in plures editt. venit. Ed. pr. et Ald. pr. δι' ἐντρητῶν legunt, non, ut *Stephanus* ſcribit, δι' ἐντμήτων. Recte hoc a *Brunckio* in εὐτρήτων mutatum eſt. Sed quid eſt, quaeſo, φθέγγεσθαι κροῦμα διὰ δονάκων? Nemo veterum ſic locutus eſt. Valde diverſum, quod dixit *Antip. Theſſ.* Ep. XXIX. αὐλήσαντι πολυτρήτων διὰ λωτῶν. Quare vide, an ſcribendum ſit:

κρούματι εὐτρήτων θελγόμενος δονάκων.

ſive — τερπόμενος δονάκων. ut Epigr. XII. ποιμενίῳ τερπόμενος δόνακι. *Dionyſius* II. 20. φοιβηΐδι τερπόμενος λύρᾳ. *Oppian.* Hal. V. 455. καὶ κελαδεινῇ τερπόμενος σύριγγι. — Propius tamen ad vulgatae veſtigia accedit θελγόμενος. et ſic locutus eſt *Philipp. Theſſ.* Ep. XXXII. τὸν ἄκωπον ναύτην τῇ στομάτων θέλγον ἐγὼ κιθάρῃ. — κροῦμα de tibiae ſono haud infrequens. *Pollux* IV. 83. μέλη αὐλημάτων κρούματα, συρίγματα. *Suidas* in Ὄλυμπος· Μυσὸς αὐλητής, ἡγεμὼν γενόμενος τῆς κρουματικῆς μουσικῆς διὰ τῶν αὐλῶν. *Achilles Tat.* VIII. 6. p. 323. de Syringe: μεταπηδᾷ δὲ ἄλλοτε ἐπ' ἄλλον, ὅπου ποτ' ἂν εἴη τοῦ κρούματος ἡ ἁρμονία καλή. *Clemens Alex.* Strom. I. p. 363. 15. φασὶ δὲ καὶ τὴν πλαγίαν σύριγγα Σάτυρον εὑρεῖν τὸν Φρύγα· τρίχορδον δὲ ὁμοίως καὶ τὴν διάτονον ἁρμονίαν Ὕαγνιν (ſic recte *Palmer.* pro Ἄγνην) τὸν καὶ αὐτὸν Φρύγα· κρούματα δὲ Ὄλυμπον. Tibicina Κρουμάτιον hinc appellata occurrit ap. *Alciphr.* L. I. 12. p. 50. — V. 3. ἔργον Ἀθάνας. Minervae *inventum.* Sic *Dioscorid.* Ep. XV. αὐλοὶ τοῦ Φρυγὸς ἔργον. Minervam ad lacum Tritonem tibias inveniſſe, quibus flebilem Gorgonum, cum a Perſeo interficerentur, vocem imitaretur, *Pindarus* narrat in Pyth. XII. 34. ſqq. Vide, quae de hoc invento docte disputavit *Boettigerus* in Muſeo Attico Tom. I. Faſc. II. p. 349. ſqq. Tibiam cum abjeciſſet dea, in Marſyae manus venit, quem *Alcaeus* νυμφογενῆ vocat, ut *Teleſtes*, qui hanc fabulam impugnat in fragm. ap. *Athen.* L. XIV. p. 616. F. Hoc fragmen-

tum verſibus tetrametris trochaicis conſcriptum eſſe, praeclare monuit *Boettigerus* l. c. qua obſervatione adjutus, verſus depravatos et interpolatos in hunc modum correxerim:

Ὃν σοφὸν σοφὰν λαβοῦσαν οὐκ ἐπέλπομαι νόῳ
[Παλλάδ'] ἐν δρυμοῖς ὀρείοις ὄργανον, δυςόφθαλμον
αἶσχος ἐκφυγοῦσαν [εἴδους], αὖθις ἐκ χερῶν βαλεῖν
νυμφογενεῖ χοροιτύπῳ τε φηρὶ Μαρσύᾳ κλέος.

Hic nihil fere mutavi, niſi quod v. 2. verba δῖαν Ἀθάναν ejeci, Παλλάδα in eorum locum ſubſtituens. ἐκφυγοῦσαν dedi pro ἐκφοβηθεῖσαν, quod metrum non patitur. νυμφαγενεῖ χειροκτύπῳ denique ſic, ut vides, emendavi. Quod autem v. tertio εἴδους interpoſui, recte me feciſſe apparet ex iis, quae commentarii inſtar ſubjecit *Athenaeus* p. 617. A. ἣ γὰρ παρθενίαν ἄγαμον καὶ ἄπαιδ' ἀπένειμε Κλωθὼ — ὡς οὐκ ἂν εὐλαβηθείσης τὴν αἰσχρότητα τοῦ εἴδους. Sic haec ſcribenda ſunt cum *Caſaubono* et *Bourdelotio*, qui hoc *Athenaei* caput paſſim emendavit ad *Heliodori* Aeth. L. II. p. 106. ed. Lipſ. — In Epigrammate noſtro v. 4. *Stephan.* dedit ἀπανθήσει cum Flor. et Ald. pr. In Lectt. Aldinae notatum ἐπανθήσει venit in Ald. ſec. et filior. Aldi. *Sonntagius* V. cl. in Hiſtor. poëſ. brev. p. 20. emendavit: οὐκ ἔτι σαῖς π. — ὡς πρὶν ἐπαυλήσει. hoc ſenſu, ni fallor: neque tuis digitis amplius accinet tibia. Mihi *Brunckii* lectio vera videtur. — ¶. 489.] V. 7. λωτοί. Hinc apparet, λωτὸς et δόναξ nihil diverſum fuiſſe. Cf. *Antip. Sidon.* XXXV. 1. et 4. et *Brodaeum* in Miſcell. L. II. 25. p. 75.

XI. Non habetur in Vat. Cod. non magis quam ſequens. Planud. p. 329. St. 468. W. In imaginem Amoris vincti, armiſque privati. In eodem argumento plures luſerunt. Conf. *Antip. Sid.* Ep. XLI. *Satyrius* Ep. IV. *Quintus Maec.* Ep. IX. *Crinagoras* Ep. I. Amores vincti paſſim occurrunt in gemmis veterum. — V. 1. οὐχ ὁσίως. Nefas enim, mortales deum captivum

tenere. — V. 3. πιναρὰν ὄψιν. ſaciem lacrymis foedam, ut ex imitationibus apparet. *Quintus Maecius* l. c. κλαῖε δυσεκφύκτως σφιγχθεὶς χέρας, ἄκριτε δαῖμον, Κλαῖε μάλα, στάζων δάκρυα ψυχοτακῆ. — V. 5. Vanus eſt ſculptoris labor, qui te, imperium in deos exercentem, vinculis conſtrinxit. *Satyr. Thyill.* l. c. ψυχρὰ τάδ' ἀνθρώποις παραμύθια. — τὸν οἴστρῳ κυμήναντα θ. inſolentius dictum. Qui ſpiculis ſuis infixis deorum hominumque pectora perturbat, eos κυμαίνειν dicitur. Solet autem animus curis et cupiditatibus agitatus cum mari tempeſtuoſo comparari. κῦμα Κύπριδος dixit *Meleag.* Ep. XIX. κυμαίνει ὁ βαρὺ πνεύσας Πόθος. Idem Ep. XXIX. et XLV.

XII. Anthol. Plan. p. 335. St. 475. W. In Pana tibiis canentem. Expreſſum carmen ex Platon. Ep. XIV. — V. 1. ἔμπνει μοῦσαν. *flando carmen edas.* — λαροῖσι χείλεσι. ut ap. *Platon.* XXIX. μέλισσαι — λαροῖς ἐπὶ χείλεσι βαῖνον, ubi tamen lectio non omnino certa. — V. 3. „ἐκ „δὲ συνῳδοῦ. *ex conſono cantu:* per vices enim canebat „Pan, ut et hodie ſolent in Italia plebeji fidicines.“ *Brodaeus.* Junge κλάζε ἁρμονίην, i. e. μέλος, κατιθύνων αὐτὴν ἐκ συνῳδοῦ ῥήματος. Fiſtulae cantus ad verborum, quae accinuntur, menſuram temperandus eſt. Senſus eſt igitur, ut in Ep. V. σύμφωνον μαλακοῖσι κερασσάμενος θρόον αὐλοῖς. — κλάζειν de canentibus uſurpavit *Orpheus* Argon. 1274. ἤειδον δὲ λιγὺ κλάζων διὰ θέσκελον ὕμνον. *Oppian.* Hal. II. 413. οὐ μάλα νηφάλιον κλάζων μέλος. — V. 5. „νύμφαι μεθυδριάδες. Eaedem ſunt, quae ὑδριάδες, „ἐφυδριάδες, καθυδριάδες. Lexicis addenda vox μεθυδριάς. „Diviſim ſcribendum μεθ' ὑδριάσιν cenſebat H. Stephanus: „ſed praepoſitionem μετὰ nec ſenſus nec conſtructio ad„mittit. Idem eſt enim, ac ſi ſcriptum eſſet Νύμφαι αἵδε „μεθυδριάδες ῥησσέτωσαν ἀμφὶ σοὶ ἔνθεον ἴχνος. Nec de Me„thydrio Arcadiae urbe hic cogitandum.“ *Brunck.* Ejusmodi imaginem nobis ſubjicit *Anton. Liber.* Met. XXII. p. 142. de Terambo, ſive Cerambo, viro in re

muſica excellente, qui dicebatur λύρᾳ πρῶτος ἀνθρώπων κεχρῆσθαι, πλεῖστά τε καὶ κάλλιστα μέλη ποιῆσαι· τούτων οὖν χάριν λέγουσιν ὀφθῆναι αὐτῷ ποτε Νύμφας καὶ χορεῦσαι πρὸς τὰ κρούματα τοῦ Τεράμβου.

XIII. Bis legitur in Vaticano p. 445. Planud. p. 8. St. 15. Wech. Scriptum eſt in expugnationem Macyni urbis, tam difficilem et periculoſam, ut Philippo jam nihil inſuperabile videri poſſit. — V. 1. Μακύννου Aldina tert. Μακύνιον καὶ Μάκυνον, ὄνομα κύριον, οὗ μέμνηται Στράβων. *Schol.* Locus *Strabonis* eſt L. X. p. 692. A. unde diſcimus, Macynium ſive Macynum oppidum fuiſſe Aetolorum, Talphiaſſo, alto monti, impoſitum. Hoc cum expugnaverit Philippus, Demetrii fil., rex Macedoniae, Jovem poeta hortatur, ut Olympi portas claudat. *Opſopoei* errorem, qui Μακύνου a verbo μηκύνεσθαι derivabat, notavit *Joſ. Scaliger* in Not. mſtis et *L. Holſten.* qui hoc diſtichon excitavit ad *Stephan.* p. 197. — τεῖχι et πάντα Φιλίππῳ. Vat. Cod. Hoc vulgatae fortaſſe praeferendum: Macyni moenia, nec haec ſolum, ſed omnino omnia Philippus exſuperat. — Ζεῦ ſimiliter correptum ante Ὀλύμπιε occurrit in Epigr. ap. *Pauſan.* V. 24. p. 439. et VIII. 42. p. 687. quae loca *Schneiderus* mihi indicavit. — Notandum, eorum, qui de Philippi bellis narraverunt, neminem oppugnationis Macyni meminiſſe. — V. 3. χθὼν μὲν δὴ καὶ π. Cod. Vat. quod, ut concinnius, reponendum, etiam *Brunckio* auctore. — σκήπτροισι. Vat. et mox δέδμηται. Ad ſenſum comparandum inprimis Ep. *Alphei Mityl.* VII. quod ex noſtro expreſſum. Nec inepte contuleris *Ennium* de Africano in Anth. Lat. T. I. p. 213. *Si fas caedendo coeleſtia ſcandere quoiquam eſt, Mi ſolei coelei maxima porta patet.*

XIV. Cod. Vat. p. 445. Εἰς τὸν αὐτὸν (non apparet, in quem) ὅτε ἠναγκάζετο πιεῖν κόνιον. (l. κώνειον.) Iterum legitur p. 508. In Planud. p. 172. St. 251. W. Carmen obſcurius etiam poſt egregias *Dorvillii* notas in

Charit. p. 621. Poëta videtur loqui, ira in Philippum incenſus, qui convivas inter epulas veneno peremerat. Fingit autem Alcaeus, ſe inter potandum crudelis illius meminiſſe facinoris; quare ſtatim initio, ad Bacchum converſus, πίομαι, inquit, ὦ ληναῖε, πολὺ πλέον —. Sic haec vulgo leguntur. In Vat. tamen Cod. loco priore π. Ἕλληνες, πολὺ πλ. quod equidem librariis deberi exiſtimo. *Dorvillius* autem duplicem a poëta recenſionem hujus carminis editam eſſe cenſebat; in quarum priore Ἕλληνες πουλὺ πλ. fuerit. Hanc in lucem prodiiſſe ante Epicratem et Calliam (cf. ad Ep. XV.) interemtos, nec in ea lectum fuiſſe ultimum diſtichon, quod Cod. Vat. loco priore omittit. — Verba ἦ πίε Κύκλωψ cum ſequentibus reſpiciunt *Homer.* Odyſſ. ι. 373. — φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι· ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων. Apud *Achillem Tat.* L. II. 23. p. 82. fortaſſe olim lectum fuit: κεῖται σοι καθεύδων ὁ Κύκλωψ· σὺ δ' ὅπως Ὀδυσσεὺς ἀγαθὸς γένῃ. Vulgo ὁ κώνωψ, quo orationis acumen perit. *Alcaeus* autem noſter, cum Polyphemum nominat, Philippum regem ſignificat, (vide ad Ep. ſeq. 3.) qui, cum inter vinum amicos necaſſet, haud aliter ac Polyphemus ventrem humana carne impleviſſe videbatur. — ¶. 490.] V. 3. Iram et vindictam hoc diſtichon ſpirat. Obverſabatur *Alcaeo* Tydeus, qui Melanippi διασχίσας τὴν κεφαλὴν ἀπεῤῥόφησε τὸν ἐγκέφαλον. Conf. *Heynium* ad *Apollodor.* T. II. p. 630. ſq. *Valckenar.* in Diatr. p. 142. A. et *Sophoclis* Fragm. in *Villoiſ.* Anecd. T. II. p 94. — Pro ἔγκαρον in Vat. Cod. ἔν καρον et in marg. γρ. καὶ ἔκχερον. Hunc locum reſpexit *Schol. Homeri* Leidenſis ap. *Valcken.* in Diſſert. p. 97. ad verba *Homeri* ἐν καρὸς αἴσῃ. Ἀλκαῖος μὲν ὁ ἐπιγραμματοποιὸς ἐγκέφαλον ἤκουσεν. — V. 5. 6. omittit Vat. Cod. loco pr. Philippum inter pocula amicos veneno interfeciſſe, his verſibus diſerte traditur. *Pauſan.* L. VII. 7. p. 539. utriusque Philippi mores adumbrans, προπίνειν δὲ, inquit, παρὰ τὰ συμπόσια ἐπὶ δεξιότητι

καὶ φιλίᾳ κύλικας οὐκ οἴνου, φαρμάκων δὲ, ἐς ὄλεθρον ἀνθρώποις· ἃ μὲν δὴ ὁ τοῦ Ἀμύντου Φίλιππος οὐδ᾽ ἐπενόησεν ἀρχήν· Φιλίππῳ δὲ τῷ Δημητρίου τὰ φάρμακα τόλμημα ἦν ἐλαφρότατον. Qui inſignis eſt locus. De ejus crudelitate *Diodorus* in Eclog. p. 573. 2. οὕτως, ait, ὑπερήφανος ἦν ἐν εὐτυχίαις, ὥςτε τοὺς μὲν φίλους ἀκρίτως ἀποσφάξαι. Ad ejusmodi conſilia exſequenda eum maxime incitabat Heraclides Tarentinus, de quo locus eſt inſigniter depravatus ap. *Livium* L. XXXII. 5. *Et cum Achaeis quidem per haec amicitiam firmabat. Macedonum* [quoque] *animos ſibi conciliavit. Nam Heracl.den amicum cum maximae invidiae ſibi eſſe cerneret, multis criminibus oneratum in vincula conjecit, ingenti popularium gaudio.* Sic hunc locum corrigendum ſuſpicor, paulo leniori remedio, quam quod propoſui in Animadv. in Eurip. p. 198. *Diodorus* l. c. p. 573. 41. Ὅτι Φίλιππος θεωρῶν τῶν Μακεδόνων τοὺς πλείστους ἑαυτῷ χαλεπῶς ἔχοντας, ἐπὶ τῷ τὸν Ἡρακλείδην ἔχειν φίλον, παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακήν. Cf. *Polybium* L. XIII. 4. 4.

XV. Cod. Vat. p. 508. Εἰς Φίλιππον. Planud. p. 83. St. 122. W. Ad Epicratem, quem Philippus cum Callia veneno necaverat. Optat poëta, ut ille Philippo ſimile poculum propinet. *Epicratem* poëtam comoediae mediae paſſim laudat *Athenaeus.* Hunc tamen Philippi temporibus vixiſſe, haud putaverim. *Callias* Tragicus commemoratur ap. *Athen.* L. VII. p. 276. A. Unde *Dorvillius* habeat, quod ſcribit ad Charit. p. 621. Epicratem, comicum poëtam, variis dicteriis laeſiſſe regem, Calliam autem tragicum Philippo eadem de cauſa inviſum fuiſſe, equidem ignoro. — Prima carminis verba, Οἶνος καὶ Κένταυρον, ducta ſunt ex *Homer.* Il. φ. 295. Conf. *Callim.* Ep. XLIV. *Propert.* L. II. 24. 31. *Tu quoque, o Eurytion, vino, Centaure, periſti; Nec non Iſmario tu, Polypheme, mero.* — V. 3. μονόμματος. Cyclopis nomine deſignat regem, et quidem, ut *Dorvillius* exiſtimat, quod apertis verbis et ipſo nomine eum inceſſere

non auderet poëta, eum vitio et defectu deſignavit, quo *Philippus Amyntae* fil. laboraverat. Hoc fortaſſe argutius quam verius. Veteres, ut Cyclopas ipſos, ſic illos quoque, qui Cyclopum mores et indolem referrent, monoculos, μονομμάτους, appellabant. Hoc epitheto primus uſus eſſe videtur *Cratinus*, ſecundum *Phrynichum* p. 22. μονόφθαλμον οὐ ῥητέον, ἑτερόφθαλμον δέ. Κρατῖνος γὰρ μονόμματον εἶπε τὸν Κύκλωπα. Ad defectum oculi et mores ſimul reſpexit Theocritus ille Sophiſta, cum Antigoni, Macedonum regis, coquo diceret: Εὖ οἶδα, ὅτι ὠμόν με θέλεις τῷ Κύκλωπι παραθεῖναι. quod dictum capite luit, ſecundum *Plutarch.* T. II. p. 11. C. Conf. *Aelian.* V. H. XII. 43. — Pro οἰνοχάρων vulgo ὠμοχάρων legitur, quod ſenſu caret. Illud Cod. Vat. praebuit. *Philippus eſt Charon in vino, qui non per ſtygiam aquam et ſutili cymba, ut Charon, homines ad inferos transvectat; ſed toxicato vino et poculis medicatis in Tartara mittit miſeros convivas, Dorvillii* verba ſunt. Vocabulum οἰνοχάρων fictum ad ſimilitudinem v. λεβητοχάρων, quo uſus eſt *Cercides* jambographus, teſte *Athen.* L. VIII. p. 347. E. quem vix recte interpretatur magnus *Caſaubonus* p. 603. 47. — ᾧ σύ, ad Epicratis Manes converſus. πρόποσιν. Haec Theramenem nobis in mentem revocant, ap. *Xenophont.* Hiſt. Gr. L. II. p. 367. ἐπεί γε ἀποθνήσκειν ἀναγκαζόμενος τὸ κώνειον ἔπιε, τὸ λειπόμενον ἀποκοτταβίσαντα εἰπεῖν αὐτὸν, Κριτίᾳ τοῦτ' ἔστω τῷ καλῷ. *Propino hoc pulcro Critiae*, interprete *Cicerone* in Tuſcul. Quaeſt. I. 40. Vide, an in πρόποσις reſpiciatur ad vocabulum πρόπομα, quo medicamenta, venena inprimis, in potu ſumta ſignificabant, docente *Caſaubono* ad Athen. L. II. 17. p. 118. ſq.

XVI. Anthol. Plan. p. 10. St. 17. W. Elegans Epigramma, in quo Titus Flaminius, Graeciae liberator, cum Xerxe comparatur. Scriptum videtur circa Olymp. CXLVI. 1. A. V. C. 558. poſtquam imperator Romanus in ludis Iſthmicis Graecos liberos immunesque eſſe

juſſerat; quo praeconio audito *majus hominum gaudium fuiſſe, quam quod univerſum caperent*, *Livius* narrat L. XXXIII. 32. Conf. *Plutarch.* in Vit. Flamin. c. X. — V. 2. εὐρείας. Idem Italiae tribuitur epitheton Ep. XXII.

XVII. Cod. Vat. p. 216. Planud. p. 271. St. 390. W. De honoribus Heſiodo poſt mortem habitis. — V. 1. Λοκρίδος ἐν νέμεϊ. in luco Jovi ſacro, qui in Locride ſub Nemei nomine colebatur. Ibi enim loci Heſiodum interfectum eſſe, narrat *Thucyd.* L. III. 96. τοῦ Διὸς τοῦ Νεμείου τῷ ἱερῷ, ἐν ᾧ Ἡσίοδος ὁ ποιητὴς λέγεται ὑπὸ τῶν ταύτῃ ἀποθανεῖν, χρησθὲν αὐτῷ ἐν Νεμέᾳ τοῦτο παθεῖν. Idem περὶ τὸ Λοκρικὸν Νέμειον contigiſſe, poëtamque πρὸς τῷ Νεμείῳ ſepultum eſſe, tradit *Plutarch.* T. II. p. 162. D. E. Conf. *Tzetzam* in Praef. ad Heſiod. p. 3. ed. *Heinſ.* Quod vero Nymphae Heſiodi cadaver abluiſſe dicuntur, ad id referendum eſt, quod *Plutarchus* narrat, poëtae cadaver in mare devolutum eſſe. — Seq. verſ. pro κρηνιάδων, quod adjective de Nymphis uſurpatum paſſim occurrit, ſubſtantive de fontibus nusquam, niſi in hoc loco, *Schneiderus* κρηνάων ſcribendum ſuſpicabatur; idem *Scaligero* in mentem veniſſe, apparet ex Schedis Bibl. Bodlej. Propius ad vulgatae ductus accedit conjectura *Gilberti Wakefield*, quam veram puto — κρηνίδων. Hac forma uſus eſt *Eurip.* in Hipp. 208. δροσερᾶς ἀπὸ κρηνῖδος. — V. 3. γάλακτι — μέλιτι. Vino et melle inferias faciebant veteres. Conf. *Leonid. Tar.* Ep. XCVIII. 9. Hoc *Alcaeus* refert ad cantus ſuavitatem, qua Heſiodus excelluerit: τοίην γῆρυν, *mellitam* puta. — Μουσέων Cod. Vat. Guſtaverat Heſiodus aquam e Muſarum fontibus, quae λοεσσάμεναι τέρενα χρόα Περμησσοῖο Ἢ Ἵπποκρήνης ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο, Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο. *Heſiod.* Theog. 5. ſqq.

XVIII. Cod. Vat. p. 291. ſq. Planud. p. 272. St. 392. W. ubi plura vide in Hipponacten jambographum carmina. Conf. ad *Leonid. Tar.* Ep. XCVII. — V. 1.

In Hipponactis tumulo ſpinas et carduos naſci dicens, ad aſperos illius hominis mores genusque ſcribendi fellis plenum reſpicit. Comp. Ep. *Hegeſippi* VIII. in Timonem; et in eundem *Zenodoti Eph.* Ep. II. — V. 1. ἐνιτέτροφε. Plan. ἐπὶ τέτροφε. Vat. — βότρυν ἀπ' οἰνάνθης, mites uvas in ſativis vitibus. Vide ad *Meleagr.* Carm. I. 8. p. 4. ἀπὸ in hac ῥήσει abundat, ut ſaepe. — Vitis ut naſcatur in *Sophoclis* tumulo, optat *Simm. Theb.* Ep. II. — ¶. 491.] V. 3. πνιγόεσσαν ἄχερδον. Secundum nonnullos ſpinae genus, quod in Gyaro inſula provenire ait *Antigon. Caryſt.* C. XXI. θανάσιμός ἐστιν ἡ ἄχερδος, κἂν εἰς ἄλλο δένδρον ἐμπλήξῃς (fort. ἐμπήξῃς), ἀφαναίνει. At hanc interpretationem reliqua non admittunt, quae de fructu quodam agi ſatis declarant. Eſt igitur ἡ ἄχερδος h. l. *pyrus ſylveſtris*, cui proprium eſt τὸ πνίγειν et τὸ ἀποστύφειν τὰ χείλεα. Vide *Beckmann* ad *Ariſtot.* de Mir. Auſc. c. 155. p. 321. ſq. Pro ὁδιτῶν, quae veriſſima eſt lectio, in margine Cod. Vat. γρ. ὀδόντων. In Ep. ἀδεσπ. CCCLXXXVI. immaturam uvam aliquis χείλεα στυφθεὶς ἀπέβαλεν, ὡς ἂν ὁδίταις Εἴη νισσομένοις ἡμιδαὲς σκύβαλον. — φάρυγγα editt. nonnullae Planud. quod vitium a *Stephano* propagari non debebat. δίψει καρφαλέον. *Bianor* Ep. IV.

XIX. Cod. Vat. p. 268. Anth. Plan. p. 282. St. 408. W. Scriptum hoc carmen in Pyladem, Megalopolitanum, citharoedum, cujus mortem Muſas et Bacchum vehementer afflixiſſe poëta ait. De hoc Pylade, qui Philippo Demetrii fil. regnante floruit, quaedam commemorat *Plutarch.* in Vita Philopoem. XI. Tom. I. p. 362. cum quo conferendus *Pauſan.* L. VIII. 50. p. 701. Πυλάδου Μεγαλοπολίτου, κιθαρῳδοῦ τῶν ἐφ' αὑτοῦ δοκιμωτάτων καὶ ἀνῃρημένου Πυθικὴν νίκην. *Opſopoei* errorem, qui de Pylade, pantomimo, Italicae ſaltationis inventore celeberrimo, ſed longe recentiore (vide *Sueton.* in Vit. Aug. c. 45. *Suidam* v. Πυλάδης, et *Athen.* L. I. p. 20. E.)

cogitabat, et *Brunckium* ſecum in errorem abduxit, ita ut hoc Epigr. noſtrum *Alpheo Mitylenaeo* tribuendum eſſe, perperam ſtatueret, primus praeclare detexit et refutavit *Schneiderus* in Anal. crit. I. p. 11. — V. 1. σαι Cod. Vat. qui verſ. ſq. ἐν omittit. — ἐν χροῒ κειραμένα. Deſcribitur quae vulgo ἐν χρῷ ἡ κουρὰ vocatur. — V. 3. Ipſe Phoebus in Pyladis honorem lauri coronam de intonſa depoſuit coma. Coronae enim, quarum uſus tantum in ſacrificiis feſtisque (vide *Perizon.* ad Aelian. V. H. III. 3.), luctu nuntiato, deponi ſolebant. Nota ſunt, quae de Xenophonte narrantur, cum ſacra facienti filium in pugna periiſſe nuntiatum eſſet. *Diogen. Laërt.* L. II. 54. p. 113. ibique *Menag.* p. 101. ſq. Theſeus coronatus Delphis domum redux, cum Phaedram vidiſſet mortuam, τί δῆτα, ait, τοῖσδ' ἀνέστεμμαι κάρα Πλεκτοῖσι φύλλοις δυστυχὴς θεωρὸς ὤν. in Eurip. Hippol. 806. Conf. *Valcken.* p. 250. D. E. — V. 5. Muſae plorabant; quarum lugubrem vocem Aſopus audiens, undas cohibuit. Aſopus, Arcadiae fluvius; Pylades enim Megalopolitanus. Flumina curſum dicuntur ſiſtere, cantu egregio audito. *Horat.* I. Carm. XII. 9. *Arte materna rapidos morantem Fluminum lapſus.* Sed in hoc *Horatii* loco et ſimilibus admiratio ſignificatur; in noſtro carmine luctus ſignificandus erat, ut ap. *Moſchum* Eid. III. 72. τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος· ἀπώλετο πράν τοι Ὅμηρος, Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα· καί σε λέγοντι Μύρεσθαι καλὸν υἷα πολυκλαύστοισι ῥεέθροις. Simile quid ſi dicere voluit *Alcaeus* noſter, non ſatis diſerte locutus eſt. — V. 8. σιδηρείην οἶμον. *duram et inevitabilem.* Deſcribens Orcum *Propertius* L. IV. XI. 4. *Non exorato ſtant adamante viae.* Il. Θ. 15. εἰς Τάρταρον — Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός.

XX. Cod. Vat. p. 285. ſq. Planud. p. 254. St. 368. W. In Aſpaſium quendam, qui in mari Aegaeo naufragium fecerat. — V. 1. poſt πλόος vulgo colon

ponitur. Deinde ἐκ δὲ βαρείης λ. Sic etiam Vat. Cod. niſi quod Βορείης exhibet. — V. 2. Ἀσπάσιος πικρὸν ἔτευξα μ. Vat. quae lectio non temere ſpernenda. In ἔτευξα aliud verbum latere videtur. — V. 4. „ῥαιόμενον. Sic emenda„vi. In membranis etiam ſcriptum ῥαινόμενον, quod in„eptum eſt " *Brunck.* In Cod. Vat. ῥαινόμενος. Probabilis emendatio. ῥαίεσθαι, quod proprie rumpere, rumpendo deſtruere ſignificat, h. l. de cadavere fluctibus lacerato ponitur. Lemniades ἑοὺς ἔῤῥαισαν ἀκοίτας. *Apollon. Rhod.* L. I. 617. ὀστέον ἐῤῥαίσθη. Idem L. I. 1034. Pro *obiit* uſurpatur ap. *Theodorid.* Ep. XIII. — Fieri tamen poteſt, ut pro ῥαινόμενον, una litera mutata, corrigendum ſit,

— σῶμα δὲ πόντος
ἔκρυψ' Αἰγαίῳ ξαινόμενον πελάγει.

Quod in hac re etiam magis proprium eſt quam prius. *Oppian. Hal.* L. III. 23. κρᾶθ' ἑκατὸν πέτρῃσι — ξαινόμενον. *Sophocl.* in Ajac. v. 727. ὡς οὐκ ἀρκέσει Τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν. Vide ad *Diodor. Zon.* Ep. IX. — V. 5. 6. Si ſanum eſt hoc diſtichon, poëtae ſubtilitatem deſidero. Antitheſis enim, quam inchoavit verbis ἠϊθέων δ. ἄπαις μόρος, vix juſta et perfecta eſt.

XXI. Cod. Vat. p. 273. Planud. p. 227. St. 331. W. In cippum, tumulo mulieris, quae Phidis appellabatur, impoſitum. Inſcriptionem hujus cippi aenigmaticam poëta hoc carmine interpretatur. — V. 1. ὁ παροδίτας. Vat. Cod. ἁ παροδῖτις — λίθος Planud. Etiam in Vat. membranis vocabulo πέτρος ſuperſcriptum λίθος. Cippo, de quo agitur, bis inſculpta ſyllaba Φι, neque quidquam praeterea. Pro σμίλαις Ed. Flor. et Aldina pr. σμήλαις. σμίλη h. l. *caelum* eſt. *Heſych.* εὐσμίλωτα. εὖ κατεσκευασμένα ἀπὸ τῆς λατυπικῆς σμίλης. Pro *ſtilo* uſurpavit *Ariſtoph.* in Theſm. 783. δέλτοι δέξασθε σμίλης ὁλκούς. — V. 3. ἆρα γυν. Cod. Vat. — V. 4. τὰν χθ. Plan. τᾷ habetur

tamen in Lect. Aldinae pr. et in Ald. ſec. — χιλιάς. quia inter numeros graecorum φ quingentos valet. — ¶. 492.] V. 5. κορυφούμενος, numerus duplicatus. — V. 6. Hac via an verum ſenſum inveſtigaturus ſit, dubitat. Conf. ad *Meleagr.* Ep. CXXIII. 11. — V. 7. ἢ δ' vulgo. — ἐφρασάμην Vat. Cod. Oedipi, doctae Sphingis carmina interpretantis, nomen in proverbium abiit. *Plaut.* Poen. I. 3. 34. *iſti quidem, hercle, orationi Oedipo Opus eſt conjectore, qui Sphingi interpres fuit.* — V. 10. φέγγος – ξυνετοῖς. Prudentioribus diſerta, ſtolidioribus obſcura. *Pindar.* Ol. II. 132. carmina ſua, haud raro aenigmatica, appellat βέλη φωνᾶντα συνετοῖσι. Ap. *Eurip.* Iphig. Taur. 1092. cantus Halcyonis εὐξύνετος ξυνετοῖσι βοά. In Epigr. ἀδεσπ. DXVII. Heracliti opera indoctis ὄρφνη καὶ σκότος ἐστὶν ἀλάμπετον· ἢν δέ σε μύστης εἰσαγάγῃ, φανεροῦ λαμπρότερ' ἠελίου. Quaedam huc pertinentia dedit *Valcken.* ad Phoeniſſ. p. 510.

XXII. Cod. Vat. p. 244. Planud. p. 200. St. 291. W. ubi medium deeſt diſtichon, quod acceſſit ex *Plutarch.* Vit. Flamin. c. IX. T. II. p. 478. ed. Tubing. unde intelligitur, hoc carmen ab *Alcaeo* ſcriptum eſſe poſt pugnam ap. Cynoſcephalas pugnatam, cujus gloriam Aetoli, qui tum a Romanorum partibus ſtabant, temere arrogabant ſibi: ὥστε καὶ γράφεσθαι καὶ ᾄδεσθαι προτέρους ἐκείνους ὑπὸ ποιητῶν καὶ ἰδιωτῶν, ὑμνούντων τὸ ἔργον· ὧν μάλιστα διὰ στόματος ἦν τουτὶ τὸ ἐπίγραμμα· Ἄκλαυστοι . . . τοῦτ' ἐποίησε μὲν Ἀλκαῖος, ἐφυβρίζων Φιλίππῳ, καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποθανόντων ἐπιψευσάμενος. λεγόμενον δὲ (hoc Epigramma) πολλαχοῦ καὶ ὑπὸ πολλῶν, μᾶλλον ἠνία τὸν Τίτον ἢ τὸν Φίλιππον. ὁ μὲν γὰρ ἀντικωμῳδῶν τὸν Ἀλκαῖον τῷ ἐλεγείῳ παρέβαλλεν· Ἄφλοιος . . . . *Livius* L. XXXIII. 11. *Quinctius ſuccenſebat non immerito Aetolis ob inſatiabilem aviditatem praedae et arrogantiam eorum, victoriae gloriam in ſe rapientium, quae vanitate ſua omnium aures*

offendebat. — V. 1. ἄκλαυτοι. tres Aldinae. Pro ἄθαπτοι ed. Flor. et Ald. pr. ἄταφοι. — Cum *tumulus* in proximis commemoretur, *Petitus* in LL. Atticis p. 673. vulgatam lectionem emendatione egere putavit, ἄτακτοι corrigens. Contra quem Vir Doct. in Miſc. Obſſ. V. p. 22. monuit, *Alcaeum* aemulari *Homerum*, ἄκλαυστον et ἄθαπτον jungentem, Il. χ. 386. Odyſſ. λ. 54. 72. Revera autem illi, de quibus h. l. agitur, diu inſepulti relicti ſunt. *Livius* L. XXXVI. 8. *Rex – Philippum Megalopolitanum cum duobus millibus hominum ad legenda oſſa Macedonum circa Cynoſcephalas, ubi debellatum erat cum Philippo, miſit; ſive ab ipſo, quaerente ſibi commendationem ad Macedonum gentem et invidiam regi, quod inſepultos milites reliquiſſet, monitus; ſive ab inſita regibus vanitate ad conſilium ſpecie amplum, re inane, animo adjecto. Tumulus eſt, in unum oſſibus, quae paſſim ſtrata erant, coacervatis, factus.* *Alcaei* Epigramma igitur videtur fuiſſe compoſitum, antequam tumulus ille exſtructus eſſet. Quod vero tumulus commemoratur, id, *Weſſelingio* monente ad *Petitum* l. c., non proprie de ſepulcro, ſed de ipſo Theſſaliae campo, in quo occiſi contra Graecorum morem inſepulti manſerant, accipiendum eſt. — V. 2. Ἠμαθίης τε. Plan. — V. 5. Ἠμαθίη. in Aldina pr. et tert. et Aſcenſ. — V. 6. θοὰν ἐ. ὤλετ' Cod. Vat. — θοῶν ἐλάφων. fortaſſe ex *Homero* expreſſum Il. XIII. 101. Trojani, οἳ τοπάρος περ φυζακινῇς ἐλάφοισιν ἐοίκεσαν. De leone *Dioscorides* Ep. XI. ὁ θαρσαλεώτερος ἄλλων Τετραπόδων, ἐλάφων ἔδραμεν ὀξύτερον. Homo timidus et fugax ἐλάφειος vocabatur. Vide *Suid.* in ἐλάφειον. — Hoc Epigrammate *Alcaeus* Philippi Macedonis animum adeo exaſperavit, ut diſtichon in eum conſcriberet, quo ſignificabat, quomodo, ſi poteſtas ei facta eſſet, in Alcaeum conſulturus eſſet. Hoc diſtichon ab iis, qui Wechelianam curaverunt, receptum eſt, cum a Stephaniana et antiquioribus abeſſet. Additum Scholion: ὅπου ἰατέον,

ὅτι ἐν στίχῳ τῷ προτέρῳ ἀντὶ τοῦ ἄφλοιος καὶ ἄφιλος εὑρίσκεται ἐν ἄλλῳ τινὶ βιβλίῳ ἄφλειος καὶ ἄφυλλος. Deinde legitur: τῷδ' ἐπὶ βουνῷ Σταυρὸς ἐπ' Ἀλκαίῳ ἵσταται αὐτόματος. In his βουνῷ, *colle*, fortaſſe ſincerum eſt.

DIOSCORIDIS EPIGRAMMATA.

¶. 493.] *I.* Cod. Vat. p. 574. Vitiis inquinatum edidit *Klotz.* ad Tyrt. p. 115. — V. 1. Ἀμφιπονίτεω. Cod. Vat. et Tryll. apogr. In eodem apogr. μυειλίνην legitur. Carnem teneram et delicatam ſignificat τὸ μυέλινον, ut in Luſibus LXIV. *Quidam mollior anſeris medulla.* ubi vide Intrpp. — Ἔρως ἔπλασεν. Vide ad *Meleagr.* I. 10. p. 5. Similis luſus eſt ap. *Rhian.* Ep. II. — παίζων. Saevi pueri petulantia cum crudelitate conjuncta indicatur. Conf. ad *Aſclepiad.* Ep. VIII. — V. 3. „ἐρεθίσαι. Sic „Buherian. Cod. Aliud apographum e Gaulmini Cod. „derivatum ἐρεθίξαι. Scribendum ἐρεθίσσαι, ut conſtet „metrum.“ *Brunck.* ἐρεθίξαι eſt in membranis et in ap. Lipſ. — Jovem irritare cupiens, quod Soſarchi femora Ganymedis femoribus longe pulchriora ſint. ἐρεθίζειν in re venerea proprium. *Achilles Tat.* L. V. p. 347. οὐδέν σε ἠρέθισεν εἰς τὴν Ἀφροδίτην. *Ariſtaen.* I. Ep. XXVII. p. 66. ἕτερα δὲ τοῦ σώματος ἐγύμνωσε μέρη, τὰ δυνατὰ, ὅπως ἂν πολλαχόθεν τὸ μειράκιον ἐρεθίσῃ. — Γανυμήδου μηρῶν. *Sophocles* ἐν Κολχίσι περὶ Γανυμήδους τινὰ λόγον ποιούμενος· Μηροῖς ὑπαίθων τὴν Διὸς τυραννίδα. ap. *Athen.* XIII. p. 602 E. *Aeſchylus* ap. *Plutarchum* T. II. p. 751. C. σέβας δὲ μηρῶν οὐ κατῃδέσω. *Solon:* ἕς θ' ἥβης ἐρατοῖσιν ἐπ' ἄνθεσι παιδοφιλήσεις, Μηρῶν ἱμείρων καὶ γλυκεροῦ στόματος. ut hos verſſ. exhibuit *Brunck.* in Gnom. p. 73.

II. Cod. Vat. p. 571. Edidit *Klotz.* ad Tyrt. p. 112. De Demophili pueri oſculis divinatio. — V. 2. Κύπριν.

Cod. Vat. — V. 4. μένει. Cod. Vat. Hoc *Klotz.* mutavit in μενεῖ. Similiter *Horatius* ad Lydiam, anum factam: *amat Janua limen; Quae prius multum faciles movebat Cardines.* I. Carm. XXV. 3.

III. Cod. Vat. p. 575. Edidit *Toup.* ad *Longin.* p. 386. De puero avaro, cujus ſeveritas, niſi argento dato, leniri non poterat. — V. 1. πλήρη. Vat. Plenis ad Hermogenem accede manibus, et nihil prohibebit, quominus libidini tuae plene ſatis facias. — παιδοκόραξ ἄν σοι. Vat. παιδοκοράζων apogr. Lipſ. et in marg. παιδοκόρας ἄν. Probabiliter haec emendata ſunt a *Brunckio*; melius tamen ſcripſeris cum *Toupio* – ὅσα σοὶ θ. — παιδοκόραξ. *puerorum appetens.* Corvis lupisque comparantur paedicones propter illorum animalium rapacitatem. *Suidas* v. Λογγῖνος. — Δεινοὶ γὰρ οἱ γυναικοϊέρακες εὐπρεπεῖς αἰτίας ἐξευρίσκειν εἰς ἄγραν τῶν θηλειῶν. ὀνειροπολεῖν dicuntur, qui calida vota concipiunt, optantes ſibi, qualia per ſomnum nobis fingere ſolemus. *Theocrit.* Eid. IX. 16. ἔχω δέ τοι, ὅσσ᾽ ἐν ὀνείρῳ φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας. — V. 3. στυγνήν. ſuperbum illud ſupercilium et contractum ut remittatur, efficies. *Diphilus* ap. *Athen.* L. II. p. 35. C. τὸν τὰς ὀφρῦς αἴροντα συμπεισθεὶς γελᾷν. λύειν τὰς ὀφρῦς dixit *Aelian.* in Epiſt. XV. χαλάσας ὀλίγον τὸ μέτωπον. *Ariſtoph.* Veſp. 653. Similiter *Alciphron* L. III. Ep. III. p. 278. ὁ κατεσπακὼς τὰς ὀφρῦς – χαλάσας τὸ βαρὺ καὶ ἀμειδὲς, ἀνεὶς τὰς ὄψεις ὑπομειδία πρός με. — στυγνὴν ὀ. τάσιν. ut *Eurip.* in Hipp. 173. στυγνὸν ὀφρύων νέφος. et 290. στυγνὴν ὀφρύν. — Pro ἁλιεύῃς in fine verſus in apogr. Spallett. invenio ἀλιθύῃ. in apogr. Lipſ. ἁλιεύῃς. *Toupius* l. c. ἀλλ᾽ δύσῃ emendavit. — ἄγκιστρον hoc loco pecuniam et munera ſignificat, quibus pueri amplexus emendi eſſent. Frequenter ad rem amatoriam verba transferuntur a re piſcatoria. *Ariſtaenet.* L. I. 5. p. 14. γυναῖκα, ἣν Χαρίδημος ἐν ἀγορᾷ προϊοῦσαν ἰδὼν ἀγκιστρεύει. Cf. *Abreſch.* Lect. p. 286. *T. H.* ad *Lucian.* D. Mort. VIII.

— V. 5. „πολλὴν δρόσον. quid hoc ſit, neſcio. Ni mea me „fallit opinio, corrupta haec ſunt, ut et quod praecedit „λιμένος. Repono: ἕλξεις ἐκ λίμνης πολλὸν μυίον." *Br.* In ejusmodi locis lubrica eſt critica. λίμνης fortaſſe verum eſt; an δρόσον rejiciendum ſit, dubito. δρόσος exquiſite pro *aqua* ponitur ap. *Eurip.* Iph. Aul. 182. *Ariſtoph.* Ran. 1377. Nec ineptus exoritur ſenſus. Piſcator, qui fruſtra praedae inhiavit, dici poterat, non piſces, ſed meram aquam hauſiſſe, et quidem πολλὴν, ut inutilis aquae copia opponeretur exſpectatae piſcium copiae. Pro λίμνης tamen deſidero vocabulum generalioris ſignificationis; fortaſſe

ἕλξεις ἐκ ΛΙΒΑΔΟΣ πολλὴν δρόσον.

qua minima mutatione ſenſus efficitur haud paulo argutior. λιβάς. σταγόνα. κρήνην. *Suidas.* Eadem ratione h. v. interpretatur *Heſychius*, qui addit vocem θεράπεια, in φρεντία, ni fallor, mutandam. *Antip. Sidon.* LIX. — δροσερᾶς πίομαι ἐκ λιβάδος. qui locus inprimis notandus. Ut hic πολλὴ δρόσος, ſic ap. *Callim.* H. in Apoll. 112. πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβάς. — V. 6. δαπάνῳ κόλλοπι. *cinaedo prodigo.* Lenones, qui nec ſuae ipſorum pudicitiae parcunt, μαστροποὶ κόλλοπες vocantur a *Diphilo* ap. *Athen.* L. VII. p. 292. B. Vide *Caſaub.* p. 519. 48. Vulgarem vocabuli κόλλοψ ſignificationem multis illuſtrarunt *Intrpp. Thomae Mag.* p. 542. ſqq. Eam, qua h. l. ponitur, attigit *Heſych.*: καὶ τοὺς σκληροὺς καὶ παρηβηκότας παῖδας ἐντεῦθεν κόλλοπάς φασιν. Grammat. Bibl. Sangerm. ap. *Ruhnk.* ad Tim. p. 161. Κόλλοπας, φασὶ, δεῖ κυρίως λέγειν τοὺς τῶν ὀργάνων, οὓς καλοῦσι κολλάβους, οὐ τοὺς ἀνδρογύνους. Εὔβουλος ἐν 'Αντιόπῃ ἐπὶ τοῦ ἀνδρογύνου. — Pro συντρέφεται ap. Lipſ. ἀντρέφεται.

IV. Cod. Vat. p. 595. Edidit *Warton* ad Theocrit. T. II. p. 181. et *Schneider* in Per. crit. p. 95. qui ſibi hujus carminis ſenſum expeditum eſſe negat. In univerſum

verſum quidem ſatis apparet, poëtam conqueri de conditione ſua in pejus mutata, cum ſe in meliorem perventurum eſſe ſperaſſet; ſed in ſingulis haeremus. — V. 1. ἀλλ᾿ ὅσον εἶπα ἐξέφυγον. Cod. Hoc *Salmaſ.* mutavit in ἀλλ᾿ ὃ σύνοιδας, Οὐκ ἔφυγον. Hujus conjecturae partem recepit *Br.* qui tamen in Lectt. corrigendum cenſet: ἀλλ᾿ ὅσον εἰπεῖν, Ἐξέφυγον — —. ὅσον εἰπεῖν. *dicis cauſa tantum.* Servanda lectio cod. ἀλλ᾿ ὅσον εἶπα. *Hoc vixdum dixeram*, cum ſorti longe graviori obnoxius ſum factus. ὅσον *tantummodo*, ut ap. *Theocrit.* XXV. 73. ἀπὸ χθονὸς ὅσσον ἀείρων. Ap. eund. Eid. I. 45. τυτθὸν ὅσσον ἄπωθεν. Sequentia, Ἐξέφυγον τὸν ἐμόν — poëtae de libertate vixdum parta gloriantis verba. Similis locus eſt *Philippi Theſſ.* Ep. II. τὸν καλὸν ὡς ἰδόμαν Ἀρχέστρατον, οὐ μὰ τὸν Ἑρμᾶν, Οὐ καλὸν αὐτὸν ἔφαν — Εἶπα, καὶ ἁ Νέμεσίς με συνάρπασε. Delenda igitur in fine verſus interrogandi nota, et verſ. ſequ. pro colo comma ponendum. Cum proximis comparandus *Ariſtaen.* L. I. 22. p. 57. πρὸς τὴν ἐρωμένην ἀπιὼν, ἐκεῖ δευτέραν ἧτταν ὑπομένω καὶ χείρονα τῆς προτέρας. — Paulo inſolentius dictum μύρια λατρεύειν; ſed elegans eſt vocabuli μύριος uſus, ubi de numero ad magnitudinem transfertur. Sic μύρια κλαίειν. *M. Argent.* Ep. XXXI. μύριον κῦδος. Ep. ἀδέσπ. DCCL. μύρια τειρομένα. *Crinagor.* Ep. XVII. — Mox non video, quomodo Ariſtocrates τρίτος δεσπόσυνος vocari poſſit, nec dubito, quin haec verba vitium traxerint. Quam tamen olim propoſui conjecturam, χείρονα, eam nunç repudio, ut jejunam. Duriorem eſſe conditionem ſuam quam antea, in ſuperioribus dixerat; quid attinebat idem repetere? Gravius quid deſideratur. Multis tentatis nihil plane ſatisfacit. Quare hunc locum acutioribus emendandum trado.

¶. 494.] *V.* Cod. Vat. p. 595. Prius diſtichon edidit *Klotz.* ad Tyrt. p. 80. poſterius *Warton.* ad Theocrit. T. II. p. 113. Deos ὁρκίους poëta teſtes facit foederis cum Athenaeo in convivio juncti. Cum foedera libando et

ſacrificando jungantur, σπονδὴν et λιβάνωτὸν ut teſtes invocat. Male v. 1. in Cod. σπονδῇ καὶ λιβάνῳ τε. λιβανωτὸς recte et ex grammaticorum praeceptis dicitur. Conf. *Bod. a Stap.* ad Theophr. IX. p. 976. *Alberti* in Obſſ. Phil. p. 9. ſq. et *Wetſten.* in N. T. I. p. 249. Deos, ab utroque inter potandum invocatos, crateri quaſi immixtos fuiſſe fingit. Sic *Meleager* puellae nomen inter pocula pronuntiaturus, σὺν ἀκρήτῳ τὸ γλυκὺ μίσγ' ὄνομα. Ep. XCVIII. et Ep. XCIX. ὧς τὸ ποθεινὸν Οὔνομ' ἐν ἀκρήτῳ συγκεράσας πίομαι. — οἱ φιλίης τέρματ' ἐ. ἔχετε. foederis teſtes graviſſimi. Sic plane *Euripid.* in Or. 1343. ubi Electra fictis precibus accedens Hermionen, οἴκτειρον ἡμᾶς, ait, κἀποκούφισον κακῶν, Σωτηρίας γὰρ τέρμ' ἔχεις ἡμῖν μόνη. ἐν σοί ἐστιν ἡ σωτηρία ἡμῶν. *Schol.* In Suppl. 615. κακῶν δ' ἀναψυχὰς Θεοὶ βροτοῖσι νέμουσιν, Ἁπάντων τέρμ' ἔχοντες αὐτοί. — V. 3. ὧς *Klotz.* — Si quis hoc carmen in fine truncatum exiſtimaverit, me ſibi conſentientem habiturus ſit.

VI. Cod. Vat. p. 595. Edidit *Klotz.* ad Tyrt. p. 71. *Warton.* ad Theocrit. T. II. p. 131. Zephyrum poëta precatur, ut Euphragoram, qui ad oraculum conſulendum profectus erat, ſalvum et incolumem referat. — V. 1. ὡς ἔλαβες. *tibi creditum* puerum finibus noſtris *reddas incolumem. Horat.* I. Carm. III. *Klotzius*, quem verus ſenſus non latebat, corrigere tamen conatus eſt ὃς ἔλαβες. — πρηΰνατε. Cf. *Bacchyl.* Ep. XX. — V. 3. ὀλίγον τίνας. Cod. Prius praeferendum videtur, ut elegantius. Senſus eſt: τείνας τὸ μέτρον τῆς πορείας εἰς μέτρον ὀλίγων μηνῶν. Fac, ut paucis menſibus peractis in patriam redeat. Cum ſequentibus comparandus *Theocrit.* Eid. XII. 2. οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσιν. *Virgilius* Ecl. VII. 43. *Immo ego Sardois videar tibi amarior herbis — Si mihi non haec lux toto jam longior anno eſt.* — *Klotzius* in ſuo apogr. πόνος invenerat, quod lectioni χρόνος, ab ingenio ipſi oblatae, temere praetulit.

VII. Cod. Vat. p. 96. Διοσκορίδου εἰς Ἀρσινόην ἑταῖραν Σωσιπάτρου. Hoc et ſequens Epigramma fortaſſe *Soſipatro* auctori tribuendum eſt. Quod ſi autem noſtrum carmen *Dioscoridi* recte inſcribitur, duo illa Epigrammata, quae ut *Soſipatri* leguntur p. 504. noſtro vindicari debent. Omnibus enim in Cod. Vat. adſcripta verba τοῦ αὐτοῦ. (Διοσκορίδου.) — Hoc noſtrum Ep. edidit *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 118. nr. 295. qui primum diſtichon exhibuit, ut eſt in Cod. ὅρκος ὁ π. Ἀ. θέμενος Σ. Jusjurandum erat, quo Soſipatro Arſinoës amor ſpondebatur. Teretes *Brunckii* aures procul dubio hiulca oratione offendebantur, quae emendationem ſuadet, ſed minus violentam. Hanc aliquando repertum iri, vix dubito. — V. 3. ἐφυλάχθει apogr. Lipſ. unde *Reisk.* fecit ἐφυλακτεῖ, *hunc autem allatrat ſterilis cupido;* infelici conjectura. Arſinoë datam fidem fefellit, alii viro nubens; Soſipater autem priſtinum amorem adhuc ſervabat. — V. 4. οὐ φανερῇ. quandoquidem nulla juris *pejerati poena* Arſinoae *nocuit*, ut *Horatius* loquitur in re ſimili II. Carm. VIII. *Ovidius* III. Amor. III. 1. 2. *Eſſe deos, i crede. Fidem jurata fefellit: Et facies illi, quae fuit ante, manet. Tibull.* I. El. VI. 21. *Sunt numina amanti. Saevit et injuſta lege relicta Venus.* Rebus nimirum ex voto fluentibus, deos eſſe et humana curare, clamabant veteres; ſin contra, negabant. Quaedam huc facientia collegit *Burmann.* in *Propert.* p. 96. et *Muretus* in Oratt. Tom. I. p. 227. ſqq. ed. *Ruhnk.* — V. 5. Inauſpicatas Arſinoae nuptias poëta precatur: Lacrymae et gemitus ad Arſinoës thalamum exaudiantur, quae puellae perjurae exprobrent perfidiam. κλῇδες. *fores*, interprete *Reiskio.* Sed ſcribendum videtur:

παρὰ κλισίῃσιν ἀκούσαις.

Conf. Epigr. *Meleagri* CIII. 4. CXX. 7. — V. 6. Vitium apogr. Lipſ. μεμφάμενος *Reiskius* ſuſtulit.

VIII. Cod. Vat. p. 96. τοῦ αὐτοῦ. εἰς Ἀριστονόην. Edidit *Reiske* in Miſc. Lipſ. IX. p. 119. nr. 296. Ariſtonoën poëta viderat Adonidem plangentem; quo fit, ut in Adonidis loco eſſe cupiat. — V. 1. μ᾽ ἔστρωσεν *Reisk.* ex ap. Lipſ. ἔτρωσεν, quae Cod. Vat. lectio eſt, emendavit *Weſſeling.* in literis ad *Reiskium* datis. — V. 2. κοψαμένη. *luctu et planctu proſequens.* Vide Intrpp. *Herodoti* L. II. p. 132. 19. *Wetſten.* ad N. T. I. p. 384. — καλύβῃ. in pergula, ubi Adonidis pulvinar et ſimulacrum. Vide *Seldenum* de Diis Syr. Synt. II. 11. De καλύβαις fuſe disputavit *Salmaſ.* ad Script. Hiſt. Aug. T II. p. 813. — V. 4. συμμελαβὼν ἄπαγον Cod. Vat. Poſterius vocabulum in ἁπαλὸν depravatum exhibet ap. Lipſ. Hoc in ἀπάγου, ſive ὑπάγου, ſive denique ἄπαγε mutandum cenſebat *Reiskius*, qui poëtam his verbis Charontem alloqui temere ſtatuebat.

IX. Cod. Vat. p. 116. *Reiske* in Miſc. Lipſ. IX. p. 457. nr. 352. Nonniſi diverſa prioris Epigrammatis editio, in qua praeter pauca quaedam vocabula, et puellae nomen, nihil fere mutatum eſt. — V. 1. 2. protulit *Warton* ad Theocr. T. II. p. 190. Cod. Vat. Κλεὼ ἀγαλάκτιν᾽ Ἀ. quod *Reiskius* emendavit. μαζοὶ γλαγόεντες *Soſipater* Ep. III. — ¶. 495.] V. 3. ἀπὸ πνεύσω. Cod. Vat. — V. 4. προφάσεις. Cod. et in fine verſ. ἀγέτω. Utrumque exhibuit *Reiskius.*

X. Cod. Vat. p. 107. *Reisk.* Miſc. Lipſ. p. 299. nr. 326. In puellam Athenium, quae Trojae incendium canens, poëtae animum amore incenderat. — V. 1. ἵππον ἦσεν. equum Trojanum. ἐμοὶ κακόν. non Trojanis, ſed mihi perniciem afferens. ἵππον ᾄδειν, ut ᾄδων Σιτάλκαν ap. *Athen.* I. p. 15. F. ubi *Sitalces* carmen eſt a Thracibus hoſte devicto cantatum. *Theocrit.* Eid. XV. 98. ἅτις τὸν Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίστευσε. ubi vide *Valcken.* p. 390. — Ἄθηνον et ἐν π. θεῖσα dedit *Reisk.* — V. 2. κᾀγώ. Cod. —

Ego ſimul cum urbe conflagravi, οὐ δείσας, quamvis mihi nihil a decenni Graecorum oppugnatione timendum erat, i. e. quamvis ipſe non, ut Ilium, decem annorum expugnationem expertus. Quo ſenſu quid frigidius, quid ineptius? Humanum pectus non exercitu nec machinis expugnari, quid, quaeſo, dictu opus erat? Nec poetae hoc tribuendum exiſtimo, ſed librariis. Fortaſſe legendum:

αἰδεῖσθ', ὦ Δαναοὶ, δεκέτη πόνον· εἰν ἑνὶ φέγγει,
τῷ τότε, καὶ Τρῶες κἀγὼ ἀπωλόμεθα.

Pudeat vos, o Danai, belli per decem annos protracti! Uno enim die illo, quo Athenium Ilii incendium cecinit, et Troja et ego periimus. — V. 4. ποτε. apogr. Lipſ.

XI. Cod. Vat. p. 181. Edidit *Reisk.* in Anthol. p. 29. nr. 471. ante eum *Kuſterus* ad *Suidam* v. Θαλάμη T. II. p. 161. Hiſtoria de Gallo, leonem tympani ſono fugante, quam ſupra vidimus in Ep. *Simonid.* CXII. *Alcaei Meſſen.* VIII. Cf. *Antip. Sidon.* XXVII. Gallus, de quo noſter agit, Atys vocatur, quod nomen inter ſacerdotes Cybeles frequentatum fuiſſe, apparet ex loco *Polybii* ap. *Suidam* v. Γάλλος Tom. I. p. 466. Cum Cnejus, conſul Romanorum, caſtra ad Sangarium poſuiſſet, παραγίνονται Γάλλοι παρὰ Ἄττιδος καὶ Βαττάκου, τῶν ἐκ Πεσσινοῦντος ἱερέων τῆς μητρὸς τῶν θεῶν. In urbe Galatiae, Peſſinunte, quam a Gallo quodam nomen accepiſſe tradit *Stephan. Byz.* templum erat Cybeles, σεβασμοῦ μεγάλου τυγχάνον. καλοῦσι δὲ αὐτὴν Ἀγδίστιν. *Strabo* L. XII. p. 567. Conf. *Livium* L. XXIX. 10. *Sedem domiciliumque matris deorum Peſſinuntem.* *Cicero* de Aruſp. Reſp. 28. — V. 1. Πισσινόεντος. Vat. Cod. et *Reisk.* qui hoc diſtichon, quo apogr. Lipſ. carebat, ex *Kuſteri* edit. ſupplevit. — Φρυγός. Galatia olim pars Phrygiae. Quare Peſſinus Phrygia urbs vocatur ap. *Herodian.* L. I. 11. 3. ubi ſimulacrum matris deum narrat πάλαι μὲν ἐξ οὐρανοῦ κατενεχθῆναι εἰς

τινα τῆς Φρυγίας χῶρον· Πεσσινοῦς δὲ ὄνομα αὐτῷ. et paulo poſt: ἐπὶ δὲ τῷ προειρημένῳ Πεσσινοῦντι πάλαι μὲν Φρύγες ὠργίαζον. — V. 2. ἀνέμοισι τρίχα. Vat. Cod. κόμην *Kuſter. Reisk.* — λυσσομανεῖς πλοκάμους vocat *Antip. Sid.* l. c. — V. 3. et 4. laudat *Suid.* in ἐψύχθη. et in θευφορία T. II. p. 181. Edidit *D. Heinſ.* in Exercit. ad Nonn. p. 203. — Ἄτις. Cod. In marg. Ἄτυς. θαλαμηπόλος. Vide ad *Rhian.* Ep. IX. — V. 4. ἐψύχθη χ. πνεύματα θ. Vat. Cod. et *Suid.* utroque loco. ἐσπεύσθη, quod *Br.* dedit, eſt ex emend. *Salmaſii.* Eidem πνεῦμ' ὕπο deberi videtur, quod jam *Kuſterus* in apogr. ſuo invenit. *Salmaſius* ſibi finxiſſe videtur imaginem Galli, qualis eſt ap. *Catull.* LXIII. 31. *Furibunda ſimul, anhelans, vaga vadit, animi egens, Comitata tympano Atys, per opaca nemora dux.* *Reiskius* autem, qui h. l. nihil a Codicis lectione receſſit, Gallum ſibi potius a furore quieſcentem, et per hoc intervallum in antrum concedentem finxit; idque haud ſcio an verius ſit. ἄγρια πνεύματα θευφορίης non eſt ipſius hominis gravis anhelitus, ſed aura furoris, divinitus ipſi immiſſa, graveſque in ejus pectore procellas excitans. De θεοφορία vide *Fabric.* ad Sext. Emp. L. I. p. 27. — πνεύματα de ſpiritu divino, ut πνοὴ in *Eurip.* Bacch. 1083. ἐπῄδων θεοῦ πνοαῖσιν ἐμμανεῖς. *Aeſchyl.* Prom. 889. ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι, λύσσης πνεύματι μάργῳ. — ἐψύχθη. ἀπεπαύθη. ἠρέμησε. *Suidas.* Proprie *refrigeratus eſt.* Aura divina enim θερμὸς, et ipſe furor θερμαίνει τὸν θυμόν. *Rhian.* Ep. IX. θερμὸν ἐπεὶ λύσσης ὧδ' ἀνέπαυσε πόδα. *Aeſchyl.* in Prom. 884. ὑπό με φρενοπληγεῖς Μανίαι θάλπουσι. Opponuntur ſibi θερμαίνειν et ψύχειν. *Pallad.* Ep. XXIV. ἂψ ἀναθερμαίνων ψυχομένην κραδίην. — Quod ſi igitur hunc ſenſum efficere voluit poëta, Gallum, calido illo furore nonnihil ſedato, antrum ſubiiſſe, ſcribendum, una litera mutata:

ἄγρια δ' αὐτῷ
ἐψύχθη χαλεπῆς πνεύματα θευφορίης.

— V. 7. 8. profert *Suidas* in ὀνομαστὸς T. II. p. 698. πολύς.

ὃ μὴ ῥηθῆναι δυνάμενος. τῷ δὲ *Kuſter.* τοῦδε Cod. Vat. et *Suid.* — Leo ei obviam factus, qui vel fortes et integros viros perterrere potuerit. — Pro οὐδ' apogr. Lipſ. οὐκ. — V. 9. Inſtinctu quodam divino Gallus manum admovit tympano. — αὔρῃ δαίμονος. Vide, quae notavimus in Exercitt. crit. T. I. p. 72. ſq. — Mox Cod. Vat. τὸν ἑὸν τύμπανον. et ſic *Suidas* legit, qui hoc diſtichon excitans ad v. Τύμπανος T. III. p. 516. vocabulum τύμπανος ἀρσενικῶς efferri ex hoc verſu docere conatus eſt. Hoc *Salmaſium* non impedivit, quo minus τὸ ἑὸν corrigeret; quae correctio nec *Reiskio* diſplicuit, qui recentiores Graeculos multa maſculino genere efferre ſolere monet, quae veteres in neutro extulerint. — V. 12. ἐλάφων. Vide ad *Alcaei Meſſ.* Ep. XXII. — V. 13. ἀκοῆς ψόφον. Pro depravato habens *Salmaſ.* emendavit ἀκοῇ vel καναχῆς vel ἠχῆς. *Brunckius* ſibi in Cod. lectione acquieſcendum putabat: *gravem per aures acceptum ſonum non ferens.* Equidem ſcripſerim:

οὐ μείνας ἀκοαῖς ψόφον.

In fine verſus ἐκ δὲ βο . . . ῆς Cod. Vat. Hoc recte videtur emendatum. — V. 15. 16. laudat *Suid.* in Θαλάμη T. II. p. 161. In ultimo verſu θηροφυγῆς Cod. Vat. τὸ θηρίον φυγῆς. *Suid.* quod *Reiskio* ſuggerebat emendationem, a *Brunckio* in contextu poſitam. In idem incidit *Toup.* in Em. in Heſych. T. IV. p. 200. — λαλάγημα pro tympano, ſive alio quovis inſtrumento, quod ſtrepitum edit, nove dictum. Vide, an *Dioscorides* ſcripſerit πλατάγημα. *Alcaeus Meſſen.* Ep. VIII. τύμπανον ἐξ ἱερᾶς ἐπλατάγησε νάπης. *Antip. Sid.* XXVII. ἀνασχόμενος μέγα τύμπανον ἐπλατάγησε. In exitu hujus carminis haerebat *Brunckius*, cujus haec ſunt: „In hoc carmine poëta „loquitur, et modum, quo Cybeles ſacerdos grave ex „leonis occurſu periculum effugerit, narrat, usque ad „finem v. 13. Non video, qua ratione ipſe deinde ſacer„dos ſic ex abrupto loquens induci poſſit. An finis alius

„in idem argumentum carminis cum hujusce coaluit „initio? Duae enim hae partes non bene cohaerere „videntur: aut ſcribendumne eſt? ἀκοῆς ψόφον· ὃς δὲ „σαωθεὶς, Μῆτερ, Σαγγαρίου — αἴτιον ἀντίθεται." Praeter hanc difficultatem hoc quoque memorabile, quod Gallus Cybelae θαλάμην dedicaſſe dicitur. Equidem putaverim, eum nihil praeter tympanum *in* Cybeles θαλάμην dedicaſſe. Fortaſſe igitur ſcribendum:

. . . . ὃς δ' ἔβόησε·
Μῆτερ, Σαγγαρίου χείλεσι πὰρ ποταμοῦ
ἱρὴν εἰς θαλάμην ζωάγριά σοι, πλατάγημα
τοῦτο, τὸ θηρὶ φυγῆς αἴτιον, ἀντίθεμαι.

Gallus cum ſe e periculo ſervatum videret, deae, quae ipſi auxilium tulerat, e veſtigio donum vovet, clamans: Hoc tibi tympanum dedicaturus affero in templum, quod ad Sangarii oras habes.

XII. Cod. Vat. p. 196. ſq. *Reisk.* in Anth. nr. 523. p. 55. Parmenis Uraniae flabellum dedicat. — V. 1. laudat *Suidas* in Ῥιπὶς T. III. p. 261. ῥιπὶς h. l. flabellum eſt ad aeſtatis ardorem mitigandum; qualia, cum e tenuibus conficerentur tabellis, ipſa a Romanis *tabellae* vocata ſunt. *Ovid.* III. Amor. II. 37. *Vis tamen interea faciles arceſſere ventos, Quos faciat noſtra mota tabella manu.* Vide *Heinſium* ad A. A. I. 161. et *T. H.* ad *Pollucem* X. 127. p. 1307. Hanc ῥιπίδα *Dioscorides* ἀεὶ πρηεῖαν vocat, quia non graves et calore moleſtos, ſed lenes placidosque ventos movet. — V. 2. ἡδίστη θῆθι. Vat. — ¶. 496.] V. 3. ἐξ εὐνῆς δεκ. Meretrix queſtus partem Veneri dedicat. δεκάτευμα, quaevis pars lucri diis delibata. Quod Parmenis *Uraniae* Veneri donum offerre dicitur, *Reiskius* illam pro meretrice habendam eſſe negans, ἐξ εὐχῆς corrigit, et mox ἐκ ταύτης pro ἡ 'ταίρη. At quod vir doctiſſimus ſtatuebat, Venerem Uraniam nonniſi a matronis, a meretricibus autem Vene-

rem Pandemum fuiſſe cultam, id non tam certum eſt. Uraniae nomen antiquius eſſe videtur, quam eorum ſubtilitas, qui amorem, ab omni cupiditate purum, ab altero, qui voluptati conjunctus eſt, diſtinxerunt. Conf. *Pauſan.* I. 14. p. 36. Certe apud *Lucianum* in Dial. Meretr. V. T. III. p. 292. meretrix Venerem Uraniam invocare non dubitat; aliaque p. 295. non τῇ Πανδήμῳ ſolum, et τῇ ἐν κήποις, ſed etiam τῇ Οὐρανίᾳ ſe dona et ſacra allaturam eſſe promittit. — V. 4. ἥταιρ μαλ. Cod. Vat. et apogr. Lipſ. unde *Reisk.* ἐκ ταύτης ſive τοῖς ταύτης ſcribendum cenſebat; utrumque jejunum. Fateor tamen, Brunckianam lectionem, ἡ ἑταίρη, mihi quoque vix commodam videri. An ſenſus eſt: Nunc, flabello tibi poſito, Parmenis meretrix ad aeſtum depellendum Zephyro utitur? Sed hoc, neſcio quomodo, ſubabſurdi aliquid habere videtur. An Ζέφυροι de ventulo, qui flabellis efficitur, accipi debet? Hoc magis placet. *Archias* Epigr. V. ῥιπίδα, τὴν μαλερὸν θάλπος ἀμυνομέναν. At ſic poſterior hujus carminis pars vehementer languet. Quid enim? Parmenis Veneri flabellum dedicat; eademque flabello ſibi ventulum facit ad mitigandum calorem. Nihil vidi ineptius. Quid multa? Scribendum:

τὸ δ' ἠελίου βαρὺ θάλπος
Ἡ ΔΑΙΜΩΝ μαλακοῖς ἐκτρέπεται Ζεφύροις.

Cauſam poëta reddit, cur Parmenis Uraniae flabellum dedicaverit. Ut hoc inſtrumentum lenibus ventis ardorem mitigat, ſic diva quoque miti Zephyro aeſtum temperat. Dignum itaque Venere munus. — Jam vides, illam dedicationem factam eſſe in templo Arſinoës, quae ſub Veneris Zephyritidis nomine colebatur. Eam ad munia ſua peragenda Zephyro uſum fuiſſe, apparet ex *Catullo* LXVI. 57. *Ipſa ſuum Zephyritis eo famulum legarat, Grata Canopaeis in luca litoribus.* ubi vide *Doeringium.* — Ortum ſcripturae vitium ex omiſſa ſyllaba ων in δαίμων, unde factum ἥδαιμ et ἥταιρ'. Nihil hoc er-

rore in membranis frequentius. Pro ἐκτρέπεται Cod. Vat. ἐκπρέπεται legit.

XIII. Cod. Vat. p. 273. αἰνιγματῶδες ἐπὶ σκύλοις νεκρῶν, ἤγουν πέλτῃ καὶ λόγχῃ. Edidit *L. Holſten.* in Steph. Byz. p. 141. et *Reisk.* in Anth. nr. 621. p. 99. Scriptum in praeclarum illud Othryadae facinus, qui tropaeum de Argivis ſuo ipſius ſanguine inſcripſerat. Loquuntur duo Argivi, qui, cum Othryaden exſtinctum putaſſent, pugnae loco relicto, civibus ſuis nuntium de victoria attulerant. Nunc redeuntes, tropaeum, non ſine magna admiratione, poſitum vident. De Othryade vide quae collegit *T. H.* ad *Lucian.* p. 524. In eodem argumento, ſed diverſa ratione luſit *Nicander* Ep. II. — V. 1. τῆδε κάθαψεν. Cod. Vat. — V. 2. „Mallem τῶ πέλτα Δωρὶς „ἀναγράφεται; τῶ in patrio caſu, ſubaudiendo ὀνόματι. — „Duo hic loquuntur ſuperſtites e trecentis Argivis, qui „e longinquo inſcriptum clypeum videntes, quaerunt, „*cujusnam nomine inſcriptus eſt Doricus clypeus?* quod „poſtea propius accedentes vident. ἀναγράφεται, licet „minus proprium, ſervari poteſt; ſed, meo judicio, „omnino reponendum τῶ." *Br.* τῶ Cod. Vat. quod *Br.* conjecturam firmat. — V. 3. Θυρεᾶ τις ſejunctim. *Holſt.* γᾶ Θ. et ἅδε λοχῖται edidit *Reisk.* — V. 4. ἄμμες *Reisk.* — V. 5. 6. omiſit *Holſten.* — Mox κῦδος omittitur in apogr. Lipſ. quod abeſſe ſuſpicatus *R.* vertit, ac ſi legiſſet κῦδος ἔκλεψε. *Toupius* in Ep. Crit. p. 75. φῶς ἀνέλαμψε νόθον legendum eſſe pronuntiat. Genuina eſt codicis lectio, quam recte commendavit *Tyrwhitt* in Notis ad *Toupii* Opera T. IV. p. 425. κῦδος νόθον, non verum, nec genuinum, ſed fraude et dolo partum. ἔλαμψε vi transitiva, ut paſſim. *Artemon* Ep. II. puer, ᾧ καλὸν ἄνθος ἔλαμψεν Ἔρως. *Antipater Theſſ.* XIII. λάμψω φέγγος ἀκουσίθεον. — V. 7. ἅδε λ. Cod. et *Reisk.* — νίκα. Hic in ſcuto Othryadis ſanguine facta inſcriptio victoriam Spar-

tanorum eſſe pronuntiat. — θρόμβοι. h. l. guttae ſanguinis. Vide *Wetſten.* ad N. T. I. p. 808. ſq. In apogr. Lipſ. θρόμβους legitur. *Lucian.* in Char. §. 24. καὶ τὸν ἡμιθνῆτα κεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι. — V. 9. παίρει. ap. Lipſ. ὁ μοχθήσας. is, qui hoc tropaeum erexit. — προπάτερ Cod. Vat. — ἆ πρόπατερ. *Reisk.* — Rogant Argivi illi, qui loquuntur, Jovem, ut hoc tropaeum averſetur; evertere enim tropaeum religio vetabat. σύμβ. ἀνικήτου φυλόπιδ. tropaeum de iis poſitum, qui in pugna ſuperati non erant. Othryades illud quidem pro συμβόλῳ νίκης haberi voluit; at Argivi hoc non concedentes, ἀνικήτου μάχης σ. eſſe dicunt, pugnae, in qua victoria non parta erat ab iis, qui eam ſibi, tropaeo poſito, arrogabant.

XIV. Cod. Vat. p. 164. *Reisk.* in Anthol. p. 10. nr. 418. In clypeum, in quo Meduſae caput cum trinis cruribus conſpiciebatur. — V. 1. ὁ Πολύττου. Cod. Vat. quod *Salmaſ.* in Πολίτου mutandum cenſebat. In apogr. Lipſ. Πολύγνου; idque ex Πολυγόνου contractum putabat *Toup.* in Ep. crit. p. 74. Probanda *Salmaſii* emendatio. Πολίτης Ceramenſis commemoratur ap. *Pauſan.* VI. 13. p. 482. Alius Πολίτης fuit inter Ulyſſis ſocios Od. κ. 224. — Recte intellexit *Reiskius*, in ἄλλος proprium nomen latere; cui ſuſpicioni calculum adjiciens *Heynius* in Commentatt. X. p. 117. Ὕλλος corrigit. *Tyrwbitt.* in Notis ad *Toupii* Emendatt. in Suid. T. IV. p. 425. Γάλλος tentat; uterque probabiliter. ἄλλος habet etiam *Suidas*, qui v. 2. laudat in Θοῦρον. ubi ἀπὸ κρατὸς pro Κρῆτας. — V. 3. Γοργόνα pendet a σᾶμα. Caput Meduſae, cujus adſpectus in lapidem mutabat homines, λιθόεργον vocat poëta, ut *Oppian.* Κυν. III. 222. Μεδούσης λιθοεργέος. — In Cod. non γυῖα, ſed γοῦνα legitur; idque non ſpernendum eſſe monet *Toup.* in Curis ſec. p. 187. Nulla profecto mutandi cauſa fuit. In Analectis male diſtincta ſunt haec duo diſticha. Minor diſtinctio

ponenda poſt ἔθετο, major poſt γραψάμενος, ut factum eſt in Edit. Lipſ. — δήεις τ. δ. ἔ. λ. Hoc hemiſtich. protulit *Suid.* in δήεις. εὑρήσεις. *Heynius* interpretatur: *Quaeris; quid hoc ſibi velit?* *Brunckius* legi velit cum V. Docto ap. *Toup.* Cur. ſec. p. 187. δηλοῖς τοῦτο δ. Hanc correctionem, in quam etiam *Tyrwhittus* incidit l. c., vehementer probat *Schneiderus* ad Oppian. p. 367. — V. 6. ποσίν. Cod. Vat. Si ſigni in clypeo revera ſenſus fuit, quem poëta indicat, allegoria non admodum ingenioſa dicenda eſt. Sed *Heynius* de hoc carmine ita judicat, ut illud pro exemplo indoctae interpretationis ſymboli Siciliae, in nummis obvii, habendum exiſtimet.

XV. Cod. Vat. p. 413. Duo priora diſticha protulit *Salmaſius* in Plin. p. 87. A. ultimum p. 84. C. Totum carmen *L. Holſten.* ad Steph. p. 176. *Reiske* in Anth. p. 113. nr. 655. cujus lectiones *Brunckius* expreſſit. Tibiae inventum poëta Hyagnidi tribuit eamque in Cybeles ſacris primum adhibitam eſſe ait; Marſyam vero hujus inventi laudem temere ſibi arrogaſſe. — V. 1. Cum *Dioscoride* conſpirat *Alexander* quidam ap. *Plutarch.* de Muſic. T. II. p. 1132. E. F. Ἀλέξανδρος ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν περὶ Φρυγίας, κρούματα Ὄλυμπον ἔφη πρῶτον· εἰς τοὺς Ἕλληνας κομίσαι, ἔτι δὲ καὶ τοὺς Ἰδαίους δακτύλους· Ὕαγνιν δὲ πρῶτον αὐλῆσαι· εἶτα τὸν τούτου υἱὸν Μαρσύαν, εἶτα Ὄλυμπον. Idem de Marſya p. 1133. D. εἶναι δὲ αὐτὸν Ὑάγνιδος υἱὸν τοῦ πρώτου εὑρόντος τὴν αὐλητικὴν τέχνην. At p. 1135. F. tibia nec Marſyae, nec Olympi, nec Hyagnidis denique, ſed Apollinis εὕρημα dicitur. De Hyagnide vide Intpp. Marmor. Oxon. Epoch. X. et *Burette* Mémoir. de l'Acad. des Inſcr. Tom. XIV. p. 405. — V. 2. ἐν Κυβέλοις. Ἔστι δὲ Κύβελα Φρυγίας καὶ Κύβελον ὄρος. ἀφ' οὗ Κυβέλη ἡ Ῥέη λέγεται. *Steph. Byz.* p. 392. — V. 3. ἐνεδύσατο. Cod. Vat. *Heringa* in Obſſ. p. 185. conjecit ἀνεδήσατο, *hedera revinciebat*. *Salmaſius* dedit: ἀνεσείσατο. Noſtrum eſt ex

conjectura *Reiskii*, quae proxime abeſt a lectione Cod. Supra Ep. XI. ἔκφρων μαινομένην δοὺς ἀνέμοισι κόμην Inepte *Bernardus* in Epiſt. ad *Reisk.* p. 506. ἐνεδύσατο βαίταν conjecit. — V. 5. In Cod. Vat. παρος οὔπερ (apogr. quaedam ὅνπερ) ἀείσας Ἐγνώσθη Φ. κεῖνον ἔ. ἔ. quod alii aliter tentaverunt. *Salmaſius:* ἡ δὲ Κ. πάρος οἷσπερ ἀείσας. nulla interpretatione addita, qua tamen haec conjectura non minus indigebat, quam Cod. lectio. *Heringa:* εἰ δὲ Κ. π. πάρος οὐ, πρὶν ἀείσας, ἐγνώσθη. *Si vero Marſyas, antequam caneret, ignotus fuit, certamen cum Phebo ſusceptum ſatis eum nobilitavit.* Haec ne graeca quidem. *Bernardus* l. c. ſive ἔδηξε, ſive, ſi illud probum ſit, κλεινὸν pro κεῖνον legendum cenſebat. Lectio Brunckiana *Reiskio* debetur, qui eam ſic interpretatur: παρᾴδειν eſt παρὰ τὸ μέλος ᾄδειν, in carminis et artis Muſicae leges peccare. Per paſtorem Celaenitem intelligitur Hyagnis; in ἔδειξεν ſubint. παρᾴδοντα, quod a communi repetendum eſt. Poſtea *Brunckium* receptae lectionis poenituit, et in Lectt. p. 117. conjecturam propoſuit hanc:

εἰ δὲ Κελαινίτης ποιμὴν πάρος οἷος ἀοιδαῖς
ἐγνώσθη, Φοίβου τοῦτον ἔδειξεν ἔρις.

„*Si vero Celaenites paſtor* (Marſyas) *ſolus poëtarum car-* „*minibus decantatus pro tibiarum inventore habitus eſt,* „*id acceptum refert contentioni, qua cum Apolline certa-* „*vit, quae eum famoſum fecit.* Hyagnis tibias invenit „geminas ſeu Phrygias. At poëtarum fabulae de iis „alia tradebant, quae nota ſunt vulgo, quibus fidem „abrogat hoc carmine Dioscorides. Factum videtur in „tibias, quas quodam in templo appenſas vidit, quibus „inſcriptum nomen Ὑάγνιδος, quasque hoc carmine de- „coravit.“ Haec *Brunckius.* Jam vidimus, veteres tibiarum inventum Hyagnidi paſſim vindicare; unde *Brunckii* emendatio erroris arguitur. Mihi hoc diſtichon ſic refingendum videbatur:

εἰ δὲ Κελαινίτης ποιμὴν πατρὸς εὕρεμ' Ἀθήνης
ἔργον ἔφη, Φοίβου κεῖνον ἔλεγξεν ἔρις.

Si Marſyas patris, Hyagnidis, inventum Minervae tribuit, i. e. tibias a patre acceptas a Minerva ſe accepiſſe gloriatus eſt, Phoebi cum eo certamen hoc mendacium patefecit. Nam divae tibiis canentem Apollo non ſuperaſſet. Nam ſecundum vulgarem fabulam Marſyas cum tibias a Minerva abjectas inveniſſet, iis in certamine cum Apolline uſus erat. Vide *Apollodor.* I. 4. 2. p. 13. Cf. *Heynium* p. 46. Hoc verum eſſe, negat poëta. Marſyae pater Hyagnis ſecundum nonnullos, ut apparet ex *Plutarchi* verbis, quae ad v. 1. poſuimus. Adde *Nonnum* in Dion. X. p. 282. Emendationi noſtrae multum accedit roboris ex imitatione *Antipatri Theſſ.* Ep. XXIX. qui Apollinem ad Glaphyrum tibicinem ſic loquentem fecit:

Μαρσύη, ἐψεύσω τεὸν εὕρεμα, τοὺς γὰρ Ἀθήνης
αὐλοὺς ἐκ Φρυγίης οὗτος ἐληίσατο·
εἰ δὲ σὺ τοιούτοις ποτ' ἐνέπνεες, οὐκ ἂν Ὕαγνις
τὴν ἐπὶ Μαιάνδρῳ κλαῦσε δύσαυλον ἔριν.

Verbo ἐλέγχειν in hac fabula uſus eſt *Nonnus* in Dionyſ. I. p. 10. ubi Apollinem tibiam odio habere ait, ἐξ ὅτε Μαρσύαο θεήμαχον αὐλὸν ἐλέγξας Δέρμα παρῃώρησε φυτῷ κολπούμενον αὔραις. *Philoſtr. Jun.* II. p. 865. in imagine Marſyae ab Apolline devicti: ἔῤῥιπται δὲ αὐτῷ ὁ αὐλὸς ἄτιμος, μὴ αὐλεῖν ἔτι, ὡς καὶ νῦν ἀπαυδῶν ἐλήλεγκται. ubi ſcribendum videtur: — ἄτιμος, ἀπαυδῶντι μὴ αὐλεῖν ἔτι, ὡς καὶ νῦν ἐλ. — Ἀθήνης ἔργον, quod dedi, firmatur ex *Alcaei Meſſen.* Ep. X. qui tibiam Τριτωνίδος ἔργον Ἀθάνας appellavit.

¶. 497.] *XVI.* Cod. Vat. p. 268. Edidit *D. Heinſius* in not. ad Horat. p. 194. *Bentlej.* in Diſſ. de Phal. p. 127. unde idem repetivit *Fabricius* in Bibl. Gr. T. II. p. 163. ed. *Harl. Reiske* in Anth. p. 91. nr. 610. Theſpis, tragoediae inventor, hoc carmine loquitur. —

V. 1. Θ. ὅδε. Vat. Cod. et ἀνέπλασε. Utrumque omnes ſervarunt. Sed Theſpin ipſum loqui, apparet ex ultimis verbis — τἄλλα δ' ἐμά. Non tamen propterea ὅδε in ἐγὼ mutandum erat: Θέσπις ὅδε, *Ecce me Theſpin!* ut ap. *Pindar*. Ol. δ. 37. οὗτος ἐγώ. *ecce me!* *Sophocl.* Oedip. Col. 138. ὅδ' ἐκεῖνος ἐγώ. — κωμήταις. agreſtes homines novo beans munere. καινοτομῶν. ut *Ovidius* de heroicis epiſtolis III. A. A. 346. *Ignotum hoc aliis ille novavit opus. Novum* illud *opus* a Theſpide inventum tragoedia fuit, non drama ſatyricum, ut *Heinſius* nobis perſuadere conatur, qui proxima verba τρίτον χορὸν de trilogiis interpretatur, ad quas cum ſatyricum drama acceſſiſſet, tetralogia abſoluta eſt. — V. 3. Cod. habet: ὅτε τριθὺν. in apogr. Heinſ. τρίττυν. Lipſ. τρίτυν. Noſtra lectio *Bentlejo* debetur, qui per triplicem chorum trina Dionyſia intelligit, quae antiquitus ἐν Λίμναις, κατ' ἄστυ et κατ' ἀγροὺς celebrabantur. — Vereor, ne haec interpretatio aeque vana ſit ac Heinſiana. Graeca enim verba non id dicunt, quod *Bentlejus* voluit, ſed aliud quid, Theſpidem tragoedias docuiſſe, cum Bacchus *tertium* chorum, i. e. *Bentlejo* interprete, tertium feſtum ageret. Sed cur tertio potius quam primo et ſecundo? In lectione Codicis, quam nos primi ſinceram dedimus, fortaſſe aliud quid latet, quam quod editores dederunt. Fortaſſe ſcribendum:

Βάκχος ὅτε τρυγικὸν κατάγοι χορόν.

Ariſtophan. in Acharn. 628. Ἐξ οὗ γε χοροῖσιν ἐφέστηκεν τρυγικοῖς ὁ διδάσκαλος ἡμῶν. Ibid. 886. ἦλθες ποθεινὴ μὲν τρυγῳδικοῖς χοροῖς. Alia ſimilia praetereo. Ceterum *Heinſius* τρίτατον, *Reiskius* ὅτ' ἀγρώταν conjecit. — Repetitio vocabuli ἆθλον in eodem diſticho offenſioni fuit *Bentlejo*, qui legit — ἄρριχος, ὖθλος ἔτι. *ut adhuc fabula eſt.* in qua conjectura ſummi viri felicitatem deſidero. *Reiskius* vitium quaerebat in v. 3. ᾧ τρυγὸς ἀσκὸς legens. Huic

ſuſpicioni nonnihil praeſidii in verbis Marm. Oxon. καὶ ἆθλον ἐτέθη πρῶτον ἰσχάδων ἄρσιχος καὶ οἴνου ἀμφορεύς. ut *Bentlejus* quidem probabiliter legit. In Cod. Vat. τράγος ἆθλων habetur, et ſeq. verſ. ἆθλος. — V. 5. μεταπλάσσουσι. Vat. Cod. Ap. *Bentlej.* vitioſe οἱ δέ με πλάσσουσι. Optimam Codicis lectionem, quam *Heinſ.* et *Reisk.* ſequuti ſunt, cur *Brunckius* in μετεπλάσσαντο mutaverit, non exputo. Theſpis de re futura loquitur: Poſteri hoc meum inventum elaborabunt; et tempus progrediens aliis alia affinget; mihi tamen inventionis laus manet. — V. 6. Codex vitioſe πρὸ σεῦ φήσει. quod *Bentlejum* ferre potuiſſe miror. προσευρήσει palmaria eſt *Reiskii* emendatio, cui tamen pretium ſtatuere neſciebat ipſe ejus auctor, cum etiam προσεμφρήσει legi poſſe cenſeret. — τἄλλα. ea, quae a recentioribus non afficta ſunt. ἔβα pro ἐμὰ ſuſpicatus eſt *Heinſius*; male. — Non praetereundum, quod *Reiskius* in v. 5. edidit: τάδ᾽˙ ὁ μύριος αἰών.

XVII. Cod. Vat. p. 268. Praeter eos, qui praecedens carmen ediderunt, hoc noſtrum exhibuit *Stanlejus* ad Aeſchyl. poſt Praefat. Scriptum eſt in Aeſchylum, qui propter novum ornatum, Theſpidis invento additum, laudatur. *Horatius* ad Piſon. 278. *Poſt hunc* (Theſpin) *perſonae pallaeque repertor honeſtae Aeſchylus, et modicis inſtravit pulpita tignis, Et docuit magnumque loqui nitique cothurno.* *Athenaeus* L. I. p. 21. E. καὶ Αἰσχύλος οὐ μόνον ἐξεῦρε τὴν τῆς στολῆς εὐπρέπειαν καὶ σεμνότητα — — ἀλλὰ καὶ πολλὰ σχήματα ὀρχηστικὰ αὐτὸς ἐξευρίσκων ἀνεδίδου τοῖς χορευταῖς. — V. 1. εὕρεμα τοῦτο. Tragoedia; non, ut *Heinſius* putavit, drama ſatyricum; qua interpretatione admiſſa in ſalebras incidimus. — Pro τὰ δ᾽ Cod. τὸ δ᾽. male. — V. 2. τοὺς δὲ τελειοτέρους. Cod. Vat. Hoc ſervavit *Bentlej.* *Heinſius* ad Horat. p. 195. falſa hujus carminis interpretatione nixus, τούςδε γελοιοτέρους legit, quia Satyri riſum captarent. Longe melius *Reisk.*: τούςδ᾽ ἔτι λιτοτέρους, *adhuc ſimplices et ornatus expertes.* Eidem

et

et alia quaedam exciderunt, minus bona. — V. 3. ἐξύψωσενομη σμια ευτὰ χ. Sic Codex, cujus lectio vehementer depravata eſt in apographis, quae exhibent: νοήσιμα ετὰ. *Bentlejus* prope ad veritatem accedens νεοσμίλευτα correxit. *Tragoediam quaſi in altum evexit verborum novorum et quaſi arte politorum granditate.* Non erat quod hanc conjecturam contemneret *Cornelius de Pauw* ad Aeſchylum, νοήσει δευτὰ χαρ. proponens, in quo invento ſibi mirifice placet. At *Bentlejanae* emendationi obſtat, quod verborum expoliendorum artificium (τὸ διασμιλεύειν) ab *Aeſchylo* alienum eſt. *Euripidi* illud conveniret, quem orationem tragicam ſummo cum ſtudio laevigaſſe conſtat, non ei, qui, ut *Ariſtophanes* dixit, verbis uſus eſt grandiloquis, hirſutis et formidabilibus: in Ranis 955. ῥήματα βόεια Ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, δείν᾽ ἄττα μορμορωπὰ Ἀγνῶτα τοῖς θεωμένοις. et v. 960. ῥήμαθ᾽ ἱππόκρημνα, ἃ ξυμβαλεῖν οὐ ῥᾴδιον ἦν. Quae cum ita ſint, ne dubites, quin *Salmaſius* verum viderit, qui hoc diſtichon protulit in Exercit. Plin. p. 735. B. C. ſic ſcriptum: Αἰσχύλος ἐξύψωσεν, ὃ μὴ σμιλευτὰ χαράξας Γράμματα. quae lectio a lectione codicis nonniſi una litera (Α et Λ) diſcrepat. τὸ σμιλεύειν, quod ſculptoribus proprium, ad orationis artifices transfertur. *Alexis* poëta ap. *Athen.* L. IV. p. 161. B. καὶ λόγοι λεπτοὶ, διεσμιλευμέναι τε φροντίδες. *Syneſius* p. 47. C. καὶ τὸ λέξιν καθῆραί τε καὶ ἀποσμιλεῦσαι. *Julian.* Orat. IV. p. 77. ἐργάτης γάρ ἐστι καὶ τούτων ἀγαθὸς, οὐκ ἀποσμιλεύων, οὐδὲ ἀπονυχίζων ῥήματα. *Themiſtius* Orat. XXI. p. 251. A. ἐκμελετᾷν διὰ βίου συγκοπάς τε ὀνομάτων καὶ ἀποθλίψεις, καὶ ῥήματα ἀποσμιλεύειν. Similiter alia quoque verba ex fabrorum arte ad hoc dicendi ſcribendique artificium transferuntur. *Ariſtoph.* Ran. 930. τὸν μὲν (Euripidem) ἀστεῖόν τι λέξαι καὶ κατεῤῥινημένον. *Plutarch.* T. II. p. 350. D. Iſocrates ἀντίθετα καὶ πάρισα καὶ ὁμοιόπτωτα κολλῶν καὶ συντιθεὶς, μονονοῦ κολαπτῆρσι καὶ ξυστῆρσι τὰς περιόδους ἀπολεαίνων καὶ ῥυθμίζων. — V. 4. κατ᾽ ἀρδόμενα.

Vat. Aeſchyleum dicendi genus deſcribitur, copioſum, non autem leni tractu, ut amnis, ſed praecipiti curſu, torrentis ſimile, fluens. De Demoſthene *Dionyſ. Halic.* p. 175. ἡ δὲ λέξις ἐστὶν ὑγρὰ καὶ ὁμαλὴ, καὶ ὥσπερ ἔλαιον ἀψοφητὶ διὰ τῆς ἀκοῆς ῥέουσα. quod ductum eſt ex *Platonis* Theaet. p. 144. B. οἷον ἐλαίου ῥεῦμα ἀψοφητὶ ῥέοντος. — V. 5. μετ' ἐκαίνισεν. Cod. Vat. Aeſchylum veterum heroum dignitatem optime repraeſentaſſe ait *Dio Chryſoſt.* LII. p. 549. ἥ τε γὰρ τοῦ Αἰσχύλου μεγαλοφροσύνη καὶ τὸ ἀρχαῖον, ἔτι δὲ καὶ αὔθαδες τῆς διανοίας καὶ φράσεως πρέποντα ἐφαίνετο τραγῳδίᾳ καὶ τοῖς παλαιοῖς ἤθεσι τῶν ἡρώων, οὐδὲν ἐπιβεβουλευμένον, οὐδὲ ταπεινόν. — Diſtinctione mutata, ſcribendum puto: ὦ στόμα πάντων Δεξιὸν, ἀρχ. ut ap. *Bentlejum* eſt. Ne quem offendant ἀρχαῖοι ἡμίθεοι, non aliter locutus eſt *Antipater Theſſ.* Ep. XXIV. στίχον ἄξιον ἀρχαίων ὀφρύος ἡμιθέων. quod ſpeciem conciliat conjecturae *Reiskii*, qui in noſtro carmine ἄξιον pro δεξιὸν legi malit. Diverſa tamen utriusque loci ratio. δεξιότητα Aeſchylo tribuit *Philoſtratus* in Vit. Apoll. VI. 11. p. 244. ἢ τὰς τῶν ὑποκριτῶν ἀντιλέξεις εὗρε (ſic lege pro εὑρεῖν) παραιτησάμενος τὸ τῶν μονῳδιῶν μῆκος. — δοκείτω δὲ κἂν ἑτέρῳ παρασχεῖν ἔννοιαν, ἧττον δεξιῷ τὴν ποίησιν.

XVIII. Cod. Vat. p. 477. Anth. Plan. p. 304. St. 444. W. De Myronis vacca, in quam taurum poëta fingit irruere. — V. 1. Pro ἐπείγεαι, quod eſt in Vat. in ed. Flor. ἐγείρεαι legitur, quam lectionem *Br.* non ſpernendam eſſe judicat.

XIX. Vat. Cod. p. 477. ἄλλο. Planud. l. c. Εἰς τὸ αὐτό. Non ſatis igitur certum, an *Dioscoridis* ſit hoc diſtichon, in quo vitulus juxta Myronis vaccam fame ſitique enectus eſſe fingitur. Frigida ἔννοια. — Cod. Vat. ἀλασθεὶς habet.

XX. Bis legitur in membranis, p. 534. et 557. Planud. p. 152. St. 220. W. Hiſtrio conqueritur, ſe, cum Temenidas et Hyrnetho ſaltaſſet, exploſum eſſe,

dum Ariſtagoras quidam, Gallum ſaltans, plauſu exceptus ſit. — V. 2. Τιμενίδας vulgo. et ſic Vat. loco pr. Τημενίδας loco ſec. et ſic *Joſ. Scaliger* emendavit. Temenus, Ariſtomachi filius, Hyrnetho filiam Deïphonti in matrimonium collocaverat; quam, cum fratres, ira in Deïphontem incenſi, marito vi et armis eripere conarentur, inter pugnam necaverunt. *Pauſan.* L. II. 28. p. 175. ſq. Conf. L. II. 19. p. 152. II. 23. p. 163. ubi vulgo Συρνήθους legitur pro Ὑρνήθους. Vide *Facium* Tom. I. p. 264. Hanc fabulam tractavit *Euripides* in Τημενίδαις, cujus tragoediae fragmenta quaedam ſuperſunt, unum inſigniter depravatum ap. *Aelian.* H. A. VII. 39. μεγάλων ἄθλων ἵνα δεινὸν ὑποστὰς κατ' ἐναύλους ὀρέων. quae fruſtra tentavit *Valcken.* in Diatr. p. 168. Scribe: μεγάλων ἄθλων κίνδυνον ὑποστάς. — διῆλθον, i. e. ὠρχησάμην, quod in hac re proprium. *Ariſtoph.* Lyſiſtr. 389. γυνή τις τὸν Ἄδωνιν ὀρχουμένη. Vide *Valcken.* ad Theocr. Adon. p. 390. — πολλὰ καμών. Vide ad *Philetae* fragm. IV. 3. — ¶. 498.] V. 3. τιμήεις. Cod. Vat. loco ſec. — εἷς ψόφος. (φόβος Vat. loco ſec.) tumultus ſpectatorum ſibilantium pedesque ſupplodentium me, Hyrnetho ſaltantem, ejecit. ἐκβάλλεσθαι dicuntur comoedi, quos ſpectatores videre recuſant. Eos, qui ad reipubl. gubernaculum ſedent, beatos eſſe negans *Aeſchines* Dial. III. 12. p. 100. ed. *Cler.* τίς γὰρ ἂν, inquit, εὐδαιμονήσειε, πρὸς ὄχλον ζῶν, εἰ ποππυσθείη καὶ κροτηθείη, δήμου παίγνιον ἐκβαλλόμενον, (ſic ex *Stobaeo* reſtituit *T. H.* ad Lucian. T. I. p. 242.) συριττόμενον, ζημιούμενον. — V. 5. ὁ πολὺς πόνος eſt in Vat. Cod. loco ſec. ἴτε πρήξιες in Plan. et Vat. loco pr. — V. 6. φθέγγετ' Vat. loco pr. φθέγξατ' Planud. Futurum in talibus eleganter uſurpatur ad continuationem ſignificandam. Vide *Graevium* in Lectt. Heſiod. c. V. p. 24. — Paroemiam κόρυδος κύκνου illuſtravit *Brodaeus* et *Bergler.* ad Alciphr. p. 384. Auctor Ep. ἀδεσπ. CDLXVIII. εἰ κύκνῳ δύναται κόρυδος παραπλήσιον ᾄδειν. Ad

verſum Euripideum, οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς φαῦλοι παρ᾽ ὄχλῳ μουσικώτεροι λέγειν, in Hipp. 988. ſimilia collegit *Valcken.* p. 269. A. B.

XXI. Cod. Vat. p. 219. Διοσκόρου. In Planudea bis exſtat, p. 206. et 252. St. 299. et 365. W. Altero loco ἄδηλον eſt. Philocritus ex mercatore agricola factus, cum diem obiiſſet, prope Memphin ſepultus erat. Ibi Nilus ejus tumulum evertit, ut igitur, qui vivus undas effugerat, mortuus naufragium feciſſe videretur. — V. 1. ἀρότρου ed. Flor. — V. 2. ξείνη. Plan. loco alt. — V. 3. Νείλοιο πολύς. Planud. — V. 4. ἀπ᾽ ἠμφίασε. Vat. Recte deletum ν etiam in Plan. loco ſec. *Heſych.* ἀπαμφιάσαντες. ἀποδύσαντες. *Bianor* Ep. XIII. γαῖαν ἀπημφιάσω. *Themiſt.* Or. XXI. p. 249. D. ἀπαμφιάσαντες πρότερον γυμνὴν τὴν ψυχὴν τῶν ἐπιθέτων ἀμφιεσμάτων.

XXII. Cod. Vat. p. 453. Planud. p. 106. St. 156. W. Hiſtoria de Ariſtagora, quem Nilus ſimul cum caſa abſtulit. — V. 2. Amnis εἰκαῖος ſive εἰκαίῃ ὁδῷ fertur, qui ripis relictis per campum vagatur. — V. 4. πάσης ἐλπίδος. omni re familiari ſua amiſſa. — V. 5. ἐπαύλιον junctim omnes editt. vett. — V. 6. πᾶν. Cod. Vat. cum Planud. editt. vett. πάντα *Stephanus* primus videtur recepiſſe. — In fine verſ. Cod. Vat. γεωγος. — Nili aqua foecundiſſima, agricolisque jucundiſſima, uni Ariſtagorae triſtis fuit.

XXIII. Cod. Vat. p. 258. In Planudea p. 227. St. 330. W. hoc Epigr. male in duo divulſum, quorum poſterius a quarto diſticho incipit. — Lycambis filiae, ſtupri ab Archilocho inſimulatae, ſe ab ejus calumniis purgant, deorum numina, teſtes pudicitiae ſuae, invocantes. Hoc Epigr. ante oculos habuiſſe videtur *Meleager* Ep. CXIX. — V. 1. σέβας ὅρκιον. periphraſis τοῦ ὅρκου. Per illud jusjurandum, quo defuncti utuntur. Quod quid ſit, ex *Meleagri* carmine apparet, ubi eaedem puellae per Plutonis dextram et Proſerpinae torum jurant. —

V. 2. ἐλλάχομεν. Vat. — V. 4. ἱερων. Idem. — V. 6. ἤφλυσεν. Id. Vide de hoc verbo ad *Meleagr.* l. c. p. 131. — ¶. 499.] V. 7. Haec verba reſpiciunt maledicta, quibus *Archilochus* puellas Lycambis petiverat. οὔτ' ἐν ἀγυιαῖς. Dixerat poëta, ſe cum illis rem habuiſſe *in triviis et angiportis*, et in ſacro Junonis luco. — V. 9. Quae ſequuntur, ingenioſa ſunt. *Archilochi* factis illae utuntur ad ipſius verba refutanda. μάχλοι. Poëta Neobulen appellaverat παχεῖαν, δήμιον, ἐργάτιν, μυσάχνην. Vide *Euſtath.* ad Il. p. 1453. 45. quorum prius habetur in ſenario incerti auctoris ap. *Schol. Ariſtoph.* Av. 1619. ſed quem *Archilochi* eſſe, nullus equidem dubito: περὶ σφυρὸν (haec depravata videntur) παχεῖα, μισήτη γυνή. Conf. *Suidam* T. II. p. 591. — γνήσια τέκνα. Archilochus Neobulen in matrimonium petiverat.

XXIV. In Cod. Vat. p. 213. Διοσκορίδου. Ad verſum quartum autem adſcriptum lemma: Μελεάγρου εἰς τὸν αὐτὸν Ἀνακρέοντα. Mirus error, quem nec *Heinſius* animadvertit in Carm. Gr. p. 145. nec *Wolfius* in Fr. Poëtr. p. 102. et p. 31. cuique patrocinatus eſt V. D. qui ſchedas Dorvillianas notulis ſuis illuſtravit, damnans nimirum eas ſchedas, quae poſteriores ſex verſus quatuor prioribus continua ſerie adjungerent. Quid verum eſſet, praeclare intellexit *Reiskius* in Not. p. 118. qui in textu p. 71. Codicis ſui auctoritate relicta, quinque haec diſticha junctim dedit. — Elegans carmen, in quo poëta Anacreonti etiam apud inferos vini et amoris fructum precatur. — Comparandum *Simonid.* Ep. LIV. LV. et *Antip. Sidon.* Ep. LXXII. LXXIII. — V. 1. Σμερδινήϊῳ. Vat. *Reiskius* vertit, ac ſi legerit Σμερδίῃ ὦ ἐπί —. Aut hoc verum, aut:

Σμέρδιε ὦ ἐπὶ Θρ. — —

a nominativo Σμέρδις, quae vulgaris eſt hujus nominis forma: alia eſt Σμερδίης, unde fit Σμερδίεω, qua genitivi

forma uſus eſt *Simonides* Ep. LIV. et dativus Σμερδίῃ, non Σμερδιέῳ. — Pro ὀστεῦν *Wolf.* ὀστῶν. Similia attulit *Valcken.* ad *Euripid.* Hipp. 255. καὶ μὴ πρὸς ἄκρον μυελὸν ψυχῆς. Proxime ad noſtrum accedit *Theocrit.* VII. 102. ὧς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι. et Eid. III. 17. Amor, ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει. — V. 2. *Wolf.* et *Reiske* πανδοκίης, quod hic interpretatur in hunc modum: Tabernae omnis tyrannum eſſe eum, cui nulla taberna quidquam neget, quem nimirum omnes tabernae ut carum et utilem ſibi amicum colant. In Cod. Vaticani contextu legitur πανδοχίης. in marg. γρ. παννυχίδος. quod igitur non eſt ex *Salmaſii* conjectura, ut ſibi perſuaſum habebat auctor apogr. Lipſienſis. Expreſſa ſunt haec ex Simonideis: οἰνοβαρής, φιλόκωμος, Παννύχιος κρούων τὴν φιλόπαιδα χέλυν. — κοίρανος πανν. rex eſt convivii. Color eſt, ut ap. *Hermeſian.* in Eleg. 22. Ἡσίοδον πάσης ἤρανον ἱστορίης. — V. 3. Quaedam apogr. et editt. ὤ'πί. — V. 4. ὑπὲρ omnes praeter Lipſ. quod ἐπὶ exhibet, probante *Reiskio.* — χλωρὸν δάκρυ. amoris calidiſſimi index. *Sed cur, heu, Ligurine, cur Manat rara meas lacryma per genas? Horat.* IV. 1. 34. — V. 5. σοι Vat. Cod. — V. 6. ἀμβροσίην *Reiskius* dedit ex ingenio. Si hoc diſtichon mutatione indiget, ſcripſerim — κρῆναι ἀναβλύζοιεν ἀκρήτου, quibus verbis reſpondent προχοαὶ νέκταρος ἀμβροσίου. Haec expreſſit *Antipater* LXXII. 3. 4. πηγαὶ δ' ἀργινόεντος ἀναθλίβοιντο γάλακτος, Εὐῶδες δ' ἀπὸ γῆς ἡδὺ χέοιτο μέθυ. — V. 7. Paſſim hoc in epitaphiis occurrit. Epigr. ἀδέσπ. DCXCV. ἀλλὰ σύ, γαῖα, πέλοις ἀγαθὴ κούφη τ' Ἀκυλίνῳ, Καὶ δὲ παρὰ πλευρὰς ἄνθεα καλὰ φύοις. et Ep. DCCV. ἄνθεα πολλὰ γένοιντο νεοδμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ. — V. 8. μαλακὴ μ. τρέφοιτε. Vat. Cod. *Heinſius* τρέφοισθε dedit. *Reiskius* τραφέντα. — V. 9. ἐν Δηοῦς. Apud Cererem χθονίαν, quo nomine Ceres apud Hermionenſes colebatur. *Pauſan.* II. 35. p. 194. ſqq. — V. 10. Eurypyle

Fuit ex mulieribus, quas Anacreon carminibus celebravit. *Antip. Sid.* LXXIII. ἠὲ πρὸς Εὐρυπύλην τετραμμένος, ἠὲ Μεγιστῇ. Ejusdem ſit mentio in *Anacreontis* Fragm. ap. *Athen.* L. XII. p. 533. ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μέλει Ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων — in cujus fragmenti fine ſcribendum videtur: Καὶ σκιαδίσκην ἐλεφαντίνην φορεῖ γυνὴ ξέν' αὐτῷ. pro vulgato φορεῖ γυναιξὶν αὔτως. Homo mollis et delicatulus deſcribitur, cui inquilina mulier, non aliter ac matronae cuidam, umbellam geſtabat. Vide *Valcken.* in Adoniaz. p. 343. C. — Pro οἰνώμενος Cod. Vat. vitioſe οἰνόμενος.

XXV. Cod. Vat. p. 267. Edidit *Reisk.* p. 91. nr. 609. — Sappho poëtriam, ut deam aliquam, celebrat et colit. — V. 1. Cod. Vat. πρὸς ἀνάκλιν. *Reisk.* πρὸς ἄναψιν. quod ſecundum ipſum auctorem ſignificat, ad accendendos in amorem juvenes. *Toup.* in Epiſt. crit. p. 77. προκέλευθον ἐρώτων corrigit, *amoris miniſtram*, comparans *Nonni* Dion. VII. 109. ἀλλὰ σὺ δαλὸν ἄειρε Διὸς προκέλευθον ἐρώτων. At quod *Nonnus* de face dixit, quae viam ad amores monſtrat, puellae vix convenit. Brunckiana lectio *Salmaſio* debetur: *amoris levamentum et ſolatium* vertit celeb. editor. Lenis mutatio, ſed verbum προςανάκλιμα auctoritate caret. Mihi in mentem venit:

ἥδιστον φιλέουσι νέοις πάρος ἄλκαρ ἐρώτων.

ſive:

— — — — πάρος ἄλκαρ ἀνίης.

Fieri enim poteſt, ut, depravata hujus hemiſtichii ſcriptura, ἐρώτων ad verſum explendum ſit additum, ſive etiam ex gloſſemate irrepſerit. *Nonnus* Dion. XI. p. 316. ὀδυνήφατον ἄλκαρ ἀνίης. Ad ſenſum praeclare facit *Plutarch.* T. II. p. 762. de Sappho: διὰ τῶν μελῶν ἀναφέρει τὴν ἀπὸ τῆς καρδίας θερμότητα, μούσαις εὐφώνοις ἰωμένη τὸν ἔρωτα. — V. 2. non Πιερίσιν, quod in omnibus apogr. eſſe videtur, ſed Πιερίη legitur in Cod. quae lectio emendatione non eget. — Cum pro ἢ ῥά σε in apogr. Lipſ. ἥρως legeret

Reiskius, εἴ τε σε dedit. — Te, Muſam ex Ereſo, ſive Pieria ſive Helicon novem illis Muſis annumerat. Sappho Muſarum decimam jam *Plato* dixerat Ep. XII. — ἶσα πνείουσαν ἐκείναις. eadem ac illae canendi facultate pollentem. πνεῖν de poëtis et cantoribus. *Alcaeus Meſſ.* Ep. XVII. Heſiodus τοίην γῆρυν ἀπέπνευν. Ep. ἀδέσπ. DCC. ἔπνεε τερπνὰ Ἡδυμελιφθόγγου μοῦσα Σιμωνίδεω. — V. 5. ὑμῖν Cod. Vat. *Reiskius* lectionem in Schedis Lacroz. repertam ὑμὴν in textu poſuit. Hoc diſtichon referendum videtur ad carmina nuptialia Sapphus. Quam *Dioscorides* paulo ante Muſarum πάρεδρον fecit, eandem nunc cum Hymenaeo, mox etiam cum Venere conjungit. — V. 7. Suſpicari licet, fuiſſe inter Sapphus carmina quaedam in Adonidis honorem, quae reſpiciens poëta eam in deorum luco verſari ait, una cum Venere Cinyrae filium plorantem: σύνθρηνος Ἀφροδίτῃ ὀδυρομένῃ νέον ἔρνος Κινύρεω. — V. 9. θεοῖς. Horum verborum cum praecedentibus nexus non apparet: Salve veneranda! Habemus *enim* adhuc carmina tua, cum diis comparanda. Quid haec ſibi volunt? Cujus rei ratio redditur? Non video. Pro σὰς verſu ultimo in Cod. νῦν legitur, quod ſervandum. Deinde cum *Reiskio* ſcribendum: θεοῖς ἶσα σὰς γὰρ ἀοιδὰς ἀ. quam emendationem *Toupius* corrupit, inſerendo τ' poſt ἀθανάτας. Sic ut *R.* hoc diſtichon conſtituendum duxit *Tyrwbitt.* in Not. ad Toup. Em. T. IV. p. 426. Senſus perſpicuus: Nam etiam nunc carmina tua, immortales tuas ſive ingenii tui filias, eodem quo deos honore colimus. ἀοιδὰς θυγατέρας. *Pindar.* Nem. Δ. 4. αἱ δὲ σοφαὶ Μοισᾶν θυγατέρες ἀοιδαί. *Antiphil.* Ep. XI. Homeri carmina Μαιονίδεω θυγατέρες. Vide *Cuperum* in Apoth. Hom. p. 47. ſq. Huc inprimis facit *Plato* in Conviv. Tom. X. p. 244. ed. Bip. καὶ εἰς Ὅμηρον ἀποβλέψας καὶ Ἡσίοδον, καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς τοὺς ἀγαθοὺς ζηλῶν, οἷα ἔκγονα ἑαυτῶν καταλείπουσιν, ἃ ἐκείνοις ἀθάνατον κλέος καὶ μνήμην παρέχεται. *Hyperides* ap. *Stob.* CXXIV. p. 616.

bonorum immortalem gloriam eſſe dicens, ὅσοι γὰρ αὐτῶν, inquit, ἄπαιδες τετελευτήκασιν, οἱ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἔπαινοι παῖδες αὐτῶν ἀθάνατοι ἔσονται.

¶. 500.] *XXVI.* Cod. Vat. p. 257. et iterum in marg. p. 278. Edidit *Spanhem.* de Uſu et Praeſt. Num. II. XIII. p. 523. unde ſumſit *Fleetwood* in Sylloge Inſcr. p. 338. *Olear.* de poëtr. nr. LX. *Reiske* in Anth. p. 150. nr. 737. Philaenis Samia, propter librum de Figuris ipſi tributum infamis, ſe a crimine, temere in eam conflato, defendit. De Philaenide vide ad *Aeſchrionis* Ep. p. 189. — V. 1. Σαμίης. Vat. utroque loco. μνᾶμα idem loco pr. — Verba, ἀλλὰ προςειπεῖν τλῆθί με, male vertit *Spanhem.*: *ſed te alloqui patere me.* Rogat potius viatorem, ut ne ipſam alloqui dedignetur. — V. 2. ἀνὴρ *Spanh. Olear.* — προςάντη ἔργα. *turpia et odioſa. Heſych.* προςάντης· — ἐχθρός. ἀηδής. — V. 4. Αἰσχύνην ut deam commemorat *Aeſchyl.* in VII. c. Th. 411. καὶ τὸν Αἰσχύνης θρόνον τιμῶντα. — V. 5. φίλ' αἰδήμων. Cod. utroque loco. — ἡμᾶς *Spanb. Olear.* — Si quis in meam contumeliam turpe ejusmodi opus conſcripſit, ejus nomen tempus aliquando patefaciet. — ἱστορίη, quaevis commentatio. Vide *Wyttenbachium* in Select. Hiſt. p. 339. — λαμυρὰν, (λαμυρὴν Vat. Cod. loco pr. λαμυρᾶν loco poſt.) impudentem et procacem. *Heſych.* λαιδρός· λαμυρὸς, ἀναιδής. — V. 7. ἀναπτύξαι. Cod. quod verum videtur. Hoc etiam ſua ſponte reperit *Reiske*; cum ap. *Jenſium* eſſet ἀναπτύξας. Alia apographa aliter. — In fine verſ. λυγρὰ Vat. loco ſec. — V. 8. ἀπωσαμένης genuina eſt Cod. lectio. (ἀπωσάμενος *Spanb. Olear.*) Oſſa mea, illa infamia depulſa, gaudeant. Senario Sophocleo ap. *Ciceron.* ad Attic. XIV. 22. ἄλλοις ἐν ἐσθλοῖς τόνδ' ἀπωθοῦνται ψόγον, praeclare uſus eſt *Valcken.* in Comm. ad Adon. p. 260. A. ad corrigendam epiſtolam Laconicam ap. *Plutarch.* T. II. p. 241. D. κακά τοι φάμα κακκέχυται. ἢ ταύταν ἀπώθευ ἢ μὴ ἔσο.

XXVII. Cod. Vat. p. 284. Editum eſt in Miſcell. Obſſ. Nov. I. Tom. III. p. 147. Ex Jenſianis (nr. 52.) repetivit *Heringa* in Obſſ. p. 266. *Reisk.* in Anth. p. 134. nr. 702. In mulierem, poſt decem liberos, quos fruſtra pepererat, defunctam. — V. 1. et 4. βίῳ Vat. Βιὼ emendavit *Heringa.* *Reiskius* nomen uſitatius Βιτὼ in textu poſuit. — V. 2. οὐδέ. nec filii, nec filiae. — ὠνόσατο. Cod. quam lectionem, ab hoc loco alieniſſimam, *Heringa* tamen ſervavit. *Reiskius* infelici conjectura, οὐδεμιᾶς, οὐδενὸς ὤνατ' ἄπο. — Noſtram lectionem, unice veram, *Br.* reperit in Miſcell. Obſervationibus. — V. 3. ἀρίστη οὖσα. Cod. μέγ' ἀ. οὖσα. *Reisk.* ἀριστεύουσα dedit V. D. in Miſc. Obſſ. — Pro εὔτοκος, quae *R.* eſt emen-

N

datio, Cod. εὔτεκος. εὔτεκνος *Heringae* in mentem venerat. Sed recte monuit *R.* mulierem, cujus liberi omnes ante ipſius fatum periiſſent, minime εὔτεκνον appellari potuiſſe. Eadem tamen erat εὔτοκος, quippe quae ſaepe uterum geſtaſſet.

XXVIII. Cod. Vat. p. 213. Planudea p. 274. St. 397. W. Illuſtravit hoc carmen *Salmaſius* ad Script. Hiſt. Aug. T. II. p. 834. cujus haec ſunt: „Tumulo Sophoclis impoſita erat Bacchi ſtatua, quae manu perſonam „ſive larvam, κουρίμου παρθένου, ſuſtinebat. Bacchus igitur „in hoc Epigrammate viatorem alloquitur et dicit: Tu„mulus hic Sophoclis eſt, o homo, quem Muſae mihi „ſacrae virgines ſacro ipſi ac divo (legit nimirum *Salm.* „ἱερῶν παρθενίην ἱερὸς ὢν) cuſtodiendum mandarunt. Ille me „Phliunte profectum, adhuc ſentes et rubos inambulan„tem, et ex acerno ſtipite properanti falce edolatum, „in aureum habitum reformavit, et delicata purpurea „veſte induit. Sed poſtquam morti datus eſt, ſaltatio„num oblitus, agilem et ſalium pedem quieti dedi et „hic ſuper ejus ſepulcro repoſui. — Reſpondet viator: „O felicem te, qui talem ſtationem ſortitus ſis! Sed

„unde haec κούριμος, quam manibus retines; aut ex quo „dramate ſumta eſt? Ad haec Bacchus viatori: Sive tibi „eam Antigonen accipere placeat, ſive Electram, non „erraveris; utraque enim ſummam inter ejus tragoedias „obtinet.“ Haec *Salmaſius*, qui fere *Opſopoei* interpretationem ſecutus eſt. Quod Bacchi ſtatuam (modo Bacchus ſit, qui hoc carmine loquitur) *Dioscorides* Sophoclis tumulo impoſitam eſſe dicit, id ingenioſe finxiſſe videtur *Biographus* Tragici p. XI. ed. *Brunck.* Sirenem in illo tumulo ſtetiſſe narrat, cum quo conſpirat *Pauſan.* L. I. 21. p. 48. alii hirundinem ex aere. — V. 1. ὃν et mox ἔλαχον ex Cod. Vat. in textum venit. Vulgo ὃς — ἔλαχεν. In verbis ἱρὴν παρθενίην, ſic enim legitur in Vat. et Planud., interpretandis vehementer fluctuavit *Brodaeus.* Vir doctus in Cod. Scaligeri πανρεθένην legendum eſſe notavit, eique aſſentitur *Huetius* p. 27. Utinam interpretationem addidiſſet doctiſſimus Praeſul, ut intelligeremus, quo ſenſu acceperit vocem in Graecis ſcriptoribus vix obviam! Fortaſſe typographorum culpa depravatum eſt vocabulum, ut multa in his *Huetii* notis. Nec Brunckianae emendationis ſenſus ſatis perſpicuus. παρθεσίη, pro παραθεσίη ſive παράθεσις, id eſt, quod apponitur, ſaepe pro ferculis epulisque uſurpatur. An igitur Bacchus, ſe Sophoclem, ait, ut ſacrum aliquod accepiſſe donum, ſive ut deum aliquem ipſi πάρεδρον? Vulgaris ſermo ſic tuliſſet: Σοφοκλέους, παρὰ τῶν Μουσῶν ἐμοὶ παρατεθέντος, ſive ἀνατεθέντος, ἀνάθημά τι τῶν Μ. — V. 3. τὸν ἐκ Φλιοῦντος. (Φλοιοῦντος. Flor. et tres Ald.) Phliunte tragoediam inventam eſſe, nonnulli prodiderunt; quare Ep. ſeq. Φλιασίων Σατύρων. Referendum hoc inprimis ad *Pratinam* Phliaſium, qui, cum in ſatyrico dramate excelluiſſet, a nonnullis pro inventore hujus generis habitus eſt. Hinc fortaſſe factum eſt, ut tragoedia quoque, quam antiquiſſimis temporibus a ſatyrico dramate parum diverſam fuiſſe conſtat, pro Phliaſio invento ha-

beretur. *Iſter* Hiſtoricus, qui *Dioscoridi* aetate aequalis fuiſſe videtur, (vide *Voſſium* de Hiſt. Gr. IV. 12.) Sophoclem οὐκ Ἀθηναῖον, ἀλλὰ Φλιάσιον εἶναι dixerat; quibus haec adjicit Biographus p. IX. πλὴν Ἴστρου παρ᾽ οὐδενὶ ἑτέρῳ τοῦτό ἐστιν εὑρεῖν. Conf. *Leſſingii* Opera Tom. XIV. p. 274. ſqq. An *Iſtrum* hoc noſtrum carmen, male intellectum, in errorem induxit? — τρίβολον πατέοντα, Baccho tribuuntur, quae hiſtrionum erant. Hi ante ſcenam exſtructam pedibus horridam calcabant aream. τρίβολον, ſpinae genus. — πρίνινον. Recte *Br.* hanc vocem diſtinctione ſeparavit a praecedentibus. Bacchus ſe olim rudem, durum et agreſtem fuiſſe ſignificat. Hic ſenſus, non is, quem *Salmaſ.* dedit. Apud *Ariſtophanem* in Acharn. 179. Acharnarum cives vocantur στιπτοὶ γέροντες, πρίνινοι, ἀτεράμονες. *Schol.* στερεοὶ καὶ σκληροί. ἰσχυρὸν γὰρ τὸ τοῦ πρίνου ξύλον. Huc reſpexit *Julian.* in Miſopog. p. 350. D. — εἰς χρυσ. σχῆμα. (σῶμα. Cod. Vat.) Ad majorem ſcenae ornatum, pretioſioresque veſtes, quibus *Sophoclis* temporibus hiſtriones ornabantur, referendum. σχῆμα totus eſt habitus. Vide *Bergl.* ad *Alciphr.* I. Ep. 34. p. 140. — V. 5. τοῦ δὲ Θ. Sophocle, tragicae artis principe, defuncto, ipſam artem ceſſiſſe poëta ait, ſic hanc ſententiam efferens, ut Bacchum ſaltationi ſcenicae renuntiaſſe dicat. Jam igitur Baccho chori partes tribuit. Sic *Alcaeus Meſſ.* Ep. XIX. Pylade mortuo, ait, ἔλληξε μέλαθρα Διωνύσοιο χορείης. — V. 7. ἔλαχες eſt ex emend. *Salmaſii.* Vulgo et in Vat. Cod. ἔλαχε. — ἡ κούριμος. perſona tragica puellae tonſis crinibus, ut in luctu fieri ſolebat. *Aeſchyl.* Choëph. 178. χαίτην κουρίμην χέριν πατρί. *Pollux* IV. 139. inter perſonas tragicas recenſet κούριμον παρθένον. et 140. ἡ δὲ κούριμος παρθένος ἀντὶ ὄγκου ἔχει τριχῶν κατεψημένων διαίρεσιν. — V. 9. εἴτε σόν. Plan. et Vat. σοι emendavit *Salmaſ.* et *Huetius* p. 27. — Ἀντιγόνην. Hanc tragoediam coronatam eſſe, conſtat ex fabula ap. Biograph. p. XI. qui poëtam, nuntio de

victoria audito, exanimatum fuiſſe narrat; alii, eundem a populo imperatorem creatum eſſe εὐδοκιμήσαντα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἀντιγόνης. *Auctor* Argumenti Antigonae T. II. p. 4.

¶. 501.] XXIX. Cod. Vat. p. 318. ἔσφαλται τὸ ἐπίγραμμα· ζήτει παντάπασιν. Inter carmina Jenſiana (nr. 127.) edidit *Reisk.* p. 165. nr. 778. Satyrus (ſive omnino perſona dramatis ſatyrici) Soſithei poëtae tumulo impoſitus, laudat poëtam propter innovationes, quibus drama ſatyricum ſplendidius et exornatius reddiderit. Fuit Soſitheus Alexandrinus unus ex Pleïade, qui floruit circa Ol. CLXIV. *Suida* auctore T. III. p. 355. alius Athenienſis, quem circa Ol. CXXX. Comoediis ſcribendis operam dediſſe, docet *Eichſtaedt* de Dr. Satyr. p. 13. Hunc in praeclara illa de Soſitheo disputatione noſtrum Epigramma non attigiſſe, vehementer doleo. Uter horum poëtarum cognominum a *Dioscoride* celebretur, non ſatis conſtat; ſunt tamen rationes quaedam, quae ad Alexandrinum Soſitheum inclinent animum. Primum, *Dioscoridem*, qui Alexandriae floruiſſe videtur, poëtam inter Alexandrinos celeberrimum laudaſſe, probabile eſt; deinde cum Soſitheus ſatyricum drama ad priſtinam ſuam formam revocaſſe, Satyrosque dorice loqui docuiſſe dicatur, agnoſcere indolem poëtae Alexandrini nobis videmur, vetuſtiſſima quaeque et jamdudum ex hominum conſuetudine ſublata renovantis. Levia ſunt haec; fateor; ſed in obſcuris rebus vel leviſſima quaeque argumenta aliquid momenti habent. — V. 1. ἐν ἄστει Vat. Cod. qui verſ. ſq. ἄλλον — Σοφοκλῆς. et ſic *Jenſius*. *Reiskius* ἄλλον — Σοφοκλῆν ex ingenio dedit: *tantum curo, quantum alterum in urbe noſtra indigenamque Sophoclem.* Sed quis unquam civem et indigenam αὐθαίμον appellavit? — Si vera eſt *Brunckii* lectio, ſuſpiceris, poëtam ad praecedens carmen reſpicere: κἠγὼ — ego

quoque Soſithei tumulum orno, ut Sophoclis tumulum alius quidam ex fratribus meis ornat. Cum hac autem conjectura conſiſtere nequit interpretatio *Salmaſii*, qui Sophoclis tumulo Bacchum impoſitum fuiſſe exiſtimabat; ſed in illo quoque Satyrus quidam, ſive alia perſona tragica, ſtetiſſe putanda eſſet. — V. 3. „Σκίρτος. Hac „voce denotatur perſona tragica, quae tamen in Polluce „non occurrit; forte latet vera lectio." *Brunck.* Idem notavit *Reiskius*, qui Σκίρτον derivat ἀπὸ τοῦ σκιρτᾶν. Satyris in illis dramatis, quae nomen a Satyrorum choro acceperunt, varia fuiſſe nomina, apparet ex *Polluce* IV. 142. ubi recenſitis ceterorum nominibus habituque deſcripto, τὰ δ' ἄλλα, ait, ὅμοια τὰ πρόσωπα, πλὴν ὅσοις ἐκ τῶν ὀνομάτων αἱ παραλλαγαὶ δηλοῦνται. τὸ σκιρτᾶν Satyris proprie tribuitur. Vide Exercitt crit. T. I. p. 9. σκιρτητὴς Σάτυρος vocatur Bacchus in Hymno T. II. p. 517. verſ. 19. Illum, qui in Soſithei conſpiciebatur tumulo, rufa barba inſignem fuiſſe, apparet ex epitheto πυῤῥογένειος. (in Cod. eſt πυῤῥιγένειος.) — ἐκισσοφ. Merito Soſitheus hedera, dramaticorum poëtarum praemio, ornatus eſt. Hoc per choros Phliaſiorum Satyrorum jurans confirmat. Apud Phliaſios fuit Ἀριστίου μνῆμα τοῦ Πρατίνου· τούτῳ τῷ Ἀριστίᾳ Σάτυροι καὶ Πρατίνᾳ τῷ πατρί εἰσι πεποιημένοι πλὴν τῶν Αἰσχύλου δοκιμώτατα. *Pauſan.* L. II. 13. p. 141. — V. 5. τετραμμένον. *Jenſ.* quod *R.* recte emendavit. Scirtus cum ſe ad novos mores formatum eſſe dicit, ſatyricam poëſin a priſtina ſua ſpecie aberraſſe indicat. *Vetus enim Satyrice, quam Atticam dixeris, illa aetate, qua Athenis nova Comoedia celebrari coepiſſet, aut ſua conſenuiſſe vetuſtate, aut novis dramatum generibus ſublata fuiſſe videtur,* quae verba ſunt *Eichſtaedtii* l. c. p. 26. Jam igitur Soſitheus eam ad patrios mores reduxit. ἤγαγεν εἰς μν. me, cujus jam penitus obliti erant homines, in memoriam mortalium revocavit. Haeremus in verbis πατρίδ' ἀναγκαίας, quae *Br.* a praecedentibus ſeparavit.

Reiskius, qui nullam diſtinctionis notam poſuit, ſenſum ſic explicat: ἤγαγεν ἐμὲ εἰς μνήμην πατρίδος: poëta, converſo ſermone, ἤγαγε τὴν πατρίδα εἰς μνήμην, ait, nempe ἐμοὶ, ἀναρχαΐσας ἐμὲ, me rurſus ad vetuſtatis mores compoſito. Hoc quam durum ſit, monere nihil opus eſt. Fortaſſe ſcribendum:

ἤγαγ' ἐς ἡμετέρην πατρίδ', ἀναρχαΐσας.

me in patriam meam reduxit, patriosque et veteres mores mihi reddidit. Lenis mutatio; cui tamen ipſe vix multum tribuerim. — V. 7. πόλιν Vat. Cod. inepte. Soſitheus doricum ſermonem, ex hoc dramatum genere jam exulantem, reſtituit, in chori procul dubio canticis. Hinc intelligimus, quod an aliunde conſtet, dubito, in Satyrorum choris recentiores poëtas dialecto doricae atticam ſive omnino poeticam dialectum ſubſtituiſſe. Δωρίδι Μούσῃ eleganter pro patrio caſu poſitum, ſchemate, quod vocant, Colophonio. — πρὸς αὐδὴν μεγάλην. Haec verba de graviore ſono dorici idiomatis accipias licet; fortaſſe tamen poëta dignitatem quandam orationis, quam Soſitheus in hoc genere ſecutus ſit, indicare voluit. ἡ μεγαλοφωνία tragicis propria eſt; ejus etiam quaedam ſunt veſtigia in vetere Satyrice; haec igitur Soſitheum legiſſe probabile eſt. Nam poſt Alexandri M. tempora, Satyris tragicorum tantum non e ſcena ejectis, nonniſi Comica Satyrice floruit, (*Eichſtaedt* p. 39. ſq.) quae nullum habebat orationis ſplendorem et magnificentiam. — V. 9. 10. „Diſtichon quintum ſic, ut illud exhibui, in codice ſcriptum legitur: *Placuit heroum „forma non manu factis ornamentis renovata, ſed audaci „Soſithei ingenio.*" *Brunck.* Quam lectionem *Br.* ſe in Codice reperiſſe ait, ea ex interpolato fluxit Apographo, nam Cod. Vat. habet: εὔαδέ μοι ἔρσων. Ap. *Jenſium* etiam corruptius: ἔπτα δέ μοι ἔρσων. Nihil hic, quod mireris, tentavit *Reiskius*. In Brunckiana lectione ſenſus nec bonus eſt, nec integer. Ineptum enim, heroum

tragicorum ſpeciem *non manibus*, ſed *ingenio* Soſithei elaboratam eſſe dici; deinde in altero membro deſideratur ἀλλὰ, δέ. Nihil ejusmodi deſiderabis in noſtra conjectura, quam tamen haeſitabundi proponimus:

εὔαδέ μοι ΘΥΡΣΩΝ κτύπος οὔρεσι καινοτομηθεὶς
τῇ φιλοκινδύνῳ φροντίδι Σωσιθέου.

Haec quam prope abſint a Cod. lectione, vides. Θύρσων κτύπος pro ἔρσων τύπος verum puto. Per *thyrſorum ſtrepitum* poëta Bacchici feſti ſolennitatem indicat; hanc renovaſſe videbatur Soſitheus, et quidem ἐν οὔρεσι, ubi Bacchi aſſeclae verſari ſolebant. *Euripid.* Bacch. 240. παύσω κτυποῦντα θύρσον. Si cui diſplicuerit οὔρεσι, is per me legat ἐν χερί; etſi hoc quoque languet.

XXX. Cod. Vat. p. 319. ζήτει καὶ ἐνταῦθα τὴν ἔννοιαν διὰ τὰ σφάλματα. *Reiskius* in Jenſianis p. 166. nr. 779. Emendatius habetur ap. *Athenaeum* L. VI. p. 241. F. ubi haec de Machone praemittit: μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Μάχων ὁ κωμῳδοποιὸς, ὁ Κορίνθιος μὲν ἢ Σικυώνιος γενόμενος. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ τῇ ἐμῇ καταβιοὺς καὶ διδάσκαλος γενόμενος τῶν κατὰ κωμῳδίαν μερῶν Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικοῦ, ὃς καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ· καὶ ἐπιγέγραπται αὐτοῦ τῷ μνήματι· Τῷ κωμῳδογράφῳ .... Quae vulgo ſequuntur, ἐν τούτοις δηλοῖ σαφῶς, ὅτι Ἀλεξανδρεὺς ἦν γένος, a mala manu videntur addita. — V. 1. φιλάγωνα eſt in Vat. Cod. Sic hedera vocatur, qua poëtae coronantur in certaminibus. Ap. *Athenaeum* φιλάοιδον legitur. *Dioscoridi* haec ſcribenti haud ſcio an obverſatum ſit Ep. *Simmiae* II. ἠρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα, κισσὲ, Ἑρπύζοις χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους. — V. 2. Μαχωνα. Vat. — V. 3. ἔχει σφῆνα γε παλίμπλυτον. (πάλιν πλύτον ap. *Jenſ.*) Noſtrum eſt ap. *Athen.* qui mox ἀλλ' ἄρα τέχνης (ἀλλά τι τέχνᾳ Vat. Cod.) legit. Verba κηφῆνα πτλ. *Caſaubonus* ſic explicat: Proprie παλίμπλυτον veſtimentum dicitur ſaepius a fullonibus lotum et proinde nullius pretii. Plagiarii vero, hos enim

κηφῆνας,

κηφῆνας, *fucos*, appellabat vetuſtas, veterum dicta et inventa quaſi recoquunt, et plerumque in pejus mutata pro ſuis venditant. *Plutarch.* T. II. p. 42. A. poſtquam eos, qui ubique utilia conſectantur, apibus comparavit, addit: οὕτω δὴ δεῖ τὸν φιλότεχνον καὶ καθαρὸν ἀκροατὴν τὰ μὲν ἀνθηρὰ καὶ τρυφερὰ τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν πραγμάτων τὰ δραματικὰ καὶ πανηγυρικὰ κηφήνων βοτάνην σοφιστιώντων ἡγούμενον ἐᾷν. *Cyrus* Ep. I. ὄλβοι κηφῆνες ἐδηλήσαντο μελίσσας. — ἀλλά τι. Intra te contines (tumulum *Dioscor.* alloquitur) virum, in cujus operibus multa priſcae artis veſtigia conſpiciebantur. Pro ἠμφίεσας ap. *Athen.* ἀμφίεσαι, ap *Reisk.* ἠμφιέσω legitur. Voluit Vir doctiſſimus ἠμφιάσω dare, ut eſt ap *Bianor.* Ep. XIII. γαῖαν ἀπημφιάσω. Sed locus mutatione non eget. Tumulus, qui Machonis reliquias condit, eas ἠμφίεσε, non ἠμφιάσατο. Mulierem rogo e ſtramine exſtructo impoſitam aequales ἠμφίεσαν στέρμασιν ἐκ γαίης, ap. *Philipp.* Ep. LXXX. Undae cadaver retegentes τὴν ὀλίγην βῶλον ἀπημφίασαν, ap. Noſtr. Ep. XXI. Contra, qui terram ſubeunt, in terra ſunt conditi, ἀμφιέσασθαι ἐπιέσσασθαι γῆν dicuntur. Epigr. *Aeſchyli* T. I. p. 148. Ὀσσαίαν ἀμφιέσαντο κόνιν. *Nicomed.* T. II. p. 283. τᾶμ' ἐρατὰν πάτραν κείμεθ' ἐφεσσάμενοι. *Chaeremon* Ep. II. γᾶν ἐπιεννύμενος. *Agathias* Ep. LXXXIX. ξυνὴν ἀμφεβάλοντο κόνιν. — τέχνης ἄξιον. Vide ad Ep. XVII. 6. *Statyll. Flacc.* Ep. IX. de *Sophoclis* tragoediis: ἄξια τῆς Βρομίου βύβλα χοροιτυπίης. — V. 5. ἐρεῖς *Jenſius* dedit. Ap. *Athen.* et in Vat. Cod. ἐρεῖ legitur. Ille praeterea δ' ὁ πρέσβυς habet; et verſ. ſq. δριμὺ πέφυκε φυτόν. *Brunckius* quomodo h. l. acceperit, ignoro equidem; hoc video, diſtinguendum eſſe cum *Caſaubono* et *Reiskio*:

τοῦτο δ' ὁ πρέσβυς ἐρεῖ· Κέκροπος πόλι, καὶ παρὰ N.

Sic legendum: Senex, Machon, hoc dicere videtur: O urbs Cecropia, non in tuis tantum agris, ſed ad Nili quoque litora nonnunquam thymus reperitur Muſarum. θύμος δριμὺς, qui plurimus in Attica proveniebat, moſ-

daces illos ſales ſignificat, quibus Attica inprimis comoedia redundabat. Facit huc *Quintil.* Inſt. Or. XII. 10. 25. *Quid eſt igitur, cur in iis demum, qui tenui venula per calculos fluunt, Atticum ſaporem putent? ibi demum thymum redolere dicant?* — In Vat. Cod. θυμὸς legitur, accentu male poſito. Herba illa, qua apes delectantur, θύμος appellatur et θύμον, ut et apud Latinos *thymus* et *thymum*.

XXXI. Cod. Vat. p. 231. Διοσκορίδου, οἱ δὲ Νικάρχου. Sic quoque eſt in Plan. p. 223. St. 325. W. ubi verba οἱ δὲ Νικάρχου ex Lectt. Aldinae prioris acceſſerunt. In Ald. pr. enim deſunt. Eſt in Lamiſcam, Samiam, ſed in Aegypto degentem, quae gemellos enixa obierat. —

V. 3. αἱ πρὰν εἰλα. Cod. Vat. — V. 5. 6. laudat *Suidas* v. λεχώϊα T. II. p. 435. Mos videtur obtinuiſſe puerperis dona offerendi. Ex noſtro loco δῶρα λεχώϊα attigit *Spanhem.* ad Callim. H. in Jov. 14. p. 35. — θερμά. Haec fortaſſe ducta ſunt ex *Sophocl.* Antig. 88. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις. quam antitheſin nonnulli, ut frigidam, reprehenderunt.

¶. 502.] *XXXII.* In Vat. Cod. hoc carmen proximum a praecedente locum occupat p. 231. cum lemmate: Τοῦ αὐτοῦ, (utrum *Dioscoridis*, an *Nicarchi?*) οἱ δὲ Ἑκάτου (Ἑκαταίου) Θασίου. Eadem eſt ratio in Plan. p. 224. St. 325. W. ubi verba οἱ δὲ Ἑκατ. Θ. omiſſa ſunt in ed. Flor. et in contextu Ald. pr. Scriptum eſt in Polyxenam, duodeviginti annorum mulierem, quae puerum, nec ipſum vitalem, enixa perierat. — V. 1. Θεοδεύκτου Vat. Cod. — V. 3. ὅσσον. matris dolores perpeſſa, non item matris gaudiis fructa. — παῖδά τε Cod. Vat. et Plan. *Brunckius* diſtinctionem emendavit, quae vulgo poſt ὠδῖσιν ponitur. Interpretes tamen, quid ſenſus poſtularet, recte perſpexerunt. — V. 4. αὐτῶν. Cod. Vat. et ſic tres Aldinae. αὐτὸν eſt in Aſcenſ. (puto etiam in Flor.

pr.) — V. 6. laudat *Suidas* in παντολιγοχρόνιος T. III. p. 23. Vulgo et in Vat. Cod. πάντ᾽ ὀλιγοχρ. quod *Kuſterus* praefert.

XXXIII. Bis legitur in membranis Vat. p. 241. et 321. Planud. p. 198. St. 289. W. *Brunckius* hoc carmen dedit ſecundum *Plutarch.* T. II. p. 235. A. Latine illud vertit *Auſon.* Ep. XXIV.:

Excipis adverſo quod pectore vulnera ſeptem,
Arma ſuper veheris quod, Thraſybule, tua:
Non dolor hic patris; Pitanae ſed gloria major.
Rarum tam pulchro funere poſſe frui.
Quem poſtquam moeſto ſocii poſuere feretro,
Talia magnanimus edidit orſa pater:
Flete alios: lacrymis natus non indiget ullis,
Et meus, et talis, et Lacedaemonius.

— V. 1. τᾷ Πιτάνᾳ Vat. loc. pr. et Plan. Loco altero membr. οὐκ ἐπιτανας (H superscr.) unde *Dioscoridem* ſcripſiſſe ſuſpicor:
Ἐκ Πιτάνας — — —
Ex pugna prope Pitanam cum Argivis. — V. 3. δ. προσθια. Vat. loco pr. ut ap. *Loll. Baſſ.* Ep. VII. Σπάρτας ὁ στόλος εἶπεν· ἴδ᾽ ὡς πάλι πρόσθια πάντα Τραύματα. *Adverſa* et *honeſta vulnera* appellant Latini. Vide *Cortium* ad *Salluſt.* B. C. LXI. 3. p. 391. ſq. *Aelian.* V. H. XII. 21. — V. 4. Vulgo in Planud. παῖδ᾽ ἐπὶ πυρκαΐης τ. εἶπε τιθεὶς. et ſic eſt in Vat. loco pr. niſi quod πυρκαΐην legit; et Vat. loco ſec. ubi pro τιθεὶς habetur φέρων. Noſtrum eſt ap. *Plutarchum.* — V. 6. τὸν καὶ ἐμόν. *Plutarch.* T. II. p. 242. A. ἄλλη (Lacedaemonia) ἀκούσασα, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτῆς ἐν παρατάξει ἀνδραγαθήσας ἀπέθανεν· ἐμὸς γὰρ, εἶπεν, ἦν.

XXXIV. Cod. Vat. p. 274. Planud. p. 202. St. 294. W. De mirabili Lacedaemoniae mulieris conſtantia, qua octo filiorum mortem pertulit. — V. 2. ἔθαπτε. Plan. et Vat.— V. 3. οὐκ ἔῤῥηξε. Epigr. ἀδέσπ. CDLXXXII.

ἔῤῥηξαν Μοῦσαι δάκρυα Πιερίδες. CCCCLV. ἄῤῥενα ῥηξαμένα φθόγγον ἐπὶ φθιμένῳ. — V. 4. μοῦνον ὦ. ſic Vat. Planud. ed. Flor. et Ald. pr. In reliquis μοῦνον ἰώ. *Stephanus* etiam aliam lectionem commemorat: σοὶ μόνον ὦ. — *Br.* ſuam lectionem in quatuor Planudeae codd. invenit. — Cum hujus mulieris dicto convenit illud item Lacaenae matris, ad quam, filium ſepelientem, cum vetula acceſſiſſet, dicens, ὦ γύναι, τᾶς τύχας! νὴ τὼ Σιώ, inquit, τᾶς καλᾶς γε· οὗ γὰρ αὐτὸν ἕνεκεν ἔτεκον, ἵνα ὑπὲρ τᾶς Σπάρτας ἀποθάνῃ, τοῦτό μοι συνέβη. Comparandum Ep. Anthologiae Lat. T. II. p. 201. CCLXIII.

XXXV. Cod. Vat. p. 233. Plan. p. 235. St. 341. W. Servus Timanthes hero etiam poſt mortem fidem ſuam pollicetur. — V. 1. Λυδὸς ἐγὼ ναὶ Λυδός. Sic eſt in Vat. Cod. et in optimo Planudeae cod. ſed ſuperſcriptum bis δοῦλος. Hanc lectionem, ex gloſſa profectam, *Planudes* ſecutus eſt. — V. 3. εὐαίων' ἀσινῆ. Vulgo. Hoc *Br.* correxit ex Vat. τείνειν βίον. *Aeſchyl.* Prom. 536. ἡδύ τι θαρσαλέαις Τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίσι. *Euripid.* ap. *Porphyr.* de Abstin. IV. 19. ἁγνὸν δὲ βίον τείνομεν. Ion. 624. ὅστις δεδοικὼς — αἰῶνα τείνει. — V. 4. κεῖν. Vat.

¶. 503.] *XXXVI.* Cod. Vat. p. 230. Planud. p. 235. St. 341. W. Servus Perſa dominum rogat, ne eum defunctum igne concremet, neque aqua abluat. Utrumque enim Perſis nefas. Inepte *Opſopoeus* has preces ad ſervilis conditionis humilitatem refert. Quanta religione ignem Perſae coluerint, nemo ignorat. De aqua docet *Herodot.* L. I. 138. p. 69. ἐς ποταμὸν δὲ οὔτε ἐνουρέουσι, οὔτε ἐμπτύουσι, οὐ χεῖρας ἐναπονίζονται, οὐδὲ ἄλλον οὐδένα περιορῶσι, ἀλλὰ σέβονται ποταμοὺς μάλιστα. — V. 2. εἰμὶ καὶ ἐκ π. Plan. εὐπατέρων. Ed. Flor. γὰρ eſt in Vat. ſuperſcripto καί. — V. 3. 4. 5. laudat *Suidas* in αὐθιγενής. Tom. I. p. 379. — V. 6. λουτρά. Hoc fortaſſe ad cadaverum ablutionem referendum; fortaſſe etiam de inferiis accipi debet. χθόνια λουτρά. τὰ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμενα.

ἐκόμιζον γὰρ ἐπὶ τοὺς τάφους λουτρά. *Heſych.* Eadem habet *Zenobius* VI. 45. p. 167. ubi vide *Schottum.* Ejusmodi λουτρὰ allata fuiſſe monimentis eorum, qui coelibes eſſent mortui, narrat *Harpocration* in λουτροφόρος p. 233. ubi vide *Valeſium* p. 49.

XXXVII. Cod. Vat. p. 279. Planud. p. 243. St. 354. W. In Silenidem, vinoſam mulierem, non procul a torculari ſepultam. — V. 1. σειληνίδα. Plan. et Vat. — V. 2. οὐδενιῆς Vat. — θλιβομένην. nunquam oppreſſam et ebriam interpretatur *Brod.* Mihi ſignificari videbatur mulier, quae nullum, ne ampliſſimum quidem poculum, expaveſceret. — V. 4. ληνὸν et ἔχει. Vat. ληνῶν. Plan. — Similia vide in notis ad *Meleagr.* Ep. CXX.

XXXVIII. Cod. Vat. p. 284. cum lemmate: Εἰς Ἀλεξιμένην ὀργιοφάντην. „Vera nominis ſcriptura ſervata „etiam in optimo Cod. reg. Plan. ubi v. 2. legitur Ἀλεξι„μένευς.“ *Br.* Planud. p. 215. St. 314. W. Muſicus fuiſſe videtur Aleximenes, Bacchicis feſtis adhibitus. — V. 2. τύμπανα. quibus Bacchae utebantur. — Ἀλεξαμένους. Vat. Cod. Ἀναξιμένους Plan. — V. 3. περὶ δινήσασθε. Vat. Verborum ordinem *Br.* hunc eſſe ſtatuit: ἄφετοι Θυιάδες δινήσασθε ἀνελίγματα μακρῆς χαίτης περὶ Στρυμονίην Ἀμφίπ. ᾗ πολλ. ἐχόρευσε πρὸς μαλακοὺς νόμους τοῦδε πνεύσαντος γλ. ἐφ. ἡμ. κ. Mihi vero ſejunctis verbis περὶ δινήσασθε conſtructio ſic melius videtur procedere: δινήσασθε ἀνελ. χαίτης ἄφετοι περὶ Στρ. Ἀ. *rotate longae comae cincinnos, o Thyiades, circa Amphipolin errantes.* — V. 4. Vulgo ἀμφὶ πόλιν, quod tamen interpp. recte ceperunt de Amphipoli ad Strymonem fl. poſita. Vide *Waſſe* ad Thucyd. L. V. Tom. III. p. 522. ed. Bip. — V. 5. *Br.* hoc diſtichon ſic edidit, ut vulgo legitur. In Vat. Cod. πνεύσαντες ἐφ' ἡμετ. et verbo ἀδάπταις ſuperſcriptum γρ. ἀήταις. Utrumque ſenſu caſſum. πνεύσαντες Aldus quoque in Codd. invenit, receptumque eſt in Aldin. ſec. Ibidem v. 6. τούσδ' legitur. Pro ἐχόρευσε Vat. Cod. ἐχόρευε praebet. *Scaliger* ad marg. Aldinae

emendavit εἰ γλυκερὰ et in verſ. ſq. ἐχθρεύσα. qua conjectura ulcus hujus loci minime ſanatur. In ἀδάπταις *Brunckius* vocem quandam Thracibus peculiarem latere ſuſpicatur, (quod mihi parum videtur probabile.) Alias pronum eſſe reſcribere: ἐφ' ὑμετέραισι θαλείαις. Hunc ſenſum ſi efficere voluit poëta, eum potius ſcripſiſſe dixerim:

ἐφ' ὑμετέραις ποτὲ δαίταις.

quod a Cod. ſcriptura proxime abeſt. *Brodaeus* hic quaedam tentavit, viri doctiſſimi ingenio minime digna.

SOSIPATRI EPIGRAMMATA.

¶. 504.] *I.* Vat. Cod. p. 96. Τοῦ αὐτοῦ (*Dioscoridis*, cujus praeceſſit Ep. VIII. ubi vide not.) φλυαρία πρὸς ὁμοίους αὐτοῦ, πῶς δεῖ μετὰ γυναικὸς ἐγκύμονος συγκαθεύδειν. In Lipſ. Miſc. T. IX. nr. 297. p. 120. *Dioscoridi* tribuit *Reiskius.* In Buheriano Cod. *Soſipatri* nomen praefixum. — V. 1. ἀντιπρόσωπος legit *Reisk.* et *Toup.* in Epiſt. crit. p. 48. Idem tamen in Addendis ad Theocrit. T. II. p. 403. Codicis lectionem tuetur. Ad ſenſum nihil plane intereſt, utram lectionem ſequaris; nec duplex epitheton vocis λέχος cauſa eſt idonea textus mutandi. λέχος γαστροβαρῆ, σχῆμα σολοικοφανὲς, ſimilibus quibusdam allatis, emollire conatur *Toupius.* Non video, quid impediat, quominus γαστροβαρὲς corrigamus. Fortaſſe et plura in hoc diſticho depravata ſunt. κλίνης videtur in κινῆς mutandum; quo facto verba πρὸς σὸν locum ſuum non amplius tueri poterunt. Vide, an corrigendum ſit:

Μήποτε γαστροβαρὲς σπαργῶν λέχος ἀντιπρόσωπον
παιδογόνῳ κινῆς Κύπριδι τερπόμενος.

Poëta *libidine turgentem*, σπαργῶντα, (vide *Ruhnken.* ad

Tim. p. 244. ſqq.) hortatur, ne uxorem gravidam, antica Venere uſus, ſubagitet. παιδογόνος Κύπρις, Venus, quae liberis procreandis dat operam, opponitur paediconum Veneri. — Jam video, virum acutiſſimum, *Gilbertum Wakefield* in Sylv. crit. IV. p. 89. ſuſpicari, hoc carmen laborare ulcere, quod niſi in hoc diſticho eſſe non poteſt. — V. 3. μέγα in Vat. Cod. ſuperſcriptum. — κῦμα. *tuber*. Vide Intrpp. *Heſych*. v. Hinc ἀκύμων. ἄτεκνος. μὴ ἔχουσα κύημα. Idem. Cf. *Valcken*. in Phoeniſſ. p. 81. κυμαίνεσθαι uterus dicitur gravidarum. *Nonnus* Dion. I. p. 28. καὶ διδύμῃ σφριγόωσα γονῇ κυμαίνετο γαστήρ. — Pro ὀλίγος Cod. Vat. ὀλίγους. — Pro πόνος in marg. Cod. Lipſ. corrigitur πλέος, quod ſpeciem habet, ſed in hoc contextu minime admittendum eſt. — V. 4. ἐρεσσομένης. Vide ad Ep. *Philippi* XXVIII. — V. 5. „In „optimo Buheriano codice, ut et in aliis quos habeo, „perſpicue ſcriptum eſt πάλιν στρέψας, quod bonum et „minime ſollicitandum.“ *Brunck*. At in Cod. Vat. πρὶν legitur, ut in apogr. Lipſ. Hoc in περιστρέψας mutavit *Toupius*. Quae emendatio, quamvis auctori ſuo valde arridens, minime tamen praeferenda ei, quam *Br*. in apographis ſuis invenit, et *Reiskius* quoque ex Schedis Lacroz. in textum recepit.

II. Cod. Vat. p. 96. τοῦ αὐτοῦ. (Vide ad praecedens Epigr.) εἰς Δωρίδα τὴν πόρνην. Duo priora diſticha protulit *Alberti* ad Heſych. v. ἀῤῥεπῶς. ἀκλινῶς. T. I. p. 550. Totum carmen egregie illuſtravit *Ruhnk*. in Ep. crit. I. p. 71. *Reiske* Miſc. Lipſ. T. IX. p. 121. nr. 298. — V. 2. ἄνθεσιν. Hoc non ſenſu proprio accipiendum, in toro enim res agitur; ſed referendum ad ῥοδόπυγον· corporis roſarum compos factus, deus ſibi eſſe videbatur. — V. 3. 4. Deſcribitur ſchema, quod κέλης appellatur. Vide *Ruhnken*. ad Rutil. Lup. p. 160. *Appulej*. Metam. II. p. 32. *Inſcenſo grabatulo, ſuper me coxim reſidens* (cinaedus) *ac crebra ſubſiliens, lubricisque geſti-*

bus mobilem ſpinam quatiens, pendulae Veneris fructu me ſatiavit. — V. 4. ἤνυεν – Κύπριδος δόλιχον. Hinc *Paul. Silent.* Ep. XII. κελεύθου ἥμισυ Κυπριδίης ἤνυεν ἀσπασίως. *Ruhnken.* comparavit *Lucret.* L. IV. 1194. *Et communia quaerens Gaudia, ſollicitat ſpatium decurrere amoris.* δόλιχος igitur eſt *ſtadium*, non, ut *Reiskius* vertit, *longus curſus.* Ap. *Machonem* in *Athen.* L. XIII. p. 581. E. meretrix κέλητος ſchemate uſa καθιππάζειν dicitur. — In verbo ἀκλινέως haereo. *Heſych.* interpretatur ἀῤῥεπῶς. Eſſet igitur *in neutram partem inclinata;* quo fortaſſe firmiter equo inhaerens puella deſcribitur. Haud tamen ſcio, an melius ſcribatur:

ἤνυ' ἀκέντητος τὸν Κύπριδος δόλιχον.

quae inſignis laus eſt equi κέλητος. Vide not. ad *Aſclepiad.* Ep. XXX. ἦν γὰρ ἀκέντητος τελεόδρομος — quod idem de puella κελητιζούσῃ accipiendum eſt. — V. 5. ὄμμασι νωθρὰ βλέπουσα. Comparavit *Ruhnk. Tertullianum* de Anima c. 27. *In illo ipſo ultimo voluptatis aeſtu quo genitale virus expellitur, nonne aliquid de anima quoque ſentimus exire, atque adeo marceſcimus atque devigeſcimus, cum lucis detrimento.* *Ovidius* A. A. I. 720. *Adſpicies oculos tremulo fulgore micantes, Ut ſol a liquida ſaepe refulget aqua.* — τὰ δέ. Puellae ὄμματα, marceſcentia et natantia, (τηκόμενα, ut eſt ap. *Theocrit.* Eid. I. 91.) haud aliter tremunt ac folia, leni vento commota. πορφύρεα. nigri oculi. Fortaſſe tamen melius junxeris ἠύτε φύλλα πορφύρεα, *veluti flores purpurei.* *Tibull.* I. El. 4. 29. *purpureos deperdit terra colores.* φύλλα de floribus paſſim. — V. 6. ἀμφὶ σαλευομένης. Vat. Cod. et *Reisk.* Junxit *Ruhnk.* — V. 7. ἀπεσπείσθη. Vat. Cod. — λευκὸν μένος. Sudoris guttas interpretatur *Reisk.* — V. 8. Cum in nonnullis Codd. eſſet παρεροῖς et παραροῖς, *Ruhnken.* olim legebat: καί ῥ' ἱδρῶς πλαδαροῖς ἐξ. μ. *Agathias* Ep. L. ἱδρῶτι πλαδαρὴν ἀμφεδίηνα κόμην. Ipſe tamen poſtea ingenioſam hanc lectionem poſthabuit lectioni Codicis παρε-

τοῖς, comparato *Appulej.* Metam. II. p. 26. *Usque dum laſſis animis et marcidis artubus defatigati, ſimul ambo corruimus, inter mutuos amplexus animos anhelantes. Arnob.* L. III. p. 105. *Cupiditatibus rabidis ire in mutuas complexiones, et ad poſtremum fractis diſſolutisque corporibus, voluptatis enervatione langueſcere.*

III. Cod. Vat. p. 96. τοῦ αὐτοῦ. Sine auctoris nomine exſtat in Plan. p. 487. St. 632. W. Quae ſibi in puella placeant, poëta recenſet. — V. 2. πρόθυρα. *Ariſtaenet.* L. II. 7. p. 83. ἐγγὺς μὲν τοῦ στόματος ἡ καρδία, ἡ ψυχὴ τῶν θυρῶν. ubi cave cum *Pauwio* χειλῶν corrigas. — V. 3. Miror in puella formoſa ὀφρῦς λασίας, quae Polyphemum decent Theocriteum Eid. XI. 31. λασία μὲν ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ Ἐξ ὠτὸς τέταται. et Glaucum marinum ap. *Philoſtrat.* Imag. II. 15. p. 833. ὀφρῦς λάσιαι, συνάπτουσαι πρὸς ἀλλήλας, οἷον μία. Depravatum videtur vocabulum ex forma paulo reconditiore:

καὶ γλῆναι μελαναῖσιν ὑπ' ὀφρύσιν.

Scripſi μελαναῖσιν, quia in cod. eſt λασίαισιν. Hanc formam pro μελαίναις nobis ſervavit *Heſych.* μελαναί. βαθεῖαι. Cf. *Maittaire* D. D. p. 311. B. Sic ſcriptus verſus ſimillimus eſt Theocriteo Eid. XX. 24. καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις. *Ariſtaenet.* L. II. 21. p. 105. φύσεως αὐτόσκευον ἔρευθος ἐπιτρέχει ταῖς παρειαῖς· ὀφρὺς μέλαινα κατὰ λευκοῦ τοῦ μετώπου. Vide etiam, quae collegit *Junius* de Pict. Vet. p. 245. — V. 4. παγίδες. Vide not. ad Epigr. ἀδέσπ. VIII. 6. Meretriculas παγίδας τοῦ βίου appellat *Amphis* ap. *Athen.* L. XIII. p. 567. F. — V. 5. εὔζυγες. ſororiantes. Anthol. Lat. L. III. 219. p. 653. *Conde papillas, conde gemipomas, Compreſſo lacte quae modo pullulant.* i. e. γλαγόεντες. Conf. ad *Antip. Theſſ.* Ep. XXXII. 6. — V. 7. τί μηνύω. Ductum ex Ep. *Platon.* III. — Cod. Vat. vitioſe ὦτέα. et mox οἱ Μίδεοι, ut Planud. Notae ſunt arundines tremulae, Midam aures humanis longiores habere prodentes.

TYMNIS EPIGRAMMATA.

¶. 505.] *I.* Cod. Vat. p. 167. Edidit *L. Holſten.* ad Steph. Byz. p. 145. Prius diſtichon cum parte verſus tertii laudat *Valcken.* in Adon. p. 351. B. *Reisk.* Anth. p. 15. nr. 440. Miccos, tubicen, tubam Minervae dedicat. Hinc expreſſum Ep. *Archiae* IV. ubi cum Cod. Vat. Παλλαναῖος exhibeat, *Valcken.* hoc quoque loco ſic ſcribendum cenſet. Non enim Achaeum ex Peloponneſo *Pellenenſem*, ſed *Pallenaeum* ex Thracica Cherſoneſo Miccum videri fuiſſe. — V. 1. *Holſten.* Νίκκος. et v. 2. Ἀθηναίας. In Cod. eſt Ἀθηναιης. — V. 3. „Corruptum „μελέδαμα conniventibus oculis praeterii, recte a *Salma*„*ſio* emendatum reponente μελέταμα, *inſtrumento, quo* „*inflando Tyrrheni ſe exercuerunt.* Tyrrhenorum inven„tum tuba. Minus probabiliter vir doctiſſimus ad „Theocr. Adon. p. 351. κελάδημα reponit e Crinagorae „Ep. X. ubi diverſa eſt phraſis.“ *Brunck.* Facit huc *Pollux* IV. 87. παρῆλθε μὲν εἰς τοὺς ἀγῶνας ἡ σάλπιγξ ἐκ τῆς ἐμπολεμίου μελέτης. *Clemens Alex.* Strom. I. p. 361. 28. Τυῤῥηνοὶ σάλπιγγα ἐπενόησαν καὶ Φρύγες αὐλόν. Paedagog. II. p. 193. 25. χρῶνται γοῦν παρὰ τοὺς πολέμους αὐτῶν Τυῤῥηνοὶ τῇ σάλπιγγι. Vide *Weſſeling.* ad *Diodor. Sic.* T. I. p. 362. *Valcken.* ad Schol. in Phoen. p. 766. Tyrrheno, Herculis filio, tubae inventum *Hyginus* tribuit Fab. CCLXXIV. — βαρὺν αὐλόν. *Nonn.* Dion. XVII. p. 468. Τυρσηνῆς βαρύδουπον ἔχων σάλπιγγα θαλάσσης. — V. 3. ἐβόησεν. Cod. Vat. — εἰράνας. In gymnicis enim certaminibus tubae frequens uſus.

II. Cod. Vat. p. 236. Εἰς ὄρνεον ἀδιάγνωστον, οἶμαι δὲ λάρον. Auctor lemmatis itaque v. 3. vocem λάρε in ſuo codice non perſpicue ſcriptam invenit; ex feliciſſima

autem ejus conjectura deinde ſcriptum eſt λάρε, ut nunc quidem legitur in Vat. In Planudea habetur φιλέλαιε, quod ridiculis interpretationibus locum dedit. — Plan. p. 267. St. 385. W. — V. 1. Χάρισιν μεμελημένον. *Alciphron* L. I. 38. p. 180. κεῖται δὲ ἡ πάσαις Χάρισι μέλουσα, κωφὴ λίθος καὶ σποδιά. Quae inſignioris ſunt venuſtatis, Χαρίτων appellantur μελήματα. *T. Hemſterb.* ad Lucian. T. I. p. 272. Conf. *Solanum* ad Ejusd. T. III. p. 15. *Nonnus* Dion. XXXVII. 623. Παλλάδι Νικαίῃ μεμελημένος. Similia collegit *Dorville* ad Charit. p. 580. *Musgrave* ad Eurip. Iphig. in T. 644. — παρ' ὅμοιον. Cod. — V. 3. λάρε. De gavia, quam quis domi ſuae nutriverat, accipiendum. De hujus aviculae cantu nihil legi, quod ad ejus commendationem pertineat. Querulum eſſe, intelligitur ex comparatione cum cantu halcyonis. Conf. *Bochart.* Hieroz. T. II. p. 219. — V. 2. deleto inutili fulcro, ſcribe: ἀλκυόσι τὸν σόν —. — V. 4. νυκτὸς ὁδοί. *Qui nunc it per iter tenebricoſum, Illuc, unde negant redire quenquam.* Catull. III. 10.

III. Planud. p. 337. St. 477. W. Priapus furibus cujuslibet aetatis eandem poenam minatur. Expreſſum carmen ex *Leonidae Tar.* Ep. XXXVI. — V. 1. In Wechel. vitioſe χρόνος. Priapus in Luſibus LXXVIII. de ſe gloriatur: *Deprenſos ego perforare poſſum, Tithonum, Priamumque Neſtoremque.* — V. 2. Vulgo φώρ, quod *Scaliger* emendavit. — V. 3. Dixerit aliquis, turpe eſſe, furto paucorum olerum tam flagitioſam poenam ſtatuere; et recte eum dicere fateor; nec tamen minus ſtatuo. — κολοκυνθῶν vulgo. κολοκύντῃ ſcribunt Attici; reliqui κολοκύνθῃ. Vide *Athen.* L. II. p. 59. C. Eſt cucurbita, de cujus variis generibus conſule diſputantem *Bodaeum a Stap.* ad Theophr. VII. p. 783.

IV. In Vat. Cod. p. 274. et in Planud. p. 201. St. 293. W. tria hujus carminis leguntur diſticha. Quartum inſerendum eſſe poſt v. quartum, intellexit *Brunckius*

ex loco *Plutarchi* T. II. p. 240. qui, memoria lapſus, discerpta diſticha, tanquam e diverſis carminibus, affert: Δαματρία τὸν υἱὸν δειλὸν καὶ ἀνάξιον ἑαυτῆς ἀκούσασα, παραγενόμενον ἀνεῖλε. τὸ δ' ἐπίγραμμα ἐπ' αὐτῆς τόδε· Τὸν παραβάντα . . . . . Λακεδαιμόνιον. ἑτέρα Λάκαινα τὸν υἱὸν λειποταχτήσαντα, ὡς ἀνάξιον τῆς πατρίδος ἀνεῖλεν, εἰποῦσα· Οὐκ ἐμὸν τὸ φίτυμα· ἐφ' ἧς ἐπίγραμμα τόδε·

Ἔῤῥε κακὸν φίτυμα διὰ σκοτὸς, οὗ διὰ μῖσος
Εὐρώτας δειλαῖς μηδ' ἐλάφοισι ῥέοι·
ἀχρεῖον σκυλάκευμα, κακὰ μερὶς κ. τ. λ.

Hoc igitur diſtichon *Tymni* reſtituendum eſt. Expreſſit hoc carmen *Antipater Theſſ.* Ep. XXVI. — V. 1. παραβ. νόμους. Spartae leges migrantem, ignavia puta. Vide *Wetſten.* ad N. T. I. p. 420. — V. 3. ἐν προβολᾷ, *ſtatu pugilis in procinctu ſtantis*, ut *Brodaeus* interpretatur. ξίφος ἐν προβολῇ θέσθαι, *gladium intentare*, *Toup.* in Em. ad Suid. T. I. p. 192. comparat cum *Appian.* in Hiſp. p. 552. ἱππέας ἐν προβολῇ τὰ δόρατα θεμένους. Attigit *Valeſius* ad Harpocr. p. 65. *Dorville* ad Char. p. 602. Sylvam exemplorum ejusdem locutionis congeſſit *Ruhnken.* Ep. crit. I. p. 70. ſq. ubi tamen vulgatam lectionem non ſine gravi cauſa impugnat. Prorſus enim frigidum eſſe, athleticum Lacaenae commemorari ſtatum, ubi loci, quo gladium defixerit, exſpectetur commemoratio. Laudat hoc diſtichon *Suid.* in θηκτὸν T. II. p. 194. ubi non ἐν προβολῇ, ſed ἐν προβόλῳ. Hinc *Ruhnkenius* correxit:

θηκτὸν δ' ἐν προλόβῳ θεμένα ξίφος.

Virgilius Aen. XII. 357. *dextrae mucronem extorquet et alto Fulgentem tinguit jugulo. Horat.* II. Serm. III. 136. *In matris jugulo ferrum tepefecit acutum. Ovid.* Ep. XIV. 5. *Quod manus extimuit jugulo demittere ferrum.* — V. 4. Idem V. D. οἷα λέαινα tentat; nec aliter lectum fuiſſe exiſtimat in Ep. *Antip. Theſſ.* XXVI. ubi vulgo: δερκομένα λοξαῖς, οἷα Λάκαινα, κόραις. Vide ibi notas. —

ἐπιβρύκουσ' (ἐπὶ βρύκουσ' Vat. Cod.) habetur in ed. Flor. Ald. pr. et tert. In Ald. ſec. et Aſcenſ. ἐπιβρύχουσ'. βρύκειν pro Attica, βρύχειν pro vulgari forma habetur. Vide Intrpp. *Thomae Mag.* p. 173. Conf. not. ad *Leonid. Tar.* Ep. LI. Hoc verbum, quod de leonibus proprie uſurpatur, *Ruhnkenii* conjecturam haud male firmat. Vide *Euſtath.* ad Il. p. 912. 42. Leonis iram βρυχητὴν χόλον vocat *Paul. Silent.* Ep. XLVII. — In diſticho a *Plutarcho* ſervato notandum vocabulum φίτυμα, i. e. φυτὸν, φύτευμα. Vide *Heſych.* v. ubi laudatur *Aeſchyl.* Agam. 1290. — δειλαῖς ἐλάφοισι. ne in poſterum Eurotas, per te quidem, non fortibus viris, ſed timidis cervis fluat. Vim dativi illuſtravit *Cuper.* in Obſſ. II. 20. p. 257. — ¶. 506.] V. 5. In ultimo diſticho vulgo ἔῤῥε κακὸν σκυλ. et ſic legit *Suid.* in ἔῤῥε T. I. p. 851. *Plutarchus* ἀχρεῖον σκυλάκευμα. Voce σκυλάκευμα ſic uſus eſt Auctor Epigr. quod edidimus in Exercitt. crit. T. II. p. 169. δύο σκυλακεύματα Δίρκης. — κακὰ μερίς *Damaget.* Ep. XII. ἦν δ' ὠνὴρ Μουσῶν ἱκανὴ μερίς. Color eſt, ut ap. *Homer.* Il. ϑ. 164. ἔῤῥε κακὴ γλήνη. — In fine Planud. ἄξιον ἐτρέφομες. quam lectionem ita fortaſſe juvandam exiſtimat *Br.* ut οὐ τρέφομες legatur. Sed praeferenda lectio *Plutarchi*, cum quo fere conſpirat Vat. Cod. οὐδ' ἔτεκον. et *Suidas* ὃν ἔτεκον.

V. Bis habetur in membranis Vat. p. 257. in marg. et p. 283. Planud. p. 229. St. 332. W. In mulierem Aegyptiam, a fato in Creta oppreſſam. Poëta eam conſolatur, quod non in patria ſepulturam nacta ſit. — V. 1. ἐπικαίριον. Vatic. utroque loco. Sic etiam legitur in Flor. pr. duabus Aldinis et Aſcenſ. In Ald. ſec. ἀποκαίριον. Vera eſt *Brunckii* emendatio. — V. 2. omittit Vat. — V. 3. 'Ελευθέρνη urbs eſt Cretae. Vulgo et in Vat. ἐλευθερίης. *Brunckio* emendanti praeivit *Reisk.* in Notit. Poët. p. 266. — ἴση ὁδός. Junge ὁδὸς τοῖς εἰς Ἀίδην ἐρχομένοισιν πάντοθεν ἴση. *Wakefield* in Sylv. crit. I. p. 55.

οἰχομένοισιν emendavit. Sententia eſt Ariſtippi ap. *Teletem* de Exilio in *Stobaei* Flor. XXXVIII. p. 233. 39. τί γὰρ τὸ διάφορον ἢ οὐ πανταχόθεν, φησὶν ὁ Ἀρίστιππος, ἴση καὶ ὁμοία ἡ εἰς Ἅιδου ὁδός. Ep. *Arceſilai* II. T. II. p. 62. ἀλλὰ γὰρ εἰς Ἀχέροντα, τὸν οὐ φατὸν, ἶσα κέλευθα, Ὡς δεινὸς ἀνδρῶν, πάντοθεν μετρεύμενα. Conf. inprimis Epigr. ἀδέσπ. CCCCXLIII.

VI. Cod. Vat. p. 322. Planud. p. 234. St. 339. W. In Cod. lemma: εἰς ἀρτιτόκον τινὰ γυναῖκα τελευτήσασαν Εὐήθη. In Plan. eſt ἄδηλον. In Cod. Bibl. Matritenſis p. 89. *Callimacho* tribuitur. — V. 1. εὐήθη Vat. et in fine verſ. ἐλοχεύθην. — Vulgo οὐκ ἐπ'. quod *Joſeph. Scaliger* emendavit: Τριτωνὶς ἐπ' οὐκ ἀ. ἐ. — Euethe Trytonis filia non bonis avibus peperit. κληδόνες h. l. quodvis omen ſignificat. — V. 2. ἂν om. Vat. — V. 3. κατάγη ἐν βρ. ἅδαν. Vat. Cod. κατήγαγεν ἓν βρ. ᾅδην. Plan. Vir doctus in Schedis Bibl. Bodl. ἅδην corrigit, quod non intelligo. Scribendum puto:

τὸ δὲ Μοῖρα κατῆγε νέον βρέφος ᾅδην
σὺν κείνῃ. —

νέον βρέφος, ut ap. *Euripid.* in Bacch. 289. Partem hujus emendationis occupavit *Gilbertus Wakefield* in Sylv. Crit. T. I. p. 54. τὸ δὲ Μοῖρα κατήγαγεν ἓν βρέφος ᾅδῃ — quae verba cum praecedentibus jungenda exiſtimat: *neque fatum ad Orcum demiſiſſet hunc unicum ſuum infantem.* — V. 4. σὺν κλεινῇ. Cod. Vat.

Tymnae in Cod. Vat. tribuitur Ep. inter ἀδέσπ. DCCLVI.

SELEUCI SCOLION.

II. p. 527.] Ap. *Athen.* L. XV. p. 697. D. Σκήψιος Δημήτριος ἐν τῷ ἐννεακαιδεκάτῳ Τρωϊκοῦ κατακόσμου — Μνησιπτολέμου φησί ποτε τοῦ ἱστοριογράφου, τοῦ παρὰ Ἀντιόχῳ τῷ προςαγορευθέντι Μεγάλῳ πλεῖστον ἰσχύσαντος, υἱὸν γενέσθαι Σέλευκον, τὸν τῶν ἱλαρῶν ᾀσμάτων ποιητὴν, ὧνπερ συνεχῶς ᾄδειν εἰώθασιν. Κᾀγώ .... Non in quatuor, ſed in duos verſus hoc carmen distribuendum eſt. Sunt verſus choriambici cum baſi. Vide *Herm.* de Metr. p. 319.

Finis Voluminis Primi.

Errata et Corrigenda in Anthologia Graeca.

Tom. I.

Pag. 1. v. 7. lege Μελανιππίδου.
— 2. v. 35. ἐν δ'.
— 5. VII. 6. πορθμευθεὶς.
— 28. XCIV. 3. χείλεσι χείλεα.
— 203. v. 11. Τριεσπέρ. pro Υριεσπέρ.

Tom. II.

Pag. 80. v. 1. Βίτιννα.
— 139. lin. 3. a fin. ἀναέτειν.
— 187. in marg. lege T. II. p. 204. pro 240.

Tom. III.

Pag. 26. XXVII. 8. τέρπῃ pro τέρπη.
— 33. lin. ult. ἄλλ'.
— 62. XV. 5. inſere ἡμῖν poſt ὥρας.
— 105. in marg. 397. pro 297.
— 110. lin. 9. κανόνων.
— 130. LXXV. 5. στένε.
— 176. II. 6. colon in verſus fine ponendum.
— 225. lin. 3. lege III. pro II.
— 239. IV. 2. comma poſt πολλοῖς delendum.
— — — 4. lege ὅττι.
— 234. lin. 1. ὅττι.
— 248. ult. comma poſt πότμον ponendum.
— 251. lin. ult. dele verba: *Cod. Plan.* ἥρπασε *x.*

Tom. IV.

Pag. 10. XVIII. 8. ὅττι.
— 37. lin. 1. ponendum β. ante αἴθε.
— 55. lin. 4. a fin. Ξεινοφ. et lin. ult. bis Ξ pro Z.
— 83. l. 2. ἤπια pro ἠπία.
— 89. l. ult. δύνασαι.
— 91. l. penult. inſer. *Vat. Cod.*
— 106. l. ult. lege εἰν ὑπάτου μίτρῃ.
— 165. l. 4. a fin. ὁρᾷς.
— 193. l. ult. δ' ἐκέδ'. *mutandum* δ' *in* τ'.
— 197. l. 3. a fin. leg.: *at ex Epigr.* DCXII. *legendum.* pro *in lapide vetere Oxon. legitur.*

Pag.

Pag. 223. lin. 12. οὐρανόν.
— 262. leg. in marg. *Lectt.* p. 302. pro 301.
— 267. in marg. *Lectt.* p. 303. pro 335.
— 295. col. 2. l. 6. a fine lege: IV. pro III.
— 297. l. 3. lege 230. pro 203.
— — l. 6. lege 244. pro 294.
— — colum. 2. l. 11. lege 260. pro 285.
— 299. lin. 5. lege: II. 169. pro I. 169.

Tom. V. Indices.

Praef. p. VI. 4. *poſſet* pro *poterit.*
Pag. 4. lin. 3. lege II. 477. Ἁ Κύπρις τὸν Ἔρωτα κατηφ.
— 6. lin. 6. lege: 398. 535. et linea ſequ. 403. 539.
— 8. lin. 19. deſunt numeri 21. 33.
lin. ult. — — 302. 442.
— 20. lin. 19. lege: 192. pro 193.
— 22. lin. 3. a fin. lege: 479. pro 449.
— 30. lin. 10. lege: 235. pro 334.
— 31. lin. 11. lege 458. et ſq. lin. 457.
— 33. poſt l. 1. inſere: II. 372. Δός μοι καὶ λάβε.
— 36. lin. 13. lege ἐπ' pro ἀπ'.
— 37. lin. 16. lege: 287b. pro 187b.
— 41. lin. 19. ſub column. *A. R.* deeſt: 687. *nr.* 389.
— 45. lin. 8. lege: 590. pro 190.
— 47. l. 11. a fine leg.: II. 235. pro III. 235.
— 50. lin. 7. lege: 333 pro 33.
— 52. poſt lin. 6. inſere: I. 152. Ἕτερος δ' ἐξ ἑτέρου.
— 57. lin. 4. lege: 351. pro 357.
— 60. lin. 10. lege: II. 433. pro I. 433.
— 62. lin. a fin. 4. lege: II. 104.
— — — omiſſ. ſub colum. *M. L.* 477. nr. 389.
— 74. lin. 9. lege: πίνε νῦν καί. *alii*: καὶ πίνε καί.
— 75. lin. 3. lege: II. 345. pro III. 277.
— 83. lin. 14. lege: 26. 41. pro 46.
lin. 18. Λέσβιον.
— 85. lin. 13. ſub colum. *A. R.* dele: 315.
— 87. lin. 16. deſunt numeri: 116. 168. ſub col. *A. St.* et *A. W.*
— 93. l. 6. πεύθου.
— 96. lin. 6. a fin. ſub column. *A. W.* deeſt: 37.
— 97. lin. 9. lege: 455. pro 155.
lin. 23. lege: 483. pro 343.

Pag. 98. lin. 18. Οἴγέ με. pro οἵ γε.
— 99. lin. 21. Οἶκτον ὅμοῦ.
— 102. lin. 13. lege: 351. pro 357.
lin. 16. βασιλεῖ.
— 103. lin. 1. ſub *A. W.* lege: 318. II. 504.
lin. 9. a fine deeſt: 629. ſub col. *A. W.*
— 112. lin. 2. lege: II. 368.
— 113. l. 5. deſunt numeri: 26. 40.
lin. 19. lege 101. pro 510.
lin. 20. lege 475. pro 476.
— 114. lin. 8. omiſſi ſunt numeri: 166. 242.
— 115. lin. 3. a fin. lege: II. 329. pro 408.
— 120. lin. 5. lege: 146. pro 46.
— 123. lin. 3. a fin. 306. pro 386.
— 124. lin. 7. πῶς τὶς ἄνευ.
lin. 9. lege: 232. pro 233.
— 125. lin. 5. lege: II. 321. pro III. 321.
— 130. lin. 1. σῶζε.
— 135. lin. 11. lege: II. 110.
— 142. lin. 10. lege: τὸν πάσης pro τὸν πήραν.
— 146. l. 1. ſub column. *Anal.* deeſt: III. 14.
— 152. lin. 4. a fin. lege: 88. pro 38.
— 153. lin. 3. inſere ſub *A. St.* 273.
— 157. lin. 2. ſub *A R.* lege: 763. pro 673.
— 187. l. 3. a fin. lege: II. 433. pro III. 433.
— 222. l. 20. lege: II. 348 pro III. 277.
— 277. col. 1. lin. 6. a fin. dele: II. 174. *)
— 278 col. 1. poſt l. 2. inſere: Ἀναζαρβοῦ. III. 278.
— 279. col. 2. lin 6. dele Ἀττικός. III. 101.
— 282. poſt lin. 18. inſere Εὐπυρίδης. III. 184.
lin. 6. a fin. dele Εὐφράτην. I. 503.
— 285. poſt lin. 12. inſere Ἶρις. II. 511.
— poſt lin. 15. inſere: Καναστραίοις παισί. III. 117.
— 289. lin. 17. dele Μακηδόνιος. III. 120. et poſt Μήδοις inſere Μηδίας Τιτανία. III. 95.
— 290. lin. 10. dele III. 292.

*) Quum ſchedulae, quibus hominum et locorum nomina erant inſcripta, caſu quodam confuſae eſſent, factum, ut nonnulla, in Indice V. ponenda, in Indicem VI. referrentur, et vice verſa.

Pag. 291. lin. 19. poſt Πανόρμου inſere Παραιτονίου. II. 356. et poſt lin 24. inſere Παῤῥάσιος. III. 186.

— 292. poſt Πιτθεῖδαι inſere Πιττάκη Περσική. III. 95. et poſt Προύσης pone Πτελέᾳ. III. 184.

— 293. poſt Σιώτης inſere Σίπτην. III. 187.

— 295. poſt Τρηχῖνος corr II. 348. et poſt Τιγυνθίῳ inſere Τιτανία Μηδίας. III. 95.

— 296. poſt lin. 8. inſere Φιλαδελφείης. II. 450.

— 300. poſt Ἀθηναΐδα inſere Ἀθηναῖος. II. 174.

— 302. poſt Ἀκοντεὺς inſ. Ἄκρατε. II. 254.

— 303. lin. 6. dele Αναζαρβοῦ.

— 307. lin 13 dele Ἀσθμονεύς. et Ἀσκανίη.

— 308. poſt Ἀττικίη inſere Ἀττικός. III. 101. Ἀττικοῦ. III. 272.

— 313. poſt lin. 21. inſere Δικτύννης. III. 204.

— 319. lin. 17. dele Εὐσεβίη.

— 320. poſt Εὐφράντη inſ Εὐφράτην. I. 503.

— 324. poſt Θυμοίτης inſ. Θῦμον. III. 218.

— 325. lin. 13. a fin. dele Ἶρις.

— 327. lin. 9. dele Καναστραίοις παισί.

— 332. lin. 11. dele Λειψύδριον.

— 334. poſt lin. 5. inſere Μακηδόνιος. III. 120.

— 335. lin. 9. a fin. dele Μηδίας Τιτανία.

— 338. lin. 9. dele Νάξιος Βύζεω παῖς.

— 340. poſt Νικονόη inſ. Νικόπολιν. III. 292.

— 344. lin. 9. dele Παραιτονίου.

— 346. lin. 20. dele Πιττάκη Περσική.

— 354. lin. 10. a fin. dele Ὑψίμεδον μάκαρ.

— 357. lin. 5. a fin. lege: II. 51. pro III. 51.
lin. 2. a fin. inſere Χαρίδας. I. 473.

— 358. lin. 11. inſere Ὠκεανός. III. 306.

— 360. lin. 7. lege; *Aeſculapio puero imago a Nicomede medico* —.

— 367. lin. 11. lege: *fulmen* pro *arcum*.

— 368. lin. 16. lege: *crines* pro *canes*.

— 370. col. 2. lin 8. a fin. II. 215. pro III.

— 371. l. 16. lege: *cum equis frumentum terentem*.

— 373. col. 1 lin. 5. lege II. 138. pro II. 38.
lin. 3. a fin. *Vinoſus* pro *Ninoſus*.

— 375. lin. 4. a fin. inſere *Aeſculapii* poſt *imaginem*.

— 377. lin. 15. a fin. *Celtarum*.
lin. 2. a fin. dele verba: *in templi dedicatione*.

Pag. 383. column. 2. lin. 11. lege: II. 173. pro III. 173.
— 393. lin. 2. a fin. lege: II. 80. pro I. 80.
— 394. lin. 9. lege: *in Hypatii cenotaphium.* deinde inſere: *Ad Hypatiam mulierem philoſopham.* II. 430. CXV.
— 406. lin. 6. col. 2. lege: LXXV. *ad Smyrnam.* III. 229. CCCLXX.
— 407. lin. 6. lege: *in Mopsueſtiam* pro *Mopſium.*
— 411. lin. 5. a fin. lege: *medicum et muſicum peſſimum.*
— 416. lin. 6. a fin. dele verba: *de Patriae Amore.*
— 418. lin. 8. a fin. *habentem* pro *habens.*
— 424. lin. 14. *opicam* pro *epicam.*
— 429. lin. 10. dele verba *in pueri — factam.*
— 435. lin. 7. dele *Athenienſis.*
— 440 lin. ult. lege: *ſilentium imponitur.*

Animadverſionum

Volum. I. Pars I.

Praef. pag. XXVI. lin. 7. inſere *incredibilem* ante *quandam.*
Pag. 249. lin. 8 lege: πέλονται pro πένονται. Fortaſſe tamen emendandum: ἢ πονέονται.
— 311. lin. 11. haec adde. V. 4. *Pro* παρέχουσ' *alii habent* προςέχουσ'. *Bentlejus in Emend. in Menandri et Phil. Reliq. p. 135. emendavit:* προέχουσ', ᾧ φθόνος ο. ἕ. *quod verum.*

PA
3458
A2
1794
t.7

Anthologia graeca
Anthologia graeca

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY